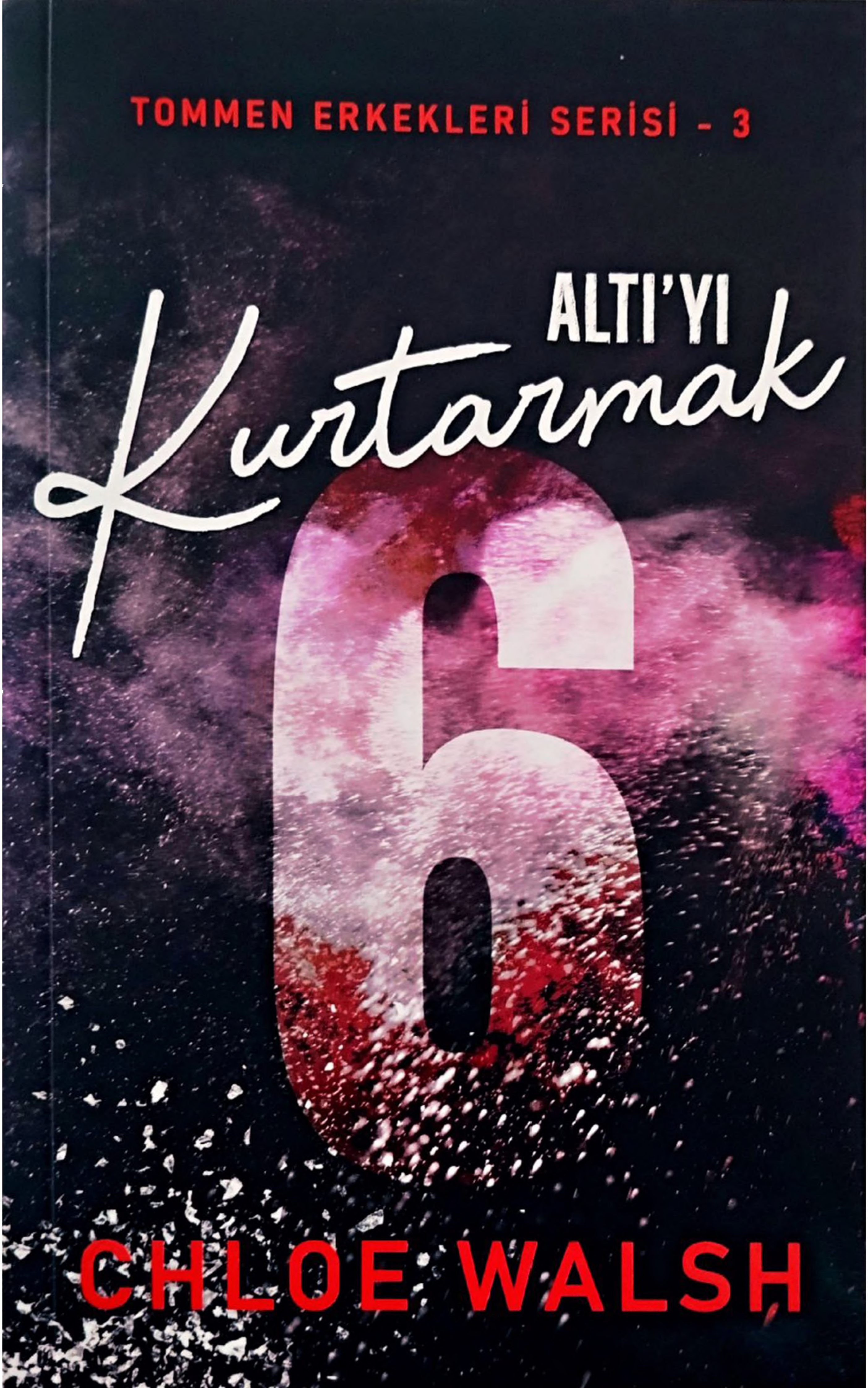

TOMMEN ERKEKLERİ SERİSİ - 3
ALTI'YI
Kurtarmak
6
CHLOE WALSH

AYNI DÜNYAYA AİT İKİ GENCİN YOLLARI KESİŞMİŞTİ VE HAYATLARI BİR DAHA ASLA ESKİSİ GİBİ OLMAYACAKTI.

Paramparça bir evliliğin ikinci çocuğu olarak dünyaya gelen Joey Lynch, bütün hayatını dağılmakta olan ailesinin parçalarını toplamaya adamıştı. Joey'nin ortaokula başlayacağı gün ağabeyi kasabayı terk edince, henüz on iki yaşında olmasına rağmen kardeşlerinin ve annesinin koruyucusu rolünü üstlenmeye mecbur kalmıştı. Kendine duyduğu derin nefretin ve dünyaya karşı beslediği öfkenin gölgesinde, gençliğin zorluklarıyla boğuşuyordu. Bir yandan ailesi için sarsılmaz bir sorumluluk hissi taşıyor, diğer yandan ise onu tamamen yutmakla tehdit eden bağımlılığın kıyısındaki hayatı arasında tehlikeli bir denge kurmaya çalışıyordu. Karanlığını aydınlatan tek ışık, patronunun asla geri adım atmayan inatçı kızıydı. Kendisi aynı zamanda sınıf arkadaşıydı.

Açık sözlülüğüyle tanınan Aoife Molloy, neşeli ve kendinden emin bir genç kızdı. Ancak ortaokulun ilk gününde, içindeki merakı ateşleyen ve her geçen gün bunu daha fazla büyüten öfkeli bir çocukla çarpıştığında hayatının kontrolünü yeniden gözden geçirmesi gerekecekti.

Babasının çırağıyla karmaşık bir arkadaşlığa sürüklenen Aoife, Joey Lynch'in hayatındaki sır perdesini aralamaya çalışırken Joey onu bu karanlıktan uzak tutmak için elinden geleni yapacaktı.

ISBN: 978-625-366-213-4

MARTI
/martiyayinlari

9 786253 662134

6'YI KURTARMAK

Özgün Adı: Saving 6
Chloe Walsh

Çeviren	: Gamze Belge
Yayın Koordinatörü	: Derya Sevim
Editör	: Gülçin Özbek Kuyumcu
Düzelti	: Öznur İlter
Son Okuma	: İrem Şimşek, Merve Nur Güney
Kapak Tasarım	: Brittany Vibbert / Sourcebooks
Yan Kâğıt Tasarım	: Aslıhan Özmen
Kapak Uygulama	: Ali Özer
Sayfa Tasarım	: Sidem Zelal Edin

Türü: Genç yetişkin - Dram
Kitap No: 2776

1. Baskı: Mart 2025
ISBN: 978-625-366-213-4
Yayınevi Sertifika No: 12330

Martı Yayın Grubu
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13
Fax: 0212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt
Cenevre Matbaa
Şehremini Mh. Mevlanakapı Cad. Buzlugöl Apt. No: 80/1
Fatih / İstanbul
Sertifika No: 48854

CHLOE WALSH

ALTI'YI Kurtarmak 6

Çeviren:
Gamze Belge

MARTI

Çocuklarım için.
Dünyada ve cennette.

YAZARIN NOTU

Altı'yı Kurtarmak, Tommen Erkekleri serisinin üçüncü kitabıdır. Joey Lynch ve Aoife Molloy'un hikâyesinin anlatıldığı ilk kitap olmasının yanı sıra, sürükleyici bir sona sahiptir.

Bu kitaptaki bazı sahneler son derece rahatsız edici olabilir, bu yüzden okurların dikkatli olması tavsiye edilmektedir. İçeriğinde bulunan son derece müstehcen içerik, yetişkinlere yönelik konular, tetikleyici unsurlar, şiddet ve argo kullanımı nedeniyle 16 yaş ve üzeri okurlar için uygundur.

Kitabın içinde standart bölüm başlıkları yerine, belirleyici olarak okul yılları ve tarihler kullanılmıştır.

İrlanda'nın güneyinde, 1999-2004 yılları arasındaki zaman diliminde geçecek şekilde kurgulanmıştır. İrlandaca diyaloglar, dönemin popüler argo ifadeleri ve deyimlerini içermektedir.

Bu serüvende bana eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim.

Sevgilerle,

Chloe.

ÖNSÖZ

Onun hayatıma girdiği ve bana kendi hayatından bir parçayı gösterdiği ana kadar yıkımın ne olduğunu hiç bilmemiştim.

Hayal gücümün tasarlayabileceğinden çok daha ürkütücü canavarlarla savaştığını görünceye kadar şeytanın varlığından haberdar değildim.

Bedenini yok ederek kalbimi parçalara ayırıncaya kadar kalp kırıklığını hiç yaşamamıştım.

O, benden uzaklaşıncaya kadar acıyı hiç tatmamıştım.

Hiç bilmemiştim.

Hiç...

GİRİŞ

30 AĞUSTOS 1999
SEVİMLİ TANIŞMA
JOEY

"Yapman gereken tek şey sorunlardan uzak durup öfkeni dizginleyebilmek. Sen zeki bir çocuksun. Bunun üstesinden gelebilirsin. Yalnızca diline hâkim ol ve gereksiz şeylere tepki gösterme. Seninle gelmemi ister misin?"

"Sanki gelmeni umursuyormuşum gibi."

"Gergin olman sorun değil, Joe."

"Ben gergin falan değilim."

"Korkman da sorun değil."

"Korkuyor gibi mi görünüyorum?" Sürekli üzerime titremesinden rahatsızlık duyarak homurdandım. "Ben bebek değilim, Dar."

Son altı yıldır hafta içi her gün gittiği Ballylaggin Devlet Okulu'na uzanan yolda yürürken, "Bebek olmadığını biliyorum," dedi ağabeyim. Onun için ortaokul dönemi bitmişti, benim için ise yeni başlıyordu. "Sadece işlerin senin için iyi ilerlemesini *istiyorum.*"

"Tabii," diye homurdandım. "Bunun mümkün olmadığını ikimiz de çok iyi biliyoruz."

"Yeni bir başlangıç yapacaksın, Joey," dedi ağabeyim. "İlkokulda yaşananlar geçmişte kaldı. Hiçbir sorunu beraberinde sürüklemeni istemiyorum."

"Yeni başlangıç diye bir şey yoktur," diyerek itiraz ettim. "Sadece aynı saçmalıkların yaşandığı farklı yerler vardır."

"Bu kadar karamsar olmak için daha çok gençsin."

"Sen de zamanını ve nefesini bu tarz süslü moral konuşmalarıyla tüketmeyecek kadar akıllısın." Hızla karşılık verip devam ettim. "Ben Shannon değilim, dostum. Ne bu tarz konuşmalara ne de desteğe ihtiyacım var."

"Ortaokulun ilk gününde sana eşlik etmek istemem hata mı?"

"Bu işi evdeyken yapabilirdin," diye hatırlattım. "Benimle okula kadar yürümek zorunda değildin. Ben bebek değilim."

"Sen benim küçük kardeşimsin."

"Ben hiçbir zaman küçük olamadım, Dar."

"Her zaman kendi başının çaresine baktın." Ağabeyim başını iki yana sallarken hüzünlü bir gülümsemeyle beni izledi. "Seninle biraz daha fazla zaman geçirmek istemiş olabilirim."

Ağır okul çantamı diğer omzuma kaydırdığım sırada, "Aynı odada kalıyoruz," dedim ciddiyetle. "Zaten fazlasıyla birlikte vakit geçiriyoruz."

"Seni seviyorum, Joe," diyerek beni şaşırttı. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Beni *seviyor* musun?" Adımlarım tökezleyince ona doğru dönüp yüzüne baktım. "Senin derdin ne böyle?"

"Hiçbir şey," diye yanıtladı ağabeyim. Sesi duygusallıkla kalınlaşmıştı. "Sadece... bunu bilmeni istedim."

Aniden gelen bu açıklama beni huzursuz ederken, "Neden?" diye sordum. Alışkın olmadığım bir konuşmaydı, ayrıca tamamen yanlış hissettiriyordu. "Neler oluyor?"

"Bir şey yok." Sırıtarak elini uzattı ve saçlarımı karıştırdı. "Hiçbir şey olmuyor, aptal. Sadece söylemek istedim."

"Pekâlâ..." Ona kuşkuyla baktım, söylediklerine inanıp inanmadığımdan emin değildim. "Herkesin içinde bana sarılmayı aklından bile geçirirsen taşaklarına tekmeyi yersin."

"Sesin giderek kalınlaşıyor," dedi gülerek. "Küçük kardeşim büyüyor."

"Kıçına tekmeyi basmak için sesimin kalınlaşmasına gerek yok," diye tersledim.

Ağabeyim gözlerini devirdi. "Kesinlikle, tiz ses."

"Buradaki kızlar eteklerini hep bu uzunlukta mı giyiyor?" diye sordum. Gözlerimi kocaman açmıştım, bir grup kızın okul servisinden inip önümüzdeki patikaya doğru ilerleyişini izliyordum. "Söylediklerimi geri alıyorum, Dar." Sırıtarak ağabeyime döndüm. "Sanırım ortaokulu sevmeye başlıyorum."

Eliyle beni hafifçe dürttükten sonra, "Aklının ucundan bile

geçirme," dedi Darren. "O kızlar altıncı sınıfta okuyor. Sen onlar için birinci sınıftaki bir bebeksin."

"Sana hiçbir zaman küçük olmadığımı söylemiştim," dedim göz kırparak. Ardından dikkatimi tekrar çıplak bacakların ve dolgun kalçaların olduğu muhteşem manzaraya çevirdim.

"Kızlar konusunda fikir sahibi olman için biraz erken değil mi?" diye sordu Darren.

"On üç yaşındayım."

"Aralık ayına kadar değilsin."

"Senden daha çok meme gördüğüme bahse girerim."

"Anneminkiler sayılmıyor."

Kahkahamız ilerideki birkaç kızın arkasını dönmesine neden oldu.

Sarışın kızlardan biri, "Tanrım! Darren Lynch!" diye bağırdı. Ağabeyime doğru yaklaşırken yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. "Burada ne yapıyorsun? Geçen haziranda bitirme sertifikandan* binlerce puan almadın mı? Altıncı sınıfı tekrar etmen imkânsız."

"Hayır, tekrar etmiyorum. Sadece küçük kardeşimi ilk gününde yalnız bırakmak istemedim," diyen Darren kızın sarılışına karşılık verdi. "Ben de sana aynı soruyu sorabilirim. BDO** üniforması içinde ne işin var, Tommen kızı?"

"Ben, şey, buraya nakil oldum. Altıncı yılımı BDO'da tamamlayacağım." Sarışın kız gergin bir ses tonuyla konuşuyordu. "Her şey düşünüldüğünde böylesi daha iyi, anlıyor musun?"

"Evet." Ağabeyim başıyla onaylarken gözlerinde kafamı karıştıran bir merhamet duygusu vardı. "Anlıyorum."

---

* İrlanda'da çocuklar zorunlu eğitime dört yaşında başlayıp on altı yaşlarına kadar devam ederler. Çocuklarda dört ve on iki yaş arasını kapsayan anaokul-ilkokul dönemi, sekizinci sınıfta son bulur. Ardından öğrenciler dört yıllık Junior Secondary School'a (Küçükler Ortaokulu) geçer ve bunun sonrasında iki yıl boyunca Senior Secondary School (Büyükler Ortaokulu) ya da Vocational Secondary School (Mesleki Ortaokul) ismi verilen okullarda öğrenim görüp ortaokuldaki altıncı yıllarını tamamlayarak eğitimlerini sonlandırırlar. Bu iki farklı ortaokul arasında (dördüncü sınıf - beşinci sınıf) geçiş dönemine girerler. Alacakları geçiş sertifikası sonrasında eğitime devam etmeleri zorunlu değildir ancak bunu yapmayı tercih ederlerse son iki yılı kapsayan beşinci ve altıncı sınıfı da okuyarak ortaokulu bitirmiş olurlar. İki ortaokul dönemini de tamamladıklarında bir sınava girip bitirme sertifikası almaya hak kazanırlar. (ç.n.)

** Ballylaggin Devlet Okulu (ç.n.)

"Her şey yolunda mı, Dar?" Aralarındaki *anlamlı* bakışmaya sebep olan şey her ne ise hızlıca geçiştirmişti. Başımı öne eğerek içimdeki kusma dürtüsünü bastırmaya çalıştım. "Seni o hafta sonundan beri görmedim."

"Buralardayım," dedi ağabeyim ensesini sıvazlarken. "Başa çıkmaya çalışıyorum, anlıyor musun?"

"Evet," diye cevapladı kız. Aralarında anlamlı bir bakışma daha geçti. "Anlıyorum."

"Ben anlamıyorum." Konuya dahil olmaya karar vermiştim çünkü neden olmasındı? "Neden bahsettiğinizi açıklamak ister misiniz?"

Ağabeyim konuşmaya başlamadan önce derin bir nefes aldı. "Caoimhe, bu geveze velet benim küçük kardeşim." Yüzünü bana çevirip kızı gösterdi. "Joe, bu Caoimhe Young. Muhtemelen ilkokulda olduğu yıllarda onu hatırlayamayacak kadar küçüktün ama kız kardeşi ile Shannon arkadaşlar."

Mavi gözlerini yüzümde gezdirerek gülümsedi. "Sıralamadaki bir sonraki Lynch sen oluyorsun, öyle mi?"

"Belli ki, evet." Darren'a dönmeden önce umursamazca omuz silktim. "Anılarla dolu yolculuğunuz tamamlandı mı, yoksa biraz daha burada durmam gerekiyor mu?"

"Tanrım, Dar," dedi kız kahkaha atarken. "Bununla başın belada, değil mi?"

Derin bir nefes verip, "Kesinlikle," diye cevapladı ağabeyim. "Seninle karşılaşmak çok hoştu, Caoimhe." Ensemden kavradığı gibi kız grubunun yanından geçti ve beni okula uzanan patika yola doğru yönlendirdi. "Kendine iyi bak."

"Sen de, Dar," diye seslendi arkamızdan. "Haberleşelim."

"Haberleşmek mi?" Kafamı iki yana sallayarak tutuşundan kurtulmaya çalıştım. "Bu da ne demek oluyor?"

"Kim bilebilir ki?" dedi Darren mırıldanan bir sesle. "Kızları bilirsin."

"Onunla seks yaptın mı?"

"Ne?" Yürümeyi bıraktı ve beni kendisine doğru çevirip yüzü-

ne bakmamı sağladı. "Hayır, onunla *seks* yapmadım. Neden bunu sordun ki?"

"Kendini beğenmişlik taslama." Şakayla karışık onu iteleyerek güldüm. "Daha önce kızlarla birlikte olduğunu biliyorum."

Darren sıkıntıyla nefes aldı. "Öyle bir şey değil, onunla birlikte olmadım."

"Bence senden hoşlanıyor," dedim yeniden adımlarına ayak uydururken. "Sana sevgi dolu gözlerle bakıyordu."

"Sevgi dolu gözler mi?" Darren kıkırdadı. "Tam bir aptalsın."

"*Öyle bakıyordu.*" Ben de güldüm. "Seni karşısında görünce bayılmamasına şaşırdım." Boğazımı temizledikten sonra elimi alnıma bastırıp taklidini yaptım. "*Ah, Darren Lynch. Bu gördüğüm sen misin? Kalbim yerinden çıkacak gibi atıyor!*"

"Pisliğin tekisin," diyen ağabeyim gülmeye başladı.

"Sen de tam anlamıyla sürprizlerle dolusun." Ona göz kırparak karşılık verirken dirseğimle hafifçe dürttüm. "Etrafta pusuya yatmış, ayaklarına kapanmak için bekleyen başka sarışınlar var mı? Onları elinden almaktan zevk duyarım."

"Kes şunu." Üzüntüyle başını iki yana salladı. "Gerçekten, öyle bir şey yok. Sadece iyi bir arkadaşım."

"Merak etme, Dar. Eşcinsel olduğunu biliyorum. Seninle dalga geçiyordum..."

"Tanrım, Joey!" Darren eliyle omzumu sıkarak hırladı. Gözleri panik içinde etrafta gezindikten sonra tuttuğu nefesini verdi. "Sesini bu kadar yükseltme, tamam mı?" diye mırıldandı.

"Bunu neden yapıyorsun?" Öfkemin yükseldiğini hissedip elini iterken iyi ruh halim kaybolmuştu. "Neden kimliğini saklıyorsun?"

Mavi gözlerindeki acıyla başını iki yana salladı. "Joey."

Konuyu kapatmak istemediğim için, "Bu çok saçma, Dar," diye üsteledim. "Senden utanmıyorum ve sen de kendinden utanmamalısın."

"Kendimden utanmıyorum," dedi sessizce.

"Güzel," diye çıkıştım. "Çünkü utanacağın hiçbir şey yok."

"Tabii ama babama göre var."

"Babamı siktir et," dedim öfkeyle söylenerek. "Kendinden utanması gereken kişi o, sen değilsin."

"Altı yıl öncesine kadar bu ülkede eşcinsel olmak suç sayılıyordu, farkında mısın?"

"Evet, prezervatif ve diğer doğum kontrol yöntemleri de öyleydi," diye homurdandım. "Bütün bunlar yasaların ne kadar boktan olduğunu kanıtlıyor."

"Joe..."

"Bu ülke geri kafalı, Darren. Bunun farkındasın," dedim itiraz ederek. "Şimdilerde daha iyi durumda ama yasalarımızın üzerine inşa edildiği temellerin mantıktan çok dinle ilgili olduğunu biliyoruz."

"Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum, Joe."

"Ortada hiçbir neden yokken kendinden utanıp çekinerek yaşadığını görmek istemiyorum." Kararlılıkla konuşmaya devam ettim. "Bu tamamen saçmalık, Darren. O adamın söylediği her söz saçmalıktan ibaret, bu yüzden sana kötü hissettirmesine izin verme. Babamız, Karanlık Çağ'da yaşıyor. Sakın seni de yanında sürüklemesine izin verme."

"Ne yapmamı istiyorsun, Joey?" diye sordu yılgın bir ses tonuyla. "Onunla yumruk yumruğa dövüşmemi mi?"

Evet. "Onu indirebilirsin."

"Hayır, yapamam," dedi usulca. "Üstelik her anlaşmazlığın kavgayla sonuçlanması gerekmiyor."

"Bizim hayatımızda gerekiyor," diye hiddetle düzelttim. "Bu yüzden kavgadaki güçlü tarafın kendin olduğundan emin olmalısın."

"Senin gibi mi, tiz ses?"

"Belki kavgadaki güçlü taraf ben olmayabilirim ama her zaman en etkili olanım."

"Tıpkı şu deyiş gibi; dövüşenin iriliğinden çok nasıl dövüştüğü önemlidir, değil mi?"

Başımı onaylarcasına salladım. "İşte şimdi aynı dili konuşmaya başladık."

Darren yüzüme garip bir ifadeyle baktı. "Yani sana göre, içinde yaşadığımız dünya acımasız bir rekabeti mi gerektiriyor?"

"Bana göre değil, Dar. Gerçek bu."

Düşünceli bir tavırla, "Bu omurgalı duruşun seni kurtaracak mı, yoksa yıkacak mı çözemiyorum," derken ses tonunda hüzün vardı.

"Benim için hangisi olduğu fark etmez," dedim omuz silkerek. "Çünkü hiç umursamıyorum."

"Bu doğru değil," diye itiraz etti. "Umursuyorsun."

"Hayır." Keyifsiz bir şekilde gülümsedim. "Gerçekten umurumda değil."

"Umursamaya başlamanı istiyorum, Joey."

"Umursuyorum," diye homurdandım. "Seni, Shan'ı, Tadhg'ı ve Ols'u..."

"*Kendini* umursamaya başlamanı istiyorum, Joe."

"*Lanet olsun.*"

Gözlerim okulun girişindeki duvarın üzerinde oturan melek yüzlü, uzun boylu sarışına takılır takılmaz aniden durdum.

Etrafa bakınarak, "Ne oldu?" diye sordu Darren. "Yangın falan mı çıktı?"

Kızı gördüğüm anda dilim tutulmuştu. Ağabeyime herhangi bir şey söyleyebileceğime inanmadığım için, uzun sarı saçları rüzgârda savrulan kızı işaret ettim.

"Onu tanımıyorum," dedi ağabeyim. "Birinci sınıf olmalı."

Bugüne kadar gördüğüm en güzel kızdı. Uzun bacakları duvardan sallanırken, onunla konuşmaya çalışan çocuğa tamamen ilgisiz davranarak elindeki lolipopu emmesini seyrettim.

"Yüce Tanrım." Derin bir nefes verdim. "Eşcinsel olup olmaman fark etmez. Bu kızın şimdiye kadar gördüğün en güzel kız olduğunu inkâr edemezsin."

Bakışları benimkilere kaydı. Gözlerimiz buluştuğu anda göğsümü dolduran bir sıcaklık hissettim.

Siktir.

Utanıp gözlerini kaçıracağını düşünmüştüm. *Kaçırmadı.* Bunun yerine, başını yana eğerek benimkine benzer bir bakışla in-

celemeye başladı. Kaşlarını kaldırdı, ağzındaki lolipopu yavaşça çıkarırken beklenti dolu bir ifadeyle bana baktı.

Bakışlarım sorgulayıcı bir şekilde hâlâ ilgisini çekmeye çalışan ama başaramayan siyah saçlı çocuğa yöneldi. Ardından tekrar kızın yüzüne döndü. Meydan okuyan bir ifadeyle çenesini hafifçe oynatıp, "*Ne bekliyorsun?*" dercesine bana baktı.

Lanet olsun.

Ne *bekliyordum* ki?

"Ağır ol, küçük kardeşim." Darren kıkırdarken beni ana binaya uzanan yola doğru ilerlemeye zorlayarak sarışından *uzaklaştırdı*. "Çok hoş bir kız ama hemen kapılma. Sınıfında en az onun kadar güzel elli kız daha olduğuna eminim."

Şüpheliydim.

"Elli kız daha istemiyorum," diye karşılık verdim. Arkamı döndüğümde onun hâlâ beni izlediğini gördüm. "Yalnızca *o* kızı istiyorum."

"Ah, birinci sınıf olmak." Darren kahkaha atıp kız görüş alanımdan çıkana kadar beni de kendisiyle birlikte çekiştirdi. "Son on iki yılda benden hiçbir şey öğrenmediysen bile şunları unutma; sinirlerine hâkim ol, kitaplara odaklan, kendini sokaklardan ve böyle görünen kızlardan uzak tut."

"Nasıl görünen?"

"Üzerlerinde kalp kırıklığı yazıyormuş gibi görünen."

Okul binasına ulaştığımızda ondan uzaklaşarak, "Başka bir ifadeyle, ortaokulda geçireceğim önümüzdeki altı yılı bir rahip gibi yaşayayım," diye söylendim. "Nereden kaydolabilirim?"

"Hey, ben öyle yaptım." Ağabeyim tiksintimden fazlasıyla keyif aldığı için gülüyordu. "Bende iyi sonuç verdi."

"Çünkü sen hiç eğlenceli değilsin," dedim ona. "Ciddiyim, Dar. Aramızda kan bağı olması bile bir mucize."

"Sonuçta kan bağımız var," diye hatırlattıktan sonra sarılmak için beni kendine çekti. "Ne olursa olsun, daima senin ağabeyinim. Biliyorsun, değil mi? Bunu asla unutma."

"Sana ne söylemiştim?" Öfkeyle fısıldayıp kimse beni *ağabeyime* sarılırken görmeden önce ondan uzaklaşmaya çabaladım. "Sözümü tutmalı ve bunun için taşaklarını tekmelemeliyim."

"Kendine dikkat et." Kaşlarımı çatarak ona bakışımı izlerken sesi duygu yüklüydü. "Seni seviyorum."

"Tanrım, şu sevgi saçmalıklarını kes artık," diye homurdandım. Kendimi son derece rahatsız hissediyordum. "Ortaokula başlıyorum, pislik herif. Beni savaşa göndermiyorsun."

Kaskatı bir şekilde kafasını salladı. "Biliyorum."

Dengemin sarsıldığı hissine kapılmıştım. Başımı iki yana sallayıp ona dikkatle baktıktan sonra girişe doğru ilerledim.

Dur.

Gitme.

Yanlış bir şeyler var.

Geri dön.

Burada bir terslik var.

"Dar?" Tereddütle arkamı döndüğümde çoktan uzaklaşmış olduğunu gördüm. "Okuldan sonra görüşürüz, değil mi?"

Ağabeyim cevap vermedi.

"Dar?"

Bana bakmak için geri dönmedi.

"Darren?"

Kapüşonunu kapatarak uzaklaşmaya devam etti.

"O adam senin bakıcın mı, yoksa kendi adına düşünebiliyor musun?" diye sordu bir kız. Arkamı döndüğümde duvardaki sarışının karşımda olduğunu gördüm. Lanet olsun, yakından daha da güzel görünüyordu.

Darren'ın tuhaf vedasıyla ilgili tüm düşüncelerimi bir kenara bırakıp karşımda duran güzel yüze odaklandım. Çıkık elmacıkkemikleri, pembe dolgun dudakları, iri yeşil gözleri ve dergilerden çıkmış gibi görünen saçlarıyla şimdiye kadar gördüğüm en güzel kızdı. "Kesinlikle kendi adıma düşünebiliyorum."

Yeşil gözleriyle beni tuzağa düşürerek, "Beni dışarıda gördün," dedi sakin bir tavırla.

"Gördüm."

"Yürümeye devam ettin."

Bir aptal gibi kafamı salladım. "Evet."

"Bunu bir daha yapma."

Siktir. "Yapmayacağım."

Bir kez daha dikkatle bana baktıktan sonra onaylayan bir tavırla başını salladı. "Çok güzelsin."

Kahretsin. "Sen de öyle."

"Hmm." Dudakları kıvrıldı. "Bir ismin var mı, kendi kendine düşünebilen çocuk?"

"Önemi var mı?" Bu güçlü kıza karşı kaybettiğim alanı geri kazanmaya ihtiyacım vardı. "Günün sonunda bana 'bebeğim' diyeceğini ikimiz de biliyoruz."

Gülümsemesini gizlemek için dudaklarını yaladı. "Öyle mi?"

Bir adım daha yaklaştım. "Sen söyle, sarışın."

Artık gülümsüyordu ve bu muhteşem bir görüntüydü. "Tamam, bu gerçekten çok etkileyiciydi."

"Teşekkür ederim," dedim sırıtarak.

"Ben Aoife." Elini bana doğru uzatırken kahkaha attı.

Minik elini avucuma aldım. "Joey."

"Joey." Başını yana eğerek hiç çekinmeden beni inceledi. "İsmin tam sana göre."

"Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim," diye yanıtladım. "İsminin anlamı ışıltı ve güzellik, değil mi?"

Kocaman gülümsedi. "İrlandaca biliyor musun?"

Evet, İrlandaca biliyordum ama *çok* iyi sayılmazdı.

İlkokul yıllarımda sınıfta Aoife isimli bir kız vardı. Hiç durmadan, ismini Truvalı Helen'le yarışacak güzellikte olduğu rivayet edilen İrlandalı bir savaşçı kraliçeden aldığını anlatıp dururdu.

Tabii *bu* olağanüstü Aoife'ya bunlardan bahsedecek değildim.

Her avantajı kullanmam gereken bir zamanda bunu yapamazdım.

"Peki hangi sınıftasın?" diye sordu. Kısa pileli eteğinin cebinden katladığı ders programını çıkarıyordu. "Ben Birinci Sınıf 3'teyim."

Biliyorsam ne olayım.

Buruşturduğum kâğıdı düzelterek bu yılki ders programımı

okudum. *Birinci Sınıf 3* kelimelerini gördüğümde çok heyecanlanmıştım. "Aynı sınıftayım."

Benim sınıfımdaydı.

Belki de şans yüzüme gülmeye *başlıyordu.*

"Yani benim kadar sıradan bir öğrencisin," derken gülümsemişti. "Erkek kardeşim Birinci Sınıf 1'de. Orası zeki çocukların sınıfı."

"İkizin mi var?"

Başıyla onayladı. "Günahlarımın bedeli."

"Yani biz en zeki üçüncü sınıf mıyız?"

"Ya da en aptal üçüncü sınıfız." Aoife kahkaha attı. "Bardağın hangi tarafından bakarsan."

"Neden? Bu yıl birinci sınıflar kaç sınıfa bölündü?"

"Dört."

"Tanrım. Hakkımızda çok iyi bir şey söylemiyor, değil mi?"

"Hayır." Gülümsememe karşılık verdi. "Hem de hiç. Hangi ilkokuldan geliyorsun?"

"Sacred Heart," diye yanıtladım. "Sen?"

"St. Bernadette's," dedi yüzünü buruşturarak. "Orası..."

"Rahibelerin yönettiği, kasabanın dışındaki kız çocuklarına özel ilkokul mu?" Anlayışla yüzümü buruşturdum. "Yani bu senin için gerçekten şanssız bir durum olmuş, değil mi?"

"Aynen. Rahibelerle birlikte sekiz yıl geçirdim. Başımın üzerinde ışıldayan halemi göremiyor musun?"

"Evet, gözümü kamaştırıyor."

"Rahibe Alphonsus'a göre eğitimimi tamamen kızlardan oluşan bir ortamda sürdürmeliymişim," diye ekledi şeytani bir sırıtışla. "Görünüşe göre, *erkeklere* karşı hiçbir duanın yok edemeyeceği bir düşkünlüğüm varmış." Gözlerini devirdi. "Sırf bize izlettikleri bir filmde İsa'yı oynayan adamın büyüleyici olduğunu düşündüğümü söylediğim için."

Kaşlarımı çattım. "Büyüleyici mi?"

"Ne var? *Öyleydi.*"

"Sanırım dizlerinin üstünde dua etmek için harcadığın zamanı azaltman ve vaktini daha çok..."

Ağzımı kapatmak için elini uzatarak, "Sakın söyleme," diye uyardı.

"*Erkek bedeniyle.*" Kıkırdarken elimle parmaklarını dudaklarımdan uzaklaştırdım.

"Yani genel olarak mı erkek bedeniyle daha fazla vakit geçirmeliyim?" diye sorduğunda her nasılsa parmaklarımız birbirine dolanmıştı. "Yoksa seninle mi? Çünkü karşımdaki erkek bedeninden oldukça etkilendiğimi söylemek yanlış olmaz."

"Bir erkek arkadaşın olmadığını mı söylemeye çalışıyorsun?"

"Hayır, teklif ettiğinde bir erkek arkadaşım *olacağını* söylemeye çalışıyorum."

"Tanrım." Kalp atışlarım hızlanmıştı. "Hiçbir konuda geri adım atmıyorsun, değil mi?"

Göz kırparak okul çantasını omzundan indirdi. "Bunun neresi eğlenceli olurdu ki?"

Bu kız karşısında altüst olmuş bir halde bana uzattığı çantayı alıp boştaki omzuma attım.

"İşte." Başını onaylarcasına sallayarak omzumdaki parlak pembe çantasına baktı. "Bu yeterli olur."

"Ne için?"

"Diğer kızları uzak tutmak için."

Kaşlarım hayretle havaya kalktı. "Biraz önce çantanla beni *işaretledin* mi?"

"Kesinlikle öyle yaptım." Bana tatlı bir gülümsemeyle baktıktan sonra topuklarının üzerinde dönüp okula doğru ilerledi. "Şimdi gidelim, *bebeğim.*"

Dürüst olmak gerekirse gülümsemekten başka ne yapabilirdim ki?

Bu kızın peşinden daha çok koşacağım konusunda güçlü bir hisse kapılmıştım.

Yine de adımlarım onu kovalıyordu.

İLK YIL

30 KASIM 1999
YATAĞIMIN ALTINDAKİ CANAVARLAR
JOEY

Kalbimin sesi kulaklarımda yankılanırken bakışlarımı yatak odamın zeminine sabitledim. İçeri girmeye çalışan pislik herif *dışında* her şeye... nefes alış verişime, süpürgelikteki çatlaklara ve çorabımda yeni açılmış deliğe odaklandım.

"*Şu kapıyı aç, evlat. Ben de sana adamlık öğreteyim!*"

"*Tıpkı ağabeyin gibi işe yaramaz bir amcıksın.*"

"*Şimdi o kadar da büyük bir adam olamıyorsun. Değil mi, seni küçük piç!*"

"*Lanet kapıyı kırmadan önce çık dışarı, seni küçük aptal!*"

Kalbim şiddetle çarpıyordu, her santimim hırpalanıp morarmıştı. Annemin dışarıda, savunmasız durumda kaldığını biliyordum. Dürüst olmak gerekirse, kocam dediği o adamla yeniden kavga edecek gücü kendimde bulamıyordum. Bu gece beni kolayca alt etmişken tekrar yapamazdım.

Genzimden aşağı süzülen kanı yutarken başımı yana çevirdim ve seçeneklerimi değerlendirdim.

Savaş.

Öl.

Kaç.

Öl.

Konuş.

Öl.

Saklan.

Öl.

Öl.

Bileklerimi kesme düşüncesiyle bencillik derecesinde uzun zaman harcadıktan sonra gözlerimi sıkıca kapattım. Vücudumun tamamı gerginlikten titreyene kadar her bir kasımı sıkıca kilitledim.

Yapma, dostum.

Henüz sırası değil.

Pes ederek ona bu zevki tattırma.

Diğerlerini düşün.

Aklımı bu cezbedici dürtüden uzaklaştırmak için çırpınırken nefesimi tuttum ve neden bu evden gidemediğime yoğunlaşmaya çalıştım.

Neden kalmam gerektiğine odaklandım.

Shannon. Tadhg. Ollie...

Zihnim üç masum çocuğu, bizi var eden canavarlarla bırakamayacağım gerçeğini yavaşça kabullendi. Kaslarımın gevşediğini, bunalımın derinliklerine gömüldüğümü hissediyordum.

Beni tuzağa düşürmek için...

İçimdeki öfke kabarırken zihnim tek bir yüze odaklandı.

Bir isim yeterliydi.

Siktiğimin Darren'ı beni yalnız bırakmıştı.

Annem kıyafetleri ortalığa savrulmuş ve gururu kırılmış bir halde odasında ağlıyordu. Onun için hiçbir şey yapamıyordum.

Tıpkı bir önceki seferde olduğu gibi onu koruyamamıştım.

Bundan önceki tüm seferlerde olduğu gibi o adamı durduramamıştım.

Babamın gür sesi odamın duvarlarında yankılanıyordu. Gecenin ilerleyen saatlerine kadar aralıksız savurduğu tehditler yavaşça öfkeli homurdanmalara, en sonunda da sarhoş hakaretlerine dönüşmüştü.

Kapımın önünden uzaklaşan hantal adımlarının arasında duyduğum son şey, "Siktiğimin piçi," diyerek bana seslenişiydi.

Çok geçmeden sesi yeniden duyulmaya başladı ama koridorun diğer ucundaydı. Bu kez sarhoş öfkesinin hedefinde annem vardı.

Başucumdaki komodinin üzerinde duran çalar saate uzandım ve gözlerimi kısıp penceremin dışındaki sokak lambasının soluk ışığıyla saati anlamaya çalıştım.

02:34

Tanrı aşkına.

Saati yerine bırakarak bıkkın bir nefes aldım. Elimi göğsüme bastırıp kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

Ancak hiç kolay olmuyordu.

Özellikle bu gece.

Darren hâlâ ortalıkta yoktu ve *o* hâlâ buradaydı.

Tam da bu anlarda -böyle gecelerde- güvenebileceğim tek kişi, bir kez olsun ardına bakmadan gitmişti.

Anlamam gerekirdi. Gidişini izlemiştim.

Babam hiçbir zaman Darren'a bana vurduğu gibi vurmazdı.

O ilk evladıydı, altın çocuktu. Ben yedek olandım.

Darren'a tokat atardı. Ben yumruklara hedef olurdum.

Darren diplomatikti. Evdeki diğer herkesten daha iyi bir şekilde babamızı ikna edebilir, en azından çoğu zaman onu kendine getirebilirdi.

Gittiği günden beri dokunulmamış olan ranzanın alt kısmındaki boşluğuna öfkeyle bakarken, tanıdık bir acı dalgasının çocukluğumdan bir parçayı daha yanında sürükleyerek üzerime çöktüğünü hissettim.

Henüz ilk yılımdı, on üç yaşıma girmeme daha bir ay vardı. Bu durumda benden iki kat büyük bir adamın karşısında nasıl bir şansım olabilirdi ki?

Hiçbir şansım yoktu. Darren bunu *biliyordu*, yine de beni burada korumasız bırakmıştı.

On iki yaşında bir çocukken aile evinde süren savaşın ön saflarında yer alan bir askerdim. Mücadele etmek zorunda bırakıldığım düşmanım benden çok daha büyük ve güçlüydü. Üstelik müttefikim, ona en çok ihtiyacım olduğu dönemde beni yüzüstü bırakmıştı.

Ağabeyimin beklenmedik gidişinden sonraki ilk günler soğukkanlılıkla beklemiş, bir şekilde her şeyin düzeleceğini ve Darren'ın kapıdan geri gireceğini umarak dua etmiştim.

Bu karakterime tamamen aykırı bir davranıştı.

Dua etmezdim.

Ancak ortaokulun ilk günü eve dönüp ağabeyimin gittiğini anladığımda, kendimi gökyüzündeki adama yeminler ve sözler fı-

sıldarken bulmuştum. Ağabeyimin sağlıklı bir şekilde hemen eve dönmesi karşılığında aklıma gelen her şeyi sunuyordum.

Müttefikim.

Dualarıma karşılık bulamamıştım ve üzerinden geçen haftalarla birlikte yerini dolduramayacağım kadar çok şey kaybetmiştim.

Kilitli bir kapının ardına saklandığım için kendimden tiksinsem de bunu yapmamın nedenini mantıklı bir şekilde gururuma açıklamaya çalışıyordum. İçten içe, bu gece odamdan çıkmamın kendi sonumu getirmekle eşdeğer olacağını biliyordum.

O anda odamı yüksek burun çekme sesleri doldurdu. Elimdeki *hurley** ile yaslandığım yatak odası kapısına başımı çarptığımda dudaklarımdan bir inleme yükseldi.

"Dinlemeyi bırak," dedim kardeşime. Hangisi olduğunu anlamamıştım çünkü lanet evde yaşayan kardeşlerimin üçü, şu anda yorganımın altında saklanıyorlardı. "Onu duymazlıktan gel."

"Çok ürkütücü, Joe." Tadhg burnunu çekerek ranzanın üst yatağındaki yorganımın altından çıktı. "Ya annemi yine incitiyorsa?"

"İncitmiyor," diye çıkıştım. Altı yaşındaki kardeşime düpedüz yalan söylüyordum. "Annemiz iyi. Uyu artık."

"Uyuyamam," dedi boğuk bir sesle.

"Mecbursun." On yaşındaki kız kardeşim fısıltıyla konuşuyordu. "Uyanık olduğumuzu anlarsa neler olacağını biliyorsun."

"Kes sesini, Shannon," diye sızlandı Tadhg. "Korkuyorum..."

"Korktuğunu biliyorum, Tadhg," dedi yumuşak bir sesle. Üç yaşındaki kardeşimiz Ollie, onun kollarında uyuyordu. "İşte bu yüzden sessiz olmalıyız."

"Hepinizin uyumuş olması gerekiyor," diyerek bana acımasızca dayatılan koruyucu rolünü üstlendim. "İyisiniz. Annem iyi. Hepimiz iyiyiz. Her şey yolunda."

"Peki ya ona tekrar zarar verirse?"

Şüphesiz, ona yine zarar *veriyordu.*

Problem, bu konuda elimden hiçbir şeyin gelmemesiydi.

Tanrı biliyordu, denemiştim.

* *Hurley*, geleneksel İrlanda sporlarından biri olan *Hurling*'de kullanılan ahşaptan yapılmış sopadır. (ç.n.)

Kırık burnum, baba dediğimiz hayvana karşı ne kadar etkisiz olduğumu kanıtlıyordu.

Tanrıya şükür, Tadhg ve Shannon henüz babamızın annemize ne şekilde zarar verdiğini anlamıyorlardı. Oysa ben, *tecavüz* kelimesinin anlamını öğrendiğimde yalnızca on yaşındaydım.

Ne annemi zorladığına tanık olduğum ilk seferdi ne de bu kelimenin bir konuşmada kullanıldığını ilk kez duyuyordum. Ancak ilk kez bu kelimeyi eylemle ilişkilendirip annemin yaşadıklarına anlam verebiliyordum.

O hayvan herifin, kendi iradesi dışında anneme sahip olduğunu kavrayabiliyordum.

Tekrar tekrar.

Müdahale etmeye çalıştığım anlar olmuştu ama darp edilmiş, morarmış, kanlar içinde ve belden aşağısı çıplak halde mutfak zemininde uzanan annemin beni uzaklaştırmasıyla sonuçlanmıştı. Annem, üzerinde hiçbir kontrolüm olmayan bu durum için beni suçlarken babam ise henüz gelişim aşamasında olan bedenime birkaç sağlam darbe indirmişti.

Daha sonra, evde olanlar konusunda sessiz kalma yönündeki kararlılığım daha da güçlendi.

İlkokulun son altı ayını koruyucu ailede geçirdiğimizde Darren'ın cinsel istismara uğradığını biliyordum. Bunun hakkında yeterince şey duymuş, yeterince suçlu hissettirilmiştim. Durumun çenemi kapatmamı ve ailemizin özel meselelerini gizli tutmamı gerektirdiğini bilecek kadar kötü bir şey olduğunu anlamıştım.

"*Babam ne kadar kötü olursa olsun, asla oradan daha kötü olamayacağını unutma, Joey...*"

"*Bunun kötü olduğunu mu düşünüyorsun? Ne kadar şanslı olduğunun farkında değilsin...*"

"*Siz koruyucu ailenizle birlikte dondurmalar ve pastalar yediniz, ben ise hayatımı kaybettim...*"

"*Benimle kıyaslandığında şikâyet edebileceğin bir durum yok. Senin için her şey yolundaydı, bu yüzden kendine acımaktan vazgeç...*"

"*O evlerde neler yaşandığını biliyor musun? Tadhg'ın sonunun*

benim gibi olmasını mı istiyorsun? Aynı şeyleri Shannon'ın da yaşamasını mı istiyorsun? Çeneni kapalı tut. Bu evde yaşanan hiçbir şey, yeniden oraya dönmeye değecek kadar kötü olamaz. Hiçbir şey..."

Bu duruma bizzat şahit olduğumda, asla kardeşlerimin başına böyle bir şey gelmesine müsaade etmeyeceğimi anlamıştım.

Dramatize etmek için söylemiyordum, ölmeyi tercih ederdim.

Çok ciddiydim.

O günden itibaren bir daha geceleri gözüme uyku girmedi. Uykuya dalmaya cesaret edemedim. Annemden yükselen o lanet sesler belleğime kazınmıştı, zihnimi mahveden bir yıkım döngüsünde durmaksızın yankılanıyordu. Ortalık sakinken bile huzursuzdum. Sessizlik de çığlıkları kadar rahatsız ediciydi.

Çığlıkları sayesinde hâlâ nefes aldığını anlayabiliyordum.

Sessizlik ise ölmüş olabileceği ihtimalini doğuruyordu.

Tıpkı bu gece olduğu gibi bedenim kaskatı kesilmiş halde yatağımda uzanıp koridorun diğer ucundaki kapalı kapıdan gelen her yatak gıcırtısını, her mide bulandırıcı homurtu ve inilriyi duyabilmek için çırpındığımı hatırlıyordum.

İçimi kaplayan panikle yataktan fırlayarak kız kardeşimin odasının kapısında nöbet tutardım. Babamız gibi bir hayvanın, eninde sonunda peşine düşeceği bir şeye sahip olmasından korkardım.

Aynı çatı altında bir aradayken onu koruyabilirdim, hepsini koruyabilirdim. Onlar için acının bir kısmını üstlenip bir nebze olsun çocukluklarını yaşamalarına imkân sağlayabilirdim.

Eğer birilerine anlatırsam, koruyucu ailelere verilebilirdik. Ayrıca korumaya alınırsak, büyük olasılıkla birbirimizden ayrılmak zorunda kalırdık. Birbirimizden ayrılırsak, Darren'ın bahsettiği canavarlardan onları koruyamazdım.

Shannon, Ollie ya da Tadhg'ın başına bir şey gelebilme ihtimalini düşündükçe ürperiyordum. Bu ihtimal çenemi kapalı tutmamı sağlıyordu.

Baskıya dayanabilirdim. Yumruklarına katlanabilirdim. Viskinin getirdiği öfke nöbetleriyle başa çıkabilirdim.

Onların katlanmak zorunda kalmayacağı anlamına geldiği sürece, tüm bunlara tahammül edebilirdim.

Darren'ın bizi terk ettiği gece kendime verdiğim sözü, kutsal bir kan yeminiymiş gibi zihnimde tekrarladım. Kardeşlerimi tüm varlığımla koruyacaktım. Onların asla benim gibi dövülmelerine, annemiz gibi istismara uğramalarına ya da ağabeyimiz gibi aşağılanmalarına izin vermeyecektim.

Onlara zarar gelmemesi için tüm gücümle mücadele edecek ve onları kollayacaktım. Ellerinde bir *hurley* ile yatak odalarının kapısında nöbet tutmak zorunda kalmayacaklardı. Bunu onlar için ben yapacaktım.

Koruyucum tarafından terk edilmenin ne demek olduğunu öğrenmiştim, onların da öğrenmelerine *asla* izin vermeyecektim. Kardeşlerimizi bir canavarın pençesine terk ettiği için Darren'ın canı cehennemeydi. Ayrıca beni, babamızın bir numaralı kum torbası haline getirmişti.

Her zaman öyleydin, evlat...

Ortaokulun da canı cehennemeydi. Bakışlarımı henüz açmadığım, içinde bir sürü ev ödevi olan okul çantama kaydırdım. Öğretmenlerin benim hakkımdaki düşünceleri, endişelendiğim konuların en sonuncusu bile olmadığı için ödevleri tamamlamaya hiç niyetim yoktu.

Ortaokulun da fiyaskoyla sonuçlanacağını söylemek yanlış olmazdı.

Yeni okul müdürüm Bay Nyhan'a göre, *çabuk öfkelenen* ve *otoriteye* karşı kayıtsız biriydim. Katlandığım saçmalıkların yarısına katlanmak zorunda kalsaydı, muhtemelen kendisi de otoriteye karşı bu kadar duyarlı davranmazdı.

Pislik herif.

Onu sinirlendirmekten zevk alıyordum.

Kendisinden açıkça hoşlanmayışımın basit bir nedeni vardı, eskiden babamla birlikte *hurling* oynamıştı.

Hurling.

Bir anlığına içim ürperdi.

Hurling benim hem kurtarıcım hem de kâbusum olmuştu.

Babam beni dört yaşımdan beri oynamaya zorluyordu. Darren bıraktığında benim omuzlarıma binen sorumluluğun, Tadhg'a yıkılmasından endişe ettiğim için kendimi devam etmeye zorluyordum.

Oldukça da başarılıydım.

Babamdan ve Darren'dan çok daha iyi oynuyordum. Sanırım bu durum, onun benden daha çok nefret etmesine neden oluyordu çünkü sürekli söylediği gibi tamamen işe yaramaz olmadığım gerçeğiyle yüzleşiyordu.

Ahmak herif.

Bunun gibi düşünceler ve şu an olduğu gibi berbat geceler yüzünden BDO'da benden birkaç sınıf üstte okuyan Shane Holland, henüz beşinci sınıf öğrencisiyken bana esrarı ilk uzattığında kabul etmiştim. Zihnimi rahatlatıp uyumama yardımcı olacağını söylediğinde, o dumanı ciğerlerime neredeyse boğulacağım kadar derin çekmiştim.

Peki ne mi olmuştu?

İşe *yaramıştı.*

Aynı gece eve gittiğimde kilitlediğim yatak odamın dışında yaşanan her şeyden bihaber, adeta bir bebek gibi uyumuştum. Yıllardır ilk defa deliksiz bir uyku çekince anında ikna olmuş ve esrarın benim için uygun olduğuna inanmıştım.

İçtiğim sigaranın ardından daha önce hiç olmadığım kadar iyi hissediyordum. Geceleri gözlerimi kapattığımda *onun* sesini kafamda duymuyordum.

Huzura kavuşmuştum.

Örneğin, geçen cumartesi iş çıkışında Shane ve okuldaki benden birkaç yaş büyük çocuklarla birkaç saat takılmıştım. Aynı bölgede büyüdüğümüz için çoğunu önceden tanıyordum. Hepsi, en azından çoğu oldukça zararsız tiplerdi.

Shane ya da onun serseri arkadaşlarından herhangi birinin gerçek anlamda *arkadaşım* olduğuna inanacak kadar saf değildim. Onlar bana hayatımdaki en büyük pislikten kaçma fırsatı sunuyorlardı.

Babamdan.

Ayrıca esrar kullanma düşüncesi, sabahki maç sırasında kaçırdığım ve korner vuruşuna eşdeğer 65'lik* vuruş için babamdan dayak yeme fikriyle kıyaslandığında çok daha cezbediciydi.

Bu yüzden gece boyunca kaçma fırsatını hemen değerlendirdim.

Tüm bunları durdurmak için...

Ertesi sabah, gece yarısı kaçamağım ortaya çıktığında kıyamet kopmuştu ama hiç pişman değildim. Eve nasıl geldiğimi hatırlamıyordum. *Devil's Bit***, esrar ve haplarla oluşturulmuş berbat bir karışımın etkisiyle hatırlayamayacak kadar kendimden geçmiştim.

Ya da umursamayacak kadar...

Eğer birkaç saat için bile olsa hayatımdaki gerçeklerden, özellikle onlardan uzaklaşmak anlamına geliyorsa aynı şeyi hiç düşünmeden tekrar yapardım.

Tanrım, keşke şu anda bir duman çekebilseydim.

Beni düşüncelerimden çekip çıkararak, "Sanırım annemi yine hırpalıyor," diye mırıldandı Tadhg. O sırada annemizin feryat dolu sesi yükseldi, ardından vahşi homurdanmalar duyuldu.

Hırpaladığını biliyordum. "Son kez söylüyorum, onu incitmiyor."

"Emin misin?"

Hayır. "Evet."

"Gerçekten mi?"

Hayır. "Evet."

"Seninle kalmamıza izin verdiğin için teşekkürler, Joe."

"Sorun değil."

"Bizimle uyumak ister misin?"

Gece boyunca üçte ikinizin üstüme işemesi için mi? "Hayır, teşekkürler."

"İstemediğine emin..."

---

* Karşı takımın defans oyuncusu topu kale dışına attıktan sonra hücum oyuncusunun topun dışarı çıktığı noktanın yaklaşık altmış metre uzağındaki çizgiden, top havadayken yaptığı atışa denir. (ç.n.)

** İrlanda'da bulunan ve ismi birçok efsaneyle özdeşleşmiş, mitolojik anlatılarla bağlantılı bir tepenin adıdır. Efsaneye göre, şeytan ısırıp kopardığı için dağın tepesi eksik kalmıştır. (ç.n.)

"Uyu. Hemen."

Geceyi atlatabilmek için yere uzandığımda, huzursuz düşüncelerim Darren'a yöneldi. Bana destek olabilecek yalnızca öfkem ve *hurley*'im vardı.

Aşağılık herif.

14 ŞUBAT 2000
ONUN DIŞINDAKİ HERKES
JOEY

Perşembe akşamı okuldan sonra elindeki tel kesiciyi bana doğru uzatırken, "Sonra kabloları bu şekilde tekrar birleştiriyorsun, işte bu kadar," dedi Tony Molloy.

Kablolarını yeniden bağladığı arabanın motoru gürültüyle çalıştı.

Gülümsedim. "Bu çok mantıklı."

Aklaşmış kaşlarını çattı. "Bunu yalnızca acil durumlar için gösteriyorum, gece gezintisine çıkman ya da etraftaki gençlerin yaptıkları türden şeyler için değil."

"Elbette."

"Faz testi cihazını bana uzat."

İlgiyle yaşlı adamın söylediklerini uyguladım, bana öğrettiği her şeyi zihnime kazıdım. Tony'nin ayakçısı olmam anlamına gelse bile geçen yıl benim için elini taşın altına koymasına minnettardım.

Tamirhanenin bitişiğindeki istasyonda benzin doldurmak o kadar keyifli bir iş değildi ama motorlar üzerinde çalışmak oldukça hoşuma gittiğini keşfettiğim bir şeydi. Hoşlanmaktan çok daha fazlasıydı, *tam* olarak ihtiyacım olan meşguliyetti.

Saatte beş pound kazanmak çok parlak bir gelir olmasa da resmi bir işte çalışamayacak kadar küçüktüm. Üstelik yaşım uygun olsa bile bir işte uzun süre çalışamayacak kadar asabiydim.

Kendimi tutamıyordum. Sinirime hâkim olmakta gerçekten zorluk çekiyordum. Yaşadığım bir tartışmada ya da benimle kavga etmeye kararlı bir pislikle karşılaştığımda, içimde biriken öfkeyi kontrol etmek imkânsız hale geliyordu.

Tartışma konusu ne kadar basit ya da önemsiz olursa olsun, içimden bir ses karşılık vermek zorunda olduğumu söylüyordu. Bunu kontrol edemiyordum. Sanki içimde yaşayan bir şeytan var-

dı, çok fazla darbeye sessiz kalmıştı ve başka bir darbeyi daha kabul etmeye hiç niyeti yoktu.

Diğer yandan, her cuma akşamı maaşımı anneme verdiğimde yüzündeki rahatlama her şeye değiyordu. Eğer o işe yaramaz herifle evlendiği için annemin omuzlarına binen yükün sadece onda birini hafifletebilirsem, saatte beş pound için seve seve çalışmaktan kaçınmazdım.

Tony'nin bana verdiği tüm saatleri kullanarak okul çıkışından itibaren akşam dokuz ya da ona kadar, ayrıca maçlar için birkaç saatliğine izin almam gerekmedikçe cumartesi tüm gün çalışıyordum.

Ayağa kalkarken, "Okul nasıl gidiyor, delikanlı?" diye sordu Tony. "Geçen hafta aldığın uzaklaştırmadan sonra aklını başına toplamışsındır umarım?"

Patronum okula gitmekten hoşlanmadığımı biliyordu. Hatta nefret ediyordum ama alternatiflerimi düşündüğümde, eve dönmek mecburiyetinde kalmayacağım anlamına gelseydi burada yaşamayı tercih ederdim.

"Sana daha önce anlattım." Tony'yi personel odası olarak kullanılan ofise kadar takip ettim. "Rice pisliği haddini aşmıştı."

"Sen de ona haddini bildirmeye son derece hevesliydin," dedi Tony. Su ısıtıcısının düğmesine basıp gözümdeki morluğu işaret etti. "İşyerine bu görünüşünle gelmeye devam edersen, yakıt almaya gelen ihtiyarları korkutursun."

Omuz silktim.

"Joe, gerçekten kendini dizginlemeyi öğrenmen gerektiğini biliyorsun." İki fincan çay doldururken konuşmaya devam etti. "Bu kadar asabi olmak seni sıkıntıya düşürür, evlat. Hayatını zorlaştırır."

Ya da büyüyüp bu kasabadan kurtulana kadar beni hayatta tutar.

"Olabilir," diyerek onayladım. Dilimi altdudağımdaki iyileşmekte olan yaranın üzerinde dolaştırıyordum.

"Şimdiden hayatını zorlaştırmaya başladı." Fincanlardan birini bana uzattı, ardından sıkça tekrarladığı "büyük bir potansiyelin var" temalı konuşmalarından birine başladı.

Tam karşısındaki sandalyeye oturup fincanımdan bir yudum aldım ve söylediklerini dinliyormuş gibi yaptım. Daha önce her kelimesini defalarca duymuş olmanın verdiği bıkkınlıkla, doğru anlarda başımı sallayarak onaylamayı ihmal etmedim. Ancak içten içe Tony'nin düşman olmadığını biliyordum.

Söylediği her şey daha önce tekrarlanmış tanıdık cümlelerdi.

Ondan, büyükanne Murphy'den, BDO'daki müdürümden, koçlarım ve antrenörlerimden defalarca dinlemiştim.

Vesaire, vesaire, vesaire...

Ofis kapısından bir kadın sesi, "Merhaba, baba," diye seslendi. Tony konuşmasını bitirirken benim kalbim yerinden çıkacak gibi atmaya başladı. Bakışlarım kapıda duran tanıdık, uzun bacaklı sarışına takıldı. Üzerinde günün erken saatlerinde benim de giydiğim okul üniforması olduğunu görünce iniltimi bastırmaya çabaladım.

Lanet olsun.

Bu kız...

Evet, bu kız başımın belasıydı.

"Aoife," diyen Tony'nin gözleri parladı. "Burada ne yapıyorsun?"

"Paul'le kütüphanede ders çalışıyorduk," diye yanıtladı. Çantasını yere bırakıp babasına doğru ilerlerken yanakları kızarmıştı. "Gelecek hafta ara sınavlarımız başlıyor. Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım, ayrıca bana karanlıkta eve yürümememi söylemiştin." Büyük yeşil gözlerini kırpıştırarak babasına masumca gülümsedi. "Beni eve bırakabilir misin?"

"Sevgililer günü akşamı saat yedi buçuğa kadar kütüphanede zamanın nasıl geçtiğini anlamadın, öyle mi?" Tony şüpheyle kaşlarını kaldırdı. "Beni bu kadar kolay kandırabileceğini mi sanıyorsun?"

Bahanesini ciddi anlamda gülünç bulduğum için kahkahamı bastırmaya çalıştım.

Yeşil gözleri bana uyarı dolu bakışlar atsa da omuz silktim.

Babasıyla kavga edip etmemesi umurumda değildi.

Daha iyi bir yalan uydurmalıydı.

Bu yalan berbattı.

"Ara sınavlar mı?" Tony bakışlarını bana çevirdi. "Joey, benim ikizlerle aynı dönemdesin, evlat. Ara sınavlarla ilgili bir şeyler duydun mu bakalım?"

"Hiçbir fikrim yok," diye yanıtladım. Sınavlarla ilgili bir şeyler duyduğumu belli belirsiz hatırlasam da onun rahatsızlığından aşırı keyif alıyordum. Bu yüzden içine düştüğü durumdan çıkabilmesi için gereken yardım elini uzatmadım.

"Onun bunu bileceğini mi düşünüyorsun?" Aoife Molloy sert bir çıkışla karşılık verdi. "Onun söylediği tek bir kelimeye bile inanma, baba. Joey Lynch sınıfta olduğundan daha çok müdürün ofisinde vakit geçiriyor..."

"Peki sen ve *Paul?*" diye sordum.

Tony'nin kaşları çatıldı. "Paul erkek arkadaşın mı?"

"Erkek arkadaştan çok bir şerefsiz," dedim alaycı ses tonumla.

"İnanılmazsın, Joey." Bakışları yeniden üzerimde yoğunlaştı. "Sınıf arkadaşlarının isimlerini öğrenebilecek kadar beynini kullanabilmene çok şaşırdım."

"Aynı *hurling* takımındayız."

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ne olmuş yani?"

Sandalyemde arkama yaslanıp, "İsmini bu sayede biliyorum," dedim kelimeleri uzatarak. "Beynimi kullanmama gerek yoktu. Paul Rice *tam* bir şerefsiz."

Tony kahkaha atsa da çabucak toparlandı. "Bir dakika, geçen hafta kavga ettiğin için uzaklaştırma cezası aldığın çocuk değil mi bu?"

"Evet," diye doğruladım.

Molloy, erkek arkadaşını savunmak için hemen atıldı. "Çünkü hiçbir sebep yokken onu dövdün."

"Sen öyle sanıyorsun."

"Of! Her neyse," dedi tersleyerek. "Beni bırakacak mısın, baba? Eve gitmeliyim. Bitirmem gereken tonlarca ödevim var."

Onu sinirlendirmekten gerekenden daha çok keyif aldığım için, "Neden kütüphanede bitirmedin?" diye alay ettim. "Paul ile tüm o önemli *çalışmaları* yaparken."

"Neden çeneni kapatmıyorsun?" Molloy öfkeyle çıkıştı. "Kendi işine bak."

"Ayrıca neden Paul denen bu genç adam seninle eve kadar yürümedi?" Araya girerken Tony'nin ses tonu ciddiydi. "Ne tür bir centilmen, kız arkadaşını gece vakti kasabada tek başına bırakır?"

Omuz silkerek, "Annesi onu antrenman için aldı," diye açıkladı.

Tony bakışlarını bana çevirdi. "Antrenman mı?"

Başımı iki yana salladım. "Bu gece *hurling* antrenmanı yok."

"*Tai chi** antrenmanı," diye hızla düzeltti. "Her şey *hurling*'le ilgili değil."

"*Tai chi* mi?" Tony'nin kaşları çatıldı. "Bunun dekorasyonla ilgili bir şey olduğunu sanıyordum."

"O *feng shui***, baba."

Kahkahamı güçlükle bastırabiliyordum.

Molloy öfkeyle bana baktı.

"Annesi seni eve kadar bırakamadı mı?" diye sordum.

Telaşlı bir tavırla omuz silkti. "Ondan bunu yapmasını istemedim."

Babası ters bir bakış attı. "Paul, annesinden seni bırakmasını istemedi mi?"

Tony'e dönüp, "Görüyorsun işte," dedim bilmiş bir tavırla. "Şerefsizin teki."

Beni görmezden gelerek, "Baba," diye çıkıştı. "Beni eve bırakacak mısın?"

"Hayır."

"Ne? Baba, eve gitmem gerekiyor. Bir sürü ödevim var."

"Üzgünüm, tatlım. Ancak çıkmadan önce tamir edilmesi gereken bir *Corolla* var. Birkaç saat daha burada olacağım."

---

* Geleneksel Çin kültürünün bir parçası olan, bedeni ve zihni dengelemeye odaklanan bir hareket sanatıdır. (ç.n.)

** "Rüzgâr" ve "su" anlamına gelen, doğada var olan yaşam enerjisini yaşanılan mekânlarda harekete geçirme yöntemlerini gösteren eski bir Çin öğretisidir. (ç.n.)

"Baba."

"Kızım."

"Baba!"

"Çocuğum!"

Dramatik bir tavırla, "İyi," diye homurdanıp okul çantasına uzandı. "Gecenin bu saatinde savunmasız genç kızını eve bırakmaya zahmet etme. Risk alıp yürüyeceğim."

"Böyle bir şey yapmayacaksın." Babası sertçe karşı çıktı. "Otur. Ben işimi bitirirken sen de ödevlerini yapabilirsin, ardından eve gideriz."

Bu fikre sinirlenerek, "İşiniz bitinceye kadar burada kalmayacağım," diye karşılık verdi Molloy. "Yalnızca birkaç kilometre yürüyeceğim. En fazla yirmi dakika sürer. Üstelik burası soğuk ve sıkıcı, hem ev ödevlerimi..."

"Yapman gerekiyor." Babası cümleyi onun yerine tamamladı. "Evet. Sanırım bunu zaten söylemiştin. Yine de tek başına yürüyemezsin."

"Burada kalmıyorum," dedi küstah bir tavırla. Sarı atkuyruğu omzunun üzerinde sallanırken çantasını alıp kapıya yöneldi. "Bana bir şey olmaz."

Başını iki yana sallayarak, "Tanrı aşkına," diye homurdandı Tony. "Joey, bana bir iyilik yap ve inatçı kızımın sağ salim eve ulaştığından emin ol, evlat. Sonrasında paydos edebilirsin."

"Bir bakıcıya ihtiyacım yok." Molloy dehşete düşmüş bir ifadeyle itiraz etti ancak babası onu susturdu.

"Ya sana eve kadar eşlik eder ya da burada benim işimi bitirmemi beklersin. Seçim senin."

Seçeneklerini gözden geçiriyormuş gibi duraksadıktan sonra bakışlarını benimkilere çevirdi. "Pekâlâ, beni eve bırakacak mısın, bırakmayacak mısın?"

Lanet olsun...

Aslında Danny Reilly'nin külüstür *Corolla*'sının bujilerini nasıl değiştireceğimi öğrenmem gerekiyordu ama bunun yerine öfkeli bir genç kızı eve bırakıyordum. Nasıl bu saçmalığın içine çekildiğimi hiç anlamamıştım.

Tony beni gerçekten tanısaydı, kızının benimle olmaktansa tek başına çok daha güvende olacağını bilirdi. Ben yanlış bir seçimdim, annem bunu defalarca kez açıkça söylemişti.

Ellerim kapüşonlumun cebinde, Aoife Molloy'un yanında yürüyordum. O ise cinsiyetçilikten, kız olduğu için farklı muamele görmesinden ve aynı yaşta olmamıza rağmen çifte standart uygulayan babasının benim tek başıma eve yürümeme aldırış etmeyip ona izin vermemesinden bahsederek söyleniyordu. Üstelik babasını tamirhanede bıraktığımızdan bu yana, bir sürü başka saçmalıktan söz etmesini dinliyordum.

Açık konuşmak gerekirse, onun bu dramatik saçmalıkları beni çoktan sinirlendirmiş olmalıydı. Oysa eğlendiğimi bile söyleyebilirdim.

"Bu saçmalık," dedi sinirle. Topuklu okul ayakkabılarıyla kaldırımda hızlı adımlarla ilerlerken, etek dediği gri kumaş parçasının altından çıplak bacakları görünüyordu. "Tamamen mantıksız davranıyor..."

Elimi kaldırarak araya girdim. "Bir dakika durabilir misin?"

"Evet." Beklenti dolu bir bakışla bana doğru döndü. "Neden?"

"Sebebi yok," diye cevapladım. "Sadece konuşmayı bırakmanı istiyorum."

"Biliyor musun, bazen tam bir pislik gibi davranıyorsun, Joey." Hayal kırıklığıyla başını iki yana sallayıp önümden hızlıca yürümeye devam etti. "*Pisliğin* tekisin."

Bana uyardı.

Alışkın olduğu erkeklerin yaptığından şüphelendiğim üzere, adımlarımı hızlandırarak peşinden koşmadım. Fark ettiğinde bana ters bir bakış atmak için arkasını döndü.

"Bu akşam kütüphane konusunda beni babamın önünde küçük düşürdün," diye bağırdı. Bu tartışmaya duygusal anlam-

da gereğinden fazla takılmış görünüyordu. "Beni kollayabilir ya da hiçbir şey söylemeyebilirdin. Bunun yerine babamı kışkırttın, Paul'le olan ilişkim hakkında endişelenmesine yol açtın ve ders çalışmayıp onunla yanlış işler peşinde olduğumu düşündürdün."

Boynunun yan tarafındaki morarmaya başlayan lekeyi işaret ederken, "Öyle değil miydi?" diye sordum. Bu leke şüphesiz Paul pisliğinin dudaklarının eseriydi.

Ayaklarını yere vurarak, "Mesele bu değil," diye bağırdı. "Hiçbir şey söylemeyebilirdin. Her zaman yaptığın gibi beni görmezden gelebilirdin. Bunun yerine, bana sorun çıkarmaya çalıştın."

Söylediklerine tam olarak katılmamakla birlikte omuz silktim.

"Şu anda benimle burada olmak istemiyorsun. Bu çok açık. Eve yürümek isteyeceğin son kişi benim, o zaman neden zahmet ettin ki?"

"Baban istedi."

"Pekâlâ, ben de yapmamanı istiyorum."

"Maaşımı sen ödemiyorsun."

"Off." Öfkeli bir nefes daha verdi. "Çok sinir bozucusun."

"Sen de tam bir prensessin." Hiç çekinmeden çıkıştım. "Baban güvenli bir şekilde eve döndüğünden emin olmak isteyecek kadar seni önemsediği için sızlanıyorsun." Gözlerimi devirdim. "Gerçekten zor bir gün geçirdiğini görebiliyorum, Molloy."

Adımları sert bir hareketle durdu ve hızla bana döndü. "Neden benden hoşlanmıyorsun?"

"Senin için neden önemli?"

Sorum karşısında afallayıp yeniden başını iki yana salladı. "Neredeyse bir yıldır aynı sınıftayız, hâlâ beni yok sayıyormuş gibi davranıyorsun. Ben nazik bir insanım, anlıyor musun? Sana hiçbir zaman kaba davranmadım ama benden vebalıymışım gibi kaçıyorsun. Okulda bana karşı hiç nazik değilsin, sebebini hiç anlamıyorum." Derin bir nefes verdi. "Ne değişti?"

"Hiçbir şey değişmedi."

"Saçmalık," diye çıkıştı. "İlk gün benimle ilgilenirken birdenbire uzaklaştın. Peki ne değişti?"

Hayatım altüst oldu ve patronumun kızı olduğunu öğrendim.

"Hiçbir şey."

"Sen büyük bir yalancısın!" dedi tartışarak. Tam da beklediğim gibi geri çekilmeye hiç niyeti yoktu. "İyi anlaşmıştık, sen de bunun farkındaydın."

"Bir erkeğin fikrinin değişmesi suç değildir, Molloy," diye geçiştirdim. "Bunu kabullenip konuyu kapat, olur mu?"

"Eğer beni özellikle görmezden gelmeye çalışmasaydın belki kapatabilirdim."

"Seni görmezden gelmiyorum."

"Beni *sürekli* görmezden geliyorsun." Hızla düzeltti. "Yalnızca mecbur kaldığında benimle konuşuyorsun... bu da genelde babamın yanında benimle alay etmek için oluyor. Sınıftaki diğer tüm kızlarla konuşuyorsun, Joey. *Hepsiyle.* Sadece benimle konuşmuyorsun."

Sevinmelisin, dedim içten içe.

Düşüncesi bile keyfimi kaçırsa da, "Bir sevgilin var," diye hatırlattım. "Neden seninle konuşmamı *istiyorsun* ki?"

"Neden sadece kibar davranmayı denemiyorsun?"

"Ben kibar biri değilim."

"Evet, öylesin."

"Hayır, değilim."

"Bana güzel bir şeyler söyle," dedi Molloy.

"Molloy."

"Hadi," diye ısrar etti. "Söyle. Sana meydan okuyorum."

"Güzel bacakların var," dedim düz bir sesle. "Şimdi mutlu musun?"

"Sınıfımızdaki diğer kızlara kibar olabiliyorsun ama bana olamıyorsun," diye inatlaştı.

"Molloy..."

"Danielle Long ve Rebecca Falvey'ye karşı kibar davrandığını gördüm. Ayrıca sınıftan bir sürü başka kıza da aynı davranıyorsun."

Bu konuda söylemek istediklerimi özetleyen sert bir bakış attım.

"*Hepsiyle* birlikte mi oldun?" diye sorduktan sonra yüzünü buruşturdu. "Bu mide bulandırıcı."

"Geçen hafta Paul Rice'ın iç çamaşırının içine elini sokmasına izin vermenden daha mide bulandırıcı değil."

Yüzü utançla kızardı. "Anlamadım?"

"Beni duydun." İçimde kabaran karmaşık hislerle istemsizce onunla alay ettim. "Duyduğuma göre, dantelli pembe tanga giyiyormuşsun. Onunla ne zamandan beri birliktesin? Bir haftadır mı? İç çamaşırına ulaşmanın yolunu kısa sürede bulmuş."

"Sana o mu *anlattı?*"

"Herkese anlattı, Molloy."

"Kime?" Yüzündeki ifadeyi gördüğümde kendimi berbat hissettim. "Kimlere söyledi?"

Gözlerindeki hüzün, o herifi tekrar dövmek istememe neden oluyordu. Ceza almama değmişti.

Paul Rice'ın Beden Eğitimi dersindeki erkeklerin yarısına Tony'nin kızının ne kadar dar olduğunu, parmağını içine zar zor soktuğunu anlatması beni delirtmişti ve soyunma odasında onu fena halde hırpalamıştım.

Tony için yapmıştım çünkü orada olup bunu kendisi yapamazdı. En azından kendimi buna inandırmaya devam edecektim.

"O bir şerefsiz, Molloy," diye bağırdım. "Şerefsizler her şeyi anlatır, bu yüzden seni uyarıyorum. Arkadaş çevresinin öğrenmesini istemediğin biriyle asla bir şeyler yaşama."

"Sen bunu yapmazsın."

"Çevresinin öğrenmesini mi istemem?"

"Konuşmazsın."

"Konuşmam çünkü ben şerefsiz değilim. Ben bir pisliğim, unuttun mu?" Yanından geçerek evinin bulunduğu sokağa girdim, arkamdan gelip gelmediğini görmek için bakmadım. Yüksek topuklu ayakkabılarının yere vuruş sesinden arkamda olduğunu anlayabiliyordum.

"Pekâlâ... bu akşam bu kadar açık konuştuğuna göre, neden artık benden hoşlanmadığını da anlat bakalım."

"Bu bir erkeğe sorulabilecek en çaresiz soru."

"Bir pisliğe mi demek istiyorsun? Bunu kastetmediğimi biliyorsun."

"Yine de çaresiz."

"Yine de cevap ver."

"Hayır."

"Neden?"

"Öyle."

"Öyle mi? Hadi ama, Joey. Yapma lütfen."

"Birbirimize uygun değiliz," dedim sıkıntılı bir nefes vererek.

"Birbirimizle konuşabilmek için mi?"

"Birlikte herhangi bir şey yapabilmek için."

"Kısacası benimle arkadaş olmak için fazla iyi olduğunu mu düşünüyorsun?" Elleri belinde duruyordu. "Benimle vakit geçirmek ya da benimle görünmek istemiyor musun?"

Tam tersi.

"Bana bir soru sordun." Ön kapıyı açıp elimle içeri girmesini işaret ettim. "Ben de cevap verdim. Bunu istediğin gibi yorumlayabilirsin."

"Bu yeterli bir cevap değil."

Elim kapının üzerindeyken, "Umurumda değil," diye karşılık verdim. "Seni güvenli bir şekilde eve bıraktım, artık değerli ödevlerini yapabilmen için bolca vaktin var. Önemli değil."

İçeri girmek için herhangi bir hamlede bulunmadı. Aptal gibi kapıyı onun için açık tutmaya devam ettiğim sırada, sokak lambasının altında durup bana ters ters bakmaya devam etti.

Atkuyruğu akşam rüzgârında savrulurken, "Babamla ilgili, değil mi?" diye üsteledi. "Bu yüzden fikrin değişti. Neden benimle arkadaş olmak istemiyorsun? Sana bir şey mi söyledi?"

"İçeri gir, Molloy."

"Bana ne yapacağımı söyleyemezsin, Joey."

"Pekâlâ. Sen bilirsin." Başımı iki yana sallayarak kapıyı bıraktım ve yürümeye başladım. "Neden umurumda olsun ki?"

"Ne var biliyor musun? Bence *umursuyorsun*," diye arkamdan

seslendi. "Aslında, benden hoşlandığını düşünüyorum. Benden hoşlandığın için böyle davranıyorsun. Bu gece babamı, Paul'le ilgili kışkırtmanın nedeni buydu. Doğru, değil mi? Benden hoşlanıyorsun."

Elbette ondan hoşlanıyordum. Geçtiğimiz eylül ayında Ballylaggin Devlet Okulu'nun önünde gördüğüm ilk andan itibaren aklım sürekli ondaydı.

Karanlık bakışlarıyla temkinli bir şekilde beni izlerken, "Bizim Aoife iyi bir kızdır," dedi Tony. Ortaokuldaki ilk günümde işe gelip kızıyla aynı sınıfta olduğumuzu söylediğimden beri tedirginliği artmaya devam ediyordu. "Biraz deli doludur ancak günümüzde hangi genç öyle değil ki. Lafını esirgemez ama iyi kalpli bir kızdır. Masum olduğu kadar da..."

"Seni anlayabiliyorum, Tony," diye hızla araya girdim. Bu işe ihtiyacım vardı ve kendimi gereksiz bir dramaya daha fazla kaptırmak istemiyordum. Üstelik her şeyden önce evde bazı sorumluluklarım vardı. Uzun bacaklı sarışınlar bile bunun önüne geçemezdi. "Kızınıza yaklaşmak gibi bir amacım yok.

"Sen iyi bir çocuksun," dedi rahatlayarak. "Seni beğenmediğimden değil, evlat. Seni sevdiğimi biliyorsun. Sadece ikinizin birlikte olmasını ve iş hayatındaki durumun zorlaşmasını istemiyorum. Özellikle de o..."

Senin gibileri için fazla iyi.

"Endişelenmene gerek yok," diye sözünü kestim. "Durumun farkındayım. O yola girmem. Benimle ilgili endişelenmen gereken bir şey yok."

Tony'nin beni sevdiğinin farkındaydım. İyi bir çalışandım, sadece kızı için yetersizdim.

"İyi bir adamsın," dedi gülümseyerek. "Benim için ona göz kulak olursan, haksızlığa uğramadığından ya da kendini kaybetmediğinden emin olursan sana minnettar olurum."

"Tamam..."

"Hayal âlemindesin, Molloy."

"Sen de inkâr ediyorsun, Lynch." Ellerini kalçalarına dayayıp bana tam anlamıyla hayal kırıklığı dolu bir bakış attı. "Seni bekledim, bunu biliyorsun."

Kaşlarımı çattım. "Beni mi bekledin?"

"Evet." Başını iki yana salladı ve yüzüne düşen bir tutam saçı üfleyerek uzaklaştırdı. "Kendini toparlayıp bana çıkma teklif etmeni *aylarca* bekledim." Konuşurken doğruca gözlerimin içine bakıyordu. "Paul benim ilk tercihim değildi, bunu biliyorsun."

"Ne demek istiyorsun?"

Kelimeleri uzatarak, "*Özür dilerim*," dedi iğneleyici bir tavırla. "Bunu yazılı olarak iletmem gerektiğini düşünmemiştim, pislik herif."

Lanet olsun.

Doğrusunu söylemek gerekirse, Tony onun babası olmasaydı ve işime bu kadar bağımlı olmasaydım hiçbir şey için beklemek zorunda kalmazdı. Ayrıca kendini bir şey zanneden şerefsiz Paul Rice'la birlikte olmazdı.

Ancak onun asla anlayamayacağı sorumluluklarım vardı. Korumam gereken bir kız kardeşim, bakmam gereken erkek kardeşlerim ve beni gecenin geç saatlerine kadar endişe içinde uykusuz bırakan bir annem vardı. Ne Paul gibi zamanımı boşa harcama lüksüne ne de herhangi bir babanın kızına uygun göreceği bir itibara sahiptim.

Kızından uzak durmamı istediği için Tony'yi suçlayamazdım. Onun yerinde olsam, kendim için aynı şeyi düşünürdüm.

"Anlaşılan beklemekten sıkılmışsın." Söylediklerim kulağıma ulaştığı anda, konuşmayı bitirip gitmem gerektiğini *bildiğim* halde gitmediğim için kendime öfkelendim. "Kasabanın iyi semtlerinden birinde yaşayan bir *garda**'nın oğlu ile takılmayı başardın. Sanırım senin için işlerin yolunda gittiği söylenebilir, Molloy."

* *An Garda Síochána* "Barış Muhafızları", İrlanda'nın ulusal polis teşkilatıdır. (ç.n.)

"Evet." Sinirle nefesini dışarı üfledi. "Yolundaymış gibi görünüyor, değil mi?"

Ona nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum.

Lanet olsun.

Göğsümdeki tuhaf sızıya aldırmadan arkamı dönüp uzaklaşırken, "İçeri gir ve uslu bir kız gibi ödevlerini yap," dedim en sonunda. "Bu arada Paul denen şerefsizin kokusundan arınmayı unutma."

"Hah! *Biliyordum* işte." Uzanarak elimi tuttu ve beni kendine doğru çekti. "Benden hoşlandığını *biliyordum.*"

"Hey!" Elimi onunkinden hızla çekip gereksiz dokunuşundan rahatsız bir şekilde kapüşonlumun cebine soktum. "Bunu bir daha yapma."

Gözleri şaşkınlıkla irileşti. "Neyi yapmayayım?"

"Bana dokunma."

"Neden?"

"Öyle."

"Sebep?" diye sordu ısrarla.

"Çünkü senden hoşlanmıyorum."

"Yalancı."

"Çünkü o ellerin nerelerde kullanıldığını bilmiyorum."

Gözleri kısıldı. "Anlamadım?"

Bu tam bir pisliğin yapacağı hareketti.

Sözünü geri al.

"Hey." Mantığımın sesini duymak istemediğim için omuz silktim. "Bildiğim kadarıyla, o ellerle bir aziz olan sevgiline dokunuyorsun."

"Bunu *gerçekten* söylemiş olamazsın."

Söylemiştim ve karşımda durmuş bana meydan okurken söylediklerimi geri alamayacağımı biliyordum.

Tanrım, sorunlarım vardı.

Molloy inatçı bir çocuk gibi göğsüme uzandı, ellerini boy-

numda ve yüzümde dolaştırdı. "Al bakalım, pislik. Biraz mikrop kap." Kapüşonumu indirip saçlarımı karıştırdıktan sonra ellerini göğsümden aşağı doğru kaydırdı, kapüşonlumun ön cebine soktu. "Hmm-mm-mm." Kışkırtan tavrıyla parmaklarını benimkilere kenetledi. "Güzel hissettiriyor, değil mi?"

"Sen tam bir şımarıksın," dedim mırıldanarak. Başımı iki yana sallarken sıcak teninin benimkinin üstünde yarattığı harika hisle titreme isteğimi bastırmaya çalışıyordum.

Bir adım bile geri atmaya niyeti yokmuşçasına, "Sen de tam bir ahmaksın," diye karşılık verdi. "Şimdi beni içeri kadar geçirecek misin, yoksa babama beni karanlıkta nasıl yalnız bıraktığını anlatmam mı gerekecek?"

Dudaklarım bıkkınlıkla açık kaldı. "Seninle *kapıya* kadar yürüdüm."

"Bahçe kapısı benim kapım değil." Kaşlarını meydan okurcasına kaldırdı. "Başıma her şey gelebilir."

"*Eminim* gelebilir," dedim gözlerimi devirerek. "İçeri girmen on saniye sürecekken mi?" Geri adım atmayınca sinirli bir iç çekişle pes ettim. "Tamam." Peşinden bahçeye girerken başımı iki yana sallıyordum. "Seni lanet kapına kadar götüreceğim."

Zafer kazanmış gülümsemesiyle, "Ne kadar asil bir davranış," diye takıldı. "Ayrıca *tatlı*."

"Ben tatlı değilim."

"Hem de centilmence."

"Centilmen de değilim, ayrıca ellerimi bırak."

Molloy keyifle kıkırdarken ön kapının kolunu çevirip içeri doğru itti. "İçeri gelecek misin?"

"Hayır, Molloy," dedim ifadesiz bir yüzle. "İçeri girmiyorum."

"Emin misin?" Kapıya yaslanarak kaşlarını kaldırdı. "Mutfakta seninle paylaşmak isteyebileceğim, üzerinde adımın yazılı olduğu bir kutu *Coco Pops** var."

* Çikolatalı mısır gevreği çeşididir. (ç.n.)

"Gelmeyeceğimi..." Söylediklerini algıladığımda cümlem yarım kaldı. "*Coco Pops?*"

Başıyla onayladı. "Kaliteli olanlardan."

İşte belaya bulaşmıştım.

Ensemi ovuşturarak, "Buzdolabında süt var mı?" diye sordum.

"Her zaman."

Bu gece tok yatabileceğim düşüncesiyle karnım guruldadı. Dürüst olmak gerekirse, pazartesi gecesi evimin mutfağında herhangi bir şey bulabilme ihtimalim çok yüksek değildi.

"Bu arkadaş olduğumuz anlamına gelmez," dedim kararsız bir adımla içeriye girerken. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez, Molloy."

14 ŞUBAT 2000
BENİ O YEŞİL GÖZLERLE VUR
AOIFE

Pekâlâ, sevgililer günü akşamı sevgilim *olmayan* bir erkeği evime davet etmek en parlak fikrim olmayabilirdi. Ancak kendimi savunmam gerekirse, Joey Lynch'le bir kutu *Coco Pops* paylaşmak büyük bir çılgınlık sayılmazdı. Bu beni karanlıkta evime bırakan çocuğa karşı gösterdiğim zararsız, platonik ve sıradan bir nezaket/minnettarlık ifadesiydi.

"Bir sandalyeye geç," dedim mutfağa girerken. "Ben kâseleri alacağım."

Sınıf arkadaşım endişeli ve kararsız bir şekilde mutfak masasına doğru ilerleyip bir sandalyeye yavaşça oturdu. "Ciddiyim, Molloy. Bu arkadaş olduğumuz anlamına gelmiyor."

Karşı konulmaz cazibemden kendini korumaya yönelik acınası çabasına gülerek, "Evet, elbette," diye geveledim. "Nasıl istersen, Joey Lynch."

Hemen işe koyuldum. Dolaptan kâse, kaşık, süt ve bir kutu mısır gevreğini çıkarıp önündeki masaya bıraktım. "Afiyet olsun."

Bir santim bile kıpırdamadı.

Ardından, "Çay?" diye sordum.

Joey, bana sanki ikinci bir kafam daha varmış gibi baktı. "*Çay mı?*"

"Çay," diye onaylarken huzursuzluğu karşısında gülmemek için kendimi zorluyordum. "Biz sıradan insanların ara sıra tükettiği bir içecek."

"Çayın ne olduğunu biliyorum." Başını iki yana sallayarak mırıldandı. "Ayrıca ben, şey... içecek istemiyorum."

Mısır gevreği kutusunu önüne koyduğumdan beri gözlerini kâseden ayırmamıştı. Ben yanına oturuncaya kadar masadaki hiçbir şeye dokunmayacağını anladığımda, su ısıtıcısını bırakıp karşısındaki sandalyeye oturmak için masaya doğru ilerledim.

"Cidden, Joe," dedim onu teşvik ederek. İki kâseyi çikolata-

lı gevrekle doldurduktan sonra üzerini sütle tamamladım. "Başla bakalım."

Kaşlarını çatıp taşmak üzere olan kâseyi kendisine doğru çekti ve kaşığına uzandı. "Teşekkürler."

"Önemli değil." Ağzımda bir kaşık mısır gevreği varken onun günlerdir yemek yememiş gibi kâsesini bitirişini izlemek, midemde garip bir his oluşturdu. "Annem bu gece birkaç arkadaşıyla dışarı çıktı, ben de yemek yapamadığım için aklıma gelen en iyi seçenek bu oldu."

"Yemek yapmaz mısın?"

"Hayır, sen yapar mısın?"

Joey omuz silkti. "Biraz."

Kaşlarım havaya kalktı. "Ne yapabiliyorsun?"

Tekrar omuz silkti. "Duruma bağlı."

"Duruma mı bağlı?" Boşalan kâsesini yeniden doldurmak için masaya uzandım. "Hangi duruma bağlı?"

"Teşekkürler," diye yanıtlayıp iştahla yemeye devam etmeden önce kutuyu kaldırmamı bekledi. "Dolapta neler olduğuna bağlı."

"Ev Ekonomisi dersinde iyi olduğunun farkındayım," dedim son birkaç aydır onunla aynı sınıfta oturduğumu hatırlatarak. "Derste yaptığın yemekler her zaman öğretmenin favorisi oluyor."

"Yenilebilir oldukları için." Başını önüne eğip yemeye devam ederken homurdandı. "Çok pratik yaptım."

"Annenle birlikte mi?" diye sordum. Bu çocukla ilgili her şey fena halde ilgimi çektiği için dirseğimi masaya yaslamış, onu izliyordum. "Çocukluğunda birlikte çok yemek yapar mıydınız?"

"Onun gibi bir şey," dedi mısır gevreği kutusuna uzanarak. "Sakıncası yoksa..."

"Tabii."

"Peki ikizin nerede?"

"Kev'i bilirsin, muhtemelen odasında kitaplara gömülmüştür."

"Oldukça zeki biri, değil mi?"

İkizimi ve onun üstün akademik zekâsını düşününce yüzümü buruşturup, "Birazcık," diye isteksizce kabul ettim. "O, annemin gözdesi."

"Hmm." Joey anlayışlı ifadesiyle başını salladı. "O hissi bilirim."

"Ne yani?" dedim takılarak. "Bana ailenin gözdesi olmadığını mı söylüyorsun?"

Tek kaşını kaldırdı. "Daha çok baş belası olanım."

Kahkaha attım. "Buna asla inanmam, Bay Yetenekli *Hurlingci.*"

Sırıttı. "Bilsen şaşırırdın, Molloy."

"Kaç kardeşsiniz?"

"Dört," diye mırıldandı. Ardından çabucak düzeltti. "Üç."

"Dört mü, üç mü?" Gülümsedim. "Hangisi?"

"Dört kardeşim *vardı*, artık üç kardeşim *var*," derken ses tonu duygusuzdu.

İçimi kaplayan üzüntüyle, "Tanrım," dedim boğulurcasına. "Kardeşlerinden biri vefat mı etti?"

"Hayatta." Joey ciddi bir ifadeyle cevapladı. "Sadece benim için öldü."

Lanet olsun...

"Tamam," dedim onu merakla izlerken. "Diğerlerinden bahset."

Joey omuz silkti. "İki erkek, bir kız kardeşim var."

"Kaç yaşındalar?"

"On, altı ve dört."

"En büyükleri sen misin?"

"Artık öyleyim."

Pekâlâ...

"Küçük kardeşlerinin olması nasıl bir duygu?" diye sordum. "Burada sadece Kev ve ben varız."

"Oldukça yorucu."

"Anlayabiliyorum."

Kirpiklerinin arasından yüzüme dikkatle baktı. "Hiçbir fikrin yok."

"En çok hangisini seviyorsun?"

Ters bir bakış attı. "En çok sevmek diye bir şey yok, Molloy."

"Saçmalık." Gülümsedim. "Herkesin en çok sevdiği olur. Bu birini diğerinden çok veya az sevdiğin anlamına gelmez. Yalnızca içlerinden biriyle daha iyi anlaştığın, onunla vakit geçirmeyi daha çok tercih ettiğin anlamına gelir."

Bir süre üzerinde düşündükten sonra, "Galiba Shannon'a daha yakınım," diye mırıldandı.

"Kız kardeşin mi?"

Başını onaylar şekilde salladı.

"On yaşındaki o mu?"

Bir kez daha onaylayarak başını salladı. "Gelecek ay on bir olacak."

"Senden sonra en büyük o, doğru mu?"

Bir kez daha başını salladı.

"Öyleyse ölen büyük kardeş miydi?"

Sert bakışlarını üzerime çevirdi. "Şansını zorlama."

"Huysuzluk yapma."

"Soru sormayı bırak, ben de huysuzluk yapmayayım."

"Öyle olsun." Tatlı dille daha çok cevap alabileceğimi bildiğim için, "Gözlerin çok güzel," dedim gülümseyerek.

"Gözlerim güzel mi?"

"Evet." Mısır gevreği kutusuna uzanıp kendi kâseme biraz daha ekledim. "Soru sormayı bırakmamı istedin, ben de bunun yerine sana iltifat ediyorum."

"Neden?"

"Neden olmasın?"

"Tamam ama neden?"

"Çünkü kibar olmak güzel bir şeydir, Joey."

"Sen gerçekten çok tuhaf bir kızsın," diye homurdandıktan sonra kafa karışıklığıyla isteksizce ekledi. "Bacakların çok güzel."

Gülümsedim. "*Teşekkür ederim.*"

Şaşkın bir ifadeyle bana baktı. "Rica ederim."

"Peki ya ailenin diğer üyeleri?"

"Ne olmuş onlara?"

"En yakın olduğun kişi kim?"

"Kendim."

"Ah, yapma." Gözlerimi devirdim. "Kendini söyleyemezsin."

"Neden? Gerçek bu."

"Gizli ve varlıklı bir teyzen ya da aile yemeklerinde birlikte takılmaktan hoşlandığın havalı bir kuzenin var mı?"

"Hayır."

"Yapma, Joe." Gülümsedim. "Benimle alay ediyorsun. Mutlaka biri vardır."

Uzun bir süre bana baktıktan sonra derin bir nefes verdi. "Büyük büyükbabam var."

"Öyle mi?"

Çekinerek başını salladı.

Merakla, "İsmi ne?" diye sordum.

"Anthony."

"Tıpkı babam gibi." Gözlerim ışıldadı. "Annenin babası mı, yoksa..."

"Annemin."

"Kibar biri mi?"

Bir kez daha başını salladı. "Sık görüşemiyoruz ama çocukluğumda onunla çok fazla vakit geçiriyordum."

"Neden görüşmüyorsunuz?"

"Aile içinde sorunlar yaşandı." Omuz silkti. "Ben de iş, okul ve *hurling*'le meşgulüm."

Tanıştığımız ilk günden bu yana, Joey Lynch'in benimle en uzun süre iletişim kurduğu andı. Üstelik onu mutfağımda tutup konuşmaya devam etmesini sağlamak için her şeyi yapmaya hazırdım.

Ona çekildiğimi söylemek yetersiz bir ifade olurdu. Okulun ilk günü gözlerimiz buluştuğunda hissettiğim samimiyeti, arzuyu ve yakınlığı şu anda da hissediyordum.

Bu çocukta yok sayamayacağım bir şeyler vardı ve onun da bunu hissettiğini biliyordum. Joey bunu istediği kadar görmezden

gelebilir, istediği kadar inkâr edebilirdi ancak bu vurdumduymaz davranışlarıyla beni yanıltamazdı.

Birinci sınıfın ikinci gününden beri bana karşı gösterdiği soğuk davranışların benimle ilgili olmadığını biliyordum. Benden hoşlanmadığı için değil, babamla birlikte çalıştığı ve onu kızdırmak istemediği içindi.

İlk günün ardından *bir kez bile* benimle flört etmemiş ya da ilgi göstermemişti, bu da beni tam anlamıyla çıldırtmıştı. Joey'nin bir şeyleri yoluna koymasını bekleyerek altı ay harcadığım için kendime sinirlenmiş ve sınıf arkadaşımızın çıkma teklifini kabul etmiştim.

Şu anda yine kendime kızıyordum ama bu defa öfkemin hedefi, boktan karar verme becerilerimdi. BDO'daki ilk günümden itibaren erkeklerden sürekli teklif alıyordum ama Paul ile çıkmayı kabul etmemin nedeni onun yanında rahat olmam ve oldukça risksiz bir seçenek olmasıydı.

Joey, Paul'den daha zayıftı. Boyu daha uzundu. Beden Eğitimi derslerinde onu birçok kez üstsüz gördüğüm için kasları olduğunu biliyordum, yine de oldukça zayıftı.

Bir atlet gibiydi.

Ya da aç biri gibi...

Paul'le birlikteyken kalbim kırılmazdı. Kalbim kırılmamış olsa da kesinlikle gururum incinmişti. Arkadaşlarının neler yaşadığımızı bilmesi ve *Joey'nin* öğrenmesi, utanç verici durumu daha katlanılmaz bir hale getiriyordu.

Yeşil gözleriyle masanın karşısından beni izlerken, "Sinirli gibisin," dedi Joey.

"Sinirliyim."

"Gidebilirim."

"Hayır, seninle ilgili değil," diye yanıtladım. "Benim hakkımda konuştuğu için Paul'e sinirliyim."

"Ah." Elindeki kaşığı boş kâseye koyup arkasına yaslandı ve bana dikkatlice baktı. "İçini rahatlatacaksa, bir daha senin hakkında konuşmayacak."

"Onu uyardığın için, değil mi?" dedim şakalaşarak.

Joey gülmedi.

"*Tanrım.*" Farkındalıkla sarsıldım. "Onu uyardın, değil mi?" diye fısıldadım. Geçen gün aralarında yaşanan kavgayı düşündükçe kalp atışlarım hızlanıyordu. "Bu yüzden ona vurdun, değil mi?"

"Birinin yapması gerekiyordu."

"O kişi de sendin, doğru mu anlıyorum?"

Omuz silkti.

Kalbim duracak gibiydi. "Joe..."

"Yemek için teşekkürler, Molloy." Sandalyesini geriye iterek ayağa kalktı. "Gitmeliyim."

"Hayır." Yaşadığım hayal kırıklığının şiddeti arttı. "Henüz gitmene gerek yok."

"Evet, gitmem gerekiyor." Kâsesiyle kaşığını alıp lavaboya doğru ilerledi. İkisini de hızla duruladıktan sonra bulaşıklığın üzerine bıraktı.

Elindeki kurulama beziyle masayı titizlikle sildi. İşi bittiğinde bezi lavaboya bırakarak dış kapıya yöneldi. "Yemek için tekrar teşekkürler."

Kapıyı onun için açık tutarken, "Önemli değil," diye yanıtladım.

Kapüşonunu başına geçirip yüzünü gizledi ve dışarı çıktı. "Görüşeceğiz, Molloy."

"Evet, Joey Lynch." Titrek bir nefes verdim. "Görüşeceğiz."

25 ŞUBAT 2000
TIPKI ONUN GİBİSİN
JOEY

Hatırladığım en eski anılarım üçüncü yaş günüme girdiğim zamanlardı. Bu tarihten önce yaşananların alışılmadık şekilde iyi olup olmadığından emin değildim çünkü o zamandan itibaren hatırladığım her şey kötüydü. Şimdiyse bir cuma gecesi saat onda, ebeveynlerim arasındaki bir başka kavganın ortasında kalmışken yalnızca yaşanan kötü anları anımsayabiliyordum. Var olduğunu bile bilmediğim yerlerim sızlıyor, zihnim çocukluğumdan kalan rahatsız edici anıları tekrar tekrar canlandırmaktan kendini alamıyordu...

İnce koluma parmaklarını sararak, "Ağlayabilirsin, Joey," diye fısıldadı annem. Dokunuşu yumuşak ve sıcaktı, bu his içimde bir şeylerin burulmasına neden oluyordu. "Duygularını yaşamanda sorun yok, bebeğim."

Hayır.

Yanılıyordu.

Yine.

Ona ve bütün dünyaya karşı öfke doluydum. Duygularımı zihnimin gerisine iterek acılarımı bastırdım ve okuldaki hiçbir çocuğun, annesi yerine yapmadığından son derece emin olduğum işime odaklandım.

Bebek Ollie'yi kollarımda sallarken, annemin öğrettiği gibi dikkatle biberonu dudaklarına götürdüm.

Yalnız başına yapamazdı.

Elbette yapamazdı.

Doğum sonrası kanamasıymış...

Daha çok doğum sonrası şiddeti gibiydi.

Önceki gece bebek susmadığı için onu dövmüştü.

Uzun zamandır onu ölüme en yakın gördüğüm andı.

Gördüklerim hâlâ zihnimin bir köşesinde duruyordu.

Kan.

Çığlıklar.

Umutsuzluk.

"Bezler nerede?" diye sordum. Huysuz bebek onun için hazırladığım yüz yirmi mililitre mamayı en sonunda bitirmişti. "Kokuyor."

Annem yattığı yerden doğrulmaya çalıştı. "Ben yapabilirim."

Birkaç gün önce vücudundan çıkanları hatırladıkça ürperirken, "Yatmaya devam et," dedim ısrarla. "Onunla ben ilgilenirim."

Bezlerin içinde olduğu çantayı odanın köşesinde görünce küçük kardeşimi kollarımın arasında dikkatle tutarak ona uzandım.

Kardeşimi yatağına yatırıp nazikçe tulumunu çıkarırken, "Gel bakalım, seni küçük şişko," diye mırıldandım. "Bitirelim şu işi."

Gözlerini kocaman açarak tüm tatlılığıyla bana baktığında kaşlarımı çattım.

"Bana böyle bakma," diye uyardım onu. ***Sanki seni koruyabilirmişim gibi...*** *"Ayrıca sakın üstüme işeme."*

"İleride çok iyi bir baba olacaksın," dedi annem titrek bir sesle.

"Ölmeyi tercih ederim." Verebildiğim tek karşılık...

"Joey."

Benimle konuşmasını istemiyordum.

Sesini duymak canımı acıtıyordu.

Her şeyi canımı acıtıyordu.

"Joey, lütfen."

Kendimi istemeyerek de olsa ona bakmaya zorladım. Bakışlarım annemi bulduğunda kalbimin parçalandığını hissettim.

Mahvolmuştu.

Bir kez daha.

Çoğu zaman yaralarını çok iyi saklardı ancak bugün pek başarılı olamamıştı. Duvara atılmış yeni bir kat boya katmanıymış gibi babam onu mavi-yeşil çürüklerle kaplamıştı.

Onu daha önce hiç bu kadar kötü görmemiştim, üstelik bu abartı bir yorum değildi.

Ölü gibi görünüyordu.

Hissettiğim suçluluk duygusuyla gerçekten ölmek istiyordum.

Ona ne söyleyebilirdim? Çok üzgün ve bir o kadar öfkeli olduğumu bir nefeste ona nasıl açıklayabilirdim?

Aynı anda hem ona sarılmak hem de onu sarsmak istiyordum.

Ciğerlerim içimde tuttuğum havayı dışarı verirken, bu akşam yaşadıklarımla ilgili tüm olumsuz duygu ve düşüncelerimin zihnime hücum etmesine izin verdim. Tüm bunların içimdeki hayatta kalma dürtüsünü harekete geçirmesini umdum. Düşüncelerimin öfkemi harekete geçirmesini, öfkemin ise *umursamaz* yanımı harekete geçirmeme yardımcı olmasını diliyordum. Umursamak beni mahvediyordu ve dürüst olmak gerekirse, daha fazla dayanabileceğimi düşünmüyordum.

Titreyen sesimle, "Benden ne istiyorsun, anne?" diye sorarken kalbim paramparçaydı.

Mavi gözleri irileşti. "N-Ne demek istiyorsun?"

"Yeni benden ne bekliyorsun?" diye bağırdım saçlarımı geriye atarak. "Seni ondan korumamı mı istiyorsun? Bunu yaptım. Kapıda beklememi mi istiyorsun? Onu da yaptım. Şimdi benden ne istiyorsun, anne? Ne yapmamı bekliyorsun?"

"Bu sefer gitti," diye fısıldadı. "Geri gelmeyecek. S-söz veriyorum."

"Buna sen de benim kadar inanmıyorsun." Artık onunla bu konuda tartışamayacak kadar yorgun hissediyordum. Pislik kocasıyla baş edebilmek için tüm gücümü kullanmıştım. Nefret de dahil olmak üzere, içimdeki her şey tükenmişti. "Geri dönecek ve bir sonraki sefer çok daha kötü olacak."

"Joey..."

"Seni *öldürecek*, anne," dedim öfkelenerek. "Bunu anlayamıyor musun? Beni duymuyor musun? Bu evde öleceksin. Ondan ayrılmazsan, burada öleceksin. Bunu içimde hissediyorum..." Sesim titrediğinde gözyaşlarımı engellemek için yutkundum. "Kendini sevmiyor musun? Beni sevmiyor musun?"

"Elbette seviyorum," dedi ağlamaklı bir ses tonuyla. Masanın üzerinden bana uzanıp küçük elini yaralı eklemlerime koydu. "Çocuklarımı çok seviyorum."

"*Seni seviyorum, Joey,*" değil, "*Çocuklarımı seviyorum,*" diyordu.

Her zamanki gibi.

Tüm çocuklarını sevdiğini düşünebilirdi ancak beni sevmediği ya da sevemediği çok açıktı. Darren onun ilk çocuğu, aynı zamanda en sevdiğiydi. Ollie onun tatlı, sevgi dolu bebeğiydi. Tadhg onun haylaz, serseri çocuğuydu ve Shannon da tek kızıydı.

Bu durumda sadece ben kalıyordum.

Yedek çocuk.

Gözlerimdeki yaşı silerken, belli belirsiz temasıyla beni rahatlatmaya çalışan küçük ellerine ters ters baktım. "Neden?"

"Ne neden?"

Neden beni sevmiyorsun?

Bunu sormak yerine, başımı eğerek sol elinin dördüncü parmağındaki alyansı gösterdim. "Neden takmaya devam ediyorsun?"

Annem elini göğsüne bastırıp, "Çünkü takmam gerekiyor," diye fısıldadı.

Öfkem artarken ona ters ters baktım. "Onun da sana *vurmaması* gerekirdi, yoksa düğün yeminleriniz özellikle bu konuda bir söz vermenizi içermiyor muydu?"

"Yapma, Joey."

"Ne yapmamı istemiyorsun?" diye sordum alay edercesine. "Sana gerçekleri söylemeyeyim mi?"

"Seninle tartışamayacak kadar bitkinim."

"Ben de artık senin pisliğini temizleyemeyecek kadar bitkinim," dedim öfkeyle. "Bizi bu lanet evde kalmaya mecbur bırakıyorsun. Bu senin seçimin ve her seferinde *onu* seçiyorsun. Darren bu evden kaçmakta sonuna kadar haklıydı."

Annem sanki ona bir tokat atmışım gibi irkilerek yavaşça masadan kalktığında, yere yığılmasına sadece saniyeler kalmış gibi görünüyordu.

İstemeden de olsa ayağa kalkıp ona doğru ilerlemeye başladım. "Bekle," dedim bedenini nazikçe kavrarken. "Yukarı çıkmana yardım edeceğim..."

"Yapma!" Dokunuşum canını yakıyormuş gibi irkilerek uzaklaştı, birkaç titrek nefes aldı. "Lütfen y-yapma."

Annemin bu tepkisine neden olabilecek ne yaptığımdan habersiz, afallamış halde ellerim havada öylece kalakaldım.

"Anne," dedim elimden geldiğince yumuşak bir ses tonuyla. "Benim, Joey. Sana zarar vermeyeceğim. Bunu biliyorsun."

Titreyen sesiyle, "Kim olduğunu çok iyi biliyorum," diye fısıldadı.

"Bu ne demek oluyor?" Bedenimin, çaresizlikle öfkenin korkunç birleşimiyle sarsıldığını hissederek bir elimi saçlarımın arasına daldırdım. "Bak," dedim onu sakinleştirme çabasıyla. "Darren gibi uzlaşmacı olamadığımın farkındayım, tamam mı? Onunla böyle konularda konuşabildiğini biliyorum. Bizi bırakıp gitmesini sana karşı kullandığım için özür dilerim ama ben..."

Gözyaşları yanaklarından süzülürken, "Yapma," dedi boğuk bir sesle. "Darren hakkında konuşma. Darren'a *hiç* benzemiyorsun!"

"Hâlâ *burada* olduğum için, değil mi?" Öfkemin çaresizliğimi gölgede bıraktığını hissediyordum. "Haberin olsun, senin o çok değerli Darren'ın gitti. Aziz gibi gördüğün oğlun çekip gitti. O bizi terk etti ama ben hâlâ buradayım, anne. Tam *buradayım.*"

"Burada olduğunu biliyorum," dedi ağlayarak. "Bağırıyor, emirler yağdırıyor ve kurallar belirliyorsun tıpkı..." Dudaklarını birbirine bastırıp başını iki yana salladı. "Unut gitsin."

"Tıpkı kim?" Yavaş adımlarla mutfak kapısına doğru yürümesini seyrederken şaşkınlıkla tekrar sordum. "Tıpkı kim gibiyim, anne?"

"Önemli değil."

"Önemli. Neyi kastettiğini açıkla. Tıpkı kim gibiyim, anne?"

Vücudum baştan aşağı titriyordu. "O mu? Ona benzediğimi mi söylemek istiyorsun? Sana onu mu hatırlatıyorum?"

Lütfen hayır de.

Lütfen hayır de.

Lütfen hayır de.

Yüzünde acı dolu bir ifadeyle, "Evet," dedi annem. "Bana tıpkı babanı anımsatıyorsun." Yanağından bir damla gözyaşı süzülürken titreyerek gözlerini kapattı. "Bunun senin suçun olmadığının farkındayım. Gerçekten farkındayım ama her geçen gün daha fazla ona benziyorsun."

"Ne yönden?" Göğsüm sıkışmıştı. "Dış görünüşüm mü? Bununla ilgiliyse, bu benim suçum olamaz. Kime benzeyeceğime ben karar veremem ancak başka hiçbir yönden o adama benzemiyorum."

"Benziyorsun," dedi odadan çıkmak üzereyken. "Her yönden."

Annem, bu kelimelerle beni babamdan çok daha derinden ve acımasızca yaralamıştı.

Hiç olmadığı kadar acımasızca.

Tam o anda, bunun benim için sonun başlangıcı olduğunun farkına vardım. Geçtiğimiz birkaç yıl boyunca kapatmamak için çırpındığım şalter sonunda kapanmıştı. Artık hiçbir şey hissedemiyordum.

Titreyen ellerimle eşofmanımın cebine uzanıp telefonumu çıkardım. Uzun zamandır kaçmaya çalıştığım o tanıdık numarayı bularak arama tuşuna bastım ve telefonu kulağıma yaklaştırdım.

Üçüncü çalışta yanıtladı. "Vay, vay, vay... en sevdiğim küçük çocuk arıyor."

Göğsüm sızlarken, "Ben çocuk değilim," diye karşılık verdim. "Bir şeye ihtiyacım var."

Shane telefonun diğer ucunda kahkaha attı. "Bugünlerde doğru yolda ilerlediğini sanıyordum, çocuk. Geçen sefer bana öyle söylememiş miydin?"

Gözlerimi sıkıca kapatarak bir elimi saçlarımda gezdirip derin bir nefes verdim. "Evet ama işler değişti."

"Yarım saat içinde Casement Caddesi'ndeki parkta buluşalım."

Rahatladım. "Orada olacağım."

"Çocuk!" Tehditkâr bir ses tonuyla devam etti. "Artık beleşe yok."

25 ŞUBAT 2000
ŞİMDİ NEDENİNİ BİLİYORSUN
AOIFE

Cuma gecesi telefon görüşmemizde, "Anlamıyorum," dedi Paul sabırsız bir ses tonuyla. "Tekrarlamayacağımı söyledim. Neden bu konuyu kapatıp benimle buluşmuyorsun?"

Paul'ün inanılmaz aptallığı karşısında gözlerimi devirerek, "Çünkü son buluşmamızda yaşadıklarımızı herkese anlatmışsın," diye çıkıştım. "Sana hâlâ kızgınım. Güvenimi kaybettin. Eğer sana güvenemeyeceksem, seninle birlikte olamam..."

Sert sesini hızla mahcup bir ses tonuyla değiştirirken, "Güvenebilirsin! Bana *güvenebilirsin,*" diye yalvardı. "Özür dilerim, bebeğim. Gerçekten. Asla tekrarlanmayacak."

"Evet," dedim tüm içtenliğimle. Ona biraz kızgındım ancak gerçek şu ki, umurumda bile değildi. "Tekrarlanmayacak çünkü ellerin bir daha asla iç çamaşırıma o kadar yaklaşamayacak, Paul Rice."

"Ama seni seviyorum."

"Aman Tanrım." Bakışlarımı tavana çevirdim. "Kendine gel. Yalnızca birkaç haftadır çıkıyoruz."

Uzun bir sessizlikten sonra kulaklarımda kahkaha sesleri yükseldi. "Biraz abarttım, değil mi?"

"Biraz." Kocaman bir gülümsemeyle, "*Seni seviyorum,*" diyerek az önceki cümlesini taklit ettim. "Sersem herif. Ya erkeklerin söyledikleri her saçmalığa inanan kızlardan biri olsaydım?"

"Belki elimi tekrar iç çamaşırına sokmaya bir adım daha yaklaşmış olurdum?" dedi büyük bir umutla.

"Bir daha serçeparmağın bile iç çamaşırıma yaklaşmayacak."

Kahkaha attıktan sonra, "Dinle, yarın gece GAA* Etkinlik Alanı'nda yaş sınırı olmayan bir parti düzenleniyor. Benimle gel. Hatalarımı telafi etmeme izin ver," dedi Paul.

"Aşağılık biri gibi davranmanın cezasını, erkeklerin kızları elle-

---

* *Gaelic Athletic Association*, Gali Sporlar Derneği. (ç.n.)

mek için duvar diplerinde beklediği iğrenç bir yaş sınırı olmayan diskoya götürerek mi ödeyeceksin?" Kaşlarımı kaldırdım. "Tanrım... bu çok cezbedici ama hayır, gelmeyeceğim."

"Beni gerçekten uğraştıracaksın, değil mi?"

"Evet," diye onayladım. "Evet, uğraştıracağım."

"Aldığım kolyeyi beğendin mi?"

"Güzeldi," dedim boynumdaki parlak kolyeye dokunarak. "Tabii bana hediyeler alman seni affedeceğim anlamına gelmiyor, Paul."

Telefonun diğer ucunda derin bir nefes verdi. "Aoife."

"Şimdi kapatmam gerekiyor, meşgulüm."

"Ne yapıyorsun?"

"İnsanları izliyorum."

"Dışarıda mısın?" Sesi hem merak hem de kıskançlık yüklüydü. "Kiminle birliktesin?"

Bahçemizin duvarında oturmuş bacaklarımı sallarken, "Diğer erkek arkadaşımla," diye karşılık verdim. "Ondan daha önce bahsetmemiş miydim? *Çok* güvenilir biridir."

"Hiç komik değil."

"Yalnızca şakaydı."

"Kiminlesin, Aoife?"

"Hiç kimseyle," diyerek güldüm. "İyi geceler, Paul."

"Hayır, bekle bir saniye. Gerçekten kiminle..."

Telefonu kapattıktan sonra geceliğimin cebine koydum ve tanıdık, tuhaf bir hayal kırıklığı hissiyle derin bir nefes aldım.

Joey Lynch'in dantelli pembe tanga meselesini açıklamasının üzerinden yaklaşık iki hafta geçmişti, Paul'e artık o kadar öfkeli değildim. Aslında başından beri bu meseleye o kadar çok sinirlenmemiştim.

Elbette yaşadıklarımızı arkadaşlarına anlatmasından hoşlanmamıştım ama yaşıtım erkeklerin neler yaptıklarını tahmin etmek zor değildi.

Saçma sapan konuşurlardı.

Hem de çok.

En yakın arkadaşım Casey, Paul'ün bu davranışı yüzünden öfkeden deliye dönmem gerektiğini düşünüyordu. Belki de haklıydı fakat ben ne bu konuya ne de ilişkime gereken duyguları besleyecek hassasiyeti göstermiyordum.

Ayrıca Paul'le birlikte olmak keyifliydi. Yakışıklıydı, zekiydi ve birlikte çok iyi vakit geçiriyorduk. Buna rağmen içimde bir huzursuzluk hissetmeden duramıyordum.

Neden olduğunu anlayamıyordum.

Evet, biliyorsun, seni küçük yalancı...

"Burada ne yapıyorsun, Aoife?" Yan komşum Katie Wilmot, sorusuyla beni düşüncelerimin içinden çekip çıkarmıştı.

Çocukluk yıllarından bu yana arkadaş olsak da geçen yıl onun ilk okulda kalması, benim ise BDO'ya gitmemle yollarımız ayrılmıştı. Gelecek yıl, Ballylaggin'in dışındaki özel okul Tommen'a gideceği için biraz daha uzaklaşacaktık ama yan yana oturduğumuz sürece dostluğumuzun bozulmadan devam edeceğinden emindim.

Ufak tefek bedeniyle bahçe duvarına tırmanarak yanıma oturdu, kolunu benimkine doladı ve başını omzuma yasladı. "Burası çok soğuk."

"Evet, farkındayım." Derin bir iç çektikten sonra yanağımı onun kırmızı buklelerine yasladım. "İnsanları seyrediyordum."

Alaycı bir sırıtışla, "*Erkekleri* demek istiyorsun," diye düzeltti Katie.

Doğru olduğunu ikimizin de bildiği bir şeyi inkâr etme zahmetine girmedim. Dikkatimi evlerimizin karşısında meydana gelen kargaşaya çevirdim. Cuma gecesi saat on bir buçuktu ve bu bölge için alışıldık şekilde *gardaí* baskın yapıyordu. Son zamanlarda reşit olmayan gençlerin içki içmesine karşı sert önlemler alıyorlardı, şimdi de gençlerden oluşan bir grubun peşine düşerek önemli bir atak gerçekleştirmişlerdi.

Hepsini tanıyordum.

Bazılarını mahalleden, bazılarını okuldan tanıyordum ve bir de *o* vardı.

"Şuradaki babanın yanında çalışan çocuk değil mi?" diye sordu

Katie. Joey Lynch'in ekip aracının yanında tutuklanmasını izlerken düşüncelerimi yüksek sesle dile getirmişti.

Joey, diğerleri gibi susmak yerine gülüyor ve kabaca üstünü arayan *garda*'ya meydan okuyordu. Her zamanki gibi sarı saçlarını gizleyen büyük beden lacivert kapüşonlusunu giymişti, *garda*'ya karşılık vererek onu sinirlendirmeye çalışıyordu.

"Joey Lynch," diye yanıtladım sıkıntılı bir iç çekişle. "Evet. Kesinlikle bahsettiğin kişi."

Garda, Joey'nin dudaklarının arasındaki sigarayı alıp yere fırlattıktan sonra üzerine bastı. Bu hareket, sınıf arkadaşımın bir yığın hakaret etmesine yol açtı.

Başımı sallayarak, "Ne kadar aptal," diye mırıldandım. Davranışlarına hayal kırıklığıyla bakıyordum çünkü daha iyisini yapabileceğini biliyordum.

Daha iyisini yapması bir yana, o çok daha *iyiydi*.

İki hafta önce birlikte mısır gevreği yediğimizde, etrafındaki buzdan duvarların biraz olsun çözüleceğini düşünmüştüm ancak tamamen yanılmıştım. Ertesi gün okula her zamankinden daha mesafeli bir tavırla gelmişti. Yüzünde korkunç bir morluğun yanı sıra, daha da korkunç bir yaklaşımı vardı.

Joey'nin arkadaşlarına bundan bahsetmediğinden emindim çünkü Paul, sınıf arkadaşımızla yaptığım *mısır gevreği* sohbetini öğrenseydi çoktan aklını kaçırmış olurdu.

"O tam bir tehlike işareti," dedi Katie. "Shane Holland'la takılmak için küçük sayılmaz mı? Shane on yedi yaşında, değil miy..."

Ballylaggin'in en büyük pisliğine dik dik bakarak, "Shane on sekiz yaşında," diye düzelttim.

Shane tehlikeli biriydi, üstelik herkes bunu biliyordu. BDO'da altıncı sınıf öğrencisiydi ve birlikte takılmak için en yanlış kişiydi. Onun bir torbacı olduğu açıkça biliniyordu, her ne kadar kendisi küçük çapta işler yapsa da kardeşlerinin durumu daha farklıydı. Görünüşe göre, Holland kardeşler şehrin büyük torbacılarından bazılarıyla oldukça yakından bağlantılıydı.

Joey henüz birinci sınıftaydı. Eğer Shane'le takılıyorsa, ateşle oynuyordu. Kötü bir seçimdi.

Gardaí'nin yaşça büyük üç çocuğu aracın arka koltuğuna ittirmesini izlerken, Joey'yi *almadıklarını* gördüğümde rahat bir nefes aldım. Şüphesiz, bu karardaki en büyük etken Joey'nin yaşının küçük olmasıydı.

"Sence bunu neden yapıyor?" diye sordum. Onu ilk gördüğümden beri kendime sorduğum soruyu, bu defa yüksek sesle dile getirmiştim.

Bu onun yetkililer tarafından yakalanışını ilk görüşüm değildi. Sıklıkla tekrarlanıyordu.

"Sence neden kendine böyle bir zarar veriyor?"

Kendine zarar verme... Onun düşüncesizce davranışlarını açıklayacak en iyi tanım buydu.

"Kim?" diye sordu Katie. "Joey mi?"

"Evet," derken gözlerim evimin önünden geçen *garda* aracındaydı.

Katie omuz silkti. "Acaba ergenlik döneminde bir oğlan olduğu için mi?"

"Mümkün ama çok daha fazlası olmalı," diye cevapladım. Gözlerim, yüzündeki hayal kırıklığı dolu ifadeyle *garda* aracının ardından bakan Joey'ye odaklanmıştı. "Az önce *garda*'ya nasıl karşılık verdiğini gördün, Katie. Neredeyse onu alıp götürmelerini *istiyordu.*"

"Ne?" Komşum güldü. "Bu çılgınca bir düşünce. Kimse *gardaí* tarafından götürülmek istemez."

"Çoğunluk istemez," diye fısıldadım. *Ama o istiyor.*

"Bilmiyorum, Aoife." Katie endişeyle dudağını ısırıyordu. "Bana kalırsa o kötü bir çocuk."

Başımı iki yana salladım. "O kötü biri değil."

"Bundan nasıl emin olabiliyorsun?"

Hiçbir fikrim yoktu. "Eminim işte."

"Nasıl?"

"Tamam. Mesele şu," dedim bir anda. "Onun tam bir baş be-

ları olabileceğinin farkındayım, tamam mı? Uyuşturucu kullandığını, kavgalara karıştığını, yanlış insanlarla takıldığını ve az önce gördüğümüz gibi gerçek bir serseri olabileceğini biliyorum."

Alaycı gülüşüyle, "Ama?" diye araya girdi Katie.

"Ona *baksana*, Katie." Derin bir nefes verdim ve elimi kaldırıp Joey'yi işaret ettim. "İyi bak."

"Evet," dedi sessizce. "Biraz yakışıklı."

"Birazdan çok daha fazlası," diye düzeltirken hafifçe titredim. "Tabii konu sadece bu değil." Altdudağımı ısırarak hislerimi tarif edecek kelimeleri bulmaya çabaladım. "Bu çocukta merakımı uyandıran bir şeyler var. Bunun ne olduğunu tam olarak bilmiyorum ama onu ilk gördüğüm andan beri... merak ediyordum."

"Elbette ediyorsun." Katie eğlenen bir kahkaha attı. "Bu bin yıllık bir klişe. İyi kızların madde bağımlısı kötü çocuklara ilgi duymasının her zaman bir nedeni vardır."

Gülümsedim. "İlginç."

"İlginç ya da değil, böyle bir çocukla takılmak felakete davetiye çıkarmaktır," diye ekledi. "Ciddiyim, Aoife. O tehlikeli görünüyor. Eğer sonunda incinmek istemiyorsan ondan uzak durmalısın."

Tam o anda Joey başını bizim olduğumuz tarafa çevirdi ve yeşil gözleri benimkilerle buluştu. Gözlerini üzerimde hissettiğim her an olduğu gibi, kalbim göğsümde şiddetle çarpmaya başladı.

Beni gördüğüne memnun olmuş gibi görünmüyordu.

Zaten hiçbir zaman görünmezdi.

Gözlerini bir an olsun gözlerimden ayırmadan sokağımın köşesinde hareketsiz bir şekilde duruyordu.

Burun delikleri genişlemiş bir halde bana cesaretle bakmaya devam etti.

Dudaklarının arasında sigara *olmadığını* tahmin ettiğim bir şey varken başını yana eğdi. Bakışları donuktu, yine de sertti ve tamamen kuşku doluydu. "Dik dik bakma problemin mi var, Molloy?"

Pekâlâ, yeniden birbirimize sataşmaya başlıyorduk.

Tek kaşımı kaldırdım. "Senin davranış problemlerin kadar değil."

Gözleri kısıldı. "Gösterinin tadını mı çıkarıyorsun?"

"Gösteriden çok bir rezalet," diye alay ettim. "Anlaşılan, kendine başrol kapmışsın. Tebrik ederim. Harika bir iş çıkardın."

Zayıf dirseğiyle kaburgamı dürterek, "Ne *yapıyorsun*, Aoife?" diye fısıldadı Katie. "Onunla *konuşma*. Sorunlu biri olduğu konusunda anlaştığımızı sanıyordum... harika, buraya geliyor."

Onun sorunlu biri olduğunu biliyordum, belki de yalnızca sorunları olan biriydi.

Her iki durumda da onun kimsenin beyaz atlı prensi olamayacağını biliyordum.

Casey sürekli Joey Lynch'in yirmi beşinci yaş gününü asla göremeyeceğiyle ilgili şakalar yapardı. Son zamanlardaki davranışları bu olasılığı fazlasıyla artırıyordu. Bu bile yeterli bir uyarı olmalıydı. Oysa bu çocuktaki bir şey, bende uçurumdan atlama isteği uyandırıyordu.

İçimde fırtınalar koparken Joey'nin aramızdaki mesafeyi kapatmasını izledim. Dudakları şişmiş ve dolgun görünüyordu. Bunun doğal bir özellik mi, yoksa sürekli dövüşmenin sonucu mu olduğunu bilemiyordum. Ancak o dudaklar bir erkeğe ait olamayacak kadar güzeldi.

Ayrıca oldukça baştan çıkarıcı...

"Dışarıda olmak için geç bir saat," dedi tam önümde durarak. Duvarın üstünde oturduğum için boy avantajım vardı, bu yüzden bana bakmak için başını kaldırmak zorundaydı. Bunu yaptığı anda nefesimin ciğerlerimden çekildiğini hissettiğime yemin edebilirdim.

Aşırı seksi olmasından değildi çünkü kesinlikle seksiydi. Yüzünün sol tarafı mosmor olduğu ve sol gözü tamamen kapandığı içindi.

"Yüzün." Katie derin bir iç çekerken aklımdan geçeni yüksek sesle dile getirmişti. "Sana ne oldu böyle?" Gözleri onun eline kaydı. "Tanrım, içtiğin şey..."

Arkadaşıma mesafeli ve tehditkâr bir bakış atarak, "Çok soru sorarım," diye sözünü kesti Joey. "Sen de öyle misin?"

Katie'nin yanımda gerildiğini hissedebiliyordum.

"Hayır," dedi boğuk bir sesle. "Sadece *gardaí* etraftayken... uyuşturucuyla görünmek istemiyorum."

"Uyuşturucu mu?" Joey ona iki kafası varmış gibi baktı. "Bu esrarlı sigara, uyuşturucu değil. Biraz rahatla, olur mu?"

"Hey." Gözlerimi kısıp uyaran bakışlarımı ona çevirdim. "Pislik gibi davranma."

"İçeri gireceğim," diye fısıldadı Katie. Duvardan atlayarak evinin kapısına doğru hızla koştururken Joey'nin söylediklerinden ürktüğü açıkça belliydi. "İyi geceler, Aoife."

Arkadaşım içeri girdiğinde, "Bu gerekli miydi?" diye sordum. "Onu korkuttun."

İlgisizce omuz silkti. "Güzel ev kıyafeti, büyükanne."

Sabahlığımın kuşağını sıkıştırarak, "Güzel yüz, Rocky," diye karşılık verdim.

Dudakları eğlendiğini belli edercesine hafifçe kıvrıldı. "Senin içeride pembe dizilerini seyrediyor olman gerekmiyor mu?"

"Hayır," dedim rahat bir şekilde. "*Fair City**'deki hiçbir şey, senin az önceki gösterin kadar eğlenceli olamaz."

"Beğendiğine sevindim."

"Peki Shane Holland ve diğer aptallarla ne işin var?"

"Seni neden ilgilendiriyor?"

Omuz silktim. "Meraklı olduğumu düşünebilirsin."

Bana olabilecek en iyi "işine bak" bakışını atarak, "Meraklı kediciğe olanları bilirsin," dedi soğukkanlılıkla.

"Bu korkutma taktiklerine hiç gerek yok." Karşılık verirken karnımın alt kısmına bir sıcaklığın yayıldığını hissediyordum. "O kadar kolay korkmam."

"Aferin sana," diye mırıldandı Joey. Sigarasından son bir nefes çekti, ardından tatlı bir koku yayan dumanı dışarı üfleyip izmariti yere attı. Ellerini kapüşonunun cebine sokarak birkaç adım geri gitti. "Bu geceyi babana anlatma."

"Tamam," diye onayladım. Kısmen soğuk beton yüzünden po-

* İrlanda'da yayınlanan bir televizyon dizisidir. (ç.n.)

pom hissizleştiğinden ama çoğunlukla gitmesini istemediğim için duvardan aşağı atladım. "Karşılığında benim için ne yapacaksın?"

Duraksayıp tekrar bana döndü. "Ne istiyorsun?"

İlgini, diye düşündüm içimden. Aramızdaki mesafeyi kapatıp tam önünde duruncaya kadar ilerledim.

Duvar avantajımı kaybettiğim için artık benden çok daha uzundu. "Henüz emin değilim."

Başını yana eğerek uzunca bir süre bana bakmaya devam etti. Yüzünde kuşku, tedirginlik ve isteksiz bir merakla, "Ne yapıyorsun, Molloy?" diye sordu.

Kesinlikle emin değildim.

Bir yanda sadece bir kez boş konuşması dışında, bana oldukça iyi davranan erkek arkadaşım vardı. Diğer yanda bu çocuğa gereğinden fazla ilgi duyduğumu hissediyordum.

"Arkadaşım senin tehlikeli biri olduğunu düşünüyor," dedim gülümseyerek. "Senden kesinlikle uzak durmam gerektiğini düşünüyor." Konuşmaya devam ederken başımı yana eğdim. "Senin gibi çocuklarla takılmanın beni incitebileceğini düşünüyor."

"Akıllı arkadaş," diye yanıtladı Joey kayıtsızca. "Onu dinlemelisin."

"Benim olayım da bu, Joe," dedim ciddiyetle. "Ne yapmam gerektiğinin söylenmesinden hoşlanmam."

Beni izlediğini, bakışlarını vücudumda dolaştırdığını hissettim.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda bir şeylerin değiştiğini gördüğüme emindim. "O zaman sanırım ortak bir noktamız var."

"Evet." Titrek bir nefes verdim. "Sanırım öyle."

Morarmış yüzünde beliren karanlık bir ifadeyle bana bir adım yaklaştığında, içimi kaplayan ürpertiyle soğukkanlı olmaya çabalıyordum. "Yine de bu arkadaş olduğumuz anlamına gelmez."

"Anlıyorum." Nefesim boğazımda düğümlenirken tehlikeli bir oyunla üzerine gitmeyi sürdürdüm. "Birini gerçekten istediğinde onunla arkadaş olmak zordur."

"Demek öyle?" Sırıtarak bir adım daha yaklaştığında, sırtım bahçe duvarına çarpana kadar attığı her adımda geri çekildiğimi

fark ettim. Bir elini yanımdaki duvara yaslayıp bana doğru eğildi. "Senden hoşlandığımı mı düşünüyorsun, Molloy?"

Kalbim göğsümde durmaksızın çırpınırken, "Öyle olduğunu biliyorum," diye fısıldadım.

Diğer eliyle uzanarak bir tutam saçı kulağımın arkasına yerleştirdikten sonra, "Seni *istediğimi* mi düşünüyorsun?" diye fısıldadı.

Ciğerlerimdeki hava duyulabilir bir sesle bedenimi terk etti. Doğruca tehlikenin yüzüne bakıyordum. Bu çocuk, annelerin kızlarına uyarıda bulunduğu tüm olumsuz özelliklere sahipti. Kötü, yanlış ve ergen çocuk özelliklerinin hepsi mükemmel görünen boktan bir pakette toplanmıştı.

Fiziksel olarak, benden her yönüyle üstündü.

Daha uzun.

Daha güçlü.

Daha karanlık.

Daha acımasız...

Yine de daha fazla *yaklaşmasını* istiyordum.

"İçeri gir, Molloy," dedi daha yumuşak bir ses tonuyla. Yeşil gözleri benimkileri incelerken içindeki ateşi söndüren bir şeyler bulmuştu. "Karanlıkta benim gibi biriyle dışarıda olmamalısın."

"Hayır, olmalıyım," diye cevap verdim. Ardından hızlıca düzelttim. "Bu sokakta yaşıyorum, unuttun mu?"

"Aoife!" Evimizin ön kapısından babamın sesi yükseldi. "Bu saatte dışarıda ne yapıyorsun? *Gardaí* caddede geziniyor, tatlım."

"Tanrım." Joey sanki onu yakmışım gibi hızla geri çekilip ellerini cebine soktu. Başını iki yana sallarken zar zor aldığı nefeslerin arasında sessizce küfrediyordu.

Babamın şaşkın bakışları Joey'ye kaydı ve bir an için gözlerini kırpıştırdıktan sonra yüzüne bir teslimiyet ifadesi yerleşti.

"Joey," dedi babam sert bir iç çekişle. "Umarım *gardaí*'nin götürdüğü o kalabalığın içinde değildin. Sen iyi bir çocuksun ve seni önemsediğimi biliyorsun ancak o çocuklar tehlikeli. O tür insanlarla takılan birinin kızımla görüşmesinden..."

"Onlarla değildi." Araya girip Joey'den önce yanıtladım. "Ka-

tie'yi evine bırakmak için gelmiş." Hızlıca konuşmayı sürdürürken beklenmedik bir şekilde kolayca yalan söyleyebildiğimi fark etmiştim. "Birlikte sinemaya gitmişlerdi. Değil mi, Joey?"

"Evet." Joey endişeyle dolu yeşil gözlerini bana odaklayarak başını salladı. "Doğru."

"Sen ve Katie mi?" Babam Joey'ye kaşlarını çatarak baktı. "Bunu benden sakladın."

Joey omuz silkti. "Henüz çok yeniyiz."

"Ah, aferin sana. Sen iyi bir çocuksun," dedi babam, neşeyle gülümsedikten sonra eve girmek üzere arkasını döndü. "Aoife, dışarıda fazla oyalanma, tamam mı? Bu saatte yalnızca tehlikeli insanlar dışarıda olur."

"Evet, baba. İki dakika sonra içerideyim," diye seslendim. Ardından babamın kapıyı kapattığını görünce rahatladım.

"Benim için yalan söyledin." Joey'nin ses tonu soğuktu ve üstü kapalı bir sorgulama barındırıyordu. "Beni korudun."

"Evet." Kalbim bedenimden çıkıp onunkiyle birleşmek istermiş gibi göğsümün içinde gümbürdeyerek atıyordu. "Korudum."

"Neden?" Yeşil gözlerinden ateş, öfke ve tereddütlü bir merak okunuyordu. "Benden ne istiyorsun?"

"Henüz karar veremedim." Gözlerim, altdudağındaki yeni iyileşmiş kesiğe takıldı. "Sanırım şimdilik bana borçlusun."

"Şimdilik mi?" Nefes nefese, aramızda hiçbir boşluk kalmayacak şekilde yaklaştı. "İnsanlara borçlu olmaktan hoşlanmam."

"Bu çok kötü," dedim dudaklarımı ıslatmak için dilimi dışarı çıkartarak. "Çünkü bu durumda kontrol sende değil."

Dolgun dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Peki sende mi?"

Bakışlarının sıcaklığı kaldıramayacağım kadar yoğunlaşınca, "Cevaplar," dedim ısrarcı bir tavırla. "Cevaplar istiyorum."

"Eğer ev ödevleri içinse, yanlış kişiden bekliyorsun." Kelimeleri usulca, uzatarak söylüyordu. "Dikkatinden kaçtıysa diye söylüyorum, ben kesinlikle zeki biri değilim, Molloy."

"Bu doğru değil." Joey Lynch ile ilgili hiçbir şey dikkatimden

kaçmazdı. Bu yüzden onun, okuldaki öğretmenlerin inanmasını sağladığından çok daha zeki olduğunun farkındaydım.

"Benim zeki olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Gösterdiğinden çok daha zeki olduğunun farkındayım." Berbat davranışları vardı ve ödevlerini nadiren, hatta hiç zamanında teslim etmezdi ama kıvrak bir zekâsı vardı.

"Bunu nereden çıkardın, Molloy?"

"Derslerde hiç hata yapmıyorsun, sadece ev ödevlerinle uğraşmıyorsun," dedim hiç çekinmeden. "Derslerde yapılan etkinlikleri tamamlamakta zorluk çekmiyorsun. İngilizce, Matematik, Fen, Ev Ekonomisi... Hiçbirinde sorun yaşamıyorsun. Tabii sınıfta olursan."

Görünüşe göre, eksik olan şey zekâ değildi. Sorun olan şey zamandı.

Çenesini ovuşturarak, "Tanrım," diye mırıldandı. "Sıkı takipçim misin?"

"Sen de biraz fazla mı dağıtıyorsun?" diye çıkıştıktan sonra devam ettim. "Ayrıca buna dikkatli olmak denir. Yani hayır, ödevlerini kopyalamak gibi bir amacım yok. Bunu benim için yapabilecek çalışkan bir kardeşim var ama ne istediğimi biliyorum."

"Nedir o?"

"Benden hoşlandığını ikimiz de bildiğimiz halde neden benden hoşlanmadığın konusunda bu kadar direttiğini öğrenmek istiyorum. Neden sınıfımızda flört *etmemek* için her türlü yolu denediğin tek kızın ben olduğumu anlatmanı istiyorum. Ayrıca eylül ayında aniden benden soğumanın gerçek nedenini açıklamanı istiyorum."

"Aman Tanrım." Yaralı yüzünü ovuşturup bir dizi küfür mırıldandı. "Bu konulara tekrar dönmeyelim."

Omuz silktim. "Ya benden neden hoşlanmadığını anlat ya da hoşlandığını kabul et."

"Senden artık hoşlanmıyorum, anladın mı?"

"'Artık' kelimesi bir zamanlar hoşlandığını gösterir."

"Yeter. Dur, olur mu?" Aramıza mesafe koymak için ellerini

yukarı kaldırarak birkaç adım geri gitti. "Senden hoşlandığımı düşünüyordum ama doğru olmadığını anladım. Sana ilgi duymuyorum. Hem de hiç. Bildiğim kadarıyla bu bir suç değil. Dolayısıyla boş ver ve peşimi bırak. Tanrım, peşimden ayrılmayan sapığım gibisin."

"Sen de en aptalca hatam gibisin." Aramızda açtığı mesafeyi kapattım. "Peki söyle bakalım? Artık dürüst olalım. Benden hoşlanmıyorsan neden Paul'e yumruk attın?" Kaşlarımı kaldırdım. "Bir daha elini külotuma sokmaktan bahsettiğini duyarsan, onu parmaklarını kesip kıçına sokmakla tehdit ettiğini bana anlattı." Bu detaylı itirafı, Paul yalvararak benden af dilerken zorla almıştım. "Evet, Joe?" Titrek bir nefesle devam ettim. "Eğer benden hoşlanmıyorsan, bunu neden yaptın? Umurunda değilsem, neden beni ve gururumu korumaya çalıştın?"

Çenesi kasılırken, "Bunu baban için yaptım," diye cevapladı. "Çünkü bana iyi davranıyor."

"Ayrıca benimle ilgilenmemen konusunda seni uyardığı için, değil mi?"

Başını sallasa bile sesli bir cevap vermedi.

Konuyu kapatmak istemediğim için, "Haklıyım, değil mi?" diye bastırdım. "Ben yokmuşum gibi davranmakta fazlasıyla ısrar ediyorsun. Bunu senin için kolaylaştırmayacağım."

Gözlerinde beliren öfkeyle yeniden karşıma geçti. Sırtım bahçe duvarına yaslanacak kadar geri adım atmamı sağlarken, "Beni iyi dinle," dedi buz gibi soğuk bir ses tonuyla. "Şerefsiz erkek arkadaşına vurduğumda babanın onurunu koruyordum, seninkini değil." Gözlerini kısarak burnu benimkine değecek kadar yakınlaştı. Bu hareketi vücudumda, özellikle karnımın alt kısmında kasılmalara neden oldu. "Baban çok iyi bir adam, kızının böyle..."

"Bitir o cümleyi," diyen sesim uyarı doluydu. Ona uzanıp kapüşonunun önünü çekiştirirken öfkeden deliriyordum. "Cesaretin varsa."

Öfkeli bakışlarıyla, "Sakin ol," diye çıkıştı. "Senden neden hoşlanmadığımı öğrenmek istiyor musun, Molloy?" Gözlerini kısarak konuşmaya devam etti. "Çünkü sen *kolay* birisin. Seni daha ilk

günden *elde edebilirdim*." Vurgu yapmak için parmaklarını şıklattı. "Bunun ne kadar sıkıcı olduğunun farkında mısın? Seni ilginç olmaktan ne kadar uzak tuttuğunun farkında mısın?"

Onu sertçe ittikten sonra elim istemsizce yükseldi, yüzüne çok sert bir tokat attım. "Siktir git, Joey."

Tokadın etkisiyle başı yana düştüğünde bir an için nefesimi tutup hiç hareket etmeden karşılık vermesini bekledim.

Karşılık vermedi.

Bana dokunmadı.

Bunun yerine başını sertçe iki yana salladı. "Şimdi anladın mı?" Mırıldanarak konuşması benden çok kendisineydi. Yavaşça geri çekilirken gözlerimin içine baktı. "İşte bu yüzden, Molloy."

"İşte bu yüzden ne?" diye seslendim arkasından. "Bu yüzden mi benden hoşlanmıyorsun?"

"Hayır." Benden uzaklaşırken omzunun üzerinden bakarak cevap verdi. "İşte bu yüzden beni istememelisin."

Sonra da gitti.

İKİNCİ YIL

10 OCAK 2001
BU KIZ SENİ İLGİLENDİRMEZ DOSTUM
JOEY

Ocak ayının ortasındaydık, bir çarşamba gecesi saat dokuz buçuk civarıydı. Vasatın çok altında on beş rakip oyuncuyla deri bir topun hâkimiyeti için mücadele ederken, üzerimdeki forma ve şortun içinde taşaklarımın donmasından daha iyi bir yerde olabileceğimi düşünüyordum.

GAA sahasının etrafını çevreleyen ışıklar o kadar parlaktı ki, çoktan kazandığımız maçın son dakikalarını oynarken üzerimize yağan yağmuru bile aydınlatıyordu.

İlk yarıda on altı puan öne geçtiğimizde skoru saymayı bırakmıştım. Bu aşamada, böylesine ezici bir üstünlük yakalamışken sert oynamaya devam etmek hoş olmazdı. Yine de arkadaşlarımla birlikte topu sürmeye devam ettim çünkü maçı bırakmanın, karşı takımda bulunan çocuklar için daha ağır bir hakaret olacağının bilincindeydim. Sonuçta onların da onuru vardı.

"Lynchy, buradayım, buradayım," diye bağırdı Paul Rice. Sanki İrlanda Finali'nde oynuyormuşçasına bağırarak kendini utanç verici bir duruma düşürüyordu. "Boştayım, dostum."

Aptal herif.

Başımı sallayarak ona defolup gitmesini söyleme arzusunu bastırmaya çalıştım. Bu seferlik kontrolü elden bırakmaya fazlasıyla istekli bir şekilde topu ona doğru attım.

Rekabet dolu bir maçı kazanmak benim için vazgeçilmez bir zevkti. Daha düşük seviyedeki bir takımı ezici bir üstünlükle yenmek ve utandırmak ise hiçbir keyif vermiyordu.

Aptal takım arkadaşım topu havada yakaladı, gücünü ve yeteneğini kullanarak rakibini alt etti. Ardından topu ağlara gönderip bu çok olağanüstü bir olaymış gibi kutlamaya başladı.

Of.

Benimle aynı formayı giyen bu aptal adına utanırken homurdanmamı bastırarak başımı öne eğdim.

Bana hitap etmek için forma numaramı kullanan yanımdaki rakip oyuncu, "Onun derdi ne, altı?" diye sordu. Ricey'den en az benim kadar rahatsız görünüyordu. "Maçı kaybettiğimiz açıkça ortada. Bunu vurgulamaya hiç gerek yoktu."

Takım arkadaşımla yaşadığımız geçimsizliği ifşa etmemek için ona samimi bir cevap veremedim. Bu yüzden alttan alta anlaşılmayan bir şeyler mırıldandım, takımın menfaati için konuyu kapatmaya karar vererek omuz silktim.

Bir süre sonra bitiş düdüğü çaldığında hızla kenara doğru koştum. Sahada gerçekleşecek abartılı kutlamalara katılmayı hiç istemiyordum.

Kaskımı çıkarıp *hurley*'imle birlikte çimlerin üzerine fırlattım ve su şişesine uzandım. Neyse ki, takım arkadaşlarımdan birkaçı daha aynı şekilde düşünüyordu. Rakibi tebrik eden birkaç el sıkışmanın ardından giyinmek için soyunma odalarına doğru yöneldiler.

Rakip takımın koçu yanıma geldiğinde, "Çok sportmence oynadın, altı," diyerek omzuma vurdu. "Harika bir maç çıkardın, delikanlı."

"Teşekkürler." Omzumdaki elini koparma isteğini bastırıp zoraki bir şekilde başımı salladım. Birkaç yudum su içtikten sonra, "Böyle düşünmenize sevindim," diye ekledim.

"Sen Teddy Lynch'in küçük oğlu değil misin?"

Şimdi gerçekten elini itmiştim. "Evet."

Hüzünlü bir nefes vererek, "Baban bir zamanlar en iyilerden biriydi," dedi adam. "Gerçek bir efsaneydi. Kendisiyle birkaç kez karşılıklı oynamıştık. Dizini sakatladığında Cork en iyi oyuncularından birini kaybetti."

"Evet," diye mırıldandım. Babamın alkol bağımlılığının ve cinsel dürtülerini kontrol edememesinin, *hurling* kariyerinin sona ermesinde diz sakatlığından çok daha fazla etkisi olduğunu biliyordum.

"Seni iyi yetiştirdiği belli." Adam konuşmayı sürdürüyordu. "Böyle bir babaya sahip olduğun için çok şanslısın."

"Evet." Bu sohbeti sonlandırdığımı anlaması için arkamı döndüm. *Ne kadar da şanslıydım.*

Tanrıya şükür, ne demek istediğimi anlamıştı ve kendi takımına geri dönerek beni öfkemle yalnız bıraktı.

O karşıma geçip hesap sormayı bitirinceye kadar, sahayı terk etmeye başlayan takımın peşinden gitmemin bir anlamı yoktu. Bu yüzden o *efsanenin* eninde sonunda çirkin yüzünü göstereceğini bilerek saha kenarında bekledim.

Bu akşamki maç perşembe ya da cuma günü oynanmış olsaydı, onun varlığına katlanmak zorunda kalmazdım. Her perşembe sosyal yardımlarını alıp kafayı bulmakla meşgul olduğu için benimle uğraşmazdı.

Hastalıklı bir davranış şekli olsa bile bunu yapmasını tercih ederdim.

Onun ayık ve beş parasız kalmış durumdayken burada olması, yeniden kafayı bulana kadar sadece benim performansıma odaklanması her şeyi olduğundan daha kötü hale getiriyordu.

"Joey!"

Tanıdık sesini duyduğumda vücudumdaki tüm kasların endişeyle kaskatı kesildiğini hissederek irkildim. İsteksizce saha kenarındaki çimenlik alanda toplanan kalabalığa döndüm ve bana doğru yaklaşan babama odaklandım. Onu fark etmemenin imkânsız olduğunu hiç istemesem de kabul ettim. Herkes onun kim olduğunu biliyor, onunla tokalaşmak için duruyordu.

Sallanan kapıları açıp sahaya inmiş ve bana doğru yürümeye başlamıştı. "O da neydi?"

"Ne neydi?" dedim düz bir tavırla.

"O atış senin hakkındı." Babam aramızdaki mesafeyi kapatırken gürledi. "O siktiğimin sayısı senindi ve sen forvetteki o aptala verdin."

Sert ve acı dolu sesimle, "Üç sayı aldım, baba," diye hatırlattım. "Ayrıca on iki puan." Omuz silkerek devam ettim. "Bu yeterliydi."

"Yeterli miydi?" Bana delirmişim gibi bakıyordu. "*Yeterli, öyle mi?*"

"Evet, yeterliydi," diye çıkıştım. "Tanrı aşkına, maçı izledin.

Tadhg ve altı yaş takımı bile bizi daha fazla zorlayacak bir mücadele verirdi."

"Beni dinle, evlat." Babam öfkeyle bağırırken güçlü elini omzuma yerleştirmişti. "Burada vicdanın yeri yok. Sahadayken durmayacaksın. Beni duyuyor musun?" Konuştukça parmakları tenime batıyordu. "Bacaklarını sonuna kadar kullanacaksın. Vücudun dayanamayacak hale gelene kadar devam edeceksin. Kusana, kanayana ve bacakların seni daha fazla taşıyamayana kadar." Gözlerini kıstı. "Kesinlikle kimseye *acımayacaksın.*"

Çenemi sıktım. "Maç zaten *bitmişti.*"

"Son düdük çalıncaya kadar bitmiş sayılmaz," dedi babam. "Bu sporda kendine bir yer edinmek istiyorsan, uyarımı dikkate alman gerekiyor, evlat. Ne hakkında konuştuğumu biliyorum."

"Ben sen *değilim.*"

"Sahada acımasız olmaya başlamazsan, asla olamayacaksın."

"O zaman sanırım asla olmayacağım."

"Nerede o acımasız rekabetçi ruhun, evlat?"

Sana karşı ihtiyacım olacağı zamana saklıyorum.

Omzumu bıraktıktan sonra beni baştan aşağı süzdü ve hayal kırıklığıyla başını iki yana salladı. "Yeterince iri değilsin."

"Takımın en uzunuyum," diye karşılık verdim. Saçmalıklarının içime işlemesine izin verdiğim için kendimden nefret ediyordum. "Benden ne istiyorsun?"

"Çok zayıfsın," dedi babam. "Senin yaşlarındayken iki kat daha iriydim. Kilo almaya başlamalısın, evlat. Kız kardeşin bile senden daha kaslı."

Harika.

"Ağabeyin U16*'larda oynadığı dönemde senden yaklaşık yedi kilo daha ağırdı."

Elbette öyleydi.

"Darren'ın o zamanlar sağlam bir kondisyonu vardı."

Öfkeden deliye dönmüş şekilde omuzlarımı doğrultup hiç durmadan devam eden aşağılamalara sessizce köpürdüm.

* On altı yaş ve altındaki sporcuların oluşturduğu takımdır. (ç.n.)

"Senin aksine, Darren rüzgârda savrulacakmış gibi görünmüyordu."

Şüphesiz.

"Uzun boylu ve hızlı olabilirsin, evlat ama çok zayıfsın."

Sesini duymamaya çalışarak omzunun hemen arkasında yaşananlara odaklandım. Bulunduğum yerden, Paul Rice'la sert bir tartışma içinde olan Aiofe Molloy'u kusursuz bir açıdan görebiliyordum.

Çok mutlu görünmüyordu.

Açıkçası, son derece mutsuz görünüyordu.

Ricey, kız arkadaşının içinde bulunduğu kötü ruh halinden ya tamamen habersizdi ya da umursamıyordu. Konuşurken elini sallayıp takım arkadaşlarımızla dolu bir arabayı işaret etmek için arkasına döndü. Kız arkadaşının söylediklerine başını sallayarak yanıt verdikten sonra onu öpmek için yaklaştı. Ancak Aoife onu durdurmak için elini göğsüne koydu ve öfkeli bakışlarla uyardı. Ricey ellerini havaya kaldırdı, sinirle bir şeyler söyledi. Molloy'u kollarını göğsünde kavuşturmuş halde yalnız bıraktı ve arkadaşlarının içinde olduğu arabanın arka koltuğuna yerleşti.

Araba uzaklaşırken hayal kırıklığı içinde onu izledim. Neden altı aydır hâlâ o bencil herifle birlikte olduğuna anlam veremiyordum. Ona iyi davranmıyordu, sadık olmadığı da bir gerçekti. Sağlam kaynaklardan edindiğim bilgilere göre, yaz boyunca en az iki kez onu aldatmıştı. Ayrıca Podge, onun manastır lisesinden bir genç kızla öpüştüğünü kendi gözleriyle görmüştü.

Molloy bunu öğrenemediyse, aptalın tekiydi. *Bilmesine* rağmen onunla birlikteyse, bir zavallıydı.

Dikkatimi sarışından uzaklaştırıp kendisine çekerken, "Beni dinliyor musun, evlat?" diye bağırdı babam.

İsteksizce bakışlarına karşılık verdiğim sırada neyden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yoktu. "Dinliyorum," dedim sertçe.

Yüzüne bakmaktan nefret ediyordum. Gözlerinden *iğreniyordum.* Soğuk, duygusuz ve yalnızca birine acı çektirirken parlayan cansız bakışları vardı.

"Eşyalarını toparla," diye emretti. "Duşunu evde alırsın. Bu konuyu arabada konuşacağız."

Böylece beni yalnız yakalayabileceksin, değil mi?

Elbette.

Babam böyle bir ruh halindeyken arabasına binmek, şeker vaadiyle bir yabancının minibüsüne binmekle aynı anlama gelirdi. Bu durumlarda konuşmaların nasıl sonlandığını iyi biliyordum ve *her zaman* kendimi daha berbat bir durumda buluyordum. Kimsenin onu durduramayacağı bir ortamda arabasına binip kurbanlık koyun gibi ona teslim olmayacaktım.

"Yapamam," diye yalan söyledim. Yanından geçip çıkışa doğru ilerlemeye başladım. "Eve gitmeden önce işe uğramalıyım."

Sabırsız ses tonuyla, "Neden?" diye seslendi arkamdan. "Maaşını mı alacaksın? Seni oraya bırakabilirim."

Çok isterdin, değil mi? "Hayır, okul çantamı orada unuttum."

"O zaman kendin gidebilirsin," diye söylendi. "Senin uşağın değilim, evlat."

Onu umursamadan ilerlemeye devam ederek soyunma odalarına yöneldim. Yumruklarıyla vücudum arasına mesafe koymam gerekiyordu.

Yanından geçtiğim sırada, "Hey, pislik," diye seslendi Molloy. İlk yıl ona "kolaysın" dediğim için hâlâ sinirli olduğunu açıkça belli ediyordu.

Bu kelimeyi benden uzaklaşması için söylemiştim.

Çok etkili olmamıştı.

Tüm normal kızların yapacağı gibi benden uzaklaşmak yerine, bana cehennemi yaşatmıştı. Onu incittiğim için bana misilleme yapmakta kararlıydı. Zeki yorumları, esprili cümleleriyle beni küçümseyecek her yolu kullanmaya devam etmişti.

"Molloy," diye başımla selam verdim.

"Güzel oyundu."

"Güzel bacaklar."

"Bu güzel bacakları evine bırakarak centilmenlik yapmak ister misin?"

"Neden?" Soyunma odasının önünde durup ona bakmak için arkamı döndüm. "Ricey seni almaya gelmeyecek mi?"

Yüzü kızarmış bir şekilde başını iki yana salladı.

İçimde yaşadığım öfke patlamasıyla, "Seni burada mı *bıraktı?*" diye sordum.

Başıyla onayladı.

"Aşağılık herifin teki."

Mahcup bir şekilde bir kez daha başıyla onayladı.

"Baban nerede?"

"Annemle dışarı çıktılar." Telefonunu gösterdi. "Telefonu kapalı."

"*Tanrım.*" Sinirle homurdandım. "Senin böyle bir aptalla ne işin var, Molloy?"

"Benimle eve yürüyecek misin, yürümeyecek misin?"

Hayır.

Kesinlikle hayır.

Bu kız seni ilgilendirmez, dostum.

Sadece uzaklaş.

Mırıldanarak, "Bana on dakika izin ver, duş alıp üzerimi değiştireyim," dediğimi fark edince zihnimde kendimi taşaklarımdan tekmeledim.

Bakışları rahatlamış bir ifadeyle parıldadı. "Teşekkür ederim, Joey."

"Hımm." Ona verebildiğim tek karşılıktan sonra soyunma odasına girdim ve doğruca duşa yöneldim. *Kesinlikle önemli olmadığını söyleyemiyordum.*

10 OCAK 2001
GÖNÜLSÜZ EŞLİKÇİ
AOIFE

GAA sahasının girişinde bir bankta oturmuş, gönülsüz eşlikçimin soyunma odasından çıkmasını beklerken beni karanlıkta bir başıma bırakıp giden pisliğe öfkeli bir mesaj yazıyordum.

Aoife: *Umarım arkadaşlarınla kutladığın galibiyet eğlencesinden keyif alıyorsundur çünkü bir daha asla benimle hiçbir şey kutlamayacaksın, pislik.*

Paul: *Sinirlenme, bebeğim. Telafi edeceğim. xx*

Aoife: *Telafi mi edeceksin? Takım arkadaşlarınla bowling oynamaya gitmek için beni YALNIZ BIRAKTIN, Paul! Beni eve bırakmayı teklif bile etmedin!*

Paul: *Arabada yer yoktu, bu benim hatam değil. Yapma, Aoife. Bu konuyu büyütme. Köyde yaşamıyorsun. Kasabayı benden daha iyi tanıyorsun. Tek başına gidebilirsin. Yarın okulda görüşürüz, anlaştık mı? Sana öğle yemeği ısmarlarım. xx*

"Of!" Onunla bir saniye daha konuşmak istemediğim için öfkeyle telefonumu kapattım. Bana öğle yemeği veya herhangi bir şey ısmarlamasını istemiyordum. Benimle *eve yürümesini* istiyordum.

Bunun çok büyük bir istek olduğunu sanmıyordum çünkü şehrin diğer ucundan buraya gelmemin tek nedeni, onun maçını izlemem için ısrar etmesiydi.

GAA sahasından şehrin diğer ucundaki evime kırk dakikalık bir yürüme mesafesi vardı. Ebeveynlerim rahat insanlar olsa bile babam eve yalnız başıma yürüdüğümü öğrenirse, *en az* bir ay odamdan çıkmama cezası alırdım.

Pisliğin teki yüzünden özgürlüğümü kaybetmeye hiç niyetim yoktu.

Joey en sonunda arka kapıdan çıktığında öfkesi yüzünden oku-

nuyordu. Omzuna asılı spor çantası, elinde kaskıyla *hurley*'i ve dudaklarının arasındaki sigarasıyla oturduğum yere doğru yaklaştı. "Hadi gidelim."

Normalde yaptığım gibi alaycı tavrımla onu kışkırtma arzusuna karşı koyarak oturduğum yerden kalktım ve yanında yürümeye başladım. Onunla eve yürümemin, babam tarafından cezalandırılmaktan kurtulmanın en güvenli yöntemi olduğunu biliyordum.

Babam Joey'yi seviyordu.

Dahası ona güveniyordu.

Babamın gözünde Joey'nin benimle eve yürümesi, Paul'den daha iyi bir seçenekti.

Sınıf arkadaşım onu içine düşürdüğüm durumdan son derece rahatsız görünüyordu. Sert adımlarla yanımda yürürken öfkeyle sigarasını içiyordu.

"Sigara içmek için biraz küçük değil misin?"

"Seni asla ilgilendirmeyen konularda soru sorarak fazla meraklı davranmıyor musun?"

"Ciddi misin?" Neşesiz bir kahkaha attım. "Benimle eve yürümeni istediğim için mi bu kadar öfkelisin?"

"Hayır, Molloy," diye yanıtladı sertçe. "Öfkeliyim çünkü o şerefsiz, seni eve bırakmamı istemek *zorunda* kalacağın bir konuma düşürdü."

Cevabı net, sert ve tam anlamıyla amacına yönelikti.

"Bak, yeterince utanıyorum zaten." İçimden geçeni dile getirdim. "Tekrar hatırlatmana gerek yok, Joe."

Sigarasının izmaritini yere atarken, "*Utanmalısın*," diye çıkıştı. "Paul Rice gibi bir şerefsizin sana bir seçenekmişsin gibi davranmasına izin verdiğin için utanmalısın."

"Her neyse," dedim homurdanarak. "Bu konuda seninle tartışmayacağım."

"Çünkü doğru söylediğimin farkındasın."

"Seni ne ilgilendirir?" diye sordum.

"İlgilendirmiyor," derken sesi zehir kadar keskindi. "Beni *hiçbir şekilde* ilgilendirmez, Molloy."

Evet, *ilgilendiriyordu.*

Tıpkı beni *ilgilendirdiği* gibi onu da ilgilendiriyordu ama bunu kabul edemeyecek kadar inatçıydı.

Kollarımı göğsümde bağlayıp, "O zaman bu konuda konuşmayı kes," diye bağırdım. "Lanet olsun."

Joey yaklaşık yarım dakika sustuktan sonra öfkeyle derin bir nefes aldı. "Söylemek istediğim... eğer aptalın biri kız kardeşime bu gece sana yapılanı yapsaydı, bir daha asla böyle bir şey yapma fırsatını bulamazdı."

"Vay canına," dedim alaycı bir sesle. "Bu şekilde konuşmaya devam edersen, duygularının *gerçekten* var olduğunu düşünmeye başlayacağım, Joe."

Bir saniye bile duraksamadan, "Duygularım var," diye karşılık verdi. "*Gerçekten* önem verdiğim insanlar için."

"Kız kardeşin gibi."

"Kız kardeşim gibi." Söylediğimi doğrularken hiç çekinmemişti. Bizim yaşlarımızdaki çoğu erkeğin kabul edemeyeceği bir itiraftı. "Gerçi Shan, Rice gibi bir pislikle takılacak kadar aptal değil."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Konu kızlar olduğunda ne kadar da iyisin."

Joey kayıtsızca omuz silkti. "Hiçbir zaman arkadaşlarımla takılabilmek için kız arkadaşımı şehrin tehlikeli bir yerinde yalnız bırakmadım."

"Çünkü bir kız arkadaşın olmasına izin vermiyorsun."

"Bu durum Ricey açısından son derece iyi," diye homurdandı. "Ne de olsa, zamanımın çoğunu *onun* kız arkadaşını korumakla geçiriyorum!"

"Yapma lütfen." Gözlerimi devirdim. "Yani birkaç kez benimle evime kadar yürüdün, ne var bunda?"

"*Birkaç* kez mi? Yeniden saysan iyi olur," dedi bana sert bir bakış atarak. "Baban kaç kez seni tamirhaneden eve bırakmamı istemiştir?"

Yarım düzine ya da daha fazla kez.

"O şerefsiz seni kaç kere ikinci plana attı?"

Yanaklarım kızardı. "Ah, sus artık."

"Bu gece sana olan davranışını iyice düşünmen gerektiğinden bahsediyorum. Özellikle yarın okula yalandan bir özür, gösterişli yeni bir bileklik ya da seni kandırmak için aldığı herhangi bir saçmalıkla geldiğinde."

"Ben kolay kandırılabilen biri değilim, Joey," diye çıkıştım. Artık gerçekten öfkelenmiştim. "Mücevherlerle satın alınabilecek biri de değilim."

"Sen yalnızca bir oyuncak bebeksin," dedi acımasızca. "Ricey'nin mücevherlerle donattığı, söyleyecek *hiçbir* sözü olmadan güzel görünüşü için yanında tuttuğu kişisel vitrin mankenisin."

Yürümeyi bıraktım.

Nefes almayı bıraktım.

Söyledikleri beni derinden yaralamıştı.

"Bacaklarını hareket ettir, Molloy," diye gürledi. Yolun birkaç adım ilerisinde durmuş, öfkeli bakışlarını üzerime çevirmişti. "Bütün gece seni bekleyemem. Yapacak işlerim var, anlarsın ya."

"Seni pislik."

"*Ben mi?*" diye sordu şaşkınlıkla.

"Evet, sen!"

"Neden pislik oluyormuşum?"

"Çünkü beni incittin."

"Hayır, incitmedim."

"Evet, incittin, Joey!"

"Tamam," diye homurdandı. "Ben pisliğim. Şimdi gidelim."

Başımı iki yana salladım.

"Molloy," dedi sabırsızca.

"Ben vitrin mankeni *değilim!*"

"Tamam." Joey başını salladı. "Sözümü geri alıyorum. Sen bir vitrin mankeni değilsin."

"Gerçekten çok kabaydın."

Uzun bir süre bana baktıktan sonra derin bir nefes aldı. "Evet, farkındayım."

"Özür dile."

"Ne için?"

"Bana vitrin mankeni dediğin için."

"*Az önce* öyle olmadığını söyledim," dedi Joey.

"Bu bir özür değildi."

"Evet, öyleydi."

Yüzüne bakakalmıştım. "Hayır, değildi, Joey."

"Neden özür değildi?"

"Çünkü içinde 'özür dilerim' kelimesi yoktu, pislik."

Tamamen kafası karışmış ve sıkılmış bir tavırla, sınıf arkadaşımdan öfkeli bir homurtu yükseldi. "Sadece yürüyelim, olur mu? Bacaklarını hareket ettir, Molloy. *Lütfen*."

'Lütfen' kelimesini kullandığı için tüm direnişime rağmen aramızdaki mesafeyi kapatıp tekrar onunla yürümeye başladım. "Daha önce birinden özür diledin mi?" diye sordum.

"Biraz önce diledim."

"Aman Tanrım." Yan profilini dikkatle inceledim. "Özür dilemedin."

Joey herhangi bir cevap vermeden, yüzünde yer etmiş çatık kaşlı ifadesiyle yola odaklandı. Yolun geri kalanında sessizce yürüdük ve evimin bulunduğu sokağın köşesini döndüğümüzde, "Özür dilerim," diye mırıldandığını duydum.

"İnanamıyorum." Kalbim hızla çarpmaya başladı. "Bu kelimeyi birine ilk söyleyişin mi?"

Rahatsız bir şekilde omuzlarını silkti. "Muhtemelen."

"Pekâlâ, teşekkür ederim." Bahçe kapısına ulaştığımızda omzumla onu hafifçe dürttüm. "Seni affediyorum."

"Hmm," dedi homurdanarak. "Çok sevindim."

Yüzüme tereddütlü bir gülümseme yayılırken, "İçeri gelmek ister misin?" diye sordum.

Benimle birlikte kapıya kadar yürüdüğü sırada, "Bu iyi bir fikir değil," dedi Joey. Bu çocuk biraz ters biri olabilirdi fakat gerçekten çabuk öğreniyordu. O gece ona tepki gösterdiğimden beri beni bahçe kapısında bırakmamış, içeri kadar eşlik etmişti.

"Neden değil?" Kilidi açıp ışığa uzanmak için salona adım attım.

"Nedenini biliyorsun."

"Hayır, bilmiyorum."

"Senin bir erkek arkadaşın var."

"Ne olmuş yani?" diye itiraz ettim. "İçeri gelmek isteyip istemediğini sordum, benimle evlenmeni istemedim. Erkek arkadaşımın olması, erkeklerle arkadaş olamayacağım anlamına mı geliyor?"

"Ben senin arkadaşın değilim, Molloy."

Öfkeli bir homurtuyla elini tutup onu içeri çektim. "Artık arkadaşımsın, pislik." Kapıyı kapatırken yukarı uzandım ve kapüşonunu indirdim. "Gördün mü, çok zor değilmiş. Ne dersin?"

"Hayır."

"Ayrıca babamla birlikte evime milyonlarca kez geldin."

Çenesi kasıldı. "O farklı."

"*Arkadaşın* olduğu için mi?" Onunla alay ediyordum. "Kapa çeneni ve karnımı doyur."

"Karnını mı doyurayım?"

"Ben yemek yapamıyorum, hatırladın mı?" Elini tutarak onu mutfağa doğru yönlendirdim, buzdolabına kadar götürdüm ve gülümsedim. "Ama sen yapabiliyorsun."

Joey yüzüme bakakalmıştı. "Senin için yemek yapacağımı mı düşünüyorsun?"

En tatlı gülümsememle, "Bizim için," diye düzelttim.

"Bunu yapma."

"Neyi?"

Parmağını bana doğrultarak, "O masummuş gibi görünen gülümsemeni," dedi Joey. "Bana işlemez, Molloy. Bağışıklığım var."

Kesinlikle işleyecekti. "Bifteğe bayılırım."

"Biftek mi?"

Başımı salladım. "Evet."

"Biftek var mı?"

"İki tane var."

Seçenekleri değerlendirdiğini açıkça belli edecek şekilde uzun bir süre yüzüme baktıktan sonra sıkıntılı bir nefes verdi. "Tavayı getir."

"Oley." Memnuniyetle ellerimi çırparken minik bir mutluluk dansı yaptım. Ardından annemin tencere ve tavaları koyduğu dolaba doğru ilerledim. "Ben etimi çok pişmiş severim."

"Etini nasıl pişirirsem öyle yiyeceksin," diye homurdandı Joey. "Bundan bir anlam çıkarma, Molloy." Buzdolabında ihtiyacı olanları bulmaya çalışırken konuşmaya devam etti. "Bunu kazanamazsın."

Başımı geriye atarak güldüm. "Ben her zaman kazanırım, Joe."

18 OCAK 2001
BU BİR RANDEVU DEĞİL
JOEY

Bunun nasıl olduğunu bilmiyordum ama berbat geçen bir günü patronumun kanepesinde, gürüldeyerek yanan bir şöminenin önünde sonlandırıyordum. Karnım toktu, kucağımda boş bir tabak duruyordu ve kızının omzu omzuma değiyordu.

Yalnızca ona yemek hazırlamakla kalmamıştım. Bir şekilde kömür ve odun taşıyıp ateşi yakmam için de beni ikna etmişti.

İkna etmek, Aoife Molloy'un ustalaştığı bir yetenekti.

Burada olmamam gerektiğinin farkındaydım ancak yemeğini bitirdiği anda kaçan bir pislik olmak istemediğimden, yarım saat burada vakit geçirmenin daha uygun olacağına karar vermiştim.

"Pekâlâ." Otuz dakikanın sonunda tabağımı koltuğun kenarına bırakıp dizlerime hafifçe vurdum. "Ben eve gidiyorum."

Kolunu benimkine dolayarak, "Hayır, gitmiyorsun," diye mırıldandı.

"Molloy."

"Hayır." Bana iyice sokulup yanağını omzuma yasladı ve dikkatini yeniden filme verdi. "Şimdi sessiz ol."

"Ailen geldiğinde burada olmamalıyım," diye itiraz ettim. Kolumu onun garip bir şekilde güçlü kavrayışından kurtarmaya çalışsam da başaramadım.

"Neden olmamalısın?"

"Çünkü baban çok sinirlenir."

"Hayır, sinirlenmez," dedi alaycı gülümsemesiyle. "Biz arkadaşız, Joe. Arkadaşlarımı ne zaman istersem evime çağırabilirim."

"Biz arkadaş değiliz, Molloy. Ayrıca bana sokulmayı bırak."

"Arkadaşlar birbirine sokulabilir."

"Arkadaşlar asla sokulmaz."

"Ben Casey'ye hep sokuluyorum."

"Podge'a hiç sokulmadığımdan eminim."

"O zaman benimle alıştırma yapabilirsin." Başını kolumun altından geçirip, oturduğu yerde kıvrılarak bana daha da yaklaştı. "Bak, şimdiden profesyonelleştin."

"Peki bunun neresi arkadaşça?" diye sorarken bir şekilde omuzlarına sarmayı başardığı koluma bakıyordum. "Çok kurnazsın."

"Rahatla, Joe," dedi beni yatıştırmaya çalışarak. Başını göğsüme yaslamış, kolunu karnıma dolamıştı. "Filmi izle."

"Ben film izlemem."

"Evet, izlersin."

"Hayır, izlemem."

"Artık izliyorsun."

"Öyle olsun." Kabullenerek derin bir nefes verdim. "Filmin adı ne?"

"*Wrong Turn**, yirmili yaşlardaki bir grup gencin yanlış yola sapmaları ve kendilerini yamyamlar tarafından avlanırken bulmalarını anlatan tüyler ürpertici bir korku filmi. Kan ve vahşetin hâkim olduğu, cinselliğin minimumda tutulduğu güzel bir film."

"Tıpkı bu akşam benim de yanlış bir yola saparak kendimi bir kâbusun içinde bulmam gibi," dedim iğneleyici bir üslupla. "Bu film kadar ürpertici olmasa bile patronum eve gelip beni kızıyla sarmaş dolaş gördüğünde eminim ortalık kan gölüne dönecek."

"Dinle beni, Joey Lynch." Oturduğu yerde doğrulduktan sonra çenemi tutarak yüzümü kendisine bakacak şekilde çevirdi. "Seni ilk *gören* bendim. Sen *benim* arkadaşımsın, babamın değil. Dolayısıyla babam konusunda endişelenmeyi bırakıp bana odaklanmaya çalış."

"Teknik olarak, önce baban beni gördü..."

"Sen *benimsin*, anladın mı?"

"Ben senin değilim ama önemli değil." Derin bir nefes verip

* ABD yapımı bir korku gerilim serisinin ilk filmidir. Ülkemizde "*Korku Kapanı*" adıyla vizyona girmiştir ve aynı adla çekilmeye devam etmektedir. (ç.n.)

kollarımı göğsümde birleştirmeyi denedim ama Molloy beklenti dolu bir tavırla, yüksek sesle boğazını temizledi. "İstediğin gibi buradayım. İstediğin gibi film boyunca kalıyorum. Sadece *sokulmak* konusunda sınır çiziyorum."

"Sarıl bana," dedi Aoife.

"Hayır."

"Sarıl."

"Böyle bir şey olmayacak, Molloy."

"Sarıl bana, Joey."

"Hayır dedim."

"Sarıl bana, yoksa çığlık atarım."

Göğsüme yaslanması için kollarımı kaldırırken, "Tanrı aşkına, tamam," diye çıkıştım. "İşte, *sarılıyoruz.* Mutlu musun?"

"Olacağım," dedi kıkırdayarak. Bana biraz daha yaklaşıp uzun bacaklarını karnımın üzerine yerleştirdi. "Bir şey daha yapmanı istiyorum."

"Aman Tanrım. Nedir o?"

"Arkadaş olduğumuzu söyle."

"Molloy."

"Söyle, Joe."

"Neden?"

"Çünkü önemli."

"Kimin için?"

"Benim için."

Yüce Tanrım. Huzursuzca kıpırdandıktan sonra, "Biz arkadaşız," diye mırıldanarak omuzlarımı indirdim.

"Duyamadım?"

"Biz *arkadaşız.*"

Kahkaha attı. "Ben daha çok 'Aoife, sen benim dünya üzerindeki en değerli, en seksi, en tatlı ve en iyi arkadaşımsın' anlamında bir şeyler söylemeni beklemiştim."

"Şansını fazla zorlama."

"Fakat en sevdiğin benim, değil mi?" Alaycı bir ses tonuyla ekledi. "En sevdiğin arkadaşınım."

"Evet, tabii! Her neyse. Tanrım," dedim gözlerimi devirerek. "Sen benim bacaklarını en çok sevdiğim, en iyi arkadaşımsın."

"Pekâlâ, o kadar da zor olmadı, gördün mü?" Yanağımı okşamak için elini uzatırken gülüyordu. "Şunu bilmeni istiyorum, Joe..." Yaklaşıp yanağıma bir öpücük kondurdu. "Sen de *benim* her şeyiyle en sevdiğim, en iyi arkadaşımsın."

Ah, siktir.

11 MART 2001
YAVAŞ OL, DELİKANLI, O KADAR DA DEĞİL
JOEY

"Boş eller şeytanın oyuncağıdır," diye bir söz vardı değil mi? Bu deyişin doğru olabileceğini düşünüyordum.

Pazar günleri ne iş ne okul ne de antrenman vardı. Nadiren maç oluyordu, bunun dışında özgürdüm. Problem şu ki, boş durmak bana göre değildi. Hiçbir şeyle meşgul olmadığımda kontrolümü *kaybettiğimi* hissediyordum.

Boş zamanlarımda, zihnimi meşgul edecek hiçbir şey bulamadığımda Shane ve diğerleriyle birlikte kokain çekerek belamı arıyordum.

O an yaşadığım kafa muhteşemdi.

Dünyanın zirvesinde gibi hissediyordum.

Bir maratonda koşsam *kazanabilecekmişim* gibi hissediyordum.

Başaramayacağım hiçbir şey yokmuş gibi hissediyordum.

Tümüyle kusursuz pazar günümün tek aksiliği, çıkmam gereken maçı unutmuş olmamdı. Şimdi, feci şekilde yere çakılışımdan saatler sonrasında kendimi berbat hissediyordum.

Maç boyunca kalbim göğüs kafesime öyle sert ve şiddetli çarpmıştı ki, sesini kulaklarımda duyabiliyordum. Dikkatim dağıldığı, gergin olduğum için her şeyi berbat etmiştim. Topu ya gereğinden fazla uzun tutmuştum ya da savunmada doğru konumda olamamıştım, bu yüzden altmış dakikanın sonunda yalnızca iki sayı alabilmiştim.

Cork'un altyapı sorumlusu tribündeyken ben şansımı kaybetmiştim.

Babamın da tribünlerde bir yerlerde oturup berbat performansımı izlediğini ve onu hayal kırıklığına uğrattığım için vereceği cezayı planladığını bilmek, kendimi çok daha kötü hissetmeme neden oluyordu.

Tamamen perişan, inanılmaz derecede stresli bir halde, hakem son düdüğü çaldığı anda kaskımı çıkararak soyunma odasına yü-

rüdüm. Omzuma vuran birkaç takım arkadaşımın teselli dokunuşlarını görmezden gelmeye çalıştım.

Kaskımı ve *hurley*'imi çantamın üzerine attım, etrafımdaki konuşmalara aldırmadan formamı çıkardım. Son bir saattir sahada koşturduğum için sıcaktan yanıyordum, derin bir nefes verip su şişemi elime aldım.

"İyi iş çıkardınız, çocuklar." Kulüp antrenörümüz Eddie, birkaç dakika sonra soyunma odasına girerek herkesi alkışladı. "Mükemmel bir galibiyetti. St. Pat güçlü bir takım, kolay pes etmezlerdi. Bu zorlu mücadeleyi galibiyetle sonuçlandırdığınız için kendinizle gurur duyabilirsiniz."

Şişemin kapağını açıp yüzüme ve boynuma döktüm. Su, aşırı ısınmış tenimi serinletmeye başladığı anda rahatladığımı hissettim.

"Güzel maçtı," dedi tanıdık bir ses. Başımı çevirdiğimde Molloy'un erkek arkadaşı Paul Rice'ın yanıma oturduğunu gördüm. Yeni duş almış, beline bir havlu sarmış şekilde banka oturmuştu. "İkinci yarıdaki golü atacağını düşünmüştüm."

Şişemi çantama koyup havluma uzanırken, "Evet," diye karşılık verdim. "Ben de öyle düşünmüştüm." Az farkla dışarı attığım o topun, eve dönünce bana büyük sıkıntı çıkaracağından şüphem yoktu.

Giyinmeye başladığında, "Yine de iyi oynadın," dedi Ricey. "Son atak çok iyiydi. Bir an maçı alacaklarını düşündüm..."

"Kötü oynadım," diyerek araya girdim. "Duruma kılıf uydurmaya çalışma."

"Senin derdin ne?" Elini koyu renk saçlarının arasında gezdirdi. "Sonuçta kazandık, değil mi?"

"Benim derdim sensin." Sinirden kasılırken doğruca konuya girdim. "Geçen yıl bunu açıkça ifade ettiğimi düşünüyordum."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Senden hoşlanmıyorum, pislik herif. Konuşma tarzından, tavırlarından ve kız arkadaşına davranışlarından hiç hoşlanmıyorum. Aynı takımda, aynı sınıfta olabiliriz ama bu kadar," diyerek

devam ettim. "Varlığına katlanıyor olmam, benimle *hurling* dışında bir konuda konuşmana izin verdiğim anlamına gelmesin."

"Gerçekten mi?" Yüzüne yerleşen farkındalık ifadesini izledim. "O kavgayı unutamadın mı?"

Kesinlikle unutmamıştım.

"İnanamıyorum, Lynchy." Öfkeyle başını iki yana salladı. "O olay bir yıl önceydi. Aoife bile unuttu, sen neden unutamıyorsun?"

"Aptallık etmiş," dedim duygusuz bir sesle. "Sanırım seni benim kadar iyi tanımıyor."

Kaşlarını çattı. "Bu da ne demek oluyor?"

"Senin sadakatsiz bir adam olduğunu bildiğim anlamına geliyor," diye yanıtlarken duş almaktan vazgeçtim. Bir ara evde alırdım. Eşyalarımı çantaya doldurduktan sonra bir eşofman altı bulup giydim. "Üstelik saklamaya çalışmıyorsun."

Neden bahsettiğimi anladığında koyu renk gözleri kocaman açıldı. "Danielle Long'dan mı bahsediyorsun? Onunla hiçbir şey olmadı, yemin ederim..."

"Bunun tek nedeni, Danielle'in olmasını istememesiydi." Üzerime yeni bir tişört geçirdim, koşu ayakkabılarımı giydim ve çantamı omzuma attım. "Evet, sik kafalı herif. Şubat tatilinde ona gönderdiğin seks içerikli mesajları gördüm. *Çok sayıda* mesaj göndermiştin." *Hurley*'imi kaskımın içinden geçirerek tuttum ve ona öfkeli bir bakış attım. "Seni yakaladım, küçük sapık."

"Danielle'in telefonunu neden karıştırdın?"

"Kendisi gösterdi," diye cevapladım. "Tam da sana özel bir mesaj iletmemi istediği sıralarda." Ona tehditkâr bir bakış attım. "Mesajı ayrıntılı bir şekilde açıklamamı ister misin, yoksa ana fikri anlayabildin mi?"

"O mesajlar yalnızca şaka içindi." Paul sahte bir kahkaha attı. "Arkadaşlarla dalga geçiyorduk."

"Elbette öyledir," dedim ciddiyetle. "Sana daha önce söylemiştim, Molloy'un babası benim için önemli biri. Ona yanlış yaparsan, bunu kişisel algılarım."

"Sakin ol, dostum. O kadar büyütülecek bir şey değil." Ricey öfkeyle kendini savunmaya başlamıştı.

"Aoife biliyor mu?" diye sordum hemen.

"Ben yanlış bir şey yapmadım," dedi gürleyerek. "Yalnızca birkaç mesajdan ibaret. Kızı yatağa atmadım, hem o sırada Aoife'yla aramız bozuktu."

"Mesajlara bakılırsa, Aoife'yla kalıcı olarak aranızın bozuk olması gerektiği oldukça açık."

"Çünkü bu senin işine çok yarardı, değil mi?" diye çıkıştı. "Buna bayılırdın, değil mi, Lynchy?"

"Aofie arkasını döndüğü anda, peşinde dolaştığın *bir sürü* başka kız olduğunu biliyor mu?"

Gözlerini kıstı. "Saçmalık."

"Saçmalık mı?" dedim parmağımı ona doğrultarak. "Seni görebiliyorum, Ricey. İçini *görüyorum*, pislik herif."

Oturduğu yerden kalkarken, "Ben de senin içini görüyorum," diye hırladı. "Hiç değilse aşk hayatımla neden bu denli yakından ilgilendiğini itiraf edecek kadar cesur davran."

Öfkeyle ona doğru bir adım attım. Ardından üzerine atılıp o pisliği boğazlamamak için derin bir nefes almak zorunda kaldım ama kendime engel olmak hiç kolay değildi.

"Bu o kadar açık ki, dostum." Gözlerini kısarak baktı. "Onunla birlikte olmamı kıskanıyorsun."

"Devam et," diye uyardım. Öfkem arttıkça göğsüm hızla inip kalkıyordu. "Hadi, sana meydan okuyorum."

"Durun bir dakika, sakin olun," dedi Eddie. Büyüyen gerginliği fark etmiş olacak, Podge da dahil olmak üzere takımdan birkaç kişiyle birlikte hemen aramıza girmişti. "Burada ne oluyor, çocuklar?"

"Bana karşı duyduğun kinin Aoife'nın babasıyla hiçbir ilgisi yok," dedi Ricey sırıtarak. "Sorunun benimle çünkü ilk günden beri peşinde olduğun kızı ben kaptım. O seninle değil benimle birlikte ve bu seni sinir ediyor."

"Yeter artık, dostum. Hepimiz takım arkadaşıyız."

Vücudumun her noktasından öfke fışkırıyordu. Ellerimi yumruk yapıp kendimi tepki vermemek için zorladım. "Kız arkadaşını isteseydim, benimle olurdu, pislik."

"*Seninle* mi olurdu?" Rice başını geriye atarak kahkaha attı, koç ve takımın yarısı etrafımızda olduğu için iyice cesaretlenmişti. "Saçmalıyorsun, Lynchy. Aoife senin gibi bir serseriye asla bakmaz. O, bazen kendi iyiliği için bile fazla iyi olan kızlardan biri. Bu nedenle onun samimiyetini, zavallı bir alkoliğin acınası durumdaki serseri oğluna merhamet etmesinden başka bir şey sanma. Babasının seni açlıktan ölmek üzere olan bir sokak köpeğine et parçası atarmış gibi çalıştırması yeterince kötü zaten..."

"İşin bitti, pislik!"

"Yapma." Podge hızla önüme geçip beni ölümüne susamış o heriften uzaklaştırdı. "O buna değmez, Joe."

Evet ama Aofie değerdi.

Tanrım, bu düşünce de nereden çıkmıştı?

"Hadi ama, dostum," diye araya girdi Eddie. İri elleriyle ensemi kavrayarak beni kapıya doğru sürükledi. "Biraz sakinleş."

Göğsüm sıkışırken tutuşundan kurtulup, "Bunu sakın yapma," diye bağırdım. Bu tür dokunuşların hatırlattığı anılar zihnime hücum edince hissettiğim rahatsızlıkla ürperdim. "Bana bir daha asla böyle dokunma!" Ensemi kavradığım sırada bütün vücudum titriyordu. "Bir daha asla."

"Sorun yok, Lynch," diye sakince cevap verdi Eddie. Ellerini havaya kaldırarak geri çekildi. "Yalnızca dışarı çıkmanı ve biraz sakinleşmeni istiyorum, dostum. Tamamen senin iyiliğin için. Dışarıda seninle görüşmek isteyen bir antrenör var. Onun seni bu kadar sinirli görmesi, gençler takımına çağrılma şansını hiç iyi etkilemez."

"Umurumda mı sanıyorsun?" dedim kapıya doğru geri adım atarken. Elimdeki *hurley*'i Ricey'ye doğrulttum. "Bir sonraki karşılaşmamızda etrafında seni koruyacak insanlar olmayacak."

"Çok korktum."

"Korkmana gerek yok, pislik. Tanrıya yalvar çünkü seni geberteceğim."

Sonrasında arkamı döndüm ve soyunma odasından çıkıp kapıyı arkamdan gürültüyle çarptım.

Soyunma odasına iki kez Ricey'yi öldürmek, bir kez de antrenörle görüşmek üzere üç kez geri dönsem bile en sonunda öfkemi kontrol altına almayı başardım.

Öfkeden deliye dönerek çakılları tekmeledim ve kendimi oradan uzaklaşmaya zorladım. Ne sabrım ne de zihinsel yetilerim geleceğime dair herhangi bir konuşmayı kaldıracak durumdaydı. Ayrıca *hurling* amatör bir spordu, ülken adına oynamak için seçilmenin çok büyük bir onur olduğunu bilsem de faturaları karşılamayacaktı.

Eğer parayla doğmuş olsaydım, Tommen Koleji'ndeki zengin çocuklar gibi ragbi oynayabilir ve bedenimi riske atarak iyi paralar kazanma fırsatına sahip olabilirdim.

Tanıdık bir ses, "Kimseyi yaralamadan maçı tamamladın," diyerek beni düşüncelerimin arasından çekip çıkardı. "Sayı almayı da başardın. Tam bir başarı örneğisin."

Başımı çevirdiğimde gözlerim, harika bacaklarını duvardan sarkıtan Molloy'a takıldı.

Akşam güneşinden gözlerimi koruyarak ona bir bakış attım.

Beyaz, bol bir kazakla dar kot pantolon giymişti. Elindeki kırmızı, buzlu dondurmayı emerken bana yukarıdan gülümsüyordu. "Bu arada, güzel galibiyet sayısıydı."

"Güzel bacaklar."

Gülümseyerek buzlu dondurmasını yaladıktan sonra, "Akşam için planın var mı?" diye sordu.

"Neden?"

"Neden derken ne kastediyorsun?"

"Neden, neden demektir, Molloy."

"Takılmak ister misin?"

"Sen ve *o herifle* mi?" Küçümseyerek gülümsedim. "Hayır, teşekkürler."

Yeşil gözleri haylazlıkla parlarken, "Hadi ama, Joe," dedi neşeli bir tavırla. "Paul üçüncü teker olabilir."

"Çok komik."

Gözlerini devirip kahkahayı bastı. "Of, bu kadar huysuz olma."

"Joey!" Yakınlardan çocuk sesleri yükselince Ollie ve Tadhg'ın bana doğru koştuklarını gördüm.

"Çok iyiydin, dostum."

Belime sarılarak, "Evet, en iyisi sendin," diye onayladı Ollie. "Aferin, Joe."

"Teşekkür ederim, çocuklar." Ollie'nin küçük omzunu hafifçe okşadım ve *hurley*'imi her maç sonrası yaptığı gibi çatlak ya da hasar olup olmadığını kontrol etmesi için Tadhg'a uzattım.

"Bu küçük, mini boy kopyalar da kim?" Molloy merakla, yeşil gözleri kardeşlerime odaklanmış bir şekilde sordu. "Yoksa benden gizlediğin bir eşin ve çocukların mı var?"

Gözlerimi devirdim. "Onlar benim kardeşlerim, üstün zekâlı."

"Ben Ollie." Küçük kardeşim, bana onları tanıştırma fırsatı bırakmadan atıldı. "O da Tadhg," diye ekleyerek *hurley*'imle ilgilenen Tadhg'ı işaret etti. "Bu da Joe. O bizim ağabeyimiz." Başını geriye atarak ona baktı. "Peki sen kimsin?"

"Ben Aoife." Molloy cevap verirken gülüyordu. "Evet, ağabeyinizi zaten tanıyorum. Aynı sınıftayız."

"O senin arkadaşın mı, Joe?" diye sordu Ollie bana bakarak. "Güzelmiş."

"Evet, Ollie ağabeyinin arkadaşıyım. Ayrıca bana güzel demen ne kadar da sevimli." Bakışlarını bana çevirip göz kırptı. "Joey de benim güzel olduğumu düşünüyor."

"Oldukça sinir bozucu olduğunu düşünüyorum," diye sessizce homurdandım.

"Çünkü bu doğru," dedi Ollie çarpık bir gülümsemeyle. "O *gerçekten* çok güzel bir kız, Joe."

"Sakin ol, adamım," diye mırıldandım. Acil durumlar için her zaman spor çantamın ön cebine sakladığım parayı çıkardım "Al bakalım." Parayı eline sıkıştırarak biraz huzur satın almayı umuyordum. "Gidip kendine ve Tadhg'a çikolata al."

"Teşekkürler, Joe. Hey, Tadhg!" Ollie bağırarak duvara karşı atış yapan diğer kardeşimize doğru koşmaya başladı. "Joey bize bir onluk verdi!"

Ollie'yle birlikte büfeye doğru koşarken Tadhg'ın elindeki *hurley*'i bir kenara bırakıp, "Süper," diye bağırdığını duydum.

Arkalarından seslendim. "Para üstümü geri getirin."

"Çok tatlılar," diyen Molloy ilgimi yeniden kendisine çekti. "Buraya tek başlarına gelmediler, değil mi?"

"Kesinlikle bir şeyler oluyor," diye mırıldandım. Gözlerim dağılmakta olan kalabalığın arasında gezinirken kıyametin yaklaştığını hissettiren o tanıdık duygu içime oturmuştu. "Hayır, babamızla birlikte geldiler."

"Maçlardan sonra konuştuğunu gördüğüm şu iri adam, baban mı?"

"Evet."

"Bebeğim?" diye seslendi Ricey. İkimiz aynı anda ona doğru döndük. Yüzünde huzursuz bir ifadeyle soyunma odasının kapısında duruyordu. "Geliyor musun, gelmiyor musun?"

"Evet, bir dakika izin ver." Duvarın üzerinden atlayıp fazlasıyla yakınıma indi. "Gelmek istemediğine emin misin?"

"Evet, Molloy, eminim."

"Gelmeni istiyorum."

Ben de seni istiyorum... "İlgimi çekmiyor."

"Sen bilirsin, Joe." Derin bir nefes vererek omzuma dokundu. "Yarın okulda görüşürüz, olur mu?"

"Tamam. Görüşürüz."

Asık bir yüzle, az önce geldiğim yöne doğru ilerlerken arkasından baktım.

O herife gidiyor.

Babam da yüzünde patlamak üzere olan öfke dolu bir ifadeyle aynı yönden geliyordu.

Siktir.

15 MAYIS 2001
TEBRİKLER
JOEY

"Hava çok kötüydü ve ben ölmek istiyordum..."

"Gökyüzü simsiyahtı ve ben çok öfkeliydim..."

"Hiçbirinin bir anlamı yoktu çünkü hiçbir şey düzelmeyecekti..."

Bir süredir yazmaya çalıştığım kompozisyonu bırakıp İngilizce defterimi bir kenara fırlattım. Ödev defterime, şeytanın vücut bulmuş haliymiş gibi öfkeyle bakarken içimdeki haykırma isteğini bastırmaya çalışıyordum.

Ne yapıyordum ben böyle?

Yatağımda oturmuş boktan ödevlerimi yapıyordum. Yatağımın karşısındaki duvara bakarak yenilgiyle iç çektim.

Kimi kandırmaya çalışıyordum ki?

Kompozisyonu tamamlayıp tamamlamamamın hiçbir anlamı yoktu. Üniversiteye gitmeyecektim, hiçbir yere gitmeyecektim ve öğretmenler ne yaparsa yapsın bana daha fazla kötü hissettiremezdi.

Karnımın açlıkla guruldaması, beni karamsar düşüncelerimden uzaklaştırdı. Ayağa kalktığımda onunla eninde sonunda yüzleşmek zorunda kalacağımın farkındaydım.

Ayrıca bir saat sonra işte olmam gerekiyordu.

Sonra, Joey.

Söz konusu babam olduğunda "sonra" her zaman daha iyiydi.

"Siktir et," diye mırıldandım kendime. "Zaten genç yaşında öleceksin, hiç değilse hızlı yaşa."

Okul üniformamı değiştirip iş kıyafetlerimi giydim, ardından koridora çıktım. Sidik ve viski kokusunu göz ardı etmeye çalışarak merdivenlerden indim. Ebeveynlerimle karşılaştığımda mümkün olduğunca mesafeli, ilgisiz görünmek istiyordum.

Bu benim kurtuluşumdu. Kendimi içinde bulunduğum durumdan korumanın tek yolu buydu.

Eğer umursamazsan, yapılan hiçbir şey sana zarar veremez.

Merdivenin son basamağından indiğim anda, mutfaktan yükselen kavga seslerini duydum. Şaşırtıcı bir şekilde tartışmanın konusu ben değildim. Bugün sıra Shannon'daydı.

Bir yığın kâğıdı masanın üzerine fırlatarak, "Gitmeyecek, Marie," diye bağırdı babam. "Bu söz konusu bile olamaz."

"Ama o çok sessiz, Teddy." Annem onu yumuşatmaya çalışıyordu. "Çok utangaç. Yapamaz. Şimdiden ilkokulla başa çıkmakta zorlanıyor."

Gözünü bile kırpmadan, "Başa çıkmayı öğrenmesi gerekiyor," diye cevap verdi babam. "Diğerlerinden üstün değil. Erkekler devlet okuluna gidiyorken onun özel okula gitmesine izin vermem."

"İşyerinde fazladan mesai yapabilirim," dedi annem telaşla. "Benim için önemli değil. Ücreti kendim öderim..."

"Hayır dedim." Babam tekrar bağırdı. "Olmaz. Aklından çıkar."

"Neler oluyor?" diye sordum mutfağa girerken.

"Annen, ilkokulu bitirdikten sonra kız kardeşinin gelecek yıl özel okula gitmesi gerektiğini söylüyor," dedi babam ilk kez ayık bir şekilde. "Onun BDO için fazla narin olduğunu düşünüyor."

Narindi.

Shannon insanlarla iletişim kurmakta zorlanıyordu, eninde sonunda liseye başladığında neler yaşayacağını merak ediyordum. Dürüst olmak gerekirse, bu düşünce beni içten içe korkutuyordu. Bu yüzden düşünmemeye çalışıyordum.

Shannon ilkokulda sınıf tekrarı yaptığı için okulda benden üç sınıf alttaydı. Bu nedenle önümüzdeki yıl o birinci sınıf, ben dördüncü sınıf olduğumda ayrılacaktık ve onu kollayacak kimsesi olmayacaktı. Üstelik buna çok ihtiyacı vardı.

İlkokuldaki sınıf arkadaşları olan kızlar oldukça tehlikeliydi ve anaokulundan beri ona dünyayı dar etmişlerdi. Hem de bu kızlar ergenlik çağının başındaki çocuklardı. Lisede karşı karşıya kalacağı genç kızlar ise bambaşka zorluklar yaşatacaktı.

Kız kardeşimin iyi anlaştığı birkaç arkadaşı vardı. Özellikle Claire adında iyi bir kız vardı, muhtemelen ilkokuldan sonra ragbi oyuncusu ağabeyi Hughie gibi Tommen Koleji'ne gidecekti.

Maalesef Shannon da benim gibi BDO'da okuyacaktı.

Onu korumak için uzaklaştırma almak dışında onun için yapabileceğim bir şey yoktu, zaten bunun gerçekleşeceğinden hiç şüphem yoktu. Bir gün, kız kardeşimin kendini savunmayı öğrenmesi gerekecekti.

Dolaptan bir paket jambon çıkarırken, "Tommen ne kadar?" diye sordum.

"Yılda birkaç bin," diye cevapladı annem. "Gerçekten harika bir okula benziyor. Öğrenim ücretini biriktirmek için koca bir yıl var. Şu anda yalnızca beşinci sınıfta, yani bunu başarmak için bolca zamanım var. Gerçekten onun için en iyi yerin orası olacağını düşünüyorum..."

"Devlet okulunda bir sorun yok," diye homurdandı babam. "Ücretsiz ve ikimiz de oraya gittik, Marie. Joey'ye baksana. Orada mutlu, *hurling*'de harika ilerliyor. Şimdiden altyapı takımıyla antrenmanlara başladı, bunu yapmak için Tommen'da pahalı bir eğitim almaya ihtiyacı yok."

"Evet," dedi annem temkinli bir şekilde. "Ancak Shannon, Joey gibi değil."

"Şükürler olsun ki değil," diye homurdandı babam.

Nadiren aldığım bu övgü beni huzursuz etmişti. Jambonlu sandviçimi hazırlayıp dolaptan bir kutu kola aldım. Soğukkanlılığımı, sakin tavrımı ve sinirlerimi kontrol altında tutmaya çalışıyordum. Zaten bunu yapmak benim için hiç kolay olmuyordu, babamın yanında geçirdiğim her saniye ise bunu daha da zorlaştırıyordu.

Babamın benden övgüyle bahsetmesi ya da medeni bir insan gibi konuşması midemi bulandırıyordu. Sarhoşken ettiği hakaretleri ve öfkeyle attığı tokatları tercih ederdim. En azından o zaman ne düşüneceğimi bilebiliyordum.

Üç haftadır ayıktı. İçkiye yeniden dönmesinin an meselesi olduğunu biliyordum çünkü babam bir alkolikti.

Onun hayatını bağımlılık yönetiyordu. Bu onun yaşamının bir parçasıydı ve bu yüzden ondan nefret ediyordum. Onun izinden gittiğim için kendimden daha çok nefret ediyordum.

Uyumak için bir esrar sigarası, çalışmak için bir çizgi kokain ve kaçabilmek için ne bulabilirsem onu kullanıyordum. Uzun zamandır hayatım bu şekilde sürüyordu.

Sonu belli bu yolda yürümek için çok genç olduğumu biliyordum ama dürüst olmak gerekirse, başka bir seçeneğim yoktu.

Kafamda ya ölmek ya da uyuşmak vardı.

Üstelik bana bağlı olan çok fazla insan varken ölemezdim.

Kahretsin.

Kendimden nefret etmekle ilgili düşünceleri zihnimden uzaklaştırarak saçma bir hareket yapmamak için kendimi toparladım. Ebeveynlerime doğru döndüm. "Onu göndermeniz gerektiğini düşünüyorum."

Umut dolu bir ses tonuyla, "Tommen'a mı?" diye sordu annem.

"Evet." Sandviçimden bir parça ısırırken başımı salladım. "Bu onun için iyi olur. Haklısın, anne. Shannon BDO'da ezilir."

Babam sert bakışlarını üzerime çevirdi. "Peki her yıl binlerce *euro* tutacak bu özel okulun masrafını nasıl karşılamayı düşünüyorsun?"

Yağ lekeli iş tulumumu göstererek, "Bilemedim ki," diye karşılık verdim. "Belki kıçını kaldırıp bizim gibi işe gitmen gerekiyordur."

"Ah, Joey." Annem iç çekerken başını ellerinin arasına aldı. Babam o kadar hızlı ayağa kalktı ki, oturduğu sandalye kayarak yere düştü.

"Ne diyorsun, seni küçük piç?"

"İşitme cihazına mı ihtiyacın var? Kıçını kaldırıp bir iş bulmanı söyledim." Ağzımı kapalı tutmayı ya istemiyordum ya da bunu beceremiyordum çünkü kendi ölüm fermanımı imzalamaya de-

vam ettim. "İster inan ister inanma, yapılacak çok iş var. Doğrusu, senin niteliklerinde birine iyi para ödeyen bir iş bilmiyorum. Şunu söyleyebilirim, bar köşelerinde içerek para kazanılacak bir yer bulmak zordur. Uzman olduğun konu bu sonuçta."

Çeneme inen yumruktan kaçmadım, savuşturmaya bile çalışmadım.

Yumruğun şiddetiyle başım arkaya savruldu. Acı nefesimi kesmişti ancak bunu belli etmemeye çabaladım. Baba deme şanssızlığıyla doğduğum bu adama karşı en ufak bir zayıflık göstermektense ölmeyi tercih ederdim.

Hızlı, derin bir şekilde soluyarak dilimi dişlerimin üzerinde gezdirdim. Ağzımı kanın tanıdık ekşimsi tadı doldururken hasarı değerlendirmeye çalıştım. Vücudum kesikler, morluklar ve yara izleriyle doluydu. Hiçbir şey değişmeyecekti. Ne kimse soracaktı ne de ben anlatacaktım. Her şeyi sineye çekmek benim için bir gelenek haline gelmişti. Ayrıca onun kötü ruh halinin cezasını ben çekersem, annem korunmuş olurdu.

Babam güçlü bir adamdı ve savurduğu yumruklar çok kuvvetliydi. Darbeleri beni sarsacak kadar güçlüydü ama susmamı sağlamak için yeterli değildi.

"Bu kadar mı?" İntihara meyilli bir mazoşist gibi yüzüne bakarak güldüm. "Gücünü kaybetmeye başlıyorsun, ihtiyar."

"Teddy, yapma." Annem, kocası bir kez daha hamle yapmadan önce kolunu yakalamak için atılırken yalvarıyordu. "O henüz bir çocuk."

Beni savunmasına sinirlenerek, "Benim için hiçbir şey yapma," diye söylendim. Beni sevmiyordu, onun gibi olduğumu düşünüyordu. "Bana iyilik yapmana gerek yok."

İri elleriyle tişörtümü kavrayıp, "Ağzını topla, seni küçük piç," diye ikaz etti babam. "Annenle böyle konuşamazsın. Onun durumunu görmüyor musun?"

"Nasıl konuşamam? Senin gibi mi?" Onu sertçe itip uzaklaştırdım, söylediklerini fark ettiğimde hızla geri adım attım. "Bekle, onun durumunda derken ne demek istiyorsun..." Duvarlar etra-

fımda daralıyormuş gibi aniden boğulduğumu hissederek bir elimi kaldırdım. "Sakın düşündüğüm şeyi söyleme." Başım dönmeye başlamıştı. Bakışlarımı ikisi arasında gezdirdikten sonra gözlerim annemin karnına odaklandı. "Sakın söyleme."

Annem elini karnındaki küçük şişliğin üzerine koyduğunda ölmek istedim. "Bir bebeğimiz daha olacak, Joey."

Hayır.

"Kasımda doğacak."

Hayır.

"Doktorlar erkek olduğunu tahmin ediyor."

Tanrım, lütfen gerçek olmasın.

Babam kollarını ona doladığında, "Bu kez durum farklı, Joey," dedi neredeyse yerinden sıçrayarak. "Baban içkiyi bıraktı. Bu kez gerçekten bıraktı. Her şeyi yoluna koymaya çalışıyoruz..." Nefesi kesilince boğazını temizleyerek fısıltıyla konuştu. "Bu bebek bizim için yeni bir başlangıç olacak."

Yalancı.

Yalancı.

Yalancı.

Bebekler, evliliklerin yaralarına yama olmak için doğmamalıydı ama bu bebek öyle olacaktı. Her birimiz, ebeveynlerimizin sorunlu ilişkilerindeki kırılmaları örtmek için doğmuştuk.

Hissiz bir şekilde annemin yüzüne bakarken üzerimde korkunç bir yük hissettim. "Bunu planlamış mıydın?"

Annem cevap vermek için ağzını açsa da önce babam cevap verdi.

"Birlikte planladık," dedi babam sertçe. "Şimdi, annene ve bana bir şey söylemeyecek misin?"

"Tebrikler," derken sesim o an hissettiğim kadar soğuktu. Başımı iki yana sallayarak yanlarından geçtim, antrenman çantamı aldım ve kapıya doğru ilerledim. "Altı buçuğa kadar çalışacağım. Sonrasında maçım var, eve geç gelirim."

"Bu sefer farklı olacak, Joe," diye seslendi annem duygu yüklü bir sesle. "Söz veriyorum."

"Evet," diye fısıldayıp kapıyı arkamdan kapattım. Bu kez konuşulanların hiçbirini hatırlamak gibi bir niyetim yoktu.

Bir saniyesini bile hatırlamayacaktım.

İşyerine yürürken, ruh halim en ufak bir saçmalığı daha kaldıramayacağımı düşünecek kadar kararmıştı.

Tam o anda tamirhaneye girdiğimde gözlerim, kucak köpeği erkek arkadaşıyla el ele tutuşan Molloy'a takıldı.

Mükemmeldi.

Tek kelimeyle *mükemmeldi.*

İçeri girdiğim anda beni fark ederek, "Selam, Joe," dedi Molloy kocaman bir gülümsemeyle.

Kaskatı kesilmiş bir halde başımı salladım. "Molloy."

"Joey, evlat." Tony'nin yüzünde samimi bir gülümseme belirdi. "Nasılsın?"

"Harika, Tony. Affedersin geciktim." Yanlarından geçip *hurley*'imi, kaskımı ve çantamı odaya bıraktım.

Aslında bu akşam oynayacak durumda değildim ama bazen oynama isteği bulamadan çıktığım maçlar en iyi maçlarım oluyordu. Kesinlikle yeterince sinirliydim.

Molloy, babasıyla kahkahalar atarak sohbet ederken Paul denen şerefsiz... yanında yedekte bekleyen bir şerefsiz gibi duruyordu.

Bugün sarı saçlarını, sırtının ortasına kadar özgürce dökülecek şekilde açık bırakmıştı. Daha önce onun bir benzerini görmediğime emindim. Tıpkı kanatları kirlenmiş bir melek gibi kirpiklerini kırpıştırarak babasına bakıyordu. Bir yandan sevimli kız rolünü oynarken diğer yandan sahip olduğunu bildiğim sivri dilini gizliyordu.

Çok iyi biliyordu.

Ben de biliyordum.

Bana evcil hayvan dükkânında kafese kapatılmış, o güzel ve

egzotik kuşları hatırlatıyordu. Bulunduğu yere yabancıydı ve özgürlük için can atıyordu.

Paul Rice gibi bir herifin elini tutarak özgürlüğü bulduğu düşüncesi bana hiç doğru gelmiyordu.

İlk başlarda, Molloy'un beni alt etmeye çalıştığı için takım arkadaşımla birlikte olduğunu düşünmüştüm. İlgisizliğim onu sinirlendirmişti ve o kimseye boyun eğmeyecek tipte bir kızdı. Yaşadıkları ilişkinin, onun beni kışkırtma yolu olduğuna inanmıştım.

Problem şu ki, onunla çıkmaya başlamasının üzerinden on beş ay geçmişti. Birlikte oldukları zamandan daha çoğunu ayrı geçiriyorlardı ve adam ona bok gibi davranıyordu, yine de Molloy *her zaman* ona geri dönüyordu.

Bu beni rahatsız ediyordu.

Canımı yakıyordu.

Herhangi bir şey hissetmeye hakkım olmadığının farkındaydım ancak bu beni *hissetmekten* vazgeçirmiyordu. Paul Rice gibi bir herifin yanında ne işi vardı? Ona göre değildi, ayrıca sağ vuruşu çok kötüydü.

Onunla birlikte olduğunu görmek canımı yakmıyormuş gibi davranmak, ustalaşmaktan başka şansım olmayan konulardan biriydi. Bu yüzden gösteriş yapmak için tamirhaneye boktan erkek arkadaşıyla geldiği her seferde olduğu gibi, içimdeki acı hissini ustalıkla bastırıp işime devam ettim.

Gerginlikten titreyerek test edilmesi gereken bir yığın lastiği sırayla kontrol etmeye başladım. Arkamda mutlu rolü sergileyen çifti umursamadan düşüncelerimin anneme yönelmesine izin verdim.

Bir bebek daha geliyordu.

Kasım ayında doğacaktı.

Yani ben on sekiz yaşıma girdiğimde bebek yalnızca üç yaşında olacaktı.

O evden defolup gittiğimde ardımda yeni yürümeye başlayan bir çocuk bırakacaktım.

Tanrım.

İçimi kaplayan ürpertiyle çenemi dişlerimi acıtacak kadar sıktım.

Okulum bitene kadar dayanacağıma dair kendime söz vermiştim. On sekiz yaşımı biraz geçmiş olacaktım. O zamana kadar evde kalıp kardeşlerime bakacaktım. Bunu yapabilirdim, o kadar dayanabilirdim. Ancak sonrasında, bitirme sertifikamı aldığımda buradan defolup gidecektim.

Kafamın içinde tüm planı şekillendirmiştim.

Tam zamanlı bir işin yanı sıra, iyi kazandıran ikinci bir iş bulacaktım ve o parayla tek odalı ucuz bir daire tutacaktım. Shannon benimle birlikte gelecekti. O yatak odasında, ben de kanepede yatacaktım. Küçük ve sade bir yer olacaktı ama bizim olacaktı.

Birkaç ay sonra ben daha fazla para kazandıkça daha büyük bir eve taşınıp Ollie ve Tadhg'ı yanımıza alacaktık. O zaman on bir ve on üç yaşında, kendilerine yetebilecek durumda olurlardı.

Aklımdaki planın hiçbir yerinde yeni yürümeye başlayan bir çocuk, bakmam gereken başka bir kardeşimin olacağını düşünmemiştim.

Yapamazdım.

Gün boyunca, hatta belki bazı geceler de çalışmak durumunda kalabilirdim.

Bir bebeğe bakamazdım.

Bebeğe bakmaları için onlara da bırakamazdım.

Kahretsin.

ÜÇÜNCÜ YIL

1 EYLÜL 2001
YENİ BANYOLAR VE ESKİ HATALAR
AOIFE

"Eskisini ne yapmamı istiyorsun?" diyen tanıdık sesi duyduğumda sıçrayarak uyandım. Yatağımda doğruldum ve daha iyi duyabilmek için kulak kabarttım.

"Bahçeye at," diye seslendi babam. "Onu daha sonra kamyonete yükleyip çöplüğe götürürüm."

"Emin misin?" İkinci kez sesini duyduğum anda gözlerim dehşetle açıldı. "Bu küvet dökme demirden. Glenmore'daki Timmy Murphy'ye götürürsen iyi para edebilir. Hurda ticareti yapıyor."

"Seninle ve ikizlerle aynı sınıfta bir çocuğu vardı, değil mi?"

"Neasa. Evet, benim sınıfımda. İstersen ona bir ulaşabilirim. Ne kadar para edeceğini öğrenebiliriz."

"Gerek yok, küvetin işi bitmiş. Tabanı tamamen çürümüş. Oraya götürmek için harcayacağım mazot fiyatını bile karşılamayacaktır."

Aman Tanrım.

"Tamamdır."

O değildir!

"Aferin, Joey. Bunu aşağıya tek başına götürebilir misin?"

Evet, o!

"Evet, Tony. Hiç sorun değil. Bu arada, bugün saat üç gibi çıkmalıyım. Maçım var."

Babam onu eve getirmişti.

"Tanrım. Evlat, sığır kadar güçlüsün. Ayrıca hiç sorun değil. O saate kadar bitiririz."

Yine!

Üstelik ben bir hendekten sürünerek çıkmış gibi görünüyordum.

Harika.

Tüm yaz yüzünü göremediğim Joey'yi yeniden görecek olma

düşüncesiyle örtüleri üzerimden atarak yatağımdan fırladım. Ancak ayak parmağımı yatağın köşesine çarpınca yüzüstü yere düştüm.

"İsa, Meryem, Yusuf ve eşek aşkına*!" diye inleyip bir dizi renkli küfür savurdum. Sırtüstü dönerek ayağımı tutarken boğulurcasına bir ses çıkardım. "Ah, ah, ah..."

Tam o anda odamın kapısı açıldı, babam endişeli bir ifadeyle içeri girdi.

"Tanrı aşkına. Neler oluyor, Aoif?" Elini kalbine yerleştirmişti. "Çıkardığın sesler yüzünden odanda azgın bir kedi olduğunu zannettim."

"Kedi yok. Sadece... benim," diye mırıldandım. Gururum ve ayak parmağım incinmiş bir halde başımı halının üzerine bıraktım. "Sen ne yapıyorsun?"

"Joey banyoyu yenilememe yardım ediyor," diye açıkladı babam. "Annen küvetin çıkarılıp yerine elektronik duşakabin takılmasını istedi."

"Kulağa masraflı geliyor." Yeni bir banyoya nasıl para ayırdığımızı merak ediyordum. "Şu anki küvetin sorunu ne?"

"Anneni bilirsin," dedi babam sıkıntılı bir nefesle.

Evet, annemi tanıyordum ancak babamı da tanıyordum.

Babam parasının yetip yetmemesine aldırmadan annemin istediği ne varsa alırdı. Genelde bunu, yaptığı son hatanın telafisi olarak görürdü.

Sanırım yeni bir banyo, babamın meraklı gözleri için ufak bir bedel sayılırdı.

Babamın yaptığı son hatanın ne olduğunu bilmek bana en ufak bir fayda sağlamazdı. Üstelik bundan öncekilerin çoğunun zaten ismini bile biliyordum.

* "*Jesus, Mary, Joseph, and the donkey*" İrlanda dahil birçok ülkede yaygın olarak kullanılan, dini referanslı bir şaşkınlık ifadesidir. Hristiyanlıkta Hz. İsa'ya hamileliği sırasında Meryem Ana ve evlendiği rivayet edilen Yusuf'u, yani kutsal aileyi taşıyan eşeğe atıfta bulunmaktadır. (ç.n.)

"Tanrım, Aoife. Üzerine bir şeyler giy, olur mu?" Babam kaşlarını çatarak çıplak bacaklarımı işaret etti. "Kardeşin arkadaşlarıyla birlikte aşağıda, ayrıca işyerindeki delikanlı da var."

"Yataktaydım," dedim savunmacı bir tavırla. Kalçalarımı gizlemek için acınası bir çabayla ince askılı atletimin eteklerini çekiştiriyordum. "Hem burası benim odam. İç çamaşırlarımla evde dolaşmak gibi bir alışkanlığım yok, baba."

"Yine de..." diye mırıldandı. Mahcup bir şekilde hızla arkasını döndü ve banyoya ilerledi. "Hiç pijama diye bir şey duydun mu? Ayrıca saat on oldu. Yataktan kalkıp verimli bir şeylerle uğraşman gerekmiyor mu?"

"Dikkatini çekerim, hava yirmi üç derece ve bu oldukça alışılmadık bir sıcaklık. Bu yüzden yalnızca külot giyiyorum," diye lafı yapıştırdım. "Verimli bir şeyler yapmaya gelince, sadece iki günlük tatilim kaldı. Pazartesi günü okul açıldığında bitirme sertifikası için çalışmaya başlayacağım, sevgili babacığım. Dolayısıyla bu günlerin tadını çıkarmak istiyorum."

"Yani?" diye seslendi banyodan. "Bunlar tüm hafta sonunu tembellik yaparak geçirmen için bahane olamaz. Verimli bir şeyler yapmalısın."

Yaz tatilini bitirmek için ne kadar keyifli bir yol. Hevesim kaçmış bir şekilde kapıyı kapatmak için ağır adımlarla odanın içinde yürürken düşünüyordum. *Baban yine başka kadınlarla birlikte ama annen babanın sadakatsizliğiyle yüzleşmek yerine, banyonun yenilenmesini istiyor.*

"Kamyonete yerleştirdim, Tony. Başlamışken döşemeyi de sökmek ister misin? Böylece yalnızca bir kez çöplüğe gitmiş oluruz..." Joey'nin sesi, odamın açık kapısının hemen önündeki koridorda durduğunda aniden kesildi.

Bakışları çıplak bacaklarıma odaklandığı anda tenimi saran bir sıcaklık hissettim. Vücudumu saklama ihtiyacı hissetmiyordum, en sonunda bana baktığı için çok heyecanlanmıştım. Ayrıca utan-

gaç bir insan da değildim. Vücudum oldukça iyiydi ve dünyadaki herkes gençlerin özgüvenini zedelemeye fazlasıyla istekliyken kendimi bunun aksine inandırmayacaktım.

Bakışlarını bedenimde gezdirdiği sırada ellerimi kalçalarıma yerleştirip, "Manzaranın tadını mı çıkarıyorsun?" diye alay ettim. Bir zamanlar bana sorduğu soruya aynı şekilde karşılık vermenin oldukça şiirsel olduğunu düşünmüştüm.

Aynı çekinmez tavırla, bakışlarını yüzüme çevirirken oyalandı. "Babanın kıç çatalını görmekten çok daha iyi olduğu kesin."

Kaşlarımı çattım. "Öyle mi?"

Genellikle herkese gösterdiği, dünyanın ve içindeki herkesin canı cehenneme havasındaki bakışlarından farklı olarak gözleri keyifle parladı. "Evet."

Birbirimizi yaz boyunca hiç görmemiş sayılmazdık. Onu rahatsız etmek için tamirhaneye birçok kez uğramıştım. Onu ve Paul'ü izlemek için maçlarının çoğuna gitmiştim ama etrafımızda hep arkadaşlarımız veya babam oluyordu.

Kulağa garip gelse de baş başa kaldığımız o kısa anları özlüyordum.

Ellerinin bana hiç dokunmadığı, yalnızca gözlerinin üzerimde gezindiği gerçeğine rağmen kalbim olması gerekenden hızlı atıyordu. Ona işkence etmeye bağımlı olduğum için başparmağımı uzatıp şişmiş altdudağına dokundum. "Dudağında ne var, Joe? Salya mı?"

"Yapma." Yeşil gözleri koyulaştı. "Burada olmaz."

"Neyi yapmayayım?" Alaycı bir tavırla gülerek başparmağımı yeniden altdudağında gezdirdim. "Bunu mu?"

"Baban koridorun diğer ucundayken oyun oynama."

Oyun oynamaya kararlı bir şekilde, "Neden olmasın?" diye takıldım. "Kızına onu yemek istiyormuşsun gibi bakarken babama yakalanmaktan mı korkuyorsun?" Öne doğru bir adım daha attım, uzaklaşmak için ilk hareketi onun yapmasını bekliyordum. "Ne istiyorsun, Joe? Beni yiyip bitirmek mi istiyorsun?"

Joey iri eliyle bileğimi kavradı ancak yapmasını beklediğim

gibi beni itmek yerine kendine çekti. Vücudumun onunkine yaslanacağı kadar yakındık.

"Kafamı karıştırmaya çalışma, Molloy." Sesi kısık ve öfkeliydi, hafif bir uyarı tonu barındırıyordu. "Küçük oyunlarına katlanıyorum ama şansını zorlama."

"Şansımı mı?"

"Evet," diye onayladı. "Benim de bir sınırım var."

Onu tokatlamakla öpmek arasında sıkışmış halde hiçbir şey söyleyemeden yüzüne bakakaldım.

Hangisini seçeceğimden emin değildim.

"Beni, Ricey'le karıştırma. Yanaklarından öpüp elini tutmam," dedi öfkeli bir sesle. "Sana dokunmam için beni kışkırtıyorsan, ben de tam olarak bunu yaparım." Gözbebekleri büyürken kalbim hızla çarpmaya başladı. "Benimle baş edebilecek kadar cesur olduğunu sanıyor olabilirsin ama unuttuğun bir şey var." Eğilerek dudaklarını kulağıma bastırdı ve fısıldadı. "Bizim hikâyemizdeki kurt sen değilsin, Molloy." Nefesi yanağımı okşadıkça kalp atışlarımın hızı artıyordu. "Sen kuzusun."

Babam, sırtı koridora dönük şekilde banyoda diz çökerek seslendi. "Joey. Ne oldu, evlat?"

"Hiçbir şey, Tony." Joey yerinden hiç kıpırdamadan karşılık verdikten sonra bakışlarını yeniden bana çevirdi. "Ateşle oynamakta kararlı tatlı, masum bir kuzu," diyerek bacaklarım yatağa değene kadar üzerime yürüdü. "Yani peşimi bıraksan iyi olur, Molloy." Ellerini kalçalarıma koyup beni tam anlamıyla yatağa doğru savurdu. "Bırakmazsan ne mi olur?" Ellerimi başımın üstünde yatağa bastırdı. Bacaklarımın arasına girdiğinde o kadar yakınımdaydı ki, burnu benimkine dokunuyordu. "Günün birinde seni avlarım."

Ah, lanet olsun.

"Anladın mı?" Bileklerimden birini bırakıp hızla çenemi kavradı ve beni yüzüne bakmaya zorladı. "*Arkadaşım.*"

"Anladım." Nefesimin kesildiğini, fenalaştığımı hissederek başımı salladım. "*Arkadaşım.*"

"Aferin sana."

Gözlerimi kıstım. "Seni pislik."

Zafer kazanmış gülümsemesiyle beni bırakıp banyodaki babamın yanına gitmek üzere odamdan çıktı.

Bacaklarım titrerken hızla yatak odamın kapısına yöneldim. Kapıyı çarparak kapattıktan sonra nefesimi düzenlemeye çalıştım.

"Lanet olsun."

Böyle bir şey yaşanmış mıydı?

Birkaç saat sonra yapacak bir iş aranmakla derin bir iç hesaplaşma arasında, kendimi arka bahçemizdeki çimenlere serilmiş bir havlunun üzerinde uzanırken buldum. Yanıma kıvrılan köpeğimizle birlikte güneşin son demlerinin tadını çıkarıyordum.

Sınıf arkadaşımla yaşadığımız tartışmayı kafamda tarttığım sırada, babam aşağıya inip ona ve Joey'ye ayak bağı olmamamı söylemişti. Bu sabah banyo kapısında durarak işlerini baştan savma ilerlettiklerine dair ukala yorumlar yapmıştım. Ayrıca çok kıymetli çırağını rahatsız etmeyi sürdürmüştüm, bu durum da babamın sabrını taşırmıştı.

Bu benim suçum değildi.

Bakmamak için fazlasıyla dikkat çekici, uğraşmamak için fazla sivri dilli biriydi ancak bu babam için hiçbir şeyi değiştirmiyordu.

Kendi odamdan, babamın deyimiyle "zavallı genç adamın" dikkatini dağıttığım için kovulmuştum. Ben de köpeğimizle bahçeye sığınmıştım.

"Ne düşünüyorsun, Spud?" Uzanıp boynunu okşadım. "Ben bir kuzu değilim. Sence de öyle değil mi?"

Boxer dahil en az üç farklı ırkın karışımı olan Spud, kulaklarını kaşıdığımda keyifli homurtularla sırtüstü yuvarlandı.

"Kesinlikle," diye mırıldandım. "Bir kuzu asla bu kadar iyi kulak kaşıyamaz. O çocuk tamamen saçmalıyor." *Ayrıca çok seksi.*

Üzerime düşen gölge güneş ışığımı kesti. "Arkadaşlarım burada."

Kardeşimi güneş ışığımın önünden çekilmesi için ayağımla iterek, "Yani?" dedim rahat bir tavırla.

Karşılık olarak ayağıyla beni iterken, "Yani onlarla *WWE** oynamaya çalışıyorum," diye homurdandı Kevin. "Tabii sürekli içecek almak için aşağıya iniyorlar."

"Mantarlı ayaklarını bana temas ettirme. Arkadaşlarının benimle ne ilgisi var?"

Savunmacı bir tavırla, "Ona atlet ayağı deniyor," dedi Kev. "Ayrıca içecek almak için aşağı inmiyorlar, aptal. Seni izlemek için iniyorlar."

Güneş gözlüklerimi çıkarıp dirseklerimin üstüne doğruldum ve o sıska pisliğe dik dik baktım. "Bana aptal diyemezsin, aptal."

"Aoife, hadi ama." Eliyle uzandığım yeri işaret etti. "İçeri giremez misin?"

Sarı bikini üstümün ip askısını düzelterek, "Sence içeride güneşlenebilir miyim? Hayır, Kevin. Maalesef yapamam. Güneşlenmek böyle bir şey değil," dedim düz bir ifadeyle.

"O zaman üstünü ört."

"Güneşlenmek böyle bir şey de değil, Kev."

"Aoife." Artık sızlanmaya başlamıştı. "Hadi ama, beni utandırıyorsun. Ya içeri gir ya da üzerine bir şeyler giy."

"İrlanda'da hava kaç gün güneşli oluyor, Kev?" diye sordum ikizime.

Dokuz ay aynı rahmi paylaşmak dışında, başka ortak noktamız yoktu. Birimizden tamamen farklıydık.

"Cevap veriyorum, çok az," dedim ona. "Yılın yarısı bile değil. Ayrıca babam yukarıda Joey'yle birlikte yeni banyoyu döşüyor. Çoktan oradan sürüldüm."

"Evet, yine onu getirdiğini gördüm," diye homurdandı kardeşim. "Banyo için benden yardım isteyebilirdi."

"Neyden bahsediyorsun," dedim gülerek. "El işçiliğiyle ilgili en ufak bir şey biliyormuşsun gibi."

"Bana öğretebilirdi." Kev savunmacı bir tavırla çıkıştı. "Yukarıdaki o kalın kafalıdan daha hızlı öğrenirdim."

---

* *WWE 2k*, yirmiden fazla profesyonel güreş oyununun yayımlandığı bir oyun serisidir. (ç.n.)

"Ona kalın kafalı deme." Öfkeden tüylerim ürpermişti. "O, senin asla öğrenemeyeceğin kadar çok şey biliyor."

Kev gözlerini devirdi. "Tabii ya, uyuşturucuları nereden bulabileceğini bilmek üstün zekâ ister."

"Sadece arada ot içiyor," diye itiraz ettim. "Çok da önemli değil, Kev. Bizim yaşlarımızdaki çoğu kişi içiyor. Bu onu kötü biri yapmaz."

"İyi biri de yapmaz," dedi karşı çıkarak. "Neden sürekli onu savunuyorsun?"

"Çünkü o benim arkadaşım, Kevin."

"Gerçekten mi? Arkadaşın ot içmekten fazlasını yapıyor."

"Sen nereden bilebilirsin ki."

"*Biliyorum* elbette," diye yanıtladı. "Ben de onunla aynı dönemdeyim, unuttun mu? Yaşananları en az senin kadar biliyorum."

"Evet, en çalışkanların sınıfındasın," dedim alayla. "Elbette *biliyorsundur*, Kev. Orada en iyilerle birliktesin, değil mi? Bay Popüler."

"Dış görünüşün ve popülerliğin seni bir yerlere taşıyacağını düşünüyor musun?" diyerek güldü. "O kadar aptalsın ki, acınacak haldesin."

Sırıttım. "Şu haline bak, sinirlenip hırçınlaşıyorsun. Endişelenmene gerek yok, sevgili kardeşim çünkü benim keyfim yerinde."

"Hayır, Aoife, keyfi yerinde olan *benim*. İyi yerlere gelecek olan da *benim*. Senin buradan kurtulabilmenin tek yolu, zengin biriyle evlenmek," dedi alaycı tavrıyla. "Çünkü sen tek başına asla bir yere gelemezsin. Paul Rice'ı elinden kaçırma çünkü senin için en iyi ihtimal o gibi duruyor."

"Saçmalamaya devam et, pislik."

"Gerçek bu."

"Benimle biraz daha bu şekilde konuşursan, üstümü çıkarıp oyuncu arkadaşlarına özel bir gösteri yapmaya karar vereceğim."

Gözlerini kıstı. "Cesaret edemezsin."

"Beni zorlama." Boynumun arkasındaki ipe uzanırken ben de gözlerimi kısarak bakışlarına karşılık verdim. "Meme uçlarımın dik olduğunu söylerler."

"Sen tam bir sürtüksün," dedikten sonra öfkeyle eve döndü.

"İnsan nasılsa karşısındakini de öyle görürmüş, seni küçük ahmak." Arkasından seslendim ve memnuniyetle iç çekip onu alt etmenin tadını çıkardım. "İyiydi, değil mi?" dedim Spud'un karnını kaşıyarak. "Evet, sen de onun bir aptal olduğunu düşünüyorsun, biliyorum. Bir erkeğe ihtiyacım yok, değil mi? Hayır, ihtiyacım yok. Kendi hayatımı kendim kuracağım."

Birkaç dakika sonra, "Aoife Christina Molloy!" diye seslendi annem. Mutfaktaki pencereyi açmış, elindeki tahta kaşığı bana doğru sallıyordu. "Oraya gelip seni içeri sürüklemeden önce içeri gir ve üstüne bir şey giy."

Spud'un karnını son kez okşayarak isteksizce ayağa kalktığımda, "Gerçekten mi?" diye homurdandım. "Beni *şikâyet* mi etti?"

"Bu evde ergenlik çağında erkekler dolaşıyor, Aoife." Annem sertçe çıkıştı. "Sen ise Pamela Anderson gibi bahçede uzanmış yatıyorsun. Uyarılmalarına neden olmak mı istiyorsun?"

"Kaç yaşında olduklarını biliyorum, anne. Çoğuyla aynı sınıftayım," dedim gülerek. "Onlara fırsat vermemden mi korkuyorsun? Daha doğrusu tahrik olacaklar..."

"O cümleyi sakın tamamlama." Annem deli bir ev hanımı gibi elindeki tahta kaşığı sallamaya devam ediyordu.

"Peki, tamam. Babam ayak altında dolaşmamamı söylemişti," diye açıkladım. "Tahmin et, ne yapıyorum?"

"Bu kadar küstahlık yeter, genç hanım. Hemen içeri gir, yoksa ay sonuna kadar cezalandırılacaksın. Arkadaşlarını eve çağırmak da buna dahil. Telefon yok. Ayrıca..."

"Tanrım, tamam," diye homurdanarak arka kapıya ilerledim. "Sakin ol, lütfen. Büyütecek bir şey yok."

Mutfağa girdiğimde, "Teşekkür ederim," dedi annem. "Şimdi güzelce yukarı çık ve kardeşinin daha fazla tepesi atmadan üstünü değiştir."

"Sırf bir çift memeye sahip olduğum için ailemin evinden sürgün edilmeden önce içecek bir şeyler alsam sorun olur mu?" Somurtarak buzdolabını açtım ve bir kutu portakal suyu aldım. "Yoksa o da mı suç?"

"Drama kraliçesi." Annem gözlerini devirip ütü masasına geri döndü. "Bana da bir bardak getir."

Dolaptan iki bardak çıkararak birine portakal suyu doldurdum. Hızla içip yeniden doldurduktan sonra annem için de bir bardak hazırladım.

"Teşekkürler, canım."

Bardağı yanındaki tezgâha bırakırken, "Zahmet oldu," diye takıldım.

"Trish, banyoyu hallettik sayılır, aşkım. Çöplük kapanmadan önce eski küveti götüreceğim." Babam koridordan seslendi. "Uzun sürmez."

"Hoşça kal, Trish. Sandviç için teşekkür ederim."

"Joey, rica ederim, canım."

Babamla birlikte gitmeden önce koridora çıkıp Joey Lynch'i son bir kez daha görme isteğime karşı koyarak portakal suyumdan bir yudum daha aldım.

"Eski döşemeleri almayı unutma, Tony." Annem seslenirken ütü masasından başını kaldırma zahmetine bile girmedi. "Yan tarafta birkaç çöp torbası daha var, onları da at."

"Çoktan hallettim."

"Aferin sana."

Babam kapıyı kapatıp çıktığında, "Joey'nin geleceğini haber verseydin iyi olurdu," dedim anneme.

"Çok tatlı bir çocuk, değil mi? Çok çalışkan." Annem ütüye devam ederken içten bir sevgiyle gülümsedi. "Onu gördüğün için

sevineceğini düşünmüştüm. Siz ikiniz okuldan iyi arkadaş değil miydiniz?"

"Evet, arkadaşız." Kahkahamı bastırarak söylediğini onayladım. "Yine de önceden haber alsam iyi olurdu."

"Kardeşinle iyi anlaşamamaları çok üzücü," dedi annem iç çekerek.

Kalçamı tezgâha dayarken, "Bu Joey'nin suçu değil, anne. Kev kimseyle anlaşamıyor," diye homurdandım. "Fazlasıyla kendini beğenmiş."

"Aoife."

"Ne var?" Bir elimi havaya kaldırdım. "Gerçek bu."

"Bilgisayarın başından kalkıp tamirhanede biraz vakit geçirmenin kardeşine bir zararı olmaz. Fırsat verirse, eminim ortak bir nokta bulacaklardır."

"Kiminle ortak bir nokta? Babamla mı, yoksa Joey'yle mi? Üzgünüm, anne ancak sevgili oğlun ikisinden de üstün olduğunu düşünüyor. Kev'in tamirhanede çalışmaya niyeti yok. Kendini biz sıradan insanlarla aynı seviyede görmüyor."

"Hiç de öyle değil," diye azarladı annem. "Böyle konuşma."

"Peki yeni banyonun olayı ne?" Aptal kardeşim hakkında daha fazla konuşmak istemiyordum, bu yüzden konuyu değiştirmeye karar verdim.

"Ne demek istiyorsun?"

"Ne demek istediğimin farkındasın, anne."

"Hiçbir şey yok, canım." Kırklı yaşlarındaki versiyonumun nasıl görüneceğine dair tahminlerime oldukça benzeyen annem ışıl ışıl gülümsedi. *Fazla* ışıltılıydı. "Sadece değişiklik yapma zamanı gelmişti."

"Anne." Derin bir iç çekerek bacağını okşamak için uzandım. "Sen iyi misin?"

İyi olmadığını biliyordum. Kalbi, babam tarafından yıllar boyu dört kez kırılmıştı. Elbette bu sadece benim bildiğim kadarıydı.

"Olacağım," diye cevap verdi. Sarı saçlarının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırırken ses tonunda zorlama bir neşe vardı. "Bu gece alacağım keyifli ve sıcak duşu sabırsızlıkla bekliyorum."

"Peki bu sefer kimdi?" diye sordum tedirgin bir şekilde. Aslında bilmek istemiyordum, en azından istememem gerekiyordu. Buna rağmen sormuştum çünkü acı çekmekten hoşlanıyordum. Mutfak masasının üzerindeki düzgünce katlanmış ütü yığınına uzanarak bir tişört aldım ve üzerime geçirdim. "Bir kerelik miydi, yoksa bir süredir devam eden bir şey miydi?"

Sakince, "Bu konuda konuşmak istemiyorum, Aoife," diye cevap verdi annem. "Onun için olumsuz düşünmeni de istemiyorum. Özünde iyi bir adam ve harika bir baba."

"Evet, iyi bir baba." Boş bardağımı lavaboya bırakırken söylediğini onayladım. "Ama berbat bir koca, anne."

Annem iyi bir eş, ayrıca harika bir anneydi. Ancak bunlar bile babamın hatalarını sürekli affettiği için gözümde zayıf bir kadın olduğu gerçeğini değiştiremiyordu.

Yeni ütülediği kot şortu bana uzatırken, "Çok hata yaptı," dedi annem.

"Çok fazla hata yaptı," diyerek şortumu kalçalarımdan yukarı çektim. "Defalarca kez."

"Nasıl davranmam gerektiği konusunda farklı düşüncelerin olduğunu biliyorum," dedi yumuşak bir ses tonuyla. "Fakat başka birinin yaşamını kendi fikirlerinle yargılamak çok kolaydır."

"Bana oldukça net görünüyor."

"Çünkü henüz çok gençsin." Annem gülümsedi. "Tüm dünya siyah ve beyazdan ibaret değil, Aoife. Aralarında çok fazla gri de var."

Öfkeli bir iç çekişle, "Anlamıyorum," diye itiraf ettim. "Güvenilmez biri olduğunu kanıtladığı halde nasıl onunla birliktesin, anlayamıyorum." Başımı iki yana sallayarak onu işaret ettim. "Baksana ne kadar çekicisin, anne."

"Çekici mi?"

"Güzel demek istiyorum," diye izah ettim. "Güzel, harika, becerilebilir..."

"Tamam." Annem hafifçe kahkaha attı. "İltifatın için teşekkür ederim ama bu kadar argo yeterli."

"Doğru söylüyorum. Harika görünüyorsun, anne," dedim ısrarla. "Kev, arkadaşlarının beni görmek için geldiklerini sanıyor ama çoğu zaman tek amaçları seni görmek."

"Aoife," diye kıkırdadı annem.

Derin bir nefes aldım. "Peki neden buna katlanıyorsun, anne?"

"Onu seviyorum," diye yanıtladı. "Hayatımın yirmi yılından fazlasını bu adamla paylaştım ve çocuklarımı onunla büyüttüm. İster inan ister inanma, o da beni seviyor."

"O zaman belki de seni daha çok sevmesi gerekiyordur," dedim ona. "Çünkü söyledikleriyle davranışları tam olarak örtüşmüyor, anne."

"Hiçbir evlilik mükemmel değildir."

"Haklısın," diye onayladım. "Ama her kadının aldatıldığını da söyleyemeyiz."

"Peki ya Paul?" Annem savunmacı bir tavırla konuyu bana çevirdi. "Onu seviyorsun, değil mi? Hayatınızın büyük bir kısmında birlikte olduğunuzu ve bir aile kurduğunuzu düşün..."

"Hayır."

Annem şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Hayır mı?"

"Hayır," diye onayladım başımı sallayarak. "Paul'u sevmiyorum, üstelik bunu değiştirmek gibi bir planım da yok."

"Neden?"

"Çünkü herhangi bir erkeğin üzerimde böyle bir güce sahip olmasına izin vermeye niyetim yok," dedim basitçe. "Bana göre, erkekler yüzüstü bırakır. Babam gibi iyi olanlara bile güvenemezsin. Peki neden kendimi böyle bir acıya maruz bırakayım ki? Bu duygusal intihar olurdu."

Annem afallamış bir halde kahkaha attı. "Aoife, eğer o zavallı çocuğu sevmiyorsan, o zaman neden bir buçuk yıldır onunla birliktesin?"

"Çünkü öyle olmasını *tercih ediyorum*," diye açıkladım. "*İhtiyaç duyduğum* için değil."

"Peki ya Paul?" diye sordu. "Onun duygularını hiç önemsiyor musun?"

"Onu önemsemediğimi söylemiyorum, anne. Kesinlikle önemsiyorum." Omuz silktim. "Elbette ona karşı bir şeyler hissediyorum. Sadece akıl bulandıracak kadar derin duygulara sahip değilim."

Kaşlarını kaldırdı. "Bir şeyler mi hissediyorsun?"

"Bunun nesi yanlış?"

"Bir kız, erkek arkadaşına karşı hislerini tanımlamak için 'bir şeyler hissetmek' kelimelerini kullanmaz."

"Böyle hissediyorum, anne."

"Ama..."

"Eğer Paul Rice'ın bana âşık olduğunu düşünüyorsan, üzgünüm," diye hızla ekledim. "Onun duyguları da tıpkı benim gibi. Bu sabah ayrılmış olsaydık, başka biriyle sevgili olması bir ya da en fazla iki hafta sürerdi."

"Aoife," dedi annem hayretle.

"Ne? Doğru söylüyorum." Gülerek elimi havada tembelce salladım. "Erkeklerin duyguları böyle... sadece Paul değil, hepsi aynı. Belki gururu kırılır ama eminim beni çok çabuk unutur."

"Ama..."

"Hadi ama, anne. Az önce aynı şeyi söyledin. Babamla yirmi yıldır evlisin, bu bile aldattığı her seferinde seni unutmasına engel olmadı."

"Bu şekilde düşünmenin sebebi bizim evliliğimiz mi?"

"Belki." Tekrar omuz silktim. "Bilmiyorum."

"Umarım değildir."

"Öyle bile olsa, üzgün değilim çünkü beni kaçınılmaz olana hazırladı. Duygulara kapılmazsan, incinmezsin." Gülümsedim. "Basit."

"Yani hiçbir zaman âşık olmak ve evlenmek istemediğini mi söylüyorsun?"

"Evliliğe ve anne olma fikrine tamamen karşı değilim. Doğru adam gelip yanıldığımı ispatlarsa, kesinlikle kabul ederim," dedim açıkça. "Ancak senin katlandığın şeylere asla dayanamam. Bunu yapamam, anne. Kesinlikle senin kadar sabırlı davranamam.

"Bir adamı gerçekten delicesine ve en derinden sevdiysem, onun başka bir kadınla birlikte olduğunu bilmeyi asla kaldıramazdım. Bu beni mahvederdi. O düzeyde bir ihaneti asla affedemezdim. Bu yüzden bu riski almak bana fazla tehlikeli geliyor. Evet, muhtemelen önümüzdeki kırk yıl boyunca bekâr kalacağım."

"Yani Paul başka bir kızla çıksa umurunda olmayacak mı?" diye sordu annem. "Onu sevmediğini söylüyorsun."

"Açıkçası, sinirlenirdim ama çoğunlukla rahatlamış hissederdim."

Annem hayretle bakakaldı. "Rahatlamış mı?"

"Evet," diye cevapladım. "Çünkü bu baştan beri bildiğim şeyi, hiçbir erkeğe güvenilmeyeceğini kanıtlamış olurdu."

"Aoife, bilemiyorum, canım," dedi annem dudaklarını ısırarak. "Bu çok karamsar bir düşünce."

"Gerçekçi," dedim göz kırparak. "*Gerçekçi* bir düşünce... üstelik duyduğum bazı dedikodulara bakılırsa, düşündüklerimde haklı olduğum açıkça ortada."

Annem rahatsız olmuş bir ifadeyle baktı. "Ne *tür* dedikodular?"

Kaşlarımı kaldırarak "sen ne düşünüyorsun" anlamında bir bakış attım.

İma ettiğim şeyi anında anlayıp, "Seni *aldattı* mı?" diye sordu. "O zaman neden hâlâ onunla birliktesin?"

"İşte!" Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Bana söyleyene bakın."

Derin bir nefes verdi. "Aoife, buna katlanmak zorunda değilsin, canım."

"Biliyorum," diye onayladım. "Endişelenme, Paul'le bu dedikodular hakkında yüzleştim."

"Peki ne oldu?"

"Bütün dedikoduların yalan olduğunu söyledi."

"Ona inanmıyor musun?"

"Sen inanır mıydın?"

Annem anlayış dolu bir bakış attı.

"Erkeklerin ağzından çıkan tek bir kelimeye bile inanmıyorum," dedim ona.

Bu teknik olarak doğru değildi.

Birine inanıyordum.

"Bu *söylentiler* ne zamandan beri konuşuluyor?"

Annemle paylaşmak istemeyeceğim kadar uzun zamandır. "Bir süredir."

"Seni aldatmadığından emin misin?"

"İnsan nasıl emin olabilir ki?"

"Evet, emin olamazsın."

"Kesinlikle," diyerek onayladım.

"O zaman neden onunla birliktesin, Aoife?"

"Sen neden babamla birliktesin?"

"Bu doğru bir karşılaştırma değil. Biz evliyiz."

"Aynen öyle," diye tekrarladım. "Siz *evlisiniz, birbirinize bağlısınız, âşıksınız, emek vermişsiniz* ve bunlar yaşanıyor. *Defalarca* kez seni aldatıyor. Seninle babamdan öğrendiğim bir şey varsa, ne kadar kusursuz görünürse görünsün hiçbir erkeğe güvenilmeyeceğidir."

"Bir erkeği sevmekten korkmamalısın, Aoife." Sesi hüzün doluydu. "Hatalarımızın seni hayattan mahrum bırakmasına izin verme. Bizim ilişkimizin, kalbini birine adamakta tereddüt edecek kadar seni etkilemesine gerçekten üzülürüm."

"Bir erkeği sevmekten korkmuyorum," dedim dürüstçe. "Kendimi bir erkekte kaybetmekten korkuyorum."

"Sana bunu söylemek istemezdim fakat genelde ikisi birlikte yaşanıyor."

"Biliyorum." *Beni asıl korkutan da bu.*

"Aoife."

"Bu kadar derin konulara yeterince girdik." Annemin omzuna hafifçe dokunup neşeyle gülümsedikten sonra kapıya doğru yürüdüm. "Sıcaktan bunaldım, duşa ihtiyacım var."

"Benden önce o duşu kullanmayı aklından bile geçirme," diye seslendi annem arkamdan. "Ciddiyim, genç hanım. O duşa ilk ben gireceğim."

Tam olarak bunu yapmak üzere merdiveni hızla çıkarken, "Anlaşıldı," dedim ona. Tişörtümü çıkarıp banyo dolabından bir havlu aldım ve muzipçe kıkırdayarak banyoya doğru ilerledim.

"Çok ciddiyim, Aoife Molloy. Düşünme bile!"

"Tamamdır." Annem cümlesini bitiremeden kahkahalarım arasında kapıyı kapatıp kilitleyiverdim.

Zafer hissi içinde diğer kıyafetlerimi de çıkardım ve yeni, lüks duşakabine adım attım. Keyifli bir beklentiyle ellerimi ovuşturarak suyu açtım.

Motor çalıştı ancak tek bir damla bile su gelmedi.

Önümdeki düğmeleri çevirirken, "Ne oluyor?" diye homurdandım. "Çalışsana, hadi çalış!"

Banyo kapısı çalındığında öfkeli bir nefes verdim. Havluma doğru koşarak hızla vücuduma sardım ve kilidi açtıktan sonra kapıyı araladım. "Nasıl göründüğünün farkındayım ama gerçekten senden önce kullanmayacaktım..."

Joey'yi karşımda görünce söylediklerim yarıda kaldı.

"Dönmüşsün."

"Döndüm."

"Güzel." Havlumu daha sıkı kavrarken soğukkanlı davranma-

ya çalışıyordum. "Çünkü bu küveti çok kötü monte etmişsin. Aptal şey çalışmıyor."

"Biliyorum." Yanımdan geçip klozete doğru ilerledi. "Bu yüzden döndüm." Klozetin önünde çömelerek rezervuarın arkasına uzandı. "Vanayı açmayı unutmuşum."

"Vanayı mı?" Güldüm. "O da ne?"

Vanayı çevirdikten sonra sifonu çekti, ardından klozetten suyun akışını izledi. Memnun bir şekilde ayağa kalkıp duşa doğru ilerledi ve suyu açtı. Bu kez motor çalıştığında su jetlerinden düzenli bir şekilde su akmaya başlamıştı. "İşte oldu."

"Yaşasın!" Sevinçle alkışladım. "Kahramanım."

"Seni memnun etmek zor değil, Molloy."

"Bu etkileyici, Joe."

Homurdandı. "Sadece suyu açtım."

"Bunun nasıl yapılacağını asla bilemezdim."

Omuz silkip lavaboya doğru ilerledi, musluğu açarak ellerini yıkamaya başladı. "Duşun tadını çıkar."

"Merak etme, öyle yapmayı planlıyorum. Tekrar teşekkürler, Joe."

"Her zaman."

Musluğu kapattıktan sonra etrafta havlu aradı, bulamayınca bana yaklaşıp ellerini kurulamak için havlumun ucuna doğru uzandı.

"Hey," diye hırladım ellerine vururken. "Ne yapıyorsun?"

"Güzel havlu." Muzipçe göz kırptı, ardından kapıya yürüdü. "Görüşürüz, Molloy."

"Dur bakalım." Kalbim göğsümde hızla çarparken peşinden gittim ve karşısına geçerek sırtımı ahşap kapıya yasladım. "Maça mı gidiyorsun?"

"Planım bu," derken mutlu görünmüyordu.

"Oynamak istemiyor musun?"

Sorum onu hazırlıksız yakalamış olmalıydı çünkü şaşkınlıkla kaşları çatıldı. "Bunu neden soruyorsun?"

Havlumu biraz daha sıkı tutarken, "Çünkü sahada asla mutlu görünmüyorsun," diye yanıtladım. Üzgün bir ifadeyle yüzüne baktım. "Hiçbir yerde mutlu görünmüyorsun."

Anında savunmaya geçerek, "Sen de bunun farkındasın, değil mi?" diye hızlıca karşılık verdi. "Sapık gibi her hareketimi izliyorsun."

"Sakin ol, Joe." Onu iyi tanıdığım için sakin bir ses tonuyla konuşuyordum. "Düşmanın değilim."

Uzunca bir süre yüzüme baktıktan sonra Joey'nin gözlerindeki düşmanlık, yerini teslimiyete bıraktı. "Biliyorum." Gözlerini kırptı ve başını iki yana sallayarak derin bir nefes verdi. "Biliyorum, Molloy."

"Bildiğini biliyorum." Uzanıp huysuz herifin omzuna vurdum. "Sorun değil. Affedildin."

Alev alev yanan gözleriyle, "Özür dilemedim," diye çıkıştı.

"Biliyorum." Uzanıp sarı saçlarını karıştırdım ve gülümsedim. "Yine de seni affediyorum."

Rahatsızlığını ya da olağan tedirgin halini gizleyemeden elini saçlarının arasından geçirdi, ardından durduğum yeri işaret etti. "Gidebilmem için kenara çekilir misin? Maça geç kalacağım."

"Beni bekleyeceğine söz verirsen çekilirim."

Kaşlarını çattı. "Seni beklemek mi?"

"Evet." Gülümsedim. "Seninle geliyorum."

"Benimle mi geliyorsun?" Kaşlarını daha da çattı. "Nereye?"

"Sen GAA sahasına gidiyorsun. Ben de GAA sahasına gidiyorum. Yolda birbirimize eşlik ederiz."

"Hayır."

"Evet."

"Benimle gelmiyorsun."

"Evet, geliyorum."

Joey dehşet içinde bana bakarken etrafına ördüğü duvarlar inanılmaz bir hızla yükseliyordu. "Hangi alternatif evrende benimle gelmeni istediğim izlenimini verdim?"

"Varlığımdan rahatsız olduğunu iddia etmekten vazgeçtiğin ve ayak bastığım her yere taptığını itiraf ettiğin evrene ne dersin?"

Joey'nin ağzı açık kalmıştı. "Hayır, öyle bir şey yok."

"Kesinlikle var." Gülümseyerek omzuna hafifçe vurdum. "*Arkadaşım.*"

"Ben senin..."

"O cümleyi tamamlamayı aklından bile geçirme."

Ağzını hızla kapatıp yutkundu. Bana daha önce hiç olmadığı kadar uzun bir süre baktıktan sonra, "Beş dakika içinde gelmezsen gidiyorum," diye homurdandı.

Zafer dolu bir gülümsemeyle göğsüne hafifçe vurarak kenara çekildim ve duşa doğru ilerledim. "Yirmi dakika içinde hazır olurum."

Banyo kapısını açıp, "On," dedi sinirle. "Yoksa sensiz giderim."

Havlumu yere bırakarak duşakabine girerken, "Yirmi," diye seslendim omzumun üzerinden. "Odamda bekleyebilirsin."

Banyo kapısını çarpıp çıktığı sırada, "On beş dakika ve bu son sözüm," diye bağırdığını duydum.

Tedirginliğinden aldığım keyifle, "Yirmi," dedim mırıldanarak.

"Tam bir baş belasısın."

Kahkaha attım.

1 EYLÜL 2001
KÜLLERİN SAVAŞI
JOEY

Oldukça sinirliydim, daha da kötüsü ruh halimin maçın ilk yarısında yediğimiz sayılarla hiç ilgisi yoktu. Her şeyin *onunla* ilgili olduğunu biliyordum.

Öfkemin sebebi Molloy'un sahaya benimle gelerek hayatıma yeniden dahil olması değildi. Bu yazın başında Casey ile birlikte, Tralee'deki su parkına yaptıkları günübirlik geziden tüm detaylarıyla bahsetmesi de değildi.

Görünüşe göre, Molloy onu dinleyecek kadar iyi bir arkadaşı olduğumu düşünüyordu çünkü bana tampon ipiyle yaşadığı talihsiz olayı ayrıntılı bir şekilde anlatmıştı. Sohbetin büyük bir kısmı havuzların tehlikeleri, beklenmedik regl dönemleri ve dar beyaz bikiniler üzerineydi. Duyduklarım beni biraz rahatsız etse de sahip olduğum bedene sonsuz bir minnet duymamı sağlamıştı.

Öfkemin asıl sebebi, sahaya gelen aşağılık erkek arkadaşının onunla karşısında bir çocuk varmış gibi aşağılayarak konuşmasına izin vermiş olmasıydı.

GAA sahasına birlikte girdiğimizde Ricey resmen bozulmuştu. Onun benim yakınımda olmasını istemiyordu. Sevgilisine biraz iyi *davransaydı*, bu şekilde hissettiği için onu suçlamazdım.

Ancak davranmıyordu.

Ricey onunla üstten konuşan, sürekli aşağılayan ve onu arabasına sığdıramadığı için artık ihtiyacı olmadığına karar verdiği bir bavul gibi gören kibirli bir şerefsizdi.

Molloy'a baktığında yalnızca güzel bir yüz ve çekici bir beden görüyordu.

Onun için bu yeterliydi.

Molloy'un içini görmeye çalışmıyordu.

Oysa ben onu tanıyordum, dahası karakterini tam anlamıyla çözmüştüm. Muzip, özgüvenli, özgür ruhlu, neşeli, temiz kalpli ve belaya eğilimli bir kızdı.

Cana yakın, neşeli mizacı yüzünden Ricey'nin söylediği çoğu şeyi ciddiye almıyordu fakat ben alıyordum.

Onun *yerine* söylenen her şeyi ben ciddiye alıyordum.

Ricey'nin ona karşı sergilediği kötü tutumu görmezden gelmesini seyretmek canımı çok sıkıyordu. Göğsümde hiç yeri olmaması gereken duyguları harekete geçiriyordu.

Dikkatimi telefonumdan uzaklaştırarak, "Lynch!" diye bağırdı Eddie. Soyunma odasında oturmuş, Paul denen şerefsizi yumruklamak için duyduğum yoğun istekten uzaklaşma ve sakinleşme çabasıyla yılan oyunu oynuyordum.

Müdahalesi yüzünden oyunda ölünce, "Kahretsin," diye homurdandım. Başımı hızla kaldırıp soyunma odasında volta atan koçuma baktım. "Efendim?"

"Telefonu bırak," dedi Eddie. "Şu an benimle olacağın zamandasın. Kız arkadaşına maçtan sonra mesaj atabilirsin."

"Kız arkadaş mı?" Şaşkınlıkla başımı iki yana salladım. "Ne kız arkadaşı?"

"Şu sürekli birlikte dolaştığın sarışın kız," diye çıkıştı Eddie. "Yedek kulübesinin üstünde oturup tezahüratlarıyla beni sinir eden kız işte. Bana bir iyilik yap ve sonraki maça onu getirme, dostum. Sen oynamaya çalışırken mesajlarıyla, laf atmalarıyla dikkatini dağıtıyor. Maçı kazandıktan *sonra* kişisel zamanında ne isterseniz yaparsınız."

"Kahretsin." Alec yumruk yaptığı elini ağzına kapatmış kahkaha atıyor, boştaki eliyle Ricey'yi ve beni işaret ediyordu. "Onu senin kız arkadaşın sanıyor..."

"Kes sesini!" Ricey kaskını odanın karşı tarafındaki Alec'e fırlattıktan sonra ayağa kalkıp öfkeyle dışarı çıktı.

Soyunma odası kahkahalarla çınladı. Ruh halimde ani bir değişim hissederek kendi kendime sırıttım. Eddie'nin istemeden Paul'ü kızdırmasına bayılmıştım, ayrıca Molloy'un benim olduğunu düşünmesini daha da komik bulmuştum.

Senin kızın.

"Kaçırdığım bir şey mi var?" diye sordu Eddie bize bakarak. "Rice'ın nesi var?"

"Bahsettiğin şu dikkat dağıtan ateşli kız var ya?" diye kıkırdadı Alec. "O, Ricey'nin kız arkadaşı." Kaşlarını yukarı aşağı oynattı. "Ama endişelenme, Eddie. Bence yakın zamanda Lynchy ile *birlikte* olacaklar."

"Tanrım, Alec." Takım etrafımızda kahkahalarla eğlenirken ben de güldüm. "Kendine hâkim olamıyorsun, değil mi?"

"Tamam. Bu kadar yeter," dedi Eddie utanç içinde. "Şimdi kıçınızı kaldırıp sahaya çıkın ve bize bir gümüş madalya getirin."

Ağrılar içinde rahatsız hissederek kaskımı yeniden taktım. *Hurley*'imi aldım ve soyunma odasından çıkıp sahaya ilerlemeye başladım.

Taraftarları sahadan ayıran metal kapıdan geçerek takım arkadaşlarıma doğru yürüdüğüm sırada, "İnanılmaz! Altı numaranın kıçına bakın!" diye bağırdı tanıdık bir ses.

Molloy hiç olmaması gereken bir yerde, takımımızın yedek kulübesinin üzerinde oturduğu yerden bana göz kırptı. "Güzel hareketler."

"Güzel bacaklar." On dakika öncesine göre kendimi çok daha iyi hissediyordum.

Uzun bacaklarını çelik çatının üzerinden sarkıtıp neşeyle gülümsedi. "Başını belaya sokma, tamam mı?"

Yavaşça başımı salladım. "Elimden geleni yaparım."

"En iyisini yaptığından emin ol." Kahkaha attı. "Çünkü seni kurtarmak için çok çaba harcadım, altı."

Şaşkın bir ifadeyle güldüm. "Bu da ne demek oluyor?"

Molloy göz kırptı. "Ne anlıyorsan o, arkadaşım. Şimdi, git de sopan ve topunla oyna..."

Hakem düdüğünü çalar çalmaz Molloy'a doğru ilerleyerek, "Aoife," dedi Ricey sertçe. "Ne yapıyorsun orada?"

İsteksizce sahaya koşup maçın ikinci yarısı başlarken yerimi aldım.

Hiçbir şekilde odaklanamıyordum. Bakışlarım sürekli, ikinci

yarının başında oyundan alınan Ricey'nin yedek kulübesinin tepesindeki Molloy'la tartışmasına takılıyordu.

Eddie sahanın kenarından bağırdı. "Koş, Joey. Hadi, evlat!"

Genelde bana ne yapacağımın söylenmesine gerek kalmazdı.

Topu elime aldığımda içgüdülerime güvenirdim.

Oysa bugün farklıydı.

O şerefsiz, Molloy'u kolundan tutup yedek kulübesinin çatısından çekerek indirirken bu mümkün değildi.

Dizlerinin üstüne düştüğü an öfkeden deliye döndüm.

Topu yere bırakıp onlara doğru koşmaya başladım. Kaskımı çıkardığım sırada öfkem neredeyse insanlık dışı bir noktaya ulaşmıştı.

Ricey elini Molloy'un koluna sıkıca sarmış, bağırarak onu kapıya doğru çekmeye çalışıyordu. Uzakta olduğum için ne söylediğini duyamıyordum.

"Joey!" Eddie kenardan bağırıyordu. "Ne yapıyorsun? Geri dön!"

"Lynchy!"

"Altı numara, sahaya dön. Yoksa oyundan atılırsın."

Hiçbirine aldırmadan ilerledim ve o pisliğin yanına ulaşana kadar durmadım. Elimdeki *hurley*'i bir kenara fırlatıp formasının arkasından yakaladığım gibi onu kızdan uzaklaştırdım.

"Ne yaptığını..." Ricey konuşmaya başladığı anda çenesine indirdiğim yumrukla sesi hemen kesildi.

Geriye doğru sendelerken çenesini tutarak dengede kalmaya çalıştı. "Senin derdin ne?"

"Sensin!" diye kükrediğimde göğsüm hızla inip kalkıyordu. "Derdim, ona bu şekilde dokunman."

"Aman Tanrım!" Ricey öfkeyle haykırdı. "Onun, senin değil de *benim* kız arkadaşım olduğunu ne zaman anlayacaksın, pislik!"

"Bir daha ona böyle dokunmayacaksın, anladın mı beni?"

"Dokunursam ne olur?"

"Seni bir ceset torbasına tıkarım."

"Siktir git. Bacaklarının arasından çıktığın fahişenin yanına dön, seni aşağılık pislik."

"Joey, hayır!" diye çığlık attı Molloy. Araya girmeye çalıştı ama artık çok geçti, aklımı tamamen kaybetmiştim.

3 EYLÜL 2001
ERKEK ARKADAŞLAR VE SEVGİLİLER
AOIFE

"Ne yaptın sen?" diye sordu Casey. Pazartesi sabahı erkenden yanımdaki sıraya oturdu. "Bütün okul bu konuyu konuşuyor."

Yaz tatilinden sonra okuldaki ilk günümüzdü ve öğretmenimiz geç kaldığı için sınıf kargaşa içindeydi. Herkes birbiriyle yüksek sesle sohbet ederken ben yavaşça oturduğum yere gömülüyordum.

"Ah, Tanrım." Başımı masaya koyup ağlama isteğime direnmeye çalıştım. "Kavga olayından bahsediyorsun, değil mi?"

Gözlerini kocaman açarak, "Kesinlikle," diye yanıtladı Casey. "Anlat bakalım."

"Nereden başlamalıyım?" diye sızlandım.

Paul ve Joey arasında geçtiğimiz hafta sonu yaşanan kavgayı yalnızca köpek dövüşü olarak adlandırabilirdim. Birbirlerinden zorla uzaklaştırılmamış olsalardı, şüphesiz birisi ambulansla hastaneye götürülürdü.

Abartmıyordum.

Daha önce hiç bu kadar yakından kavgaya şahit olmamıştım.

Ezilen kemiklerin çıkardığı sesi hâlâ duyabiliyordum.

Annem üzerindeki kan lekelerini çıkartamadığı için giydiğim beyaz tişört şu anda çöp kutusundaydı. Hangisinin kanı olduğunu bilmiyordum çünkü birbirlerinden ayrıldıklarında ikisi de epeyce kan kaybetmişti.

İki sıra solumda fena halde yaralanmış Paul oturuyordu. Altı sıra arkamda, sınıfın en arkasında biraz daha az yaralı olan Joey vardı. Ne birbirlerine ne de bana bakıyorlardı.

Hafta sonu yaşanan tüm saçmalıkları en yakın arkadaşıma ayrıntılarıyla anlattıktan sonra, "Nasıl oldu da işler bu kadar kontrolden çıktı hiç bilmiyorum, Case," dedim inleyerek. "Anlaşılan hepsi benim suçum."

Her iki çocuk da *hurling* takımından uzaklaştırılmıştı. Bu yüzden bana öfkeli oldukları ortadaydı, bütün suç bana kalmıştı.

"Aslında, bir bakıma öyle." Casey başıma gelenler karşısında hiç anlayış göstermeden güldü.

"İnanılmazsın," diye söylendim. "Teşekkürler, sürtük."

"Dur," dedi hafif bir *şşt* sesi çıkararak. "Doğru söylediğimi biliyorsun. Senin zaten bildiğin bir şeyi yüksek sesle söylüyorum."

Haklı olduğunu bildiğim için, "Off," diye inledim. "Sadece..."

"Joey'yi istiyorsun, değil mi?" dedi muzipçe.

"O yalnızca arkadaşım, Case."

"Tabii. O sadece becerilesi erkek arkadaşınla iyi anlaşamayan, eşit derecede becerilesi arkadaşın," diye düzeltti kıkırdayarak. "Tüm bu süre boyunca, içlerindeki en becerilesi arkadaşın -yani *ben-* yazın son hafta sonunu annesinin yatak başlığının duvara çarpma sesini dinlemek zorunda kalarak geçirdi çünkü sen erkeklerin peşinde koşmakla meşguldün."

Yüzümü ekşittim. "Kusura bakma."

"Her neyse, sürtük." Tekrar gözlerini devirdi. "Bir dahaki sefere beni de götür. O çocukların kapışmasını görmek için para bile verirdim." Sırıtarak konuşmaya devam etti. "Seksi miydi? Çok seksiydi, değil mi? Birbirlerinin formalarını yırttılar mı? Vücutları göründü mü? Peki karın kaslarını gördün mü? Anlat hadi."

"Tam bir sapıksın."

"Sen de ikisini birden kendine saklayan açgözlü bir sürtüksün."

Bir an ona dik dik baktıktan sonra derin bir nefes verdim. "Vücudunu gördüm."

Mavi gözleri heyecanla parladı. "Kimin?"

"Joey'nin."

"*Evet.*" Yumruğunu ısırırmış gibi yaptı. "Daha fazlasını anlat."

"Koçlar, Paul'ün üstünden Joey'yi çekmeye çalışırken formasını yırttılar," diye fısıldadım. Arkamızdaki dedikoducu kulaklara yakalanmamak için ona iyice yaklaştım. "Böyle bir vücudu daha önce hiç görmedim, Case. Onu uzaklaştırmak için tam anlamıyla üç yetişkin adamın çekmesi gerekti."

"O korkutucu biri, Aoife," dedi Casey. "Seksi olduğunu kabul ediyorum ama düpedüz ürkütücü."

"Hayır, değil."

"Evet, ürkütücü," derken sesi ciddileşmişti. "Biliyorsun, ben de Elk's Terracelıyım. Onunla aynı bölgede, mahallenin karşı tarafında büyüdüm. Onunla aynı anaokuluna bile gittim. Hatta çoğu gün kavga etmek için köşede beklediğini hatırlıyorum. Onun kavga ettiğini senden çok daha fazla kez gördüm, bebeğim. Bu yüzden Joey Lynch'in *çok* korkutucu bir çocuk olduğunu söylüyorsam bana güven."

"Benim için değil," diye fısıldadım. "Bana göre o sadece Joey."

"Peki ya Paul?"

"Paul... Paul işte."

"Ateşle oynuyorsun, Aoife." Gözleri endişeyle doluydu. "Joey'yle olan arkadaşlığına biraz mesafe koyman ya da Paul'le bitirmen gerekiyor. Bu şekilde devam edemezsin."

"Joey'yle aramızda hiçbir şey *yok*. Sadece onu önemsiyorum, tamam mı? Bir insanı *önemsemekte* sakınca yok."

"Fiziksel olarak bir şey yapmıyor olabilirsin."

"Fiziksellik bir sınırdır. Ben sınırı geçmedim, Case."

Kararsız bir ses tonuyla, "Sınırların olması gerekir," diye onayladı.

"Bu da ne demek oluyor?"

"En iyi arkadaşımsın ve üzülmeni istemiyorum demek oluyor. Joey Lynch'le olmak seni incitecek."

"Ben incinmedim..."

"*Henüz* incinmedin," diye araya girdi. "Ama kalbine sahip çıkmaya başlamazsan incineceksin." Derin bir nefes aldıktan sonra konuşmaya devam etti. "Senin için bir anlamı varsa, Paul'e karşı mesafeli davrandığın için seni suçlayamam. Beyaz atlı prens sayılmasa bile Paul'den ayrılıp Joey'yle birlikte olmak ateşe atlamakla aynı anlama geliyor. Ona değer verdiğinin farkındayım, Aoife. Bunu anlıyorum, tamam mı? O tipte adamlar düzeltilemez. Arkadaşlık, aşk ya da başka bir şey olması fark etmez çünkü onlar düzeltilmeyecek kadar hasarlıdır."

"Ondan uzak duramam." İçim burkularak itiraf ettim. "Nedenini bilmiyorum, sadece yapamıyorum."

"Kimden? Paul'den mi?" Bakışlarını arka sıralara çevirip yüzünü buruşturdu. "Yoksa Joey'den mi?"

Bakışlarını izleyerek arkamı döndüm. Tam o anda Joey'nin yanında oturan Neasa Murphy'nin elini sıranın altına soktuğunu fark ettim.

Sandalyesinde yan dönüp ona doğru eğildi ve kulağına bir şeyler fısıldadı.

Her ne söylediyse, Joey'nin ona tutkuyla bakmasına neden oldu. Ardından Neasa oturduğu yerden kalkarak sınıftan dışarı çıktı. Hiç beklemeden Joey de ayağa kalkıp onun peşinden sınıftan çıktı, sıramın önünden geçerken beni görmezden gelmişti.

Kalbim kırıldı.

Kırılmak hafif kalırdı, göğsüm paramparça olmuştu.

Nereye gittiklerini ya da oraya vardıklarında ne yapacaklarını anlamak için üstün zekâlı olmak gerekmiyordu.

"Hâlâ uzak duramıyor musun, Aoife?" diye sordu Case üzgün bir şekilde. "Çünkü o, aynı problemi yaşıyormuş gibi görünmüyor."

24 EYLÜL 2001
KÜÇÜK BİR ANLAŞMAZLIK
JOEY

"Yüzün kimin yumruğunun tersine denk geldi?" Pazartesi sabahı sınıfın en arkasındaki sıraya oturur oturmaz, Podge Kelly'nin bana söylediği ilk kelimeler bunlardı. "Tyson'la on raunt dövüşmüş gibi görünüyorsun."

Evet, ben de öyle hissediyordum.

Cuma gecesi babam çelik burunlu botuyla kaburgamı tekmelediğinde hissettiklerimi hâlâ hatırlıyordum. Kokusu, hissi, acısı... hepsi hafızama kazınmışçasına net bir şekilde aklımdaydı.

"Aynen öyle, seni küçük piç," dedi acımasızca kahkaha atarken. "Kız kardeşin gibi kilitli kapıların arkasında saklan! İçeride bir oğlum mu, yoksa iki kızım mı var?"

"Siktir git!" Hayatım boyunca dayak yemiş olmanın verdiği alışkanlıkla sendeleyerek ayağa kalkmaya çalıştım.

"Hayır, Joey. Sakın yapma." Shannon gözyaşlarına boğulmuş halde beni güvenli bir yere çekmeye çalışsa da başarısız oldu. "Dışarı çıkma."

Şifoniyeri kapının önünden çekip ne yaptığımı düşünmeden kapıyı ardına kadar açtım. Henüz o piçi yenebilecek kadar büyümediğimi biliyordum ancak umurumda bile değildi.

Beni alt ettiğini düşünmesine izin vermektense, hayatım boyunca dayak yemeyi tercih ederdim.

Annemin hep yaptığı şekilde, yaralı bir hayvan gibi olduğum yere kıvrılmayı reddederek ellerimle dizlerimin üzerinde doğrulmuştum. Botunun her sert darbesinde ayağa kalkmaya çalışmış ama başaramamıştım.

O piç, beni iyice dövüp tamamen yere serdikten sonra yüzüme tükürmüştü. Paramparça olmuş ve güçlükle nefes alırken çocuk gibi yatak odamın zemininde uzanarak onun ayak seslerinin yavaşça uzaklaşmasını dinlemiştim.

Gidebilirsin. Zihnimin derinliklerinden yükselen bir ses öfkey-

le fısıldamıştı. *Onun pisliğine bir saniye daha tahammül etmek zorunda değilsin. Darren'ın yapığı gibi eşyalarını topla ve kaç!*

Bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırmak için başımı iki yana sallayınca acıyla inledim. Kendimi çok kötü hissediyordum, üstelik mezara girmeme yaklaşık üç tekme falan kalmıştı. *Bu evden gitmezsen, içinde ölüp gideceksin...*

Mükemmel bir hafta sonu geçirmiştim.

Omuz silkerek çantamı yere bıraktım. Kapüşonumu hızlıca çıkardım çünkü çıkarmazsam müdür odasına doğru tanıdık bir yolculuğa çıkacağımı biliyordum. "Maçta darbe aldım."

"Hafta sonu maçımız yoktu."

"O zaman antrenmandaydı."

"Antrenmanımız da yoktu, dostum."

"Kimsin sen, annem mi?" diye çıkıştım gerginlikle. "Ne yaptığıma dair liste vermemi ister misin? Soru sormayı kes, aptal."

Eğilip gömleğimin yakasından tuttu. "Tanrım! Joe, boynun mosmor olmuş."

"Bana bir daha dokunursan mastürbasyon yapacak bir elin kalmayacak." Elini iterek gri okul gömleğimin yakasını düzelttim.

Podge kaşlarını çatıp elini parlak kızıl saçlarının arasında gezdirirken, "Sakin ol, dostum. Endişelendiğim için sordum. Seni önemsediğim için özür dilerim," diye mırıldandı.

"Önemseme o zaman."

"Ne yani? Arkadaşım için endişelenmeyecek miyim? Döverek canına okumuşlar gibi okula geldiğinde soru sormayacak mıyım?"

"Kesinlikle," dedim çantama uzanıp ödev defterimi çıkarırken. "Sorma ve umursama."

"Tamam," diye tersledi. Ona gerçeği anlatsam ne olabileceğini düşündüğüm kısacık bir anın ardından, Darren'ın uyarıları zihnimde yankılanınca istemsizce irkildim.

"Durma git, öğretmenlerine anlat da gör bakalım neler olacak. Gör bak, diğerlerine neler olacak. Hepimizi alacaklar, ayıracaklar. Belki senin vicdanın onların masumiyetlerinin ellerinden çalınmasına dayanabilir ama benimki kesinlikle dayanamaz."

Kapana kısıldım, diye düşünürken umutsuzluğun damarlarımda hızla dolaştığını hissettim. *Tamamen yalnızdım.*

Kendimi köşeye sıkıştırılmış gibi hissediyordum.

Çevrem yalancılar ve sahtekârlarla çevriliydi ama bir saniye bile sırtımı dönemezdim. Kazanamayacağım bir savaşta mücadele etmekten tükenmiş, uğradığım ihanetlerin açtığı yaralarla paramparça olmuş halde düşüncelerimi kontrol altına almakta zorlanıyordum.

Artık hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

Sanki herkes bana düşman olmuştu.

Kesinlikle kimseye güvenemezdim.

Yardım, bizim gibi aileleri olan insanlar için ulaşılabilir değildi. Berbat durumdaydık, üstelik bu çocukları daha fazla hayatta tutamayacak kadar tükenmiştim.

Ölmeyi dilerken yapamazdım.

Tam o sırada telefonum mesaj bildirimiyle titredi. Cebimden çıkarıp hızlıca ekrana baktım.

Holland: *Öğle arasında ot ister misin?*

Zihnimdeki yükün biraz olsun hafiflediğini hissederek hızla bir cevap yazıp gönderdim.

Lynchy: *Orada olacağım.*

Başımı iki yana sallarken çabucak bir mesaj daha yazdım.

Lynchy: *Elinde başka bir şey var mı?*
Holland: *Ne gibi?*
Lynchy: *Daha güçlü bir şey. Zihnimi susturacak bir şey.*
Holland: *Bugün şanslı günündeymişsin. 512*'lik bir parti var.*
Lynchy: *512'lik mi? İhtiyacımı karşılar mı?*
Holland: *İnanamazsın, dostum.*

* Merkezi sinir sistemi üzerinde etki gösteren, ağrı tedavisinde reçeteli kullanılan çok güçlü reçeteli ilaçlar için kullanılan terimdir. (ç.n.)

Lynchy: *Tamam o zaman.*

Aslında kendimi mahveden davranışlarda bulunduğumu, gereksiz acılara neden olduğumu, bedenime ve zihnime zarar verdiğimin farkındaydım ama bir türlü engel olamıyordum. İçimi kemiren depresyon buna izin vermiyordu.

Bedenim otomatik pilota geçmiş gibiydi. Yalnızca her ne pahasına olursa olsun, A noktasından B noktasına ulaşmaya çalışıyordum.

Eskiden ot içerek rahatlardım ama artık işe yaramıyordu. Esrarla aramızdaki yakınlığın azaldığını fark edebiliyordum. Babamın dayaklarının şiddeti arttıkça kontrolümü kaybediyordum, çaresizce kaçma isteğim ise inanılmaz bir boyut kazanıyordu.

Daha güçlü bir şeye ihtiyaç duyuyordum.

Her şeyi sonlandıracak bir şey istiyordum.

Günleri atlatmama destek olacak bir şey istiyordum.

"İkinizin olayı ne?" diye sordu Podge. Başıyla sınıfın karşı tarafını işaret ederken ortamı yumuşatmaya çalıştığı anlaşılıyordu. "Herkese anlattığınız masalları sormuyorum."

"Kim?" Telefonumu cebime koydum ve donuk bir sesle cevap verdim.

"Kim mi?" Podge, *arkamdan iş çevirip haberin yokmuş gibi davranma* dercesine bakıyordu. "Aoife'dan bahsediyorum, seni aptal. Başka kim olabilir?"

İsmini telaffuz ettiği anda gözlerim tanıdık sarı saçlarını aradı, zaten o da bana bakıyordu.

Bakışlarına karşılık verirken tek kaşımı kaldırarak sessizce dudaklarımı oynattım. "*Sapık.*"

Bir kez daha sınıftaki diğer kızlardan farklı olduğunu gösterdi. Utanıp gözlerini kaçırmak yerine, aynı şekilde tek kaşını kaldırdı ve dudaklarını hareket ettirdi. "*Siktir git.*"

Göz kırptım. "*Güzel bacaklar,*" diye devam ettim.

Gülümseyerek ortaparmağıyla burnunu kaşıdı. "*Pislik herif.*"

Onun dikkatimi ne denli dağıtabileceğini iyi bildiğim için gül-

me isteğimi bastırıp başımı iki yana salladım ve arkamı döndüm. Bazı günler saçma sapan, eğlenceli oyunlarıyla tüm ders boyunca dikkatimi dağıtıyordu.

Birkaç hafta önce, şerefsiz erkek arkadaşıyla yaşadığım kavganın ardından aramızdaki mesafeyi kaldıramamış olsak da bir şekilde tekrar gözüme girmeyi başarmıştı. Oysa bir kez daha *ona* geri döndüğünü gördükten sonra bunun asla olmayacağına dair kendime söz vermiştim.

Görmezden gelmek için gösterdiğim çaba ancak üç gün sürebilmişti. Doğrusunu söylemek gerekirse, Aoife Molloy'dan uzak durmak en az ona öfkeli kalmak kadar zordu.

Patronumun kızıydı, ayrıca günün yedi saatinde onunla aynı sınıfı paylaşıyordum. Bazı derslerde zorunlu oturma düzeni vardı, bu yüzden kırk dakika boyunca onun esprili laf sokmalarına katlanmaktan başka çarem yoktu.

Çarşamba günü birlikte oturmamız gereken dört ders vardı. Onu görmezden gelmenin gerçekten zor olduğu bir gündü, zaten en başından sadece üç gün dayanabilmemin nedeni de buydu.

Tam anlamıyla dürüst olmak gerekirse, onunla ne yapacağımı bilmiyordum. Hiç kaybolmayan tatlı bir koku gibiydi. Bir yanım sürekli çabalamayı sürdürerek duvarlarımı aşmasından ve tüm çürük katmanlarımı aşıp içimdeki en çirkin yerlere ulaşmasından, sonrasında benden uzaklaşmasından korkuyordu.

Daha büyük bir parçam bu durumu umursamıyordu.

Neden umursayacaktım ki?

Uzaklaşıp uzaklaşmaması beni neden ilgilendirecekti?

Onun için uykusuz kalmıyordum.

Kalmak istemiyordum.

Benim için bir değeri yoktu, asla da olmayacaktı.

"Bizim olayımız falan yok, Podge," dedim düşüncelerimden uzaklaşarak. "Arkadaş olduğumuzu düşünüyor."

"Arkadaş değil misiniz?"

Ne olduğumuzu bilmiyordum.

Kalem kutusundan bir kalem çıkarıp haftalık ödev defterim-

le, kötü davranış rapor defteri için annemin imzasını taklit ettim. Öğretmenlerimden ve sınıf sorumlusundan aldığım tüm uyarı notlarını imzaladım, ardından eserimi hayranlıkla izledim.

Marie Lynch.

Tek kaşımı kaldırarak gülümsedim.

Hiç fena sayılmaz.

"Onunla yattın mı?"

"Kiminle?" diye sordum. Onun pergelini almış, sıraya ismimin baş harflerini kazırken dikkatim dağılmıştı.

"Bakire Meryem," dedi Podge alaycı bir şekilde. "Kimden bahsediyor olabilirim?"

Ön sıradaki Alec Dempsey arkasına dönüp, "Kiminle yatmış?" diye sordu. Meraklı bakışları önce Podge'un ardından benim yüzümde gezindi. "Kiminle yattın, Lynchy?"

"Hiç kimseyle."

"Aoife Molloy."

"Lanet olsun, dostum. Bunun yalnızca şakalaşma olduğunu düşünmüştüm. Onunla gerçekten yattın mı?" Alec'in gözleri irileşti. "Kavga bu yüzden mi çıktı?"

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Hayır," diye tekrarladım yavaşça. "'Hayır' kelimesinin nesini anlamak bu kadar zor?"

Bakışlarım Ricey'ye kaydığında hızla dikkatini sınıfa yönelterek göz teması kurmaktan kaçındı.

Huzursuzluğundan keyif alarak gülümsedim.

Birlikte oynamamız gereken zamanlardaki atışmalarımız dışında, bu pislik herifi yok saymakta bir sakınca görmüyordum. Kendi işime bakıp varlığını görmezden geliyordum. Yumruklarımla onun hakkında ne düşündüğümü göstermiştim ve o günden beri benden uzak duracak kadar akıllı davranıyordu.

Alec'e göz kırparak, "Elbette onunla yattı," dedi Podge. "Bu yüzden sürekli ona bakıyor."

"Dostum, o bizim sınıfımızdaki tartışmasız en güzel kız," diye inledi Alec. "Belki de okuldaki en güzel kız."

Belki demek doğru değildi. Molloy'un o unvan üzerindeki üstünlüğü tartışılmazdı.

"Ricey bu yüzden ona takıntılı. Her şeyde en iyi olmayı ve her şeyin en iyisine sahip olmayı istiyor. Kızı gözünün önünden neredeyse hiç ayırmıyor." Bir an sonra Alec'in gözleri kocaman açıldı. "Ciddiyim, çocuklar. Adam ona takıntılı, eğer Aoife onu aldatırsa çılgına döner... Lanet olsun, onunla tamirhanede mi yattın? Babasıyla birlikte çalıştığın yerde, değil mi?"

"Oraya gittiğinde Ricey yanında olmuyor," diye tahmin yürüttü Podge. "Yalnız kalmak için harika bir ortam."

"Aman Tanrım. Dostum, bu harika." Alec hevesle başını sallayarak onayladı. "Yakalanmadan önce onu becerdin, değil mi?"

Tiksintiyle gözlerimi kıstım. "Al işte, dedikodular tam olarak böyle çıkıyor."

"Bacaklarını birine açmasına şaşırdım." Mike Maloney sohbete katılırken gülüyordu. "Duyduğuma göre o..."

"O cümleyi tamamla," dedim soğuk bir tavırla. "Hadi, devam et. Neler olacağını tahmin edebilirsin."

"Sen o koca kafanla kızların bacaklarını açması hakkında çok şey biliyorsun. Değil mi, Mike?" diyen Podge sohbeti güvenli bir alana çekmeye çalıştı. "Eğer onunla birlikte olmadığını söylersen sana inanırım, Joe."

"Gerçeği farklı yorumlayamazsın," dedim açıkça.

Derin bir iç çekerek, "Tanrım, gerçekten çok güzel bir kız," diye ekledi Mike. "Ricey onunla birlikte olduğu için şanslı bir piç."

"Bir de bana sor, dostum," dedi Alec. "Yemin ederim, bacaklarını rüyalarımda görüyorum."

"Uzunluğu."

"Bir de o eteği."

İçimde yükselen acı tadı yutkunarak seslerini bastırmaya çalıştım çünkü bunu başaramazsam kendimi kaybetme ihtimalim oldukça yüksekti.

Bir kez olsun şans benden yanaydı.

"Joseph Lynch." Sınıf sorumlumuz Bayan Falvey sınıfa girdiğinde adımı seslendi. "Müdürün odasından bekleniyorsun." Yüzünde hoşnutsuzluk ifadesiyle dilini şaklattı. "Kırmızı defterini de yanına al."

Her zamanki meraklı tavrıyla, "Bu kez ne yaptın?" diye fısıldadı Mike.

"Bilmiyorum." Homurdanarak çabucak ayaklandım.

Etrafımdaki sohbetten uzaklaşacak olmaktan memnun bir şekilde çantamı alıp kapıya yöneldim.

Masasının önünden geçtiğim sırada, "Beni hayal kırıklığına uğrattın," dedi Bayan Falvey. "Davranış sorunlarını geçen yıl çözdüğümüzü düşünüyordum. Yeni dönemle birlikte temiz bir sayfa açmanı istemiştim ancak dönem başlayalı henüz dört hafta olmuşken yeniden kavga ettiğini öğreniyorum."

Ensemi kaşırken şaşkınlık dolu sesimle, "*Kiminle?*" diye sordum.

"Marcus Shorten'la."

"*Hangi* Marcus?"

"Kilcock Devlet Okulu'ndan. Tanıdık geldi mi?"

Boş boş baktım.

"Parmağını *kırmışsın*, Joey." Sinirli bir iç çekişle devam etti. "*Hurley*'inle. Üstelik *bilerek*."

"Ne zaman?"

"Geçen cuma," dedi öfkeyle. "Annesi bu sabah okulu aradı. Tahmin edebilirsin ki, yaşananlar yüzünden oldukça üzgündü. Konuyu yönetim kuruluna taşımak istiyor."

"Ah, hatırladım." Geçen cuma okullarımızın bir lig maçında karşılaştığı sahada olanları belli belirsiz anımsamıştım. "Annesi gerçekten okulu aramış mı?"

"Evet, aradı. Çok üzgündü."

"Kavga etmedik ki," dedim alaycı bir tavırla.

Salak herif, beni annesine şikâyet etmiş.

Öğretmenin gözleri kısıldı. "Pekâlâ, sen ne olarak tanımlarsın?"

O herif *hurley*'inin ucundaki demir şeritle neredeyse parmağımı koparacaktı. Ben sadece ona karşılık vermiştim. "Ufak bir anlaşmazlık."

"O ufak anlaşmazlık, sana bu yılın ilk uzaklaştırmasını aldırdı," diye çıkıştı. "Kutlarım." Dalga geçercesine alkışlamaya başladı. "Kendini savunmak için söylemek istediğin bir şey var mı?"

"Evet. Geçen cuma maçı kazandık," dedim omuz silkerek. "Üstelik maçın yıldızı seçildim."

18 EKİM 2001
UZAKLAŞTIRMALAR VE *STILETTO*'LAR
AOIFE

"Elli *euro*, baba." Perşembe akşamı okuldan sonra istediğim şey için babamı ikna etmeye çalışıyordum. "İyi bir amaç için."

"Ne zamandan beri yeni bir çift ayakkabı iyi bir amaç sayılıyor?"

Omuz silktim. "Yalan söyleyip parayı ihtiyaç sahiplerine vereceğim desem daha mı iyi olurdu?"

"*Aoife*."

"Lütfen, baba," diye ısrar ettim. "Senden asla başka bir şey istemeyeceğim."

"Ayakkabılarla uyumlu bir eteğe ihtiyacın olana kadar mı? Daha önce para istediğin her seferinde olduğu gibi."

"Tamam, haklısın," dedim elimi kaldırarak. "Ama bu ayakkabılara ne kadar çok ihtiyacım olduğunu anlamıyorsun, baba. Planladığım Cadılar Bayramı kostümü için çok uygun."

"Annen ne diyor?"

Gözlerimi devirdim. "Annemi bilirsin."

Babam kaşlarını çattı. "Eğer annen istemiyorsa..."

"Yapma, baba," diye yalvarırken kozumu oynamaya karar vermiştim. "Kev istediği her bilgisayar oyununu alıyor ve asla ısrar etmesi gerekmiyor. Neredeyse beni istemediğinizi düşüneceğim."

Yaslandığım arabanın altından bir kahkaha yükseldi. Kızağın üzerine uzanmış, tam tekme atılacak şekilde vücudunun yalnızca alt yarısını görebildiğim suçluya dik dik baktım."

"Aoife." Babam iç çekti. "Elbette seni istiyoruz."

Sesimin yumuşak ve kırılgan çıkmasına çabalayarak, "Sadece bir çift ayakkabı istiyorum, baba," diye sızlandım. "Lütfen?"

"Tanrım." Babam ellerini bir bez parçasına silerken homurdanıyordu. "Tamam. Cüzdanımı alacağım. Ofiste bıraktım."

"Sen dünyanın *en iyi* babasısın. Yemin ederim sonsuza dek birlikte yaşayacağız ve seni asla huzurevine göndermeyeceğim,"

dedim kollarımı ona sararak. "Lütfen gidip cüzdanını al." Onu ofisine doğru yönlendirirken devam ettim. "Çünkü son bir çift kalmıştı ve Danielle Long benden önce alırsa *ölürüm*."

Babam ofise girene kadar bekledikten sonra yeniden Joey'ye döndüm. Bacaklarımı vücudunun iki yanına açacak şekilde eğildim, tulumunun önünü sıkıca kavradım ve sertçe çekip elindeki tornavidayla birlikte arabanın altından çıkmasını sağladım.

Sırtüstü uzandığı yerden bana bakarak, "İzin verir misin?" diye sordu. Şapkasını ters takmış, yanağına ise yağ bulaşmıştı. "Burada iş yapıyorum."

"*Sen* izin verir misin?" Ellerimi belime koyup ters bakışlarımla ona aynı karşılığı verdim. "Gülüşünle işimi berbat edebilirdin."

"Sen manipülatif küçük bir cadısın, değil mi?" Tekrar güldü. "Babanı parmağında oynatıyorsun."

"Sadece mecbur kaldığım durumlarda," diye tersledim. Bunun için kendimi kötü hissetmek istemiyordum. "*Ayakkabıları* görmedin."

"Ayakkabılar." Alaycı bir sesle başını iki yana salladı. "Bir de neden uyumlu olmadığımızı merak ediyordun."

"*En azından paramı esrara harcamıyorum*, bayım," dedim konuyu ona çevirerek. "Beni o ayakkabılarla görsen neden ısrar ettiğimi anlayacağından eminim."

"Giydiğin sarı tanga kadar yakışıyorsa, sana hak veririm," derken farkında olmadan eteğimin altından ona sergilediğim mükemmel manzarayı işaret ediyordu.

"Gözlerini kapat."

"Bacaklarını kapat."

"Hayır." İçimde bir sıcaklık yükseldi. "Utanmıyorum."

"Ben de utanmıyorum," diye karşılık verdi.

"Eteğimin altına bakıyorsun."

"Vajinanı gözüme sokuyorsun."

"Aman Tanrım," dedim boğulurcasına. "Bunu *kesinlikle* söylemedin."

Hafifçe kıkırdayarak tekrar arabanın altına geri döndü.

"Bekle." Ayağımı karnına bastırıp arabanın altına kaymasını engelledim ve onu tekrar dışarı çektim. "Peki sarı rengi seviyor musun?"

"Son zamanlarda favorim oldu."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten, Molloy."

"Benim de en sevdiğim renk sarı."

"Sana çok yakışıyor."

"Çıkardığımda çok daha iyi görünüyorum." Yaramaz bir ruh haline bürünerek mırıldandım. "Birbirimize uygun olmadığımızdan çok eminsin ama kucağına otursam, fikrinin değişip değişmeyeceğini merak ediyorum. Sence o zaman ortak bir nokta bulabilir miyiz, Joe?"

"Neden oturmuyorsun, böylece öğrenebiliriz."

"Ne?" Flörtöz tavrından afallamış şekilde kaşlarımı çattım. "Ne yapıyorsun?"

"Asıl *sen* ne yapıyorsun?"

"Benimle flört ediyorsun," dedim şaşkınlıkla.

"*Sen* benimle flört ediyorsun."

"Ne olmuş yani?" diye cevap verdim. "Ben seninle her zaman flört ediyorum."

Joey sırıttı. "Taktik değiştirmeye karar vermiş olabilirim."

"Flört ederek mi?"

"Evet." Omuz silkti. "Pislik gibi davranmanın işime yaramadığı belli, değil mi?"

"Ama pislik gibi davranmakta çok *iyisin*."

"Yaklaş da sana başka hangi konularda iyi olduğumu göstereyim."

Hızla ondan uzaklaşırken, "Tamam, işte şimdi beni korkutuyorsun," dedim boğuk bir sesle. "Bunu hemen kes ve tanıdığım pisliğimi bana geri ver."

Joey kahkaha atıp arabanın altına geri döndü. "Bu raundu kaybettin, Molloy."

"Kaybetmedim," diye söylendim. "Kuralları değiştirdin."

"Evet, tabii." Arabanın altından seslenerek devam etti. "Git de ayakkabılarını al, prenses."

31 EKİM 2001
BENİM KOSTÜMÜM ONUNKİNDEN DAHA GÜZEL
JOEY

"Bir sokak daha, Joe." Ollie'nin ellerini birleştirip büyük kahverengi gözleriyle yüzüme bakarak yalvaran ifadesi, genelde istediği her şeyi yapmam için beni ikna etmeye yeterdi.

Ancak bu gece değil.

Bu gece Cadılar Bayramı kutlamaları için GAA Etkinlik Alanı'nda reşit olmayanların da katılabileceği bir eğlence vardı. Bu iki aptalı eve götürüp yatağa yatırır yatırmaz oraya gitmek ve kafayı bulmak istiyordum.

Şu an beni heyecanlandıran tek şey, şehrin diğer ucunda ismimin yazılı olduğu bir şişe votka ve esrarın beni beklediğini biliyor olmamdı.

"Bir çanta dolusu şekerin var, dostum." Rasgele birinin bahçe duvarına yaslanarak telefonumda bir tur daha yılan oyununu oynadım. Sokakta koşturan kostümlü çocuk kalabalığını görmezden gelmeye çalışıyordum. "Yeterince şekerin var."

"Tadhg'ın daha fazla şekeri var," diye sızlandı Ollie. "Benden koca bir torba fazla şekeri var. Bak, Joe!" Tek kolunda tepeleme dolu bir poşet şekeri ve omzuna astığı, aynı şekilde dolu bir yastık kılıfını taşıyan kardeşimizi işaret etti. "Bu haksızlık."

"Kes şunu, seni mızmız," dedi Tadhg kıkırdayarak. "Belki kapıyı açan her yaşlı kadınla konuşmaya çalışmayı bıraksaydın, daha fazla ev gezmiş olurdun."

Kırgınlıkla, "Kibar davranmaya çalışıyordum," diye çıkıştı Ollie. "Görgü kurallarına uyuyordum."

"Ben de beynimi kullanıyordum," dedi Tadhg. "O yüzden şikâyet etmeyi kes."

Bir kez daha, "Ama onunkiler benimkinden daha fazla," diye sızlandı Ollie. "Bak, Joe. Bak..."

"Bu sadece Tadhg'ın senden çok daha şişko olacağı anlamına

geliyor." Dikkatim dağılıp oyunda ölünce bir dizi küfür mırıldandım.

"Evet, doğru. Hem benim kostümüm onunkinden daha iyi," diye homurdandı Ollie. Shannon'ın onun için yaptığı uydurma pelerinle maskeyi gösteriyordu. "Ben Robin'im."

"Abartma, Ols," dedi Tadhg. "Omuzlarına siyah bir çöp torbası sarmışsın. Robin'den çok, çöp konteynerinden çıkarılmış bir poşete benziyorsun."

"Tadhg," diye uyardım. "Kes şunu. O daha çocuk."

"Olabilir, yine de senden daha iyi görünüyorum." Ollie zayıf kollarını zayıf göğsünde kavuşturup somurttu. "Berbat bir *Batman* oldun."

Kardeşimizi onaylayarak, "Belki öyleyim," dedi Tadhg. "Ama senden fazla şekerim var."

"Pekâlâ." Telefonumu cebime koydum. "Hadi, çocuklar. İki saattir dışarıdayız. Eve gitme vakti. Yapacak işlerim var."

"Ne işi?" diye sordu Tadhg. Onları yolun karşısına geçirdiğim sırada dikkatle yüzüme bakıyordu. Ollie neredeyse koşarak bir arabanın önüne atlayacakken elini tutmuştum.

Sırıtıp ona göz kırptım. "Bunu bir *garda* bile sormaz."

"Eyvah." Ollie yanımda ilerlerken mırıldanıyordu. "Bu kulağa bela gibi geliyor."

"Ben zaten nereye gideceğini biliyorum," dedi Tadhg. "Etkinlik alanındaki partiye gideceksin."

"Biliyorsan neden sordun?"

Omuz silkti. "Bilmem."

"Kostümlü bir parti mi?" Ollie'nin gözleri parladı. "Kostümün vağ mı?"

"Kostümün 'vağ mı' değil 'var mı' olacak." Tadhg derin bir nefes aldı. "Konuşmayı öğren artık, olur mu?"

"Tadhg," diye uyardıktan sonra Ollie'ye cevap verdim. "Bilmiyorum, ufaklık. Sanırım kızların bazıları kostüm giyecek."

"Korkunç kostümler mi?"

Daha çok seksi melekler ve şeytanlar gibi kostümler. "Bazıları giyebilir." Bu olasılıkla dikkatim tamamen dağılmıştı.

Hayal gücüm mantığımın izni olmadan harekete geçmişti. Molloy'un kırmızı file çoraplarla uzun bacaklarını sergilerken göğüslerini sıkıştıran dar ve beyaz bir hemşire elbisesi giymiş görüntüsüyle, uzun sarı saçlarının üzerine o küçük hemşire şapkalarından birini taktığı muhteşem bir manzara canlandırmıştı.

Ardından hayal gücüm bana ihanet ederek dans pistinde Paul şerefsiziyle birlikte olduğunu canlandırdığında irkildim.

Tamamen tiksinmiştim, bu yüzden Molloy'la ilgili tüm düşünceleri aklımın gerisine itip çocukları eve bırakmaya odaklandım.

Şaka mı, şeker mi oyununun ardından kardeşlerimi eve bırakırken Shannon bizi kapıda karşıladı. Onlara kostüm tasarlamayı kabul ettiğinde çocuklarla anlaştıkları üzere payına düşen şekeri almak için sabırla bekliyordu.

Onları tartışmalarıyla baş başa bırakıp duş almak ve üzerimi değiştirmek için aceleyle yukarı çıktım. Yirmi dakika sonra mutfağa girdiğimde annem masada her zamanki yerinde oturuyordu.

"Çok güzel kokuyorsun," dedi elinde bir fincan çayla. "Dışarı mı çıkıyorsun?"

Medeni bir ses tonuyla, "Bu akşam etkinlik alanında bir parti var. Podge ve okuldan birkaç çocukla buluşacağım," diye cevapladım. Babam evde yokken bu şekilde konuşmak her zaman kolaydı.

Geçen hafta yaşanan büyük kavga, babamın evi geçici olarak terk etmesine neden olmuştu.

Buzdolabından bir kutu kola alarak, "Ondan haber var mı?" diye sordum. "Aradı mı?"

Gerçekçi olmak gerekirse arayacağını biliyorduk. Çocuklarının annesinden daha iyi olduğunu düşündüğü, haftayı geçirdiği eğlencesinden sıkılınca geri dönecekti.

Hep aynı şeyi yapardı.

"Hayır." Başını iki yana sallayıp hafifçe içini çekti. "Geçen hafta söylemiştim, bu sefer..."

"Bu sefer temelli," dedim onun cümlesini tamamlayarak. Hatırlayabildiğim ilk andan beri yılda en az altı kez duyduğum aynı cümleyi sıralıyordu. "Çocuklarla yalnız başına idare edebilecek misin?" Şişmiş karnına bakınca içim endişeyle doldu. "Bana ihtiyacın varsa evde kalabilirim."

"Hayır, gitmelisin," diyen annem ayağa kalktı. "Hallederim."

"Anne, dışarı çıkarsam geç gelirim." *Başka bir deyişle, fikrini değiştirip bana ihtiyacın olduğuna karar verirsen geri gelemem.* "İyi olacağından emin misin?" Kararsızlıkla kaşlarımı çattım. "Peki bebekten haber var mı?"

"Doğuma daha üç hafta var," diye cevap verdi. "Ayrıca Shannon yanımda olacak." Son zamanlarda nadir gördüğüm gülümsemesiyle konuşmaya devam etti. "Belki oğlanlar uyuduktan sonra Çin yemeği söyler ve film izleriz."

"Yerinde olsam yakın zamanda uyuyacaklarına güvenmezdim," dedim topladıkları şekerleri düşününce. "Al bakalım..." Bir an için duraksayıp cebimden yirmi *euro* çıkardım. "Yemeğini bununla söylersin."

Başını sallayarak, "Hayır, hayır," diye itiraz etti annem. "Sende kalsın. Yeterince param var."

Hayır, hiç yoktu.

Bunu biliyordum çünkü son parasını elektrik faturası için harcadığını görmüştüm.

"Sorun yok. Dün ödeme aldım." Parayı eline sıkıştırdım. "Kendi ihtiyacım olanı ayırdım."

Paraya uzunca bir süre baktı, ardından titrek eliyle sabahlığının cebine koydu. "Teşekkür ederim, Joey."

"Önemli değil. Shannon'ın bir şeyler yediğinden emin ol, tamam mı?" Anahtarlarımı alıp kapıya yöneldim. "Son günlerde çok zayıfladı." *İkiniz de aynı durumdasınız.*

"Emin olurum, söz veriyorum." Annem kapıya kadar arkamdan geldi ve dışarı çıktığımda mahcup bir şekilde eşikte bekledi. "İyi eğlenceler."

"Teşekkürler. Sana da, anne."

Bahçe duvarının önündeyken, "Joey," diye seslendi. Sabahlığını sıkıca üzerine sararak hızla yanıma geldi. Olduğum yerde donakaldım, annem iyice yaklaşıp küçük elini yanağıma koyduğunda hareket bile edemedim.

Dökülmemiş gözyaşlarıyla ıslanmış mavi gözleriyle parmak uçlarına yükseldi ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Kendine dikkat et."

"Tamam," dedim boğuk bir sesle. Bu gece işleyeceğim günahların suçluluğunu içimde hissederek boğazımı temizledim. "Ederim, anne."

31 EKİM 2001
SÜRTÜK DANSI VE ALKOLLÜ TATLI İÇKİLER
AOIFE

Etkinlik alanı, Cadılar Bayramı gecesine özel tıklım tıklım dolmuştu. İnsanlar eğlenmek için birbirlerine sürtünerek ter içinde dans ediyorlardı ve ben de onlardan farksızdım.

Flip&Fill'in *Shake Ya Shimmy* şarkısı eşliğinde, canım babacığımın hediyesi olan yeni ayakkabılarımla dans ediyordum. En yakın arkadaşımla birlikte anın tadını çıkarıyor ve kendimi akışına bırakıyordum.

Kostümlerimiz birbirine uyumluydu. Casey sürtük bir şeytan, ben de sürtük bir melektim. Onun boynuzlarıyla benim halem sayesinde pistte oldukça iyi bir ikili olmuştuk ve sınıfımızdaki erkeklerden gördüğümüz ilgiden en az müzik kadar keyif alıyorduk.

İri bedeni arkamdan bana yaslanıp büyük elleriyle kalçalarımı kavrarken, "Akıllan artık, Aoife," diye öfkeyle gürledi Paul. "Herkes seni izliyor."

"Ne olmuş yani?"

"Zaten konu tam olarak bu," dedi Casey gülerek.

"Yani bundan hoşlanmıyorum," diye tersledi Paul. "Benimle birliktesin. Bu da sana buradaki bütün heriflerin değil, sadece benim bakabileceğim anlamına gelir. Gösterinle yeterince dikizlendin."

"Birincisi, senin değilim." Mırıldanırken bedenimi ona sürtüyordum. "İkincisi, sadece dans ediyorum."

"Evet, bir sürtük gibi."

"Ciddi misin sen?"

"Evet, ciddiyim," diye bağırdı. "Herkesin bir sürtükle çıktığımı düşünmesini mi istiyorsun?"

"Tanrım." Sinirli bir şekilde kafamı salladım ve dönüp ona dik dik baktım. "Bunu bana söylemiş *olamazsın.*"

"Bütün takım arkadaşlarım sana bakıyor," diye çıkışırken yanakları kızarmıştı. "Kız arkadaşımın kıçını bu şekilde sallaması benim için utanç verici."

Gözlerimi kısmıştım. "Siktir git, Paul."

"Hayır, bebeğim, dur..."

Kollarının arasından kurtulduğum keyif kaçıran erkek arkadaşımı görmezden gelerek Casey'nin elini tuttum ve seksi bir dansla ona doğru ilerledim.

Arkamda surat asan Paul'ü işaret edip, "Onun sorunu ne?" diye sorarken Casey'nin sesi müziğin gürültüsünü bastırmıştı.

"Onu utandırıyormuşum."

Casey gözlerini kısarak ortaparmağını ağzına götürdü, emdikten sonra Paul'e gösterdi. "Pislik."

DJ Alligator Project'in *The Whistle Song* şarkısı çalmaya başladığında etraftaki tüm gençler dans pistine toplandı.

"Boş ver onu." Casey beni kalabalığın derinlerine sürükledi. "Kızlar gecesi olsun."

"Mükemmel plan."

Çok iyi vakit geçirmenin ve damarlarımızda dolaşan votkanın etkisinden sarhoş olmuştuk. *Destiny's Child*'ın sıradaki üyesi seçilmek için yarışıyormuşçasına birbirimize sürtünüp kalçalarımızı sallıyorduk.

Sınıfımızdaki çocuklardan birinin, hayatımda gördüğüm en komik *Marilyn Monroe* kostümüyle dans pistinin ortasında figürler sergilediğini görünce hemen ona doğru yaklaştık.

Yanına ulaştığımızda, "Melek bacaklar! Şeytan göğüsler!" dedi Alec kollarını omuzlarımıza atarak.

İçkiden, uyuşturucudan ve eğlenceden kafayı bulmuş halde meşhur oral seks şarkısına eşlik ediyordu. *Yaz Bekârı*[*] filminin ucuz, uyduruk bir kopyası olan beyaz elbisesi ve sarı peruğuyla komik görünüşüne hiç aldırmadan kıllı bacaklarını sergiliyordu.

Hafifçe dili dolanarak, "Ona dayanamıyorum," diye güldü Casey. Sarhoş bir şekilde kıçını bize sürtmekte olan koca aptalı işaret ediyordu. "Onu tokatlamak mı, yoksa öpmek mi istediğimi anlayamıyorum."

"İkisi birden," derken kahkahalara boğuldum. Alec elbisesinin

---

* *Seven Year Itch*, 1955 yapımı bir Amerikan romantik komedi filmidir. (ç.n.)

üst kısmını dramatik bir şekilde sıyırmış, kendi meme uçlarını sıkıyor ve gözlerini komik bir şekilde deviriyordu.

"Göğüslerini kapat, Marilyn." Casey kahkaha atıp küçük elleriyle sınıf arkadaşımızın meme uçlarını kapatmaya çalıştı.

Alec hiç vakit kaybetmeden ellerini uzatarak Casey'nin neredeyse tamamen ortada olan göğüslerini avuçladı.

"Cidden göğüslerime mi dokunuyorsun?"

Kaşlarını yukarı aşağı oynatırken, "Sen benimkilere dokunuyorsun," diye karşılık verdi Alec. "Bana oldukça mantıklı geldi."

"Senin de güzel memelerin var," dedi Casey.

"Ben de sana aynı iltifatı edecektim."

Tanıdık bir ses müziği bastıracak şekilde, "Burası öpüştükleri kısım," diye bağırdı. Arkamı döndüğümde durumdan eğlenen Podge'u gördüm. "Sana söylemiştim." Bana göz kırpıp Casey ve Alec'in şu anda birbirlerinin dudaklarını ısırmaya başladıkları yeri işaret etti. "Çok tahmin edilebilir."

Gülerek sınıfımdaki en sevdiğim çocuklardan birine doğru yanaştım ve ona elimi uzattım. "Yalnız birine yardım eder misin, Podge?"

Elimi tutup beni dansa kaldırırken, "Arkadaşlarım için yaptığım şeyler," diye kıkırdadı. "Aklında olmadık şeyler kurma, beni duydun mu?"

"Elimden geleni yapacağım." Sırıtarak kolumu boynuna doladım ve müzik eşliğinde dans etmeye başladık. "Peki arkadaşın bu gece nerede?"

"Hangi arkadaşım, Aoife?" diye takıldı. Kimden bahsettiğimi çok iyi biliyordu.

Gözlerimi devirdim. "Komik."

"Lynchy buralarda bir yerde."

"Yani gerçekten dans etmeyi biliyor mu?"

"Dans konusunu bilmem ama güvenliklerin yanından nasıl votka geçireceğini kesinlikle biliyor."

"Aoife!" Beni Podge'un kollarından çekip alan erkek arkadaşım, elini koluma doladı ve beni kabaca kendine doğru çekti. "Bir saniye buraya gel..."

"Hey," diye tersledikten sonra ters ters bakmak için arkamı döndüğümde kolumu çekip kurtardım. "Bu acıttı." Kolumu ovmaya başlamıştım. "Bunu yapma."

Gözlerini devirerek, "Bu kadar drama kraliçesi olma," diye itiraz etti. "Benimle dışarı gel." Tekrar koluma uzandı. "Seninle konuşmak istiyorum."

"Hayır." Kolumu bir kez daha çekip kurtardım, ardından ona sert bir bakış attım. "Bana sürtük dedin."

"O anlamda söylemek istemedim." Beni kollarının arasına alarak eğildi ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Hadi ama, bebeğim. Sadece dil sürçmesiydi. Bunun için benimle kavga etme."

Kollarından kurtulmak için göğsünü iterken, "Sürtük gibi göründüğümü söyledin," diye tısladım.

Soğukkanlılığını kaybedip, "Şu haline bak," diye bağırdı. "Neredeyse iç çamaşırı giyiyorsun ve kendini başka bir adama sürtüyorsun!"

Uyarı dolu sesiyle, "Hey," dedi Podge beni savunmaya gelerek.

"Bu işe karışma, Podge."

"Ona bu şekilde dokunma, dostum."

"Sorun yok, Podge. Ben iyiyim," dedikten sonra bakışlarımı Paul'e çevirdim. "Bu bir Cadılar Bayramı kostümü, Podge da benim *arkadaşım*. Arkadaş edinebilirim, Paul."

"Bu çok açık," diye karşı çıktı. "Elbise dediğin şeyin altından kıçının kıvrımlarını görebiliyorum. Seni bir fahişe gibi gösteriyor. Sen bundan daha iyisin."

"Fahişe mi?" Öfkemin ve sarhoşluğun verdiği cesaretle göğsünü ittim. "Seni şerefsiz."

"Aoife..."

"Arkadaşımla dans ediyordum, sadece eğleniyordum. Yanlış bir şey yapmadım, yine de bana hakaret ettin." Ona ters ters baktım. "Üstelik iki kez. Bu benim için ciddi bir sınır, Paul."

"Evet ama içiyordun."

"Ne olmuş yani?"

"Yani ben bundan rahatsızım."

"Tam olarak neyden rahatsızsın?" Sinirden sesim titriyordu. "İçmemden mi, yoksa dans etmemden mi?"

Paul cevap vermek için ağzını açtı ama hızla sözünü kestim.

"Ne var biliyor musun? Buna cevap verme, hatta benimle konuşma. Aslında neden bu gece için kendini erkek arkadaş görevinden muaf saymıyorsun? Böylece benden utanmak zorunda kalmazsın."

"Bunu yapma, Aoife." Elimi sertçe tutarken sesinde uyaran bir ton vardı. "Burada değil. Bu şekilde olmaz."

"Bunu sen başlattın, Paul." Elimi çekip parmağımı yüzüne doğru salladım. "Bana sürtük dedin, hatırlıyorsun değil mi? Bir de fahişe." Başımı iki yana sallayarak birkaç adım geri çekilince sert bir göğse çarptım. "Ayy!"

"Nasılsın, Aoife?" Sınıf arkadaşım Mack bana dostça bir gülümsemeyle baktı. "İyi görünüyorsun."

"Selam, Mack." Gülümsemesine karşılık verdikten sonra bakışlarımı tekrar Paul'e çevirdim. "Söylediklerini yutacaksın, pislik."

Ardından bana eşlik ettiği için fazlasıyla mutlu görünen, güler yüzlü sınıf arkadaşımla dans etmeye başladım.

"Evet, kızım." Casey destek vermek için Alec'le birlikte dans ederek bize doğru yaklaştı. "O şerefsize kimin patron olduğunu göster."

"Tanrım," diye homurdandı Paul. Kolumu sertçe tutup kaba bir hareketle beni kendine doğru çekti. "Düpedüz sarhoşsun."

"Sen de düpedüz can sıkıcısın. Şimdi bütün gecemi mahvetmeden defol git."

"Ricey, bırak onu, dostum." Mack'in sesi endişeliydi. "Sadece benimle dans ediyordu. Biz arkadaşız, dostum. Zararı yok."

"Evet, pislik," diye araya girdi Alec. Casey'nin kırmızı ruju yüzünün her tarafına bulaşmıştı. "Ona dokunmasan iyi edersin."

Beni arkadaşlarımızdan uzaklaştırırken, "Resmen kendini sergiliyor," dedi Paul. "Bence fazlasıyla zararı var."

"Hey!" diye seslendi Casey arkamızdan. "Paul, bırak kolunu!"

"Hayır." Paul öfkeyle seslendikten sonra kalabalığı yararak ilerlemeye başladı. "Ayılacaksın ve bunu konuşacağız."

Topuklarımı yere sıkıca basıp, "Konuşmak istemiyorum," diye yakındım. "Dans etmek istiyorum."

"Beni daha fazla rezil etmek için mi?" Başını sallayarak beni çıkışa doğru sürüklemeye devam etti. "Hayır, bu olmayacak, bebeğim."

"Dur." Direnmeye, tutuşundan kurtulmaya çalışsam da başaramıyordum. "Kanatlarımı, halemi eziyorsun! Dur, halemi yere düşürdüm."

Paul'ün elinden kurtulmak için var gücümle çekiştirdiğim sırada, aniden kolumu bırakınca dengemi kaybedip dizlerimin üzerine düştüm.

"Halem!" Yarı geveleyerek yarı neşeyle halemi almak için elimi uzattım. Kocaman bir ayak üzerine basıp plastiği ikiye böldüğünde, "Seni piç kurusu," diye feryat ettim. "Halemi kırdın!"

"Ona bir daha bu şekilde dokun, gör bak neler oluyor." Tehditler savuran tanıdık sesin sahibi kolunu belime dolayarak beni ayağa kaldırdı. "O lanet olası bir bez bebek değil, şerefsiz herif."

Bakışlarımı sesin sahibine doğru çevirdim ve tanıdık yeşil gözleri benimkilerle buluştuğunda buğulanmış gözlerimle gülümsedim. "Selam, Joe!"

Sesindeki ona özel derin tınısıyla, "Molloy," diyerek başıyla selamladı. "Yine sorun mu çıkarıyorsun?"

"Her zaman." Kurt gibi sırıtıp dengemi sağlamak için bir kolumu boynuna doladığım sırada, onu görünce kalbimin hızla atmaya başladığını hissettim. "Burada ne işin var?"

"Görünüşe göre, sana göz kulak oluyorum." Joey kolunu sağlam bir şekilde belime sardı.

Bir elini saçlarının arasından geçirerek, "O benim, sik kafalı. Geri çekil," diye homurdandı Paul. "Ben ona göz kulak olurum."

Joey kaşlarını kaldırdı. "Bu konuda çok iyi iş çıkardığın belli oluyor."

"Çok içti. Sarhoş olduğunda ele avuca sığmaz."

"Peki neredeyse kolunu yuvasından çıkarmak üzere oluşunun bahanesi bu mu?"

Kırık parçayı gözünün önünde amaçsızca sallarken, "Biri halemi kırdı, Joe," diye sızlandım. "Ben artık düşmüş bir meleğim."

"Endişelenme," dedi omuz silkerek. "Kimse bir azizi sevmez, Molloy."

"Aoife, buraya gel."

"Peki sen ne gibi giyindin?" Bana uzanan eli itip bakışlarımı Joey'nin üzerindeki beyaz tişörtle mavi kot pantolonun üzerinde gezdirdim. "Dur tahmin edeyim," diye takıldım. Mükemmel şekillendirilmiş saçlarını kabarttıktan sonra elimi tişörtünün yakasının altına gizlenmiş gümüş zincire götürdüm. "Sen de düşmüş bir meleksin."

"Hadi, Aoife," diye araya girdi Paul. Belimden sıkıca tutarak kaba bir hareketle beni göğsüne çekti. "Gidiyoruz. Şimdi."

"Hayır." Nefesimi sertçe dışarı üfledim. "Seninle gelmek istemiyorum. Burada kalıp Casey'yle dans etmek istiyorum."

"Hemen, Aoife!"

"Seninle bir yere gitmek istiyormuş gibi görünmüyor." Joey soğukkanlılıkla araya girmiş, Paul beni çıkışa doğru götürmeye çalışırken önümüze geçmişti.

Erkek arkadaşımın elinden kurtulunca başımı kuvvetle sallayarak, "İstemiyorum," diye onayladım. "Kalmak istiyorum."

Tekrar koluma uzanırken, "Sen karışma, Lynchy," diye uyardı Paul. "O benim kız arkadaşım, senin değil. Ben ona göz kulak olurum."

"O zaman neden ona ne istediğini sorarak başlamıyorsun?" Joey korumacı bir tavırla bir adım atıp tam önümde durdu. "Ona ne yapacağını söylemeyi bırak." Bana döndüğünde içime işleyen yeşil gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Molloy, onunla gitmek istiyor musun?"

"Hayır." Cevap verir vermez yüksek sesle hıçkırdım. "Bana sürtük dedi."

"Ona sürtük mü dedin?"

"Ona sürtük *demedim.*" Paul derhal kendini savunmaya geçti. "Ona bir sürtük gibi dans ettiğini söyledim."

Tüm ağırlığımla koruyucumun uzun gövdesine yaslanarak, "Aynı şey," diye çıkıştım. "Bu gece seninle uğraşamayacağım. O yüzden git ve beni yalnız bırak."

"Aoife."

"Hayır, dur. Seninle gelmiyorum, Paul."

"Sen sarhoşsun ve bu pislik ise kim bilir neyin kafasını yaşıyor," diye hırladı Paul. "Seni onunla yalnız bırakacağımı sanıyorsan aklını kaçırmışsın demektir."

Sabrım tükenince, "Seninle hiçbir yere gitmiyorum," diye bağırdım. "Sana kızgınım, unuttun mu?"

"Ne yani?" diye sordu. "Burada kalmayı mı tercih ediyorsun?" İğrenmiş bakışları Joey'ye kaydı. "*Onunla* mı kalacaksın?"

"Neden olmasın?" Dilim dolanarak cevap verirken Joey'nin sakallı yanağını okşuyordum. "O benim arkadaşım."

"*Arkadaşın* mı?" Paul alay etti. "O senin arkadaşın değil, Aoife. O sadece iyi vakit geçirmek isteyen pis bir keş. Senin arkadaşın *benim.* Seni önemseyen benim. Ben senin *erkek arkadaşınım.* Sen benimsin, lanet olası!"

"Ben senin malın değilim, Paul." DJ kabininden yükselen *Mickey Modelle*'ın *I'll Tell Me Ma* şarkısının dans versiyonunun sesini bastırabilmek için bağırmam gerekmişti.

Gözleri kocaman açılmıştı ve aklını kaçırmak üzereymiş gibi görünüyordu.

Soğukkanlılığını kaybedip, "Kesinlikle öylesin. Şimdi gidiyoruz," diye kükredi. "Çünkü burada onunla kalmana hayatta izin vermem."

"*İzin vermek* mi?" Öfkeyle çıkıştım. "Bana herhangi bir şey için *izin veremezsin,* Paul. Sen kim olduğunu sanıyorsun? Ben bir bireyim. Kendim için kuralları ben koyarım."

"Tamam. Bunların hepsini ve daha fazlasını dışarıda konuşabiliriz." Bana tekrar uzandı ama bu kez Paul'ün elini yaslandığım çocuk savuşturdu, üstelik hiç nazik değildi.

Tehlikeli derecede soğuk bir ses tonuyla, "Onu duydun," diye uyardı Joey. Ardından uzanıp elimi yanağından çekti. Elimin oraya nasıl yerleştiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. "Uzaklaş."

"Buna bayılıyorsun, değil mi?" Paul gözlerini kısmıştı.

"Cidden ölmeyi arzuluyor olmalısın, şerefsiz surat." Joey cevap verirken Paul'e doğru tehditkâr bir adım attı. "Bitirmekten çok mutlu olacağım bir şeyi yeniden başlatmadan önce siktir olup git."

"Dene bakalım," diye hırladı Paul. "Babamın kim olduğunu hatırlıyorsun, değil mi?"

"Beni, *garda* müdürü olan babanla mı tehdit ediyorsun?" Joey başını geriye atarak kahkahalarla güldü. "Sikimdeymiş gibi."

"O bir *garda*'dan çok daha yüksek bir rütbede," diye tısladı Paul. "Bir dahaki sefere bana karşı gelmeyi düşündüğünde bunu hatırlasan iyi edersin, Lynchy."

"Hey, hey." Başımı iki yana sallayıp vücudumu onların arasına sıkıştırdım. Her ikisinin de göğsüne birer elimi bastırırken iki çocuktan yayılan sıcaklığı hissediyordum. "Burada kavga çıkarmayı aklından bile geçirme."

"Burada kavga çıkarmaya çalışan kim, Aoife?" Paul suçlayıcı bir ses tonuyla bana homurdandı. "Çünkü benim durduğum yerden bakınca, tek yapmaya çalıştığım sarhoş kız arkadaşımı eve götürmek. Olay çıkaran ve kurtarıcınmış gibi okulun pislik herifine sarılan sensin. Çok şık davranışlar, Aoife. Gerçekten çok şık."

Paul elini saçlarında gezdirerek Joey'ye ters ters baktı. "Bu gece beni alt ettiğini düşünüyorsan çok yanılıyorsun, Lynchy çünkü burada olanlar..." Duraksayıp alaycı bir tavırla elini ikimizin arasında salladı. "Sayılmaz. Aoife sağlıklı düşünemiyor ve içinde azıcık olsun terbiye varsa, bu durumdan faydalanmazsın."

"Hey." Joey ellerini havaya kaldırırken yüzünde esrarengiz bir gülümseme belirmişti. "Tek yaptığım en sevdiğim *arkadaşıma* iyi bir *arkadaş* olmak."

"O senin hiçbir şeyin değil."

Hemen araya girdim. "Evet, öyleyim."

"Duydun mu, Ricey?" Joey nispet yapan bir sırıtışla cevap verdi. "Senin kız benim *bir şeyimmiş.*"

Joey'ye sinirle bakarak, "Hey," diye tersledim. "Hiç hoş değil."

Hiçbir pişmanlık duymadan omuz silkmeyle karşılık verdi.

"Yine de seni eve götürmeme izin vermek yerine, onunla mı kalmak istiyorsun?" Paul bana o kadar tiksintiyle baktı ki içim acıdı. "Bir buçuk yıl, Aoife. Bir buçuk yıl ve sen benim yerime o pislik herifi mi seçiyorsun?"

"Hayır, Paul. Onu sana tercih etmiyorum, *kendimi* sana tercih ediyorum," dedim titreyen sesimle. Başımı iki yana sallayıp sendeleyerek ikisinden de uzaklaştım. "Buraya kadardı, Paul. Tebrikler, artık özgürsün. Ayrıldık."

"Aoife!" Paul arkamdan seslense de geri dönmedim.

Canı cehenneme.

İkisinin de canı cehenneme.

Kalabalığın arasından sıyrılarak Casey'nin yanına dönmeye çalıştım. Bu gece buraya gelme kararımdan, neredeyse damarlarımda dolaşan alkolden duyduğum kadar pişmanlık duyuyordum.

Telefonum titriyordu.

Gözlerimi kısarak ekrana baktım, Paul'ün adı belirdiğinde hemen *sonlandır* butonuna bastım. Önceki onlarca cevapsız çağrısıyla birlikte bu da sesli mesaja geçebilirdi. Okunmamış yedi tane de mesajı vardı.

Tamamen bunalmış bir ruh haliyle etkinlik alanının dışındaki arabalardan birinin kaputuna oturdum. File çoraplı bacaklarım gevşekçe sallanırken kucağımda bir paket cipsi dengeliyordu. Bedenim buz kesmişti ama gece havasının soğukluğunu hissedecek

kadar bile ayık değildim. Sirkeyle kaplanmış cipsleri delirmiş gibi art arda çiğniyor, bir yandan öfkeyle mırıldanıyordum.

Dilimdeki tat bile sinirimi yansıtıyordu. Çileden çıkmış öfkemle bacaklarımı sallayınca ayakkabılarımdan biri kayıp yere düştü.

Çamurlu su birikintisinin içine düşen parlak beyaz *stiletto*'ma gözucuyla bakarken, "Siktir," diye geveledim. "Orada kal, seni hain sürtük." Çakma deriye ters ters bakarak çıkıştım. "Evet, doğru. Tam söylediğim gibi. Hepsi senin suçun."

"Kirli kanatlı melek değil mi o?" dedi tanıdık bir ses.

Harika.

Gerçekten harika.

Başımı çevirdiğimde buğulanmış bakışlarımın takıldığı kişi, Joey Lynch'ten başkası değildi. Elinde telefonla salınarak bana doğru geliyordu.

"Yine gölgenle mi dövüşüyorsun, Molloy?"

Kanatlarımın yerli yerinde olup olmadığını kontrol etmek için arkama uzanırken, "Seninle dövüşeceğim," diye söylendim. "Kanatlarım gayet iyi durumda, pislik."

"Fazla cips var mı?"

"Hayır, senin için yok." Sinirle çıkıştıktan sonra bir avuç cipsi, bir hanımefendiye yakışmayacak şekilde ağzıma tıkıştırdım. "Hepsi benim."

"Burada tek başına ne yapıyorsun?"

"Ne yapıyor gibi görünüyorum, ahmak herif? Belli ki surat asıyorum." Midemdeki alkolün etkisiyle hâlâ dilim dolanıyordu. "Sen ne yapıyorsun?"

Omuz silkerek telefonunu kot pantolonunun cebine soktu. "Bir arkadaşımı bekliyorum."

"*Arkadaşların* mı var?" Gözlerimi devirdim. "Bu fikre karşı olduğunu sanıyordum."

Joey oturduğum yere doğru yürürken mide bulandırıcı derecede yakışıklı yüzüne eğlenen bir ifade yerleşmişti. "Ah, bu tam olarak doğru değil." Göz kırparak pakete uzandı ve bir cips aşırdı. "Ben sadece sana karşıyım, Molloy."

Bu küçük hırsızlık eylemi içimde mantıksız bir şiddet dalgası yaratmıştı.

"Bana bakın." Homurdanan sesimle korkunç bir girişimde bulunup onun ses tonunu taklit etmeye çalıştım. "Ben Joey Lynch'im. Çok sertim. Çok katıyım. Cipslerini çalmayı ve erkek arkadaşlarıyla kavga etmeyi seviyorum ama kızlarla arkadaş değilim." Kaşlarımı çatarak bir elimi kaldırdım, ardından hızla kendi söylediğimi düzelttim. "*Eski*. Doğru ya. O benim *eski* erkek arkadaşım çünkü şu anki erkek arkadaşım olmadığı kesin. Şerefsiz."

Joey tepkim karşısında kahkaha atarken başını iki yana salladı. "Biraz sarhoşsun, değil mi?"

"Hayır," diye düzelttim. Bir tane daha almak için uzandığında eline vurarak cipslerimden uzaklaştırdım. "Ben uçlarda yaşayan bir kadınım."

"Duyguların o kadar derin, öyle mi?"

Bana laf sokarken elinden bir cips daha kapıp, "Evet, nedenine gelirsek," diye terslendim. "Bu gece eski erkek arkadaşım tarafından alenen sürtük ilan edildim. Bu doğru..." Devam etmeden önce dramatik bir etki yaratmak için duraksadım. "Bilmen için söylüyorum, *eski* erkek arkadaşım benimle azıcık bile sürtüklük yapma ayrıcalığına sahip olmadı." Nefesimi dışarı üfleyerek mırıltıyla devam ettim. "Üstelik onun denememiş olmasından da kaynaklanmıyor." *Sürekli deniyordu.*

Joey önümde dururken kaşlarını kaldırdı. "Sen ve Ricey hiç..."

Gözlerimi kısarak, "Hayır, yatmadık," diye çıkıştım. "Tanrım, beni ne sanıyorsun?" Hemen uzanıp bir elimle ağzını kapattım. "Biliyor musun, buna cevap verme. Senden ilişki tavsiyesi almaya ihtiyacım yok."

Joey gözlerini devirerek uzandı ve elimi ağzından çekti. "Tanrım, Molloy." Dilini çıkarıp altdudağını yaladı. "Bu cipslere ne kadar sirke koydun?"

"Mükemmel miktarda." Az önce ağzına kapattığım elimin par-

mağını yalayınca onun tattığı kısmı denemiş oldum. Parmağımı ağzımdan çıkardığımda, "Tamam," dedim kabullenerek. "Sirke konusunda biraz fazla cömert davranmış olabilirim."

"Ciddi misin?" Sesindeki alaycılık barizdi.

"Hey, beni yargılama." Alıngan bir tavırla kendimi savundum. "Zaten sana uçlarda yaşayan bir kadın olduğumu söylemiştim. Konu sirkenin miktarını ayarlamaya dönerse, muhakeme eksikliğimi sorgulayamazsın. Bu geceye bakılırsa, hiçbir şeyi doğru düzgün değerlendiremediğim açıkça belli oluyor."

"Benim muhakemem gayet yerinde, Molloy. Dolayısıyla yaşananlar konusunda pislik yapan senin erkek arkadaşındı." Joey ellerini kot pantolonunun ceplerine sokarak konuşmayı sürdürdü. "Eğer sana baskı yapıyorsa, bırak gitsin. Bu saçmalıklarla uğraşmak için dünya kadar zamanın var."

"Eski sevgilim." Yüzüm kıpkırmızı olmuştu. "Saçmalık derken seksi mi kastediyorsun?"

"Sikişmek dememi mi tercih ederdin?" dedi hiç duraksamadan. "Bak, dilediğini yapabilirsin ama tavsiyemi sorarsan, kendini onun gibi adamlara teslim etmemeni söylerim."

"Onun gibi adamlara mı?"

"Seni önemsediğini söyleyen, istediğini alamayınca sana el kaldırıp sürtük diyebilen adamlara."

"Bir zamanlar bana *kolay* diyen çocuğun aksine."

Bana doğru eğilerek eğlenen ifadesiyle, "Aramızda birkaç büyük fark var," diye cevapladı. Parfümünün kokusunu alabileceğim kadar yakınımdaydı. "Bak... söylemek istediğim tek şey, Paul Rice'tan daha iyisini bulabileceğin."

"Öyle mi?" Bu çocuğun beni ne kadar derinden etkilediğini belli etmemek için umutsuz bir çabayla gözlerinin içine baktım. "Bu kadar konuşkan bir ruh halinde olduğuna göre, o *farklılıkları* benimle paylaşma nezaketini gösterir misin?"

"Bunu gerçekten istiyorsan..."

"Gerçekten istiyorum."

"Peki," dedi hiç duraksamadan. "İlk fark, sana kolay olduğunu

söylediğim gün muhakememde bir anlık hata yapmış olabilirim." Konuşurken ellerini iki yanıma yerleştirmişti. "O günden beri bunu söylediğime defalarca pişman oldum."

"Vay canına. Söylediklerin özür dilemenin başka bir yolu mu?" Bedenimin ona yaklaşmaya başladığını fark edince derin bir nefes aldım. "Çünkü bu da önceki kadar berbat."

"Özür değil," diye düzeltti. "Daha çok nadiren dile getirdiğim bir itiraf."

"Anladım," dedim soluklanarak. Kalbim göğsümde çılgınca atarken dirseklerimin üzerinde geriye yaslandım. "Bu kadar nadir bir itirafsa, söylemek gerçekten canını yakmış olmalı."

"Tahmin bile edemezsin." Ellerini bedenimin iki yanına yerleştirip ağırlaşmış göz kapaklarının altından bana baktı. "Devam edeyim mi?"

Başımı salladım. "Evet."

"İkinci fark ise ben senin erkek arkadaşın değilim, Molloy. Senin için endişelenmem *gerekmiyor*, unuttun mu?"

"Hayır, endişelenmen *gerekmiyor.*" Beni arabanın kaputuna yaslarken içimde yükselen heyecan dalgasıyla hafifçe titredim. "Yine de endişeleniyorsun."

Gözlerinde bir kıvılcım belirdi ama inkâr etmeye çalışmadı.

Benim neyim vardı böyle? Bu çocuğu kışkırtmak, Fota Doğal Yaşam Parkı'ndaki çita kafesine elimi sokmakla aynı şeydi.

Riskli bir hareketti.

"Üçüncü fark var mı?"

"Evet, bir fark daha var," diye cevapladı. "Öğrenmek ister misin?"

"İsterim."

"Emin misin?"

"Eminim."

Nefesindeki alkol kokusunu alabileceğim kadar yaklaşıp, "Üçüncü fark," diye fısıldadı. "Beni bacaklarının arasına alman için sana baskı yapmıyorum." Gövdesini hafifçe doğrultarak aramızdaki mesafeyi gösterdi. "Bunu tamamen kendi başına yaptın."

Bakışlarını takip edip usta bir hareketle bacaklarımın arasına girdiğini görünce nefesim boğazımda düğümlendi. Bu yetmezmiş gibi, bacaklarım da kendiliğinden beline dolanıvermişti.

"İnanılmaz," diye fısıldadım. Birbirimize bakarken hızlı ve derin nefesler alıyordum. "Oraya nasıl dolandıklarını hiç anlamadım."

"Aynen." Aramızdaki mesafeyi bir kez daha kapattığında dudakları benimkilerle birleşecek kadar yakındı. "Ben de."

Seni öpecek.

Aman Tanrım, Aoife. Dudakları seninkine değecek.

Sakin ol, panikleme.

O anda duyduğu tekerlek gıcırtısı dikkatini benden uzaklaştırınca ağlamak istedim.

Hayır! Tanrım, *neden?*

Yolda hızla ilerleyerek bize doğru gelen *Honda Civic*'in ses sisteminden *Puddle of Mudd*'ın *Control* şarkısı yankılanıyordu. Sürücüsü alandaki çakıl taşlarını her tarafa sıçratacak kadar hızlı kullanıyordu. Bize doğru selektör yapıp korna çaldığında kalbim sıkıştı çünkü onu tanıyordum.

Shane Holland.

"Kahretsin." Joey inleyerek bir an için başını omzuma yasladı. En sonunda, "Gitmem gerekiyor," dedi gergin bir sesle. "Beni almaya geldi."

"Bekle. Hayır, Joey... onunla gitme!" dedim boğulurcasına. Doğrulup bir adım geri çekildiğinde hemen elini tuttum. "Lütfen, onunla hiçbir yere gitme." Aceleyle ayağa kalkmaya çalışırken parmaklarımızı sıkıca birbirine kenetledim. "Onunla gitmek yerine burada benimle kal."

"Dinle, Molloy. Bizimle ilgili..." diye başladıktan sonra devamında söyleyeceği kelimeleri dikkatli seçmek için düşünüyormuş gibi duraksadı. Başparmağını parmak eklemlerimin üzerinde hafifçe gezdirirken tüm odağı birleşmiş ellerimizdeydi.

"Bizimle ilgili mi?" dedim boğuk bir sesle. Başparmağının tenimde gezinmesinin verdiği hisle titriyordum.

"Sen benim arkadaşımsın," dedi sonunda.

"En sonunda hiç zorlanmadan bunu kabul ediyor musun?"

Başını sallayarak küçük, mizahsız bir kahkaha attı. "Sadece birkaç yıl sürdü, değil mi?"

"Sadece birkaç yıl."

"Evet." Boğazını temizleyip arabanın beklediği yere doğru baktı, ardından bana döndü. "Senden hoşlanıyorum."

"Vay canına," diyerek derin bir nefes aldım. "Bir itiraf daha."

"Şimdiye kadarki en zor olanı."

"Bundan eminim."

"Ne olmamızı istediğini biliyorum," derken ses tonu sertleşmişti. "Ama bunu yapamayız."

"Joe..."

Elimi hafifçe sıkıp, "Hayır, beni dinle," dedi ciddiyetle. "Arkadaşın olabilirim, tamam mı? Bunu yapabilirim. Ama sistemimde kötü genler barındırdığımı bilmen gerekiyor. DNA'm cidden berbat."

"Kimse mükemmel değildir, Joe."

Eğilerek az önce düşürdüğüm ayakkabımı yerden aldı. Yumuşak bir sesle, "Güzel ayakkabı," dedikten sonra tekrar giydirdi. "Haklıymışsın. Babanın peşinden koşmaya değerdi."

"Gördün mü?" Ağlamamak için zorla gülümsedim. "Sana söylemiştim."

Çömelmiş halde elini ayağımdan çekmeden, "Senin için iyi bir arkadaş değilim," diye sessizce devam etti. "Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

"Bu konuda düşündüğünden çok daha iyisin."

"İşime ihtiyacım var, Molloy."

İşte beklenen olmuştu.

En sonunda.

"Sonunda itiraf ediyorsun yani?" diye fısıldadım. "Babam yüzünden mi beni görmezden geldin?"

"Bir de benden daha iyisini bulabileceğin için." Ayağımı bırakıp yavaşça doğruldu. "Ama o heriften daha iyisini de bulabilirsin."

"Joe."

"Lynchy!" Çocuklardan biri arabanın kapısını açarak seslendi. "Gidelim, dostum."

"Tamam, geliyorum." Omzunun üzerinden bakıp seslendiğinde içim panikle doldu.

"Dinle, sadece sohbet edebiliriz," dedim aceleyle. "Takılırız, ne olursa. Arkadaş olarak. Arkadaşlık iyidir. Lütfen onunla gitme, Joey."

Acı dolu bir nefes vererek bana doğru eğildi ve alnıma bir öpücük kondurdu. "Senin için deli olmam işten bile değil, Molloy." Dudakları alnıma dokunurken, "Aklımdan uzak dur, duydun mu?" diye ekledi.

"Yapma, Joey." Sonunu düşünmeden kapıldığım duygularımın boğuklaştırdığı sesimle, uzaklaşan adımlarının arkasından seslendim. "Onlarla gitme."

Arkasını dönüp yeşil gözleri benimkileri bulduğu anda kendi içine kapandığı, beni ve dünyanın geri kalanını dışarıda bıraktığı anlaşılıyordu. "Görüşürüz, Molloy."

31 EKİM 2001
NE KULLANDIN?
JOEY

Molloy normal bir günde bile benim için dikkat dağınıklığı sebebiydi. Seksi bir melek kostümü giymiş ve bolca alkol almışken o kız felakete davetiyeydi.

Karışmamam gerektiğini biliyordum... Ricey'yle olan ilişkisine burnumu sokmaya hakkım yoktu ama kendimi yapmaktan alıkoyamadığım şey de tam olarak buydu.

Her zaman olduğu gibi başımı belaya sokmak pahasına bodoslama aralarına dalmıştım.

Elbette her zamanki gibi ters tepmişti.

Çünkü her şeyi mahvetmeye çok *yaklaşmıştım.*

Dürüst olmak gerekirse, Shane ve çocuklar gelmeseydi ikinci kez düşünmezdim. O kırmızı dolgun dudaklarını öpmekle kalmaz, ondan hakkım olmayan bir şeyi de alırdım.

En sonunda Shane'le işimi halledip geri döndüğümde o ikisi *birlikteydi.* Bu yüzden o anı bölmeleri aslında iyi olmuştu.

Bunun ardından ruh halim geri dönüşü olmayan bir noktaya ulaşacak kadar kararmıştı.

Mantıksızlık derecesinde kıskandığımı, ne kadar umutsuz hissettiğimi bir tek Tanrı biliyordu. Sadece Shane'den aldığım *oxy*'yi ezerek burnumdan çekmek bana tam olarak ihtiyacım olan şeyi vermişti.

Kaçış.

Zihnim Everest'ten daha yükseğe ulaşmış, gerçeklikten kopmakla geri dönmek arasında savruluyordu. Hiçliğin o muhteşem hissi bilincimi ele geçirip beni hiç ayrılmak istemediğim bir yere götürmüştü.

Nefes alıyor muydum?

Bilemiyordum.

İstesem bile umurumda olmayacak durumdaydım. Üstelik istemiyordum.

Sadece hissetmeyi bırakmak istiyordum.

Umursamayı bırakmak istiyordum.

"Çok güzelsin."

Gözlerimi kapatmış, sırtımı soğuk beton duvara yaslamıştım. Ellerim iki yanımdan gevşek bir şekilde sarkarken bir yabancının elleri tenimi çekiştiriyordu.

"Karın kasların harika."

Bu gece sadece kaybolmak, bir süreliğine bana bağımlı kimsenin olmadığı bir huzuru hissetmek istemiştim. Ancak o sesin konuşmaları kulağımda çınlamaya devam etti ve beni hiçlikten çekip almaya çalıştı.

"Joey... benimle misin?"

Hayır, onunla değildim.

"Bunu sevdiğini sanmıştım?"

Tamamen kaybolup gidiyordum.

"Joey."

Hiçbir şey yoktu.

"Joey."

Uyuşmuştum.

"Joey."

Bırak beni.

"Joey, bu gelen annen değil mi?"

"Aman Tanrım, annesi burada ne arıyor?"

"Hey! Çık şu kafadan, ahmak."

Düşüncelerimde sert bir tokat sesi yankılanırken aynı anda yanağıma yakıcı bir acı hissi yerleşti.

"Ona ne oldu?"

"Bir şeyi yok, gayet iyi."

"İyi mi? Ona bir baksana, aklı başında değil. Oğlumdan uzak dur."

"Kendine gel, Joe."

"Joe. Annen burada, dostum."

"Joey, uyan. Sana ihtiyacım var."

Dudaklarımı birbirine bastırarak zorla gözlerimi açtım ve tanıdık bir yüzün netleşip bulanıklaşmasını izledim.

"Ne kullandın?" Annem küçük elleriyle yüzümü tutarken buyurgan bir tavırla soruyordu. "Ne kullandın, Joey!" Acı içinde inledi, birkaç saniye hızlı ve derin nefesler aldıktan sonra dikkatini yeniden bana verdi. "Kendine ne yaptın?"

Lanet olsun, hatırlamam mümkün değildi.

"İyi olacağım," diye geveledim. Bedenimde dolaşan sıcaklığın verdiği o muazzam hissin tadını çıkarıyordum. "Neredesin... anne, buradasın."

Küçük bir çocukmuşum gibi elimi tutarak, "Evet, buradayım," diye çıkıştı. Uzun zamandır çocuk olmamıştım. "Seni almaya geldim çünkü hastaneye gitmem gerekiyor." Boğuk çıkan sesiyle konuşurken beni peşinden sürüklüyordu. "Shannon'ın benimle gelebilmesi için kardeşlerine bakmanı isteyecektim ama kendine bile bakamayacağın ortada."

Kayıtsız bir şekilde, nereye gitmem gerektiğini belirleyen kadına kendimi teslim ettim.

Varış noktasının neresi olduğu benim için önemli değildi.

Artık hiçbir şey önemli değildi.

"Bebeği mi doğuruyorsun, anne?" Saçımı gözlerimin önünden çekmeye çalışsam da başaramadım. "Bir tane daha mı geliyor?"

"Evet, Joey. Doğuruyorum." Bir araba kapısının açılma sesi kulaklarıma ulaştı, ardından içeri itilip arka koltuğa yüzüstü düştüm. "Sen bir utanç kaynağısın."

Arka koltukta yanıma oturan kadının varlığını hissederek, "Biliyorum," diye yanıtladım uyuşuklukla. "Üzgünüm, anne..."

"Konuşma," diye sertçe uyardı. Bir an sonra taksi şoförü olduğunu sandığım birine, bizi hastaneye götürmesini söyledi.

"Ağlama, anne." Kendimi oturur pozisyona getirmek için emniyet kemerimi çekiştirmeye çalıştım ancak tamamen pes edip onun yapmasına izin verdim. "Ben... şey, her şey yolunda..."

"Kalbimi kırıyorsun." Sesi titriyordu. "Kendini öldürüyorsun."

Hissetmem gerektiğini bildiğim duygular artık içimde, göğ-

sümdeki o derin boşlukta yoktu. Tamamen bitmiştim. Bunu inkâr etmenin, karşı koymanın hiçbir anlamı yoktu. Kendi annemin bile bana inancı kalmamıştı.

"Tamamen ona benziyorsun. Her açıdan."

DNA'mla savaşmanın ne anlamı vardı ki?

Ben bundan ibarettim, üstelik bir daha hiçbir şekilde toparlanamayacağım ya da düzelemeyeceğime dair korkunç bir hisse kapılmıştım. Hayatımı sıfırlayamazdım. Felç olmuş, hayatım boyunca en çok nefret ettiğim insana benzeyen bir bedende sıkışıp kalmıştım.

Hemen hemen.

Bu aralar kendimden biraz daha fazla nefret etmeye başlamıştım ama annemi üzdüğümü bilmek beni öldürüyordu. Anneme, o adamın hissettirdiklerinin benzerini yaşattığımı düşünmek beni mahvediyordu.

"Evet." Gözlerimi kapatarak başımı annemin omzuna yasladım ve derin bir iç çektim. "Haklısın, anne."

31 EKİM 2001
KİRLİ KANATLI MELEK
AOIFE

"Yaşananlar için gerçekten çok üzgünüm." Paul elimi tutarak beni parti kalabalığından uzaklaştırırken tekrar gözüme girmek için çabalıyordu.

Gözucuyla, siyah bir *Honda Civic*'in etkinlik alanının girişine hızla yanaştığını görünce kalbim şiddetle çarpmaya başladı.

Geri dönmüştü.

Arabanın kapısı açıldı, Joey dudağının arasına sıkıştırdığı bir sigara ve elinde bir *Dutch Gold** kutusuyla kahkaha atarak indi. Vedalaşmak için arabanın tavanına sertçe vurup arkasından el sallarken zar zor ayakta duruyordu.

Kendi kendine gülerek sigarasından bir nefes çekti, etrafına bakındı ve gözleri en sonunda bana takılı kaldı.

El salladım.

Karşılık vermek için elini kaldırmak üzereyken bakışları Paul'e kayınca durdu.

Gülümsemesi kayboldu.

Dikkatimi kendine çekmeye çalışarak, "Sen sadece dans ediyordun," diye devam etti Paul. "Şimdi anlıyorum. Aptallık ettim. Üzgünüm, Aoife. Gerçekten üzgünüm." Öfkeli bir nefes verip elimi bıraktı ve saçlarını karıştırdı. "Kıskanç pisliğin tekiyim, tamam mı? Bunu engelleyemem. Sana bakınca..."

"Bana bakınca mı?" Arkamda duran arabaya yaslandım, kollarımı göğsümde kavuşturarak ona sertçe baktım. "Bundan ne anlam çıkarmalıyım?"

"Çok güzel olduğunu söylemeye çalışıyorum. Senin etrafındayken aklımı kaybediyorum."

"Yalakalık seni bu durumdan kurtaramaz," diye uyardım. Bakışlarımı tekrar çevirdiğimde Joey'nin gözden kaybolduğunu fark ettim. "Bana sürtük ve fahişe dedin."

---

* Sadece İrlanda'da satılan uygun fiyatlı bir ithal bira markasıdır. (ç.n.)

"Aoife, hadi ama," diye yalvardı. "Söylemek istediğimin bu olmadığını biliyorsun. Senin hakkında böyle hissetmiyorum."

"Eğer kastettiğin şey o değilse, hiç söylememelisin," diye tersledim. Sesimdeki duygusallığı gizleyememiştim.

Çünkü canımı *acıtıyordu.*

Benim hakkımda bunları düşünmesi gerçekten kötü hissettiriyordu. İlişkimiz tam bir facia olsa bile bana söyledikleri canımı acıtıyordu çünkü birlikte olmadan önce arkadaştık.

Paul'ün maddiyata fazla önem veren, kibirli biri olduğunu hep biliyordum. Benim de bir sürü kusurum olduğu için eskiden bu durum beni çok fazla rahatsız etmezdi. Gürültücü ve açık sözlü biriydim. Babamın sıkça hatırlattığı gibi sessiz bir keşişi bile tartışmaya sürükleyebilirdim, özellikle yakınlaşma söz konusu olduğunda ağırdan alırdım.

Paul benim kusurlarıma her zaman toleranslı davrandığından ben de onunkilere aynı şekilde yaklaşmıştım. Ancak son zamanlarda karşılıklı olarak birbirimize tahammül etmenin, bir ilişkiyi sürdürmek için yeterli bir neden olmadığını düşünmeye başlamıştım. Üstelik bu ilişki her geçen gün omuzlarıma daha ağır bir yük bindirmeye başlamıştı.

"Bak, bence aramızdaki ilişkinin yürümediği çok açık." En sonunda düşündüklerimi ona söylemeye cesaret edebilmiştim. "Ben mutlu değilim, sen de mutlu değilsin. Bu yüzden devam etmemiz için bir neden göremiyorum..."

"Sakın söyleme," diye uyardı. Ellerimden tutup beni kendine doğru çekerken bakışları panikten çılgına dönmüştü. "Ayrılmıyoruz, Aoife. Bu kesinlikle olmayacak, o yüzden bunu aklından çıkar."

"Aklımdan çıkarmak mı?" Ellerine vurarak onu uzaklaştırdım. "İlişkimizdeki tüm kararları sen veremezsin, Paul. Bu ilişkide olmak isteyip istemediğim konusunda benim de söz hakkım var. Beni zorlayamazsın."

"Onu istiyorsun."

"Sen neyden bahsediyorsun?"

"Neyden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun." Tiksintiyle gözlerini kıstı. "*Kimden* bahsettiğimi biliyorsun."

Derin bir nefes aldım. "Bu Joey'yle ilgili değil."

"Her zaman onunla ilgili, Aoife." Soğukkanlılığını tamamen yitirmiş, adeta kükrüyordu. "Her şey dönüp dolaşıp ona geliyor çünkü sen tamamen onunla ilgilisin. Bunu inkâr etmeye zahmet etme. Yüzünden açıkça okunuyor."

"O benim *arkadaşım*, Paul."

"Saçmalık."

"Seninle bu konuda kavga etmeyeceğim," dedim homurdanarak. "Joey benim arkadaşım ve *kimse* için ondan vazgeçmeyeceğim."

"*Ondan* vazgeçmeyeceğini söylüyorsun," diye düzelttikten sonra mizahtan yoksun bir kahkaha attı. "Tanrım, nasıl bu kadar kör olabilirsin? O pislik seni istemiyor. Bunu o kalın kafana ne zaman sokacaksın? Seni hiç umursamadığı halde onun için bu kadar çabaladığını görmek gerçekten acınası bir durum."

"Paul!"

"Bak!" Beni, etkinlik alanının yan tarafını net olarak göreceğim şekilde döndürdü. Çenemden tutarak, "Ona bak," diye buyurdu. Danielle Long'un, Joey'yi etkinlik alanının duvarına yaslayıp dilini ağzına soktuğu anı izlememi sağladı. Elleri yanlarında gevşekçe sallansa da ona karşılık verirken kalçasını öne doğru itiyordu.

Evet, kesinlikle onu öpüyordu.

Nefesim boğazımda düğümlendi ve yerimde durup *yıkılmamak* için içimdeki tüm gücü kullanmam gerekti.

Her anını izlemem için beni zorlayarak, "Bak," dedi Paul tekrar. "İşte seni bu kadar düşünüyor, Aoife. Onun umurunda bile değilsin."

31 EKİM 2001
SENİNLE KALACAĞIM
JOEY

Acı içinde kıvranırken yatağın korkuluklarını kavrayıp, "Bazen çok... berbat biri olabiliyorsun, Joey," diye bağırarak vahşi bir feryat kopardı.

"Özür dilediğimi söyledim," dedim boğuk bir sesle. Sarhoşluk hissi yerini hızla şiddetli titremelere bırakmıştı. "Bana öyle bakmayı kes."

Gerçeklik tsunami büyüklüğünde dev dalgalar halinde etrafımdaki bulanıklığı parçalıyordu, ben ise yeryüzüne doğru düşmeye devam ediyordum.

Yine de buradaydım, değil mi?

Onun elini tutan bendim.

O adam hangi cehennemdeydi?

"Tamam, Marie, bir sonraki kasılmada güçlü bir şekilde ıkınmanı istiyorum," diye talimat verdi ebe. Beni yolundan çekip elinde aklımın alamayacağı bir dizi tıbbi malzeme ve aletle annemin bacaklarının arasına yerleşmişti. "Neredeyse başardın, tatlım. Bebeğin başını görebiliyorum. Bir kere daha sertçe ıkındığında hepsi bitecek."

"Ben, şey..." Kendimi sersemlemiş hissederek annemin yatağından uzaklaştım. Bir şeyler yapmak, *oradan* başka bir yerde olmak istiyordum. "Geri döneceğim..."

"Hayır... Joey, gitme!" Annem haykırırken elimi ölümcül bir kuvvetle kavradı. "Lütfen beni yalnız bırakma."

"Anne, ben..." Görüşümü netleştirmek için başımı salladığımda elimi sıktığını hissettim. Bir yandan kusmamaya çalışıyor, diğer yandan olanları anlamlandırmayı deniyordum. "Ben sadece, şey..." Gözlerimi hızla kırpıştırıp kolumla alnımı sildim ve kendimi onun yüzüne konsantre olmaya zorladım. "Lütfen bana bunu yaptırma."

"Sana ihtiyacım var," diye titreyerek haykırdı. "Başka kimsem yok."

Hissettiğim yoksunluk sisinin arasından, mavi gözlerindeki dehşeti görmek ayılmamı sağlıyordu.

"Lütfen... Korkuyorum."

"Tamam." Yanına dönüp ona elimi uzattım ve parmaklarımı neredeyse çatlayacak kadar sıktığında bile tek kelime etmedim. "Seni bırakmayacağım."

"Geliyor!" Çığlık atarken annemin yüzü acıdan çarpılmıştı.

"Ikın, Marie. Yalnızca ıkın."

Yüce Tanrım...

Nefes almasını söylemek bir yana dursun, neredeyse bayılmak üzereydim.

"Başı çıktı," diye duyurdu ebe. "Aferin sana. Bir sonraki kasılmada doğmuş olacak."

Paniğe kapılmış sesiyle, "Joey, gitme. Lütfen gitme," diye haykırdı annem. "Yapayalnızım. Sana ihtiyacım var... lütfen..."

"Tamam." Yutkunarak içimde kalan son azmi sağlamlaştırdım ve boğulurcasına konuştum. "Gitmem, anne."

Bir dakikadan kısa bir süre sonra annemin yüzü acıyla buruştu. Tüm vücudu titremelerle sarsılırken teni koyu kırmızı bir renge büründü.

Tam o anda onu duydum.

Tiz bir ağlama sesi yankılandı.

Sersemlemiş bir halde ebenin kanlı, mukusla kaplı küçük bir bebeği annemin bacaklarının arasından çıkarışını izledim. "Tebrikler," dedi gülümseyerek. "Bir oğlan daha."

Onu annemize bağlayan göbek bağını kestikleri anı izlerken beni anneme bağlayan kordonun gerçekten kopup kopmadığını merak ettim. Görünmezdi, yine de beni doğuran kadına derinden bağlı hissettiriyordu. Her şeyi boş vermek, acıyı ve baskıyı omuzlarımdan atmak istedim.

Ebe çığlık atan bebeği sildikten sonra bir havluya sararak annemin göğsüne yerleştirdi.

Bedenim titrerken annemin kucağındaki morarmış minicik varlığa bakıp, "Tanrım," dedim boğulurcasına. "Çok küçük."

"O iyi mi?" Annem minik yavrusunu göğsüne bastırmış, ağlayarak aynı şeyi defalarca sormaya devam ediyordu. "O iyi mi?"

"O mükemmel, Marie," diye güvence verdi ebe. "Biraz küçük ama zaten birkaç hafta erken doğdu. Ciğerleri sayesinde bunu fazlasıyla telafi ediyor."

"Ne yapıyorsunuz?" Ebelerden biri annemin kalçasına bir şırınga batırırken diğerinin karnına sertçe bastırmaya başlamasını dehşet içinde izliyordum. "Keser misin şunu? Daha yeni doğurdu. Ona zarar vereceksin."

"Sorun yok, Joey," dedi annem. "Bu normal."

"Ne normal?"

Sakin tavrıyla, "Annenizin gayet iyi olduğuna söz veriyorum," diye açıkladı ebe. "Bunların hepsi çok normal. Plasentayı olabildiğince hızlı ve kolay bir şekilde atabilmesi için rahminin kasılmasına yardımcı oluyoruz."

"Pla...senta da ne?" Hemşireye bakakaldım, ardından bakışlarımı anneme çevirdim. "Dahası mı var?" Dehşete kapılmış bir şekilde başımı salladım. "Nasıl *daha fazlası* olabilir ki?"

18 ARALIK 2001
ŞİŞKO OLDUĞUMU SÖYLEDİ
AOIFE

"Bu doğru değil."

"Geçen sefer de böyle söylemiştin."

"Geçen sefer söylediklerim doğru değildi."

"Sana inanmıyorum."

"Dinle, okuldan sonra evime gel. Orada düzgünce konuşabiliriz."

"Yani bana bir yalan daha mı uyduracaksın?"

"Hadi ama, Aoife. Bunu çözmeye çalışmamız gerekiyor. Benimle konuşmazsan sorunu nasıl düzeltebiliriz?"

"Neden beni evine kadar sürüklemiyorsun? Zorlama konusunda gittikçe daha iyi olmaya başladın."

Pes etmeyi reddettiğimde Paul öfkeyle nefes verip sınıfın diğer ucundaki sırasına doğru ilerledi.

Cadılar Bayramı partisinin üzerinden neredeyse iki ay geçmişti. Paul'le aramızdaki ilişkiyi yeniden düzelttiğimizi söylemek biraz abartılı olurdu. Zaten hiçbir zaman tam olarak yolunda gitmemişti.

Ben Cadılar Bayramı gecesi her şeyi bitirmek istediğimde Paul engel olmuştu. Sonunda ilişkimize geçici bir ara verme konusunda anlaşmıştık. Tabii bu ara, ben pes edip tekrar denemeyi kabul edene kadar toplam üç hafta sürmüştü.

Sonrasında her şey tam anlamıyla eskiye dönmüştü. Birkaç gün içinde her şey başa sarmıştı ve ben bu lanet durumdan gerçekten sıkılmaya başlamıştım.

Paul'ün o gece bana sert davrandığı ve bana isimler taktığı için üzgün olduğunu, bunu düzeltmeye çalıştığını biliyordum. Asıl sorun, ilişkimizi düzeltmeye çalışmak için gereken enerjiyi bir türlü bulamıyor olmamdı.

Çünkü onunla ilişkimi sürdürmek isteyip istemediğimden emin değildim.

Paul'ün, o çocuk olduğu zamanı özlemiştim.

Yanımda olmasını istediğim kişi, o çocuktu.

Erkek arkadaşım olan Paul'ü özlemiyordum.

O sahiplenici, ellemeyi seven piçten ardıma bakmadan kaçmak istiyordum.

Paul'ün o eski hallerini bir tek aramızın bozuk olduğu zamanlarda görebiliyordum. Sadece o zaman bana şefkat gösteriyor, söylediklerimle ilgileniyor ve hepsinden önemlisi bana saygılı davranıyordu.

Kendisinin *bu* halindeyken oldukça harika bir adamdı. Tek sorun, alnıma bir kız arkadaş etiketi yapıştırdığı anda o harika adamın ortadan kaybolmasıydı. Ona istediğini verir vermez o baskıcı, bencil pislik geri dönmüştü.

Her fırsatta onun boktan davranışlarıyla mücadele etsem de kararlı duramadığım, beni tatlı dille kandırıp yarım yamalak bir ilişkiye geri döndürmesine izin verdiğim için kendime öfkeliydim. Sonuçları ne olursa olsun, dik duran bir kadın olarak bu ilişkiyi sonsuza dek bitirmem gerektiğini içten içe biliyordum çünkü bu arafta sıkışıp kalmak, bir şeylerin değişmesini beklemek beni perişan ediyordu.

Paul'ün en son sergilediği ve şu anda öfkeden delirdiğim kabalığı, ilişkimizde benim için bir kural varken onun için tamamen farklı bir kural olmasıydı. Sınıftaki erkeklerden birine çok uzun süre gülümsediğimde bile çılgına dönüyordu, aynı şeyi kızlara yapmakta hiçbir sakınca görmüyordu.

Bu çifte standart ve ikiyüzlülük sinirlerimi bozuyordu.

Örneğin bu sabah Casey'den duyduğuma göre, Paul ara verdiğimiz dönemde Tommen Koleji'nden bir kızla takılırken görülmüştü. Casey bunu Mack'ten, o ise Dricko ve Sam'den öğrenmişti.

Bu söylenti hakkında onunla yüzleştiğimde yalan olduğuna yemin etmişti. İşte bu yüzden şu an içinde olduğumuz çıkmaza düşmüştük. Artık neye inanacağımı bilmiyordum ama eğer doğruysa, *dürüst* olması halinde ona daha fazla saygı duyacağımı biliyordum.

Bu son söylenti neredeyse ilişkimizin tabutuna çakılmış son çiviydi. Eğer Paul gizlice başka kızlarla öpüşüyorsa, ben de Joey'yle

hiç başlamamış ve asla olmayacak bir ilişkiyi kaçırma korkusuyla kalbime sıkı sıkıya tutunuyorsam, zaten mahvolmaya mahkûmduk.

Kalbimin derinliklerinde ilişkimize bir şans daha vermenin, Paul'ün özür dileyen açıklamalarından çok yanımda oturması gereken serseriyle ilgili olduğunu biliyordum.

Serseri derken Joey'yi kastediyordum.

O gece partide yollarımız ayrıldıktan sonra okulun sürtüğü ödülü için kendini tüm kalbiyle ortaya atmıştı.

Önceden hiç değilse biraz olsun klas ve sağduyulu davranıyordu. O geceden beri ise kimin izlediğine hiç aldırmıyordu.

Ya da benim izlediğime.

Cadılar Bayramı partisinden sonraki haftalarda birbirimize laf atma ve şakalaşma rutinimize yeniden başlamıştık. Joey *neredeyse* yaşamak üzere olduğumuz şeyden hiç bahsetmiyor, hatta hiç olmamış gibi davranıyordu. O kadar ikna ediciydi ki, bazen her şeyi hayal edip etmediğimi merak ediyordum.

Oysa hayal görmediğimi biliyordum.

Sınıf arkadaşımızla öpüştüğü anın görüntüsü gözlerimin arkasına kazınmıştı.

Okulda dolaşan dedikodulara göre, Cadılar Bayramı partisinin olduğu gece Joey ve Danielle birlikte olmuşlardı. İlk duyduğumda hissettiklerim, sadece kırgınlıktan çok daha fazlasıydı. Neredeyse kalp kırıklığı gibiydi.

Joey ve Danielle'in düzenli olarak birlikte olduklarına dair korkunç, acımasız söylentiler BDO'nun koridorlarında dolaşmaya devam etti. O kızın her derste ona yaranmaya çalıştığını, sürekli dokunduğunu gördükçe kıskançlıktan çıldırıyordum. Onları birlikte gördüğümde içimde uyanan öldürme arzusuna karşı koymaya bile çalışmıyordum.

Çünkü dürüst olmak gerekirse, ona karşı bir şeyler hissediyordum.

Hissetmemem gerekirdi ve kesinlikle bana iyi gelmiyordu.

Yine de hissediyordum.

Joey'nin insanların gözündeki itibarına ve dedikoduların aksine, ağzı sıkı biri olduğu açıkça ortadaydı. Bir çapkın olabilirdi ama en azından yaşadıklarını kimseye anlatmıyordu. Bu da o gece ne kadar ileri gittiklerine dair söylenenlerin, hiçbir şekilde onun tarafından doğrulanmayacağı anlamına geliyordu.

Aslında Danielle'e her zamankinden farklı davranmıyordu. Hâlâ aynı Joey'ydi; biraz mesafeli, biraz flörtöz ve çoğu zaman sinirliydi.

Cadılar Bayramı'ndan beri arkadaşlığımız nispeten sağlam kalmasına rağmen çekingenliğimi ve acımı gizleyemiyordum. Onun başka bir kızla öpüştüğünü görmek, beni hem sarsmış hem de bu çocukla ilgili hissettiklerime son vermem gerektiğini anlamamı sağlamıştı.

Dilemeyi bırakmalıydım.

Umut etmeyi bırakmalıydım.

Merak etmeyi bırakmalıydım.

İstemeyi bırakmalıydım.

Bu çocuk söz konusu olduğunda *bırakmam* gerekiyordu.

Sınıf arkadaşıma olan bu garip takıntımdan kurtulmaya kararlıydım. Bu yüzden okul dışında onunla karşılaşabileceğim yerlerden uzak durdum ve onun yanındayken sağduyumu korumaya çalıştım.

Bu kadar kırgın olduğum bir dönemde Paul'le barışmak çok daha kolay olmuştu. Ayrıca bazen yanlış şeyler söylese bile en azından bilinen tüm uyuşturucuları kullanarak beyin hücrelerini yok ettiği konusunda endişelenmek zorunda değildim.

Sırama bir gölge düştü, ardından düzgünce manikür yapılmış eller ahşabın üzerine yerleşti. "Joey nerede?"

"Sana da merhaba, Danielle."

"Pardon." Utanarak, mahcup bir tavırla gülümsedi. "Merhaba demek istemiştim."

Yanıt verme zahmetine girmeden ödev defterime karalama yapmaya devam ettim. Minik örümcek ağları çizerek öğretmenin gelmesini bekliyordum.

"Onun nerede olduğunu biliyor musun?" dedi bu kez daha ikna edici bir tonla. "Tarih dersinde seninle oturuyor, değil mi?"

"Evet, benimle oturuyor."

"Peki o nerede?"

"Joey şu an burada değil ama mesajını alıp ona ulaştırırım." Gözlerimi devirerek yanımdaki boş yeri işaret ettim. "Hadi ama, Danielle. Nasıl bilebilirim? Ben onun bakıcısı değilim."

"Özür dilerim. Bileceğini düşünmüştüm, sizin aranızda..."

"Arkadaşız," dedim kuru bir sesle. "Şey, bilmiyorum." Yalandı. "Nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok." Yalanlarım çoğalıyordu.

"Öğle yemeğinden sonra sınıfa dönmedi."

Ciddi misin, *Sherlock?* "Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum." Âşık çocuğu bulmak için yapması gereken tek şey, barakaların arka tarafına bir göz atmaktı. Rambo, Dricko, Alec ve bizim yılımızdaki diğer tüm keşlerle birlikte orada olacağından şüphem yoktu. "Zamanı gelince ortaya çıkacaktır."

"Ama günün son dersine giriyoruz."

"Ben de ancak senin kadar bilebilirim."

Aranan adam, mükemmel bir zamanlamayla sınıfa girmeye karar verdi ve kafasının iyi olduğunu anlamak için gözlerine bakmama gerek yoktu. Üniformasından yayılan ot kokusu beni sarhoş etmeye yetecek kadar güçlüydü.

Danielle ona gülümsedi. "Selam, Joey."

Çantasını sıramıza bıraktıktan sonra yanımdan geçip iç taraftaki yerine oturduğunda, "Dan," diye selam verdi Joey.

Yanımdaki sandalyesine yayılarak dirseğini sandalyemin sırtına dayadı ve dikkatimi çekmek için atkuyruğuma hafif bir fiske vurdu. "Molloy."

Bakışlarımı ödev defterimden ayırmadan, "Joe," diye selamladım.

"Ben de seni arıyordum, Joe," dedi Danielle. "Seninle konuşmak istiyordum."

"Ne hakkında?"

"Okuldan sonra boş musun?"

"Okuldan sonra asla boş olmam."

Of, fena laf soktu.

Kıkırtımı zorlukla bastırdım.

"Sorun değil." Sesinde zorlama bir neşe vardı. "Belki yarın öğle yemeği yeriz."

"Belki," diye cevapladıktan sonra Joey atkuyruğuma tekrar vurdu. "Kalem kutunda sakladığın çikolatalardan kaldı mı?"

"Cevabını zaten bildiğin bir soruyu neden sorup durduğunu anlamıyorum." Kalem kutuma uzanınca elini hızla tokatlayarak uzaklaştırdım. "*Rolos**'uma dokunma."

Elini geri çekerken, "Tanrım," diye mırıldandı. "Bir tanesini paylaşamaz mısın?"

"Paylaşabilirim..." Dikkatimi tekrar örümcek ağı karalamama verdim. "Ama seninle değil."

"Benimle değil mi?" Kalemimi elimden kapıp, "Neden benimle paylaşamıyorsun?" diye sordu.

"Çünkü sen çikolatayı sevmezsin." Homurdanarak kalemimi geri aldım. "Ot içtiğin için açlık çekiyorsun ve senin kötü alışkanlığını beslemeyi ya da desteklemeyi reddediyorum."

"Ben, şey... sonra görüşürüz, Joe." Danielle mırıltıyla veda etti, ardından sıramızdan uzaklaştı.

"Evet, tabii." Ona cevap verip omzumu dürttü. "Kötü alışkanlığım mı?" Genelde keşlerle öğle yemeğinden döndüğünde yüzünde beliren aptal sırıtışıyla bana doğru eğildi ve omzuyla benimkini dürttü. "Hadi ama, Molloy. Arkadaşını bekletme."

"Çantamda bir *Wham bar*** var. İstersen senin olsun ama kalem kutumdan uzak dur."

"*Wham bar* mı?" Joey bana iğrenmiş bir bakış attı. "Çok teşekkürler, ben almayayım. Açlıktan ölmeyi tercih ederim."

* Karamel dolgulu, ortası kesik koni şeklinde üretilen bir çikolata markasıdır. (ç.n.)

** Birleşik Krallık ve İrlanda'da satılan, içinde renkli meyve suyu parçaları olan çubuk şeklinde yumuşak şekerlemelerdir. (ç.n.)

"O zaman sen bilirsin, dostum."

"Tanrım, mısır gevreğine kim işedi?"

"Affedersin, Joe. Bir düğmeye falan mı bastım? Sadece seni susturmanın bir yolunu arıyordum."

Kaşları havaya kalktı ve bir kahkaha attı. "Kahretsin, bu iyiydi."

"Biliyorum." İstemsizce yüzüme kocaman gülümseme yayıldı. "Bütün gün bu an için sakladım."

"Benim için mi?"

"Sessize almayı daha çok isteyeceğim başka birini söyleyebilir misin?"

Bir kahkaha daha attı. "Tanrım, resmen ateş ediyorsun."

"Sen de benim sabrımı sınıyorsun."

"Sorun nedir, Molloy? Regl falan mı oldun?"

"Aman Tanrım." Bakışlarımı hızla onunkine çevirdim. "Bana bunu *söylemedin*."

Utangaç bir şekilde sırıttı. "Bu detayları paylaşmıyor muyuz?"

Ona acı çektirmeye karar vererek gözlerimi kıstım. "Evet, Joe. Aslında tam da regl dönemimdeyim." Tatlı tatlı gülümserken konuşmaya devam ettim. "Hatta malum kan meselesi yüzünden tamponumu çıkarmakta gerçekten zorlanıyorum. Bu işler senin uzmanlık alanın olduğuna göre, arkadaşına yardım etmek ister misin?"

"Deneyebilirim."

Uzunca bir süre aptal kafasına ters ters baktıktan sonra gülerek pes ettim. "Sen hastasın."

"Sen söyledin, ben değil." Sırıtmaya devam edip göz kırptı.

"Seni korkutmaya çalışıyordum, pislik."

"Beni korkutamazsın, Molloy. Senin numaralarına bağışıklığım var," diye karşılık verirken gözleri neşeyle parlıyordu. "Tabii birinin psikolojisini bozduğun kesin."

Başımı, Joey'nin baktığı yöne doğru çevirince öfkeden deliye dönmüş Paul'le göz göze geldim.

Harika.

"Paul şerefsizi orada kalp krizi geçirmek üzereymiş gibi görünüyor."

Kolunun altında bir yığın kitapla sınıfa girerken, "Geciktiğim için özür dilerim," dedi Bayan Falvey. "Bir veliyle görüşme yapıyordum."

Kesin söylediği gibiydi.

Muhtemelen gelmeye zahmet etmemişti.

"Herkes ders kitaplarını çıkarıp 112. sayfayı açsın. Bugün, 1916 Paskalya Ayaklanması*'nı inceleyeceğiz. Bu konu haziran ayındaki bitirme sertifikası sınavında *çıkacak*, ayrıca *İrlanda Cumhuriyet Bildirgesi***'ni *ezberleyeceksiniz*."

Kitabımı çıkarıp sıranın ortasına yerleştirdim çünkü Joey'nin her zamanki gibi kitabını yanında getirmediğini biliyordum. Okula nadiren gereken kitaplarla gelirdi, çoğu zaman öğretmenlerden ödünç aldığı ya da yanında oturan kişiyle paylaştığı kitaplarla idare ederdi.

Onunla kitabımı paylaşmak hiç sorun değildi. Vücuduna ne kadar sorumsuz davranırsa davransın, düzgün ve temiz bir el yazısı vardı. Aldığı notlar, kardeşimin çantasından çaldığım herhangi bir nottan daha kullanışlı, çok daha dolaysızdı.

Kafası bir başka boyuttayken bile sınıfta bu kadar verimli olabilmesi beni daha da kıskandırıyordu.

Yirmi dakika boyunca onunla birlikte sessizce konuyu gözden geçirip not aldıktan sonra, "Joe," diye fısıldadım.

"Hımm?"

"Sana bir soru sorsam, bana doğruyu söyler misin?"

"Duruma bağlı."

"Benim için önemli bir şey."

"Söylediğim gibi, Molloy. Duruma bağlı," diye mırıldandı. Başını bile kaldırmadan defterine bir şeyler karaladı, ardından sayfayı çevirdi.

---

* İrlandalı milliyetçilerin, İrlanda'daki İngiliz yönetimine karşı başlattığı silahlı bir isyandır. (ç.n.)

** Ayaklanma sırasında İrlanda Gönüllüleri ve Vatandaş Ordusu tarafından yayınlanan bildirgedir. Paskalya Bildirisi olarak da bilinir. (ç.n.)

"Neye bağlı?"

"Gerçeği bilmen gerekip gerekmediğine bağlı."

"Tamam," diye homurdandım. "Unut gitsin."

Joey derin bir iç çekti ve bakışlarını bana doğru çevirdi. "Sorunu sor."

"Bana gerçeği söyleyecek misin?"

"Sor işte, Molloy."

"Hiç dedikodu duydun mu?"

"Dedikodu mu?"

"Paul hakkında." Titrek bir nefes alarak devam ettim. "Tommen'dan bir kızla birlikte olduğu hakkında."

Joey kısa bir an için gerildi, sonrasında Paul'ün oturduğu yere baktı. Dikkatini tekrar bana vermesi birkaç dakikasını almıştı. "Hayır."

Kalbim sıkıştı.

Kendini tuttuğunu biliyordum.

Gerçeği *biliyordu.*

Tam anlamıyla hayal kırıklığına uğradığımı hissederek, "Yüzüme karşı yalan söyleyeceğin hiç aklıma gelmezdi, Joe," diye mırıldandım. "Canımı düşündüğümden daha çok acıttı."

"Yalan söylemedim," dedi sertleşen sesiyle. "Ricey'nin, Tommen'dan bir kızla takıldığına dair bir şey duyup duymadığımı sordun, ben Tommen'dan bir kız hakkında hiçbir şey duymadım."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Ne anlıyorsan o demek, Molloy."

Uzunca bir süre ona baksam da en sonunda ne demek istediğini anlamıştım. "Kelime oyunları yapıyorsun."

Dikkatini tekrar önümüzde açık duran kitaba çevirdi. "Notları senin için yazmamı ister misin?"

"Bana karşı dürüst olmanı istiyorum," diye öfkeyle fısıldadım. "Joe, eğer bir şey bilmene rağmen bana söylemiyorsan, o zaman gerçekten incineceğim."

Nefesini sinirle dışarı üflerken ensesini ovuşturdu ve kalemine uzandı. "Bu beni ilgilendirmez."

Kalbim tamamen içime gömüldü. "Evet ama beni ilgilendirir." Masanın diğer ucuna uzanıp kolunu tuttum. "Anlat bana, Joe."

Taş kesilmiş yüzünde hiçbir ifade yoktu. "Ben ispiyoncu değilim, Molloy."

"Ama benim *arkadaşımsın*."

Kalemini tekrar masaya bıraktı, sessizce anlaşılmaz bir şeyler mırıldandıktan sonra bana dönerek konuşmaya başladı. "Tommen'dan kimseyi tanımıyorum ve kendi gözlerimle görmediğim bir şeyin üzerinde duracak değilim ama buradaki kızlardan biriyle mesajlaştığını biliyorum."

"Mesajları gördün mü?" Nefesim kesilmişti. "Kendi gözlerinle mi?"

Yavaşça başını salladı.

"Kimdi?"

"Molloy..."

"Kimdi, Joe?"

"Danielle."

Kalbim sıkıştı. Sınıfımızdaki kızlar arasında, en çok onun tarafından tehdit altında hissetmiştim. Sadece Joey'nin değil, Paul'ün de onun cazibesine kapıldığını bilmek içimi parçalıyordu.

"Aralarında ne yaşandı?"

"Hiçbir şey."

"Bana yalan söyleme, Joe."

"Hiçbir şey olmadı," diye tekrarladı. "Bir süre önce mesajlaşmışlar, daha fazlası olmamış."

"Bunu bana *söylemedin mi?*"

"Ne söylemem gerekiyordu ki?"

"Şu nasıl, 'Aoife, erkek arkadaşın seni aldatıyor?' şeklinde anlatabilirdin."

"Tekrar ediyorum," dedi homurdanarak. "Bu beni ilgilendirmezdi."

"İlgilendirirdi," diye çıkıştım. "Sen arkadaşımsın, Joey. Ondan daha çok *benim* arkadaşımsın. Bana sadık olmalıydın."

"Sana ne söyleyeceğimi bilemedim, Molloy."

"Gerçeği," dedim sertçe. "Belli ki bunu yapamıyorsun, o yüzden benimle hiç konuşmasan da olur."

Öfkesi artıp gözlerinden ateş saçarken, "Senin arkandan birileriyle mesajlaşan ben değildim," diye fısıldadı Joey. "O yüzden aklını başına topla ve öfkeni doğru kişiye yönelt. Sinirini benden çıkarma, Molloy. Seni onun hakkında uyarmıştım. Sana nasıl bir pislik olduğunu söyledim ama sen onu defalarca affettin. Şimdi benden hesap soramazsın."

Bana söylemişti, yine de bu durumu kolaylaştırmıyordu.

Eteğimin cebinden telefonumu çıkardım, hızlıca bir mesaj yazdım ve o pislik cevap verene kadar öfkeyle sınıfın diğer ucuna baktım.

Aoife: *Danielle mi?*

Paul: *Danielle'e ne olmuş?*

Aoife: *Ona mesaj atıyormuşsun.*

Paul: *Hayır, atmıyorum.*

Aoife: *İnkâr etme. Hepsini öğrendim.*

Paul: *Aoife, yemin ederim ona elimi bile sürmedim. X*

Aoife: *Ona dokunduğunu söylemedim, pislik. Ona mesaj attığını söyledim.*

Paul sınıfın diğer ucundan bana bakarak başını iki yana salladı.

"*Bu sefer bana yalan söylemeye kalkma,*" dercesine uyaran bakışlarla karşılık verdim.

Paul: *Dinle, aramızda hiçbir şey olmadı. Mesajlar tamamen şaka amaçlıydı. Yıllar önce göndermiştim. Hiçbir anlamı yok, bebeğim. Her şeyi açıklayabilirim. Söz veriyorum. xxx*

Yüzümü asarak başımı salladım ve yeni bir mesaj aldığımı bildiren titreşime aldırmadan telefonumu tekrar cebime koydum.

"İyi misin?" diye fısıldadı Joey.

"Hayır." İncinmiş, ihanete uğramıştım ve daha milyonlarca başka duyguyla doluydum. "Erkek arkadaşım yalancı bir sürtük, en yakın arkadaşım ise ondan da beter!"

"Casey'ye sürtük dememelisin, Molloy."

"Senden bahsediyorum, pislik."

"Sana yalan söylemedim."

"Doğruyu da söylemedin."

"Bu beni..."

Gözlerimin dolduğunu hissederek, "Eğer bir kez daha seni ilgilendirmediğini söylersen, çığlık atarım," dedim boğulurcasına.

Öfkeli bir homurtuyla, "Sakın," diye uyardı Joey. "Sakın gözyaşı döken kız kartını oynamayı düşünme."

"Merak etme, pislik. Döktüğüm hiçbir gözyaşı boşa gitmeyecek," diye tersledim. Hain bir damlayı uzaklaştırmak için yüzüme uzanırken burnumu çektim. "Onları seni boğmak için biriktirmeyi planlıyorum."

"Sana gerçeği söylememi istedin, ben de söyledim," dedi öfkeli bir fısıltıyla. "Şimdi en başta istediğin şeyi yaptığım için bana kızgınsın."

Dirseğimi karnına gömerek, "Çünkü en başta yapman gereken, bu mesajlaşmalar yaşandığında bana söylemekti," diye hıçkırarak yanıtladım. "Beni karanlıkta bırakıp aptal gibi görünmeme sebep olmamalıydın."

"Bunun için bana ihtiyacın yok. Zaten o pislik sevgiline geri döndüğün her seferinde bolca pratik yapıyorsun."

"Git de bir klitoriste boğul."

"Siktir git, Molloy."

"Sen siktir git."

İntikam duygusuyla elimi kaldırıp öğretmenin beni fark etmesini bekledim.

"Evet, Aoife?"

"Joey benim şişman olduğumu söyledi." Burnumu çekerken başka bir gözyaşını silip attım. "Bu beni gerçekten çok üzdü. Dışarı çıkmak için izninizi isteyebilir miyim?"

Joey'nin ağzı açık kalmıştı. "Seni *pislik*."

Dudaklarımı oynatarak, "*Siktir git*," dedim sessizce.

"Joey!" Bayan Falvey dehşet içinde ona bakarak seslendi. "Evet, Aoife. Dışarı çıkıp biraz hava al."

Sınıftan çıkarken, "Ona şişman olduğunu söylemedim," diye kendini savunmaya çalıştığını duydum. "Onun sorunu kilosu değil. İçindeki o dengesiz intikam duygusu."

Dersin son birkaç dakikası kaldığı için çıkış zili çalana kadar kızlar tuvaletinin önünde oyalanarak zaman geçiriyordum. O sırada Joey'nin asık suratıyla koridorda bana doğru yaklaştığını gördüm.

"Çok teşekkürler, Molloy," diye seslendi. Aramızdaki mesafeyi kapatırken yeşil gözlerini kısmıştı. "Falvey beni süresiz olarak kırmızı kitap moduna geri aldı."

"Ah, hadi ama." Gözlerimi devirdim. "Senin rapor defterinde olmadığın zaman mı var ki?"

"O lanet kitabın ne kadar can sıkıcı olduğunu biliyor musun? Her dersten önce ve sonra imzalatmak, her günün sonunda Nyhan'la buluşup azarlanmak zorunda kaldın mı hiç?"

"Hayır," derken sesime bolca alaycılık katarak kelimeyi uzattım. "Çünkü senin aksine, ben nasıl davranmam gerektiğini biliyorum."

"Hayır." Bana yaklaştığında duraksadı. "Sadece yakalanmayacak kadar sinsisin."

"O da var."

"Al bakalım." Okul çantamı ayaklarımın dibine bıraktı. "Çantanı unutmuşsun."

"Teşekkürler."

"Kalemliğindeki çikolata stoğunu boşalttım."

Dehşete kapılarak nefesimi tuttum. "Seni pislik!"

"Evet, ayrıca hiç üzgün değilim," diye omuz silkerek karşılık

verdi Joey. "Bana o numarayı çektiğin için bunu hak ettin." Öfkeli bir homurtu çıkararak devam etti. "Ama o şerefsizin yaptığını sana daha önce söylemediğim için *özür dilerim.*"

Öfkem dindiğinde biraz utanmış hissederek ona yaklaşıp omzumla onunkini dürttüm. "Ben de Falvey'ye, bana şişman dediğini söylediğim için özür dilerim."

"Başka?" diye üsteledi Joey.

"Bir de kırmızı kitaba geri döndüğün için."

"Başka?"

Nefesimi sinirle dışarı üfleyip mırıldanarak devam ettim. "Seni boğmakla tehdit ettiğim için özür dilerim."

Omzuyla benimkini hafifçe dürterken, "Hımm," diye homurdandı Joey. "Başka biri olsaydı, Molloy... başka biri olsaydı."

"Ama benim."

"Evet, sensin," dedi onaylayarak. "Başımın belası."

7 OCAK 2002
BİR BEBEĞİNİZ OLDU
AOIFE

Joey, Noel tatilinden sonraki ilk gün okula geç kalmıştı. En sonunda üçüncü dersin on beşinci dakikasında sınıfa girdiğinde gözlerinin altındaki halkalar endişemi hızla artırdı.

Yanıma yığılırcasına oturduğunda, "Tanrım," diye fısıldadım. "Berbat görünüyorsun."

"Teşekkürler," dedi mırıldanarak. Dirseklerini sıraya dayayıp başını ellerinin arasına aldı. "Sen de akşam yemeği gibi leziz görünüyorsun."

Bu iltifatla yüzüm ateş gibi yandı. "Teşekkürler."

"Ne demek."

"Ne oldu sana?" Bakışlarımı sınıfta gezdirerek öğretmenimizin başka yöne baktığından emin olduktan sonra eğilip alçak sesle sordum. "Yine kafan mı güzel?"

"Hayır, Molloy." Sıramızın üzerine kapanmış mırıltıyla konuşuyordu. "Kafam iyi değil. Sadece yorgunum."

"Neden?"

"Çünkü bütün gece gözümü bile kırpmadım."

"Yine neden?"

"Çünkü..." Bir esneme arası verip devam etti. "Sean'ın dişi çıkıyor."

"Sean mı?" Boş boş ona baktım. "Sean da kim?"

"Benim bebek..."

Gözlerim fal taşı gibi açılarak, "Senin *bebek?*" diye araya girdim.

"Kardeşim." Başını kaldırıp bana ters ters baktı. "Bana biraz güven, olur mu?"

"Özür dilerim." Yüzümü buruşturdum. "Sadece... annenin doğum yaptığını bilmiyordum."

"Evet, yaptı."

"Ne zaman?"

"Cadılar Bayramı gecesi."

"*Cadılar Bayramı mı?*" Ağzım açık kaldı. "Joe, biz neredeyse her gün konuşuyoruz ama annenin yeni doğum yaptığından bir kere bile bahsetmedin."

"Neden bahsedecektim ki?" dedi yüzüne yayılan şaşkınlıkla.

"Çünkü arkadaşlar birbirine bu tür şeyleri anlatır," diye açıkladım. "Arkadaşlar birbirlerine hayatlarındaki gelişmelerden bahseder."

"Molloy, annem doğum yaptı."

Gözlerimi devirdim. "Olayın üzerinden iki ay geçtikten sonra değil."

Cevap olarak omuzlarını silkti.

"Sean'dan bahset o zaman." Dirseğimi sıraya yaslayıp ona bakmak için yan döndüm.

"Anlatılacak ne var ki?" Joey de aynı şekilde sıraya dayanarak konuşmaya başladı. "Küçük, sevimli, her yere kaka yapıyor ve çığlıklarıyla evi yıkıyor."

"Dün gece ağladığı için mi uyuyamadın ?"

Hızla savunmaya geçip, "Sana söyledim ya," diye homurdandı. "Diş çıkarıyor. Onun suçu değil."

"Biliyorum." Onu yatıştırmaya çalışarak elimi koluna koydum. "Onu suçlamıyorum. Sadece seni bütün gece uyanık tuttuysa, evinizin duvarları çok ince olmalı diye düşündüm."

Joey bana uzunca bir süre baktıktan sonra başını salladı.

"Ne?" diye sordum. "O bakışın anlamı ne?"

"Hiçbir şey."

"Yalancı."

"Belki iki ay sonra anlatırım."

Gülmemi bastırdım. "Biraz morale ihtiyacın var gibi görünüyor."

"Evet, biliyorum ama cuma gününe kadar maaş almıyorum."

"Çikolatadan bahsediyordum, Joe."

"Var mı?"

"Her zaman var."

23 OCAK 2002
ONA GERİ DÖN
JOEY

"Hafta sonu partiye gidecek misin?" diye sordu Sam. Çarşamba günü öğle yemeğinde tribünde oturan kızlardan biriydi. Beden Eğitimi salonunun arka tarafındaki korkuluğa yaslanıp, elindeki esrarlı sigaradan bir nefes daha çektikten sonra bana geri uzattı.

"Etkinlik alanında mı?" Metal korkuluğun üzerinde dengede dururken derin bir nefes çektim.

"Evet." Sam dumanı üfledi. "Duyduğuma göre, sınıftaki sarışının senin için büyük planları varmış."

"Kimin?" Kalbim göğsümde bir takla attı. "Aoife'nın mı?"

Sam burnundan soluyarak güldü. "Rüyanda görürsün."

Evet, gerçekten görüyordum.

Sürekli.

"Hayır, şu... Danielle," dedi Jason O'Driscoll. Namı diğer Dricko esrarlı sigarayı elimden aldı. "Sana fena tutulmuş, Lynchy."

"Tanrım," diye mırıldandım. Çenemi ovuştururken tanıdık bir sıcaklık ve baş dönmesi hissi üzerime sıcacık bir battaniye gibi çöktü. "O zaman hayır, hafta sonu etkinlik alanına gitmeyeceğim."

"Delirdin mi, dostum?" Dricko bir kahkaha attı. "Kız ayağına kadar geliyor."

Sevgilisinin kaburgalarına dirseğini geçirirken, "Çok güzel, Jason," dedi Sam sinirle. "Gerçekten çok hoş."

"Ne var ki?" diye mırıldandı Dricko. Kolunu Sam'in omzuna atıp onu göğsüne çekti. "Kızla yatan o. Benim aşkım burada."

"Onunla yatmıyorum," derken huzursuzca olduğum yerde sallandım.

Esrarlı sigarayı Dricko'dan aldığı sırada, "*Tekrar,*" diye araya girdi Alec. "Çünkü daha önce yatmıştın. Değil mi, dostum?"

"Cidden mi, Joe?" Sam kahkahalarıyla tartışmaya dahil oldu. "Danielle'le yattın mı?"

"Hayır." Düpedüz yalan söyleyerek kestirip attım. "Susun artık."

"Çünkü uykuya benzeyen bir durum yoktu." Dricko kıkırdadı. "Cadılar Bayramı gecesi sırtını duvara yaslamış ona teslim oluyordun."

"Aferin, pislik," diye homurdandım.

"Tanrım, yapmadığını söyle!"

"Yaptı, üstelik bunu inkâr bile edemez çünkü okulun yarısı oradaydı." Alec yanımda kahkahalarla gülmeye başladığında hızla korkuluklardan eğilip kafasının arkasına bir şaplak attım. "Tanrım, bu ne içindi?"

"Aptallık ettiğin içindi."

"Annenin geldiğini duydum, dostum." Dricko bana eziyet etmeye devam etti. "Boktan bir durum, değil mi?"

"Yok artık, gelmemiştir!" Sam inleyerek eliyle yüzünü kapattı. "Aman Tanrım, Joe, seni zavallı çocuk."

"Pekâlâ, ben gidiyorum." Konuşmanın konusundan çok kendimden iğrendiğim için korkuluktan aşağı atlayıp çantamı omzuma attım ve ortaparmağımı havaya kaldırarak uzaklaştım. "Hepinizin canı cehenneme."

Arkamdan gelen kahkahalara ve alaylara aldırmadan okula geri döndüm. Koridorda yürürken bana gülümseyen Molloy'la, asık suratlı Paul'ü de görmezden gelmiştim.

Onun bir kez daha o şerefsize geri döndüğünü bilmek, içimde lanet olası bir volkan gibi patlama isteği uyandırıyordu.

Onun yanındayken Molloy'a bakamıyordum.

Buna dayanamıyordum.

Onları birlikte görmek, gözlerimi çamaşır suyuyla yıkamak istememe neden oluyordu.

İçim acıyordu.

"Hey." Molloy birkaç dakika sonra dolabımın önünde bana yetiştiğinde nefes nefese kalmıştı. "Beni orada görmedin mi?" Soluklanmaya çalışırken kendini sabitlemek için koluma tutundu.

"Tanrım, kondisyon seviyenle ilgili bir şeyler yapmalısın. Sadece girişten dolaplara kadar koştun."

"Yani beni *gördün* mü?"

"Evet, seni gördüm." Dolabımdan ihtiyacım olan şeyi alıp kapıyı kapattım ve küçük gümüş kilidi yerine oturttum. "Ama *onunla* birlikteyken seninle konuşmamı bekleme." Çantamın fermuarını kapatarak omzuma attım, ardından ona baktım. "Kötü alışkanlıklarını desteklemeyi reddediyorum."

O an genişçe gülümsedi. "Bana kendi repliklerimi mi söylüyorsun, Joey Lynch?"

"Kesinlikle," diye cevap verdim. "Sen de kendi tavsiyelerine uymalısın."

"Joe." Ağır bir nefes verdi. "Paul'e gelecek olursam..."

"Bunu duymak istemiyorum." Hızla araya girip sözünü kestim. "Ona geri döndün. Yeterince anlaşılır, Molloy. Senin adına sevindim. Seni vazgeçirmek için başka bir şey söylemeyeceğim ama benden duruma göre değişmemi bekleme. Ondan hoşlanmıyorum ve hoşlanıyormuş gibi davranmam."

"Ben de senin, *Quality Street* kutusundaki renkli şekerlermiş gibi takıldığın kızları sürekli değiştirmenden hoşlanmıyorum ama sana küsmedim."

"Sana küstüğümü nereden çıkardın?" diye sordum. "Çünkü ben öyle bir şey söylemedim."

"Benden nefret ediyorsun."

"Hayır."

"Bana kızgınsın."

"Evet."

"Bana bağırmak istiyorsun."

"Çünkü..." Ağzımdan yanlış bir kelime kaçırmamak için kısa bir an için duraksadım. Konuşmaya başlamadan önce kontrolümü yeniden kazanmaya çalışarak öfkeli bir nefes verdim. "Sana küsmeyeceğim, Molloy."

"Bunu kanıtla."

"Nasıl?"

"Bana sarıl."

"Molloy."

"Sarıl bana, Joe."

Derin bir nefes alıp bir kolumu omuzlarına doladım ve onu göğsüme çektim. Bu kız bir şeyi kafasına koyduğunda onunla savaşmanın bir anlamı olmadığını biliyordum. İstediğini mutlaka alırdı.

"Hayatıma devam etmeye çalıştığım için benden nefret etme," diye fısıldadı. Kollarını belime dolamış, yüzünü göğsüme yaslamıştı. "*Bunu* geride bırakmak için yapmam gerekeni yapıyorum." Titrek bir nefes aldı. "Tıpkı senin gibi."

"Evet, Molloy." Öfkemin dağıldığını hissederek derin bir iç çektim ve çenemi sarı saçlarının üstüne yasladım. "Biliyorum."

1 ŞUBAT 2002
BUNU UNUT
AOIFE

"Aman Tanrım, bu iğrenç." Ev Ekonomisi dersindeki partnerimin, parmaklarını arkaya doğru bükerek bileğine değecek şekilde kemiklerini yerinden çıkarışını dehşet içinde izlerken kusmamaya çalışıyordum. "*Elinin* sorunu ne böyle?"

Joey kısık sesli bir kıkırtıyla bileğini yerine oturttuğunda eklemlerinden öğürmeme neden olan bir ses çıktı.

"*Öğğkk!*" Omzunu yakalayıp kusma isteğimi bastırmaya çalıştım. "*Öğğkk.*"

"Ne oluyor, Molloy?" diye alay etti. Hemen ardından kemikleri kırılıyormuşçasına bir çatırtı sesi eşliğinde bileğini tekrar yerinden çıkardı. "Bir daha yapmamı ister misin?"

"Dur, pislik." Yüksek sesle inledim. "Dur, yoksa... *öğğkk!*"

"Aoife! Joseph!" diyen Bayan Adams tam karşımızdaki mutfak adasında berbat görünümlü bir *chili con carne** tadımındaydı. Podge nihai kararı endişeyle beklerken omzunun üzerinden eğilmiş onu izliyordu. "Duyduğum ses yemek tadımından gelmiyor."

Podge'un hemen yanında duran, en az ortağı kadar telaşlı görünen Dricko, "Kendinize gelin, çocuklar," diye çıkıştı.

. Çamur lapası görünüşlü yemeklerini izleyen Podge'un hemen yanında duruyor, en az ortağı kadar telaşlı görünüyordu. "Yemeğimizi puanlıyor. Bitirme sertifikası için prova olacak."

"Yemeğiniz berbat, köpeğime bile yedirmezdim. Sunumunuz için sıfır, emeğiniz için de F veriyorum." Alec pembe, fırfırlı önlüğünün ucundaki ipi sallayarak araya girdi. "Ayrıca hayır, Bayan Adams. Duyduğunuz şey, o güzel bacaklının boğulma sesi. Lynchy kesinlikle onun boğazına öğürmesine neden olacak bir şey sokmuş..."

* Acı sosla pişirilmiş kıyma, birkaç çeşit fasulye, domates ve baharatlar içeren Meksika kökenli bir tencere yemeğidir. (ç.n.)

"Boğazında kalsın, pislik." Joey kıkırdarken bizim yaptığımız *chili con carne*'yle dolu kepçeyi sınıfın diğer ucundaki arkadaşına fırlattı.

Duvarlar ve zemin *chili* sosa bulandı, doğranmış kırmızı biberle kıyma her yere sıçradı.

Kepçeyi almak üzere sınıfın diğer tarafına yürürken, "Joseph Lynch, derhal buraya gelip pisliğini temizle!" diye bağırdı Bayan Adams. "Hemen şimdi, genç adam. Bir daha sınıfımdaki diğer öğrencilere çatal bıçak fırlatmayacaksın. Tanrı aşkına, şu zavallı kızın öğürmesine neden olmayı da keser misin? Bu hiç centilmence değil."

"Haaaaa!" Alec susturulamaz çığlığıyla, yaşananlardan hiç etkilenmemiş görünen Paul'ün üzerine atladı ve kahkaha atmaya başladı.

Ağzını açıp bana tek bir şey söylemesi için meydan okurcasına gözlerimi Paul'e çevirdim ve sert bir bakış attım. Onaylamayan tavrını hemen bastırarak bana isteksiz bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Başımı salladım.

Son tartışmamızın ardından onunla her şeyi açıkça konuşmuş, artık beni kandıramayacağını net bir şekilde belirtmiştim. Joey'yle arkadaşlığımızın devam edeceğini, eğer bunu kabul edemiyorsa benden ayrılması gerektiğini söylemiştim. Ayrıca başka kızlarla birlikte olmak isterse onu engellemeye niyetim olmadığını ve bunu ona karşı kullanmayacağımı kesin bir dille açıklamıştım. Yapması gereken tek şey, benden ayrılmaktı.

Beklenmedik bir şekilde, Paul şartlarımı kabul etmişti ve o günden beri kurallarıma büyük ölçüde uymaya çalışıyordu. Kontrolcü davranışlarıyla birlikte onun hakkında çıkan dedikodular da azalmıştı. Üstelik bir erkekle konuştuğumu gördüğü her seferinde çılgına dönmüyordu.

Bu bir ilerlemeydi.

Dikkatimi aslanın inine bir kez daha düşmekten kıl payı kur-

tulan sınıf arkadaşıma çevirdim. Joey'nin yaşlı öğretmenimiz tarafından ofise gönderilmemesinin tek nedeni, sınıfın en iyi öğrencisi olmasıydı.

Joey çizgili önlüğü ve arkaya yatırdığı şapkasıyla gülünç derecede sevimli görünüyordu. Sessizce öğretmenimizin beklediği yere ilerleyip elindeki bezi aldı.

Ellerinin ve dizlerinin üzerine çökerek pisliği temizlemeye başladığında, "Aferin sana," dedi yaşlı kadın onaylayan ses tonuyla.

Sınıfımızda Ev Ekonomisi dersinden A alabilecek bir öğrenci varsa, o da biber lekeli bulaşık bezini durulamak için bizim kullandığımız mutfak adasındaki lavaboya gelen bu çocuktu.

Bunun korkunç bir fikir olduğunu bilmeme rağmen gözlerimi sınıfın ön tarafındaki Danielle'in, Mack'le eşleştiği yere çevirdim. Danielle'in gözleri, Joey sınıf duvarlarını temizlemek için kolunu kaldırdığında ortaya çıkan bronz teninde geziniyordu.

Sinirden ne yapacağımı bilemeyerek elime hemen bir kaşık aldım ve güveç tenceresini karıştırmaya başladım. Bayan Adams'ın çorba kepçemizi alması bir açıdan çok iyi olmuştu, aksi takdirde Danielle'in sarı saçlarına fırlatabilirdim.

Off.

Kahkaha sesleri kulaklarımı doldurduğunda arkamı dönüp sözde partnerimin, kızın çıplak bacağındaki biber lekesini silmeye çalıştığını gördüm.

"İyi atıştı, Joey." Danielle kahkaha atarken dengesini sağlamak için önünde çömelmiş lanet bacağını temizleyen aptalın omuzlarına tutunuyordu.

"Güzel bacaklar."

Hayır, bunu söylemedi!

Söylemişti.

Kahretsin, söyledi!

Çığlık atmak istedim. İçimde yükselen kıskançlık o kadar yoğundu ki, ateşimin çıktığını fiziksel olarak hissedebiliyordum.

Başını dik tut, diye zihinsel olarak kendime talimat verdim. *Bu güveç tenceresini alıp onlara fırlatma. Yapma bunu, Aoife. Sen*

hapishane için fazla prensessin. Tırnaklarını düşün. Karıştırmaya devam et.

Çalıştığımız mutfak adasında bana yeniden katıldığında, "Peki," dedi çapkın piç. "Senin gizli yeteneğin ne?"

Herkesin önünde patlamaktansa, sessiz kalmanın daha güvenli olduğuna karar vererek karıştırmaya çalıştığım *chili con carne* tenceresine yeniden odaklandım. "Hımm?" demek için kendimi zorladım.

Tam yanımda durup, "Gizli yeteneğin," diye tekrarladı Joey. "İstediğin anda kusmak olduğunu söyleme çünkü sana eşlik edeceğim."

Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırarak sakinleşmeye çalıştım ve bıkkın bir şekilde, "Hiç yok," demeyi başardım.

Arkamdan uzanıp tuzu aldı, ardından tencereye bir tutam serpti. "Buna bir saniye bile inanmıyorum." Konuşurken göğsü hafifçe sırtıma değiyor, burnuma çimen ve *Lynx**'in duyularımı ele geçiren kokusu doluyordu. Joey her zaman çok güzel kokardı. Bu gerçekten *sinir bozucuydu.* "Senin gibi bir kızın her zaman bir numarası vardır."

"Benim gibi bir kız mı?" Yeni manikür yapılmış tırnaklarımı, ardında kırmızı leke bırakan sostan uzak tutmaya çalışırken duygularımı da kontrol altında tutmayı deniyordum.

"Dur." Joey bir eliyle bileğimi tutup diğeriyle tencereyi karıştırdığım çay kaşığını aldı, daha uzun saplı bir tahta kaşıkla değiştirdi. "Bunu kullan."

Gözlerimi kısarak elimdeki tahta kaşığa dik dik baktım. "Neden?"

"Çünkü onunla gerçekten bir şeyler karıştırabilirsin."

Kalçamla onu iterken, "Pislik," diye homurdandım.

Kısık sesli bir kahkaha attı. "Bu nasıl bir ruh hali, Molloy?"

"Havamda değilim."

"Dedi burnundan soluyan kız." Omzuyla benimkini dürttü. "Bir dakika önce kıkır kıkır gülüyordun."

---

* Ülkemizde *Axe* ismiyle tanınan, erkeklere özel hijyen ürünleri sunan firmanın İngiltere ve Avrupa üretimlerinde kullanılan ismidir. (ç.n.)

"Havamda *değilim.*"

"İyi o zaman." Başını iki yana sallayarak ellerini havaya kaldırdı ve lavaboya doğru ilerledi. "Keyfine bak."

"Bakacağım."

"Bak bakalım."

"Tam olarak bunu yapacağım."

"Güzel."

"Pislik."

"Huysuz."

"Ahmak."

"Cadı."

"Kapa çeneni," diye öfkeyle çıkıştım. "Ciddiyim. Bana hiçbir şey söyleme."

"İyi." Aynı şekilde tersledikten sonra bir avuç kirli bulaşık suyunu üzerime serpti. "Sen de bana hiçbir şey söyleme."

"Saçım!" Çığlık atarak tencereyi karıştırmayı boş verdim, hızla üzerimi temizlemeye başladım. "Saçlarımı yıkayıp kurutmamın ne kadar sürdüğü hakkında bir fikrin var mı?"

Tiz bir sesle, "*Saçım,*" diye taklit etti. "Sakin ol. Sadece su. Yaşayacaksın."

Öfkeden çıldırmanın sınırını aşmış, yaptıklarımın sonuçlarını daha gerçekleşmeden gözümün önünde canlandırabiliyordum. Ayrıca birkaç günlük cezanın bu pisliğe haddini bildirmeye değeceğine karar vermiştim.

Onu acı soslu yemeğimizle haşlamaktan vazgeçip lavaboya doğru yürüdüm. Joey'nin etrafından dolaşarak yeşil bulaşık deterjanı şişesini aldım. Hiçbir şey söylemeden taburemi tam arkasına gelecek şekilde sürükledim ve sessizce üzerine tırmandım.

Yaşatacağım acıdan aldığım keyifle şişenin kapağını açtım, başlık kısmını kopardığım şişeyi başının üzerine tuttum ve içindekileri başından aşağı boşalttım. Yeşil balçık Joey'nin başına döküldüğü anda tüm vücudu kaskatı kesildi.

"Sen bittin!" diye gürledi. Yeşil balçık saçlarından, yüzünden ve omuzlarından aşağı damlarken yavaşça arkasını döndü.

Sıvının her zerresinin boşaldığından emin olmak için şişenin dibine vurarak aynı ses tonuyla karşılık verdim. "Bitir bakalım, pislik."

"Aoife!" diye cıyakladı Bayan Adams. "Ne yaptığını sanıyorsun..."

"Beni yere bırak!" Joey beni omzunun üzerine atıp lavaboya doğru döndüğünde çığlıklar atıyor, ellerimle bacaklarımı çılgınca sallıyordum. "Sakın yapma!"

"Paul, hemen git ve Bay Nyhan'ı çağır!"

"Ama Aoife..."

"Şimdi, Paul. Acele et."

Beni kirli suyla dolu lavaboya kıç üstü bırakırken, "Kavga mı istiyorsun?" diye sordu Joey. Ellerini saçındaki bulaşık deterjanına buladı ve zavallı saçlarımı sümük yeşiline boyadı. "O zaman kavga edelim, Molloy."

Etrafımızda tezahüratlarla kahkahalar yankılanıyordu ama ben intikam hırsımdan başka bir şeyi hesaba katamayacak kadar öfkeliydim.

"*Joey*." Kendimi lavabodan çıkarmaya çalışıp başaramadıkça sinirden dişlerim gıcırdıyordu. "Sen öldün."

Göğsünü tırmalamaya çalışan tırnaklarımdan kıl payı kurtularak, "Buradayım işte," diye alay etti. "Gel de al beni, cadı."

"İkiniz de kesin şunu. Hemen şimdi!" dedi öğretmenimiz.

"Kutsal olan her şeyin üzerine yemin ederim, bu lavabodan çıktığım anda sana hayatının acısını yaşatacağım, Joey Lynch."

"Aoife Molloy!" Bayan Adams seslenmeye devam ediyordu.

"Sakinleşmeye ihtiyacın varmış gibi görünüyor, Molloy." Joey soğuk su musluğuna uzanıp sonuna kadar açtı, vücudumun daha önce onun saldırısından kurtulmuş olan kısımlarını da ıslattı. "Daha iyi misin?"

"Joseph Lynch!"

"Aman Tanrım. Bana yardım et, seni piç!" Kıçım lavaboya iyice sıkışmış, akan su her yere sıçrarken yüksek sesli bir çığlık daha attım. "Sıkıştım."

Göğsündeki ve yüzündeki deterjan kalıntılarını sıyırdığı sırada, "Güzel," diyerek kükredi. "Orada kal."

"Kahretsin, J-Joey." Üzerime buz gibi su püskürten musluğu kapatmak için uğraşırken nefes nefese kalmış, öfkeyle boğuk sesler çıkarıyordum. "Ü-üşüdüm."

"Peki ben terliyor muyum?" Üzerinden akan yapışkan maddeyi sınıfın fayans zeminine bıraktı. Aynı hareketi birkaç kez daha tekrarlayarak yeşil balçıktan kurtulmaya çalıştı ama başaramadı. "Tam bir baş belasısın, Molloy."

"Jo-jo-joey!" Çığlık attım, dişlerim şiddetle gıcırdıyordu. "Yardım et!"

Beni almak için harekete geçtiğinde, "Tamam," diye sinirle tersledi. "Ama seni şimdiden uyarıyorum..." Zemin ayağını kaydırınca düşmekten son anda kurtulup dengesini yeniden sağladı. "Tanrım, zemin tam bir ölüm tuzağı."

"Kes sesini de kurtar beni, pislik."

"Benimle bu tonda konuşma." Bir parmağını uyarıyla bana doğrulttu, aramızda kalan mesafeyi kayarak çabucak kapattı. "Seni uyarıyorum, Molloy. Eğer daha fazla numara yaparsan, mola almak için doğruca lavaboya geri dönersin."

Başıma gelen talihsizlikten zevk alan sınıf arkadaşlarımı görmezden gelip kollarımı Joey'nin boynuna doladım ve beni lavabodan kurtarmasına yardım etmeye çalıştım.

"Kahretsin," diye mırıldandı. "Gerçekten sıkışmışsın."

Suya atılmış bir kedi gibi ona yapışmış şekilde, "S-sana s-söylemiştim," dedim boğuk bir fısıltıyla. "Ç-çıkar beni b-buradan!"

"*Deniyorum*," diye bağırdı. "Bu senin kıçın."

"Eğer k-kıçımın ş-şişman olduğunu s-söylersen, ç-çığlık atacağım."

"Kıçın mükemmel." Ellerini saçındaki bulaşık deterjanıyla kayganlaştırarak kalçalarımı sıkıştığı yerden çıkarmaya çalışsa da başaramıyordu. "Sorun bu lanet lavaboda."

"Jo-joe..."

"Bir saniye bekle, bir fikrim var."

"Ne halt ediyorsun sen?" dedim boğulurcasına. Elini birbirine kenetlenmiş uyluklarımın arasına sokup beni tam *oramdan* kavramıştı. "Joey!"

"Benim hatam." Kaşlarını sertçe çatmış halde kıçımın tam altından kavrayana kadar elini daha da içeri kaydırdı. "Tamam, şimdi sık."

"Ne?"

"Kıç kaslarını *sık*, Molloy. Sen sık, ben de çekeyim. Üç deyince, tamam mı? Bir, iki, üç..."

"Off!" diye cıyakladım. Kıçımdaki kasları spazm geçirecekleri kadar sertçe sıkmıştım. Şükürler olsun, önerisi işe yaradı ve lavabodan fırlayıp onun kollarına savruldum.

"Oh be!" diyen sınıf arkadaşlarımızdan birkaçı alkış korosu oluşturarak tezahürat yapıyordu.

"Ö-özgürüm." Rahat bir nefes aldım. "Tanrıya şükür."

"Evet, bunun işe yarayabileceğini düşünmüştüm..." Joey, buz pistine dönüşen zeminde dengesini kaybedip kucağında benimle birlikte yere yığıldı.

O anda önümde sadece üç seçenek vardı; gülebilirdim, ağlayabilirdim ya da savaşmaya devam ederdim.

İlkini seçtim ve şaşırtıcı bir şekilde suç ortağım da bana eşlik etti.

"Siktir." Altımda yattığı yerde boğuk bir kahkaha attı. "Bu..."

"Aptal." Dirseklerimin üzerinde doğrulup ona sırıttım. "Ben kazandım."

"Hayır, ben kazandım."

"Üstte olan kim?"

"Sensin, Molloy." Başını iki yana sallarken keyifle iç çekerek yüzüme baktı. "Her zaman sensin."

"*Ne yaptılar?*" diye gürleyen bir erkek sesi havada yankılandı. Müdürümüz öfkeden köpürmek üzereymiş gibi hızla sınıfa girdiğinde iniltimi zorlukla bastırdım.

Alec bir kahkaha attı. "İşte bu sıçtığınızı anladığınız an."

"İkinizi *yine* bir haltlar karıştırırken gördüğüme neden hiç şa-

şırmadım?" diye tersledi müdürümüz. Bize bakarken yüzü mosmor olmuştu. "Ofisime. *Hemen!*"

"Ah, kahretsin." İnleyerek başımı Joey'nin göğsüne yasladım. "Seni tanımak güzeldi, Joe."

"Aynen." Joey derin bir iç çekip başımı okşadı. "Seni tanımak da öyle, Molloy."

1 ŞUBAT 2002
BİZ HİÇBİR ŞEY DEĞİLİZ!
JOEY

Molloy ve ben altına sıçan öğrenciler için idari ofiste bulundurulan ve bizi Cork Hapishanesi'nden mazeret izniyle salıverilmişiz gibi gösteren düz gri eşofman takımları giymiştik. Dikkatleri üzerimizden çekecek tek bir öğrenci bile olmadan ceza sınıfının en ön sırasında oturuyorduk.

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, uzun ve ıslak saçlarını karmakarışık bir örgüyle toplamıştı. Bana olan kinini sürdürdüğünü açıkça gösteren sert bakışlarla önümüzdeki kara tahtayı izliyordu.

Ona bir haftalık öğle yemeği cezası verilmişti, bana ise Nyhan tarafından öngörülebilir bir gelecek boyunca her öğle yemeğine gelmem söylenmişti. Başka bir deyişle, üçüncü sınıfın geri kalanında burada olmam gerekiyordu.

Üzerime sinmiş acı sos ve ucuz bulaşık deterjanı kokusuyla Molloy'a doğru eğilip derin bir nefes alınca hangimizin daha kötü koktuğundan emin olamadım.

Molloy aklımdan geçenleri okuyarak, "Sensin," dedi sertçe.

"Hayır, kesinlikle sensin."

Sarı saçlarının sümük yeşili rengini alan kısımları için küçük bir pişmanlık hissettim ama özür dileyecek kadar değildi.

O başlatmıştı.

Ortada hiçbir neden yokken beni çileden çıkarmıştı.

Artık sinirlenmekten çok eğleniyor olsam da boyun eğmeye niyetim yoktu. Eğilme sırası ondaydı.

Parmaklarımı masaya vurarak odaya göz gezdirirken bir yandan da kavgamızın olası tetikleyicisini bulmaya çalışıyordum.

Normalden farklı hiçbir şey yapmamıştım.

Mutluydu, gülümsüyordu ve *eğleniyordu.*

Birlikte gülüp eğleniyorduk, sonra birden *çıldırmıştı.*

Kişiliğimin meydan okuyan tarafı onun saçmalıklarına aldırış etmememi söylüyordu.

O kız senin sorunun değil.

Onun oyununa ortak olmak sadece daha fazlasına yol açacaktı.

Onu görmezden gelmekle ilgili tek sorun, bunu yapmak *istemememdi.*

Onu uzaklaştırmak için haddinden fazla zaman harcadıktan sonra gerçekten gittiğini izlemek hiç iyi *hissettirmiyordu.*

Hem de hiç...

"Kalçaların nasıl, Aoife?" diyen Bayan Adams odanın önündeki sandalyesinden yavaşça kalktı. "Bunun senin için rahat olduğunu sanmıyorum."

"Acıyor."

Anında kendimi aptal gibi hissettim. "Yaralandın mı?"

Molloy beni görmezden gelip dikkatini öğretmenimize çevirmişti. "Yaşayacağım."

"Benim zamanımda bunlara doğurgan kalçalar derdik." Bayan Adams söyledikleriyle benim kahkaha atmama, Molloy'un ise sertçe bakmasına neden oldu.

"Şişman olduğumu mu söylüyorsunuz, öğretmenim?"

"Aman Tanrım, hayır." Öğretmenimiz aceleyle onu yatıştırmaya çalıştı. "Söylediğim şeyin bununla hiç ilgisi yoktu."

Yaşlı kadına üzüldüğüm için, "Pençelerini geri çek, Molloy," dedim usulca. "Sana iltifat ediyordu."

"Nasıl bir iltifatmış bu?" diye ciddiyetle sordu Molloy. "Geniş kalçalarımdan daha da geniş bir kıçım olduğunu ima ederek mi?"

Evet ve çok seksi görünüyorsun.

Bana minnettar bir gülümsemeyle bakıp, "Kesinlikle," dedi Bayan Adams. "Ben tuvalete giderken siz ikiniz beş dakika uslu durabilir misiniz?"

Elimi amaçsızca sallayarak, "Elbette, öğretmenim," diye cevapladım. "Her halükârda."

Bana endişeli bir bakış attı. "Joseph."

"Ciddiyim." Ellerimi havaya kaldırdım. "Uslu duracağım."

"Aferin, oğlum," diye mırıldandıktan sonra sınıftan çıkıp bizi yalnız bıraktı.

Tahtaya bakmayı sürdürürken, "Öğretmenin gözbebeği," dedi fısıltıyla.

"Bana ne yaptığımı söylemek ister misin?" diye sordum ona doğru dönerek. "Belli ki seni kızdıracak bir şey yapmışım."

"Hayır." Pes etmiş bir şekilde iç çekti, başını ellerinin arasına alıp inledi. "Sorun yok. Ben sadece... gerçekten sorun yok. Kendime gelmem gerekiyor."

"Sorun ne?"

"Aptalca bir şey."

"Anlat bana."

"Deli olduğumu düşüneceksin."

"Zaten deli olduğunu düşünüyorum, Molloy."

"O zaman daha da delirdiğimi düşünürsün."

"Anlat bakalım."

"Hayır."

"Molloy." Sıranın üzerinden uzanarak omuzlarından tuttum ve onu bana bakacak şekilde çevirdim. "*Anlat bana.*"

İri yeşil gözleri benimkilere kilitlendiğinde bakışlarında gördüğüm o yalnızlıktan nefret ettim. "Joe."

"Anlat bana."

Dudağını çiğneyerek uzunca bir süre gözlerini kaçırdıktan sonra ofladı. "Bacaklarının güzel olduğunu söyledin," dedi fısıltıyla.

Bir an için devamını duymayı bekledim ama başka bir şey söylemeyince şaşkınlıkla ona bakakaldım. "Ne?"

Bakışlarını kucağından kaldırmadan, "Bacaklarının güzel olduğunu söyledin," diye tekrarladı. "Ona güzel *bacakları olduğunu söyledin.*"

"Kime?"

"Danielle'e."

"Söyledim mi?"

"Evet, Joe. Söyledin."

"Ne zaman?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Sınıfta."

Kahretsin, söylemiştim. "Bu kötü çünkü..."

"Unut gitsin." Ellerimi omuzlarından silkerek kara tahtaya bakmaya geri döndü. "Önemli değil. Aştım artık."

"*Aştın mı?*" Ne yapacağımı bilemeden başımı salladım.

Acı dolu bir nefes verdi. "Unut gitsin, Joe."

"Şu yaralı kız tavrını bırakıp bana karşı dürüst olabilir misin?" Arkadaşımın bu nazlı haline sinirlenerek homurdandım. "Hadi ama. Bu sen değilsin. Sen bilmece gibi konuşmazsın, Molloy. Bana doğruyu söyle."

"Yaralı kız tavrı mı?" Tiksintiyle başını salladı. "Vay canına, kızlarla nasıl konuşulacağını gerçekten biliyorsun, değil mi?"

"Hayır, gerçekten bilmiyorum," diye sinirle çıkıştım. "Çünkü konuştuğum tek kız sensin."

"Yalancı," dedi sertçe. "Danielle'le konuşuyorsun."

"Kes şunu, Molloy."

"*Güzel bacakları* olduğunu söyledin, Joey," diye öfkeyle patladı. "*Güzel bacaklar.*" Bana dönüp ters ters baktı. "Bir şey çağrıştırdı mı, pislik?"

"Mesele *bu* mu yani?" Ona hayretle bakakaldım. "Bana 'güzel bacaklar' dediğim için mi kızdın?"

"Başka bir kıza söyledin."

"Öylesine söylenmiş kelimelerdi."

"Hayır, onlar *sadece* kelime değil, Joey."

"Tanrı aşkına, Molloy. Kıza başka ne söylemem gerekiyordu ki?" Teslim olur gibi ellerimi kaldırdım. "Bacaklarını acı sosa bulamıştım. Durumu düzeltmeye çalışıyordum. Ne söylememi bekliyordun? Güzel ayak bilekleri mi? Güzel diz kapakları mı? Güzel baldır kasları mı? Ne söyleyecektim?"

"*Bunu* söyleme," diye bağırdı. "Ona *bana* söylediklerini söyleme."

"Ciddi olarak söylemedim."

"Bu durumu daha da kötüleştiriyor."

"Nasıl?"

"Kötüleştiriyor, tamam mı?"

"Gerçekten hiçbir anlamı yoktu."

"Bacaklarına dokunmanın hiçbir anlamı olmadığı gibi mi?"

Başımı sallayarak, "Yapma," diye uyardım. "O konuya girme."

Duygu dolu bir sesle, "Tam önümde yaptın, Joey," dedi boğulurcasına.

"Tam *önünde mi?*" Keyifsiz bir kahkaha attım. "Doğru mu duyuyorum? Birinci sınıftan beri her günü o şerefsizi gözümün içine sokarak geçirmişken burada oturup bir kızla ***konuştuğum*** için bana bok atma cüretini mi gösteriyorsun?"

"Ama Danielle'le sadece ***konuşmuyordun***, değil mi, Joey? Onunla birlikteydin!"

"Yani senin *erkek arkadaşınla* birlikte olduğun gibi mi? Ne olmuş yani?"

Yüzünü ellerinin arasına alıp, "Aman Tanrım," diye bağırdı. "Anlamıyorsun. Hiç *anlamıyorsun!*"

"Neyi anlamıyorum?" Soğukkanlılığımı kaybederek kükredim. "Biliyor musun? Bu saçmalığı neden dinlediğimi bile bilmiyorum." Başımı iki yana sallayıp arkamı döndüğümde beni sinirlendirmesine izin verdiğim için kendime kızıyordum. "Biz bir çift değiliz, Molloy. Ben senin erkek arkadaşın değilim. Biz birlikte ***değiliz.*** Beni duyuyor musun? Biz ***hiçbir*** şey değiliz."

"Haklısın, Joe. Birlikte değiliz. Biz hiçbir şey değiliz," dedi boğuk bir sesle. "O zaman gidip güzel bacaklı, market boyasıyla sarışın olmuş Danielle'i becerebilirsin!"

"Onu *becermediğim* izlenimini nereden edindin?"

Molloy'un keskin nefes alışı, çok ileri gittiğimin kanıtıydı.

"Dinle, söylemek istediğim bu değildi..." diyerek açıklamaya başlasam da dinleyecek kadar kalmadı.

Sandalyesini geriye itip ayağa kalktı, ardından sessizce odadan çıktı.

Sınıf kapısını arkasından çarpmamış olması bile gerçekten devasa bir hatayla her şeyi berbat ettiğim anlamına geliyordu.

Başımı masamın üzerine yaslayarak ensemi tuttum ve inledim. "Siktir."

1 ŞUBAT 2002
HİÇ YOKTAN İYİ
AOIFE

Bay Nyhan isterse cezadan kaçtığım için beni okuldan uzaklaştırabilirdi. Hatta beni okuldan atmakla tehdit etse bile umurumda olmazdı çünkü o sınıfa kendi isteğimle geri dönmemin hiçbir yolu yoktu.

Yıkılmadan önce otoparka kadar gitmeyi başarmıştım. Acı dolu bir çığlıkla beton kaldırıma yığılıp başımı ellerimin arasına aldım, çirkin bir şekilde hıçkırarak ağladım.

Ondan nefret ediyordum.

Ondan nefret etmeyi çok istiyordum.

Ondan nefret etmem *gerekiyordu.*

Önce onu sevmeyi bırakmalısın...

Tanıdık bir ses, "Aoife," dediğinde kaskatı kesildim.

Hayır, hayır, hayır, şimdi değil...

"Git başımdan."

"Neyin var?"

"Sana *git* dedim!"

Paul istediğimin tam tersini yaparak hemen yanımda kaldırımın kenarına oturdu. "Sorun ne?"

"Hiçbir şey." Burnumu çekip ellerimin tersiyle gözlerimi sildim. "Ben iyiyim."

"Oradayken seni incitti mi?"

"Hayır." Bir kez daha burnumu çektim. "Kendimi incittim."

"Nasıl?"

"Önemli değil."

"Belli ki önemli," dedi ısrarla.

"Boş ver gitsin, tamam mı?"

"Konuş benimle, Aoife."

"Konuşamam."

"Konuşabilirsin."

"Bunu duymak istemezsin, Paul."

"Anlat sen."

"Ondan hoşlanıyorum, tamam mı!" dedim boğulurcasına. "Ondan *hoşlanıyorum.*"

Paul'ün yanımda kaskatı kesildiğini hissettim. "Joey."

Zorlukla nefes alarak bir kez başımı salladım. Ardından suçluluk ve rahatlama arasında savrulan duygularımla başımı ellerimin arasına aldım. "Gerçekten çok üzgünüm."

"Ne zamandan beri?"

İlk günden beri. "Bilmiyorum."

"Onunla birlikte miydin?" diye sordu sessizce.

Başımı salladım. "Hayır."

Bana kuşkuyla baktı. "Hayır mı?"

"Hayır," diye onayladım yutkunarak. "*Hayır.*"

Uzunca bir süre bana baktıktan sonra titrek bir nefes verdi. "Hiç yoktan iyi."

"Evet," diye mırıldandım. *Hiç yoktan iyi.*

"Beni hâlâ önemsiyor musun?"

"Evet," dedim dürüstçe.

"Onu önemsiyor musun?"

Sorusuna cevap vermedim.

Veremezdim.

O kadar zalim değildim.

"Onu benden daha mı çok seviyorsun?"

"Bu farklı."

"Peki bana söylemeye çalıştığın ne, Aoife?" Dikkatle gözlerimin içine bakarken bu kadar sakin kalabilmesi beni inanılmaz derecede etkilemişti. Aslında bu durumu daha da zorlaştırıyordu çünkü tanıştığımız zamanlardaki o tatlı adam gibi davranıyordu. Bu da kendimi Ballylaggin'deki en büyük pislik gibi hissetmeme neden oluyordu. "Onunla birlikte olmak istediğini mi söylüyorsun?"

"Hayır." Başımı salladım. "Böyle bir şey olmayacak."

"Anlamıyorum." Kaşları çatıldı. "Madem onunla birlikte olmadın ve olmayı da düşünmüyorsun, o zaman neden?"

"Sadece sana söylemem gerekiyordu, tamam mı?" Yanağımı silip titrek bir nefes verdim. "İçimi dökmeye ihtiyacım vardı."

Paul tekrar konuşmadan önce çok uzun bir süre sessiz kaldı. "Sana bir şey söylemem gerekiyor."

"Acıtacak mı?"

"Olabilir."

"Az önce sana söylediklerim kadar kötü mü?"

"Belki biraz daha kötü."

Aman Tanrım. "Şu dedikodularla mı ilgili?"

"Sayılır," dedi Paul.

Titrek bir nefes vererek devam etmesi için başımı salladım.

"Ben, şey..." Acı dolu bir nefes alıp bakışlarını ayaklarına çevirdi. "Biriyle yattım."

Lanet olsun.

"Bekâretini mi kaybettin?" Bu beklediğimden daha çok canımı yakmıştı. "Kiminle?"

"Tommen'dan bir kızla."

"Demek doğruymuş." Nefesim göğsümde sıkışmıştı, kendimi sakin kalmaya ve ona bana gösterdiği nezaketle yaklaşmaya zorluyordum. "Kızın adı ne?"

"Bella." Başını ellerinin arasına alıp inledi. "Bella Wilkinson."

"Ne zaman?"

"Cadılar Bayramı'nda benden ayrılmandan *sonra*."

"Ne kadar zaman sonra?" Ses tonumun bu kadar düz olmasını hiç beklemiyordum.

"Aoife."

"Ne kadar sonra, Paul?"

"Fark eder mi?"

"Sana dürüst davrandım," diye üsteledim.

"Aynı gece."

"Partide mi?"

Bir kez başını salladı.

"Vay canına." Nefesim kesilmiş, omuzlarım çökmüştü.

Bu gerçekten mükemmeldi.

Joey, Danielle'i ve Paul de Bella'yı beceriyordu. Ben ise o sırada kendimi paralıyordum.

Mükemmel.

"Özür dilerim, Aoife," dedi aceleyle. "Bu büyük bir hataydı. Hiçbir anlamı yoktu ve sonrasında kendimi gezegendeki en kötü bok parçası gibi hissettim."

"Sarışın mıydı?"

"Ne?"

"Sarışın," diye tekrarladım. "Sarışın mıydı?"

"Hayır," diye cevaplarken sesi sertti. "Siyah saçlıydı."

"Hiç yoktan iyi."

"Çok üzgünüm, Aoife."

"Evet." Başımı omzuna koyup iç çektim. "Ben de üzgünüm, Paul."

"Sana bir soru sorabilir miyim?"

Başımı salladım.

"Neden yapmadın?"

"Neyi neden yapmadım?"

"Sen ve o." Boğazını temizledi. "Ayrılmıştık. Onu sisteminden çıkarmak için mükemmel bir fırsatın vardı."

"Onu sistemimden çıkarmak mı?"

"Neyi kastettiğimi biliyorsun."

Dönüp ona baktım ama verecek bir cevabım yoktu. Joey'nin ağzından çıkan o iğrenç kelimeleri hatırlayınca fiziksel olarak irkilip, "Böyle bir şey olmayacak," demekle yetindim. Tüm bunlar o gece Joey'yi onunla birlikte gördüğüm anıyla birleşmişti. "Onu unutmam gerekiyor."

"Aramızdaki şeylerin bitmesini istemiyorum," diyerek elimi tuttu. "Sana çok değer veriyorum, Aoife."

"Ben de seni önemsiyorum," dedim hissizce.

Parmaklarımızı birbirine kenetlerken, "Bu sadece kötü bir dönem," diye devam etti. "Bunun üstesinden gelebiliriz. Her zaman atlatırız."

"Nasıl?" Sesim fısıltıdan ibaretti. "Bunu nasıl yürütebiliriz?" Daha da önemlisi, neden yürütecektik ki?

"Sanırım birbirimize gerçeği söyleyerek," dedi sessizce. "Bugün iyi bir başlangıç oldu."

Güçsüz bir sesle, "Buna yeterince inandığımı sanmıyorum," diye itiraf ettim. "Kafam karmakarışık, Paul."

"Bir yolunu buluruz," dedi kolunu omzuma sararken. "Her şey yoluna girecek."

Hayır, girmeyecek.

14 ŞUBAT 2002
SEVGİLİLER GÜNÜ
AOIFE

Ellerim dolu halde ön kapıyı dirseğimle açarken eteğimin cebindeki telefonum çalıyordu. Okul çantamı, Beden Eğitimi çantamı ve posta kutusundan aldığım bir yığın zarfı hızla yere bıraktıktan sonra cebimden telefonumu çıkardım.

"Evet, Casey, evdeyim." Güvenilir *Nokia 3310*'umu omzumla kulağım arasında dengeleyerek koridorda düşürdüğüm ıvır zıvır yığınının üzerinden geçtim. Topuklu ayakkabılarımı çıkarıp mutfağa doğru ilerledim. "Sen sormadan söyleyeyim. Hayır, henüz Sevgililer Günü kartlarımı açmadım."

"O zaman acele et, sürtük," diye homurdandı. "En azından kucağında sevimli bir kalp tutan kocaman oyuncak ayının kimden geldiğini söyle."

"Kimden olduğunu zaten biliyorsun."

"Tamam, peki şimdi açacak mısın?"

"Hayır, sandviç yapacağım."

"Sandviç mi? Annenin perşembe yahnisine ne oldu?"

"Babam onu bir geceliğine Kilkenny'deki o büyük lüks otele götürdü, unuttun mu?"

"Sevişmek için mi?"

"*Hayır*, yatağı test etmek için," diye alaycı bir karşılık verdim. "Tabii ki sevişmek için."

"O ateşli küçük inek bu gece nerede?"

"Yeni televizyonunun kanallarını ayarlamak için büyükanneme gitti, ayrıca lütfen kardeşime seksi deme. Sanırım kusabilirim."

"Alnına dökülen o sarı saçları ve siyah çerçeveli gözlükleriyle taş gibi, Aoife..."

"Hayır, değil." Öğürdüm. "Sinir bozucu biri."

"Seksi bir sinir bozucu," diye alay ettikten sonra ekledi. "Tamam, hadi kartlarını açalım. Benimkilerin hepsini açtım ve sıkıldım."

"Bu yıl kime aldın?"

"Her zamanki gibi." Hattın diğer ucundan iç çekti. "Bizim sınıftan Mack, Charlie, Dricko ve Alec'e aldım. Ayrıca altıncı sınıftan Sticky Dicky, birkaç isimsiz kişi ve birinci sınıftan Tim adında bir çocuk da var."

"Ah, birinci sınıftan bir bebeğin var. Bu çok tatlı," dedim alaycı bir mırıltıyla. "Richard Murphy'ye gelince..."

"Yapışkan Dicky," diye düzeltmek için sözümü kesti.

"Ona bu isimle seslenmen sadece insanların onun aletine dokunduğunu anlamasını sağlar, Case."

"Onun yapışkan aleti."

"Neyden yapış yapış, dudak parlatıcından mı?"

"Sürtük."

"Tabii." Kıkırdadım.

"Bu arada, temmuzdaki mezuniyet balosuna beni de davet etti."

"Gidecek misin?"

"Sticky Dicky'nin mezuniyet balosuna onunla birlikte gidecek miyim? *Tabii ki.*"

Güldüm. "Benden bir elbise ödünç alabilirsin."

"Sağ ol, dostum çünkü resmi bir şeyim yok. Şimdi aç onları."

"Tamam, tamam." Koridora çıkıp okul çantamı aldım. Mutfağa geri dönerek fermuarını açtım ve içindekileri yemek masasının üzerine boşalttım.

"Kaç tane almışsın?"

"Birkaç tane."

"Kaç tane?"

Masanın üzerindeki kartları tarayıp zihnimde hepsini saydım. "Sanırım on dört tane?"

"On dört!"

"Hayır, pardon, birini iki kez saymışım. On üç tane var."

"Pekâlâ, senden nefret ediyorum."

"Ah, lütfen." Kıkırdadım. "Bu günün tamamen saçmalık olduğunu biliyorsun."

"Tamam, içlerinden birinin Paul'den olduğunu biliyoruz." Ca-

sey hattın diğer ucunda bir dedektife dönüşmüştü. "Geri kalanlar kimden? Açmaya başla."

Bir düzineden fazla zarfı yırtıp önüme düzgünce dizdim ve telefonu tekrar kulağıma dayadım. "Hazır mısın?"

"Dünden beri."

"Finny O'Shea, Dermot Keane ve altıncı sınıftan Luke Twomey."

"Luke ve Sticky Dicky arkadaşlar."

"Danny Collins ve beşinci sınıftan Trev Mulcahy."

"Trev Mulcahy mi?" Hattın diğer ucunda baygınlık geçirdi. "Tanrım, çok yakışıklı."

"Tamam... bir tane de dördüncü sınıftan var."

"Kimmiş?"

"Liam O'Neill."

"Ah, onunla yatmıştım," diye haber verdi. "Dili resmen çamaşır makinesinin hızlı sıkma programında takılı kalmış gibi."

"Zihnimde harika bir görüntü oluşturdun, Case."

"Sadece hayal etmek zorunda olduğun için şükret."

"Tamam, bebek birinci sınıflardan gelen kart yok. İkinci sınıflar da yok, yani diğer kartlar bizim sınıftaki çocuklardan."

"Ooh," dedi cıyaklayarak. "İlgimi çekti."

"Tamam, elimizde... Rich, Keith, Mike, Jack, Ruairi, Alec..."

"O arsız küçük pislik," diye homurdandı Casey. "Bana da bir tane verdi. Seninkinde ne yazıyor?"

"'Okulun en güzel bacaklara sahip kızına. İşte senin için hazırladığım Sevgililer Günü kartı. Eğer bu kartı okuyorsan, benim kıvrımlarımı araladın demektir. Bu yüzden benim de seninkileri aralamam adil olur. Alec'ten." Güldüm. "Seninkinde ne yazıyor?"

"Okuldaki en güzel memelere sahip kıza. Lütfen gelecek hafta Beden Eğitimi dersinde beyaz tişörtünü giy. Zıplayan memelerinin görüntüsü bana sonsuz saatler boyunca keyif verdi. Meme uçlarını göstermekten çekinme. Alec'ten."

"Kulağa Alec gibi geliyor zaten." Kıs kıs güldüm. "Tamam, son kart en büyüğü."

"Paul mü?"

"Evet."

"Ne yazmış?"

Kartı açtığımda kalbim durdu ve titrek bir nefes verdim.

"Aoife?"

"Case, kartın arasına elli *euro* koymuş."

"Ciddi misin sen?"

Elimdeki nota bakarken içimde farklı duyguların kabardığını hissettim. "Bir insan neden Sevgililer Günü kartına para koyar ki?"

"Seninle geçireceği bir geceyi satın alabileceğini düşündüğü için mi?" Casey gülse de bu şaka gülemeyeceğim kadar sinirime dokunmuştu.

"Onun parasını istemiyorum."

Hiç duraksamadan, "Bana ver," diye cevapladı. "Ben fakirim. Onun parasına hem çok ihtiyacım var hem de çok istiyorum."

"Çok kızgınım."

Hattın diğer ucunda derin bir iç çekti. "Sana tapan erkeklerden gelen bir yığın kartın önünde oturuyorsun. Ortada kızılacak bir şey yok."

"Ama..."

"Aklını başına toplaman için oraya gelip sana bir tokat atmam mı gerekiyor? Hadi ama, Aoife. Muhtemelen panikten para koymuştur."

"Panik mi?"

"Evet, bebeğim. İkiniz aylardır her yerdeydiniz. Bu yüzden o zavallı ahmak, senin fikrini değiştirip BDO'nun çapkınıyla kaçma ihtimalin karşısında korkudan çakıl taşı sıçıyordur."

"Yapma," dedim titreyerek. "Böyle bir şey asla olmayacak."

"Kavgadan beri Joey'yle gerçekten hiç konuşmadın mı?"

"Gerçekten konuşmadım ve konuşmaya hiç niyetim yok."

"Kahretsin," dedi sessizce. "Biliyor musun, aranızdaki buzları eritmek için sana bir kart gönderebileceğini düşünmüştüm."

Evet, ben de öyle. "Kart verecek tipte biri değil."

"Doğru," diye kabul etti. "Yine de senin için bir istisna yapacağını düşünmüştüm."

"Onun kartlarını istemiyorum," dedim soğuk bir sesle. "Ondan hiçbir şey istemiyorum."

"Aranızda ne *yaşandı*, Aoife?"

"Hiçbir şey."

"Evet, *eminim*."

"Hiçbir şey olmadı, Case," diye kestirip attım. "Hiçbir zaman da olmayacak. Ayrıca erkeklerden ömür boyu uzak durma yemini etmeye gerçekten *çok* yakınım."

Hattın diğer ucunda homurdandı. "Çünkü henüz kendine bir Sticky Dicky bulamadın."

"Seninkinin erkek kardeşi var mı?"

"İnekleri var." Güldü. "Ailesi çiftçi."

Başımı arkaya atarak güldüm. "Tamam, artık kapatmalıyım. Gidip duş alacağım ve yiyecek bir şeyler hazırlayacağım."

"Tüm o Sticky Dicky sohbetinden sonra sakinleşmeye mi ihtiyacın var? Anlıyorum, bebeğim. Sadece duşta kendini fazla kaptırma. Yoksa adını değiştirmek zorunda kalırım..."

Cümlesini bitirip masumiyetimden geriye kalanları yok edemeden sözünü kestiğimde kıkırdıyordum. "Görüşürüz, Casey."

Kartları mutfak masasının üzerine bırakarak merdivenlere ilerledim, yukarı çıkarken okul kazağımı, gömleğimi ve kravatımı çıkardım. Hepsini sahanlığın üst kısmındaki çamaşır sepetine attım, arkama uzanıp eteğimin fermuarını açtım. Kalçalarımdan aşağı kaydırdıktan sonra tamamen çıkardım.

Ütülenmiş havlulardan birini alarak banyoya doğru yürürken hâlâ Casey ve Sticky Dicky hakkındaki konuşmamıza gülüyordum.

Ancak *Joey*'yle yüz yüze geldiğim anda kahkahalarım boğazımda düğümlendi... *Joey* mi?

Onun tuvaletimizde dizlerinin üzerine çöktüğünü görünce kanım dondu. Klozet kapağında çizgi halinde beyaz bir toz ve burun deliğine soktuğu rulo yapılmış bir beşlik banknot vardı. Beyaz toz,

göz açıp kapayıncaya kadar derme çatma huniden geçerek burnuna doldu.

En sonunda kelimeleri bulduğumda, "Aman *Tanrım*," dedim boğuk bir sesle. "Ne *yapıyorsun?*"

İki hafta önceki kavgamızdan beri onunla hiç konuşmamıştım. Duygularımla başa çıkamayacak kadar üzgün ve kırgın olduğum için ondan vebadan kaçar gibi kaçmış, kalbime indirdiği yıkıcı darbenin ardından bir tartışmayı daha kaldıramazdım.

Joey dirseklerini klozet kapağına dayayıp başını ellerinin arasına aldı. "Siktir," diye mırıldandı.

"Ciddi misin sen?" Öfkeli bir fısıltıyla arkamdaki kapıya baktım. Bir anda yetkililerin evime baskın yapıp ikimizi de tutuklamak üzere olduğu hissine kapılmıştım. "Evimde *uyuşturucu* mu kullanıyorsun?"

"Hayır."

"Evet," diye itiraz ettim. "Seni daha yeni *yakaladım!*"

"Biliyorum, biliyorum." Burnunu çekip hafifçe oynatarak, "Endişelenme," diye mırıldandı. Sanki az önce onun A sınıfı bir uyuşturucu içtiğine şahit olmam çok önemsiz bir şeydi.

"*Endişelenme* mi?" Ona ağzım açık bakakaldım. "Joey!"

"Ne var?"

"Benim *evimdesin!*" Şaşkınlıkla başımı salladım. "Ne oluyor?" Kesik nefesler vererek aramızdaki mesafeyi kapattım ve çenesinden tutup bana bakmaya zorladım. "Evimde ne işin var, ayrıca neden buraya *uyuşturucu* getirdin?"

Odağını kaybetmiş gözleriyle, "Baban uğramamı istedi," diye mırıldandı. "Bana bir anahtar verdi. Duş motorunun çalışmadığını söyledi." Omuz silkti. "Tamir ettim."

"Tamir mi ettin?" Öfkeyle homurdanıyordum. "Tamir mi ettin? Duş motoru umurumda değil, Joey. Neden uyuşturucu kullanıyordun?"

"Senin görmemen gerekiyordu."

Uzaklaşmaya çalışınca onu bana bakmaya zorlayarak, "Anlaşılıyor," diye tısladım. "Sen aklını mı kaçırdın? Kendini bu saçmalığa neden bulaştırıyorsun?"

"Bilmiyorum."

"Kokain miydi o?"

"Hayır."

"Yalancı! Ne zamandan beri kokain kullanıyorsun?"

"Bir önemi yok."

"Evet, önemli. Konuş benimle, lanet olası!"

"Neden?" Elimden kurtulup ayağa kalktı ve hızla geri çekildi. "Bunun seninle ne ilgisi var?"

"Evime *kokain* getirdin, Joey." Söylediklerimi tekrarlarken bu kez davranışının ne kadar yanlış olduğunu anlayacağını umuyordum. "Babamın evine getirdin." Göğsünü iterek bir tepki vermesini sağlamaya çalıştım. "Babamı hatırlıyorsun, değil mi? Sana tamirhanedeki işi veren oydu. Sana güvenen..."

Anlamsız bir girişimle sorgudan kaçmak için yanımdan geçmeye çalışıp başarısız olduğunda, "Çekil önümden, Molloy," diye homurdandı. "Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum, tamam mı?"

"Önünden çekileyim mi? Suratını parçalamadığım için şanslısın, göt herif," diye tersledim. Göğsünü iterek onu banyo duvarına yaslanana kadar geri çekilmeye zorladım.

Göğsündeki elime üniformasının altından anormal bir ısı yayıldığını hissettim.

"Bu da ne böyle?" Elimi önce boynuna, ardından yanağına bastırdım. "Tanrım. Joey, yanıyorsun."

Panikle, yeşil gözbebeklerinin gözümün önünde kayboluşunu izledim. Onu bambaşka bir insanmış gibi gösterecek kadar kararmış ve büyümüştü. "Ben iyiyim."

"Sen iyi misin?" Mantıksızlık derecesinde mükemmel yüzüne bakarken dehşetten başka hiçbir şey hissedemiyordum. "Joey, az önce seni bir şeyler çekerken yakaladım. Bence hiç iyi *olmadığın* kesinlikle ortada."

"Bu bir hataydı," demekte gecikmedi. "Bunu burada yapmamalıydım."

İçim endişeyle dolarken, "Hayır, *hiç* yapmamalıydın," diye düzelttim.

"Bu bir hataydı." İçinden bir ürperti geçti. "Baban bana güveniyor. Yapmamalıydım... onu hayal kırıklığına uğrattım." Konuştukça kelimeler ağzından daha hızlı dökülüyor, ses tonu daha gevşek bir hal alıyordu. "Yine de her şey yolunda, Molloy." Uzanıp hâlâ çenesini kavradığım elimi tuttu. "Bu bir hata. Ben, ben bunlardan çok yapıyorum. Bazen çok yorgun oluyorum, bu da işe yarıyor. Siktir et."

Başını tekrar salladı ama elimi bırakmadı. "Joe?"

"Ne söylemeye çalıştığımı bilmiyorum." Omuzlarını kaldırıp odayı ilk kez görüyormuş gibi etrafına bakınırken tüm vücudu enerjiyle titreşiyordu. "Bir saat içinde GAA sahasında maçım var. St. Pat'a karşı oynayacağız, sağlam bir savunmaları var, üstelik günlerdir uyumadım." Titrek bir nefes verdi. "Gerçekten çok yorgunum, bu yüzden beni... kendime getirecek bir şeye ihtiyacım vardı. Bir daha olmayacak."

"Günler mi?" Başımı iki yana salladım. "Neden günlerdir uyumuyorsun?"

"Gece beslenmeleri."

"Gece beslenmesi mi?" Neden bahsediyordu? Saçmalıyor muydu? Bu kokain kullanmanın yan etkisi miydi? Hiçbir fikrim yoktu. "Joe, benimle misin?"

Vücudundaki titremeleri hissedebiliyordum.

Beni *dehşete düşürüyorlardı.*

"Ben, şey... orada gördüklerin için tekrar özür dilerim. Böyle bir alışkanlığım yok, bilirsin işte." Joey omuz silkip yanmışçasına elimi aniden bıraktı, sarı saçlarını elleriyle karıştırdıktan sonra kapıya doğru ilerledi. "Aslında çok önemli bir şey değil. Bu yüzden endişelenme, tamam mı? Beni rahatsız eden bir şey yok."

"Seni rahatsız etmiyor mu?" Çocuk son üç dakika içinde benimle son üç yılda konuştuğundan daha fazla kelime konuşmuştu. Huzursuz olduğu belliydi. "*Şimdi* maça mı gidiyorsun? Bu halde mi?"

"Evet, gitmek zorundayım. Gerçekten oynamak istemiyorum ama şey, atılmaya çalışmak için uğraşmaya değmez." Kuvvetle başını sallayarak banyonun kapısını açtı. "Babana duşu tamir ettiğimi söyle. Artık mükemmel çalışıyor." Geri dönüp bana son bir kez başını salladı. "Görüşürüz, Molloy."

Onun uzaklaşmasını izlerken bir an için kendimi toparlamakta zorlandım. Birkaç saniye sonra neye tanık olduğumu fark ettim ve aklımın başımdan gitmesini engellemek için birkaç dakika daha geçmesi gerekti. Bu yaşananlar, bir cuma gecesi *çocuklarla* bir kadeh elma şarabını paylaşmaktan çok daha fazlasıydı.

Bu kokaindi.

Ciddi bir şeydi.

Bela.

Evet, çocuk gerçekten sorunluydu.

"Hayır, yapamazsın!" Banyodan fırlayıp merdivene ulaşamadan elini yakaladım ve hızla yatak odama sürükledim. Kapıyı aceleyle kapatarak arkamızdan kilitledim. "Hiçbir yere gitmiyorsun," diye uyardım. "Burada benimle kalacaksın."

"Kapıyı aç."

"Hayır."

"Çıkar beni."

"Hayır."

Tüm gerginliğiyle elleri iki yanında titriyordu, kapımın anahtarına uzandı. "Çıkar beni bu lanet odadan, Molloy."

"*Hayır*, dedim." Anahtarı kaptığım gibi sutyenimin içine sokup ona ters ters baktım. "Benimle kalıyorsun."

"Maçım var."

"Umurumda değil. Otur."

Ellerini saçlarında gezdirerek odamda volta atarken, "Oturamam!" diye çıkıştı. "Hareket etmeliyim."

"O zaman hareket et ama burada."

"Ben iyiyim," Aramızdaki boşluğu kapatıp beni odamın kapısına yasladığında bedeni titriyordu. "Çıkar beni."

Kalbim çılgınca atarken başımı salladım. "Hayır."

Göğsü benimkine yaslanmış, "Benimle taşak geçmeyi bırak," diye bağırırken bedeninden yayılan sıcaklık tenimi kavuruyordu.

O üzerindeki okul üniformasıyla tamamen giyinikti. Benim üzerimde ise sadece pembe iç çamaşırımla siyah sutyenim vardı, üstelik birbiriyle uyumlu bile değildi.

"Seninle taşak geçmiyorum," dedim çıkışarak. "Sana *yardım* etmeye *çalışıyorum*."

"Bunu yapmana gerek yok."

"Görünüşe göre var."

"Ben iyiyim." Ellerini omuzlarıma koyup mırıltıyla konuşurken hem mantıksız hem de dengesiz davranışlar sergiliyordu. "Her şey yolunda." Ellerindeki titreme o kadar şiddetliydi ki, titreşimlerini ayak parmaklarımda bile hissedebiliyordum. "Şşşt," diyerek yatıştırmaya çalıştıktan sonra birden kahkahalara boğuldu. "Biz harikayız, tamam mı?"

Gerçekten bana *gülüyordu*.

Evet, kesinlikle kafası iyiydi.

"Siktir." Delirmiş gibi kahkahalar attığı sırada, alnını başımın hemen yanındaki ahşap kapı çerçevesine çarptı. "Keyfimi kaçırıyorsun, Molloy."

Başını tekrar kapı çerçevesine vurduğunda acı dolu bir kahkaha daha attı.

Sonra tekrar ve tekrar vurdu.

Bir kez daha vurdu.

Casey'den yardım istemeyi düşündüm ama başını daha fazla belaya sokmak istemediğim için hemen bu düşünceden vazgeçtim.

Ayrıca hissettiğim şey, kendim için duyduğum korku değildi.

Joey'den de korkmuyordum.

Hayır, onun *için* korkuyordum.

"Şimdi beni dinle, pislik." Bana bakması için çenesinden tutup yüzünü kendime doğru çevirdim. "Etkisinin geçmesini benim odamda bekleyeceksin, bunu yaparken de kafanı kapıya daha fazla vurmayacaksın." Ellerimi omuzlarına koyarak onu yatağıma doğru götürdükten sonra oturmasını sağladım. "Oturacaksın ve biraz soluklanacaksın."

"Oturamam."

Ayağa kalkmaya çalıştığında tekrar omuzlarına bastırıp, "Oturabilirsin," diye karşı çıktım.

"Gitmeliyim."

"Sana söylenenleri yapmalısın."

"Nefes alamıyorum."

"Evet, alabiliyorsun."

Başını iki yana sallayarak, "Bir sorun var," diye inledi. Elini ensesine uzatıp kapüşonlusunu çıkardı. "Nefes alamıyorum."

"Joe."

"Siktir, nefes alamıyorum." Göğsü sertçe inip kalkarken çabucak doğruldu ve beni atlatmaya çalıştı. "Bırak gideyim."

"Evet, nefes alabiliyorsun." Onu yatağıma oturtarak birbirine çarpan dizlerinin arasına girdim, ardından göğsünü karnıma doğru çektim. "Bana bak."

"Boğuluyorum."

"Joey?" Yüzünü ellerimin arasına alıp bana bakması için çenesini yukarı kaldırdım. "Nefes al."

"Molloy..."

"*Nefes* al, Joe," diye yalvardım. O paniklediği için şimdi ben de paniklemiştim. "Sadece nefes al, tamam mı?"

Sinirli bir şekilde nefesini üfleyerek derin bir nefes almaya çalıştı ama yarıda durdu. "Yapamıyorum. Yapamam. Hareket etmem gereki..."

"Şşşt." Kendimi onun kucağına bıraktım, ellerini tutup belime yerleştirdim. "Sadece nefes al." Gözlerinin içine bakarak derin bir nefes aldım, bir süre içimde tuttuktan sonra yavaşça bıraktım. "Aynen böyle."

Gözlerini benden hiç ayırmadan elleri sıkıca kalçalarımı sardı. Derin bir nefes aldı ve ardından yavaşça verip hareketlerimi tekrarladı.

Ellerimi omuzlarına yerleştirerek, "Güzel," dedim övgüyle. "Tekrar."

Joey titrerken derin bir nefes daha aldı, içinde tuttu ve bir kez daha yavaşça bıraktı.

"Aynen böyle." Parmaklarımı güneşten ağarmış saçlarının arasında gezdiriyor, yanağını uygunsuz sayılacak kadar derin bir şefkatle okşuyordum. Gözlerimi bir kez bile onunkilerden ayırmadan birlikte defalarca derin nefesler alıp vermeyi sürdürdüm.

Beni izlemeye devam ettiği her an, *onun* altımda daha da sertleştiğini hissettim. Kucağında oturduğum noktadan, bana karşı koymak için bedeninin tüm gücüyle direndiğini hissedebiliyordum. Üstelik bunun beni acıtmadığını söylersem yalan söylemiş olurdum.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Sanki soyunup sevişmemizi istiyormuşum gibi."

Tanrım.

Bedenimin tamamının titrediğini hissederek, "Böyle bir şey olmayacak," diye fısıldadım. "O yüzden bunu düşünmeyi bırak."

"Olmayacağını biliyorum." Zihni bulanıklaştığı için hareketlerinde daha gevşek davranıyordu. Beni kendine doğru çekip kalçalarını yavaşça bana doğru iterken parmaklarıyla kalçalarımın etli kısmını yoğuruyordu. "Ama sevişeceğiz."

Nefesim boğazımda düğümlendi.

Burnunu göğüslerimde gezdirdi.

"Bugün değil." Titrek bir nefes daha verdim.

"Ama sevişeceğiz."

Tanrım.

Ben hiçbir şekilde yapamasam *bile*, "Şşşt. Odaklan, Joe. Düzenli nefesler al," diye tembihledim.

Derin bir nefes alıp bana iyice yaklaştı ve yüzünü göğsüme gömdü. "Deniyorum."

"Güzel." Titreyerek soluklanmaya çalıştım. "Denemeye devam et."

Dudaklarını göğüslerimden ayıran tek şeyin sutyenim olduğunun acı bir şekilde farkındaydım. Bu anı atlatabilmek için içimdeki tüm kendime hâkim olma yetimi kullanıyordum.

Dudakları şişmiş meme ucumu gizleyen kumaş parçasına değdiğinde inleyip, "Seni özledim," dedi boğuk bir sesle.

Kalbim göğsümde şiddetle gümbürdedi. "Ben de seni özledim."

Burnunu meme ucumun çevresine sürterek, "Özür dilerim," diye fısıldadı. "Ona sana söylediğim kelimeleri söylediğim için."

"Sorun değil." Parmaklarımla saçını kavrayıp başını göğsüme yasladım ve titrek bir nefes verdim. "Her şey yoluna girecek."

Birkaç dakika geçti ama ikimiz de hareket etmedik. Bunun yerine hem başını *hem* de nefesimi tutarak kucağında oturmaya devam ettim, o ise dikkatle kendi nefesine odaklandı. Joey'nin ellerini ve bedeninin tamamını sarsan titremeler yavaşça azaldığında vücuduma bir rahatlama hissi yayıldı. Bir ürpertiyi zorlukla bastırırken nemli alnına dokunduğum anda, hissettiğim geçici rahatlama hızla kayboldu. "Joe, eskisinden daha çok yanıyorsun."

"Hmm?"

"Çok sıcaksın." Endişeyle ellerimi nemli boynuna, ardından daha da nemli okul gömleğine doğru kaydırdım. "Kahretsin. Joe, sırılsıklam olmuşsun."

Dikkatle nefes alış verişine odaklanmış halde, "Harika," diye mırıldandı. "Geçer."

Evet, ben o kadar emin olmazdım. "Bekle. Pencereleri açacağım."

Kucağından inmek için hamle yaptığımda kollarını hızla bedenime dolayıp beni kendine çekti. "Kıpırdama."

"Joe, kelimenin tam anlamıyla yanıyorsun." Boynunun kenarından boncuk boncuk ter damladığını görünce paniğe kapıldım. "Üzerinde yumurta bile pişirebilirim. Ciddiyim. Seni serinletmeliyim."

"Umurumda değil." Yüzünü tekrar göğsüme gömerek derin bir nefes daha aldı. Nefesini verirken, "Beni bırakma," diye fısıldadı.

"Joe..."

"Lütfen, sadece kal." Bir kez daha nefesini yavaşça vermek için duraksadıktan sonra konuşmaya devam etti. "Bu şimdiye kadar durduğu tek an. Lütfen bozma."

"Neyin durduğu tek zaman?" Boğazım düğümlenmişti, kalbimin göğsümde çılgınca çarptığını hissediyordum. "Neyi bozmayayım?"

"Zihnimdeki," diye mırıldandı. "Sessizliği."

Anlamıyorum. Ağlamak istesem de kendimi tutup sakinliğimi korudum.

"Seni bırakmayacağıma söz veriyorum," derken kravatını boynundan nazikçe çıkardım. "Burada kalacağım ama şu anda kucağında olmamam gerekiyor çünkü vücudum seninkini ısıtıyor."

İkna olduğunu gösteren hiçbir hareket yapmayınca, kendimi hafifçe geri çekip başının öne düşmesine neden oldum ve gömleğinin düğmelerine uzandım.

"Bir sorun var," diye inlerken elleri iki yanına düşmüştü. "Kendimi iyi hissetmiyorum."

"Az önce yaptığın şeyin ardından kendini nasıl iyi hissedebilirsin ki?" Gömleğini hızla açarak kumaşı omuzlarından indirdiğimde, göğsünün sol tarafından köprücükkemiğine kadar uzanan koyu mor çürüklerle karşılaştım. Gördüğüm manzara karşısında keskin bir nefes aldım. "Tanrım, ne oldu?"

"Kavga."

Joey'nin muhteşem bir göğsü vardı; zayıf ama güçlüydü, açık kahverengi meme uçları ve sıkıca oyulmuş karın kasları vardı. Kalçaları dardı, sporcuların sahip olduğu o efsanevi *V* şeklindeki seksi çizgilere sahipti. Göbeğinden bedeninin alt kısmına doğru uzanan altın sarısı tüyler, gri okul pantolonunun kemer şeridinin altında kayboluyordu.

Altın sarısı teni yara izleriyle dolu olsa da hayatım boyunca daha mükemmel birini görmediğimden emindim.

"Kavga mı?" Avucumu, kalbini kaplayan çürüğün üzerine nazikçe yerleştirirken titriyordum. "Kiminle kavga ettin?"

"Pisliğin biriyle." Acı dolu bir nefes vererek elimi kendi eliyle kapattı. "Beni bırakmalısın" diye fısıldadı.

"Bırakmam gerektiğini biliyorum." Kalbim göğsümde şiddetle çarparken çabucak gözlerimi kapatıp kalbimin *sakinleşmesini* diledim. "Ama yapamam."

"Bir sorun var," diye inledikten sonra rahatsız bir şekilde hareketlendi. "Aletimle ilgili."

"Aletine bakmamı sağlamak için seçtiğin yol bu mu?"

"Hayır." İnleyerek elini gri okul pantolonunun kemerinden içeri soktu. "Sana aletimde *gerçekten* bir sorun olduğunu söylüyorum."

"Ne oldu?"

"Bilmiyorum." Acı dolu bir nefes verip yatağıma sırtüstü yığıldı, gerçekten acı çekiyormuş gibi inledi. "Siktir."

"Taşaklarını mı burktun?" Ölümcül bir ciddiyetle sordum. "Çünkü bir keresinde Kev'in başına gelmişti, bu gerçekten ciddi bir durum. Eğer tıbbi yardım almazsan testislerini tamamen kaybedebilirsin, Joe..."

"Hayır." Tekrar inledi, ardından elleriyle yüzünü kapattı. "Kahretsin, bu çok fazla."

"Tamam, bu kadarı yeter!" Panik içinde ellerimi havaya kaldırdım. "Kıyafetlerini çıkar da göreyim."

"İyi bir fikir değil."

"Kapa çeneni ve soyun, lanet olası." Endişeyle okul pantolonunun düğmesini açıp hızla fermuarı indirdim. "Kalçanı yukarı kaldır."

"Molloy."

"Kaldır."

"Siktir." Pantolonu kalçalarından aşağı çektiğimde yatakta yukarı doğru kayarken acı dolu bir inilti daha çıkardı. "Aman Tanrım, dokunma ona..."

"Özür dilerim!" Yüzümü buruşturarak siyah *boxer*'ının keme-

rini dikkatlice sıyırdım ve o ana kadar gördüğüm en büyük aleti çıkardım. "*Bu* da ne böyle?"

Tamamen erekte olmuş aleti, cephenin ön saflarındaki bir asker gibi hazır ola geçip yüzümden sadece birkaç santim uzakta zıpladı. "Neden böyle..."

Dirseklerinin üzerinde doğrulup düşmanıymış gibi ona ters ters bakarak, "Bilmiyorum!" dedi sertçe. "Bir türlü inmiyor. Sertleşmeye devam ediyorum."

"Böyle mi olması gerekiyordu?"

"*Hayır.*"

"O zaman neden..."

"Bilmiyorum, Molloy!"

"Tamam, tamam, neden ikimiz de sakinleşmiyoruz!" Yatak odamda sutyenim ve külotumla durmuş, Joey Lynch'in aleti öfkeyle bana bakarken ondan çok kendime bağırıyordum. "Tanrım. Bu ne kadar büyük bir alet, Joe."

"Kapa çeneni, Molloy," diye tersledi. "Öyle söyleme, her şeyi daha da kötüleştiriyor."

"Neden sen... şey, bilirsin işte." Omuz silktim. "Bir çeksen mi? Bakalım inecek mi?"

"Aman Tanrım." Homurtusu acı dolu bir nefesle kesildi. "Burada mastürbasyon yapmayacağım."

"Elbette bunu benimle *burada* yapmak zorunda değilsin," diye karşı çıktım. "Aşağı inip bize sandviç ya da başka bir şey hazırlayabilirim."

"*Sandviç* mi? Gerçekten mi, Molloy?"

"Bilmiyorum," dedim boğulurcasına. "Öğle yemeğinden beri bir şey yemedim ve sen... ben... Sadece yardımcı olmaya çalışıyorum, tamam mı?"

"Telefonumu getir."

"Ne?"

"Telefonum," diye çıkıştı. "Lütfen. Ver onu bana."

"Nerede?"

"Cebimde."

Telefonunu almak için telaşla harekete geçip *onunla* göz teması kurmadan cebinden çıkarmayı başarabildim.

"Buldum," derken yatağa çıkarak yığılmış bedeninin yanına diz çöktüm. "Al bakalım."

"Teşekkürler."

"Sorun değil."

14 ŞUBAT 2002
SERTLEŞME SORUNU
JOEY

Patronumun evinde kokain çekmek gibi inanılmaz derecede pervasız bir davranışa neyin sebep olduğunu açıklayamıyordum. Sahip olduğum tek geçerli mazeret, bedenimi ele geçiren yorgunluğun zihnimi felç edeceği noktaya ulaşmamdı.

İtiraf etmek çok acınası olsa da aylardır iyi uyuyamıyordum. Tam olarak on beş haftadır, babamın son çocuğu hayatıma girdiğinden beri böyleydi.

Hastaneden eve geldiği andan itibaren Sean'ı teselli etmek imkânsızdı. Şaka yapmıyordum, günün yirmi dört saati çıldırmış haldeydi ve annemiz de onunla birlikte kafayı yemişti.

Çalışmadığı ya da bebeği büyükanneye emanet etmediği zamanlarda odasında saklanıyor, yastığına sarılıp ağlıyor ve onunla ilgilenmemek için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Büyükanne, annemin Sean'la bağ kuramamasının nedeninin doğum sonrası depresyonu denen bir şey olduğundan bahsetmişti.

Bunu anlamamıştım. Hiçbir şey anlamadığım bir konuyu nasıl düzeltebilirdim ki?

Yapamazdım, üstelik ihtiyar da hiç yardımcı olmuyordu.

Emzirmeyi reddetti, biberonla beslemedi. Onu kucağına alma fikrini reddetti. Sean ne zaman ağlasa, annem kendi derisini kemiklerinden ayırmak istermiş gibi görünüyordu.

Korkunç bir şeydi.

Annem bebekle birlikte eve döndüğünde yaşlı adam birkaç hafta boyunca uyumluydu. Ortalıkta dolanıp uslu duruyormuş gibi durumu idare etti. Elbette bu uzun sürmedi.

Annem doğum yaptıktan üç hafta sonra babam sabrını yitirmişti. Onu yataktan sürükleyerek çıkarmış, beşiğin yanında yere yatırmıştı. Bir saniye daha dayanamayacağım noktaya gelene kadar bağırıp çağırmıştı. Büyük bir patlama yaşamıştım ve şimdiye kadarki en kötü kavgalarımızdan biriyle sonuçlanmıştı.

Sonunda yaşlı adam beni alt etmişti ama en azından anneme zarar vermesinin bedelini ödettiğim birkaç sağlam yumruk atabilmiştim. Tanrı aşkına, hâlâ doğum sonrası kanaması vardı.

Annem bebeği almayı kesin bir dille reddedince babam öfkeden deliye dönmüştü. Sean'ın içinde *yattığı* beşiği kaptığı gibi yatak odalarından çıkarıp on üç yaşındaki kız kardeşimin odasına götürmüştü. O andan itibaren yaşlı adam çabalamayı bırakmış, elbette annem de onun geri çekilmesinin suçunu benim üzerime atmıştı.

Babam sorumluluklarını yerine getiremediği ya da getirmek istemediği için her zamanki alışkanlıklarına geri dönmüştü. İçki içiyor, birileriyle sevişiyor ve evi dağıtıyordu. Ardında bıraktığı pisliği temizlemeyi ise bana bırakmıştı.

Okul, iş, *hurling*, bakmam gereken Ollie ve Tadhg vardı. Bu yüzden Shannon, Sean'a bakma görevini üstlendiğinde itiraz etmemiştim.

Çünkü işin aslı, bunu yapmak istemiyordum. Başka birini daha sevmek *istemiyordum.*

Sean'ın yaşı ve kırılganlığı beni bu eve daha uzun süre zincirli tutacakken yapamazdım.

O kolik küçük pisliğe bağlanmaktan ne kadar kaçınırsam kaçınayım, sonunda geldiğim nokta tam olarak buydu. Kız kardeşim çok istekli olsa da yeni doğmuş bir bebekle ne yapacağını bilmiyordu. Üç gece aralıksız devam eden çığlıklardan sonra çocuğun bir dakika daha ağlamasına izin vermek istemediğim için beşiği odama götürmüştüm.

O günden bu yana üç buçuk ay geçmişti. Annem yavaş yavaş Sean'a ısınmaya, bezini değiştirmeye ve izin günlerinde onu yürüyüşe çıkarmaya başlasa bile beşiği hâlâ benim *odamdaydı.*

Bugünlerde ayakta uyuyordum. İş görebilecek duruma gelebilmeme yardımcı olması için, her maaş gününde Shane'den birkaç gram almaya başlamıştım.

Uyuşturucuyu ilk defa bugün kullanmış değildim ama ilk defa kalbim göğsümden çıkacakmış gibi hissediyordum. Kafam tama-

men yanlıştı ve Shane'e, bana kötü mal sattığı için çok öfkeliydim çünkü burnuma çektiğim şey kokain *değildi.*

Kafam allak bullak olmuştu, vücudum cehennem gibi yanıyordu ve tek istediğim *seks yapmaktı.* Boşalma dürtüsü neredeyse dayanılmazdı, beni azgın bir ereksiyonla baş başa bırakmıştı. Bu bir sorundu çünkü kişisel refakatçim rolünü üstlenen kız, sahip *olamayacağım* tek kızdı.

Onu istiyordum.

Onu o kadar çok istiyordum ki acı veriyordu.

Zihnimdeki bulanıklık dağılırken aletimdeki baskı artıyor gibiydi.

"Buldum," dedi Molloy. Ardından duruma hiç yardımcı olmayan minik, pembe tangasıyla tekrar yatağa oturup telefonumu karnımın üzerine bıraktı. "Al bakalım."

"Teşekkürler."

"Sorun değil." Dayanışma göstergesi olduğundan şüphe etmediğim bir şekilde omzumu okşayıp bana yaklaştı ve yanımda dizlerinin üzerine çöktü. "Yanındayım."

Haftalardır yüzüme bile bakmadığını düşünürsek, ağzından çıkan bu kelimeye sevinmem gerekirdi. Ancak şu anki durumumda, onun çıplak vücudunun muhteşem görüntüsünden başka bir şeye odaklanmak zordu.

Eğer aletim için ciddi bir endişe duyuyor olmasaydım, bu anın tadını çıkarırdım.

Bakmayı kes, pislik.

Bakmak her şeyi daha da kötüleştiriyor.

Başımı sallayarak telefonumun kilidini açtım ve hızlıca bir mesaj yazdım.

Lynchy: *Bana ne verdin?*
Holland: *???*
Lynchy: *Bana NE yaptın?*
Holland: *Hiçbir şey, göt herif, neler oluyor?*
Lynchy: *Sikimi indiremiyorum!*

Holland: *Ah, kahretsin. Yanlış torba, dostum. Benim hatam.*

Lynchy: *Senin hatan mı? Senin hatan olan ne? Ben ne içtim?*

Holland: *Ufak bir değişiklik yapılmış kokain. Senin için değildi. Ellili yaşlarda bir adamım var, her hafta bunun için geliyor.*

Lynchy: *Ne. Sikim. Bu. Değişiklik. Dediğin?*

Holland: *Sildenafil.*

Lynchy: *Yani...*

Holland: *Viagra'nın ucuz bir versiyonu. Ezilip karla karıştırılmış, fena kafa uçurur. Gerçekten.*

Lynchy: *Tanrım, göt herif. Maçım var!*

Holland: *Sakin ol, birkaç saat içinde normale dönersin. Anı yaşa ve tadını çıkar, dostum.*

Holland: *Yine de o maçı atlamak isteyebilirsin.*

Holland: *Sikini içine sokmak için kendine güzel, ıslak bir amcık bul.*

Çılgın beynim bana neler olduğunu sindirmeye çalışırken gözlerimi sıkıca kapatıp, "Siktir," dedim boğulurcasına.

"Ne oldu?" Molloy'un gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne oldu?"

Cevap vermekten aciz bir şekilde telefonumu kucağına fırlattım ve bir kolumu yüzüme kapattım.

"Sertleşme bozukluğu ilacını kokainle mi karıştırdın?" diye bağırdı. "Delirdin mi sen!"

"Bilmiyordum, tamam mı?"

"Aletinin yataktan havalanmaya çalışmasına şaşmamalı. Becermeye hazır bekleme moduna geçmiş, Joe!" Başını sallayarak telefonumdaki mesajları tekrar okuduktan sonra yatağın üzerine fırlattı. "Sana şu anda tek bir şey söyleyebilirim, o da tam *burası...*" Kadınlığını işaret etmek için duraksayıp çabucak ekledi. "O eğik *penis* kulesine yasak!"

"Senden beni boşaltmanı *istedim* mi?"

Aletimin başını göstererek, "*Hayır* ama benden bunu *istediğini* açıkça görebiliyorum," diye itiraz etti. "O şeyi taşırken acı çekmene şaşmamalı. *Düşündükçe* acı çekiyorum..."

"Molloy."

"Tamam, tamam." Yüzünü buruşturup ellerini havaya kaldırdı. "Yardım etmiyorum. Anladım."

"Ben..." Sormak üzere olduğum şey konusunda tamamen aşağılanmış hissettiğim için acı dolu bir nefes verirken kelimeleri ağzımdan zorlukla çıkardım. "Duşunu kullanabilir miyim?"

Kaşları çatıldı. "Duşumu mu?"

Ona anlamlı bir bakış attım.

"Ah," dedi gözlerini kocaman açarak. "*Duşum*. Evet, tabii ki. Sorun değil." Başını sallayıp hızla yataktan kalktı, çoraplarımı ve okul pantolonumu bacaklarımdan çekip çıkardı. "Ayakta durabilir misin?"

"Evet," diye tersledim. "Önümde o şekilde diz çökmesen olur mu? *Lütfen*."

"Kahretsin, özür dilerim." Molloy benden uzaklaşarak şifoniyerinin yanına gitti, bana mahremiyet sağlamaya çalışırken her üç saniyede bir dönüp bakıyordu.

Ayağa kalkarken, "Bunun için üzgünüm," diye mırıldandım.

"Hıh." Şifoniyerindeki bir yığın CD kutusunu karıştırmaya başladığı sırada omuz silkti. "İlginç bir Sevgililer Günü oldu."

"Evet, eminim öyledir." Yatak odasında çırılçıplak duruyor, her yerim görünecek şekilde topallayarak kapısına doğru yürüyordum. "Molloy."

"Evet?"

"Kapı." Başımı kapının pervazına yaslayıp kükreme isteğimi bastırdım. "*Anahtar* sende," dedim sertçe.

"Ah, kahretsin." Etrafımdan dolanarak sutyeninin içine uzandı ve bir anahtar çıkardı. "Sabun ister misin?" diye sorarken kıçı fazlasıyla yakındı. "Ya da bir dergi..."

"Sadece kapıyı *aç*."

"Anlaşıldı."

14 ŞUBAT 2002
ATEŞKES ÇAĞRISI
AOIFE

Elli sekiz dakika…

Duş motoru üzerimde bu kadar süre uğuldamıştı.

Joey'nin canavarı evcilleştirmesi tam bu kadar sürmüştü.

En sonunda banyodan çıkana kadar da bir on dakika daha geçmişti.

Yine okul üniformasını giymiş, sarı saçları kırk farklı yöne savrulmuş ve yanakları belirgin bir şekilde kızarmış halde elinde havluyla mutfağa girdi. "Teşekkürler."

"Daha iyi misin?" Tavadaki bir parça Fransız tostu havaya atarak çevirirken içimden kaçan kıkırdamayı bastıramıyordum. "*Rahatlamış* hissediyor musun?"

Yüzündeki isteksiz gülümseme bana kızgın olmadığını gösterse bile, "Komik," diye homurdandı Joey.

"İndirebildin mi?"

"Sonunda," diye itiraf etti kurt gibi bir gülümsemeyle. "Bir süre *A&E**'ye gitmek zorunda kalacağımı düşündüm."

"Gittiğini düşünsene." Alaycı bir gülüşle ocağı kapatıp Fransız tostunu tabağa aldım. "Bacaklarının arasındaki o aygırı taşımak için taksinin arkasına bir römork bağlamamız gerekirdi."

"Bunun sona erdiğini asla duymayacağım, değil mi?"

"Hayır, muhtemelen duymayacaksın," derken hâlâ gülüyordum. "Al bakalım." Ona ev yapımı güzelliklerimle dolu bir tabak uzattım. "Yaşam gücünü yenilemen gerekiyor."

"Hepsini tek başına pişirmişsin." Kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Etkilendim."

Kendi tabağımla masaya doğru ilerleyip, "Bana bir iki şey öğreten oldukça iyi bir Ev Ekonomisi partnerim var," diye cevapladım. "Pisliğin tekidir ama mutfakta ne yapacağını bilir."

---

* *Accident & Emergency*, "*Kaza ve Acil Durum*" ifadesinin kısaltmasıdır. İngiltere ve İrlanda'da Acil Servis'e verilen isimdir. (ç.n.)

Beni masaya kadar takip ederek, "Peki bu Ev Ekonomisi partneri," dedi Joey. "O senin arkadaşın mı?"

Kalbim hızla çarpmaya başladı. "Öyleydi."

"Öyle miydi?"

Sandalyeme çöküp tostumdan bir ısırık alırken başımı salladım. "Eskiden en iyi arkadaşımdı."

"Ne değişti?"

"Kavga ettik."

"Gerçekten mi?" diye sordu.

"Evet. Kalbimi kırdı."

Joey'nin gözlerinde acı belirdi. "Molloy."

"Şaka yaptım."

Yalanımı yutunca yüz hatları rahatladı. "Duyduğuma göre ortağın ikinizin kavgası yüzünden kendini bok gibi hissediyormuş."

"Şimdi öyle mi olmuş?"

"Evet." Joey başını salladı. "Arkadaşını özlüyor."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Özlemeli zaten. O harika biri."

Sırıttı. "Onu geri istiyor."

"O hiç gitmedi." Yutkundum. "Sadece bir molaya ihtiyacı vardı."

"Güzel." Başını salladı. "Eğer giderse, bu onun hoşuna gitmez."

"Hoşuna gitmez mi?"

"Evet." Yeşil gözleri masanın karşısından benimkilere kilitlendi. "Hoşuna gitmez."

Titrek bir nefes vererek masanın karşısına uzandım ve elimi avuç içim yukarı bakacak şekilde yere koydum. "Güzel numara."

Uzunca bir süre elime baktıktan sonra yavaşça elini benimkinin üzerine koydu. "Her şey güzel."

DÖRDÜNCÜ YIL

2 EYLÜL 2002
SENİNLE OLACAĞIM
JOEY

Suyun altında nefesimi tutup ciğerlerim alev alev yanana ve düşüncelerim bulanıklaşana kadar ellerimle lavaboyu kavrayarak hareketsiz kaldım. Bizi oksijen aramaya yönlendiren içimize işlenmiş o boktan insani hayatta kalma içgüdüsü, yüzümü suyun yüzeyine çıkmaya zorladı.

Uyuşmuş bir halde burnumdan yavaşça nefes aldım, alabildiğim kadar havayı içime çekmemi isteyen ciğerlerime bilerek işkence ediyordum.

Ciğerlerimin canı cehennemeydi.

Dünyanın canı cehennemeydi.

Gözlerimin altındaki halkalar, bu sabah uyandığımda gerçekten iki siyah gözüm varmış gibi görünecek kadar koyulaşmıştı.

Bir milyon uykusuz gece ve geçtiğimiz yaz yaptığım bir milyon hata vücuduma zarar vermişti.

Banka kartımla kokainden bir çizgi oluşturup aynanın bulunduğu pencere pervazına eğildim ve önümüzdeki altı saat boyunca beni idare edecek olan tozu hızla burnuma çektim.

Göğsümün tam ortasına bir ağrı saplandı. Ağrı korkunçtu, üstelik bu lanet şeyi üzerimden atamıyordum.

Son zamanlarda aklımı kaybetmeye hiç olmadığım kadar yakındım.

Çok öfkeliydim. O kadar öfkeliydim ki, içimde çok derinlerde bir yerlerin yandığını ve kanadığını hissedebiliyordum. Artık o yerin bulunup iyileştirilemeyeceğini de biliyordum.

Berbat haldeydim.

Tanrım...

Titreyerek yarım saat daha lavabonun üzerine eğildim. Midemin yatışmasını, beynimin işbirliği yapmasını bekledikten sonra odama dönüp okul üniformamı giymeyi başardım.

Odamın köşesindeki *hurley*'imle kaskım, daha uzun süre yerine getirebileceğimi sanmadığım bir dizi talep ve beklentiyle benimle alay ediyordu.

"Selam." Shannon'ın sesi kulaklarıma dolduğunda onunla yüzleşmek için dönmeden önce kısa bir süre hareketsiz kaldım.

"Selam." Ona destek veren bir gülümsemeyle baktım. "İlk gününün için hazır mısın?"

Dudağını ısırarak, "Hayır," diye fısıldadı.

Evet, ben de değilim. "Harika olacaksın," demekle yetindim. "Yanında olacağım."

BDO üniformasının içinde aceleyle yanımda yürürken, "İyi görünüyor muyum, Joe?" diye sordu Shannon kısık sesle.

Bakışlarımı önümde tutarak, "Harika görünüyorsun, Shan," dedim ona. Eğer ona bakıp mavi gözlerindeki korkuyu görürsem parçalanırdım.

Tanrım, sinirden harap olmuştum.

Cidden beni tanımayan biri bu anı görse, bu sabah ortaokula başlayacak olanın kız kardeşim değil de *ben* olduğuma yemin ederdi.

Avuç içlerim terleyip kalbim hızla çarparken, onun bana yetişebilmesi için bacaklarımı yavaşlamaya zorlamam gerekti.

Endişemi elimden geldiğince kontrol altında tutarak BDO'ya giden yolu Shannon'la birlikte yürüdüm. Bir yandan ona doğru bakmaya cüret eden her orospu çocuğuna gizlice kindar bakışlar atıyordum.

Belki bu yıl onu korumak için en iyi savunma şekli saldırı olacaktı.

Belki bu şekilde onun bu okul yılını zarar görmeden atlatmasını sağlayabilirdim.

"Her zaman senin ağabeyin olacağım, tamam mı? Ne olursa olsun."

Darren'ın sesi zihnime sızınca duraksadım ve bu yürüyüşü, kardeşlerimden biriyle yaptığım son seferin anısını hızla gömdüm.

Onu gömmüştüm.

O artık yok.

Omzuma dokunarak, "İyi misin, Joe?" diye sordu kız kardeşim. "Üzgün görünüyorsun."

"Sorun yok." Zorla gülümsedim. "Her şey yolunda gidecek."

"Öyle mi?"

Başımı salladım. "Evet, Shan."

Çünkü seni asla terk etmeyeceğim.

21 EYLÜL 2002
AHMAKLARLA TANIŞIN
AOIFE

Bu gece burada olmayı istemiyordum, süslenmiş bir porselen bebek gibi sergilenmeyi ise hiç istemiyordum. Ancak cumartesi gecesi Ballylaggin'in en pahalı restoranlarından biri olan *Spizzico*'da, Rice ailesinin karşısında otururken kendimi tam da bunu yaparken bulmuştum.

Masanın altından elimi sıkarak, "Bana bir saat daha katlan," diye rica etti Paul. *Garda* müdürü olan babası Jerry Rice, yakın zamanda Kerry'de katılacağı golf turnuvası hakkında konuşuyordu. "Bundan sonra senin seçeceğin bir şey yapacağımıza söz veriyorum, tamam mı?"

İçimden çığlık atarken annesinin iyiliği için gülümsedim.

Denemiştim, gerçekten denemiştim.

Tekrar denemeye karar verdiğimizde, kendime babamın çırağını yatağa atma fikrini bir kenara bırakacağıma ve *gerçekten* benimle birlikte olmak isteyen çocukla ilişkimi yürütmeye odaklanacağıma söz vermiştim.

Doğrusu, aylardır yaptığım şey tam olarak buydu.

Joey'yle sınıfta arkadaşça ve neşeli bir ilişki sürdürmüş, okul dışında ise ondan uzak durmuştum.

Aylarca kendimi ilişkimize vererek zamanımın tamamını Paul'le geçirmiştim. Gösterdiğim ilgiye ve çabaya rağmen kendimi hâlâ *boş* hissediyordum. Ne kadar kaçındığım, dikkatimi dağıttığım ya da inkâr ettiğim önemli değildi, düşüncelerim her *zaman* olmaması gereken yere geri dönüyordu.

Olmaması gereken kişiye.

Erkek arkadaşıma sevimsiz bir şekilde gülümsemeyi sürdürerek, "Lütfen beni buradan çıkar," diye sıktığım dişlerimin arasından tısladım. "Çünkü babanın etkileyici bahis oranlarından ya da gösterişli golf maçından bahsetmesini bir saniye daha dinlemek zorunda kalırsam çığlık atacağım."

Sahte gülümsemesiyle karşılık verip, "Bu bir turnuva," diye düzeltti. "Maç değil, bebeğim."

"Umurumda değil," derken hâlâ sırıtıyordum. "Lütfen."

"Kes artık," dedi Paul sertçe. "Ailenin parasının asla yetmeyeceği bir restoranda bedava yemek yiyorsun, karşılığında tek yapman gereken gülümseyip başını sallamak."

Ağzım açık kaldı. "Bunu bana *söylemedin*."

"Affedersin?" Bayan Rice çatalını tabağına bıraktı. "Aoife, bir şey mi söyledin, canım?"

"Evet," diye yanıtladım. "Söylemeye çalışıyordum..."

"Yorgun." Paul sözümü kesip küçük bir çocukmuşum gibi elimi okşadı. "Sadece biraz yorgun olduğunu söylüyordu. Aoife yazın *Dinniman*'da çalışmaya başlamıştı," dedi açıklamasını sürdürerek. "İşe *ve* okula uyum sağlamakta zorlanıyor."

"Ne?" *Hayır, zorlanmıyorum.*

"*Dinniman* mı?"

Paul başıyla onayladı. "Şehrin karşı tarafındaki bir restoran."

Uyaran bakışlarını görmezden gelip, "Yemek servisi yapan bir bar," diye düzelttim. "Okuldan sonra ve hafta sonları birkaç akşam orada garsonluk yapıyorum."

"Aferin sana." Bayan Rice sıcak bir tavırla gülümsedi. "Kendi harçlığını kazanman güzel olur."

Ben de ona gülümsedim. "Evet, şu ana kadar hoşuma gitti. Ayrıca müşterilerin çoğu benim mahallemden, bu yüzden gerçekten harika."

"Paul'e hep söylüyorum, artık dördüncü sınıfa geçtiğine göre kendine küçük bir cumartesi işi bulmalı," dedi Bayan Rice. "Gençlerin paranın değerini öğrenmesinin önemli olduğunu düşünüyorum."

"Ben de derslerine konsantre olmasının önemli olduğunu düşünüyorum," diye araya girdi Bay Rice. "Bizden ihtiyacı olan tüm parayı aldı, Rita. Gönlünde yatan hukuk diplomasını *Dinniman*'da garsonluk yaparak değil, okulda çok çalışarak kazanacak. Elbette üzerine alınman için söylemiyorum, Aoife."

Üzerime alındım.

"Alınmadım." Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. "Dördüncü sınıf ders programı yoğun olan bir yıl değil," diye eklediğimi duydum. "Bizim yılımızdakilerin çoğunun artık bir işi var."

"Olabilir ama barlarda çalışmıyorlardır herhalde?"

Omuz silktim. "Pek çok farklı yerde çalışıyorlar."

Bay Rice kaşlarını çattı. "Peki başka bir yerde iş bulmayı düşünmez misin?"

"Siz nereyi önerirdiniz?" Sorgulamasından bunalmış şekilde çıkıştım.

"Senin yaşındaki bir kız için daha uygun bir yeri," dedi elini sallayarak. "Cumartesi günleri için bebek bakıcılığı işi olabilir."

"*Dinniman*'da çalışmayı seviyorum," diye cevapladım. Kendimi tutmak için harcadığım çaba yüzünden yanaklarımın yandığını hissediyordum. "Orada herhangi bir bebek bakıcılığı işinden daha fazla para kazanıyorum."

"Garsonluk işinin bu kadar iyi para getireceğini düşünmemiştim."

Bildiklerin ortada, seni kibirli pislik...

"Ona baksana, baba." Paul kıkırdayarak araya girdi. "O mekâna değer katıyor."

"Teşekkürler, Paul." İltifatıyla içimin kıpır kıpır olduğunu hissedince kocaman gülümsedim. "Bunu duymak güzel."

Kolunu sandalyemin arkasına atıp, "Sorun değil, bebeğim," diye karşılık verdi. "Ayrıca o beyaz gömleği ve kısa siyah eteğiyle ona bir kez bakmak, bar sahiplerinin mekânı dolduracağını garantiliyor." Paul vurgulamak için parmaklarını şıklattı. "Elbette onu ellerinde tutmak için iyi para ödeyecekler."

Sözümü geri alıyorum, Paul. Seni koca ahmak.

Sessiz bir öfkeyle onun yakışıklı profiline ters ters baktım.

Rahatsızlığımı bastırıp gülümsedim ve sohbet gelecek planlarına döndüğünde başımı sallayarak eşlik ettim. Benim geleceğim Paul'ünkinden çok farklı görünüyordu. Benim önümde hukuk

diploması almak için Limerick Üniversitesi'ne giden bir yol olmayacaktı, bu kesindi.

Ortaokuldan sonra büyük olasılıkla kuaförlük veya güzellik eğitimi alacağım, yerel bir mesleki yüksek öğretim kolejine gidecektim. En azından kuaförlük o anda ilgimi çeken tek kariyerdi.

Bay Rice viski bardağını havaya kaldırıp önce beni, ardından büyük oğlu Billy'nin yeni kız arkadaşı Zara'yı işaret etti. "İki oğlumun da birlikte oldukları kişiler konusunda mükemmel bir zevke sahip olduğunu söylemeliyim."

"Evet." Su bardağımı kaldırırken öğürme dürtüsüne direniyordum. "Duyduk duymadık demeyin."

Bu arada Zara, ona tatlı tatlı gülümsüyordu. "Teşekkür ederim, Bay Rice."

Zavallı aptal, diye düşündüm. *Biraz zaman ver, öğreneceksin.*

Billy'nin gösteriş yapmak için eve getirdiği güzel kadınların sonuncusuydu. Paul'ün ağabeyi on dokuz yaşındaydı ve birinci sınıfta çıkmaya başladığımızdan beri aile yemeklerinde ona en az yedi farklı kız arkadaşın eşlik ettiğini görmüştüm.

Paul'ün kulağına, "Çabuk ol," diye sinirle fısıldadım. "Beni ara, gerisini ben hallederim. Onunla bir dakika daha geçiremem."

"Ne? Hayır!" Tereddütle duraksadı. "Sadece bekle."

"Paul."

"Aoife."

Saatime bakarak hızlıca nefesim kesilmiş gibi yaptım. "Aman Tanrım, saat kaç olmuş!"

Ezik.

Ezik.

Ezik.

"Paul." Başımı çevirip gözleri fal taşı gibi açılmış, saçmalayan erkek arkadaşıma baktım. "Babam bir saat önce eve gelmemi istemişti."

Gözlerini kısarak, "Emin misin?" diye sordu.

"Evet," dedim hızla. "*Devam et yoksa aletini keserim,*" anlamında bir bakış attım.

Ailesine doğru dönüp yüzümde özür dileyen bir gülümsemeyle ayağa kalktım. "Bunun için çok üzgünüm." Keyifle gülümseyerek, "Umarım bunu yakında tekrar yapabiliriz," diye ekledim. Ancak içten içe bir daha asla "benim sikim senin sikinden daha büyük" tarzı yemeklerinden birine daha katılmam için beni ikna etmesine izin vermeyeceğimi biliyordum.

Kesinlikle vermeyecektim.

"Bu davranışın kabalığı da aştı, Aoife," diye azarladı Paul. Restorandan hızlı adımlarla uzaklaşırken bana yetişmek için acele ediyordu. "Aklından ne geçiyordu?"

"Beni *yine* hiçbir ortak yanımın olmadığı insanlarla yemek yemem için kandırdığını düşünüyordum."

"Onlar insan değil, ailem."

"Ebeveynler de insandır, Paul."

Bir elini siyah saçlarında gezdirirken, "Bana ukalalık yapma. Alaycı tavrından nefret ettiğimi biliyorsun," diye çıkıştı. "Orada beni gerçekten utandırdın. On altı yaşındasın, altı değil. Sence de yaşına uygun davranmayı öğrenmenin zamanı gelmedi mi?"

Ellerimi cebime sokup, "Biliyor musun? Belki de bu geceyi burada bitirmeliyiz," dedim sinirle. "Bu gece kişiliğimin seni rahatsız ettiği açıkça belli oluyor."

"Ne? Hayır, aptal olma," diye homurdandı.

"Ben aptal değilim, Paul."

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Kolunu omzuma attı. "Hadi ama, bebeğim, cumartesi gecesindeyiz. Tek başıma geçirmek istemiyorum."

Peki ya benim ne isteklerim?

Beni kendine doğru çekerken, "Peki nereye gitmek istersin?" diye sordu.

"Sadece eve gitmeyi düşünüyorum."

"Hayır, bu sıkıcı olur."

"Davet edildiğini sanmıyorum."

"Evinizde internet, düz ekran televizyon ya da izleyecek düzgün bir şey yok," dedi küçümseyen bir el sallayışıyla. "Alınma ama ailen bizimle birlikte oturma odasındayken biraz sıkışıyoruz."

"Vay canına." Başımı iki yana salladım. "Hepimizin babası *garda* müdürü değil."

"Amy Murphy bu gece bir ev partisi veriyor," diye önerdi. "Ona ikimizin de biraz uğrayabileceğimizi söyledim."

"Amy mi?" Ona bakakaldım. "O altıncı sınıf öğrencisi."

"Evet, ne olmuş?"

"Peki neden ona benim geleceğimi söyledin?" Başımı kaldırıp ona baktım. "Kızı çok az tanıyorum, Paul ve gitmeyi kabul etmedim."

Sanki bu soruma cevap olabilirmiş gibi, "Çünkü benimle birliktesin," diye cevapladı.

"Bunun nereye gittiğinden emin değilim, Paul," dedim ona tedirginlikle bakarak.

"Hadi ama, bebeğim," dedi yüzünü aydınlatan devasa bir gülümsemeyle. "Bu sadece bir parti."

"Tabii."

Bahsettiğim şey bu değildi.

11 NİSAN 2003
KAFANIZDAKİ ŞEYTANLAR
JOEY

"Hangi cehennemdeydin?" Antrenmandan sonra seçicilerle konuşup işe yirmi dakika geç geldiğim için bu, Tony'nin bana sormasını beklediğim bir soruydu.

Ancak babamın sormasını beklediğim bir soru değildi.

Kesinlikle burada olmasını da beklemiyordum.

"Neler oluyor?" Gözlerim elinde bir fincan çay ve yüzünde anlayışlı bir bakışla alet çekmecesine yaslanmış olan Tony'ye kaydı.

Anında sinirim bozuldu.

Babamın buraya gelmesinin tek bir nedeni olabilirdi.

"O öldü mü?" Aklıma gelen ilk şey buydu ve şaşırtıcı bir şekilde yere yığılmadan sormayı başarmıştım. "Annem..."

"Annenin büyükbabası," diye homurdandı babam. "Annenin büyükbabası. Ölmek üzere."

Keskin bir nefes aldım. "Büyük büyükbaba Murphy mi?"

"Kaç tane büyük büyükbaban var, evlat?"

Sadece bir tane.

Bir süredir onu pek görmemiştim.

Hay sikeyim.

İçimi suçluluk duygusu sardı.

Hayatla o kadar meşguldüm ki, son birkaç yıldır büyük büyükbabalarımı neredeyse hiç görmemiştim.

Elbette büyükanneyi, küçük kardeşlerimi eve bıraktığında hâlâ düzenli olarak görüyordum ama birinci sınıftan beri ikisiyle de doğru düzgün boş zaman geçirdiğimi söylersem yalan olurdu.

Darren gittiğinden beri durum böyleydi.

Onları... hep orada olacaklarını düşünerek arka plana atmıştım.

"Onun nesi var?" Panik içimi kemiriyordu. "Büyükanne nerede? O iyi mi?"

"Az önce söyledim ya, evlat. Kalın kafalı ve aptallığın üzerine bir de sağır mı oldun? Adam ölüyor," diye tersledi babam. "Adam

neredeyse doksan yaşında. Bunda şaşıracağın bir şey yok." Bir an için duraksadı. "Annen bu konu hakkında seni arayacaktı. Eğer onu görmek istiyorsan, ölmeden önce hemen gitmelisin."

Sersemlemiş bir halde ağzından çıkan kelimeleri sindirmeye çalışırken gözümü kırpmadan kalakaldım. Büyük büyükbabam, kendi kızı öldüğünde annemi ve teyzemi büyütme rolünü üstlenen adamdı. Daha sonrasında ise annemin çocuklarını, babamız olan öfke fırtınasından koruma rolünü üstlenmek zorunda kalmıştı.

Dokunuşundan korkmadığım ilk adamdı.

Bana bisiklet sürmeyi öğreten adamdı.

Beni ilk kez sinemaya götüren adamdı.

O hiçbir yere gitmemesi gereken adamdı çünkü onun yanımızda kalmasına, bizi bırakmamasına ihtiyacımız vardı!

"Nerede o?" dedim boğulurcasına. Kalp atışlarım o kadar güçlüydü ki, göğsümün patlayacağını sandım. "Kendi evinde mi?"

"Hastanede," diye yanıtladı babam. "Postaneden paramı alana kadar bana bir onluk verirsen, seni şimdi oraya götürürüm."

Ona boş boş baktım. "Büyükbabam ölüyor ve beni onu görmeye götürmen için sana para vermemi mi istiyorsun?" Tiksintiyle başımı salladım. "Senin içki alışkanlığını beslemektense bileklerimi kesmeyi tercih ederim, ihtiyar."

"Hayır çünkü sen kendi alışkanlığını beslemekle meşgulsün. Değil mi, evlat?" Babam alay etti. "Armut dibine düşermiş. Bunu hatırlasan iyi edersin." Yanımdan geçip arabamızın kapısını açarak, "Lanet paran sende kalsın, hazır başlamışken hastaneye gitmenin yolunu da kendin bul!" dedi öfkeyle.

Babam uzaklaştığında, "Joey, iyi misin, delikanlı?" diye sordu Tony. "Hastaneye gitmek ister misin?"

"Ben, ah..." Başımı sallayarak bir elimi saçlarımda gezdirdim ve hırıltılı bir nefes verdim. "Hayır, işe gitmeliyim." Amaçsızca etrafıma bakındım. "Çalışmam gerekiyor, zaten geç kaldım..."

"Şu anda bunların hiçbir önemi yok." Tony beni park halindeki minibüsüne doğru yönlendirdi. "Atla da seni büyükbabanı görmeye götüreyim."

"Tamam, Tony. Çok teşekkürler," diye mırıldandım. Kapalı kasa beyaz minibüsün yolcu koltuğuna otururken kendimi derinden sarsılmış hissediyordum. "Teşekkürler."

"Ne zaman istersen, evlat." Omzumu sıktı. "Her zaman."

Kısa bir süre sonra Büyükanne Murphy'i hastane koridorunda bulduğumda büyük büyükbabamın zatürreye yakalandığını açıkladı.

Görünüşe göre, birkaç haftadır hastaydı ama bize hiç söylememişlerdi. Kocasının sağlığında büyük bir düşüş olmasına, kendisinin de zor günler geçirmesine rağmen çocuklarla ilgilenmeme yardım etmeyi bırakmamıştı.

Annem birkaç yıl önce babamın neden olduğu bir aile kavgası nedeniyle hastaneye gitmemişti ama kız kardeşi Alice ve Shannon oradaydı.

Büyük büyükbabamın ölmek üzere olduğu odaya girmek istemiyordum.

Ellerimi avuçlarının arasında hafifçe sıkarak, "İçeri gir ve onu gör, yavrum," diye yalvardı büyükanne. "Küçük Joe'sunu sorup duruyor."

İçimi bir titreme kapladı. "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum, büyükanne."

"Yapabilirsin." Küçük eliyle uzanıp yanağımı okşadı. "Söz veriyorum."

Kahretsin...

Keskin bir nefes aldım, kendimi hastane odasının kapısını açarak içeri girmeye zorladım. Etrafını saran tüpler ve kablolarla yatakta yatarken çocukluğumdaki o heybetli adama hiç benzemiyordu. Çok küçük, çok kırılgan görünüyordu.

Yavaşça ayağa kalkıp yatağın yanındaki sandalyeyi işaret ederken, "Joey," dedi Alice teyze yorgun bir gülümsemeyle. "Seni büyük büyükbabanla yalnız bırakayım."

Gitmek zorunda değilsin. Haykırmak istesem de başımı sallayarak, "Teşekkürler," demekle yetindim.

En sonunda cesaretimi toplayıp ona doğru yürürken, "Nasılsın, büyükbaba?" dedim titrek bir sesle. "Duyduğuma göre kendini pek iyi hissetmiyormuşsun."

Hırıltılı sesiyle, "Joseph," diyerek yavaşça elini kaldırdı. "Senin adın Joseph."

"Evet, büyükbaba." Yatağının kenarına otururken fısıltıyla konuşuyordum. "Benim." Zayıf elini kaldırıp nazikçe sıktım. "Ben Joey."

"Doğum günün Noel günü," diye fısıldadığında nefes nefese kalmıştı. "Kutsal bir gün."

"Evet," diye onayladım. "O benim." Ona göz kırptım. "Doğru torundan bahsediyorsun."

"En sevdiğim torunum," diye hırıldadıktan sonra bana küçük bir gülümseme verdi. "Joseph'im."

Gözyaşlarım gözlerimi yakarken, "Ah şimdi, diğerleri bunu söylediğini duymasın," dedim gülümseyerek. "Tadhg çok sinirlenirdi."

Boğazından nefesini kesen bir öksürük çıktığında içimdeki suçluluk duygusu canlandı.

"Dinle, buralarda olamadığım için üzgünüm, büyükbaba." Tanrım, ben tam bir pisliktim. "Seni daha sık görmeye gelmeliydim."

"Saçmalık," diye mırıldandı yaşlı adam. "Joseph'im. Sen Noel, Christian, Christopher, Klaus değilsin." Hırıltılı nefeslerle gevelemeye devam etti. "Casper, Gabriel ya da onların senin için düşündüğü Noel isimlerinden herhangi biri de değilsin."

"Casper mı? Klaus mu?" Uzanıp boştaki elimin tersiyle gözlerimi sildim. "Bunun için teşekkürler."

Kısık ve titreyen sesiyle, "Çünkü sen Joseph'sin," diyerek diğer elini birleşen ellerimizin üzerine kapattı. "Sen benim Joseph'imsin."

"İyi misin, büyükbaba?" Kaşlarımı çatıp nemli alnına dokundum. "Saçmalıyorsun."

"Sadık, nazik, bağışlayıcı, korkusuz, şefkatli, koruyucu." Bana gülümsedi. "Joseph harekete geçti... o bir rol üstlendi.... o kaybolanların babasıydı."

Kaşlarımı çattım, kafam karışmıştı. "Büyükbaba, *benim*. Joey."

"Sana Joseph adını ben verdim," diye fısıldarken zor yutkunuyordu. "Bunu biliyor muydun?"

"Hayır." Başımı salladım. "Bilmiyordum. Bu nasıl oldu?"

"Baban sana kendi adını verip Theodor koymak istedi," dedi yavaşça. "Tıpkı onun gibi olacağını söyledi..." Hırıltıyla öksürmek için duraksadı. "Ama sen Teddy değildin. Sen *Joseph*'tin." Tekrar öksürdü. "Ona bara gitmesi için rüşvet verdim ve sana istediğim ismi verdim." Bana gülümsedi. "Benim Joseph'im. Benim cesur oğlum. Korkunç sorumluluklar, taşınması gereken lanetli bir çarmıhla her zaman küllerinden yeniden doğdu. Her zaman ayağa kalktı. Her zaman... koruyucu oldu."

"Evet." Panikle boş odaya baktım, ne yapacağımı şaşırmıştım. "Büyükbaba, gidip hemşireyi çağıracağım, tamam mı?"

Elimi şaşkına çeviren bir güçle tutarken, "Onlara boyun eğme," diye hırıldadı. "Bana söz ver... asla... onlara boyun eğmeyeceksin."

"Kime boyun eğmeyeyim, büyükbaba?"

Nefes nefese ve hırıltıyla soluyarak yeşil gözleriyle benimkilerin içine baktı, "Babanın kafana soktuğu şeytanlara," diye fısıldadı.

14 NİSAN 2003
GÖRÜŞECEĞİZ, MOLLOY
AOIFE

Joey'nin büyük büyükbabası cuma günü ölmüştü. Ertesi pazartesi günü Joey ve ailesi onu toprağa vermeye hazırlanırken, ben de babamla birlikte Aziz Patrick Kilisesi'nin arka tarafındaki sıralardan birinde oturuyordum.

Mesafemizi koruyarak Joey'nin, kız kardeşiyle erkek kardeşlerini büyük büyükanneleri olduğunu bildiğim kadının arkasındaki sıraya yerleştirmesini izledik. Ebeveynleri gelmemişti, bu yüzden Lynch çocukları kilisede yalnız oturdular.

Joey kucağında bir bebekle ve yanında hıçkırarak ağlayan kız kardeşiyle önden ikinci sıranın kenarında oturuyordu. İki küçük erkek kardeşi ise Shannon'ın yanına oturmuş, tüm ayin boyunca birbirlerinin kaburgalarını dürtmüşlerdi. Sadece ağabeyleri eğilip şiddet tehdidinde bulunduğunda durmuşlardı.

Cenazenin ardından mezarlıkta, Joey'nin dört küçük kardeşine yetişkin bir adamın ustalaşmakta zorlanacağı bir yeterlilikle ebeveynlik yapmasını izledim. Her haliyle çok etkileyici, kalp kırıcı ve inanılmaz derecede ateşliydi.

Aileye başsağlığı dilemek için sırada babamın arkasında bekledim. Her birinin elini itaatkâr bir şekilde sıkıp dünyadaki tüm İrlandalıların dilinde yer edinmiş asırlık, "*Yaşadığınız zorluklar için üzgünüm*" cenaze cümlesini mırıldandım.

"Aoife!" Sırada ona ulaştığımda Ollie cıyakladı. "Geldiğin için teşekkürler."

İçten bir gülümsemeyle elini sıkmak için uzanırken, "Rica ederim," diye cevapladım. "Büyükbabana olanlara çok üzüldüm, Ollie."

"Ben de." Ciddiyetle başını salladı. "Gerçekten üzücü, değil mi? Zavallı büyükbabam zatüyyeye yakalanmış."

Ona uzattığım elimi isteksizce sıkmadan önce kardeşine dirsek

atıp, "Zatürre," diye düzeltti Tadhg. "Nasıl konuşulacağını ne zaman öğreneceksin, pislik?"

"Küfretmeyi kes, Tadhg," diye kızgınlıkla fısıldadı Shannon. Sean'ı kalçasına yaslayarak nazikçe elimi tuttu. "Geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Kaybınız için üzgünüm." Küçük elini yumuşak bir şekilde sıktım. Sarı saçlı bebeğin buklelerini karıştırma dürtüsüne direnemeyerek, "Senin kaybın için de üzgünüm, küçük dostum," dedikten sonra destek olmak için geldiğim kişiye doğru ilerledim.

"Yaşadığın zorluklar için çok üzgünüm, delikanlı." Babam, Joey'nin omzuna vurarak bir sonraki yas tutan kişiye doğru ilerledi.

"Teşekkürler, Tony." Joey, babama karşılık verip yeşil gözlerini şaşkınlıkla bana çevirdi. "Molloy."

"Joey."

"Geldin."

"Geldim."

Uzunca bir süre bana sertçe baktı, ardından kesik bir nefes alarak mırıldandı. "Teşekkürler."

"Elbette." Elimi avucunun içine kaydırıp sıktım, parmak uçlarımda yükseldim ve yanağına bir öpücük kondurdum. "Çok üzgünüm, Joe."

Sertçe başını sallayarak elimi sıktı. Benden uzaklaşırken bakışları, bizi izleyip izlemediğini kontrol ettiğini belli edecek şekilde babamın olduğu yere kaydı.

"Hoşça kal," diye fısıldadım. Tek yapmak istediğim onun önünde durmaktı, buna rağmen sırada ilerledim.

Bana özel minik bir göz kırpışla, "Görüşürüz, Molloy," dedi Joey.

"Evet." Kalbim hızla çarpmaya başlayınca çabucak topuklarımın üzerinde döndüm, kollarımı beline sarıp yüzümü boynuna gömene kadar durmadım. "Evet, görüşeceğiz."

Joey uzun bir an için kaskatı kesilse de kollarını bedenime sararak beni sıkıca kendine çekti.

Titrek bir nefes vererek tişörtünün arkasını sıkıca tuttum, ya-

nağına bir öpücük daha kondurduktan sonra zorlukla yanından uzaklaştım.

O gecenin ilerleyen saatlerinde mutfağa girdiğimde, "Sana söylüyorum, Trish. O çocuğun babası hasta," diyordu babam. "İşe yaramaz bir sarhoş. Geçen hafta zavallı çocuğa büyükbabasının ölümünü nasıl söylediğini görmeliydin. Kalpsizdi, aşkım. Adam kalpsiz." Ben buzdolabının önünde durup bir tepsi yumurtayı yeniden düzenliyormuş gibi davranırken beni ya da dikkatle dinleyen kulaklarımı fark etmedi. "Gözlerindeki ifadeyi görmeliydin."

"Zavallı Joey," dedi annem hüzünlü bir iç çekişle.

Onun adını duyunca kalp atışlarım hızlandı.

"Haklısın, zavallı çocuk," diye onayladı babam. "Sonra da çocuktan bara gitmek için para almaya çalıştı."

"Şaka yapıyorsun!"

"Yapmıyorum, aşkım. Gerçekten genç adamdan para istedi."

"Tanrım. Bu çok vahim, Tony."

"Bana şaka yaptığını söyle," der demez kendimi ifşa ettiğimi fark edip iniltimi bastırdım. *Ah, kahretsin.*

"Orada kulak kabartarak ne yapıyorsun, küçük hanım?" diye sordu annem. "Saat on biri geçti. Sabah okulun yok mu senin?"

Üniformamı göstererek, "İşten yeni geldim," diye açıkladım. "Yatmadan önce bir şeyler yememe izin yok mu?"

Kev'in gömleklerinden birinin köşesini ütülemeye devam ederken, "Ocakta bir tencere güveç var," dedi annem. Evet, kadın hiç durmuyordu.

"Nasılsın, benim küçük yavrum?" Babam masada oturduğu yerden bana sıcak bir şekilde gülümsedi. "Bu gece barda işler yoğun muydu?"

"Pazartesi gecesi için tıklım tıklımdı," diye cevapladım. Topuklu ayakkabılarımdan kurtulmuş, beyaz gömleğimi siyah kalem eteğimin belinden çıkarıyordum. "Anne, yeni bir siyah çoraba

ihtiyacım var." Üzerimdeki çorabın delindiği kısmı işaret ederek bulaşık sepetinden bir kâse aldım ve yarısını annemin yahnisiyle doldurdum. "Servis yaptığım masanın köşesine bacağımı sıkıştırdım ve yaşlı bir adam bana çorabımın hedefime doğru uzanan bir merdiven mi, yoksa cennete giden bir merdiven mi olduğunu sordu."

Babam gözlerini kıstı. "Umarım kulağına sağlam bir tokat atmışsındır."

Yahnimin lokmaları arasında, "Gerek kalmadı," diye cevapladım. "Karısı benim için yaptı."

"Bazı yaşlı adamların yüzsüzlüğü." Annem iç çekti. "Gardırobumda yedek bir tane var. Onu senin için bulup çıkarırım, tatlım."

"Teşekkürler, anne." Dikkatimi tekrar babama çevirerek, "Joey'nin babasıyla tanıştın mı?" diye sordum.

"Tanışmak mı?" Babam başını salladı. "O adamla aynı okula gittim."

Gözlerim büyüyüp merakım artarken kâsemde kalanları hızla mideye indirdim. "Bunu hiç bilmiyordum."

"Ah, annen ve benimle aynı sınıftaydı." Babam başını sallayarak onayladı. "Aynı arkadaş çevresinde değildik ama onu yeterince iyi tanırdık." Kaşlarını çatarak devam etti. "Eminim müdürünüzle *hurling* oynamıştır, adı neydi..."

"Eddie Nyhan," dedi annem.

Babam bir kez daha başını sallayıp, "İşte o," diye doğruladı. "Eskiden birlikte oynuyorlardı."

"Onu iyi tanıyor gibisin." Joey Lynch bağımlılığımı tüm ilginç ayrıntılarla umutsuzca beslerken mümkün olduğunca soğukkanlı görünmeye çalışıyordum. "Annesini de tanıyor musun?"

"Marie Murphy mi?"

Başımı salladım. "O artık Marie Lynch ama evet."

"Bizden yaşça küçüktü," diye açıkladı annem ve babama doğru döndü. "Hatırlıyor musun, Tony? Biz altıncı sınıftayken o zavallı kızı hamile bırakması korkunç değil miydi?"

"Hatırladığım şey," dedi babam homurdanarak, çenesini ovuş-

turdu. "O zamanlar kendisi daha bebekti." Bana bir bakış attı. "Belinde bir bebek taşımaya başladığında senden birkaç yaş küçüktü, Aoife."

"Gerçekten mi?"

"O zamanlar sadece ikinci sınıftaydı," diye araya girdi annem. "Skandalı hatırlıyor musun, Tony? Vahim bir durumdu."

"Hatırlıyorum, Trish," dedi babam suratsız bir şekilde. "Korkunç bir işti."

"Neden?" diye sordum. "Teddy kaç yaşındaydı ki?"

"On dört yaşında bir kızla ilgilenmeyecek kadar yaşlıydı, orası kesin," diye mırıldandı annem. "Zavallı kızı onunla evlendirmek bir yana, onu bir çocuğu hamile bıraktığı için hapse atmaları gerekirdi."

Ağzım açık kaldı. "Joey'nin annesi ona hamile kaldığında sadece on dört yaşında mıydı?"

"Hayır, hayır, hayır," diye düzeltti babam. "Joey'ye değil, büyük olan çocuğuna hamileydi. Adı neydi?"

"Derek miydi?" Annem hatırlamaya çalışıyordu. "Daniel mı?"

"*Darren*," dedi babam elini dizine vurarak. "İşte oydu, Darren. Joey daha sonra doğdu."

Darren.

Joey'nin ölü saydığı kardeş.

"Nereye gitti?" diye sordum.

"Duyduğuma göre, İngiltere'deymiş. Reşit olur olmaz çekip gitmiş," dedi babam.

"Teddy Lynch'le yaşamak zorunda kalsaydım, eminim ben de kaçardım," diye araya girdi annem. "Korkunç bir adam. Babası ve kardeşi de aynıydı. Lynch ailesinin erkeklerinin çoğu tamamen çürümüş."

Kendime engel olamadan, "Joey çürümüş biri değil," dediğimi duydum. "Çürümüşlüğün tam tersi." Yanaklarımdaki yanmayı görmezden gelip açıklamaya devam ettim. "Aslında çok iyi biri."

"Kesinlikle." Babam söylediğimi onaylayarak anneme baktı. "Delikanlının biraz asabi olduğunu biliyorum ama eğer babası

onu doğru yola yönlendirmekle ilgilenirse, büyük bir potansiyeli var."

"Bundan eminim, zaten onu tamirhaneye alırken amacın bu değil miydi, Tony?" diye sordu annem. "Ona karşı çok iyisin."

"Oynadığı birkaç *hurling* maçına gittiğimi biliyorsun, Trish. Onun gibisini hiç görmedim. Eline bir *hurley*, önüne bir *sliotar** koyunca görülmeye değecek kadar özel bir çocuk."

"Bu doğru." Kendimi söylenenleri onaylarken buldum. "Paul'le aynı takımda oynuyor. Olağanüstü biri."

"Babası da o yaştayken aynıydı," dedi annem. "Teddy Lynch'i okul günlerinden hatırlarsın. Yetenekli bir *hurley* oyuncusuydu."

"Teddy o zamanlar iyiydi ama en iyi gününde bile o genç adamın eline su dökemezdi," diye yanıtladı babam. "Eğer benim çocuğum olsaydı, onu göklere çıkarırdım. Raydan çıkmasına izin vermezdim, orası kesin."

"Zaten yapıyorsun, aşkım," dedi annem gülümseyerek. "Genç Joey'yi sürekli övdüğünü duymak bizim Kevin'i deli ediyor."

"Ah, zavallı Kev'i incitmeyi hiç istemem," diye çabucak ekledi babam. "Oğlumuz harika bir çocuk ama arabalara ya da spora hiç ilgisi yok. O sadece bilgisayar ve kitaplarla ilgileniyor, Trish. Elbette bu benim için harika bir şey ama o büyük cümlelerin neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yok."

Annem karşılık olarak güldü.

"Baba?" Musluktan kendime bir bardak su doldururken, "Joey'nin ailesi neden bugün cenazede değildi?" diye sordum merakla. Aileme doğru dönüp kalçamı lavaboya dayadım. "Yani sadece çocukların orada bulunması ve ebeveynlerinin görünmemesi oldukça kötü bir davranıştı."

"Bildiğim kadarıyla Murphyler ve Lynchler arasında büyük bir anlaşmazlık vardı."

---

* Beyzbol topuna benzeyen ancak daha belirgin dikişlere sahip olan bir toptur. *Hurling* topu olarak da adlandırılır. (ç.n.)

"Murphyler mi?"

"Marie'nin ailesinin tarafı." Babam iç çekerek açıklamaya başladı. "Büyükbabam bir Murphy'ydi. Bu yüzden sadece Teddy'nin hoş karşılanmadığını, karısının da onsuz gitmeyi kabul etmediği için orada olmadıklarını söyleyebilirim."

"Ailelerin böyle anlaşmazlık yaşaması gerçekten çok üzücü," dedi annem. "Ben çocuklar için üzülüyorum."

Aklım doğruca Joey'ye kayarken, "Evet," diye fısıldadım. "Ben de öyle."

BEŞİNCİ YIL

16 AĞUSTOS 2003
KIZLARA VURAMAZSIN
AOIFE

Ailem yine zor bir dönemden geçiyordu. Zaten babamın çek defteri ortaya çıktığına göre, bunun nedenini anlamak için dâhi olmak gerekmiyordu. Son sıkıntının telafisi hepimize fayda sağlayacak bir şey oldu.

Gömme dolaplar yapılıyordu.

Yaşasın!

"Tanrım, Molloy," diye homurdandı babamın en sevdiği işçisi ve benim de en sevdiğimdi. Eski gardırobumu odamın ortasına sürüklemeden önce yatağımın üzerine bir kıyafet yığını daha atıyordu. "Bu kadar kıyafetle nereye gidiyorsun?"

"Bir numaralı kural." Yatağımın ortasına oturmuş, ayakkabılarla giysilerin oluşturduğu dağın altını üstüne getiriyordum. "Bir kızın gardırobunun büyüklüğünü asla yargılayamazsın."

Başını bezmiş bir şekilde sallayarak, "Benimki yargılamak değil," diye cevapladı. "Sadece kafa karışıklığı."

Evet, Joe. Ben de karışığım, diye düşündüm. Utanmazca onun çalışmasını izliyor, beyaz tişörtünün altındaki her sıkı kası ve gerindiğinde parlayan altın rengi tenini dikkatle inceliyordum. Vücudu gerçekten görülmeye değerdi, bu yaz sona ererken teninde neredeyse dövüş yaraları kadar dövme biriktirmişti.

Birkaç hafta sonra beşinci yılımız için BDO'ya dönecektik. Joey okul üniforması içinde ne kadar iyi görünüyorsa, bizim üniformamız içinde de bir o kadar iyi görünüyordu. Bu yüzden onu iş kıyafetleriyle görmekten büyük keyif alıyordum.

Kucağıma bir yığın giysi daha bırakıp beni düşüncelerimden uzaklaştırırken, "Yakın zamanda bana yardım etmeyi düşünüyor musun?" diye sordu. "Yoksa bütün akşam yatağında yayılmayı mı planlıyorsun?"

Yastıklarıma gömülerek, "Yayılmak," dedim tembel bir iç çekişle. "Kesinlikle yayılacağım."

"Kıçımın dibinde tam bir baş belasısın," diye homurdandı ama sesi sinirlenmekten çok eğleniyordu.

"Ne dedin? Kıçımı mı beğeniyorsun?" dedim ona takılarak. "Teşekkür ederim, Joey. Onlar benim gurur kaynağım."

"Gurur kaynağın bacakların olmalı, Molloy." Omzunun üzerinden bir bakış attığında iltifatıyla içim kıpır kıpır oldu.

Kalbim yerinden fırlayacaktı. "Yani güzel bir kıçım olduğunu düşünmüyor musun?"

Bir kedinin çevikliğiyle, "Neye benzediğini hatırlayamıyorum," diye cevapladı. "Sana söyleyebilmem için neden pantolonunu çıkarmıyorsun?"

"Komik."

Omzunun üzerinden bakarken yüzünde şeytani bir sırıtış vardı. "Denemeye değerdi."

Hay sikeyim.

Katlanmış bir çift çorabı kafasına atarak, "Pantolonumu indirirsem çok şaşırırsın," diye şakalaştım.

Çorabı havada ustalıkla yakaladı. "Benimkini indirirsem senin yaşayacağın şaşkınlık daha büyük olur."

Ağzım açık kalınca bana göz kırptı.

"Şimdi o gurur kaynağını kaldırıp bana tuvalet masasının nerede olmasını istediğini göster."

"Peki. Ah bekle! Yaşasın, bunun bende olduğunu unutmuştum." Bakışlarım minicik bir kot şorta takılınca sevinçten neredeyse kıkırdayacaktım. "Tekrar giymek için sabırsızlanıyorum."

"*Giymek mi?*" Joey kaşlarını kaldırdı. "Bana *bunun* şort olduğunu mu söylüyorsun?"

"Kesinlikle öyle." Yataktan kalkıp şortu belime tuttum. "Kahretsin," diye dehşet içinde homurdandım. "Sanırım artık çok küçük."

"On yaşını geçtiğinden beri sana küçük geliyordu," diye alay etti kardeşim. Elinde kendi giysilerinden bir yığınla kapı aralığında duruyordu. "Şimdi üzerine olması daha zor, peşinden gelen o koca kıçınla mümkün değil."

"*Bu* kıçı mı kastediyorsun?" Kıçımı tokatlayarak alaycı bir cevap verdim. "Sapık arkadaşlarının sürekli bakmaya çalıştığı kıç mı?"

"Hayır, bakmıyorlar," diye karşı çıktı Kev. "Senden hoşlanmıyorlar bile."

"Aynen." Gözlerimi devirdim. "*Eminim* hoşlanmıyorlardır."

"Arkadaşlarımın kız zevki daha iyi." Kev'in öfkeli çıkışı Joey'nin kıkırdamasına neden oldu. Kardeşim ona ters ters bakarak, "Bu kadar komik olan ne?" diye sordu.

"Hiçbir şey, dostum." Joey başını sallayarak mezurasıyla yerden tavana kadar yüksekliği ölçmeye devam etti, çalışırken duvarımın belirli kısımlarını kalemle işaretledi. "Hiçbir şey yok."

"İnkârın aşırı komik olduğu için gülüyor," diye cıvıldayarak kardeşimi daha da kızdırdım. "Çünkü arkadaşlarının bu kötü çocuğa yakından bakmaktan çok mutlu olacaklarını, Joey gayet iyi biliyor." Tekrar kıçıma vurdum ve kardeşim elindeki kıyafet yığınını bana fırlattığında kahkahayı bastım.

"Sen kelimenin tam anlamıyla *Shrek*'in kadın versiyonusun," diye çıkıştı. "Sen bile..."

"Bu bebekleri de unutma." Sutyensiz memelerimi sallayarak araya girdim. "Haksız mıyım, Joe?"

"O seninle aynı fikirde değil." Kev beni tersledikten sonra Joey'ye döndü. "Yoksa öyle misin?"

"Kız kardeşin haklı, Kev." Joey derin bir iç çekti. "Güven bana, dostum. Sen aynı okulda olabilirsin ama ben onun sınıfındayım. Hepsi bakıyor."

Zaferle sırıttım. "Gördün mü?"

"Bunun tek nedeni onları kışkırtan davranışların." Kev sinirle odama dalıp elimden şortu kaptı. "Paul'ün sana nasıl katlandığını anlamıyorum."

Kardeşimi odanın içinde kovalarken, "Hey, geri ver şunu," diye söylendim. "Buna cesaret edemezsin." Yatak odamın penceresini açarak şortumu pencere pervazından sarkıttığında sesim öfkeli bir fısıltıdan ibaretti. "Şortumu geri ver, sik suratlı."

"Gelip alsana, şişko."

"Sen ölü bir adamsın." Yatağımın diğer tarafına doğru atıldım ancak oraya bir saniye geç varabilmiştim.

"Hayır!" diye haykırdım. Kardeşimi iterek yolumdan çektiğimde yeniden keşfettiğim şortumun bahçemizdeki kulübenin çatısına düştüğünü gördüm. Ardından bir kez daha havalanıp Spud'un bok yığınının içinde son hedefine ulaştı.

Kibirli alaycılığıyla, "Şimdi giy bakalım," dedi Kev. "Spud'un devasa boklarından biriyle kaplandı."

"Kazandığını sanıyorsun, değil mi?" Kaşlarımı kaldırdım. "Bekle de gör, küçük kardeşim. Bu gece aşırı tuhaf arkadaşlarınla geçireceğin tuhaf pijama partisi sırasında, üzerimde en dar bikinilerimden başka bir şey olmadan aşağı inmeyi sabırsızlıkla bekliyorum."

"Buna cesaret edemezsin." Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Hem sen kime küçük kardeşim diyorsun? Benden sadece üç dakika büyüksün, ahmak. Ayrıca bunlar tuhaf pijama partileri değil," dedikten sonra Joey'ye dönüp açıkladı. "İzleme başına ödeme yapıyoruz."

"Porno," diye homurdanarak araya girdim.

"Tamam." Joey ellerini kaldırdı. "Senin için ne uygunsa, dostum."

"Güreş," derken Kev'in yüzü morarmıştı. "Biz *güreş* izliyoruz. Duymadıysan söyleyeyim, bu bir spor, Aoife."

"Güreş hakkında ne biliyorsun ki," diye kıs kıs güldüm. "Bir video oyunu şeklinde olmadığı sürece."

"Senin aksine," dedi alaycı tavrıyla. "Bir sürtük gibi sırtüstü yatma olimpiyat şampiyonu."

Ah.

Kardeşime ters ters bakıp, "Hey," diye uyardı Joey. "Hadi ama, Kev. Kardeşine böyle şeyler söyleme."

"Ne?" Kev ellerini havaya kaldırdı. "Hiç mi dinlemiyorsun? O tam bir..."

Bunun sinirlerimi fazlasıyla gerdiğini hissedince, "Ben bâkireyim, mastürbasyoncu!" dedim bağırarak.

Başını iki yana sallarken, "Tabii," diye homurdandı. "Sen bâkireysen, ben de Noel Baba'yım."

"Buraya kadardı," diye hırladım. "Tanrıyla barış, sik beyinli çünkü senin boktan yumurtan annemin rahmine düşmeden önce olması gerektiği gibi tek çocuk olmak üzereyim!"

Savaşa hazır iki gladyatör gibi birbirimize saldırdık.

Saldırıma hazırlıklı olan Kev yerden bir elbise askısı alıp bana fırlattı. "Gel bakalım, şişko sürtük."

"Bundan daha iyisini yapman gerekecek, Sör Aşırı Mastürbasyoncu." Ona söylenirken *Matrix*'teki adamlardan biri gibi eğilerek yüzüme gelen askıdan kaçmaya çalışıyordum.

"Böyle mi yani?" Kev beni şiddetli bir gümbürtüyle yere yapıştırdı. "Bu güreş hareketine ne dersin?"

Kalçalarımı kaldırarak onu üzerimden atmaya çalışırken, "Sen... beni... yenemeyeceksin," diye boğuk bir ses çıkardım. "Üstelik... bana... şişman dedin."

Bir an için kardeşim göğsümde oturup beni kendime tokat atmaya zorluyordu, bir an sonra ise yatak odamın duvarına yapışmıştı.

"Ne halt ediyorsun sen?" Joey önkolunu boğazına daha sert bastırınca Kev hırıltılı bir ses çıkardı. "Lynchy, dur, nefes alamıyorum..."

Öfkeden köpürerek, "Ona bu şekilde dokunmanın doğru olduğunu mu düşünüyorsun?" diye homurdandı. "Arkama yaslanıp hiçbir şey yapmayacağımı mı sanıyorsun? Hiç sanmıyorum, pislik..."

"Tamam, tamam. Joey, dur!" Ayağa kalktığım gibi hızla onlara doğru koştum. "Bırak gitsin," dedim kolunu tutarak. "Joey, bırak. Bir şey yok. Bana zarar vermiyordu."

"Sana el kaldırdı, Molloy," diye kükredi. Kardeşimin nefes borusuna baskı yapmaya devam ederken sinirden titriyordu. "Onu kendi gözlerimle gördüm."

"Sadece şakalaşıyorduk." İkisinin arasına girip aceleyle açıklamaya çalışıyor, bir yandan kardeşimin boğazındaki ölümcül tutuşunu bıraktırmayı deniyordum. "Biz böyle yaparız, Joe. Bu oynadığımız bir oyun."

"Ama sana *el* kaldırdı." Joey'nin gözleri büyümüştü. "Onu gördüm."

"Onunla dalga geçiyordum," dedi Kev boğuk bir sesle. "Kız kardeşimi o şekilde incitmem, seni kalın kafalı piç."

"Kapa çeneni, Kev." Onu iterek yolumdan çektikten sonra dikkatimi tekrar sınıf arkadaşıma çevirdim. "Joey... şşşt, Joe. Bana bak." Uzanıp yüzünü ellerimin arasına aldım. "Bana *bak*."

İsteksizce yüzüme baktığında gördüğüm manzara karşısında keskin bir nefes aldım.

Gözleri vahşi ve yabaniydi. Yumruklarını sıkmaktan parmak eklemleri bembeyaz olmuştu, zorlukla dizginlediği öfkesiyle gözle görülür bir şekilde titriyordu.

"O seni incitti."

"Hayır, incitmedi."

"Onu *gördüm*."

Başparmaklarımı kirli sakallı çenesinde gezdirirken, "Ben iyiyim," dediğimi duydum. "Sen de iyisin. Her şey yolunda. Herkes iyi."

"Ben iyi değilim!" dedi Kev hırıltılı sesiyle. Boğazını tutmuş, sendeleyerek odamdan çıkıyordu. "Ben iyi değilim, Aoife."

Kardeşimin peşinden koşup, "Kev, bekle. Babama bir şey söyleme," diye seslendim. "Amacı o değildi..."

Hızla yatak odasına doğru yürürken boğazını tutmaya devam ederek, "Beni öldürebilirdi, Aoife," dedi boğulurcasına. "O psikopat neredeyse beni öldürüyordu."

"Ama öldürmedi." Zayıf ikna çabamın karşılığında yüzüme çarpılan bir kapıyla cevabımı aldım. "Lanet olsun."

Ellerimi silkeleyerek titremesinden kurtulmaya çalıştım. Sakinleştirici bir nefes alıp aceleyle odama döndüm.

"Evet, Kev çok kızgın." Kapıyı çarparak kapattım ve haydut koruyucuma ters ters baktım. "Bunu neden yaptın, Joe? Bizimkilere söyleyecek, sonunda babamla başın derde girecek."

Çömelip tüm aletlerini çantasına yerleştirirken, "Bırak söylesin," demekle yetindi Joey. "Önemli değil."

Güzel aptala doğru yürüyerek, "Evet, önemli," diye karşı çıktım. "Tamirhanede çalışmayı seviyorsun."

"Fark etmez," diye tekrarladı. Doldurduğu çantasının fermuarını çekerken başını öne eğmişti. "Sana sorun çıkardığım için özür dilerim." Ayağa kalkıp çantasını omzuna attı. "Görüşürüz, Molloy."

"Hayır. Hayır, buradan çıkıp gidemezsin." Koşarak odamın kapısına barikat kurmuş, onu burada benimle birlikte tutmaya çalışıyordum. "Bunu halledebiliriz."

"Neyi halledeceğiz, Molloy?" dedi ifadesiz bir yüzle. "Patronumun oğluna vurdum. Sanırım burada işimin bittiği çok açık."

"Hayır, burada işin bitmedi. Burada işin bitmeye yakın bile değil. O yüzden sakin ol ve bunu düşünmeme izin ver." Göğsünden iterek onu geriye doğru yürütmeme izin verdiğinde bir heyecan dalgası hissettim. Az önce sergilediği gösteriden sonra kimsenin bu çocuğa istemediği bir şeyi yaptırmasına imkân olmadığı belliydi.

Joey'yi yatağıma doğru götürüp omuzlarına bastırdım ve nazik bir şekilde şiltenin üzerine oturmasını izledim.

Önünde durarak, "Bunu neden yaptın, Joe?" diye sordum boğuk bir sesle. Az önce hissettiğim adrenalinin etkisi geçtiği için fiziksel olarak baştan aşağı titriyordum.

"Çünkü seni incitti," derken o güne kadar gördüğüm en yalnız ifadeyle bana baktı. Joey Lynch şu anda tam anlamıyla kayıp bir çocuk gibi görünüyordu. "Çünkü sana el kaldırdı."

"Ama o benim kardeşim, Joe," diye usulca açıkladığımı duydum. "Sadece şakalaşıyorduk. Oyun kavgasıydı."

Joey bana yabancı bir dil konuşuyormuşum gibi baktı ve bu nadir kırılganlığı, inanılmaz derecede pervasızca bir şey yapmama neden oldu.

"Ben anlamı..." Keskin bir nefes verdi. "Her şeyi berbat ettim."

Bacaklarını aralayarak ona yaklaştım. "Evet. Öyle sayılır, Joe." Sarı saçlarını karıştırdım, ardından kendimi durduramadan yüzünü ellerimin arasına alıp gözlerine baktım. Başparmaklarımı

elmacıkkemiklerinde gezdirirken, "Onca insan varken kardeşimle kavga ediyorsun," diye usulca azarladım. "Spud bile kuyruğuyla daha büyük bir yumruk atıyor."

"Sandım ki o..." Joey iki yana salladığı başının öne düşerek karnıma yaslanmasına izin verdi. "Seni yerde gördüm, onun... ben sadece..." Bu hareket inanılmaz derecede samimiydi ve temastan dolayı keskin bir nefes aldım. "Siktir."

"İyiyim." Ne geri çekilebiliyor ne de onu rahatlatma isteğine direnebiliyordum. Titreyen ellerimle karnıma yaslanmış yüzünü tutarken, "İyisin," diye fısıldadım.

Cevap vermedi ama geri de çekilmedi. Bu yüzden yanağını karnıma bastırıp ellerimle saçlarını okşayarak yatak odamda öylece kaldım.

Sonunda bir asır gibi gelen bir sürenin ardından, gerginliğin yavaşça omuzlarından ayrıldığını hissettiğim sırada kolları belime dolandı. "Canını yaktı," diye mırıldandı. "Kızlara vurulmaz."

1 EYLÜL 2003
YENİ OKUL YILI, AYNI ESKİ BEN
JOEY

Sidik ve yeni dökülmüş gözyaşı kokan bir şiltenin üzerinde yüzüstü yatarken, beni uykunun tatlı kaçışından çekip alan farkındalıkla tamamen kaskatı kesildim. Zihnim bulanık ve işbirliğinden uzaktı. Kendimi dün gece yaşananları hatırlamaya, şu anki ortamımla gerçeklik arasında bağlantı kurmaya zorlasam da bir yere varamadım.

"Dada," diyen tanıdık bir ses burnumu çektiği anda nerede olduğumu anladım.

Sanki başka bir yerde olabilirmişsin gibi.

Küçük, yapışkan bir el yanağıma kondu. "Dada."

Ürperme ve çığlık atma isteğimi bastırarak kaslarımı yavaşça gevşettim. Küçük kardeşim üzerime tırmanırken sırtüstü dönüp şişmiş göz kapaklarımdan birini araladım.

İri kahverengi gözleriyle bana bakıyordu. "Dada."

Sırılsıklam olmuş pijama altıyla çıplak karnıma oturunca yüzümü buruşturarak, "Tanrım," diye inledim. "Yine altına mı kaçırdın, Seany-boo?"

Sean ciddiyetle başını sallayıp bana doğru eğildi ve tombul küçük elini yanağıma bastırdı. "Dada, uf-uf." Yalnız kahverengi gözler yüzümü inceledi. "Uf-uf."

"Hayır, Sean," diye bağırdı başka bir ses. Tadhg zehirli, öfke dolu bir ses tonuyla yatak odamın zeminindeki derme çatma yatağından doğruldu. "Son kez söylüyorum, onun adı Joey, Dada değil. Joey! Senin gerçek baban, dün gece sahte babanın ağzını burnunu kırdı."

Uyaran bakışlarla gözlerimi kısarak, "Tadhg, onu rahat bırak. O sadece küçük ve bana daha kötüleri de söylendi," diye homurdandım. Kendimi yavaşça oturur pozisyona getirip odamın etrafına dağılmış uyuyan bedenleri gözden geçirdim.

Kucağımdaki altına işemiş çocuk ve yatağımın yanında yerde yatan ağzı bozuk çocuk dışında, diğer erkek kardeşim uyuyan bir köpek yavrusu gibi bacaklarımın arasında kıvrılmış yatıyordu. Kız kardeşim ise çiçek desenli yorganını küçük omuzlarına örtmüş, büzüştüğü köşede yatıyordu.

Yatak odamın kapısının önünde duran şifoniyer dün gece yaşananları hatırlatınca aniden iliklerime kadar üşüdüm.

Ev gibisi yok.

Ne boktan bir durumdu ama.

"İyi misin?" diyen Shannon dün gece gözünü bile kırpmamış gibi görünüyordu. Ölüm solgunluğundaki mavi gözlerini benimkilere çevirip orada tuttu. "Joe?"

"Ben iyiyim, Shan." Sean'ı kucağımdan kaldırarak yataktan çıktım ve hareket ederken üzerime bir eşofman altı geçirdim.

Bugün pazartesiydi, yaz tatilinden sonra okula dönüşün ilk günüydü. Herhangi birimiz ne kadar kötü hissedersek hissedelim, okula gitmek yerine bu evde kalmak bir seçenek değildi.

Sikerim böyle işi.

Vücudumun varlığından bile haberdar olmadığım bölgeleri ağrırken şifoniyeri kenara itip kapının kilidini açtım.

Sakinleştirici bir nefes aldım ve içimdeki çocuk beni diğerleriyle birlikte battaniyemin altına saklanmaya ikna etmeden önce kapıyı hızla açtım.

Bir çift taşak büyüt, seni pislik. Sahanlığa adım atarken hem bilinmeyenle hem de kaçınılmaz olanla yüzleşmeye hazırlanmak için zihinsel olarak kendimi teşvik ettim.

Sahanlığın boş olması endişelerimi bir nebze olsun azaltmadı çünkü onun hâlâ orada olduğunu biliyordum.

Hâlâ evdeydi.

Hepimizin üzerinde asılı duran kara bir bulut gibiydi ama daha kötüydü.

Çok daha kötüydü.

Kilitli yatak odası kapısının arkasından boğuk hıçkırıklar eşliğinde yüksek sesli horlamalar duyduğumda kanım dondu.

Bedenim donmuşçasına kaskatı kesilirken ona doğru koşma dürtüsüyle savaştım. Kapıdan içeri dalıp kollarımı ona dolamak istedim. *Kendimi annemden* korumak istediğim kadar annemi de ondan korumak istiyordum.

"Eee?" Arkama baktığımda yatak odamın kapısından kocaman açılmış gözlerle beni izleyen dört yüzle karşılaştım. "Gitti mi?"

Adrenalinim yükselmiş, damarlarımda lav sınırında bir sıcaklık dolaşırken beni kırmakla ve annem gibi zayıf düşürmekle tehdit eden duygu karmaşasını bastırdım. "Hayır, o hâlâ burada."

"Öyle mi?"

"Evet, onun yatağında."

Tıpkı kalbimin sıkışması gibi hepsinin yüzü asılınca bir kez daha duygularımı bastırmaya çalıştım. Bu evden defolup gitme ihtiyacımız, duygularıma gömülmekten daha önemliydi.

"Pekâlâ, herkes odalarına dönsün ve kendine çeki düzen versin. Elinizi yüzünüzü yıkayın, üniformalarınızı giyin. Dün gece öğle yemeklerini hazırladım, buzdolabındalar. Çantalarınıza koymayı unutmayın," diye duyurdum. Ben yapmazsam evde hiçbir şey yapılamayacağını biliyordum. "Büyükanne, Sean'ı alıp sizi okula bırakacak. Shan, ikimiz okula birlikte yürüyeceğiz."

"Tamam, Joe."

"Elinizi yüzünüzü yıkayın derken dişleriniz kadar kulaklarınızı da temizlemenizi kastediyorum, çocuklar." Oğlanları tembihledikten sonra buz gibi bir duş almak için banyoya girdim.

Banyo kapısı arkamdan kapanır kapanmaz, aynanın önünde durarak lavabonun kenarına tutundum ve ne kadar hasar aldığımı kontrol ettim. Şişmiş yüzümü görünce yüzümü buruşturup kendimi daha yakından incelemeye zorladım.

Morarmış göz.

Çürük elmacıkkemiği.

Patlamış dudak.

Morlukları saklayamadığım gerçeği mi, yoksa bana bunları yapmasına engel olamadığım gerçeği mi daha kötüydü karar veremiyordum.

Lavabonun arkasına sakladığım teneke kutuya uzanarak kapağını açtım ve çabucak bir çizgi haline getirdiğim kokaini burnuma çektim. Kalp atışlarım hızlanıp zihnimin tekrar çalışmaya başlamasıyla, bedenimin üzerindeki kontrolümü biraz olsun geri kazandığımı hissettim.

Bir elimle yüzümü ovalarken rahatlamış bir şekilde derin bir nefes aldım. Kıyafetlerimi çıkarıp duşa girdiğimde suyun günahlarımı arındırmasını diliyordum.

Ağrılarımı dindirmesini umuyordum.

Onu neredeyse sürükleyerek okula götürürken, "Gitmek istemiyorum Joe," diye mırıldandı Shannon. "Lütfen. Bu yıl da aynı şey olacak."

"Hayır, olmayacak." Ona düpedüz yalan söylüyordum. "Artık ikinci sınıftasın. Daha iyi olacak."

"Gerçekten yapabileceğimi sanmıyorum."

"Yapabileceğini biliyorum."

"Biliyor musun?"

"Evet," dedim ona. "Söz veriyorum."

İri mavi gözleriyle bana baktı. "Gerçekten söz veriyor musun?"

Gözlerini annemizden almıştı ve bu bazen ona bakmayı zorlaştırıyordu.

"Söz veriyorum, Shan."

Gülümserken gözle görülür bir şekilde rahatlamıştı. İkimiz de bunun gerçek olmadığını biliyorduk ancak bu kelime kız kardeşimin içini rahatlatıyormuş gibi görünüyordu. Ona bu sözü verme-

me ihtiyacı vardı. Eğer onun evden çıkıp babamızdan uzaklaşması anlamına geliyorsa, ona bu sözü seve seve verirdim.

"Birinin tenine bunu yapmasına izin verdiğine hâlâ inanamıyorum," diyerek önkolumu kaplayan siyah dövmeye dokunmak için uzandı. "Bu çok kalıcı."

Omuz silkerek koluma karmaşık bir desenle kazınmış ve iç içe geçip kıvrılan çemberlerden oluşan dövmemin, çok daha kalıcı bir yara izini saklamaya yardımcı olduğunu söyleme dürtüsüne direndim. Devasa yara izi, babamızın geçen Noel'de çok fazla viski içtikten sonra kırık bir şişeyle bize yemek masasında saldırdığı sırada olmuştu.

Shannon'a çok iyi bildiği bir şeyi hatırlatmanın bir anlamı yoktu. Zaten kanamamın durması için tüm hastane yolculuğu boyunca koluma baskı uygulayan kişi de oydu.

Adamın sakatladığı şeyin, onun yüzü *değil* de kolum olmasına sevinmiştim çünkü içimden bir ses yüzünü hedeflediğini söylüyordu.

"Dövmeleri sevmiyor musun?"

Burnunu kırıştırdı. "Hiç sevmiyorum. Dövmelerin iğrenç olduğunu düşünüyorum, yine de sırtındaki Kelt haçının o kadar korkunç olmadığını kabul etmeliyim."

"Bu duyduğum bir iltifat mı?" Ona şakacı bir şekilde dirsek atıp takıldım. "Hadi ama, söyleyebilirsin. 'Joey, benim en sevdiğim, en muhteşem, en yıkıcı derecede yakışıklı ağabeyim, dövmene bayıldım.'"

"Tamam, güzel dövme." Kıkırdayarak beni geri ittikten sonra hızıma yetişmek için koşturdu, kısa bacakları onu yavaşlatıyordu. "İşte söyledim. Şimdi mutlu musun?"

"Tamamını duymadım." Bir kolumu omuzlarına dolayıp parmak uçlarımla saçlarını hafifçe karıştırdım. "Söyle."

Kahkaha krizleri arasında, "Peki, tamam," diye cıyakladı Shannon. "Joey, benim en sevdiğim, en muhteşem..."

"En yıkıcı derecede yakışıklı ağabeyimi unutma. En iyi kısmı bu."

"*Kendine* en çok *âşık* ve *en kibirli* ağabeyim." Kahkaha atarak söylediklerimi düzeltti. "Sırtının yarısını kaplasa da... dövmene bayıldım."

Onu serbest bırakıp, "Yeterince iyi," dedim şakayla.

"Sen tam bir aptalsın." Dirseğiyle beni tekrar dürterken kıkırdıyordu.

Okula gitmekten ne kadar korktuğunu düşünmediği sürece, benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değildi. Nadiren gülümserdi ama yaşadığımız cehennem gecesinden sonra bile onu gülümsetebildiğim için gurur duyuyordum.

Okul görüş alanımıza girdiğinde, "Her şey yoluna girecek, değil mi, Joe?" diye sordu. "Her şey bittiğinde." Derin bir nefes alarak fısıldadı. "Büyüyüp bu kasabadan gittiğimizde mutlu olacağız, değil mi?"

"Evet, Shan." Omzumdaki çantamı düzelttim. "Çok mutlu bir hayat yaşayacaksın."

"Sen de öyle, Joe," dedi usulca. "Bunu biliyorum."

Tam o anda gözlerim, okulun giriş kapısına yaslanmış uzun bacaklı sarışına takıldı. Abartılı uzunluktaki saçlarını örten gri bir bere takmış, büzülmüş dudaklarının arasına bir lolipop kıstırmıştı.

"Evet, Shan." Mutlu sonlara pek inanmazdım ama Molloy gözlerini bana çevirip gülümsediğinde mutlu bir gün olacağına inanabilirdim.

Bay Nyhan kantindeki kürsüden, "Tekrar hoş geldiniz, beşinci sınıflar," diye seslendi. "Yeni bir okul yılına başlarken hepinizin gülümseyen yüzlerini görmek harika. Çok iyi bildiğiniz gibi dördüncü yıl bir geçiş yılıydı. Yeni sularda yüzmek, yeni hobiler ve ilgi alanları

keşfetmek için harika bir fırsattı. Ancak bunlar geçmişte kaldı, şimdi önümüze bakacağız. Beşinci yılda yeni dersler alacak, hepinizin kavrayabileceğinden çok daha ağır bir eğitim yükü altına gireceksiniz. Başka bir deyişle, akademik kariyerinizin önümüzdeki iki yılı şimdiye kadar karşılaştığınız en zorlu dönem olacak."

"Tanrı aşkına, bu adam neyin peşinde?" Podge omzumu dürtüyordu. "Eğer bu ezberletilmiş moral konuşmasının birilerini heyecanlandıracağını ya da okula gelmeye teşvik edeceğini düşünüyorsa kesinlikle kafayı yemiş."

"Kim bilir, dostum," diye mırıldandım. Kollarımı göğsümde kavuşturmuş, Nyhan'ın her zamanki okula dönüş saçmalıklarını anlatmasını dinlerken arkamdaki dolaplara yaslanmıştım.

"Zor bir gece miydi?" diye sordu Podge.

"Ne?" Gözlerimi kıstım. "Neden ki?"

"Şimdiden söylüyorum, çocuklar. Denemek istediğim tek yenilik, aletimin Aoife Molloy'un daracık amına girmesi." Alec konuşmamızı bölerek başını kantinin karşısında oturan Molloy'a doğru eğdi.

Bakışlarımı ona çevirdiğim anda, beni doğruca aletimden vuran bir sıcaklık dalgası hissettim. Evet, bu yıl iyi görünüyordu. Yeni gardırobunun ölçülerini aldığım hafta sonundan beri onunla konuşmamıştım.

Genellikle dersten önce ilk iş olarak yanıma gelirdi ve sabah ritüelimiz olan sözlü atışmayı yapardık. Ancak bu sabahki yokluğunu, neredeyse ikizinin başını koparmama neden olan talihsiz olaylar dizisine bağlıyordum.

Gözlerim kalabalığı tekrar tarayınca bir köşeye çekilmiş o sıska, zavallı piçi buldu. Bizim dönemden üniversiteye gidecek, ileride yüksek maaşlı işler kapacak olan diğer çalışkan ve teknoloji delisi pisliklerle birlikteydi. Bu çocuklar onur sınıflarında okutulacak kadar zekiydi, bu yüzden biz ölümlülerden... yani muhtemelen çıraklık yapıp beden gücü gerektiren işlerde çalışacak olan ben, Podge ve Alec gibi kalın kafalılardan uzakta tutuyorlardı.

Salladığım yumrukların sonuçlarını daha önce hiç düşünmemiştim ama onları Kevin Molloy'a savurduğum için kendimi çok kötü hissediyordum. Özellikle de ebeveynlerine yaşananlar hakkında hiçbir şey söylemediği için pişmandım çünkü tamirhanedeki işime devam edebilmemi sağlamıştı. Kardeşinin hiçbir zaman en büyük hayranım olmadığını düşünürsek, Molloy'un işimi korumamda çok daha büyük payı olduğuna dair içimde bir his vardı.

"Tanrım, yaz boyunca boyu mu uzamış?" Alec yumruğunu ısırarak saygılı bir ses tonuyla fısıldadı. "Kahretsin. Bacakları her zamankinden uzun görünüyor."

"Ayakkabılar yüzünden," dedi Podge. "Topuk ne kadar yüksekse, bacak o kadar uzun olur."

"Ne?" Kıkırdayarak bakışlarımı ona çevirdim. "Bunu nereden duydun?"

"Evet, o haklı. Bunu ben de duymuştum," diye destekledi Alec. "Sanırım bir dergide okumuştum."

Podge ona döndü. "Klinikte mi?"

"Kesinlikle." Alec ellerini birbirine vurarak onayladı. "Ben de orada okumuştum."

Başımı iki yana sallarken, "Klinik mi?" diye sordum. "Siz ikiniz yazın ne haltlar karıştırdınız?"

"Seninle aynı, Lynchy." Alec kurt gibi sırttı. "Skor ve fahişelik."

Şüpheliyim.

Bakışlarım tekrar Molloy'a geri dönünce daha önce yüzlerce kez olduğu gibi onu bana bakarken yakaladım. Bana hafifçe el salladı.

Karşılık olarak göz kırptım ve yanakları parlak pembeye döndüğünde gülümsememi bastırmak zorunda kaldım. Aslında yüzü kızarmıyordu, bu başka bir şeydi. Neredeyse *beni* gördüğü için heyecanlanmış gibiydi.

Kahretsin, ona bakmak bambaşka bir şeydi.

"Hâlâ o serseriyle birlikte olduğuna inanamıyorum." Alec ho-

murdanırken yanındaki sandalyede, kızın kalçasına yapışmış şekilde oturan Ricey'yi işaret etmişti. "Ne zamandır birlikteler, üç yıl mı?"

"Üç buçuk," diye cevap verdiğimi duydum. "Bir ayrı bir barışık."

"Kahretsin." Alec umutsuz bir iç geçirdi. "Şimdiye kadar kesinlikle onunla yatmıştır, değil mi?"

Tanrım, yatmadığını umuyordum.

23 ARALIK 2003
NOEL DİLEKLERİ VE EĞLENCELİ YOLCULUKLAR
AOIFE

Salı günü öğle yemeğinden sonra *Dinniman*'da masanın karşısında otururken, "Biliyor musun, bu yıl bana hediye almak zorunda değilsin, bebeğim," dedi Paul. Noel'e iki gün kalmıştı ve bütün sabah işyerinde sinirlerimiz tepemizdeydi. "Noel için tek istediğim..."

"O konuya sakın girme." Masanın karşısına uzanıp elimle ağzını kapattım. "Ciddiyim, Paul. Öğle yemeği molamın bitmesine iki dakikadan az kaldı. Bu süreyi seninle kavga ederek geçirmeye hiç niyetim yok."

Ellerini havaya kaldırdı. "Kim kavga ediyor?"

Elimi ağzından çekerken, "Biz," diye karşılık verdim. "Eğer hediye yerine seks fikrini tekrar gündeme getirirsen çok geçmeden kavga ediyor olacağız."

"Aoife." Bana sertçe bakan kahverengi gözleri, zorlukla kontrol altına alınmış bir hayal kırıklığıyla doluydu. "Hadi ama, bebeğim. Uzun zamandır çıkıyoruz."

"Üç yıl sonsuzluk değil." Kahvemden bir yudum alıp devam ettim. "Büyük planın içinde okyanusta bir damla."

"Önümüzdeki şubat ayında dört yıldır birlikte olacağız," diye karşılık verdi.

"Bu dört yıl boyunca ayrı kaldığımız tüm zamanları topladığında o kadar değil," dedim hatırlatarak. "Bunu hesaba katarsan dört yıldan çok iki yıla yaklaşırız."

Tuttuğu elimi kendine doğru çekerken, "Aoife!" diye tersledi. "Hadi ama. Sabırlı davrandım. Bekledim."

"Aynı zamanda seks de yaptın, unuttun mu?" Ona üçüncü sınıftaki molamızdan ne kadar keyif aldığını hatırlattım.

"Neden bu konuyu tekrar açıyorsun?" Sinirli bir nefes verdi. "Bu *iki* yıl önceydi. Biz o zaman ayrıydık. Sorun olmadığını söylemiştin. Seni *aldatmadım*."

"Evet, beni aldatmadın. Biz ayrıldıktan sonra aletini Tommen'daki o siyah saçlı sürtüğün içine sokmadan birkaç saat beklemeye dikkat ettin," dedim öfkeyle saldırarak. "Adı neydi? Ella falan mı?"

Başını öne eğme nezaketini gösterip, "Bella," diye mırıldandı. "Bella Wilkinson ve onun benim için hiçbir şey ifade etmediğini biliyorsun. Sarhoştum, depresyondaydım. Sen daha yeni bitirmiştin."

"Son baktığımda erkek arkadaşım beni herkesin önünde sürtük olarak etiketlediği için nefes almaya ihtiyaç duymam, senin sarhoş olup aletini en yakın kadına sokman için yeterince iyi bir neden teşkil etmiyordu. Tabii ben genç erkek zihninin işleyişi hakkında ne bilebilirim ki?"

"Sana yemin ederim ki hiçbir anlamı yoktu," dedi sertçe. "Hatırlanabilir bile değildi, Aoife. Gerçekten sadece seksti."

"Sorun değil, Paul. Sana inanıyorum ama aynı bakış açısında buluşabilmemiz için söylüyorum, seks benim için *sadece seks* değil."

"Hayır," dedi tersleyerek. "Ne de olsa, Aoife Molloy'un dünyasında seks efsanevi bir kelime. Oral mükemmel bir şekilde kabul edilebilir ama Tanrı içine bir penis girmesine izin vermeni yasaklıyor!"

Gözlerimi devirdim. "Öfke nöbetin davana destek sağlamıyor, pislik herif."

"Bacaklarını açmak için daha ne yapmam gerekiyor?" diye sessizce mırıldanırken ses tonu kızgın bir alaycılıkla doluydu. "Lanet olası bir yüzük mü?"

Ona ağzının payını vermek için ağzımı açtığım anda, patronum Garry saatine dokunarak beni işaret etti.

"İşe dönmem gerekiyor ama bu konuşmayı bitmiş say." Yerimden kalkıp önlüğümü belime tekrar bağladım. "Hazır olana kadar bu konuyu tekrar tartışmayacağım, hazır olduğumda ise ilk öğrenen sen olacaksın."

"O mu?" Bileğimden tutarak beni kendine çekti. "Hâlâ *onunla*

mı ilgili?" diye sorarken tiksintiyle gözlerini kıstı. "Çünkü seni istemiyor, Aoife. Aletini çevresindekilerin yarısına sokmakla çok meşgul..."

"Hayır. Bu *benimle* ilgili, Paul. Benim hazır olmamamla ilgili," diye tersleyip elimi çektim. "İşimin başına dönmeliyim."

"Her neyse." Paul homurdanarak beni başından savdı. "Arzuyla uzaktan bakmanın tadını çıkar."

Arkamda somurtan koca aptalı görmezden gelip, "Selam, Gar," dedim barın arkasına koşarken. "Kusura bakma. Saatin kaç olduğunu unutmuşum."

"Sorun yok, tatlım," diyen yaşlı adam beni yatıştırdı. "Arka salon yine dolmuş, yani servis bekleyen bir sürü masa var ama sadece yemek siparişlerini alıp bardakları topla. Ne olursa olsun, sakın içki siparişi alma, tamam mı?" Gözlerini sevgilimin oturduğu yere çevirdi. "On yedi yaşındaki kız arkadaşının içki servisi yaptığı hikâyesini babasına taşıyan küçük bir kuşa ihtiyacımız yok."

"Merak etme, Gar. Ağzım sıkıdır." Omzuna hafifçe vurarak ona göz kırptım. "Ayrıca *garda*'nın oğlunun bilmediği şey, ona zarar vermez."

Kırışık yüzündeki rahatlamış gülümsemeyle, "Kesinlikle, Aoife," dedi yaşlı adam. "Hadi bakalım, işinin başına dön."

Elimde not defterim ve kalemimle arka salona yöneldiğimde hem aç hem de susuz kalmış müşterilerin akınına uğradım.

Kendi kendime gülümseyip omuzlarımı dikleştirdim, göğsümü dışarı çıkardım ve kabadayı erkeklerle dolu bir masaya doğru yürüdüm. "Merhaba, beyler, ne alırdınız?"

Evet, bugün bahşişlerden bir servet kazanacaktım.

Noel'i kutlamak için şehre inen müşterilerin bitmek bilmeyen koşuşturmasına yardımcı olmak için birkaç saat daha işte kaldım.

Planladığım gibi altıda işten çıkmak yerine, sonunda bardan ayrılıp babamın beni eve bırakması umuduyla şehrin diğer ucuna doğru yol aldığımda saat dokuzu geçiyordu.

Tamirhaneye ulaştığımda her yer karanlıktı.

Metal kepenkli kapıyı tekmeleyip, "Kahretsin," diye mırıldandım. "Bu mükemmel."

Seçeneklerimi değerlendirirken yüksek sesle inleyerek alnımı soğuk metale dayadım.

On bir saatlik bir vardiyadan sonra on santimlik topuklu ayakkabılarla eve mi yürüyecektim?

Kesinlikle olmazdı.

Babamı arayıp kendi arabamla gitmemi söylemesini mi dinleyecektim?

Mümkün değildi.

Parmaklarım ceketimin cebindeki araba anahtarına dokundu ve içimden bir korku dalgası geçerken bu fikri anında reddettim.

Araba kullanmaktan nefret ederdim.

Kelimenin tam anlamıyla tüm bu çileden nefret ediyordum.

O kadar nefret ediyor ve korkuyordum ki, eylül ayında on yedinci yaş günümde babamın bana hediye ettiği paslı *Opal Corsa* tamirhanede park halinde duruyordu.

Diğer pek çok yerin aksine, İrlanda'da acemi sürücülerle ilgili yasalar oldukça rahattı. Temel olarak teori testine giriyor, vergi dairesinden yeşil ehliyetimizi alıyor ve yola çıkıyorduk. Londra'daki kuzenlerim gibi bir ton ders almamız ya da milyonlarca yasaya uymamız gerekmiyordu. Annem bile yirmi yıldır yeşil ehliyetiyle araba kullanıyordu. *Gardaí*'ler hep görmezden gelirdi, önemli bir şey değildi.

Geçici ehliyet için başvurmamın tek nedeni, gelecek yıl on sekiz yaşıma girdiğimde içki içmeye giderken kullanabileceğim fotoğraflı bir kimliğimin olmasıydı.

Araba kullanmak için istemiyordum ama babam tam olarak bunu yapacağımı varsayıyordu.

"Bariz olanı söylemekten nefret ediyorum, Molloy ancak bir

dükkânın kapısı kilitli ve ışıkları kapalıysa, mekân açık değil demektir."

Joey'nin tanıdık sesi kulaklarımı doldurduğunda hızla arkamı dönüp binanın yanından bana doğru geldiğini gördüm.

Karanlıkta onu görünce irkilerek, "Tanrım," diye sertçe fısıldadım. "Burada ne yapıyorsun?"

"Kilitliyorum," diye cevapladı kuru bir sesle. "Babanı arıyorsan, hiç şansın yok." Bir dizi anahtar kullanıp yan kapıyı arkasından kilitledi. "Öğle yemeğinde diğer çocuklarla birlikte bira içmeye gitti."

Üzülmüş gibi yaptım. "Peki seni götürmediler mi?"

"Maalesef götürmediler."

"Sanırım işin tüm avantajlarından faydalanmak için on sekiz yaşına gelmen gerekiyor, değil mi?"

Sırıttı. "Bunun olabilmesi için önce on yedi yaşıma girmem gerekiyor."

"Yakında girmeyecek misin? Doğum günün Noel'e yakın değil miydi?"

"Evet," dedi iş anahtarlarını cebine yerleştirirken. "Noel günü."

Aniden onun için üzülerek, "Bu çok boktan," diye homurdandım. "Eminim yıllar boyunca bire iki hediye saçmalığı yüzünden bir sürü hediyeden mahrum kalmışsındır."

"Hiç fark ettiğimi söyleyemem, Molloy. Ben hediye sayan bir tip değilim."

"Sen benden daha iyi bir insansın, Joey Lynch çünkü ben doğum günümü İsa'yla paylaşmak zorunda kalsaydım ortalığı birbirine katardım."

Joey aramızdaki mesafeyi kapatırken içten bir kahkaha attı. "Peki bana soracak mısın, yoksa bütün gece burada dikilecek miyiz?"

Kalbim göğsümde bir takla attı. "Neyi soracak mıyım?"

"Seninle eve yürümemi."

"Tamam." Titrek bir nefes verdim. "Benimle eve yürü, Joey Lynch."

"Bu açıkça söylemek," diye alay etti. Kapıya yaslanarak bana

gülümserken yeşil gözleri koyulaşmış, alev alev yanıyordu. "Kibarca istemelisin."

Tanrım, bu çocuğun gülümsemesi bambaşka bir şeydi.

"Daha iyi bir fikrim var," dedikten sonra inanılmaz derecede pervasız bir şey yaptım. Ceketimin cebine uzanıp araba anahtarlarını çıkardım ve yüzünün önünde şıngırdattım. "Yürümek yerine beni senin bırakmana ne dersin?"

Joey duygularını gizleme konusundaki ustalığına rağmen gözlerinde parlayan heyecanı gizleyemiyordu. "İki gün sonra on yedi yaşında olacağım. O zamana kadar sadece traktör ehliyetim var."

"Bu doğru." Bakışlarının yüzümden anahtarlara, sonra tekrar bana kayışını izledim. "Yani bu kanunları çiğneyeceğimiz anlamına geliyor, değil mi?" Anahtarları hafifçe sallayarak ona takıldım. "Bu seni ne zaman durdurdu ki?"

Joey yüzüme uzun bir süre bakıp sessizce kıkırdadı. "Anahtarları bana ver, Molloy."

Boş otoparkta arabamın lastiklerini yakarak olduğumuz yerde yarım düzine daire çizdikten sonra yerel süpermarketin köşesini döndüğümüzde heyecanla cıyaklayıp gözlerimi kapattım ve kahkahalara boğuldum.

"Aman Tanrım, yaya geçidine dikkat et!"

"Sakin ol, Molloy. Ben hallederim."

Evet, halletti.

Joey'nin henüz resmi bir ehliyeti olmayabilirdi ama bir arabayı nasıl kullanacağını kesinlikle biliyordu. Bunu babamla birlikte yıllarca tamirhanedeki motorlarla uğraşmasına bağlıyordum.

Arabanın teybinde *Jay-Z* ve *Beyoncé*'nin *'03 Bonnie & Clyde* şarkısı bangır bangır çalıyordu. Sürücü koltuğundaki çılgın ve pervasız çocuk aklımı başımdan alırken can havliyle gösterge paneline tutunduğum düşünülürse, içinde olduğumuz şartlara çok uygun bir şarkıydı. Yolcu koltuğunda onun yanında otururken

kendimi bir güç yolculuğundaymış gibi hissediyordum. Sanki şu anda tüm dünyayı ele geçirebilirdik.

"Mutlu yıllar bana." Joey güldü, arabamı beşinci vitese takıp Ballylaggin'in ışıklarını arkamızda bırakırken hayatından memnun olduğu açıkça belliydi. "Peki nereye gitmek istersin, Molloy?"

Seninle herhangi bir yere. "Umurumda değil. Sadece beni öldürme, tamam mı?" Yalvarışımın hemen ardından arka yoldaki bir tümseğin üzerinden uçtuğumuzda çığlığım kahkahama karıştı.

Joey bana yandan bir bakış atarak sırıttı. "Hiçbir söz vermiyorum."

Uzun süre yol aldıktan sonra sahile yakın bir arka yola çıkmıştık. Sürücü koltuğunda ben oturuyordum ve Joey rahatsızlığıma kıçıyla gülüyordu.

"Yapamıyorum!" Araba birkaç dakika içinde üçüncü kez tıkırdayıp stop etti. "Bu anlamsız. Bu boku asla çözemeyeceğim."

"O zaman denemeye devam etsen iyi olur." Ayakkabılarımı kucağında dengelerken sorunuma hiç de anlayışlı davranmıyordu. "Çünkü babanın, Danny Reilly'ye söylediklerini duydum. Eğer sen teyple uğraşmak yerine harekete geçerek gerçekten araba kullanmaya başlamazsan, arabayı ona satacak."

"Bana uyar." Yalınayaklarımla telaş içinde kontak anahtarını çevirdim ve arabayı hareket ettirmeye çalıştım. "Potansiyel bir ölüm makinesinin direksiyonunda olmak için tamamen yanlış kişiyim."

"Evet, zaten birinci viteste gerçekten hasar verirsin ya," diye söylendi. "Hadi ama, Molloy. Ne yapman gerektiğini biliyorsun. Debriyaja bas ve ikinci vitese geç."

"Yapamam."

"Yapabilirsin."

"Gerçekten yapamam."

"Prensesliği bırak da yap şunu."

Derin bir konsantrasyonla tam olarak söylediğini yapmaya çalıştım ama vites kolu bana itaat etmedi. "Bu araba benden nefret ediyor," diye yakındım. Vites kolunu çekiştirdiğimde motorun protesto edercesine kükremesiyle yüzümü buruşturdum.

"Tanrım, buraya gel. Tamam, debriyaja bas." Joey yolcu koltuğundan uzanıp elini benimkinin üzerine kapattı ve bizi ustalıkla ikinci vitese geçirdi. Onun iri elinin benimkinin üzerinde olduğunu hissettiğimde içimde oluşan ürpertiyi bastırırken, "Şimdi gaza biraz bas," diye talimat verdi. "Güzel, şimdi tekrar debriyaja bas." Konuşmayı sürdürerek bizi üçüncü vitese geçirdi. "Gördün mü? Yapıyorsun işte, motoru stop ettirmeden sürüyorsun. Kafanda kurduğun kadar kötü değil."

Direksiyonu kavramak için iki elimi kaldırırken, "Evet ama bu çok zor," diye sızlandım. "Ayaklar pedallarda, eller direksiyonda, ellerden biri vites kolunda, gözler yolda..." Sinirli bir nefes verdim. "Beni direksiyon başına geçmeye zorladığı her seferinde babama söylediğim gibi. Aynı anda yapmam gereken çok fazla şey var."

"Kadınların en iyi çoklu görev yapanlar olduğunu sanırdım."

Yoldaki kum yığınından kaçınmak için direksiyonu çevirerek, "Ama bu dişi değil," dedim itirazla. "Aman Tanrım, Joey. Bu aptal arabadan nefret ediyorum."

"Arabadan nefret etmiyorsun," diye karşı çıktı. "Kontrolün sende olmadığı hissinden nefret ediyorsun. Yeni olduğun için korkutucu geliyor. Anlıyorum, Molloy. Her şeyi yeni yeni çözüyorsun."

"Bu konuda nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?" Yanımda oturan çocuğa bir bakış attım. "Nasıl oluyor da benden üç ay küçük olduğun halde araba kullanmada beni geçebiliyorsun?"

"Bu bir yarışma değil, Molloy." Başını sallayarak kıkırdadı. "Hem baban yıllar boyunca bana çok şey öğretti."

"Aferin sana," diye çıkıştım. "Çünkü bana bu şeyin anahtarlarını verip 'sür' diyene kadar hiçbir şey göstermemişti."

"Birkaç ay sabret. Bu geceye dönüp baktığında güleceksin."

Gözlerimi önümdeki karanlık yola odaklayarak, "Şüpheliyim," dedim mırıltıyla. "Çok şüpheliyim."

24 ARALIK 2003
EVE GİTMEK İSTEMİYORUM
JOEY

Hayatta en çok alışkın olduğum şey baskıydı. Hayatımın büyük bir bölümünü, babamın ellerini boynuma dolayıp nefesimi kesmekle tehdit edişiyle geçirmişken normalde beni hiç rahatsız etmezdi. Ancak tüm bunlar, Aoife Molloy'un nefesimi kesme konusundaki sınırsız yeteneğiyle kıyaslandığında hiçbir şeydi.

Saat sabahın ikisiydi, artık Noel arifesine girmiştik. Babam bir şişe viski aldığı için evde olmam gerektiğini bilmeme rağmen, kendimi Molloy'la birlikte turlarken bulmuştum.

Onunla birlikte olmak suçluymuşum gibi hissettiriyordu. Kızın arabasına adım atmaya hiç hakkım yoktu. Tamirhanedeki zamanımın çoğunu bu araba üzerinde çalışarak geçirmiştim. Kesinlikle direksiyonuna geçip kullanmamam gerekiyordu ama o anahtarları önümde salladığında cazibesi karşı koyamayacağım kadar güçlüydü.

Burada benimle olmak istemesinin, sürekli beni aramasının nedenlerini de anlamıyordum. Fakat bu gece onunla tartışacak değildim çünkü burada olmak, eve gidip babamın saçmalıklarıyla uğraşmak zorunda kalmayacağım anlamına geliyordu.

Beni çoğu kişiden daha fazla kızdırabiliyordu. Çoğu zaman beni çılgına çeviriyordu ama birlikte yasaları çiğnemeyi tercih edeceğim başka kimse yoktu.

Ön panelde ikimizin arasına yerleştirdiğimiz bir cips paketiyle tamirhanenin dışına park ettiğimizde, ondan ayrılmak için harekete geçmekte zorlanıyordum. Gerçek şu ki, dokunuşuyla tüylerimi diken diken etmeyen tek insanla burada ve bu arabada kalmak iyi bir fikirmiş gibi görünüyordu.

Pogues'un *Fairytale of New York* şarkısı hoparlörlerden yükseldiğinde teybin sesini açarak, "Bu benim favorim," dedi Molloy. "Şüphesiz, gelmiş geçmiş en iyi Noel şarkısı." Ağzına bir cips atıp bana sırıttı. "Seninki ne?"

"Bilmem." Omuz silkerek uzandım ve bir cips aldım. "Bunu hiç düşünmedim."

"Hadi ama, Joe," diye bastırdı. "Herkesin favori bir Noel şarkısı vardır."

Benim yoktu.

Sessizliği tercih ederdim.

Omuz silktim. "Sanırım bu şarkı."

"Güzel." Başını sallayarak onayladı. "Bana seni hatırlatıyor."

"Vay canına," dedim ifadesiz bir yüzle. "Hangi kısmı?"

Yüzüme bir cips atarken, "Tamamı," diye takıldı. "Şu andan itibaren bu bizim şarkımız olacak."

Gözlerimi ona diktim. "Evet çünkü gerçekten bir şarkıya ihtiyacımız var."

"Noel arifesindeyiz, *bebeğim*." Şakalaşarak şarkının ilk kıtasına berbat bir şekilde eşlik etmeye başladıktan sonra kahkahalara boğuldu. "Görüyorsun ya, bizim için mükemmel."

"Şarkı seçiminde sadece küçük bir sorun var," dedim kuru bir sesle. "Ben senin *bebeğin* değilim, Molloy."

"Peki bu kimin suçu?" diye hızla karşılık verdi. Gözlerini kaçırmıyor, geri adım atmıyordu. "Hmm. Merak ediyorum."

Tanrım, çok cesurdu.

Cidden etkileyiciydi.

Çok da seksi.

Her çilini, her kıvrımını, yeşil gözlerinin rengini ve sarı saçlarındaki soluk altın rengi çizgileri içime çektim.

"Evet, pekâlâ." Sırıtarak başımı salladım ve ön camdan dışarı bakmak için geri döndüm. "Eğer bu geceki küçük gezintimiz bir işe yaradıysa, bunun için bana teşekkür etmelisin."

Bir yığın diski karıştırırken, "Sen öyle san," demekle yetindi. "Pekâlâ, son şarkıyı beğenmediğin çok açık. Tam on ikiden vurmak için bu nasıl olur?" Molloy *CD*'leri değiştirip arabasının teybinde üçüncü parçaya bastı. Hoparlörlerden *Goo Goo Dolls*'un sesi yükseldi.

"*Iris* mi?" Kaşlarımı çattım. "İyi şarkı seçimi, Molloy ama bu şarkının verdiği şenlik havasını hissedemediğimi itiraf etmeliyim."

"Hayır, pislik. Noel şarkısı olarak seçmedim," diye açıkladı sesi yükselterek. "*Bizim* şarkımız olacak."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama o konsolun diğer tarafına uzanıp elini dudaklarıma kapattı. "Şşşt. Sadece bana ayak uydur ve dinle, tamam mı?"

Talebini isteksizce kabullenerek başımı hafifçe salladım ve şarkının sözleri aklımı kurcalarken gözlerimi onunkilere kilitledim.

"Eee?" En sonunda şarkı bittiğinde derin bir nefes aldı. "Mükemmel, değil mi?"

"Evet, Molloy." Karmaşık duygularla mücadele ettiğim için sesim titriyordu. "Mükemmel."

24 ARALIK 2003
FAZLA ÖNEMSİYORUM
AOIFE

Joey gecenin yarısını tamirhanenin dışında park halindeki bu arabada geçirmek istiyorsa, ben de memnuniyetle onunla birlikte otururdum. Dışarının eksi iki derece olması ya da benim iş kıyafetlerimle donmak üzere olmam önemli değildi. En azından bu arabada benimle birlikte olduğu sürece belaya bulaşmamış oluyordu.

Dışarıda kafayı bulmuyordu.

Onun yanında zaman çok daha hızlı geçiyordu ve ona hayatımdan rasgele hikâyeler anlatırken saatlerin akıp gittiğini fark etmiyordum. Kevin akademik zekâda aslan payına sahip olan ikiz olabilirdi ama ben en inatçıları bile pes ettirecek kadar gevezeydim.

Gerçekten. Hiç yoktan bir sohbet başlatabilme yeteneğiyle doğmuştum. Bu yüzden çılgınlık derecesinde ulaşılmaz bu çocuğun ilgisini gecenin çoğunda canlı tutmayı bir şekilde başardım.

"Sonra, 'Bebeğim, yatağım senin gibi kokuyor ama kokun hızla soluyor. Gel de çarşaflarımı yenile,' dedi." Geçen gece Paul'le yaptığımız saçma telefon konuşmasını açıklarken yalandan öğürme sesleri çıkardım. "Yani cidden mi?" Joey'nin bana giymem için verdiği kapüşonlunun kollarını kıvırdığım sırada kahkahayı bastım. "Kendine gel, dostum."

Eliyle yüzünü kapatarak, "Tanrım, utanç verici," diye inledi Joey. "Gerçekten o şerefsiz adına utanıyorum."

"Bilmez miyim?" Elimi şöyle bir salladım. "Kesinlikle ben de aynı hissettim."

"Karşılığında sen ne söyledin?"

Sinsice sırıttım. "Ona yastığına biraz parfüm sıkmasını, ışıkları kapatmasını ve eliyle yeniden tanışmasını söyledim."

Joey başını geriye atıp kahkahalarla güldü. "Kötüsün."

"Evet ama o cümleyle bunu hak etti." Ben de güldüm. "Yani,

hadi ama! Ne yapacağımı sanıyordu ki? Evine koşacağımı, bölgesini işaretleyen bir erkek kedi gibi yatağının her yerine sürtünerek kokumu mu bırakacaktım? Hayalperest ahmak."

"Muhtemelen." Joey kıkırdamaya devam ediyordu. "Belki fark etmemişsindir, sana kafayı takmış durumda."

"Hayır, Paul *buna* takmış durumda," derken vücudumu işaret ettim. "*Bununla* hiç ilgilenmiyor." Bir parmağımı şakağıma vurdum. "Beni tanımıyor bile, Joey. Gerçekten tanımıyor. Buna hiç zaman ayırmadı, onun için her şey dış görünüşle ilgili. Dürüst olmak gerekirse, gülümsediğim ve güzel göründüğüm sürece tek kelime konuşmasam bile umursayacağından şüpheliyim."

"O zaman ne yapıyorsun, Molloy?" diye açıkça sordu. Öncesinden farklı olarak yeşil gözleri berraktı ve yüzüme kilitlenmişti. "Onu seviyor musun?"

"Ona karşı sevgi besliyorum."

"Sorduğum bu değildi."

Bunu biliyordum. "Ne söylememi istiyorsun, Joe?"

"Benim için mantıklı hale getirmeni istiyorum."

"Neyi mantıklı hale getireyim?"

"Sen ve o."

"Aman Tanrım." Güldüm. "Ne kadar vaktin var?"

"Bütün gece."

Titrek bir nefes vererek bir süre düşündüm. "*Çünkü seni unutmak için herhangi bir şansım varsa, senin tam zıttın bir çocukla birlikte olmalıyım,*" demenin diplomatik bir yolunu bulmaya çalıştıktan sonra, "Sanırım Paul'le nerede durduğumu her zaman biliyordum," demeye karar verdim.

"Nerede durduğunu mu?"

"Evet." Yavaşça başımı salladım. "Yani beni yanlış anlama. Mükemmel olmadığını biliyorum. *Gerçekten* mükemmel olmaktan çok uzak ama en azından ilişkimizi kafam rahat, gözlerim açık bir şekilde yürütüyorum." *En önemlisi, canım yanamaz.* "Onun oyununu biliyorum ve gözlerimi boyamasına izin vermem."

"Kulağa berbat geliyor."

"Güvenli."

"Yani o senin kalkanın."

"Kalkanım mı?"

"Kullanılmaktan korunmak için." Joey'nin kaşları çatıldı. "Neden bu kadar uzun sürdü?"

"Bilmiyorum." Ne yapacağımı bilemez halde omuz silktim. "Muhtemelen birinci sınıftan beri bildiğim tek şey bu olduğu içindir. Paul'le olmak rahat. Çabalamam gerekmiyor, ayrıca benimle birlikte olmak isteyen o."

Joey başını sallamadan önce çok uzun bir süre bana baktı. "Onunla uzun sürmez."

"Sürmez mi?" *Tanrım, umarım sürmez.* "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet." Tekrar başını salladı. "Sadece rahat olduğu için bir arada tutulan hiçbir ilişki, yaşamaya değer bir ilişki değildir."

Nefesimi oflayarak verdim. "Bu tür şeyleri ilk elden bilen biri olarak söylüyorum, bazen rahatlık alabileceğinin en iyisidir."

Gözlerini kısarak, "Saçmalık. Rahatlık alabileceğinin en iyisi olamaz," diye meydan okudu Joey. "*Rahatlıkla* yetinmemelisin, Molloy. Çılgınlık derecesinde âşık olmaktan daha azına razı olmamalısın. *Razı* olman gereken tek kişi seni en çok *tedirgin* eden kişidir. Seni intiharın eşiğine getiren kişidir çünkü onsuz nefes alamayacağın, ondan uzaktayken işlevsiz hale geleceğin kadar yoğun duygular hissettirir.

"Dahası bunu istemezsin. O olmadan nefes almak, hissetmek ya da işlev görmek istemezsin. Yaşadığının gerçek bir ilişki olduğunu böyle anlarsın, Molloy. Sadece hayatındaki en büyük rahatsızlığı hissettiğinde kalmayı *düşünmelisin* çünkü o zaman âşık olduğunu anlayacaksın. Bu da bana sırf *rahatlığı* için hiçbir ortak noktan olmayan birine razı olmaktan çok daha güzel bir yaşam tarzı gibi geliyor."

Kalbim göğsümde iki katı büyürken nefesim boğazımda düğümlendi. "Buna gerçekten inanıyor musun?"

"Senin için mi?" En ufak bir kuşku belirtisi göstermeden başını salladı. "Kesinlikle."

"Peki ya sen?"

"Bana ne olmuş, Molloy?"

Kalbim hızla atarken, "Beklediğin şey bu mu?" diye fısıltıyla sordum. "Bu tür destansı bir aşk mı?"

"Hayır," dedi kesin bir ifadeyle.

Kalbim buruldu. "Neden?"

"Çünkü âşık olmak için birine değer vermen gerekir." Bana sert bir bakış attı. "Benim kimseyi umursamadığımı unuttun mu?"

Şimdi, "Saçmalık," deme sırası bendeydi. Koltuğumda yan dönüp onun sert bakışına kendi bakışımla karşılık verdim. "Beni önemsiyorsun, Joe."

"Sen benim arkadaşımsın," diye kabul etti.

"Evet, önemsediğin arkadaşınım."

"Molloy."

"Bana değer vermende bir sorun yok, Joe."

Bana ters ters baktı. "Değer vermiyorum."

Gözlerimi kıstım. "*Evet, veriyorsun.*"

Elini saçlarında gezdirerek, "Dinle, her zaman yanımda olacağına güvenebildiğim tek şey gölgemdi ve ben de bundan hoşlanıyorum," diye çıkıştı. "İnsanları önemsemiyorum çünkü buna gücüm yetmiyor. Hayatımda ya da kafamın içinde ailemden başka kimseyi önemsememe yetecek zamanım yok. Ben buyum, tamam mı? Ben buyum işte. Önemsemeye *gücüm* yetmiyor, Molloy."

"Bu berbat bir şey çünkü ben umursuyorum." İncinmiştim, telaşlıydım ve o anda milyonlarca farklı duygu içinde kaybolmuştum. "Seni önemsiyorum, Joey. Her zaman önemsedim."

Bu hiçbir zaman benim en parlak fikrim olmamıştı. Ne yazık ki dik kafalıydım ve kalbim söz konusu olduğunda sürekli pervasızdım.

Başını ellerinin arasına alarak, "Sakın bunu yüksek sesle söyleme," diye inledi Joey. "Tanrım. Neden her zaman çok ileri gitmek

zorundasın, Molloy? Neden bu saçmalığı kendine saklayamıyorsun, *lütfen!*"

"Yani senin yaptığın gibi mi?" Gözümü bile kırpmadan sordum. "Biliyor musun, günün birinde kendine yalan söylemeyi bırakıp ne hissettiğini itiraf etmek zorunda kalacaksın, Joe."

"İtiraf edecek bir şey yok."

"Evet, var. Bunu sen de biliyorsun."

"Yanılıyorsun."

"Sadece itiraf etmekten korkuyorsun." Bir parmağımı kaldırarak itiraz ettim. "Çünkü bu tam karşında oturmuş, başka hiçbir sebep olmadan seni sadece içinden geldiği için önemseyen bir kız olduğu gerçeğini kabullenmek zorunda kalacağın anlamına geliyor! Onun arkadaşı olmandan başka, senden hiçbir beklentisi olmayan bir kız! Senin ne kadar pislik biri olabileceğini görse bile seni önemseyen bir kız çünkü seni önemsiyorum, Joe. Bok kafalı eğilimlerine rağmen seni kesinlikle önemsiyorum... belki de onlar *yüzündendir*." Ellerimi teslimiyetle havaya kaldırdım. "Artık kim bilebilir ki?"

"Ne yapmaya *çalıştığımı* anlamaya çalışabilseydin," diye tersledikten sonra zorlukla bir nefes verdi. "Seni neyden kurtarmaya çalıştığımı bilseydin, bunun için zorlamazdın."

"Ne için zorlamazdım?" Kalbim şiddetle çarpıyordu. "Arkadaşlığın için mi?"

"Beni hiçbir şey için zorlama," diye kükredi. "Siktir!"

Öfkeli gözlerinin yuvalarından fırlamasına aldırmadan onu ittim. *Gerçek anlamda.* İki elimle ittim. "Bu şekilde zorlasam nasıl olur, seni koca korkak!"

Bana engel olmak için bir kolunu kaldırıp, "Sakın başlama," diye uyardı Joey. "Benimle o konulara girmeyi aklından bile geçirme. Sonu iyi bitmeyecek."

"Çok geç." Onu bir kez daha ittim ve sonra iyi bir önlem için bunu iki kez daha yaptım. "Hadi ama, sert çocuk. En azından

şimdi senin anlıyor göründüğün tek şekilde daha fazlası için zorluyorum!"

"Molloy."

Onu ittim.

"Seni uyarıyorum."

Onu tekrar ittim.

"Lanet olsun, Molloy." Joey beni sırtüstü yatırıp ellerimi iki yanıma sıkıştırdı ve üzerime eğildi. "Çaresizlik kokuyorsun ve bu çok itici."

Çok acımasızca şeyler söylüyordu ama üzerime eğilmişken gözleri tamamen farklı bir hikâye anlatıyordu. Vücudu gerginlikle titriyor, göğsü benimkine çarpıyordu.

"Kendini kolayca önüme seren bir kız neden umurumda olsun ki?" Gözlerini kısarak daha da yaklaştı. "Sen başka bir adamın kız arkadaşısın, yine de burada bir *fahişe* gibi benim için sırtüstü yatıyorsun."

"Kalk üstümden!" Kelimeleri beni iliklerime kadar parçalarken öfkeden çıldırmış bir halde neredeyse hırlayacaktım. "Şimdi, pislik!"

Benimkine eşit öfkesiyle geri çekilerek, "Hiç sorun değil," diye alay etti.

"Gerçekten lanet bir piç olabiliyorsun!" Yolcu kapısını açıp arabadan atlarken haykırıyordum. "Tanıdığım en büyük piçsin!"

"Sen de tam bir sürtük olabiliyorsun." Kükreyerek peşimden hızla arabadan indi. "Bekle... Nereye gidiyorsun?"

"Senden uzağa!"

"Bu senin araban, Molloy."

Kahretsin. "Umurumda değil."

"Ayağında ayakkabı yok."

Çifte lanet. "Umurumda değil!"

"Molloy, kendine gel, olur mu?" Sesi sertti ve kızgınlıkla doluydu. "Karanlıkta eve tek başına yürüyemezsin."

"Neden? Söylediğin gibi bir sürtük falan olduğum için kolay lokma olacağımdan mı korkuyorsun?"

"Bir saniyeliğine hareket etmeyi keser misin..."

"Hayır, şimdi siktir git... peşimden gelmeyi aklından bile geçirme!"

"Beni bırakıp gitme, Molloy."

"Bana ne yapacağımı söyleme, pislik." Hızımı artırarak sokağın köşesinden hızla döndüm, beklemeden yolun karşısına geçtim. Noel'e çok yaklaştığımız için insanlar barlardan ve *pub*'lardan dışarı taşmaya devam ediyordu.

"Bekle, bekle, bekle..." Güçlü kolları bedenime dolanıp beni göğsüne doğru çekti. "Sadece bekle, olur mu?"

"Bırak beni," diye uyardım. Elleriyle kalçalarımı sıkıca kavrayarak sırtımı göğsüne bastırdığında titredim. "Şimdi."

Nefesi yanağımı okşarken, "Her şeyi berbat ettim," dedi boğuk sesiyle. "Affet beni."

"Hayır." Kalbim çılgınca çarpıyordu. "Duygularımı incittin."

"Tekrar arkadaşım ol, Molloy."

"Hayır." Ona bakmak için arkamı dönüp başımı iki yana salladım. "Hepsini beni incitmek için söyledin. Bunun olacağını *biliyordun* ve seni affedersem, beni yine inciteceksin."

"Evet, muhtemelen yapacağım." O yalnızlıkla ve pişmanlıkla dolu yeşil gözleri içime işliyordu. "Ama bunu yapmak istemeyeceğim." Sertçe bir nefes verdi. "Seni bir daha bilerek incitmeyeceğim."

Kazara ya da bilerek, aynı şekilde acıtıyor.

"Yapamam." Titrek bir nefes vererek bir adım geri çekildim. "Beni *gerçekten* incittin."

"Önemsiyorum." Bir eliyle üzerimdeki *kapüşonlusunun* önünü tuttu, beni kendine doğru çekip bedenlerimizi birbirine yaklaştırdı. "Önemsiyorum. Önemsiyorum," diye tekrarladı. Eli boynuma doğru ilerlerken gözlerimin içine bakıyordu. "Çok fazla."

"Gördün mü?" Kesik nefesler alarak öne doğru eğildim ve başımı göğsüne yasladım. "Duymak istediğim tek şey buydu."

"Biliyorum, Molloy." Çenesini başıma yaslayıp derin bir iç çekti. "Biliyorum."

31 ARALIK 2003
HÂLÂ ÇOK MU MASUMSUN?
JOEY

Hayatım birbiri ardına gelen felaketlerden oluşuyordu.

Bizimki gibi bir evde büyümek doğru düzgün çalışmamı zorlaştırıyordu. Bir işte tutunmaktan bahsetmiyordum, zaten çocukluğumdan beri bir işim vardı. Kafamın düzgün çalışmadığını, en azından yaşıtlarım gibi çalışmadığını kastediyordum.

Bende yanlış olan bir sürü şey vardı.

Çözmeye çalışmak için zaman ayırmaya korktuğum şeylerdi.

Doğruyu söylemek gerekirse, beynim korkutucu bir yerdi ve çoğu zaman kendime yakın bir yerde olmak istemiyordum.

Bu ne kadar berbat bir durumdu?

Hayatımın şu anki berbat durumu, doğrudan kötü seçimlerin sonucuydu.

Benim yaptığım seçimlerdi.

Beni sevmesi gereken ama ya beni sevme kapasitesine sahip olmayan ya da sadece sevmeyen insanlar tarafından benim için yapılan seçimlerdi.

Bir aziz olmaktan çok uzak olduğumu biliyordum ve hatalarım için kendimden başka kimseyi suçlamıyordum. Ancak hayata farklı bir başlangıç, mesela karşımda duran şerefsiz gibi bir başlangıç yapsaydım her şey daha farklı olabilirdi.

Güvenli bir ailesi, güzel bir evi ve bankada birikmiş birkaç sterliniyle Paul Rice hayata iyi bir başlangıç yapmıştı.

Benden daha iyi bir başlangıç.

Geceleri yorganın altından sürüklenerek çıkarılma, öldüresiye dövülme korkusu olmadan uyuyabilmek güzel olmalıydı. Her gün yarı aç kardeşlerinin çığlıkları ya da vahşice saldırıya uğradığından bahsetmeye gerek bile olmayan, hırpalanmış ve yaralanmış annenin kısık sesli feryatlarıyla dikkatinin dağılmaması güzel olmalıydı.

Tıklım tıklım dolu mutfağa girdiklerinde, "Bebeğim, bu gece votkadan uzak dur, olur mu?" dedi Molloy'a. Danielle Long'un, yılbaşı gecesi ebeveynleri evde yokken verdiği ev partisi tüm hızıyla devam ediyordu. Partinin büyük bölümünü oturma odasında geçirmişlerdi. Bunu biliyordum çünkü onlardan uzaklaşmak için buraya kaçmıştım.

Bu yıla iyi bir başlangıç yapmaya kararlıydım. Yeni yıl, yeni ben ve tüm bu saçmalıklara hazırdım ama o şerefsizin Molloy'un yüzünün yan tarafını diliyle bir saniye daha taciz etmesini izlemek zorunda kalsaydım, daha başlamadan kaybederdim.

"Önemsiyorum. Çok fazla."

"Gördün mü? Duymak istediğim tek şey buydu..."

Beni etkisi altına alıp depresyona sokmadan önce gözlerimi kırpıştırarak anıyı uzaklaştırdım. Önümdeki şerefsizin, onunla küçük bir çocukmuş gibi konuşmasına odaklandım. Cidden Sean'a daha çok saygı duyuyordum, üstelik her gün onun kıçını siliyordum.

"İçtikten sonra nasıl agresifleştiğini biliyorsun," diye devam etti Ricey. Etrafındaki havanın sahibiymiş gibi davranarak buzdolabını açtı ve muhtemelen yedinci kutu birasını alıp kız arkadaşını eli boş bıraktı. "Senin kendini kaybetmene katlanamıyorum."

Arka kapıya yaslanıp Molloy'un yanaklarının pespembe kızarmasını izledim ancak normalde yaptığı gibi ona ağzının payını vermek yerine sadece geçiştirdi.

Konuyu kapatmıştı.

Onunla sanki bakıcısıymış gibi konuşmasına izin vermişti.

Bu hali aklıma yatmıyordu.

Lanet olsun, artık onun dramasına dahil olmayacaktım. En son onu savunmaya çalıştığımda, neredeyse kardeşini öldüreceğim kadar kendimi kaybetmiştim.

Sen de onunla bok gibi konuşmuştun, pislik, diye hatırlattı zihnim. Noel'den önce onunla yaptığım berbat şeyleri hatırlayınca irkildim. Molloy'a onun için ne kadar yanlış kişi olduğumu açıklayacak düzgün bir cümle kuramamam, dilimden zehir saçıp onu ağlatmama neden olmuştu.

Gözlerimi ondan ayırarak esrarlı sigaramdan derin bir nefes çektim. Uzun süre ciğerlerimde tutup yanmanın, baş dönmesinin ve bana verdiği anlık rahatlamanın tadını çıkardım.

Yine de yeterli değildi. Hiçbir zaman olmamıştı.

Kotumun arka cebindeki küçük torba bunun kanıtıydı. Onları votka ve *Vicodin** ile karıştırdığımda bir yerlere varıyordum.

Bir süreliğine her şeyi unutabiliyordum.

"Son zamanlarda başka araba çaldın mı?" Molloy'un tanıdık sesi düşüncelerime sızarak beni şimdiki zamana geri sürükledi. Yanımda belirip omzuyla kolumu dürttüğünde kalbim resmen göğsümde bir *U* dönüşü yaptı. "Güzel kapüşonlu."

Dürtmesine karşılık verirken, "Hayır, sadece bir tanesini alabilirsin," diye karşılık verdim. "Güzel bacaklar."

"Bu gece kot giyiyorum."

"Hayallerimde giymiyorsun."

"Komik." Bana sırıttığında aynı şekilde karşılık vermekten kendimi alamadım. "Peki bu gece ne içiyoruz?"

Onaylamadığı her halinden belliydi. "Hâlâ çok mu masumsun, Molloy?"

"Kokusuna bakılırsa senden daha iyi durumdayım." Kapı eşiğinde yanımda dururken biraz daha yaklaşıp sigaramın kokusunu içine çekti. "Mmm-mmm-mmm," dedi alaycı bir tonla. "Zamparalık gibi kokuyor."

Kaşlarımı kaldırdım. "Keyfimi kaçırıyorsun, Molloy."

"Gerçekten mi?" Bana kocaman gülümsedi. "Bu boktan gecenin tamamında aldığım en iyi haber."

"Kutlama havasında değil misin?"

"Bu gece burada olmaktansa herhangi bir yerde olmayı tercih ederdim, Joe ve bu abartı değil," dedi içini çekerek. "Sizin tamirhane dediğiniz o dondurucu da buna dahil. Hatta babamın kıllı kıçının çatalı yüzümün *önünde* durması bile dahil." Sinirli bir nefes verdi. "Yani on tane kemeri var. İnsan bir tanesini olsun takacağını düşünüyor."

---

* Şiddetli ağrıların giderilmesinde kullanılan, rahatlama hissi veren reçeteli bir ağrı kesici ilaç türüdür. İçeriğindeki etken maddeler bağımlılığa neden olur. (ç.n.)

Yüzüme isteksiz bir gülümseme yayıldı. "Belki bir içki içmelisin, ne de olsa yılbaşı gecesi." Mikrodalga fırının arkasına sakladığım *votka* şişesine uzanarak şişeyi önünde salladım. "Ayrıca sinirlere iyi geldiğini duymuştum."

Şişeyi itip uzaklaştırırken, "Zaten üç tane bira içtim," diye açıkladı.

"Yani?"

"Yani çok içtiğimde Paul bana hep kötü davranır."

"Yani?"

"Yani..." Arkasındaki mutfak kapısına bir bakış attıktan sonra başını salladı. "Yani siktir et onu."

İşte benim kızım. "İşte ruh budur."

Bana doğru dönüp sırıttı. "Yanında içebileceğim bir şeyler var mı?"

Kaşlarımı kaldırdım.

Gözleri büyüdü. "Votkanın yanında içeceğim kolayı kastetmiştim, pislik."

Ona göz kırptım. "Bir bardak al."

Birkaç saat sonra elindeki içkiyi etrafa dökerek bana doğru sendelerken, "Hayır, hayır, hayır," diye güldü Molloy. "Bu şekilde devam etmene imkân yok."

"Bütün gece devam edebilirim, Molloy." Artık vücudumda yarım şişe votka olduğu için kendimi çok daha rahatlamış hissediyordum.

Danielle'in evinin arka kapısının önündeydik, bir saatten fazla bir süredir Molloy'un *tek kelimelik* oyun olarak adlandırdığı bu berbat oyunu oynuyorduk.

Sırayla bir kelime ekleyip cümle kurarak şakalaşmamızla başlayan oyun, berbat bir hikâyeye dönüşmüştü.

Daha önce hiç oynamamıştım ama votka içmeye devam ettikçe hikâye de daha yaratıcı olmaya başlamıştı.

Parmaklarını kapüşonumun önünde düğümleyerek beni kendine çekti ve yüzüme sırıttı. "Şu şişeyi bana ver."

Kapağı açıp doğruca şişeden içerken, "Bilmiyorum, Molloy," diye takıldım. "Biraz daha *zamparalık* yaparsan kanatların seni cennete götürmez."

"O zaman seninle cehennemde kalmak zorunda kalmaz mıyım?" Şakayla karşılık vererek şişeyi elimden alıp kocaman bir yudum içti.

Agresif bir sarhoş değildi.

Çok komik bir sarhoştu.

Dışarıda geçirdiği gecelerde doğru arkadaşlarla takılmadığı çok açıktı.

"Sen benim en iyi arkadaşımsın," diye ağzından kaçırdı. "Ama Casey'ye söyleme çünkü bu unvan için gözlerini oyar."

"Onur duydum."

"Duymalısın."

"Sen de benim en iyi arkadaşımsın," diye kıkırdayarak kabul ettim. "Tabii Podge'a söyleme çünkü... evet, umurunda bile olmaz."

Serçeparmağını kaldırdı. "Yani kanka mıyız?"

"Siktir et." Omuz silkip parmağımı onunkine doladım. "Neden olmasın?"

"*Yaşasın*. Tamam, tamam." Kahkaha atarak elinde şişeyle trambolinin kenarına oturdu. "Nerede kalmıştık?"

Yanına yerleşirken, "Kız bacaklarının arasına uzanıyordu," diye hatırlattım.

"Ah, doğru." Neşeli bir cıyaklamayla sırtüstü yatıp trambolinin altımızda sallanmasına neden oldu.

Bir yudum almak için elinden şişeyi kaparken, "Bu sefer onunla dalga geçme," dedim uyarıyla. "İyi kısmına geldiğinde sakın boğulma."

"Boğulmadım," diye gülerek dirseklerinin üzerinde doğruldu. "Tamam. Çocuğun eli, kızın bacaklarının arasına uzanıyordu..." Kaşlarını çatıp bir süre düşündükten sonra devam etti. "Tam."

Gözlerimi devirdim. "O."
"Anda."
"Her şey."
Gözleri kocaman açıldı. "Aniden."
"Onun için."
"Durdu."
"Sonra," diyen Molloy sırıttı.
Kaşımı kaldırdım. "Çocuk."
"Kızın."
"Tangasını."
"Bacaklarından."
"Aşağı."
"Sıyırdı," dedi kıkır kıkır gülerek. "Artık."
"Çocuğun."
Yanakları kıpkırmızı kesilmişti. "Ağzı."
"Kızın."
"Orasındaydı."
"*Orasında mı?*" Kaşımı kaldırdım. "Saçmalama, Molloy? Neresi orası?"
Kıkırtıları arasında, "Tamam, tamam," diyerek kabullendi. "Üstünde. Ağzı onun *üstündeydi*."
"Kızın." Sırıtırken sırayla devam etmesi için onu işaret ettim.
"Hayır, yapamam. Yapamam." Kahkahalara boğulup kendini sırtüstü tramboline bıraktı. "Beni zorlamayı bırak."
"Evet, yapabilirsin," dedim gülerek. "Söyle."
"Söyleyemem."
"Söyle!"
"Am!" diye avazı çıktığı kadar bağırdı. "Ağzı amının üzerindeydi! İşte söyledim." Başka bir kahkaha nöbetiyle boğulurken nefes nefese kaldı. "Altıma işeyeceğim."
Karnını tutarak minderin üzerinde yana doğru yuvarlandığında, "Öyleyse hemen git!" diyerek güldüm. "Eğer ben otururken tramboline işersen, arkadaşlık statünü iptal etmek zorunda kalırım, Molloy. Ayrıca tek kelime oyununu oynayacak başka birini bulurum."

"Cesaret edemezsin." Ellerinin ve dizlerinin üzerinde doğruldu, keyifli bir iç çekişle bana doğru emekledi. "Ben vazgeçilmezim."

Gerçekten öyleydi.

"Joey?" Tanıdık bir ses arka kapıdan seslendi. "İçeri geliyor musun?" Danielle kapı eşiğinde duruyordu. "Dans edeceğimizi umuyordum."

"Ben dans etmem."

"Ya. Gerçekten dans edeceğimizi ummuştum."

"Söylediğim gibi, dans etmem."

"Peki birazdan içeri gelsen olur mu? Yeni yıla seninle girmek istiyorum."

"Tamam, anlaştık. Birazdan içeride olurum, Dan."

Kapı Danielle'in arkasından kapanır kapanmaz, Molloy kıs kıs gülerek beni dirseğiyle dürttü. "Görünüşe göre, yeni yıla seninle girmekten daha fazlasını yapmak istiyor."

Başımı iki yana sallayıp sırıttım. "Bu doğru mu?"

"Evet." Konuşmaya devam ederken bir kıkırdama nöbetine daha tutuldu. "Ağzını amının üzerinde istiyormuş gibi görünüyor."

Kaşlarım havaya kalktı. "İki dakika önce 'am' kelimesini söyleyemeyecek kadar çok utanan kızdan cesur sözler."

"Am, am, miyav miyav," diye sahte bir mırıltıyla karşılık verdi. "Bu utangaçlık da çok mu?"

"Sözümü geri alıyorum," dedim kuru bir sesle. "Sen vahşi birisin."

"Sen de ödleğin tam tersisin," derken yüzünde destekleyici bir gülümseme belirmişti.

"Teşekkürler."

"Rica *ederim.*" Gülümseyip yanağımı okşamak için uzandı. "İndirelim şunu," dedikten sonra kapüşonumu indirdi. "Güzel yüzünü görmek istiyorum."

"Güzel," diye homurdandım. "Tanrım. İltifatlarına devam et, Molloy. Egom için harikalar yaratacaksın."

"Ama güzelsin." İç çekerken elini yanağımdan enseme doğru kaydırdı. "Şu anda bir paket *Rolos*'um olsaydı, sonuncusunu sana verirdim."

"Gerçekten mi?" Gülümseyerek onu şımarttım. "Şu anda bir paket *Rolos*'um olsaydı, hepsini sana verirdim, Molloy."

"Verir miydin?" Sanki ona ipin ucuna bağladığım ayı sunuyormuşum gibi bana bakarken gözleri büyüdü. "Bu şimdiye kadar birinin bana söylediği en güzel şey."

Başımı iki yana sallayıp kahkaha attım. "Çok kolay etkileniyorsun."

Sırıttı. "Tamam, hikâyedeki yeni kelime için buna ne dersin?" Parmaklarını şakaklarına bastırdıktan sonra, "Kız," diye mırıldandı.

"Bacaklarını."

"Onun için."

"Daha geniş."

"Açtı."

"Zonklayan."

"Klitorisini."

"Tatmasını."

"İstiyordu."

Titrek bir nefes vererek bana biraz daha yaklaştı. "Kız."

"Ellerini."

"Uzatıp."

Daha fazla yaklaştığını hissettim. "Çocuğun."

"*Boxer*'ını."

Düzensiz bir nefes verirken, "Aşağı," diye fısıldadı.

"İndirdi."

"Ve."

"Ellerini."

Eli ensemde sıkılaştı. "Onun."

"Sertleşmiş."

"Sikine sardı." Fısıltımı duyduğunda nefesi kesildi.

Ensemdeki tutuşu, tırnaklarını tenime gömeceği kadar sıkılaşmıştı. "En derinlere kadar."

Kalbim göğsümde o kadar yüksek sesle ve şiddetle çarpıyordu ki, hâlâ nefes alıyor olmama şaşırdım. Alnımı onunkine yaslama isteğime direndim.

Bunun yerine, olduğum yerde kalıp onun beni izleyişini seyrettim.

Bu çok fazlaydı. Molloy, içinde olduğumuz bu an, hislerim ve kalbimin atış şekli... hepsi çok fazlaydı.

Yine de tamamen hareketsiz kaldım, onun beni izleyişini seyrettim. "İçine."

Dudaklarının tehlikeli bir şekilde benimkine yaklaştığını hissettim. "Girdiği."

"Onun kız arkadaşıydı," diyen Paul'ün soğuk sesi bizi şaşırttı. "Burada neler oluyor?"

"Selam, Paul. Tek kelimelik oyunun tam ortasındayız," diye cıvıldadı Molloy. Erkek arkadaşının yüzüne kazınmış cinayet ifadesinden habersizdi. "Bize katılmak ister misin?"

"Hayır," dedi ciddiyetle. "Kız arkadaşımla yalnız vakit geçirmek *istiyorum* ama son bir buçuk saattir onu bulamadım."

"Çünkü dışarıda Joe'yla oyun oynuyordu, şapşal," diye neşeyle açıkladı.

"Peki içeri gelip yeni yılı benimle birlikte kutlar mısın?" dedi Paul. "Lynchy'den uzaklaşmak senin için çok zor olmayacaksa tabii."

"Elbette, Paul." Bana gülümsedi ve parmağıyla burnuma dokundu. "*Seninle* sonra görüşürüz."

"Görüşürüz, Molloy." Sendeleyerek eve girdiği sırada onun şeftali gibi kıçını izliyordum.

Molloy içeri girdiği anda, "Görüşmeyeceksin," dedi Paul. "Onu görmeyeceksin, onunla oyunlar oynamayacaksın. Hatta birlikte hiçbir şey yapmayacaksın."

Güldüm. "Kontrol konusunda ciddi sorunların var, dostum."

"Ciddiyim, Lynchy," diye uyardı. "Ondan uzak dur."

Şişede kalan son votka damlalarını yutarken, "Sürekli bana geri dönen o, dostum," dedim kelimeyi uzatarak. "Bu sana ne anlatıyor?"

"Canının sıkıldığını, senin de üzerinde çalışmak için mükemmel bir hayır işi olduğunu anlatıyor."

"Gerçekten mi?" Omuz silktim. "Bu komik çünkü bana, senin onun için çok sıkıcı olduğunu ve ona tam olarak senin veremediğin şeyi verdiğimi söylüyor."

"Neymiş o?" diye alay etti. "Kıçında bir serseri damgasıyla kolunun uzunluğu kadar bir sabıka kaydı mı?"

"Henüz değil." Sırıttım. "Ama her zaman yarın vardır."

"Beni dinle, pislik. Bunu sadece bir kez daha söyleyeceğim. Kız arkadaşımı rahat bırak. Onun gözünün önünden ve hayatından uzak dur."

"Sen nasıl istersen." Bu gece onunla kavga etmek istemiyordum, şu anda çok keyifliydim.

"Gitmeden önce bir şey söyleyeceğim." Eve doğru dönerken bana öfkeyle baktı. "Onu benim için sarhoş etmişsin, teşekkürler."

Gözlerimi kıstığımda gülümsemesi karardı. "Bu kadar sarhoşken iç çamaşırını çıkarmak her zaman daha kolay olur."

Ardından arkasını dönerek evin içinde kayboldu.

Ayağa kalkıp peşine düşmüştüm ama ne yapabilirdim ki?

Buna ne diyebilirdim?

Onları durduramazdım.

Molloy onunla birlikte olmayı *seçmişti.*

Defalarca.

Onun erkek arkadaşıydı.

Ben onun için bir… hiçtim.

Ben onun hiçbir şeyiydim.

Hayatımı sikeyim.

1 OCAK 2004
DANIELLE'IN KAPISINI ÇALMAK
AOIFE

Beni içeri çektiği boş yatak odasındaki şilteye sertçe bastırarak, "Evet. İşte bu, bebeğim," diye inledi Paul.

Aşağıdaki partide keyifli vakit geçirmek yerine, şu anda yarı çıplak bir halde körkütük sarhoş olmuş erkek arkadaşımın altına uzanmıştım. Votkanın bedenimden sızdığını hissederken kaçış planları yapıyordum.

Çıplak göğüslerimi ona ait birer oyuncakmış gibi çekiştirerek, "Acayip seksisin," diye mırıldandı Paul. "Siktir, aletimi içine gömmek için sabırsızlanıyorum." Dilini boynumda gezdirirken kısık sesle konuşmaya devam etti. "Seni o kadar sert becereceğim ki, sonrasında bir hafta boyunca düz yürüyemeyeceksin."

Vay canına.

Her bâkirenin duymak istediği kelimeler...

Elleri tangamın bel lastiğine uzandığı anda kenetlendim. "Bekle."

"Hayır." İnleyerek yüzünü göğüslerimin arasına gömdü. "Hayır. Hayır, beklememi söyleme."

"Bekle." Göğsüm hızla inip kalkarken elini çamaşırımdan uzaklaştırdım. "Bekle."

"Üç buçuk yıl oldu, Aoife." Boynuma ıslak öpücükler kondurduğu sırada sızlanmayı sürdürüyordu. "Şubatta dört yıl olacak. Şimdiye kadar b-kartını* hak etmedim mi?"

B-kartı mı?

"Hayır." Başımı salladım. "Burada yapmak istemiyorum."

"Şşşt, sorun yok. Burası mükemmel. Yeni yıl arifesindeyiz. Çok romantik."

"Yapmayacağız, Paul." Sarhoş piçin koca bedenini üzerimden çekmesini sağlamak için göğsüne vurdum. "Şimdi bırak beni."

Üzerimden kalkıp sırtüstü yatarken, "Tanrı aşkına, Aoife," diye tersledi. "Bu saçmalık. Nasıl oluyor da bizim dönemimizde

* "*V-card*" ile yazar "*virginity*" yani "bekâret" kelimesini kastetmektedir. (ç.n.)

kız arkadaşıyla uzun süreli ilişki yaşayan tek erkek olmama rağmen hâlâ sevişemeyen tek erkeğim?"

"Henüz hazır hissetmiyorum," dedim yatağın kenarına doğru kayarak. Yerdeki sutyenime uzanırken konuşmaya devam ettim. "Seninle seks yapmaya hazır değilim, ayrıca boktan bir yılbaşı partisinde seninle seks yapmam için bana baskı kuramazsın."

"En azından bana sakso çek."

Aletini avuçlarken ona ters ters baktım. "O şeyi yüzüme yaklaştırırsan ısırarak koparırım."

"Yapamazsın."

"Dene de gör bakalım."

"Tam bir sürtüksün."

"Eğer sabırlı davranıp ben hazır olana kadar bekleyemiyorsan bu senin suçun, benim değil."

"Peki ya yapamazsam?" Doğrulurken bana ters ters baktı. "Ya Bakire Meryem gibi kapalı tuttuğun o bacaklarını açmanı beklemekten bıktıysam?"

Gözlerimi kıstım. "O zaman birbirimize söyleyecek bir şeyimiz kalmadı."

Yorganı üzerinden atıp ayağa kalktığında, "Tamam, o zaman siktir git ve bu gece seni eve bırakacak başka bir talihsiz piç bul," diye tersledi. "Çünkü şu anda sana bakmak bile istemiyorum."

"Bak, üzgünüm, tamam mı?" dedim boğuk bir sesle. Onun soğuk reddedişi karşısında garip bir şekilde duygulanmıştım. "Sana seks için hazır olmadığımı söylemiştim, değil mi?"

"Ben de sana bakmak istemediğimi söyledim." *Boxer*'ını giyerken küçümseyen tavrıyla güldü. "Ya beni becerirsin ya da gidersin."

Kelimeler ağzımdan çıkamadan yatak odasının kapısı içeri doğru uçtu.

Üstsüz Joey'yi kemerinden çekiştirirken, "Burada olmaz," diye mırıldandı Danielle. "Onun yerine benim odama gidelim."

Acı.

İçimi bir bıçak gibi kesip attı.

Ben yanından ayrıldıktan sonra her ne içmişse, alkolün de etkisiyle Joey'nin kafayı bulduğu belliydi. Belinden kavradığı Danielle'i kendine çekerken odağını kaybetmiş ve kızarmış gözleriyle ona doğru eğiliyordu. "Burası gayet iyi."

Ahh.

Canım acıyordu.

Durdurabilmek için keskin bir nefes almamı gerektirecek kadar çok acıyordu.

Varlığımızı fark ettiğinde, "Affedersiniz, çocuklar," diye cıyakladı Danielle. "Biz sadece..." Yanakları kızarırken sesi kesildi. "Şey, bilirsiniz işte..."

"Sorun değil." Boğazımdaki yumruyu yutarak hızla kapıya sırtımı döndüm ve sutyenimi takıp kot pantolonumu üzerime geçirdim. "Biz de tam çıkıyorduk."

Tüm kabalığıyla tişörtümü odanın diğer ucuna atıp, "Gördün mü? Onlar birbirini beceriyor, üstelik onu ikna etmek için üç yıl harcamasına gerek kalmadığından kesinlikle eminim," dedi Paul öfkeyle. "Hadi ama, Aoife. Benim yaşımdaki erkeklerin yapması gereken şey bu."

"O zaman sana siktir git derken hem mecaz hem de gerçek anlamda ciddiyim, Paul," diye sinirle çıkıştım. Hızla tişörtümü geri alırken gözlerimde birikmiş yaşların yakıcı tehdidini hissediyordum

"Siktir git. Karanlıkta eve tek başına yürümenin tadını çıkar. Umarım çalıların arasında gizlenen garip tipler yoktur."

"Odayı alabilirsin, Danielle. Ben de tam çıkıyordum," dedim boğuk sesimle. Babetlerimi giyip arkamı doğru döndüğüm anda, Joey'nin kapı eşiğine yaslanarak çıkışı engellediğini fark ettim.

Harika.

Gerçekten efsane.

Bakışları yüzümde gezindikten sonra başını iki yana sallayıp benden uzaklaşırken, gözlerinde beni tanıdığına dair bir ışık gördüğüme yemin edebilirdim.

Uzun bedeninin yanından geçtiğim sırada, "O iyi mi?" diye sordum.

"O iyi." Danielle, bir kolunu omzunun üzerine atarak onu koridorun sonundaki odasına götürürken kendinden emindi. "Mutlu Yıllar!"

Yatak odasında Joey'yle aralarında her ne yaşandıysa, Danielle'in amacına ulaştığı çok açıktı çünkü daha sonra aşağı indiğinde neredeyse mutluluktan havalara uçuyordu.

Bana hiçbir şey yapmamış bir kıza karşı anormal düzeyde kıskançlık beslediğim için kendimden iğrenerek, karanlık ruh halimden kurtulmaya çalıştım. Ancak gerçek şu ki, bunu başaramazdım.

İliklerime kadar uyuşmuştum, artık tamamen ayıldığımdan bahsetmeye gerek bile yoktu. Oturma odasındaki kanepeye oturmuş, geride sadece birkaç kişi kalana kadar kalabalığın yavaşça azalmasını izlemiştim.

Saatler önce eve gitmeliydim ama kapıdan dışarı tek bir adım atamamıştım. O hâlâ üst katta ve tamamen kendinden geçmişken gidemezdim. Düşündüğüm kişinin Paul olması gerektiğini biliyordum. Üst katta, onu terk ettiğim odada tek başınaydı ama aklımdaki o değildi.

Joey'yi düşüyordum.

Bu bana ne ifade ediyordu?

Ondan hoşlanıyordum.

O kadar hoşlanıyordum ki, kalbim göğsümden sökülüyordu.

Tanrım.

Bilmemeye bir saniye daha dayanamayarak ayağa kalktım. Hızla merdivenlere doğru ilerlerken mutfak kapısından Danielle'e bir göz attım.

Olduğun yerde kal.

Olduğun yerde kal.

Olduğun yerde kal.

Tırabzanın etrafından diğer tarafa dönüp birkaç saat önce Paul'le paylaştığım odanın önünden hızla geçtim ve doğruca koridorun sonundaki kapıya ilerledim.

Kapı aralıktı, bu yüzden hiç ses çıkarmadan içeri süzüldüm.

"Joey?" Karanlıkta adını fısıldayarak yatağa doğru yaklaştım. Dolabın üzerindeki lambayı yaktığımda oda sarı renkli loş bir ışıkla aydınlandı. "Joe?"

"Molloy," diye inleyerek yüzünü yatağa gömdü.

Kalbim bu sesle hem kırıldı hem de hızla atmaya başladı.

Kap atışlarım hızlanmıştı çünkü en kötü halinde bile sesimi tanıyordu.

Kırılmıştı çünkü başka bir kızın yatağında çıplaktı, kullanılmış bir prezervatif odanın zeminine atılmıştı.

"İyi misin?" Danielle'in pembe çiçekli yorganının altında, çıplak olduğunu tahmin ettiğim bir şekilde yattığı yere bakarken kalbim hızla çarpıyordu. Kalçalarına kadar inen yorgan vücudunun geri kalanını açıkta bırakmış ve sırtındaki kocaman haç dövmesini ortaya çıkarmıştı.

Yüzünü çarşaflardan ayırmadan, "Hayır," diye inledi Joey. "Siktir."

Titrek bir nefes vererek dikkatle yatağın kenarına, onun yanına oturdum. "Ne aldın?"

"Sıçıp batırdım, Molloy." Kısık sesle konuşurken başını sağa sola çeviriyordu. "Yine."

"Evet, yaptın." Derin bir iç çekip elimi omzuna koydum ve dokunuşumla sırtındaki kasların gözle görünür şekilde gerilmesini izledim. "Seninle ne yapacağım ben?"

Bakışlarım sırtında çaprazlama uzanan on iki, belki on beş santim uzunluğunda bir yara izine takılınca nefesim boğazımda düğümlendi. Kısmen haç dövmesinin altına gizlenmişti ama yeterince yakından bakıldığında açıkça görülüyordu.

"Bu bir kemer izi mi?" diye fısıldadım. Parmağımı teninin her yanına dağılmış oyuklu ve çıkıntılı diğer yara izlerinin üzerinde gezdirmekten kendimi alıkoymaya bile çalışmadım. Çoğu eski

görünüyordu, sanki tenine işlenmesinin üzerinden uzun zaman geçmişti ama bazıları daha yeniydi. "Peki ya bu?"

Uyuşuk bir sesle, "Muhtemelen," diye mırıldandı. "Bakma."

"Sırtına ne oldu, Joe?" Kalbim hızla atarken parmaklarımla tenindeki yaraların üzerinden geçmeye devam ettim. Saniyeler ilerledikçe göğsümdeki acı yayılıyordu. "Bütün bu yara izleri nereden geldi... sakın kavga ettiğini söyleme."

"Kavga ettim," dedi sırtüstü dönerek. "Tanrım, başım dönüyor."

"Aynen." Uzanıp sarı saçlarını düzelttim. "Eminim öyledir."

"Gerçekten buradasın." Beni görmek için gözlerini hafifçe araladı. "Seni hayal ettiğimi sandım." Bir an sonra dudaklarına ve yanağına bulaşmış rujla, tamamen kafası karışmış bir şekilde bana baktı. "Selam."

"Selam." Görüntüsü karşısında midem düğümlendi. Bana çok uzun zaman önce söylediklerini aynı şekilde tekrarlarken, "Böyle birine kendini vermemelisin," dedim fısıltıyla.

Gözlerinde hatırladığına dair bir parıltı belirdi, burun delikleri genişledi. "Molloy."

Yüzündeki ruju silerek, "Canımı yakıyor," diye usulca fısıldadım. "Bu canımı acıtıyor."

"Sana asla zarar vermem, Molloy." Kısık sesle mırıldandığı kelimeler de tıpkı hayatı gibi kırık dökük bir karmaşaydı. "Sana zarar vermektense ölürüm."

"Böyle söyleme."

"Gerçek bu." Acıyla inleyerek, "Hayatımda doğru yaptığım tek şey senden uzak durmaktı," dedi boğuk sesiyle.

Gözlerim yaşla doldu, hemen silmeye çalıştım ama tek bir damla gözyaşı yanağımdan süzülüp çıplak göğsüne düştü.

"Ağlıyorsun." Yavaşça dirseklerinin üzerinde doğrulurken yüzüne şaşkınlık dolu bir endişe yerleşti. "Neden? Ne yaptım?"

"İyiyim." Başımı sallayarak saçımı kulağımın arkasına doğru ittiğimde sıcak nefesini yanağımda hissediyordum. "İyiyim."

O sırada etrafına bakmaya başladı, kafası karışmış halde tanı-

madığı yatak odasını inceledi. "Ben..." Bakışlarına yerleşen çılgın, panik ifadesiyle tekrar gözlerimin içine bakarken doğrulup oturdu. "Biz?"

"Hayır." Başımı sallayarak acı gerçeği zorla söyledim. "Biz değil."

"Lanet olsun." Vücudu belirgin şekilde sarsıldı. "Molloy."

"Burada kalma." Bakışlarımı hâlâ buram buram seks kokan yatağa çevirdiğimde nefesim boğazımda düğümlendi. "Bu yatakta." Zorlukla nefeslenirken ağlamamak için dudaklarımı ısırdım. "Onunla kalma."

Joey çenemi kaldırıp ona bakmamı sağladığında gözleri o kadar dikkatlice bakıyordu ki, yeşil irisleri kömür rengine dönmüştü.

"Tamam," dedi en sonunda. Başparmağı altdudağımın kıvrımında gezinirken yanağımı avucuna yasladım. "Kalmam."

Kısa bir süre sonra evime giden o bilindik yolda ilerliyordum. Joey kapüşonunu başına geçirip ellerini ceplerine sokmuş şekilde benimle birlikte eve yürürken her zamanki gibi görünüyordu.

Biraz kızgın ve çok seksiydi.

Ancak bu gece onunla şakalaşacak, hatta konuşacak enerjim yoktu. Bu yüzden başımızın üzerinde asılı duran bir acı bulutuyla sessizce yürüdük.

"Teşekkürler," dedim kapıya ulaştığımızda. "Beni eve bıraktığın için ve şey... bilirsin işte."

"Sorun değil." Bahçe kapısını arkamdan kapatmamı izlerken ellerini cebinde tutuyordu. "Haftaya okulda görüşürüz."

"Evet." Başımı sallayarak kapının önünde oyalanıyor, onun beni izlemesini seyrediyordum. "Sanırım görüşeceğiz."

Sertçe başını salladı ama ne o ne de ben uzaklaşmak için harekete geçtik.

"Bu gece seni incittiğimi sandım." En sonunda aramızdaki ağır sessizliği bozmuştu. "Uyandığımda seni orada görünce, geri

alamayacağımız bir şey yaptığımı düşündüm. Sen yapmadığımızı söylediğinde çok rahatlamıştım." Derin bir iç çekerek devam etti. "Oysa şu an bana bakışın, keşke yapmış olsaydık diye düşündürüyor." Başını sallayarak arkasını dönmeye başladı. "Yapsaydık, en azından gözlerindeki hayal kırıklığının nedenini anlayabilirdim."

"Joe." Uzaklaşmaya başladığında keskin bir nefes aldım. "Joey, bekle. Ben..."

Omzunun üzerinden bakıp, "Görüşürüz, Molloy," diye seslendi.

Ardından gitti.

7 OCAK 2004
HER ZAMAN SENİ KOLLAYACAĞIM
JOEY

"Selam, Joe. Kardeşini gördün mü?"

Okuldayken bu yedi kelimenin söylendiğini duymak bana korkuyu öğretmişti.

Omuzlarım neredeyse spazm geçirecek kadar kasılırken *hurley*'imdeki yeni tutuşu çözmeyi bıraktım ve Danielle'e doğru baktım.

"Neden?" diyen ses tonum sert ve donuktu. Formam, şortum, çoraplarım ve kramponumu giymiş halde çimlerin üzerine çömelmiştim. Okul takımının geri kalanıyla antrenmana çıkmak üzereydim. "Ne oldu?"

"Kızlar tuvaletinde ağlıyor."

Yine mi?

"Neden?" Ayağa kalkıp karşımda duran kısa boylu, mavi gözlü sarışın kıza doğru eğildim.

Danielle dudaklarını ısırarak okul binasını işaret etti. "Yaşananları tam olarak bilmiyorum ama Ciara Maloney'le birbirlerine birkaç şey söylediklerini duydum."

"Birkaç şey söylemek mi?" Kaskımın tokasını tutarak, hızlıca açıp kafamdan fırlattım. "Bu söylenenlerin birkaç tokada dönüşmesi ihtimali ne?"

Danielle omuzlarını silkerken tedirgin görünüyordu. "Dinle, buna karışmak istemiyorum, tamam mı? Kimseyle kötü olmak istemiyorum. Sadece arkadaşım olduğun için sana söylüyorum."

Arkadaş mı?

Bu biraz abartı oldu.

Arkadaşlar birbirlerini önemserdi.

Arkadaşım olarak gördüğüm kişiler bir elin parmaklarını geçmezdi.

İlki kız kardeşimdi.

Podge onlardan biriydi.

Alec ne kadar aptal olsa da bu listeye dahildi.

Malum sebepler dolayısıyla Tony Molloy da arkadaşımdı.

Kız kardeşim dışında, kalbimin sunabileceği en yüksek arkadaşlık mertebesini hak eden tek bir kız vardı ve bu kesinlikle üçüncü sınıfta bekâretimi kaybettiğim kız değildi. Ne yazık ki, o zamandan beri onunla birçok kez yatma hatasına düşmüştüm.

Danielle *arkadaşça* davrandığım bir kızdı ama *arkadaşım* değildi. Ayrıca yılbaşı gecesi yaptığım hatayı tekrarlamaya hiç niyetim yoktu.

O geceden itibaren hemen her gün ondan ilgi bekleyen mesajlar almıştım. Bütün bunlar o geminin yelken açtığını anlamam için fazlasıyla yeterli bir uyandırma çağrısıydı.

Geceye dair fazla bir şey hatırlamıyordum. O zamanlar kafamın uçmasının verdiği muhteşem duygudan başka bir şey düşünemeyecek kadar berbat durumdaydım.

Bütün gecenin hatırladığım tek kısmı, beceriksizce aletime geçirdiğim prezervatif ve onun saçlarıydı.

Hindistancevizi gibi kokan uzun, sarı saçlardı.

Bu koku günlerce burnumdan gitmemişti.

Asıl sorun Danielle'in saçları ve kokusunu mu, yoksa Molloy'unkini mi hatırladığımdan emin olamamamdı.

Kendime geldiğimde oradaydı. Kalbinin paramparça olmasının sorumlusu benmişim gibi bakmıştı ve onu eve bıraktıktan sonra bir daha bana bakmamıştı.

O gece gözlerinde gördüğüm bakış, benim için her şeyi karmaşık hale getirmişti çünkü artık yanında olup olmamam fark etmeksizin onu incitebileceğimi tamamen anlamıştım.

Bu ayıltıcı bir düşünceydi ama onu malum partiden evine bıraktıktan sonra kendi evimde karşılaştığım manzara kadar ayıltıcı değildi.

Karşılaştığım mutlak katliam, kızlarla ve sosyal hayatla ilgili tüm fikirlerimi çabucak öldürmüştü.

Ben dışarıdayken annem merdivenlerden düşüp kolunu kırmıştı.

Ne kadar da inandırıcı.

Sonraki yirmi dört saati evde çocuklarla baş başa geçirmiştim. Bir yanda da annemin acil serviste *o adamla* birlikte beklemesinin suçluluğunu taşıyordum.

"Ciara, Shannon'a vurdu mu?" diye sorarken düşüncelerim günümüze geri dönmüştü. "Kötü müydü? Hadi ama, Dan. Söyle bana."

Kolumu okşayarak, "Kötüydü, Joe," dedi fısıltıyla. "Bir sürü bağırış çağırış oldu. Görünüşe göre, biri onun saçını da kesmiş."

Kanım dondu. "Bana şaka yaptığını söyle."

"Annen şu anda yukarıda. Onu çağırdılar. Müdürle konuşuyor."

"Aman Tanrım." Göğsüm hızla inip kalkarken sahayı çevreleyen bir buçuk metrelik duvarı tek hamlede aştım. Öfkeli adımlarla okul binasına yöneldiğimde kramponlarımın beton zeminde çıkardığı takırtılar yankılanıyordu.

"Kontrolünü kaybetme, Joey." Danielle'in arkamdan seslendiğini duydum ama bunun için artık çok geçti.

Birinin kız kardeşimin saçına makas attığını duyduğum anda aklım başımdan gitmiş, boşlukta kaybolmuştu.

Bu düşünce beni boğaya doğru sallanan kırmızı bir bez misali okul bahçesinden ana binaya doğru fırlattı. Elimi cam kapıya öyle sert çarptım ki, kırılmadığına şaşırdım.

Antrenman için dışarı çıkmaya başlayan takımın yanından geçerken, "Ne bu acele?" diye sordu Alec.

"Lynchy, saha diğer tarafta."

"Siktir git!" dedim kükreyerek. Hızla kızlar tuvaletine doğru ilerlediğim sırada içimde kalan azıcık otokontrolü de kaybetmiştim.

Yanından hışımla geçtiğimde kadın öğretmenlerden biri olan Bayan Lane uyaran ses tonuyla arkamdan seslendi. "Oraya giremezsin, Joseph."

"Gerçekten mi?" Kapıyı iterek açtım. "Hadi durdursana beni."

"Anlamadım?" Sesi şokla tizleşmişti. "Benimle bu şekilde konuştuğun için uzaklaştırma alacaksın."

Dikkatimi lavaboların önünde toplanmış bir kız grubuna çevirirken, "O zaman beni uzaklaştır," diye çıkıştım. "Şimdi git başımdan!"

"Müdürü çağırıyorum." Bayan Lane titreyen sesiyle beni uyararak kızları hızla dışarı çıkardı.

"Çağır." Küçümseyen gülümsememle kapıyı suratına kapattım.

Ağzımdan alev çıkıyormuş gibi bir nefes üfleyip bir düzine kadar tuvalet kabininden oluşan sıra boyunca yürüdüm ve sonuncusuna gelene kadar geçtiğim her kapıyı ittim.

Kapı kilitliydi.

"Benim," demekle yetindim. Ardından neyle karşılaşacağımı düşünerek kendimi hazırlarken hızlanan kalp atışlarımla kapının açılmasını bekledim.

Kısa bir bekleyişin ardından kilitten bir *klik* sesi geldi ve kapı yavaşça içeri doğru aralandı.

Kardeşim dizlerini göğsüne çekip klozetin kapalı kapağına oturmuş, ağlamaktan kan çanağına dönmüş gözleriyle bana bakıyordu.

"Selam, Joe."

Onu görünce kalbim göğsümde paramparça oldu.

Artık on dört yaşında olması benim için önemli değildi.

Benim gözümde o hâlâ çocukluğumuzun büyük bölümünde peşimden ayrılmayan, saçları iki yanında örülmüş küçük kızdı.

Dünya karanlık, hayal kırıklıklarıyla dolu bir yerdi. Bu benim için yeni bir bilgi değildi çünkü hayatın boktan tarafına fazlasıyla aşinaydım. Bu dersi uzun zaman önce öğrenmiştim ama Tanrım, kimse kalp kırıklığını kız kardeşim kadar iyi taşıyamazdı.

Titreyerek önünde diz çökerken öfkemi dizginlemeye çalışıyordum. Üstelik kız kardeşimin yanındayken bu konuda şaşırtıcı derecede iyi iş çıkardığımı fark etmiştim. "Selam, Shan."

Dudağı yarılmıştı, üniforması kokusundan ekşi süt olduğunu tahmin ettiğim bir şeyle kaplanmıştı. Koyu renkli, uzun atkuyruğunu elinde sımsıkı tutuyordu.

Atkuyruğu artık saçlarından sarkmıyordu.

Onları öldürecektim.

Hepsini öldürecektim.

"B-bana n-ne olduğunu s-sorma," diye yalvaran ses tonuyla fısıldadı. "Bu k-konuda ko-konuşmak i-istemiyorum."

"Tamam." Vücudumdaki tüm içgüdülere karşı gelerek yavaşça başımı salladım, duyularından geriye kalanları da korkutacak ani bir hareket yapmamaya dikkat ediyordum. "Sormam."

Korkunun nasıl bir his olduğunu anlıyordum. Umursamayı bırakıncaya kadar hayatımın çoğunu korku içinde boğulmakla geçirmiştim.

Önemsemek, hissetmek demekti.

Eğer başıma gelenleri umursamazsam, korkacak bir şeyim olmazdı.

Böyle hissederek hayatta kalabilirdim.

Bu hayattan sağ çıkabilirdim.

Shannon gözyaşlarıyla dolu iri mavi gözleriyle uzunca bir süre bana baktı, sonra ürkek bir tay gibi ileri fırlayıp hıçkırıklara boğuldu. "Artık b-burada olmak istemiyorum, J-Joe."

"Biliyorum, Shan." Üzerime atılan küçük bedenini yakaladım ve onu zaten olmuş bir şeyden korumak istercesine kollarımla sarabildiğim kadar sıkıca sarıldım. "Biliyorum."

"Ö-ölmek i-istiyorum." Boğazında düğümlenen gözyaşlarıyla ağlamaya devam etti. "Artık b-burada o-olmamak istiyorum."

Damarlarım korkuyla dolarken, "Benden önce ölemezsin," diyerek sakinleştirmeye çalıştım. "Sensiz ben ne yaparım?"

"Ama s-senin için her şeyi d-daha da k-kötüleştiriyorum," dedi gözyaşları arasında. "Beni k-korumak ve kollamak i-için sürekli k-kavga ediyorsun. Bu s-senin için h-hiç adil değil... her z-zaman beni k-kurtarmak zorundasın."

"Bu benim işim, Shan." Atkuyruğunu küçük yumruğundan çekip aldım. "Ben senin ağabeyinim. *Her zaman* seni kollayacağım."

"Seni s-seviyorum, J-Joe."

Onu kollarımla sararken, "Ben de seni seviyorum," diye fısıldadım. "Bunu düzelteceğim, tamam mı? Her şeyi yoluna koyacağım. Söz veriyorum."

"Shannon!" Annemin yüksek sesli çığlığı duyulur duyulmaz, müdürümüz de hemen peşinden kızlar tuvaletine koştu. "Shannon, bebeğim."

"Shannon." Müdürümüz Bay Nyhan önce nazik bir ses tonuyla kardeşimi, ardından çok daha yumuşak bir ses tonuyla beni selamladı. "Joseph."

"Bu konuda ne yapacaksınız?" Ayağa kalkarken Shannon'ın da doğrulmasına yardım ettim. "Bunu görüyor musunuz?" Kız kardeşimin atkuyruğunu yüzüne doğru uzatarak, "Bu konuda ne halt edeceksiniz?" dedim sertçe.

"Joey!" diye çıkıştı annem. Shannon'ı kolumun altından çekip kendi kollarının arasına aldı. Parmağını yüzüme doğrulttuğunda bir hayalet kadar solgun görünüyordu. "Müdürünle konuşurken sakın böyle bir dil kullanmaya cüret etme."

"Merak etmeyin, Bayan Lynch," dedi Bay Nyhan mağrur sesiyle. "Oğlunuzun davranışını daha sonra tartışabiliriz. Bayan Lane konuyu görüşmek üzere sizinle temasa geçecek."

Başımı iki yana sallayarak, "Her neyse," diye alay ettim. "Davranışlarım konusunda endişeleniyorsunuz ama ben etrafta dolaşıp kimsenin atkuyruğunu kesmiyorum."

"Joey!" dedi annem boğulurcasına. "Yeter, lütfen."

"Olaya karışan öğrencilerle uygun gördüğüm şekilde ilgileneceğim," diye cevapladı Bay Nyhan. "Senin istediğin şekilde değil, Joseph."

"Yani hiçbir şey yapmayacaksınız." Sesim tiksintiyle dolmuştu.

"Böyle devam et, Joseph," dedi müdür. "Çünkü bu tavrınla uzaklaştırma cezasını atlayıp doğrudan okuldan atılma aşamasına geçeceksin."

"Lütfen," diye yalvardı annem. "Lütfen anlamaya çalışın, şu anda yaşadığı şey çok zor."

"Benim için *yalvarma*." Annemin gözlerinin içine baktığımda

sesime karışan duygudan nefret ediyordum. "Beni okuldan atmak istiyorsa, hiç durmasın."

"Sorun yok, Joe," dedi Shannon burnunu çekerek. "Ben iyiyim."

"Hayır, sorun var, Shan." Başımı iki yana salladım. "Olanlarda iyi bir şey yok ve sen de iyi değilsin."

Bu insanlardan olabildiğince uzaklaşma ihtiyacıyla başımı sallayıp kapıya doğru yürüdüm. "Bunu düzelteceğim, Shannon. Her şeyi yoluna koyacağım."

"Joey?" Annem arkamdan seslendi.

"Joseph," diye seslendi Bay Nyhan. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

İkisine de cevap verme zahmetine girmeden kapıyı iterek kızlar tuvaletinden çıktım.

Gözlerimi koridordaki öğrenci kalabalığında gezdirip Podge'un havuç kafasına odaklandım.

"Ciara Maloney'nin kardeşi," dedim sertçe. "Onu nerede bulabilirim?"

"Mike mı?" Podge'un kaşları havaya kalktı. "Sanırım Beden Eğitimi salonunun arkasında sigara içiyor."

Başımı sertçe sallayarak ön kapıya doğru ilerledim.

"Neden?" Arkamdan seslendiğini duydum ama açıklamak için durmadım.

Ruh halim geri dönüşü olmayan bir noktaya kadar kararmıştı. Beden Eğitimi salonunun arkasına dolandım ve bir elimle Mike Maloney'nin kazağını kavrayıp diğer elimi yüzüne gömene kadar durmadım.

Sınıf arkadaşlarımızdan bazıları tezahürat yaparak, "Dövüş, dövüş, dövüş..." diye bağırırken etrafımızda bir kargaşa patlak vermişti.

"Ne oluyor, Joe?" Mike sendeleyerek geri çekildi.

Sudaki kanın tadını almış bir köpekbalığı gibi piçin üzerine atıldım. Yumruklarım mümkün olacağını düşündüğümden daha sert ve hızlı hareket ediyordu.

Onu yere sürükledikten sonra elimi boğazına dolayıp sıktım.

"Korkutucu, değil mi?" Alaycı tavrımla yüzü morarmaya başlayana kadar daha da sıktım. "Sebepsiz yere saldırıya uğramak nasılmış?"

"Joey," diye seslendi Podge. Beni, Mike'ın üzerinden çekmeye çalışsa da başaramıyordu. "Haydi ama, dostum. Onu boğuyorsun."

"Güzel." Öfkeden tükürükler saçarak kükrüyordum. "Belki bu şekilde orospu kız kardeşi lanet olası uyarıyı dikkate alır."

"Joey!" *Hurling* koçumuz Bay Ryan hızla gelmiş, Podge'un beni sınıf arkadaşımın üzerinden çekmesine yardım ediyordu. "Bu kadar yeter. Bırak onu! Hemen!"

"Bu kız kardeşin için bir uyarıydı," dedim kükreyerek. "Eğer bir daha kız kardeşime gözucuyla bile bakarsa, *seni* öldürürüm." Bay Ryan ve birkaç takım arkadaşım beni sürükleyerek uzaklaştırdığı sırada, göğsüm hızla inip kalkmasına rağmen parmağımı doğruca yerde kanlar içinde yatan çocuğa doğrultmuştum. "Beni duyuyor musun? Seni *öldürürüm!*"

7 OCAK 2004
FARK ETMEMİŞ GİBİ DAVRANMA
AOIFE

Kavga hakkında konuşulanları çarşamba günü öğle yemeğinden sonra duymuştum. Herkesin dilinde sadece bu vardı, okul dedikodu ve söylentilerle çalkalanıyordu.

Görünüşe göre Ciara Maloney, Joey Lynch'in küçük kız kardeşi Shannon'a acımasız bir saldırı düzenlemişti. Joey de misilleme olarak Ciara'nın kardeşini yumruklamış, Mike'ı yüzü neredeyse tanınmayacak hale gelene kadar dövmüştü.

Hem Mike hem de Shannon, anneleri tarafından doktora götürülmüştü. Ciara disiplin cezasını çekmek için okulda beklerken Joey'nin kayıplara karıştığı söyleniyordu.

Paul solumda oturuyor ve bu korkunç durumdan fazlasıyla mutlu görünüyordu. "Bu onun son vuruşu olmalı."

Parmaklarını masaya vurarak, "Lynch'e çok fazla şans tanındı," diye devam etti. "Nyhan bu kez onu okuldan atacak."

Tıpkı benim sana çok fazla şans tanımam gibi, diye düşündüm. Yılbaşı gecesi bana baskı uygulamaya çalışmasına hâlâ çok kızgındım.

Sağımda oturduğu yerden, "Bilmiyorum, Paul," diyen Casey beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. "Joey'yi atarsa, Joey'nin kız kardeşine yaptıklarından dolayı Ciara'yı da atması gerekecek ve nedense bunun olacağını sanmıyorum."

"Mike'ı neredeyse *hastanelik* ettikten sonra bile mi?" Paul koltuğunda öne doğru eğildi, beni yok sayıp tüm dikkatini en iyi arkadaşıma verdi. "Sen orada değildin, Case. Mike'ın yüzünü görmedin. *Paramparça* oldu. Lynchy'yi sürükleyerek çocuktan uzaklaştırmaları gerekti. Ne kadar iyi bir sporcu olduğu umurumda değil, o çocuk bela. Kahrolası bir deli."

"Hey, seninle adam hakkında tartışmıyorum," dedi Casey.

Joey Lynch seksi bir bomba olabilir ama hapse girmesine iki dövüş kaldı."

"Evet, ya hapiste yatacak ya da deli gömleği giyecek," diye sessizce mırıldandı Paul. "Ayrıca o kadar çok kızla yattı ki, daha çok bir cinsel yolla bulaşan hastalık bombası gibi."

"İstediği zaman bana bulaştırabilir," dedi Casey kaşlarını oynatarak.

"Hiç komik değil."

"Ah, sakin olur musun? Sadece şaka yapıyorum." Casey söylediklerine kahkahayla karşılık verdi. "En azından enfeksiyon kısmı şakaydı. Eğer erkekler lunapark oyuncakları olsaydı, Joey Lynch *roller coaster* olurdu." Bakışlarında muzip bir parıltı belirirken ona göz kırptı. "O kötü çocuğa binmek isteyen bir kızı suçlayamazsın."

Gerçek tam olarak buydu.

İyice iğrenmiş ifadesiyle "Güzel benzetme," diye homurdandı Paul.

"Endişelenme, Paulie." Casey alaycı tavrıyla uzanıp onun elini okşadı. "Sen de tam bir lunapark oyuncususun."

"Öyle miyim?" Paul kurt gibi sırıttı. "Peki hangisiyim?"

"Dönen çay fincanları."

Tavırlarından duyduğum rahatsızlıkla, "İkiniz de kesin şunu," diye çıkıştım. "Öyle olmamasına rağmen Joey korkunç biriymiş gibi davranıyorsunuz. O sadece... *korkunç bir saldırıya uğrayan* kız kardeşini savunuyordu."

"Evet, Aoife ama saldıran Mike değildi," dedi Casey. "O sadece masum bir görgü tanığıydı."

"Tam da Joey'nin kız kardeşinin masumiyetini tarif ediyorsun. Peki bu durum Ciara Maloney'nin, zavallı kızın saçlarını kesmesine engel oldu mu?"

"Kendine gel, Aoife," diye homurdandı Paul. "Birinin saçını kesmekle bir insanın ağzını yüzünü dağıtmak arasında büyük fark var."

"Birinin *saçını* kesmek mi?" Tereddütle duraksadım. "Doğru mu duyuyorum? Dinle... Joey'nin, Mike'a yaptıklarını onaylamıyorum çünkü düpedüz delilikti. Ancak açıkça söyleyebilirim, biri paslı bir makasla saçımı kesmeye kalksaydı ben de aklımı kaçırırdım."

"Doğru," diye gönülsüzce kabul etti Casey. "Kendimi kaybederdim."

"Kesinlikle. Bir makasla yaptıkları son şey bu olurdu, orası kesin. Üstelik bu durum onun küçük kız kardeşinin başına geldi," dedim soluklanarak. "Shannon Lynch'i ders aralarında koridorda yürürken görmüşsünüzdür. Fare gibidir. İstese de kendini savunamaz."

"Yani kız kardeşinin kendini savunamıyor oluşu, onu yumruklarıyla savunma hakkını ağabeyine mi veriyor?" Paul bu konuda farklı bir fikre sahip olmamdan hoşlanmadığını açıkça göstererek kaşlarını kaldırdı. "O bir hayduttan başka bir şey değil. Öfkeli bir kabadayı. Uzak durmanız gereken biri."

"Bunu yüzüne karşı söylemek ister misin?" Ona aynı şekilde hararetle karşılık verdiğimi fark ettim.

"İstemem," dedi Paul alaycı tavrıyla. "Çünkü yüzümü yumruklamaya çalışır... daha önce de birkaç kez denediği gibi, Aoife. Bu da bizi *tam olarak* o pislik hakkında söylemeye çalıştığım şeye getiriyor." Mırıltıyla konuşurken başını iki yana sallıyordu. "Dürüst olmak gerekirse, baban tamirhanede onunla nasıl başa çıkıyor bilmiyorum. Tony, o boş herife bu kadar uzun süre tahammül edebildiğine göre gerçekten çok iyi biri olmalı."

"O *iyi* bir çalışan," diye vurguladım. "Babam her zaman Joey'nin ne kadar güvenilir, dakik ve çalışkan olduğundan övgüyle bahsediyor. Belki de onun hakkında sandığın kadar çok şey bilmiyorsundur."

"Ne bu şimdi?" Paul homurdanmaya başlamıştı. "Joey Lynch hayran kulübü mü?"

Geri adım atmak istemediğim için, "Kurucu üyesi olduğun,

herkesi bıktırana kadar ondan şikâyet et kulübünden daha iyi olduğu kesin," diye karşılık verdim.

"Neden her *zaman* onu savunuyorsun?" Paul'ün ses tonuna öfke karışıyordu.

"Çünkü her *zaman* onun hakkında kötü konuşuyorsun," dedim tersleyerek. "O benim arkadaşım, Paul. Bunu kabullen."

"Tanrım." Paul gözlerini kıstı. "O adamdan hâlâ bu kadar çok hoşlanıyorsan benimle ne işin var?"

"Güzel soru," diye cevapladım. "Bugünlerde ben de kendime tam olarak bunu soruyorum."

Paul sanki ona vurmuşum gibi geri çekildi. "Ciddi misin sen?"

"Çocuklar, herkes sakin olsun," diye araya girdi Casey. "Bunun için kavga etmeyelim."

"Kim kavga ediyor?" derken kavgaya tamamen hazırdım.

"Her neyse," diye yakındı Paul. "O şerefsiz bu kadar konuşulmayı hak etmiyor. Ne kadar çabuk kovulup bu okuldan giderse hepimiz için o kadar iyi olur."

Sandalyesini iterek masadan kalkarken, "Sizin için oturduğunuz yerden onu yargılamak çok kolay," dedi Podge. "*Hiçbiriniz* o çocuğun nelerle uğraşmak zorunda olduğunu bilmiyorsunuz. En ufak bir fikriniz bile yok."

Hiç pişmanlık duymadan, "Hepimizin uğraşması gereken boktan şeyler var, Podge," diye karşı çıktı Paul. "Bu hiçbirimize etrafta saatli bir bomba gibi dolaşma hakkı vermediği gibi onun yaptıklarını da haklı çıkarmaz. Kendini her kaybettiğinde birinin kafasına tekme atma özgürlüğüne sahip değil."

"Bu tavrınla tam anlamıyla söylediklerimi kanıtladın," dedi Podge. "*Hiçbir* fikrin yok." Hayal kırıklığına uğramış bakışlarını bana çevirdi. "Diğerleri bir yana, *senin* onu yargılamayacak kadar iyi tanıdığını düşünmüştüm."

"Ne?" Ona bakakaldım. "Diğerleri bir yana ben mi?"

"Bilmiyormuş gibi davranma, Aoife."

"Bilmiyorum," diye cevap verdim şaşkınlıkla. "*Bilmiyorum.*"

"Saçmalık." Podge ısrarla karşı çıkıyordu. "Onun arkadaşıymış gibi davranıyorsun. Sanırım bu sadece bir rol çünkü işler zorlaştığı anda diğerleriyle birlikte onun hakkında ileri geri konuşuyorsun."

"Hey, geri çekil." Casey beni savunmak için hemen araya girdi. "Arkadaşın her şeyi berbat ettiği için ona sataşma. O Joey'nin baş destekçisi değil."

Başını iki yana sallarken, "Biliyor musun," diye homurdandı Podge. "Bu saçmalık için zamanım yok." Bunun ardından hem kendisinin hem de Joey'nin okul çantalarını sırtına yükleyip hışımla sınıftan çıktı.

Karnıma yumruk yemiş gibi hissederek eşyalarımı hızla topladım. Paul, Casey ve sınıfı dizginlemeye çalışan zavallı yedek öğretmenin itirazlarına aldırmadan peşinden koştum.

"Podge, bekle." Okulun çıkış kapısına doğru ilerleyen kızıl saçlı sınıf arkadaşımın arkasından seslendim. "Bir dakika bekler misin?"

"Hiç havamda değilim, Aoife," demekle yetindi. Arkasına bakmadan cam kapıları itip ocak yağmurlarının son sağanağına doğru adım attı. "Gerçekten değilim."

"Orada ne demek istedin?" Hızla okuldan uzaklaşırken adımlarımı ona uydurarak yanında yürümeye başladım. "Joey'nin uğraşmak zorunda olduğu saçmalıklardan bahsediyordun." Sinirli bir nefes verdim. "Ne saçmalığı?"

"Sanki şimdiye kadar anlamamışsın gibi," diye homurdandı Podge. "Kör değilsin Aoife, aptal da değilsin."

"Beni kırma," diye yalvardım. "Lütfen bana ne demek istediğini söyle, Podge."

Sabrını yitirip, "Okula ne halde geldiğini gördün," diye tersledi. "Çürükleri fark etmemiş gibi davranma, Aoife. Çoğu zaman saklayamayacağı kadar barizken olmaz. Hadi ama, kızım. Okulda olmadığı zamanlarda dayak yediğini anlamak için dâhi olmaya gerek yok."

İşte gerçek oradaydı.

Kesinlikle söylemesini beklemediğim bir şeydi ama bir yanım garip, rahatsız edici bir şekilde bunu duyacağımı biliyordu.

Zihnim, Joey'nin giysilerinin altında taşıdığını bildiğim yara izlerine takıldı ve daha gerilere giderek birkaç yıl önce tanık olduğum bir tartışmayı hatırladı. Joey, komşu kasabaya kaybettikleri ilçe finalinin ardından GAA sahasındaki otoparkın arkasında babası olduğunu tahmin ettiğim adamla kavga etmişti.

O zamanlar bunu her zamanki asabiyetine ve Ballylaggin'in maçta yenilmesine bağlamıştım. Şimdi o iriyarı adamın onu itip kaktığını, ensesinden tuttuğu gibi Joey'yi zorla arabanın arka koltuğuna ittiğini hatırlayınca her şey çok daha netleşiyordu.

Elimi ağzıma kapatarak, "Aman Tanrım," diye fısıldadım.

"Bu kadar şaşırmış gibi davranma." Podge'un ses tonu suçlamayla doluydu. "Babanla birlikte çalışıyor. Sanki neler yaşadığını bilmiyordun."

"Bilmiyordum! Bekle... bunu sana Joey mi söyledi?" Uzanıp kazağından yakaladım. "Sana babasının onu dövdüğünü mü söyledi?"

Podge adımının ortasında duraksayarak arkasını döndü ve bana, "*Deli misin sen?*" diyen bir bakış attı.

"Hayır, elbette o *söylemedi*," dedi içerlemişçesine. "Fark etmediysen söyleyeyim, biraz içine kapanıktır. Joey o evde neler olduğunu kimseye anlatmaz. Yeterince dedikodu duydum, onun okula morarmış gözlerle geldiğini defalarca gördüm. Onun senden ya da erkek arkadaşım dediğin o kendini beğenmiş pislikten çok daha zor durumda olduğunu biliyorum."

Kızaran yanaklarımla, "Hey, bu hiç adil değil," diye tersledim. "Orada onu savunmaya çalışıyordum."

"Evet, eminim savunuyordun." Benimle alay ederek uzaklaşmaya başladı.

Bir kez daha peşinden koşarken, "*Savunuyordum,*" diye karşı çıktım. "Joey hakkında Paul'le aynı şekilde düşünmüyorum. *Düşünmüyorum.* Benim kendi aklım var, Podge."

"O zaman belki bir ara onu kullanmalısın," dedi tersleyerek. "Hatta o çocuk söz konusu olduğunda biraz daha yüksek sesle konuşmalısın, özellikle de senin için birkaç kez iyilikle karşılık verdiğini düşünürsek."

"Ne?" Gözlerimi kıstım. "Bu da ne demek şimdi?"

Benden uzaklaşmak için hızlanırken, "Hiçbir şey," diye söylendi Podge. "Hiçbir anlamı yok."

"Onun okul çantasıyla nereye gidiyorsun?" Hızla yağan yağmurun ıslattığı saçlarımı gözlerimin önünden çekip arkasından seslendim.

"Ona götürüyorum!" diye bağırdı omzunun üzerinden. "Her nerede olursa olsun."

"Bırak ben yapayım." Yağmurda peşinden koştururken ağzımdan çıkıvermişti. "Onu bulabilirim, Podge." Joey'nin çantasını omzundan alıp kendi omzuma taktım. "Bırak ben yapayım."

Güvensiz gözlerle beni izledi. "Neden?"

"Çünkü yapmak istiyorum."

"Ama neden?"

"Çünkü istiyorum, tamam mı?"

"Peki." Bana ihtiyatla baktı. "Sana babası hakkında söylediklerimi Joe'ya anlatmayacaksın, değil mi? Çünkü onu..."

"Anlatmam," diyerek sözünü kestim. Her şeyi kendisinin anlatmasını isterken bunu yapmazdım.

Babamla tamirhanede değildi, GAA sahasında değildi ve sık sık gittiğini bildiğim diğer yerel mekânların hiçbirinde yoktu.

Geriye tek bir yer kalıyordu.

Onun evi.

Yaşadığım mahalle pek iyi bir üne sahip değildi ama onun yaşadığı yerle kıyaslandığında *Disneyland* gibiydi.

Sokağındaki bazı evler tahta çakılarak kapatılmış, çok daha fazlası *grafiti*'lerle kaplanmıştı. Bu yüzden Elk's Terrace'ın belirgin bir sefalet havasına sahip olduğu rahatlıkla söylenebilirdi.

Evinin yakınında, bakımsız bırakılmış yeşil alanın en ucunda yanmış bir araba duruyordu. Başıboş dolaşan üç midilli, yabani otların ve büyümüş çimenlerin arasında otluyordu.

Tanrım.

Sakinleşmek için derin bir nefes alarak *grafiti* kaplanmış bahçe duvarının etrafını dolaştım, ön kapıya doğru yürüyüp sertçe kapıyı çaldım.

Kilidin içinde dönen bir anahtar sesi duyuluncaya kadar kısa bir süre beklemem gerekti.

Birkaç saniye sonra kapı içeri doğru açıldı ama sadece hafifçe aralanmıştı. "Evet?"

"Merhaba." Kapı aralığından bakan genç kıza kocaman gülümsedim. *Shannon* olduğunu hemen fark etmiştim. "Joey burada mı? Onunla konuşmalıyım."

Arkasına baktıktan sonra hızla başını salladı. "Henüz eve gelmedi." Gözleri kızarmıştı ve burnunu çekiyordu. Ürkek bakışları elimdeki okul çantasına kaydığında kapıyı yavaşça araladı. "Bu onun çantası mı?"

"Evet." Başımı salladım. "Okulda bırakmış. Ben de geri getirdim."

Arkasında bir yerden yükselen sesler duyulunca hemen çantaya uzandı. "Getirdiğin için teşekkür ederim. Ona verebilirim."

"Sorun değil." Sıkıca kavradığım çantayı omzuma atıp bir adım geri çekildim. "Bekleyebilirim."

Bir şeyler ters gidiyordu.

Kapıyı bana açtığı anda evdeki o havayı hissetmiştim. Podge'un daha önce söyledikleri aklımdan geçtiğinde, bir an için anlayışla yüzümü buruşturduktan sonra hızla kararlılığımı sağlamlaştırdım.

"Söylediğim gibi, ağabeyinle konuşmam gerekiyor," diyerek

ona sıcak bir gülümseme olduğunu umduğum ifademi gösterdim. "Bu arada, ben Aoife. Aoife Molloy. Joey babamla birlikte çalışıyor."

"Evet." Başını öne eğmiş fısıltıyla konuşurken ayakta kalmasını sağlayan tek şey kapıymış gibi ahşabı sıkıca kavramıştı. "Kim olduğunu biliyorum. Büyükbaba Murphy'nin cenazesindeydin."

"Evet, oradaydım. Sen de Shannon'sın, değil mi?" BDO'da okumaya başladığından beri onu okulda birçok kez görmüştüm ama içine kapanık biriydi, kimseyle uzun süre göz teması bile kurmazdı. Şimdi ona bakınca on bir yaşından büyük olduğunu düşünmek zordu. Benden sadece birkaç yaş küçüktü ama bir çocuğun vücuduna sahipti.

"Evet." Çenesini kaldırmadan başını sallayarak, "Ben Shannon," diye fısıldadı.

Kulak hizasında berbat bir şekilde kesip mahvettikleri saçlarını gördüğümde, "Bugün okulda olanları duydum," dedim usulca. "Yaşadıkların için üzgünüm."

"Sorun yok," diye mırıldandı. Elleri titriyordu, hatta yere yığılmasına iki saniye kalmış gibi görünüyordu.

"Hey, iyi misin?" Gözlerimin içine bakmasını sağlamak için başımı yana eğdim.

"Evet."

"İyi görünmüyorsun." İçimde bir endişe canlandı. "Hayalet kadar solgunsun."

Daha fazla bağırış yükselirken bedeninin irkilmesini izledim. "Gitmelisin." Sesi kısıktı ve yalvarır gibiydi. "Şimdi. Lütfen."

O sırada kapı içeri doğru çekildi, küçük sarışın bir çocuk bana sırıttı. "Joey'nin arkadaşı," dedi sevinçle. "Şu güzel kız."

"Merhaba, Ollie," diye gülümseyerek karşılık verdim. "Seni bir süredir görmüyordum. Nasılsın bakalım?"

"İyiyim." Neşeli bir sesle konuşuyor, koridorun en ucundaki kapalı kapının ardında yaşanan gürültülü tartışmadan habersiz

görünüyordu. Tüm masumiyeti ve kocaman gülümsemesiyle, "Joey'yle oynamaya mı geldin?" diye sordu.

"Ollie." Shannon'ın sesi titriyordu. "İçeri geri dön."

"Evet, Joey için geldim," dedim aceleyle. "O burada mı?"

"Hı-hı." Ollie başıyla onaylayarak Shannon'ın titrek bir iç çekmesine neden oldu. "Ama şu anda başı belada. İçeri gelip onu beklemek ister misin?"

İçeri temkinli bir adım attığımda gözlerindeki saf dehşet ifadesiyle, "Tabii," diye cevap verdi kız kardeşi.

Küçük eliyle peşinden oturma odasına gitmemi işaret ederek, "Joe'nun başı yine büyük belada," diye açıkladı Ollie. "Bu sefer kötü bir bela."

Shannon yanımdan hızla geçip oturma odasına girdi, önce beyaz bir battaniye olduğunu sandığım küçük bir bohçayı kucakladı. Ta ki beyaz battaniye cıyaklamaya başlayana ve arkasından küçük sarışın bir kafa çıkana kadar...

Gözlerim kucağındaki kıpır kıpır bebeğe kilitlenmiş halde, "Kucağında gerçekten tatlı bir bebek var," dedim onu cenazeden hatırlayınca.

"Hayır, hayır, hayır." Bebeği cılız kollarında sallarken sesi boğuktu. "O *benim* bebeğim değil."

Yıpranmış koltuğa oturup yanındaki boşluğa hafifçe vurarak, "O Sean," diye açıkladı Ollie. "Bizim en yenimiz o."

"O bizim kardeşimiz." Shannon durumu netleştirirken biberonu almayı reddeden huysuz bebeği sakinleştirmeye çalışıyordu.

Dikişleri aşınmış minderin üzerine oturdum. "Kaç yaşında?"

"Kim, Sean mı?" Onu kucağında zıplatırken sarı buklelerinden birini minik kulağının arkasına sıkıştırdı. "İki yaşına yeni girdi."

"Gerçekten mi?" Kucağındaki bebeğin iki yaşında olduğuna inanmakta güçlük çekiyordum. Bana daha çok on iki aylık bir bebeği hatırlatacak kadar ufak tefekti.

"Benim dört erkek kardeşim var," dedi Ollie.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Dört mü?"

"Evet, bir de kız kardeşim var," diye gururla ekledi Ollie. "Darren en büyükleri, sonra Joe, Shannon, Tadhg, ben ve Sean var."

Tadhg karşımızdaki koltuğun kolçağında oturduğu yerden konuşmaya dahil oldu. "Tahmin etmediysen söyleyeyim, çenesini tutamayanımız o." Elinde televizyonun uzaktan kumandasıyla kanallar arasında gezinirken gözucuyla bana baktı, ardından Shannon'a döndü. "Çıldıracak."

"Kim?" diye sordum.

"Babam." Ollie'yle aynı anda Tadhg da cevap verdi. "Joey." Son olarak, "Hiç kimse," dedi Shannon.

"Okulda büyük, sert adamı oynuyorsun," diye kükreyen baskın bir erkek sesi etrafımdaki tüm çocukların irkilmesine ve sinmesine neden oldu. "Bu olayı *garda*'ya şikâyet etmedikleri için şanslısın. Takımdan kalıcı olarak atılırdın. Evet, doğru duydun. Seni takımdan da uzaklaştırdılar."

"*Hurling* takımından atılmak umurumda mı sanıyorsun?" Joey'nin gergin kahkahasını duydum. "Siktir git, ihtiyar. Bu senin hayalin, benim değil."

"Hâlâ öfkelisin, değil mi? Merak etme, bunu senden söküp atarım, evlat."

"Tanrı aşkına, ikinizin nesi var böyle? Neden hep yumruklarınızı kullanıyorsunuz? Neden böyle davranmaktan vazgeçmiyorsun?" Haykıran bir kadın sesi duyuldu. "Neden hiç düşünmeden şiddete başvurmak zorundasın?"

Rahatsız bir şekilde, diğer odadan gelen bağırış çağırışları görmezden gelen kardeşlerine baktım.

"Bu kadarı çok fazla, Joey. Artık seninle başa çıkamıyorum, gerçekten çıkamıyorum."

"Benimle başa çıkmak mı? Benimle başa çıkmana gerek yok. Benim için bir bok yapman gerekmiyor, zaten bir şey yaptığın da yok. Ben olduğum gibi gayet iyiyim. Ayrıca aşırı endişelendiğin

buysa, kız kardeşimi korumaya çalışıyordum. Eğer onu o okuldan almazsan, kendi canına kıyacak. Onlara daha fazla katlanamaz."

"Ben de senin davranışlarına daha fazla katlanamam!"

"O zaman beni dışarı at."

"Beni kışkırtma, evlat."

"Bırak onu, Teddy!

"Şimdi, nerede o lanet kız kardeşin. Onun da bu işte payı var."

Birkaç dakika sonra oturma odasının kapısı açıldı ve içeri uzun boylu, heybetli bir adam girdi.

Babaları, diye aklıma yazdım. Oturma odasındaki koltuklara dağılmış çocuklarla olan bariz benzerliğini fark etmiştim.

Onu, hafta içi öğleden sonra vardiyasında çalıştığım zamanlarda işyerindeki barda takılan kaba, adi sarhoşlardan biri olarak anında tanıdım. Hiç yemek sipariş etmediği için ona şahsen hizmet etmek zorunda kalmamıştım ama ondan her zaman fazlasıyla ürkütücü bir hava yayılırdı.

Kanepesinde oturduğumu görünce bir anlığına duraksayıp, "Bu kim?" diye sordu.

Küçük eliyle hafifçe omzuma vurarak, "Bu Aoife," dedi Ollie gururla. "O benim arkadaşım."

Kocasının arkasından aceleyle odaya girerken, "Teddy, bekle," diye seslendi Shannon'a çok benzeyen bir kadın. "Lütfen, sadece bekle..." Gözleri bana takıldığında sesi kesildi ve yemin ederim, omuzlarının rahatlamayla çöktüğünü gördüm. "Merhaba."

"Merhaba," dedim hızla ayağa kalkarak. "Ben Aoife."

"Aoife." Anneleri başıyla kısa bir selam verdi. Kolundaki alçıyı gizlemek için hırkasının kolunu aşağı sıyırıp yüzüne küçük bir gülümseme yerleştirdi. "Shannon'la arkadaş mısınız?" diye sordu.

Kocası sanki bu hayatında duyduğu en saçma şeymiş gibi homurdandı. "Ona bir bak, Marie." Koyu renk gözlerini, rahatsız olacağım şekilde üzerimde gezdirdi. "Kız için burada değil."

"O zaman kim..." Annesinin sesi kısa bir an için kesildikten sonra başını sallayarak anladığını belirtti. "Ah, buraya..."

"Ben," dedi tanıdık bir ses. "O benim için burada."

Oturma odasının kapısında duran sınıf arkadaşımla göz göze geldiğimizde, "Joey," diyerek soluklandım.

"Burada ne işin var, Molloy?" Sesi sertti, gözleri zorlukla bastırdığı öfkeyle parlarken kaşının üstündeki kesikten kan akıyordu. "Neden evimdesin?"

"Çantanı okulda unutmuşsun." Açıklama yapmak için çantayı havaya kaldırdığımda bakışlarım dağınık saçlarına ve tişörtünün yakasına odaklanmıştı. "Belki geri istersin diye düşündüm."

"O lanet şeyi çöpe atsan da olur," diye alay etti babası. Adamdan yayılan viski kokusu, bir pastanedeki kek kokusu kadar barizdi. "Ondan çok fazla yararlanmadığı belli."

Sağlam eliyle çantayı benden alırken, "Çok naziksin," dedi annesi çabucak. "Ne kadar nazik değil mi, Teddy?"

Kocası ilgisiz bir şekilde cevaba benzer bir şeyler mırıldandıktan sonra Tadhg'ın elinden kumandayı aldı. "Kalk sandalyemden, seni küçük pislik," diye parmağını şıklatarak emir verdi. "Bana sigaralarımı da getir."

Büyük çocuğun babasına bakışını, bana ağabeyini hatırlatan bir şekilde kaşlarını çatmasını izledim ama sonra hızla koltuktan kalktı.

Odadan çıkarken, "Hadi gel, Ols," diye homurdandı. "Kül tablası bulmama yardım edebilirsin."

"Seni görmek güzeldi." Ollie kahverengi gözleri ve tüm masumiyetiyle cıvıldayarak bana seslendikten sonra koltuktan inip ağabeyinin peşinden koştu.

"Evet," dedim zorlukla. Küçük çocuğun odadan aceleyle çıkışını izlerken kalbim endişeyle çarpıyordu. "Seni görmek de öyle."

Shannon olduğu yerde taşa dönüşmüş görüntüsünden kurtulmak için çılgınca gözlerini kırpıştırdı. Sean'ın mama yemesi gerektiğine dair bir şeyler mırıldanıp hızla odadan çıktı.

Hırkasının kolunu çekiştirirken, "Sana bir fincan çay yapayım mı?" diye sordu anneleri. Neredeyse kızı kadar kararsız görünüyordu. *Neredeyse korkmuş gibi.* "Yoksa kahve mi tercih edersin?"

"Hayır, kalmıyor." Joey gözlerini üzerimden ayırmadan başını ön kapıya doğru eğerek benim yerime cevap verdi. "Konuşmalıyız."

"Ben, şey, en iyisi..." Joey'nin ön kapıyı açıp dışarı çıkmasını izlerken sesim kesildi. "Gideyim," diye bitirdim. Annesine hafifçe gülümseyerek yanından geçtim ve kapıya doğru ilerledim.

"Çantasını eve getirdiğin için teşekkür ederim." Arkamdan seslendi. "Gerçekten çok naziksin."

"Sorun değil." Ona aceleyle el sallayıp oğlunun peşinden evden çıktım. "Güle güle."

Kapıyı arkamdan kapatarak dışarı adımımı atar atmaz Joey üzerime yürüdü.

Delirmiş gibi bir ileri bir geri yürürken, "Sen kim olduğunu sanıyorsun?" diye sordu kısık sesle. "Evime bu şekilde gelmek ne demek?" Yeşil gözleri öfkeli bir şaşkınlıkla parlıyordu ama dikkati arkamdaki ön kapıya kaymaya devam ettikçe altındaki mutlak paniği görebiliyordum. "Buraya gelirken *aklından* ne geçiyordu?"

"Çantanı unuttuğunu ve ona ihtiyacın olabileceğini düşünüyordum," dedikten sonra yüzüne dokunmak için ona uzandım. "Bunu gözüne o mu yaptı?"

Daha dokunamadan elimi havada yakalayıp, "Sen karışma," dedi sertçe. "Ciddiyim, Molloy." Bir kez daha korkusunu öfkesinin ardına gizleyerek katıksız bir öfkeyle gözlerime baktı, elimi hızla uzaklaştırdı. "Yüzümden ve hayatımdan uzak dur!"

"Beni dinle." Aramıza koyduğu mesafeyi kapatıp elini tutmak için uzanırken bana açılmasını diliyordum. "Biliyorum, tamam mı? Burada neler olduğunu anlıyorum. Baban bir ayyaş, değil mi?" Başparmağımla arkamı işaret ettim. "Birkaç kadeh *Jameson**'dan sonra eli biraz fazla mı kalkıyor?" Omzuna dokunmak için uzandım. "Sırtındaki o yara izleri..."

Göğsü hızla inip kalkarken, "Gitmelisin, Molloy," diye ısrar etti Joey. Bir kez daha ulaşamayacağım bir mesafeye çekilmişti.

* Bir İrlanda viskisi markasıdır. (ç.n.)

"Hemen. Şaka yapmıyorum." Bakışları yeniden eve kaydığında gözlerindeki endişeyi görebiliyordum. "Gitmen gerekiyor." Araç yolundan aşağı doğru yürümeye başladı. "Hemen gitmelisin, Molloy." Bahçe duvarına ulaştığında tekrar seslendi. "Sadece git. *Lütfen.*"

"Benimle konuşana kadar hiçbir yere gitmiyorum," dedim inatla. Geri adım atmadan ona doğru ilerleyip aramızda açtığı mesafeyi tekrar kapattım.

İkimizi de ıslatan sağanak yağmura rağmen ondan uzaklaşmadım.

Artık her şeyi bilirken uzaklaşamazdım.

Bir daha asla…

Düzgün bir hayatım ve nispeten istikrarlı bir ev hayatım vardı. Babamın gözü dışarıda bir adam olduğu kesindi, bu da ebeveynlerimin yolunda giden ilişkisinin çoğu zaman bozulduğu anlamına geliyordu. Ancak annemle babam ne birbirlerine ne de Kev'le bana kötü davranıyordu.

Sırtımızı yaslayacağımız bir yığın paramız yoktu. Mahallemizdeki çoğu aile gibi sosyal konutlara bağımlıydık ama hiçbir şeyden yoksun değildik. Kesinlikle sevgiden yoksun değildik. Bizim sevgimiz sınırsız bir kaynaktan gelir, koşulsuz olarak verilirdi.

Annesi ve kardeşlerinin bariz bir şekilde korktuğu gibi, biz fikirlerimizi ya da düşüncelerimizi söylerken fiziksel bir karşılık almaktan korkmuyorduk.

Islak saçlarımı yüzümden uzaklaştırırken beni duyması için yalvarırcasına, "Sorun yok, Joe," diye ısrar ettim. "Artık anlıyorum."

Gerçekten anlamıştım.

Birdenbire tüm o saldırganlık ve ruh hali değişimleri anlam kazanmaya başlamıştı.

Uyuşturucu…

Kavgalar…

Tehdit altında olduğumu düşündüğünde hem Paul'e hem de Kevin'a şiddetle saldırması...

Gözlerimin önünden bir yağmur bulutu kalkmış gibiydi.

Doğası gereği şiddet yanlısı değildi.

Evdeki yetiştirilme tarzı yüzünden şiddete yöneliyordu.

"Burada neler olduğunu anlıyorum ve *senin* tarafındayım."

"Burada neler olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyorsun." Yanağındaki kararan morluğa doğru uzandığımda Joey bir adım daha geri çekildi. "Bana dokunma."

"Neden?" Aramızdaki mesafeyi bir kez daha kapatarak onu bahçe duvarına yasladım. Parmak uçlarımla kaşındaki kesiğe dokundum. "Sana zarar vereceğimden mi korkuyorsun?"

"Hayır," dedi boğuk bir sesle. Gergin bedenini benden uzak tutmaya çalışırken baştan aşağı titriyordu. "*Seni incitmekten* korkuyorum."

Söyledikleri ikimizi de şaşırtmıştı.

"Beni *incitmekten* mi?" Hızla başımı iki yana salladım. "Şimdiye kadar tek yaptığın bana göz kulak olmaktı, Joey Lynch. Bana asla zarar vermezsin."

Elini ıslak saçlarında gezdirerek, "İncitebilirim," diye karşı çıktı. "Muhtemelen incitirim."

Tepkimi beklerken gözleri irileşmiş, göğsü hızla inip kalkıyordu.

Reddetmemi beklediğini hemen fark ettim.

"Böyle bir şey olmayacak." Gözlerim onunkilere kilitlenmiş, kalbim göğsümde çılgınca çarparken irkilmemek için kendimi zorladım. Morarmış yüzünün, gözlerinin altındaki koyu renkli halkaların görünüşü karşısında geri çekilmemek için, "Çünkü sen o değilsin," diye fısıldadım.

Joey kaskatı kesildi. "Bunu bilemezsin, Molloy. *Beni* tanımıyorsun. Önemsediğim her şeyi kırıyorum. Yaptığım şey bu, her şeyi mahvediyorum."

Kalbim yaklaşık üç düzine atışı atladı.

"Kendine beni önemseme izni vermende sorun yok, Joe," diye fısıldadım. Şu anda çok tehlikeli bir alana girdiğimi biliyordum ama geri çekilip daha güvenli bir ortama dönecek kadar kendimi kontrol edemiyordum. Olmak istediğim tek yer onun sinir krizlerinden birinin ortasıymış gibi görünürken yapamazdım.

"Bunu yapma." Sesi hırçındı, yeşil gözleri tehlikeli bir sıcaklıkla doluydu. "Bana *o* adammışım gibi bakma, Molloy. Söylediğim şeylerde gizli anlamlar arama. Ben sana göre değilim." Başını sallayarak acı dolu bir nefes verdi "Bunu bozarım..." Bir an için duraksayıp eliyle ikimizi işaret etti. "Yıllar içinde kurduğumuz bu çarpık dostluk, aramızdaki bu şeye her ne diyorsan? Bunu mahvederim."

"Peki bunu bilerek mi yapacaksın?" Geri çekilmeyi reddederek bastırdım. "Önemli olan bu."

"Hayır." Yeşil gözlerini kısıp bir anda hem sinir bozucu hem de heyecan verici bir keskinlikle beni incelemeye başladı. "Bilerek yapmayacağım. Elbette bilerek mahvetmeyeceğim ama bu yaşananları engellemeyecek..."

Onu öptüğümde cümlesi yarıda kesildi.

Sokağın ortasında kendimi kaybettim, tedbiri elden bırakıp dudaklarımı onunkilerle birleştirdim.

Uzunca bir süre tüm vücudu dondu, kaskatı kesildi ve hareketsiz kaldı. Korkunç bir hata yapıp yapmadığımı sorguladığım o kısacık anın ardından o da beni öpmeye başladı. Dudakları gerçekten sarsıcı bir ustalıkla dudaklarımla birlikte hareket ederken bedenlerimizi döndürerek beni bahçe duvarına yasladı.

Sert ve hızlı nefesler alıyor, uzun bedenine yaslandığım sırada neredeyse bayılacakmış gibi hissediyordum. Dövüşlerini yeterince izlediğim için inanılmaz derecede güçlü olduğunu biliyordum ama bedeni aşırı iri ya da devasa bir kas yığını değildi. İnce yapılı bedenindeki sıkı kasları, bronz teninin altından belirgin bir şekilde görünüyordu.

Uzanıp kollarımı boynuna doladım, bu çocuğa hayatım pahasına tutunarak onu içimdeki her şeyle öptüm.

Bu bizim ilk öpüşmemizdi ve yıllarca izlediğim sağlıksız gençlik dizilerinden aklımda kalan kuyruklu yıldızın dünyaya çarpma anına benzemiyordu.

Filmlerde yaşanan hiçbir şeye benzemiyordu.

Onlardan çok daha *fazlasıydı.*

Bu öpücük gerçekti, doğaldı, cesurdu ve baskıdan bacaklarımın titrediğini hissedeceğim kadar çok dile getirilmemiş duyguyla doluydu.

Kolları bedenimi sarmış, bir eli kalçama dolanmışken diğer eliyle saçlarımı kavramıştı. Dilinin benimkine her dokunuşunda, içime sarsıcı zevk şoklarının yayılmasına neden olan bir yoğunlukla beni öpüyordu.

Hem duyularımın hem de üzerimize yağan yağmurun içinde boğulurken kendimi tamamen o ana, ona kaptırdım.

Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Görebildiğim, hissedebildiğim, tadabildiğim ve dokunabildiğim tek şey *Joey*'ydi.

O her yerdeydi.

Beni tamamen tüketiyordu.

Hazır olmak için Paul'le ve ondan önceki birkaç çocukla öpüştüğüm üç buçuk yılım olmuştu ama hiçbir şey beni bu çocuğun içimde uyandırdığı duygulara hazırlayamazdı.

Yağmurun altında, hemen oracıkta her şeyime sahip olabilirdi ve itiraz etmek için parmağımı bile kıpırdatmazdım. Ona karşı geliştirdiğim tehlikeli duygular işte bu kadar derindi.

Joey beni açlıktan ölüyormuş, başka hiç kimsenin dudakları onu ele geçiren açlığı doyuramazmış gibi öpüyordu. Bu duyguyu bildiğim için onu kendi doyumsuz açlığımla öperken koşulsuz olarak karşılık veriyordum.

Dudaklarımızı ayırmadan beni zahmetsizce kaldırıp bahçe du-

varının üzerine oturttu. Bir an sonra elleri çıplak bacaklarımdaydı, deneyimli parmakları pürüzsüz tenimde kayarak uyluklarımı birbirinden ayırdı ve bacaklarımın arasına girdi.

Elleri saçlarımın arasında, dili ağzımdaydı ve iri bedenini benimkine yasladığında tüm sert hatlarıyla benim yumuşak kıvrımlarım iç içe geçmişti. Başka biriyle öpüşmeden önce Paul'den ayrılmadığım için boktan bir insan olduğumu bilsem de düşünebildiğim tek şey, Joey'yle birlikte olmanın ne kadar *doğru* hissettirdiğiydi.

Bu öpücüğün sonuçları olacağını biliyordum.

Büyük, kalbimi yerinden sökecek ve duygularımı ateşleyecek sonuçlardı.

7 OCAK 2004
BELKİ DE TEHLİKELİ OLAN SENSİNDİR
JOEY

O gün yaşadığım çılgın iniş çıkışlar yüzünden başım dönüyordu. Babamla bir kavgayla başlamıştı, gün ortasında okulda bir yığın belaya bulaşmıştım ve şimdi bir öpücükle sona eriyordu.

Molloy'un yumuşak dudaklarını hissetmek, ağzımın içine inleyerek bedenini benimkine bastırması şu an kaldırabileceğimden çok daha fazlaydı. Sersemlemiştim, elleriyle saçlarımı kavramış bu kızın etkisinde kalmıştım.

Bağımlılık yapan ferah kokusu ciğerlerimi istila etmiş, beni babamdan yiyeceğim bir yumruktan çok daha sert bir şekilde yere sermişti.

Hatırladığın bu koku ve bu saçlardı, zihnim hızla fark etmişti.

Kalbim hiçbir uyuşturucunun tetikleyemeyeceği kadar çılgınca çarparken onu kollarımın arasına aldım. Boğazıma tırmanan panik duygusuna direndim, *en sonunda* beni ele geçiren duygu seli karşısında savaşmayı bıraktım.

Bu duygular beş yıldır beni boğuyordu.

Az önce onun oturma odamda durduğunu, o pislik herifin ona taze etmiş gibi baktığını gördüğümde neredeyse aklımı kaçıracaktım. Bu dünyada daha fazla yılım olsaydı bile o piçin dikkatini ona çevirişini izlediğimde hissettiğim korkunun derinliğini anlatmak için yeterli zaman olmazdı.

Soğukkanlılığımı nasıl koruduğumu asla anlayamayacaktım ama onu koruma isteğim, babamdan güvenli bir şekilde uzaklaştırma ihtiyacım o anda diğer her şeyi gölgede bırakacak kadar güçlüydü.

Bana hükmettiğini ikimiz de biliyorduk. Uzun zamandır doğru davranıp ondan uzak durmaya, hayatımda bir kez olsun iyi bir insan olmaya çalışmıştım. Ancak beni zayıf bir anımda yakalamıştı ve kararlılığım onun her dil darbesiyle parçalanmaya devam ediyordu.

Düzgün düşünemiyordum.

Zihnim boşalmış, bedenim kontrolü ele geçirmişti.

Ailemle yaşadığım tartışmayı, okuldan aldığım uzaklaştırma cezasını düşünemiyordum. Kız kardeşime yapılan zorbalıklar ya da geç kaldığımı bildiğim iş vardiyam da aklımda değildi.

Ondan başka bir şey düşünemiyordum.

Aoife Molloy beni o kadar içine çekmişti ki, artık dünyada her şey boka sarmış gibi hissetmiyordum.

Kendime umutsuzluktan başka bir şey hissetme izni verdiğimde, içimde heyecan ve korku dolaşmaya başladı. Bir kez olsun kendimi ilaçlarla uyuşturma ihtiyacı duymadan bedenimin, açık zihnimin içinde olmanın tadını çıkardım.

Tehlikeli dudaklar, diye uyardım kendimi. *Fazla umutlanma.*

Üstümüze yağan yağmurdan sırılsıklam olmuşken bedeninin ürperdiğini hissettim ve isteksizce kendimi geri çekilmeye zorladım. "Sen..."

"Durmayı aklından bile geçirme." Parmaklarını telaşla eşofmanımın kemerine geçirip beni kendine doğru çekti. Bacaklarını belime dolayarak, "Üşüdüğüm için titremiyorum," diye homurdandı. "Beni azdırdığın için titriyorum, o yüzden konuşmayı kes ve beni öpmeye devam et."

"Tanrım." Onun açık sözlü doğasını her zamankinden daha tahrik edici buluyordum. "Belki de tehlikeli olan sensin."

"Belki öyleyimdir." Kabullenerek bir elini tişörtümün altına kaydırdı. Elini karnımın üzerinde gezdirirken dudaklarıma doğru inledi. "Tanrım, çok sertsin."

"Aletim biraz daha güneyde, Molloy," diye takıldım dudaklarına doğru.

"Komik," dedi usulca. "Karnından bahsediyordum, canavardan değil." Ardından tişörtümü birkaç santim yukarı kaldırıp ona sunabileceklerime uzun uzun baktı. "Evet, kesinlikle bu karın kaslarından bahsediyordum."

"Gördüklerini beğendin mi?"

"Ne olmuş?" Utanmazca sırıttı. "Bir şey satın almadan önce her zaman ürünü kontrol ederim."

"Ve?"

Titrek bir nefes vererek başını salladı. "Ben sana çoktan kapılmıştım, Joey Lynch."

Söylediği kelimeler bana bir şeyler yapmış, kafamı iyice karıştırmıştı. Beni tekrar kollarının arasına çekip dudaklarını dudaklarıma bastırdığında ondan başka hiçbir şeyi göremez oldum.

Dikkatli ol çünkü içine işlemesine izin verirsen, bu kıza âşık olursan bir daha toparlanamazsın. Göğsümdeki kaslar emredercesine atıyordu.

Unut bunu, o zaten içine işledi.

Onu kaybetme.

Arkamızda bir yerlerden, "Aman Tanrım, sanırım onu hamile bıraktı," diye bir kadın sesi geldi. "Ne bekliyordun ki? Sana onun ilişki insanı olmadığını söylemiştim. Aman Tanrım, bekle! Aoife Molloy mu o?"

Molloy dudaklarım onu yakmış gibi irkilerek bakışlarını omzumun üzerinden o sinir bozucu kız seslerinin geldiği yere doğru kaydırdı. Uyluklarını kalçamın etrafında bir mengene gibi sıkıştırırken, "Ah, kahretsin," dedi boğuk bir sesle. "Çok fena yakalandık."

Kahretsin.

Boğazını temizleyip onlara seslendi. "Selam, Rebecca. Selam, Danielle."

Gözucuyla evime doğru baktım ve hayatımda ilk kez gerçekten içeri girmek *istedim.*

Aman Tanrım.

Acı dolu bir inilityi bastırarak başımı bir süreliğine Aoife'nın omzuna yasladım. Birazdan gerçekleşeceğinden hiç şüphem olmayan boktan gösteri için kendimi hazırladım.

7 OCAK 2004
HEPSİ SENİN SUÇUN
AOIFE

"Gördüğüm gerçekten de bacaklarının arasında Joey Lynch olan Aoife Molloy mu?" Rebecca elindeki parlak pembe şemsiyenin altında arkadaşıyla birlikte duruyor, abartılı bir şaşkınlıkla konuşuyordu. "Hem de erkek arkadaşını aldatıyor." Bana kibirli, küçümseyici bir bakış atarak hafifçe dudak büktü. "Üstelik evinin önündeki duvarda. Vay canına, çok zarif bir kızsın, Aoife. Gerçekten çok zarifsin."

Onun kendini beğenmiş yargılayıcı tavrı karşısında ezilmeye hiç niyetim olmadığı için, "Defol git, Rebecca," diye homurdandım. "Sevişmiyorduk, sadece öpüşüyorduk. Bu yüzden o abartılı şaşkınlığı bırak. O kadar büyütülecek bir şey değil."

"Joey?" Danielle'in boğuk bir iç çektiğini, gözlerinin doluşunu dehşet içinde izledim. "Onunla ne yapıyorsun?"

"Tanrı aşkına." Joey sessizce mırıldandı. Derin ve sakinleştiren bir nefes alıp benden uzaklaştı ve sınıf arkadaşlarına döndü. "Kızlar." Başını sallayarak onları selamlarken kızarmış yanakları, öpüşmemizle şişmiş dudaklarıyla önümde dimdik duruyordu. "Siz ikiniz benim buralarda ne yapıyorsunuz?"

Ağlamaklı arkadaşını işaret edip, "Danielle seni arıyordu," diye tersledi Rebecca. "Okulda yaşananlardan sonra senin iyi olduğunu görmek istedi. Sanırım büyük aptallık etti."

"Evet, ben iyiyim."

"Evet." Danielle boğuk sesiyle haykırdı. "Ne kadar *iyi* olduğunu görebiliyoruz."

"Yine başlama," dedi Joey uyaran ses tonuyla. "Sana hiçbir söz vermedim."

"Bir haftadan kısa süre önce benimle *seks* yaptın!" derken neredeyse çığlık atıyordu. "Şimdiyse sen... sen..." Sarışın başını sallayıp bana ters ters baktı. "Ne oluyor, Aoife? Arkadaşım olman gerekiyordu! Burada ne işin var?"

Arkadaşı mıydım?

Kankadan çok sınıf arkadaşı ve tanıdık olduğumuzu sanıyordum.

"Hey." Duvardan aşağı atlayarak ellerimi havaya kaldırdım. "Onunla ciddi bir ilişkiniz olduğunu bilmiyordum."

"Yok," dedi Joey hemen. "Ciddi ya da değil, aramızda hiçbir şey yok."

"Ben sadece..." Sesim azalırken omuz silktim. "Ben de onu görmek istedim."

Yüzü hiç hoş görünmeyen mor bir renge bürünürken, "Yalancı," diye bağırdı Danielle. "Geçen gece bizi birlikte gördün. Aramızda neler olduğunu çok iyi biliyordun."

"Biliyor muydu?" Joey sertçe bağırdı. "Eh, birimiz gerçeği biliyormuş demek."

Suçlayıcı bir ses tonuyla kavgaya katılıp, "Senin kontrol etmen gereken kendi erkek arkadaşın var," dedi Rebecca parmağıyla beni işaret ederek. "Paul'ü hatırlıyorsun, değil mi?"

"Kes artık, Becks," diye alay etti Joey. "Kendisi de mükemmel olmaktan çok uzak."

Danielle ellerini kıvrımlı kalçalarının üzerine yerleştirdi. "Evet, Paul neyin peşinde olduğunu biliyor mu?"

Cebimdeki telefonumu alma isteğine karşı koyarak, "Henüz değil," dedim sakin bir ses tonuyla. "Eminim ona söylemekten mutluluk duyarsın."

"Söyleyeceğimden emin olabilirsin." Bana ters ters baktı. "Çılgına dönecek."

"Umursadığımı varsayman büyük cesaret," diye karşılık verdim. Kendi ayağıma dolanacak olsa bile ağzımdan çıkan saldırgan kelimeleri engelleyemeyince içimden inledim.

Sessiz ol, Aoife, burada hatalı olan sensin. Sus artık.

Rebecca gözlerini kıstı, ellerini kalçalarına koyup bana ters ters baktı. "Kendi ilişkine saygı duymaman yeterince kötü ama Danielle'inkini de bir düşünebilirdin!"

"Ne ilişkisi?" Joey ellerini havaya kaldırmıştı. "Çünkü benimle bir ilişkisi olmadığını kesinlikle biliyor!"

Bir elini göğsüne bastırırken, "Ah, Joey," diye hıçkırdı Danielle. "Bunu nasıl yaparsın?"

"Hayır, hayır, hayır, o konuya girme. Bana 'Ah, Joey, nasıl yapabildin' saçmalığını anlatma." Joey başını iki yana sallayarak onu azarladı. "Sana söylemiştim, Danielle, sana ciddi bir şeyle ilgilenmediğimi *söylemiştim*. Sana bunun tek seferlik bir şey olduğunu söyledim ve sen de bunu sorun etmediğini söyledin!"

"Bir kerelik bir şey mi?" Danielle ona ters ters baktı. "Diğer birkaç düzineyi unuttun mu?"

Ah.

"Bana bu saçmalıkları anlatma," diye hızla karşı çıktı Joey. "Sana her şeyi anlattım, bir geceden fazlasıyla ilgilenmediğimi söyledim ve sen de benimle aynı fikirde olduğunu söyledin."

"Yalan söyledim," diye haykırdı.

"Ben yalan söylemedim!" Joey ellerini sırılsıklam saçlarından geçirdiği sırada sinirlendiği açıkça görünüyordu. "*Bana* asılmıştın, hatırladın mı? *Beni* tavlamaya çalıştın, ben de niyetimi açıkça belirttim. O gece kafamın yerinde olmadığını biliyordun. Tamamen ulaşılmaz durumda olduğumu biliyordun. Sana karşı dürüst davrandım, Dan. O yüzden döktüğün bu gözyaşları benim suçum değil."

Arkadaşının ağlayışı şiddetlenince, "Biraz insaflı ol, Joey," diye çıkıştı Rebecca. "Kızın sana karşı hisleri var."

"O zaman söyle ona bana karşı bir şey hissetmesin!" Sinirli bir homurtuyla parmağını Danielle'e doğrultup, "Bunu yapmayacağına *söz* vermiştin," dedi sertçe.

"Biliyorum ama..."

"Aması yok," diye tersledi. "Ayrıca hiçbir söz vermedim. Kimseyle bir ilişkim yok."

Parmağıyla beni göstererek, "Senin ilişkin olmayabilir," dedi ani bir çıkışla. "Ama onun var."

Tehditkâr bir ses tonuyla, "Onun ne olup olmadığının sizinle

hiçbir ilgisi yok," diye alay etti Joey. "O zaman bu iş gereğinden fazla çirkinleşmeden ikiniz de arkanızı dönüp buradan defolabilirsiniz."

"Kimi arıyorsun?" Tüm dikkatim telefonunu kulağına dayamış, yüzünde kendini beğenmiş bir ifade olan Rebecca'nın üzerindeydi.

"Merhaba, Paul. Evet, benim, Becks."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Evet, Elk's Terrace'dayım ve az önce kız arkadaşın Aoife'yı, Joey Lynch'le gördüğümü bilmen gerektiğini düşündüm."

Aman Tanrım.

"Hı hı, doğru. Evet, az önce onları birbirlerini yatağa atmaya çalıştıklarını gördüm."

"Tanrım," diye sessizce inledi Joey.

Ağzım açık kaldı. "Ne sürtük ama."

"Evet, yemin ederim," dedi Rebecca sinsice sırıtarak. "Hayır, yalan söylemiyorum. Adama sarmaşık gibi sarılmıştı."

"Off." Başımı ellerimin arasına alıp inledim. Çaresizce onu dinlerken bulanan midemle kıçımın oturduğum yerden düşeceğini hissettim.

Zaten Paul'e itiraf etmeyi planlamıştım. Üstelik onun ağzından çıktığı şekilde duymasındansa, benden öğrenmesi çok daha iyi olurdu. Joey Lynch öpücüğüme ve hislerime karşılık verdiği anda, rol yapmaya geri dönüş olmadığını biliyordum.

Aniden yaptığım şeyin farkına varıp içimden çığlık atmaya başlarken, "Aman Tanrım, Joe," diye inledim. "Ben tıpkı babam gibiyim."

"Sen neden bahsediyorsun, Molloy?"

"Babam," dedim boğulurcasına. "Ben o oldum." Joey'ye baktım. "O aldatan biri, ben de aldatıyorum!" Ellerimi dehşet içinde havaya kaldırdım. "İkimiz de aynı aldatma ağacının aldatan elmalarıyız. Off." Üzüntüye boğulmuş sesimle mırıldandım. "Artık ben de ondan daha iyi değilim."

"Sakin ol." Sert bir ses tonuyla, "Bu bir öpücüktü, ilişki değil,

Molloy," diyerek beni rahatlatmaya çalıştı Joey. "Sen babana hiç benzemiyorsun."

"İlişki mi?" Gözlerimi kırpmadan ona baktım. "*İlişki* derken neyi kastediyorsun?"

Omuz silktiğinde rahatsız hissettiği belli oluyordu.

"Aman Tanrım. Biliyorsun, değil mi?" Beynim hızla harekete geçerken keskin bir nefes aldım. "Diğer kadınlardan haberin var mı? Neler yaptığını? Babamın ilişkilerini biliyor musun?"

Joey ne cevap verdi ne de inkâr etti.

"Biliyor muydun?" Başımı iki yana salladım. "Hep biliyor muydun? Ve bana söylemeyi düşünmedin mi?"

Bedeninden yayılan bariz gerginlikle çenesini sıkıp, "Bu beni ilgilendirmez," dedi sonunda. Kolumdan tutarak beni kızlardan biraz uzaklaştırdıktan sonra konuşmaya devam etti. "Ben adamın yanında çalışıyorum. Onun bekçisi ya da senin casusun değilim. Beni ilgilendirmeyen işlere karışmam."

Yağmur üzerimize yağıyor, koyu sarı saçlarından oluşan haleyi alnına yapıştırıyordu. Yağmur damlaları alnından burnuna, oradan da dudaklarına süzülüyordu. Yine de kaskatı kesilmiş şekilde, gözlerini benimkilerden ayırmadan olduğu yerde duruyordu.

"Durumu olduğundan daha fazla büyütme, Molloy," dedi öfkeli bir ses tonuyla. "Bu bir ihmal, ihanet değil."

"Ama öyle hissettiriyor." Ona bakarken sesim boğuk çıkıyordu. "Kendimi ihanete uğramış hissediyorum."

İfadesini hemen kontrol altına almadan önce gözlerinde anlık bir duygu parladı. "Hiç kimse buna yanaşmazken Tony bana şans tanıyıp bir iş verdi. Benim sadakatim her zaman babana oldu, annene değil."

"Peki ya bana olan sadakatin?"

Çenesi seğirdi. "Bu hiç adil değil."

"Peki ya ben, Joe?"

"Molloy..."

"Aman Tanrım, siz ikiniz ilk kavganızı mı ediyorsunuz?" Rebecca gülerek araya girdi. "Paha biçilemez. Çok uzun sürmedi."

Tam o sırada tanıdık mavi *Toyota Starlet* caddeden hızla bize doğru geliyordu.

Gürültülü bir fren sesinin ardından yolcu kapısının açıldığını ve Paul'ün, ağabeyi Billy'nin arabasından indiğini gördüm.

Çok hoş.

Gerçekten çok hoş.

Öfkeden kıpkırmızı olmuş yüzüyle bana doğru yürürken, "Bu doğru mu?" diye kükredi. "Yattınız mı?"

"Ne?" Ağzımı açık kalmış halde başımı iki yana salladım. "Hayır, kimseyle yatmadım. Sakin ol." Bir şey yaşanmadan onu durdurmak için aceleyle yanına gidip elimi göğsüne koydum. "Paul, lütfen. Açıklamam için bana bir saniye verir..."

Bu özel suçtaki ortağıma ulaşmak için beni kelimenin tam anlamıyla yolundan ittiğinde cümlem yarıda kaldı. Tek bir amacı vardı... şiddete neden olacaktı.

Can düşmanıyla göğüs göğse gelerek, "Onu rahat bırakamadın, değil mi?" diye kükredi Paul. "Sahip olmak zorundaydın. Onu listenden silmek *zorundaydın.*"

"Liste mi?" Joey karanlık bir kahkaha atarken rakibine karşılık verip onu göğsüyle geri itti. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Ona dokunmaya hakkın yoktu." Paul kolunu geri çekerek Joey'nin yüzüne bir yumruk indirdi. "Buna hiç hakkın yoktu."

Joey'nin başı yana doğru savrulurken nefesimi tuttum, korkuyla vereceği karşılığı görmeyi bekledim.

Bu nefesi uzun süre tutmama gerek kalmadı çünkü Joey göz açıp kapayıncaya kadar Paul'ü yola yatırmıştı.

"Flaş haber, göt herif. Kız arkadaşın beni öptü," diye hırladı Joey. Bir aslanın ceylana saldırdığı gibi Paul'ün üzerine atılıp yüzünü yumruklamaya başladı.

"Kapa çeneni, Joey." Başımı ellerimin arasına alarak inledim. "Tanrım."

Paul'ü döverken, "Gerçekler acıdır, Molloy," dedi Joey. "Evet, bu doğru, şerefsiz. İlk hamleyi senin kız yaptı."

"Dur tahmin edeyim... sen ilgilenmedin mi?" Paul ona öfkeli kükreyişiyle karşılık verdi.

"Kız arkadaşına hiç *baktın* mı?" diye alay etti Joey. "Elbette ilgileniyordum. Hatta çok ilgiliydim. Hâlâ ilgileniyorum."

"Joey, onunla alay etmeyi bırak. Billy, sakın buna cüret etme!" Paul'ün ağabeyi, beni tamamen görmezden gelip kavgaya atlayınca sinirle küfrettim.

"Çekil kardeşimin üzerinden, pis keş..." Billy, Joey'nin tişörtünün arkasından tuttu. Onu Paul'ün üzerinden çekip yere savurdu ve çizmesini Joey'nin karnına geçirdi.

Tekrar tekrar tekmeledi.

Defalarca vurdu.

Tanrım.

"Aman Tanrım, dur!" Danielle elleriyle yüzünü kapatarak çığlık attı.

"Şimdi mutlu musun?" Dehşet içinde beni izleyen iki kıza ters ters baktım. "Ne yaptığınıza bir bakın!"

"Sen *yaptın*," dedi Rebecca titreyen boğuk sesiyle. "Bu senin hatan, Aoife. Hepsi senin suçun."

"Evet," diye hıçkırdı Danielle. "Şu *yaptığına* bak!"

Evet, biliyorum. Aklımdan haklı oldukları geçerken hızla kavgayı ayırmaya koştum.

Ağabeyi, Joey'nin kollarını arkadan tutup onu savunmasız bırakırken Paul tekme ve yumruklar savuruyordu. "Al bakalım, seni küçük pislik," dedi alay etmeyi sürdürerek. "Artık o kadar da sert olamıyorsun, değil mi?"

Paul'ün botu bedenine çarptıkça Joey yarı inliyor, yarı gülüyordu. "Siktir git."

Dudağından kan süzülüyordu ama Paul'e sataşmaya devam ederken bunun farkında değildi ya da umursamıyormuş gibi görünüyordu. "Kızgın olmana şaşmamalı, dostum. Böyle bir kızın ellerinin arasından kayıp gitmesine izin verdin."

"Seni öldüreceğim!"

Joey güldü. "Bir kese kâğıdını bile yırtamazsın, şerefsiz!"

"Kes şunu." Billy'nin kaya gibi devasa omuzlarını çekiştirerek yaşça büyük genç adamın Joey'yi bırakmasını sağlamaya çalıştım. "Bırak onu."

"Yine de onu öptüğüm için pişman olduğumu söyleyemem." Joey bir ağız dolusu kan tükürüp sırıttı. "Onun dudaklarını tekrar öpmek için bir an bile beklemezdim."

"Aman Tanrım. Joe, onunla alay etmeyi bırak!" Neredeyse yalvardığım sırada Paul beni itince geriye doğru tökezledim. "Hadi ama, Paul. Özür dilerim, tamam mı? Seni incittiğim için üzgünüm ama lütfen kes şunu."

"Canın cehenneme, Aoife," diye hırladı Paul. Joey'nin karnına bir yumruk atarken onu hiç görmediğim kadar öfkeli görünüyordu. "Bana karşı buz kraliçesi tavrını oynayacaksın, bekâretini başımın üzerinde lanet bir havuç gibi sallandıracaksın ama bu bok parçası parmağını şıklattığı anda çamaşırını çıkaracaksın. Bu mudur yani?"

"Aman Tanrım, böyle bir *şey* olmadı bile," dedim bağırarak. "Sadece bir öpücüktü, tamam mı? Sadece bir öpücüktü."

Joey'ye tekrar vururken, "Onunla hiçbir şey sadece bir öpücük değildir," diye alay etti Paul. "Umarım hoşuna gitmiştir çünkü onunla işim bittiğinde öpecek bir yüzü bile kalmayacak."

"Hey!" Tam o sırada küçük, sarı saçlı bir çocuk Lynchlerin evinden fırlayarak çıktı ve elinde bir yer fırçasıyla bahçe duvarının etrafını dolaştı. "Ağabeyimin üzerinden çekil!"

Gözlerinde vahşi bir parıltı ve hızla inip kalkan göğsüyle, "Tadhg," diye kükredi Joey. Kardeşini görmek koruyucu içgüdülerini ateşlemişti, ellerinden kurtulmak için çırpınıyordu. "İçeri geri dön."

"Ağabeyimin üstünden siktir git dedim!" Tadhg ağabeyinin söylediklerini duymazdan geldi, çığlık atarak yer fırçasını Paul'ün bacaklarının arkasına savurdu.

Paul küçük çocuğu kabaca itip uzaklaştırdığında, "Hey, dokunma ona!" diye çıkıştım. "O sadece küçük bir çocuk."

Küçük Lynch'le alay ederek, "Ağabeyin ciddi bir öğrenme sorunu olan bir pislik, küçük adam," dedi Billy. "Kardeşim ve ben ona kalıcı bir ders vermek için buradayız."

"Benim sana bir ders vermeme ne dersin?" Tadhg bu kez Billy'yi hedef almıştı. "Nasıl centilmence dövüşüleceğine dair." Tam o anda küçük adam elindeki yer fırçasının sapıyla Billy'nin yüzüne vurdu. "Bir de kardeşinin küçük erkek orospusu olmamayı nasıl becereceğine dair."

Billy'nin burnundan kan fışkırınca Joey'nin kollarındaki tutuşunu hızla bıraktı. İki eliyle burnunu tutarak, "Tanrım," diye kükredi. "Seni küçük deli."

Joey ve Paul bir kez daha yere yuvarlanıp karşılıklı yumruklar savurmaya başladılar.

"Hoşuna gitti, değil mi? Geldiği yerde biraz daha var!" Tadhg temizlik fırçasını *Ninja Kaplumbağalar*'ın *Usta Şplinter*'ı* gibi savurarak Billy'ye bir kez daha vurdu. Bu kez aletine vurmuştu.

Billy patates çuvalı gibi dizlerinin üzerine düştü. O aletini avuçlayıp inlerken küçük adam fırçasıyla harekete geçti, ölümcül darbeyi başına indirdi.

Paul'ün acı dolu vaatleri dikkatimi tekrar, Joey'yi yolun ortasında sırtüstü yatırıp göğsüne oturduğu yere çekti.

"Onu rahat bırakamazdın," diye tersledi Paul. "İstediğin her kıza sahip olabilirdin... Ne diyorum ben? İstediğin her kıza *sahip oldun* ama bu senin için yeterli değildi, değil mi? Onu da mahvetmek zorundaydın!"

"Elinden geleni ardına koyma, dostum." Paul'ün yumruğunun etkisiyle başı yana doğru savrulurken Joey gülmeye devam etti. Az önce yediği darbelerden bitkin düştüğü belliydi. "Bu benden alabileceğin tek karşılıksız kavga olacak."

Siren sesleri havayı doldurdu ve yanıp sönen mavi ışıklar göründü.

---

* *Teenage Mutant Ninja Turtles*, 1984'te yayınlanmaya başlayan Amerikan yapımı bir çizgi film serisidir. Birkaç yıl aralıklarla üçleme olarak serinin filmleri de çekilmiştir. *Master Splinter* ise serideki *Ninja Kaplumbağalar*'ın hocası olan karakterdir. (ç.n.)

Ekip arabası bize ulaşmadan önce iki kız hızla uzaklaşırken, "Aman Tanrım, polisler!" diye seslendi Rebecca.

Gözlerim bize doğru gelen *garda* aracına takıldığında, "Kahretsin," dedim boğuk bir sesle. "Kesin şunu. İkiniz de toparlanın!" Hızla yanlarına koştum, Paul'ün koluna yapıştım ama dirseği yüzüme çarpınca yıldızları görerek geriye doğru sendeledim.

Gücün etkisiyle dengemi kaybedip kıçımın üzerine düşünce, "Ah," diye haykırdım. Elmacıkkemiğime saplanan acı, zavallı yaralı göz çukurumu dolduran yaşlarla gözlerim yandı.

"Şu yaptığına bak, seni şerefsiz!" Joey'nin kükrediğini duydum. "Ona bir bak."

Dikkatini bana çevirirken, "Tanrım, Aoife," diye bağırmakta gecikmedi Paul. "Sen iyi misin?"

"İyiyim, iyiyim." Bir elimi ağrıyan gözümün üzerinde tutuyordum ve başımın içinde korkunç bir ağrı titreşiyordu. "Sadece kavga etmeyi bırak."

Onu yakından takip eden iki kişiyle birlikte yanımıza gelerek, "Burada neler oluyor?" diye sordu bir *garda.*

Harika zamanlama. Artık kavga da bittiğine göre, diye düşündüm yüzümü ekşiterek.

Billy ve Paul hemen saldırıya geçerek *gardaí*'lere olayları kendi açılarından anlattılar. Bu da Joey'yi suçlu gösterip tam olarak atasözündeki gibi otobüsün altına atıyordu.

Küçük siyah not defterine notlar karalayan kadın *garda*'ya, "Hiç de öyle olmadı," diye itiraz ettim. "Büyük bir yanlış anlaşılma oldu."

"İlk yumruğu o attı," dedi Paul bariz bir yalan söyleyerek. Joey ise yolda oturmuş, kendini savunmaya zahmet etmeden sessizliğini koruyordu.

"Üstelik bu ilk kez olmuyor," diye araya girdi Billy. "Bugünden önce de kardeşime saldırmıştı."

"Doğru." Paul başını sallayıp onayladı. "Bugün öğle yemeği

sırasında arkadaşımın burnunu kırdığı için okuldan uzaklaştırma cezası aldı."

Öfkeden yüzü pancar kırmızısına dönüşmüş halde, "Yalancılar," dedi Tadhg sertçe. "*O* sıkıca tutuyordu, *kardeşi* de..." Bir an için duraksayıp suçlayıcı parmağını Paul'e doğrulttu. "Yüzünü tekmeliyordu."

"Kardeşimi korumaya çalışıyordum." Billy, *garda*'ya güvence verdi. "Paul'ün başı hayatında hiç kanunla derde girmedi, efendim. İkimizin de girmedi. Babamız, *Garda* Müdürü Jerry Rice'a sorabilirsiniz."

Gözlerimi kısmıştım. "İsim mi veriyorsun, Billy?"

"Bu çocuk ona zorbalık edip duruyor."

"Zorbalık mı?" Ona bakakaldım. "Kes şunu, Billy."

"Bu doğru. Kardeşim acımasız bir karalama kampanyasının kurbanı oldu. Onun güvenliğinden endişe ediyorum." Billy ikna edici ses tonuyla konuşmayı sürdürdü. "O tehlikeli biri, *garda*. Onu bu deliden korumak için burada olmasaydım, kardeşimin başına neler gelebileceğini düşünmek bile istemiyorum."

Bir yığın not alıp birkaç telefon görüşmesi yaptıktan ve birkaç dakika boyunca kendi aralarında konuştuktan sonra erkek *garda*lardan biri hepimizi inceledi. En sonunda sert, kararlı bakışlarını Joey'ye çevirdi.

Hay aksi.

"Kendi kapına mı pisliyorsun, Lynch?" diye sordu başparmağını Lynchlerin evine doğru eğerek. "Bunun senin için yenilik olduğunu söylemeliyim."

"Evet, ne diyebilirim ki. İşleri ilginç tutmayı severim." Joey nefes nefese kalarak yere uzandı ve bileklerini havaya kaldırdı. "Hadi şu işi bitirelim."

Başka bir *garda*'nın, Joey'nin yığıldığı yere doğru yürüyüp onu kabaca ayağa kaldırmasını dehşet içinde izledim. "Joseph Lynch, sizi Ceza Hukuku Yasası'nın 4. Bölümü uyarınca saldırı şüphesiyle tutukluyorum..."

"Ne?" Tadhg'ın gözleri yuvalarından fırlamıştı, ellerini öfkeyle

havaya kaldırırken kükrüyordu. "Sen ciddi misin? *Onu* ikisi birlikte çalışarak *sıkıştırıyorlardı!*"

"İstemediğiniz sürece hiçbir şey söylemek zorunda değilsiniz ancak söyleyeceğiniz her şey yazılı hale getirilip kanıt olarak kullanılabilir..."

"Anne!" Tadhg bağırarak hızla evine doğru koştu. "Çabuk dışarı çık! Joey'yi tekrar tutukluyorlar."

Aceleyle sınıf arkadaşımın ellerini kelepçeledikleri yere doğru yürürken, "Bekle, bekle, bekle," dedim aniden. "Bunların hepsi yanlış anlaşılma."

"Neler oluyor burada?" Joey'nin babası bir elinde bira kutusu, diğer elinde televizyonun uzaktan kumandası ve dudaklarının arasından sarkan sigarasıyla evlerinin ön kapısında göründü. Gözlerini kısarak Tadhg'a, "Hangisi o?" diye sordu.

"Joey." Tadhg boğuk sesiyle haykırarak yalvaran bir ifadeyle babasına bakıyordu ve hâlâ temizlik fırçasını elinde tutuyordu. "Lütfen, baba. Bir şeyler yap!"

"Oğlun tutuklandı, Teddy." *Garda* ona doğru seslendi. "Tutuk..."

Garda'yı başından savarken, "Evet, evet, evet," diye araya girdi Teddy Lynch. "Bana o uzun konuşmayı yapma. Neyle suçlanıyor?"

Garda biraz rahatsız görünüyordu. "Saldırı."

"Saldırı, öyle mi?" Bakışlarını Joey'ye çevirdi. "Sen mi yaptın, oğlum?"

Bedeninden yayılan gerginlikle, "Elbette yaptım, *baba*," diye alay etti Joey.

Garda'ya bakarak, "O zaman o küçük ahmakla ne istiyorsan onu yap," dedi babası. "Bırak onunla mahkemeler ilgilensin. Sadece geçen seferki gibi onu eve getirmek için karakola gelmemi bekleme." Joey'ye dönüp ona seslendi. "Duydun mu, seni küçük pislik? Seni kurtarması için annene de telefon etme. Bu sefer kendi pisliğini kendin temizleyebilirsin."

Ağzım bir karış açık, babasının ağlamaklı Tadhg'ı içeri götürerek kapıyı arkalarından kapatmasını izledim.

Babasının tepkisi karşısında afallayan tek kişi ben değildim çünkü Joey'yi arabaya götüren *garda* başını iki yana sallayıp sessizce anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyordu.

"Bekleyin," diyerek onları durdurmak için aceleyle harekete geçtim. "*Garda*, lütfen, anlamıyorsunuz. Bunu o başlatmadı."

"Nefesini boşa tüketme, Molloy." Joey uysalca arabaya doğru yürürken sözümü kesti. "Bunun bir önemi yok."

"Hayır, hayır, önemli. Önemli." Çaresizce arka koltuğa bindirilişini izlerken karşı çıkmaya çalıştım. "Joe..."

Arabanın kapısı çarparak kapandığında cümlem yarıda kaldı. Çaresizlikle izlediğim yeşil gözler, teslimiyetle bana bakıyordu.

Elimi cama bastırıp, "Joe," diye fısıldadım.

Bakışlarını kaçırmadan önce keskin bir nefes alışını izledim. Başka bir *garda* onun yanında arka koltuğa otururken Joey'nin çenesi sert bir çizgi halini almıştı. Diğer iki *garda* ön koltuğa oturduğunda onu da yanlarına alarak uzaklaştılar.

Gözlerimi dolduran yaşlar bu kez zonklayan göz çukurumdan kaynaklanmıyordu.

Arkamı dönüp kardeşiyle birlikte arabaya doğru yürüyen Paul'e ters ters baktım. "Kendinle gurur duyuyor musun?"

Parmağını bana doğrultmak için geri dönerek, "Sakın beni aşağılamaya kalkma," diye tersledi. "Bu senin suçun, Aoife. Arkamdan iş çevirmeseydin bunların hiçbiri olmazdı."

Öfkeyle ona doğru yürüyüp göğsünü ittim. "Dinle beni, seni koca piç. Onu öptüğüm için hatalı olabilirim ve seni incittiğim için özür dilerim ama benim yaptığım senin yaptığınla kıyaslanamaz."

"Beni aldattın!" Yüzüme karşı kükredi.

"Sadece bir öpücüktü!"

"Belki fiziksel olarak öyleydi ama yıllardır onunla duygusal bir ilişki yaşıyorsun!"

"Paul."

"Başına geleni hak etti." Yüzüne kazınmış katıksız bir aşağılama ifadesiyle bakışlarını üzerimde gezdirirken dudağı tiksintiyle kıvrılmıştı. "Sen de hak ettin, sürtük."

"Sürtük mü?" Acı acı güldüm. "Aman *Tanrım*, bekâretimi seninle kaybetmediğim için çok mutluyum."

Soğukkanlılığını kaybederek, "Tabii," diye kükredi. "Çünkü bunu onun için saklıyordun, değil mi? Dört yıldır birlikte olduğun adamın sana yaklaşmasına izin vermiyorsun ama bir keş için fahişelik yapmaya çok isteklisin!"

"Saçmalama, Paul..."

"Bir hafta dolmadan seni sırtüstü yatırıp aletini içine sokacak," derken yüzü kızarmış ve gözleri öfkeyle büyümüştü. "Sonrasında onun için eski bir haber olacaksın. Tıpkı Danielle ve diğerleri gibi. Senden bıktığında seni *kovacak*. O gün geldiğinde çünkü *gelecek*, bana sürünerek geri dönmeyi aklından bile geçirme."

"Bana bir daha dokunmana izin vermektense rahibe okuluna gitmeyi tercih ederim, seni koca şerefsiz," diye seslendim arkasından.

Kardeşinin arabasına doğru yürümeye başladığında, "Çok yazık," dedi omzunun üzerinden. "Çünkü Joey Lynch seni mahvettikten sonra rahibeler bile seni istemeyecek."

28 OCAK 2004
İNATÇI KIZLAR VE AZALAN İRADE
JOEY

Mike Maloney'yle kavga ettiğim için aldığım ilk uzaklaştırma cezası bir hafta olarak başlamıştı ama müdür tutuklandığımı öğrenince ceza bir aya çıkmıştı.

Gardaí'ler tarafından uyarılmış ve Ricey'yle evimin önünde yaptığım kavga yüzünden bir tokat yemiştim. Şubat tatili bitene kadar okuldan *izinli* sayılmıştım. Bu süre içinde ya yeni bir tavırla dönecektim ya da hiç dönmeyecektim.

Siktir et onları.

Okulları onların olabilirdi.

Zaten oraya geri dönmek istemiyordum.

Orası yılanlarla ve yalancılarla doluydu.

Bu olayla ilgili tek pişmanlığım, kız kardeşim bana ihtiyaç duyduğunda onu korumak için okulda olamamamdı. Uzaklaştırıldığımdan beri Shannon'ın eve gözyaşları içinde geldiği günlerin sayısına bakılırsa, korunmaya *çok* ihtiyaç duyduğu rahatça söylenebilirdi.

Danielle'le yaşadığım onca acı ve gözyaşından sonra kafamda bir deliğe ihtiyacım varmış gibi, bana dırdır eden başka bir kıza ihtiyaç duyduğum için aletimi yarı emekliye ayırmaya karar vermiştim.

Yine de bu beni Molloy'u düşünmekten alıkoymadı.

Hayır, o kafamın içinde kira vermeden yaşıyordu.

Her zamanki gibi.

O gün *gardaí*'lerin beni götürüşünü izlerken yüzünde beliren duygu ayıltıcıydı.

İkimizin de iyiliğine olmayacak kadar çok önemsiyordu ve ben bununla başa çıkamazdım.

O gün tanık olduğu şey, benimle birlikte olmanın neleri gerektirdiğinin küçük bir ön gösterimiydi.

Benim gibi bir adamın onun gibi bir kız için ne kadar kötü olabileceğinin kanıtıydı.

Bir tren enkazı.

Asla aşmamaya yemin ettiğim bir sınırı aştığım için kendimden tiksindim. Onu aklımdan çıkarmaya çalıştım ancak dudaklarını bir kez hissettikten sonra bu çok daha zorlaşmıştı.

İşyerindeki radyodan *Tom Petty*'nin *Free Fallin'* şarkısı yükselirken iç karartıcı düşüncelerimden arınmak için başımı salladım. Zaten lekeli olan ellerimdeki yağı bir bezle silerek *'97 Golf*'ün bujilerini değiştirmek için kullandığım lokma anahtarına uzandım. Onu da diğer aletlerle birlikte rafa kaldırıp arabayı kilitledim ve bir kazıma fırçası kapmadan önce anahtarları ofise attım.

Bir kez daha başımı kanunla belaya sokmamın kefaleti olarak burayı tek başıma temizlemek zorundaydım. Temizliği çabucak bitirdim, ışıkları kapatarak garajın arka kapısından çıktım.

Tam kapıyı sürgülediğim sırada arkamdan tanıdık bir ses geldi. "Demek burada saklanıyordun."

Anahtarı kilide sokarken bir an için duraksayıp kaskatı kesilmiş bedenimi gevşemeye zorladım. "Ben saklanmam, Molloy."

Onunla atışmalarımızdan alışkın olduğum alaycı ses tonuyla, "Görünüşe göre aramıyorsun da," diye mırıldandı.

"Baban burada değil."

"Biliyorum." Arkamı döndüğümde onu binanın kenarına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş halde buldum. "Buraya babamı görmeye gelmedim."

"O zaman ne için geldin?"

"Senin için."

"Sorun nedir, Molloy?" Yapmamam gerektiğini bilmeme rağmen oyalanıyordum. Yapılacak en mantıklı şey ondan uzaklaşmak olurdu ama o yakınımdayken hiç mantıklı davranmadığım ortadaydı.

Koyu renk kot pantolon, beyaz kabarık bir ceket, gri bir atkı ve ona uygun yünlü bir şapka giymişti. Her zerresiyle aslında öyle olmadığını bildiğim iyi kız görünümündeydi.

"Okulda beni mi özledin, yoksa başka bir şey mi?"

Hiç geri adım atmadan, "Başka bir şey," diye cevap verdi. "Peki neden aramadın, Joe? Üç hafta oldu."

Bakışlarım hâlâ sol gözünün altında duran küçük morluğa kaydı ve içimi bir suçluluk duygusu kapladı. Bunu çabucak kayıtsızlığın arkasına gizledim. "Neden arayayım ki?"

"Yine mi bu saçmalık?" Gözlerini devirdi. "Cevap ver bana."

Omuz silktim. "Zamanım yoktu."

"Ah, tabii," dedi kelimeyi uzatarak. "Çünkü bugünlerde *çok* meşgulsün, okuldan *ve hurling* takımından uzaklaştırıldın."

"Belli ki benim senden daha az zamanım var. Karanlıkta kasabada sinsice dolaşmak mı?" Etrafımızı işaret ettim. "Buraya nasıl geldin, Molloy?"

"Ayak denilen olağanüstü, yeni bir icat sayesinde."

"Komik," diye kestirip attım. "Eve nasıl gidiyorsun?"

"İster inan ister inanma, aynı olağanüstü icat iki yöne gitmek için kullanılabiliyor."

Evet, böyle bir şey olmayacaktı.

"Gel hadi." Başımı sallayarak etrafından dolaştım. "Seninle eve kadar yürüyeceğim."

Yanımda yürümeye başlarken, "Bana iyilik yapma," dedi ukala tavrıyla.

"Sana değil," diye karşılık verdim. "Babana iyilik yapıyorum."

Sessizce *sik kafalı* kelimesini mırıldandığını duyunca gülümsememi bastırmak zorunda kaldım.

"Kaldır kıçını, Molloy. Sana bakıcılık yapmayı bitirdiğimde gitmem gereken yerler var."

"O gün evinin önünde ellemekten zevk aldığın kıçımı mı kastediyorsun?"

"O bir kaymaydı."

"Evet," diye onayladı. "Dilin *ağzımın* içinde kayıyordu."

Eğlendiğimi gizlemek için kapüşonumu başıma geçirirken, "Mecazi anlamda söyledim," dedim ona.

"Kelimenin gerçek anlamını sergiledin," diye homurdandı. "Peki okula ne zaman dönüyorsun?"

Ellerimi kapüşonlumun cebine sokup, "Gelecek ayki ara tatilden sonra," diye cevapladım. "Orada işler nasıl gidiyor?"

"Bilirsin işte." Rahat bir tavırla elini önünde salladı. "Bir numaralı dışlanmış, iki numaralı dışlanmışla tanıştı."

"O kadar mı kötü?"

"Ortalık yatıştığında her şey unutulup gider," dedi teslimiyetçi bir iç çekişle. "Bu sadece biraz can sıkıcı."

Kaşlarımı çattım. "Paul mü sıkıyor?"

"Bir de hâlâ kinini ölümüne koruyan sevimli Danielle var." Sırıtarak bana yandan bir bakış attı. "Aletinle onun gururuna epey zarar verdiğin kesin, Joe."

Omuz silktim, buna nasıl cevap vereceğime dair en ufak bir fikrim yoktu. "Ne diyebilirim ki?"

"Ne düşündüğünü açıklayabilirsin." Meydan okuyan tavrına rağmen sesindeki buruk ton dikkatimden kaçmamıştı. "O gece okulda takılabileceğin onca kız varken, A Sınıfı yapışkanı seçmek zorundaydın."

"Evet ama o geceki ilk tercihim o değildi," diye itiraf ettiğimi duydum. "Yanlış hatırlamıyorsam, ilk tercihim kapılmıştı."

Olduğu yerde durdu, dönüp bana baktı. "O artık kapılmıyor."

"Ciddi misin sen?" Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Rebecca artık bekâr mı?"

Molloy'un gözleri kısıldı. "Seni pislik."

"Sakin ol." Gülerken yan tarafıma inen darbeden kıl payı kurtuldum. "Sadece seninle dalga geçiyorum."

"Hiç komik değil."

"Yani sonunda Paul şerefsiziyle işin bitti mi?"

"Evet."

"Temelli mi?"

"Cehennem donmadığı sürece."

"Güzel, şerefsizin tekiydi."

"Günde yirmi kez söylediğin gibi." Bir kez daha yanıma gelip beni dirseğiyle dürttü. "Peki burada neler oluyor, Joey?"

Ben de onu hafifçe dürttüm. "Sen söyle, Molloy."

Kesik bir nefes verdiğinde soğuk gece havası dudaklarından duman üflemiş gibi dışarı çıkıp hızla havada dağıldı. "Bunu bizim için kolaylaştırmayacaksın, değil mi?"

"Hayır." Başımı salladım. "Hayır, yapmayacağım."

"Peki. Kolaylaştırmak için bu nasıl? Senden hoşlanıyorum." İtirafını duyduğum anda kalbim göğsümde hızla çarpmaya başladı. "Sen saçma sapan inkârlarına başlamadan söyleyeyim, senin de benden hoşlandığını *biliyorum*," diye eklemekte gecikmedi. "Eğer ikimiz de birbirimizden hoşlanıyorsak, ki *ikimiz* de hoşlanıyoruz..." Duraksayıp gözlerini kıstı ve parmağını yüzüme doğrulttu. "O zaman bilirsin işte, birbirimizden özel anlamda hoşlanmaya devam etmemiz gerekmez mi?"

Adımlarım yavaşlayarak durdu ve başımı yana doğru eğip ona baktım. "Bana çıkma teklifi mi ediyorsun, Molloy?"

Titrek bir nefes daha vererek aramızdaki mesafeyi kapattı. "Duruma göre değişir."

"Neye göre değişir?" diye sordum kısık ve huysuz bir sesle. Elinin benimkine dolandığını hissettiğimde içimden geçen ürpertiyi durduramadım.

Parmak uçlarında yükselip çenemin kıvrımına yumuşak bir öpücük kondururken, "Bundan sonra ne yapacağına göre değişir," diye fısıldadı.

Siktir.

Bu kız.

Hafifçe geri çekildiğinde yeşil gözlerini benimkilere kilitledi. "Kaçmıyorsun." Yaklaşarak yanağıma yumuşak bir öpücük daha kondurdu, bu defa dudakları tenimde biraz daha uzun kalmıştı. "Bu her zaman iyiye işarettir."

Tanrım.

"Molloy." Tüy kadar hafif öpücükleriyle dünyamı paramparça etmeyi sürdürürken adını yarı homurdanma yarı inlemeyle söy-

lemiştim. Her öpücükle bana biraz daha yaklaşıyordu. "Bu kötü bir fikir."

Yüzüme uzanıp başparmağını elmacıkkemiğimin üzerinde gezdirirken, "Endişelenme," dedi yumuşak bir ses tonuyla. "Benimle güvende olacak, Joe."

"Ne güvende olacak?"

"Senin güvenin."

Hayatta kalma içgüdülerim harekete geçerek bu kızı uzaklaştırmamı istedi çünkü zayıf noktama çok yaklaşıyordu. "Sana güvendiğimi mi sanıyorsun?"

"Belki henüz değil." Ona bakmam için yüzümü ellerinin arasına aldı ve Tanrım, bu hareketiyle ciğerlerimdeki havayı tüketti. "Ama güveneceksin."

Kendimi nefesimi tutmaya ve bir aptal gibi soluk soluğa kalmamaya zorluyordum. Bedenimden geçen her hissi özümserken hiç kimsenin beni bu kız gibi etkilemediğini çok iyi biliyordum.

Burnunun ucunu benimkine sürttü. "Seni görüyorum, Joey Lynch."

"Evet," dedim hırçın bir ses tonuyla. "Ben de seni görüyorum, Molloy."

"Hayır." Başını iki yana sallayarak vücudunu benimkiyle aynı hizaya getirecek kadar yaklaştı. "Yani seni *görüyorum.*"

Kalbim göğsümde çılgınca çarpsa da dışarıdan bakıldığında tek bir kasım bile hareket etmiyordu. "Eğer beni gerçekten görseydin, *gerçek* beni görseydin şimdiye kadar kaçıyor olurdun."

Dudaklarında hüzünlü bir gülümseme belirdi. "Buna gerçekten inanıyorsun, değil mi?"

Cevap vermedim.

Gerek de yoktu.

Bu ifadeyle tam on ikiden vurduğunu zaten biliyordu.

"Yalnız olmaktan yoruldun," diye fısıldadı dudaklarıma. "Hayal kırıklığına uğramaktan yoruldun." Beni tekrar öptü. "İncinmekten yoruldun."

"Dur," dedim gerilerek. "Beni psikolojik olarak çözmeye çalış-

ma. Benimle bu oyunları oynama, Molloy. Hiç hoşuma gitmiyor." Duvarlarımın hızla yükseldiğini hissediyordum. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun, o yüzden geri çekil."

Tutuşunu gevşetip çok ihtiyaç duyduğum nefesi alabilmem için bana biraz olsun alan tanımaya yanaşmadan, "Sanırım seni tanıyorum," diye karşı çıktı. "Sanırım sonunda seni çözdüm."

"Saçmalık." Bu kızın yanında kendimi çırılçıplak hissettiğim için öfkeyle bir elimi saçlarımda gezdirerek dokunuşundan uzaklaştım. "Yani ailemle bir kez karşılaşınca her şeyi çözdüğünü sandın. Sırtımda birkaç çizik gördün. Aman ne önemli. Bir bok bilmiyorsun, Molloy. Hem de hiçbir şey... Kes şunu!" Uyarıyla elimi kaldırıp geri çekildim. "Bana öyle bakma!"

"Nasıl bakıyorum, Joe?"

Aramızdaki çok ihtiyaç duyduğum boşluğu kapatırken sesi yumuşak, bakışları sıcacıktı.

"Hmm?" Bana uzanarak elini enseme sardı. "Sana önemliymişsin gibi bakmayayım mı?"

Yüzümü sertçe kendine doğru çekip dudaklarıma sıcak bir öpücük daha kondurdu.

"Çünkü önemlisin."

Beni tekrar öptü, bu sefer daha sertti.

"Benim için önemlisin, Joey Lynch."

"Önemli olmamalıyım," dedim boğulurcasına. Bedenimi kaskatı tutarak içimdeki ona doğru sokulmak isteyen kocaman parçama direnmeye çalıştım.

Parmakları saçlarımı kavrarken, "Yine de önemlisin," diye fısıldadı. "Dahası, ben de senin için önemliyim." Gülümsedi. "Ve bu seni çok korkutuyor."

"Benim için bir bok ifade etmiyorsun." Göğsüm hızla inip kalkıyor, umutsuzca ikimizi de ikna etmeye çalışıyordum. "Seni önemsemiyorum, Molloy. Hiç önemsemedim ve asla önemsemeyeceğim."

Dudaklarını dudaklarıma yapıştırmadan önce, "Sen korkunç bir yalancısın," demekle yetindi.

Beni öptüğünde kelimelerim yutuldu ve bu sefer ona karşı koymaya bile çalışmadım. İstesem de yapamazdım.

Ellerini saçlarımda gezdirdiğinde tam anlamıyla mahvolmuştum. Kalçalarımı tuttu, dili ağzımın içine kayarken beni nazikçe kendine doğru çekti.

O kadar seksiydi ki.

Sahip olduğumu bilmediğim bir şefkatle öpücüğüne karşılık verdiğimde, ellerim kendiliğinden uzanıp pembe yanaklarını kavradı.

Daha önce hiç kimse bana bu kadar sevgiyle dokunmamıştı.

Molloy'un beni ne kadar önemsediğini hissedebiliyordum. Dudaklarından yayılarak bende daha iyisini yapma, daha iyi olma, kendimi düzeltme ve onun hak ettiği gibi bir adam olma isteği uyandırıyordu.

"Kaçmalısın."

Başını iki yana salladı. "Ben kaçmam."

"Kaç," diye umutsuzca ısrar ettim. "Kaç, Molloy."

"Burada kalıyorum," diye fısıldadı. "Seninle birlikte."

"Molloy."

Benim yapamadığım o anda kontrolü eline alarak, "Kim olduğunu biliyorum," diye fısıldadı dudaklarıma.

Doğru düzgün göremiyordum, doğru düzgün düşünemiyordum ve damarlarımda neyin dolaştığını sadece Tanrı biliyordu. Buna rağmen karşımda kristal berraklığında dururken geri kalan bulanıklığı, tüm lanet dünyayı yok ediyordu.

"Kayıp çocuğun ta kendisisin." Konuşurken dudakları benimkilere sürtünüyordu. "Endişelenme, *Peter Pan*, ben senin *Wendy*'n olacağım."

Onu öptüm.

Bunu yapmamalıydım, bunun berbat bir fikir olduğunu biliyordum ama bu bile beni durdurmadı. Ne kadar uğursuz olduğumu bilmek de fikrimi değiştiremedi.

Bu kıza bir saniye daha karşı koyamayacak kadar güçsüzdüm.

İsteğim dışında titreyerek beni kontrol etmesine izin verdim.

Ona, beni ailemin yapabileceğinden çok daha fazla incitme gücü verdim.

Beni böyle öpmesine, savunmasızlığımı ortaya çıkarmasına dayanamadım. Boynunu kurda uzatan bir koyun gibi ona isteyerek gittim, beni onarılamayacak kadar incitebileceğini bildiğim halde ona her şeyimi verdim.

Tanrım.

Çok kötüydü.

Tehlikeliydi.

Onun gibi bir kızın hayatına girebilecek en kötü insandım ama o sanki lanet olası ayı, gökyüzüne ben asmışım gibi hâlâ bana tutunuyordu.

Bunu durdurmam gerekiyordu.

Durduracaktım.

Onu öpmeyi bırakacak kadar irade topladığım anda yapacaktım.

Bu biraz zaman alabilir, diye uyardı kalbim.

20 ŞUBAT 2004
TEK KELİME OYUNU
AOIFE

"Sonra," dedi Joey.

Başımın altındaki yastığı sıkıca kavrayarak, "Kızın," diye fısıldadım.

"Klitorisini."

Bacaklarım şiddetle titredi. "Usulca."

"Okşadı."

"Ve."

"Aman Tanrım."

"Dil, Molloy." Joey başını yorganımın altından çıkardı. "*Diliyle* klitorisini okşadı."

Bir elimi bacaklarımın arasına uzatıp saçlarını kavrarken, "Aman Tanrım, öylece duramazsın!" diye inledim. "Yorganın altına geri dön, lanet olası."

Hafifçe güldükten sonra dudaklarını orada hissettiğimde gözlerim geri yuvarlandı. Dili beni tatmak ve bir dilin bir kıza hissettirebileceğini hiç bilmediğim şekillerde beni okşamak için dışarı çıktı.

"Ben, ah..." Kalçalarım şiddetle sarsılıp ayak parmaklarım acıyacağı açıya kadar bükülürken içimde alev alev yanan sıcaklık patlamaları hissettim. "Kahretsin, Joe."

Parmaklarıyla dilini kullanarak bedenimi alev alev kavuran ve sırtımın şilteden kalkmasına neden olan dokunuşların arasında, "Tadını çıkar, Molloy," diye cesaretlendirdi. "Dilimi becer, bebeğim."

Bebeğim...

Tanrım...

Gözlerimi kapatıp tam da söylediği gibi yaptım.

"Fena halde yakışıklısın, Joey Lynch." Bir süre sonra yatağımdan çıkmış, gri okul pantolonunu üzerine geçirmesini izlerken ona takılıyordum. "Bunu sana daha önce söyleyen olmuş muydu?"

"Bu benim için kesinlikle bir ilk."

Evet, benim için de.

Artık kırış kırış olmuş gömleğini omuzlarından geçirdiği sırada, "Dik dik bakıyorsun," dedi kendine has o sert ses tonuyla. "Ne oldu?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Ne olmuş yani?"

"Normalden daha dikkatli bakıyorsun." Gömleğinin düğmelerini ilikleyip çıplak göğsünün muhteşem görüntüsünü benden çalmaya odaklanmıştı. "Söyle gitsin."

Başımı salladım. "Sadece düşünüyordum."

Bakışları benimkilere kaydı. "Kulağa tehlikeli geliyor."

Sen tehlikelisin.

"Boş ver." İç çekerek sırtüstü yatağıma devrildim. "Önemli değil."

Kısık sesli bir homurtuyla aramızdaki boşluğu kapattı. "Bir kız hiçbir şey olmadığını söylüyorsa, kesinlikle bir şey vardır." Yatağımın kenarına çöküp ellerini iki yanıma dayadı ve bana doğru yaklaştı. "O yüzden tekrar soruyorum. Ne oldu, Molloy?"

"Paul'ü düşünüyordum," dedim iç çekerek.

"Çok hoş," diye kestirip attı. "Peki senin için nasıl hissetmeliyim?"

"Öyle bir şey değil." Yanlış anladığı için homurdanarak koluna vurdum. "Söylediği bir şeyi düşünüyorum."

"Ne söyledi?"

"Bir hafta içinde beni sırtüstü yatırıp aletini içime sokacağın konusunda beni uyardı." Dirseğimin üzerinde doğrulurken diğer kolumla yorganın altındaki çıplak bedenimi işaret ettim. "Şey, bunu gördün mü?"

Joey sırıttı.

"Hiç komik değil, Joe," diye homurdandım. "Beni mahvettikten sonra kovacağını ve manastırdaki rahibelerin bile beni kabul etmeyeceğini söyledi."

Başını arkaya atarak kahkahalarla güldü.

"Tanrım, güvence verdiğin için teşekkürler." Kendimi tekrar yatağa bırakıp homurdandım. "Bir döl birikintisinin içinde çırılçıplak yatarken şimdi kendimi çok daha iyi hissediyorum."

"Manastırdaki rahibeler ben olay yerinde olsam da olmasam da seni kabul etmezdi." Joey sırıtarak ellerimi yanan yüzümden çekti. "Tanrının seni her zaman izlediğini unutma, Molloy. Geceleri yalnız kaldığında o parmaklarla kendine neler yaptığını görüyor."

"Siktir git, seni dönek," diye homurdandım. "*Bunu* sana sır olarak söylemiştim."

"Söylediğin için gerçekten minnettarım," dedi Joey. "Geceleri *ellerimle* baş başa kaldığımda bana o görüntü eşlik ediyor."

Ona bakıp kurt gibi sırıttım. "Tamam, bu biraz seksi."

"Dinle, rahatlamalı ve o şerefsizin saçma sapan tahminlerini kafandan atmalısın çünkü hepsi saçmalıktan ibaret."

"Öyle mi?" Bir nefes verdim. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten." Bana doğru eğilip dudaklarıma ateşli bir öpücük kondurdu. "Ayrıca seni soymam üç haftamı aldı, onun tahmin ettiği gibi bir hafta değil." Göz kırparak konuşmaya devam etti. "İçine soktuğum aletim değil, parmaklarım ve dilimdi. Bu da âşık çocuğun ne kadar az şey bildiğini gösteriyor."

Gözlerimi kıstım. "Joey."

"Gitsem iyi olacak." Güldü, sorunuma sempati duymadığı belliydi. "Baban bu hafta neden her akşam işe geç kaldığımı merak etmeye başlayıp şüphelenmesin."

Ona tatlı tatlı gülümsedim. "Babama garajındaki arabalar yerine kızına hizmet etmeyi tercih ettiğini söyle."

"Evet çünkü bu iyi sonuçlanırdı." Kaşlarını çatarak ekledi, "Bunu daha önce hiç yapmadım, biliyor musun? Bir kız için geç kalmadım ya da işten kaytarmadım. Gerçekten kötü bir alışkanlık haline geliyorsun, Molloy ve üzerimde kötü bir etki yaratıyorsun."

Pencereden dışarı sarkıp önce *hurley*'iyle kaskını, ardından

okul çantasını odamın altındaki deponun çatısına fırlatışını izlerken, "Bunu iki katlı bir evin duvarına bir kediden daha iyi tırmanabilen bir çocuk söylüyor," diye seslendim.

"Artık benim yüzümden manastıra falan katılma, duydun mu?" Joey bacağını pencere pervazının dışına attı. "Eski sevgilinin tahminlerinin aksine, henüz seni kovmaya hazır değilim."

"Ha ha ha," diye kestirip attım. "Komik."

"Görüşürüz, Molloy," dedi arsız bir göz kırpmayla.

Bir an sonra gitmişti.

23 ŞUBAT 2004
KORUNAN ONUR
AOIFE

Pazartesi gecesi geç saatlerde, ev ödevlerimden sıkılınca aşağı inip ailemi kızdırarak değişiklik yapmaya karar verdim. Ne yazık ki, ailemin diğer üyeleri de benzer yaramazlıklar içindeydi.

Oturma odasına girdiğim anda televizyonun sesini kısarak tüm dikkatini bana verirken, "Şu gelen, Bayan Çokbilmiş mi?" dedi annem. "Aoife, ne oldu, canım? Yatağın sonunda seni tükürdü mü?"

"Ha ha." Gözlerimi devirdim. "Çok komik ama hayır, o kadar dramatik bir şey yok. Ders çalışıyordum."

"Kitaplarla mı?" Kev koltukta oturduğu yerde doğruldu.

Yanına oturup, "Evet, Kev. Gerçek kitaplarla," diye karşılık verdim. "Bu kadar şaşırmış gibi davranma. Bir kitabı açabildiğimi biliyorsun."

"Peki içindekileri okuyabiliyor musun?"

"Benim küçük yavrumla dalga geçme." Babam odanın diğer tarafında, annemle birlikte oturduğu koltuktan araya girdi. "Aoife, nasılsın, canım?"

"Babasının kızı," diye yalandan öksürdü Kev.

"Harikayım, baba," dedim ona kendini beğenmiş bir sırıtışla. "İş nasıldı?"

"Çok iyiydi, canım," derken terlik giydiği ayaklarını sehpaya uzattı. "Joey bu akşam formundaydı."

Eminim öyledir.

Gülümsedim. "Bu çok hoş."

"Aoife'mızın, Paul'den ayrıldığını duydun mu?" Kev araya girip ayağıyla kalçamı dürttü.

Ayağını bir yastıkla savuştururken, "O toynaklarla bana dokunman konusunda sana ne demiştim?" diye tersledim.

"Bu konuda bir şeyler duymuştum." Annem bu haberi şüphesiz yan komşumuz Katie'nin annesinden duymuştu. "Birkaç hafta önceydi. Değil mi, Aoife?"

"Evet."

"Gerçekten mi?" Babamın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Hiçbir şey söylemedin, Aoife, canım."

"Şey, evet," dedim bir nefes vererek. "Söyleyecek pek bir şey yok. Yürütemedik."

Kev kıs kıs güldü. "Şimdilik."

Yastıkla kafasına vurup, "Sonsuza dek," diye düzelttim. "Pislik herif."

"Endişelenme, tatlım." Annem örgüsünü bir kenara bıraktı. "Eminim şu anda bile seni nasıl geri kazanacağını planlıyordur."

"Boşa uğraşacak," derken kardeşimin kafama indirdiği yastıktan kıl payı kurtuldum. "Biz ayrıldık, anne."

Yardım için anneme bakarak, "Eminim kısa sürede tekrar bir araya geleceklerdir," dedi babam. "Bu ikisi hava durumu gibi bir açıyor bir kapanıyorlar."

"Sanırım bu defa farklı," diye takıldı Kev. "Sevgili Aoife'nın da bu ayrılık konusunda çok üzgün olduğunu düşünmüyorum." Ayağa kalkıp odadan çıkarken bilmiş bir şekilde göz kırptı. "Değil mi, Aoife?"

Odadan çıktığında, "*Haklısın*, Kevin," dedim arkasından sertçe bakarak. "Umurumda bile değil..."

"Umursama," diye hızla araya girdi annem. "Zerre kadar umursama, Aoife."

"Ben de tam olarak bunu yapıyorum," diye sırıtarak karşılık verdim. "Paul'ün canı cehenneme."

"Güzel," dedi babam destekleyici bir baş hareketiyle. "Tam anlamıyla küçük bir şerefsizdi. Değil mi, Trish?"

Annem güldü. "Pekâlâ, biraz öyleydi, Tony."

"Kibirli küçük piçin tekiydi."

"Bir *garda* müdürünün oğlundan ne beklersin ki?" dedi annem.

Pişman olmuş bir ifadeyle, "Bu doğru, aşkım. Dürüst olmak gerekirse, onu eve getirdiğinde ensemdeki tüyler ürperiyordu," diye itiraf etti babam. "Onu kulübeye götürmenden ve beni ifşa etmesinden hayatım boyunca korktum."

"Daha neler, Tony," diye kıkırdadı annem. "*Gardaí*'nin birkaç şişe ev yapımı *poitin** için kapımızı çalacaklarından şüpheliyim."

"Asla bilemezsin, aşkım." Babam mırıldanarak karşılık verdi. "Asla bilemezsin."

"Peki yeni bir aşk macerası var mı, sevgili kardeşim?" Kev bir süre sonra elinde bir kâse mısır gevreğiyle geri döndü. "Gözüne kestirdiğin çabuk sinirlenen bir tamirci var mı?"

"Bu da ne demek şimdi?" Annem kulak kesilmişti. "Şimdiden yeni bir erkek arkadaşın mı var?"

"Evet," dedi Kev. "Elbette var, anne."

Kardeşimi boğazlayarak öldürme dürtüsüne direnip, "Hayır, yok," diye tersledim. "Kev sadece bilerek ortalığı karıştıran tipler gibi davranıyor."

"Hadi ama." Güldü. "Bu çok açık."

"Neymiş açık olan?"

"Hiçbir şey," dedim boğulurcasına.

"Aoife ve Joey."

"Kevin!" Kıpkırmızı yüzümle sertçe çıkıştım. Joey ve ben ağzımızı sıkı tutmaya çalışıyorduk, üstelik şimdiye kadar harika bir iş çıkardığımızı sanıyordum. Görünüşe göre, kardeşimin gözünden hiçbir şey kaçmıyordu.

Meraklı pislik.

"Joey?" Babamın gözleri büyüdü. "Benim Joey mi?"

"Bence o senden çok Aoife'nın Joey'si oldu, baba," diye alay etti kardeşim. "En azından okulda duyduğum bu."

Ah, sen ölü bir adamsın.

"O söylentiler saçmalıktan ibaret," dedim bariz bir yalan söyleyerek. "Ayrıca sen benim kardeşimsin, onlara inanmaman gerektiğini daha iyi bilmelisin."

* İrlanda'da yapılan geleneksel bir ev yapımı içkidir. *İrlanda kaçak içkisi* ve *dağ çiği* olarak da bilinir. (ç.n.)

"Ne söylentisi?" diye sordu annem ve babam aynı anda.

"Bir kavga olmuş." Bir anda ağzımdan kaçırıverdim.

"Kavga mı?" Babam da kardeşim gibi kaşlarını çatmıştı. "Ne kavgası?"

Bana yardım etmesi için Kev'e baktım ama karşılığında boş bir omuz silkmeyle yetindi.

İkizlerin birbirlerinin zihinlerini okuyabilmeleri buraya kadardı.

Benimki işe yaramaz çıkmıştı.

Durumu idare etmek için gerçeği genel hatlarıyla açıklayan, hafifletilmiş bir versiyonu olduğunu umduğum şeyi hızla tekrarladım. "Bir süre önce oldu. Noel'den sonra gözümün morardığını hatırlıyor musun? Size Casey'nin patenlerinden düştüğümü söylemiştim, aslında öyle olmamıştı."

Annem gözlerini devirdi. "Belliydi."

"Sana ne oldu?" Babam hemen sordu. "Biri mi vurdu?" Gözleri kısıldı. "Eğer Joey..."

"Hayır, hayır, Tanrım. Hayır, baba," diye hemen reddettim. "Joey bana parmağını bile kaldırmaz." *Tabii, kaldırması için yalvardıklarım dışında.* "Temel olarak, Paul etrafta benim hakkımda birkaç şüpheli şey söylüyordu." *Sürtük, fahişe ve erkek delisi gibi şeyler.* "Joey bunu duyunca, onu bu konuda sıkıştırdı." Omuz silkerek devam ettim. "Belli ki senin iyiliğin içindi. Biliyorsun, ben senin kızınım ve onu tamirhanede işe aldığından beri sana çok saygı duyuyor. Joey yeni yılın başlarında bu yüzden kavga edip tutuklanmıştı. Hatırladın mı?"

Babam başını salladı. "Hatırlıyorum."

"Evet." Titrek bir nefes verdim. "Her neyse, kavgalarını ayırmaya çalışırken Paul gözümü morarttı. Onun savunmasına göre, bu bir *kazaydı.*" Gönülsüzce itiraf etmiştim. "Ama Joey'nin benim için kavga ettiği dedikodusu yayılınca, insanlar hakkımızda dedikodu yapmaya başladı. İkiyle ikiyi toplayıp beş ettiği sonucuna vardılar." Bir nefes verdim. "Evet, olanların özeti bu işte."

Kev homurdanmaya başladığı anda, ona şiddet tehdidi içeren

bir bakış atınca sesini hemen bir öksürükle gizledi. "Evet, bu doğru gibi görünüyor."

Babam nefesini vermeden önce uzunca bir süre bana baktı. "Umarım Joey o şerefsize iyi bir ders vermiştir."

"Senin hakkında ne söylemişti, canım?" Annemin endişesi yüzüne yansımıştı. "Annesini aramamı ister misin çünkü ararım. Ona aklımdan geçenleri bir güzel anlatacağım..."

"Hayır, anne. Sorun yok," diye aceleyle atıldım. "Paul sadece kızgındı çünkü ben, şey..." Omuz silktim. "Çünkü ben..."

"Onunla seks yapmadı," dedi Kev duygusuzca. "Aoife dört yıl boyunca onu oyalayıp seks yapmayı reddettikten sonra ikinci plana atıyormuş gibi davrandığı için kızgındı."

"Onu oyalamadım," diye tersledim. "Ayrıca üç buçuk yıldı, dört değil."

Kev kaşlarını kaldırdı. "*Eminim* oyalamamışsındır."

"Tamam." Gönülsüzce kabullendim. "Ufacık bir doğruluk payı olabilir ama istemediğim hiçbir şeyi..."

"Sırtüstü yatıp bacaklarını onun için açacak mısın?" Kev başını salladı. "Çünkü Paul, senin Lynchy için bunu yaptığını düşünüyor."

Kardeşime ters ters bakarak, "Daha fazla yalan," dedim sertçe.

"Kevin," diye bağırdı babam. "Kardeşinin önünde böyle şeyler söyleme."

"Ne tür şeyler?"

"Bilirsin işte." Babam mahcup bir tavırla mırıldandı. "Seks türü şeyler. O bu tür konuşmalar için çok küçük."

"O benimle aynı yaşta!"

"Olabilir," derken babam inanılmaz derecede rahatsız görünüyordu. "Bu doğru değil, oğlum."

"Bu yüzden miydi, Aoife?" diye sordu annem. "Paul senin hakkında dedikodular mı uyduruyordu?"

Omuz silktim. "Aynen."

"Peki Joey hakkındaki söylentilerde doğruluk payı yok mu?"

"Hiç yok," diye yalan söyledim.

"Vay canına." Babam, anneme bakıp başını iki yana salladı. "Genç Joey'ye helal olsun, arkamı kolluyor."

Alaycı bir tavırla, "Evet," dedi Kev kelimeleri uzatarak. "Hepimiz kadehlerimizi onurlu Joey Lynch için kaldıralım."

"Ne kadar iyi bir çocuk." Babam anneme gülümsedi. "Kızımın onurunu koruyor."

Kev tekrar homurdandı ve bu kez bunu gizleme zahmetine bile girmedi. "Ben yatmaya gidiyorum."

Joey'nin başının bacaklarımın arasında olduğu görüntü aklımda canlanırken, "Evet," diye zorlukla mırıldandım. "Onurumu koruyor."

4 MART 2004
MAVİ GÖZLER VE MAVİ HAYALAR
JOEY

Perşembe akşamı işe neredeyse yarım saat geç kaldım. Son beş hafta içinde dördüncü kez geç kalmıştım çünkü Molloy'la çarşafların altında geçireceğimiz fazladan yirmi dakikaya karşı koyamayacak kadar güçsüzdüm.

Bunu babasına söyleyemeyeceğim çok açıktı. Bu yüzden nerede kaldığımı sorunca ona *hurling*'le ilgili bir şeyler uyduruvermiştim.

Tony, kızının yatağından çıkıp tamirhaneye giden yol boyunca prova ettiğim yalanı söylediğimde hiç şaşırmamıştı.

Bu ona geçen sefer, ondan önceki sefer ve daha önceki sefer söylediğim yalana benziyordu.

Tony beni hiç sorgulamadı çünkü bana *güveniyordu*.

Oysa ben, onun arkasından iş çeviren ve onun isteklerine karşı gelerek kızıyla düşüp kalkan yalancı bir pisliktim.

Gecenin geri kalanında, çoğunlukla arkadaşça bir sessizlik içinde yan yana çalıştık. Onun karşısında rol yapmayı midem kaldırmıyordu. Yapamazdım çünkü bu özel adama yalan söylemeyi asla içime sindiremiyordum.

"Joey, iyi misin, oğlum?" Tony, işimi bitirdikten sonra beni arkada sigara içerken bulduğunda nihayet sessizliği bozdu.

Yağmurun altında durup botumla çakıl taşlarını tekmelerken, "İyiyim, Tony," dedim mırıldanır gibi.

Bakışları elimdeki izmarite kaydığında yüzünde hayal kırıklığına uğramış bir ifade belirdi. "Umarım içtiğin daha sert bir şey değil de sarma sigaradır, çocuğum."

Derin bir nefes verirken, "Her zamanki gibi," diye yalan söyledim.

"Kendini böyle şeylerle zehirlerken nasıl *hurling* oynayacaksın ki?"

Asıl soru içersem nasıl *hurling* oynayacağım değil, içmezsem nasıl hayatta kalacağım olmalıydı.

"Beni bilirsin, Tony." Esrarlı sigarayı söndürüp patronumun tepesini attırmadan önce hızla iş pantolonumun cebine soktum. "Kötü şeyleri yok edemezsin."

Uzunca bir süre bana baktıktan sonra başını salladı. "Saat neredeyse dokuz oldu. Annen seni aramak için bir ekip göndermeden eve gitsen iyi olur, delikanlı. Sabah okulun var."

Saat kaça kadar dışarıda kaldığımın bir önemi yoktu.

Kimse beni aramaya gelmeyecekti.

"Tony?"

"Joey, söyle, evlat?"

"Ben sadece..." İçimdeki suçluluk duygusu ve vicdanımla boğuşurken sesli bir nefes verdim. Onu bıraktığımda nereye gideceğimi çok iyi biliyordum, üstelik orası evim değildi. Hayır, doğruca kızına gidecektim. "Sadece teşekkür etmek istedim."

Gülümsedi. "Ne için?"

Her şey için. Omuz silktim. "Sadece teşekkürler."

Beni el sallayarak uğurladı. "Ne zaman istersen, evlat."

Telefonumu cebimden çıkarıp Molloy'un birkaç saat önce gönderdiği mesajı tekrar okurken sırıttım.

Molloy: *Seni ve elini (ayrıca harika parmaklarını ve yetenekli dilini) işten sonra görebilirim. 9'da çıkarım. O zaman görüşürüz, yakışıklı.*

Aptal gibi sırıtarak yolda olduğumu bildirmek için bir mesaj yazmaya başladığım anda telefonum çalmaya karar verdi.

Shannon'ın adı ekranda belirince içim endişeyle doldu. Aramasına cevap vermek istemedim çünkü neye ihtiyacı olduğunu zaten biliyordum ve bu gece bana ihtiyaç duyulmasını istemiyordum.

Tüylerim ürpermiş halde kendimi "Kabul" tuşuna basmaya zorlayıp telefonu kulağıma götürdüm.

"Joe," derken hıçkırıklarla ağlıyordu. "Eve gelebilir misin? Sana ihtiyacımız var."

Yorgun bir iç çekişle gözlerimi kapattım ve başımı öne eğdim. "Geliyorum."

Onu gördüğümde sokağımıza giden yokuşun dibindeki köşeyi dönüyordum.

Gözlerim yüzüne iliştiği anda tüylerim ürperdi, kanım damarlarımda dondu. "Ne oldu?"

"Merhaba, Joe." Çiseleyen yağmurda sokak lambasının altında durduğu yerden bana hafifçe el salladı. "N-nasılsın?"

"Harikayım, Shan." Tetikte ve tehlikeye hazır bir şekilde aramızdaki mesafeyi kapattım, çenesini tutup yukarı kaldırana kadar durmadım. "Aman Tanrım."

Sol gözü şişlikten kapanmıştı ve çevresi hızla kararıyordu.

"Ben iyi-yim," demeyi başardı. Korkuyla soğuğun birbirine karışmasından kaynaklandığını sandığım bir şekilde titriyordu. Dehşete düşmüş ifademle yüzünü incelerken dişleri şiddetle birbirine çarpıyordu. "Gö-göründüğü kadar k-kötü d-değil."

O an aynı acıyı onunla birlikte ben de çekiyormuşum gibi hissederek, "Hiç iyi değil, Shan," dedim boğulurcasına.

Bu gece morlukları o taşıyor olabilirdi ama ben bunları yaşamasını engellemek için burada olmamanın getirdiği mutlak suçluluğun yanı sıra utancı da içimde taşıyordum.

Yine.

"Bu saatte dışarıda olmamam gerektiğini biliyorum," diye hıçkırarak kollarını bana doladı. "Ama dışarı ç-çıkmasaydım, b-beni öl-öldürecekti."

"Sen doğru olanı yaptın." Bedenim taş kesildiği için onu rahatlatmaya çalışsam da başaramadım. "Kesinlikle doğru olanı yaptın. Eğer sana el kaldırdığında orada olmazsam, o zaman kaç, Shannon. Kaçacaksın, duydun mu beni?"

Burnunu çekerek bana baktı ve başını salladı. "Duydum, Joe."

"Nerede o?" Baba deme talihsizliğine uğradığımız bok parçasını elime geçirmek için yanından geçip ilerlemeye başladım.

Peşimden koştururken, "Y-yapma, Joe," diye bağırdı Shannon. "C-canının yanmasına d-değecek bi-biri değilim."

Ön kapıyı sertçe açarak, "Buna değersin," diye kükredim. "Tabii ki buna değersin, Shannon. O pislik heriften bin kat daha değerlisin ve sakın sana daha azını hissettirmesine izin verme!"

"Joey, bekle!" Annem beni durdurmak için aceleyle ön kapıya geldi. "Onu incitmek istememişti..."

Annemin etrafından dolaşıp, "Çekil," derken öfkemden alev saçıyordum. "Çık dışarı, ihtiyar. Dışarı çık da kendi boyunda birine vur!"

Tırabzanın arkasında saklandığı yerden, "Joey," diye haykırdı Tadhg. Ollie ve Sean onun yanına sinmişlerdi. "Tamamen kendini kaybetti."

Öyle mi?

Ben de aynıydım.

"Ne bu telaş?" Babam içinde tuvaletin de bulunduğu çamaşır odasından çıkarken bağırıyordu. Kot pantolonunun fermuarıyla uğraştıktan sonra sertçe tısladı. "Tanrım. Gürültüyü keser misin, evlat? Neredeyse aletimi sıkıştıracaktım."

Öfkeden çıldırmış halde ona doğru yürürken, "Yazık ki sıkıştırmadın!" diye kükredim. Ellerimin istemsizce yumruk olduğunu, kanın avuçlarıma hücum ettiğini hissediyordum. Zihnim bu adam için hazır olmasa bile bedenim kesinlikle hazırdı. "Kız kardeşime el kaldırdın." Bağırarak ilerleyip yüz yüze gelinceye kadar durmadan ona yaklaştım. "Bu sana kendini erkek gibi hissettirdi mi?" Tüm gücümle göğsünü iterek geriye doğru sendelemesini izledim.

Yüzü öfkeyle kızarırken, "Seni küçük piç!" diye kükredi babam.

Sağ kroşesini ileri doğru savurduğunda buna hazırdım.

Yana doğru eğilince burnum bir kez daha kırılmaktan kıl payı kurtuldu.

"Joey, lütfen." Annem feryat ediyordu.

Yumruğum çenesiyle buluştuğunda, "Gittikçe yavaşlıyorsun, ihtiyar," dedim alayla. "Ya da bütün hareketlerini ezberledim."

"Teddy, lütfen yapma."

"Beni yenebileceğini mi sanıyorsun?" Sendeleyerek ileri atıldı, her iki koluyla tenime temas ettiğinde beton bloklar gibi hissettiren yumruklar savuruyordu. "Senin işini bitireceğim, evlat."

"Aman Tanrım, ikiniz de kesin şunu!"

Devasa gövdesini mutfak fayanslarına çarparken, "Tabii önce ben seni bitirmezsem," diye kükredim. Benden en az otuz kilo ağır birine bunu yapmak hiç kolay değildi. "Pislik!"

"Evet, Joe. Öldür onu!"

"Kapa çeneni, Tadhg!"

"Y-yapma, Joe. O b-buna de-değmez!"

"Kapa çeneni, Shannon!"

"Tadhg, hemen odana çık!"

"Anne... durdur şunu!"

"Dada uf-uf."

"Onları duyabiliyor musun?" Boğazına sardığım ellerimi bedenimdeki tüm güçle sıktım. "Onlar senin ailen, göt herif. Üstelik senden ölesiye korkuyorlar."

"Küçük amcık!" Piç kurusu uzanıp saçlarımı avuçladı ve beni kabaca göğsünden uzaklaştırdı. "Yetişkin bir adam olduğunu mu sanıyorsun?"

"Joey!"

Babamın iri eli boğazımı sıktığında soluk borusunun kapanma sırası bana gelmişti.

Beni boğmak için iki elini kullanması bile gerekmiyordu.

Elleri kürek kadar büyük olunca buna hiç gerek yoktu.

Sağlam bir yumrukla göz çukuruma o kadar sert bir darbe indirdi ki, titreşimi ayak parmaklarıma kadar hissettim. "Kendi ilacının tadına bakmaya ne dersin, tatlı çocuk?"

"Teddy, lütfen dur!" Bu annemdi. "O senin oğlun."

"Benim sikimden çıkmış olabilirsin ama benim oğlum değilsin, evlat." Benimle alay ettikten sonra bir balgam topu çıkarıp suratıma tükürerek hakaretine hakaret kattı. "Her zaman annesinin küçük oğlu oldun, işte sen busun!"

"Teddy, lütfen!"

"Kapa çeneni, orospu!" diye kükredi babam. "Yoksa sıradaki sen olursun."

"Siktir git!" Çığlık atmaya çalıştım ama sesim boğuk bir fısıltıdan ibaretti.

Babam tüm ağırlığıyla göğsüme oturup zaten sönmüş olan ciğerlerime baskı yaparken benimle alay etmeyi sürdürüyordu.

"Hadi ama, sert adam. Bana karşılık ver."

Altında çılgınca debelenerek onu üzerimden atmaya çalışsam da bunu asla yapamayacağımı tüm kalbimle biliyordum.

Kaslarım düzensiz bir şekilde kasılıp ciğerlerimdeki yanmayla birleştiğinde baş dönmesi beni ele geçirmeye başlamıştı. Bilincimi kaybettiğimi fark ettim, ardından hissettiğim acı birdenbire kayboldu. Gözlerimdeki basınç ve boğazımdaki yanma buhar olup uçtu.

Bırak bitsin, dedi kafamın içindeki bir ses. *Bırakırsan her şey bitecek.*

Tam da söylediğini yaparak yumruklarımın iki yanıma düşmesine izin verdim.

"Joe?"

Bir süre sonra kendime geldiğimde göz kapaklarımı kaldırıp çekiştiren kız kardeşimin yüzünü gördüm.

"Benim, Shan!"

Gözüme bir parmak daha soktu.

"Beni duyabiliyor musun?"

Boğazımı tutarak ciğerlerim sökülüyormuşçasına öksürmeye ve şiddetle sarsılmaya başladım.

Ciğerlerime hava çekip kendimi hızla oturur pozisyona getirdim ve destek almak için buzdolabına yaslandım.

"Şükürler olsun!" Shannon yanımda diz çökerek bir kurulama bezini sol gözümün üstündeki deriye bastırdı. "İyi misin?"

Hâlâ öksürüklerle sarsılırken uzaklaşması için bir elimi kaldırıp ciğerlerime hava çekmeye odaklandım. "Nerede... o..."

Küçük dizlerini kalçama yaslayacağı şekilde bana doğru yaklaşarak, "Yatmaya gitti," diye fısıldadı. "Çok özür dilerim."

"Senin... hatan... değil."

"Tanrım, Joe." Burnunu çekip öne doğru eğildi ve küçük kollarını boynuma doladı. "Seni çok seviyorum. Bunu sana tekrar yaptığı için çok üzgünüm."

Sarılmasına karşılık vermedim.

İstesem de veremezdim.

Nefesimi toparlamaya çalışarak, "Annem nerede?" diye sordum. Zorlukla nefes alıyordum ve yorgunluktan kemiklerim sızlıyordu.

Shannon bakışlarını yere çevirdi.

"Shan?"

Pantolonumun kenarındaki bir ipliği çekiştirirken, "Yukarıda," dedi kız kardeşim. "Onu senden uzaklaştırmak zorunda kaldı."

Seksle.

Evet, buradan gitmem gerekiyordu.

Bu gece bu evde kalamazdım.

Eğer kapalı bir yatak odası kapısının arkasından gelen homurtu ve inleme seslerine katlanmak zorunda kalırsam, sinir krizi geçirecektim.

"Joe, gitme," diye yalvardı Shannon. Ben ayağa kalkmış, ön kapıya doğru sendeleyerek yürürken peşimden koşturuyordu. "Lütfen gitme."

İçeri girdiğimden çok daha hızlı bir şekilde arkama bile bakmadan kapıdan çıkıp, "Her şey yoluna girecek, Shan," dedim boğuk bir sesle. "Güvende olacaksın."

Artık o da payına düşeni almıştı.

5 MART 2004
CANINA MI SUSADIN?
AOIFE

Perşembe akşamı işten eve döndüğümde berbat bir haldeydim. Zavallı ayak parmaklarımın altı saat boyunca, en yakın ateşe atılmayı hak eden topuklu ayakkabının içinde mahvolması yetmezmiş gibi iliklerime kadar da ıslanmıştım.

Eğer çıkıp gelseydi, bunların hiçbiri beni rahatsız etmeyecekti, diye kendime isteksizce itiraf ettim.

Joey vardiyam bittikten sonra beni eve bırakacağına söz vermişti. Bu yüzden soğuktan donana kadar bir saatten uzun bir süre barın önünde onu beklemiştim. Gelmeyince en sonunda sağanak yağmur altında eve tek başıma yürümek zorunda kalmıştım. O yanımda olsaydı dönüş yolculuğu bu kadar kötü geçmezdi.

O zamandan beri ona birkaç mesaj göndermiştim ama hiçbir cevap alamamıştım. Karşımdaki Paul değil, Joey olduğu için ne yapacağımı bilemediğim bir durumdaydım. Paul mesajlarıma ya da aramalarıma cevap vermediğinde buna hiç aldırış etmezdim. Ancak Joey'nin cevap vermemesi, dizlerime sarılıp oturduğum yerde sallanmak istememe neden oluyordu.

Ne kadar acınası görünürse görünsün, aramızdaki bu şeye bir isim vermeyi reddeden bu çocuğa saçmalık derecesinde bağlanmıştım.

Onu zorlayamazdım çünkü hayatımda ilk kez kaybetmekten korkuyordum.

Bu ilişkide üstünlüğün bende olduğunu hissetmiyordum, kalbimi ellerinde tuttuğu için üstünlük ondaydı.

Joey giderse, benden uzaklaşırsa çok canım yanardı.

Beni *sakat* bırakırdı, üstelik bu endişe verici bir gerçekti.

Bana kız arkadaşım demeyi reddeden bir çocuğa bu kadar büyük bir güç vermiştim.

Hayır, onun için özel olarak hoşlandığı ama kimsenin bilmediği bir arkadaşıydım.

Hayatımı sikeyim.

Kitaplarımı açmaya karar verip ev ödevlerimin ve gecikmiş okuma ödevlerimin makul bir kısmını tamamladıktan sonra Seth Cohen*'i izlemek için kitapları bir kenara bıraktım.

En azından onu görmek istediğimde yapmam gereken tek şey televizyonu açmaktı.

Kucağımda mini bir paket *Crunchie* çikolatasıyla yatağımda top gibi kıvrılarak *The O.C.*'yi yüzüncü kez tekrar izledim.

Saat on biri biraz geçe uykuya daldım ancak sabaha karşı bir buçukta tıkırtı sesleriyle tamamen uyanana kadar gecenin büyük bir kısmında dönüp durarak huzursuzca uyudum.

Karanlıkta kıpırdamadan yatarken penceremdeki tıkırtı seslerinin devam edişini, sesin giderek yükselmesini ve bir an için kesildikten sonra tekrar başlamasını dinledim.

Sinirlenmiştim çünkü iki katlı bir eve tırmanabilecek tanıdığım tek bir kişi vardı. Yorganı üzerimden atarak pencereye doğru yürüdüm. Pencereyi açıp pervazın üzerinden eğildim ve bahçe kulübemizin çatısında *Houdini***'nin ta kendisiymiş gibi dengede duran piç kurusuna öfkeyle baktım.

"Ne var?"

Uykumdan uyanıp ona baktığımı fark ettiği anda, sigara izmariti olduğunu umduğum ama *olmadığını* içten içe bildiğim şeyi hızla fırlattı.

"Molloy." Yüzünde yavaşça bir gülümseme belirdi. "Mol-lanet-loy."

"Sen..." Anında şüphelenerek gözlerimi kıstım. "Aman Tanrım, kafan iyi."

"I-ıh."

"Hı hı." Gözlerimi devirdim. "Ne kullandın?"

"Hmm?"

---

* Bir Amerikan televizyon dizisi olan *The O.C.*'de *Adam Brody* tarafından canlandırılan kurgusal karakterdir. (ç.n.)

** Asıl adı *Erik Weisz* olan Macar asıllı Amerikalı illüzyonist, bağlı durduğu kilitli bir sandıktan kurtulma numarasıyla ünlenmiştir. (ç.n.)

Nefesimin boğazımda düğümlendiğini hissederek, "Uyuşturucu, Joey," diye çıkıştım. "Bir şeyler aldığının farkındayım."

Başını iki yana salladı. "Hayır, kullanmadım."

"Seni on iki yaşımızdan beri tanıyorum, dâhi çocuk. Sanırım kafan iyi olduğunda anlarım," dedim öfkeli bir fısıltıyla. "Ne aldın?"

"Güzel bacaklar."

Bu gece olmaz, dostum.

"Pekâlâ, bana karşı dürüst olmayacaksan gidebilirsin."

"Gitmek istemiyorum, Molloy."

"O zaman ne istiyorsun?"

"Ne mi *istiyorum?*" Bir o yana bir bu yana sallanarak ellerini havaya kaldırdı ve omuz silkti. "Biliyorsam ne olayım, Molloy."

"Evet, sen ne istediğini bilmemeye devam ederken ben uyumaya gidiyorum," dedim kesin bir ifadeyle.

"Dur. Dur, nereye gidiyorsun?"

"Yatmaya, Joey."

"Neden?"

"Neden mi?" Ona ters ters baktım. "Çünkü gecenin bir yarısı ve normal insanlar geceleri böyle yapar."

"Doğru ya." Kaşlarını çattı. "Evet."

"Ayrıca sabah okulumuz var," diye azarladım. "Okul denen yeri hatırlıyorsun, değil mi?"

"Tabii ki." Hâlâ sallanırken kaşlarının çatılmasını ve kafa karışıklığının ifadesine yerleşmesini izledim. "Yine köpek kulübesinde miyim?"

Kesinlikle. "Sen söyle."

Boş gözlerle bana baktı.

"Bu gece bir şey unuttun mu?"

Yine boş boş baktı.

"İyi geceler, Joey." Teslimiyetle iç çekip geri çekilmek üzereyken deli piç aniden atağa geçti.

Bir sıçrayışta evimin yan tarafına kedi gibi tırmandı, penceremin pervazına tutunana kadar da durmadı. "Neden köpek kulübesindeyim, Molloy?"

"Canına mı susadın?" Evimin kenarından sarkarken gözlerim fal taşı gibi açılmış bir halde çıkıştım. "Aman Tanrım. Buraya gel, seni ahmak." Kollarından tutarak penceremden içeri sürünmesine yardım ettim. Odamın halısının üzerine kıç üstü yığıldığında, "Bu çok aptalcaydı," diye homurdandım. "Bu durumdayken bunu bir daha asla yapma."

Odamın zemininde hiç kıpırdamadan sırtüstü yatıp yanıt olarak başparmağını kaldırdı.

"Ben sadece... burada biraz nefes alacağım."

"Evet. Sen böyle davranmaya devam et, pislik." Yatağıma geri döndüm. "Şu andan itibaren odamın zeminini kişisel köpek kulüben olarak kabul et."

"Hmm," diye geveledi Joey. "Eğer köpek kulübesinden çıkmama izin verirsen, yüzüme boşalmana izin veririm."

Yorganı boynuma kadar çekerken, "Bu halinle mi? Hah. Bana parmağını bile sürmene izin vermem," diye tersledim. "Şimdi gözlerini kapat ve uyu."

"Molloy?"

"Şşşt."

"Molloy?"

"Uyuyorum."

"Molloy?"

"Ne var?"

"Yalan söyledim." Derin bir nefes verdi. "Bu gece biraz kafayı buldum."

"Evet, Joe, biliyorum." Göğsümdeki acı dağılıp her yerim sızlayana kadar yayılırken gözlerimi sıkıca kapattım.

Uzun bir sessizliğin ardından, "Molloy?" dedi harfleri uzatarak.

"Ne var?"

"Benden nefret mi ediyorsun?"

Hayır, seni seviyorum. "Uyu artık, Joey."

Gözlerimi kapatamadığım için yatağımda kaskatı kesilmiş halde saatlerin ilerleyişini izliyordum. Bana sadece odamın zemininde yatan çocuğun arada sırada duyulan yumuşak horlamaları eşlik ediyordu.

Penceremde belirdiğinden beri kalbim durmaksızın çarpıyordu. Kendisine bunu yaptığı için ona çok kızgındım ama kızgınlığım endişemin yanında sönük kalıyordu.

Durum ciddiydi.

Ölebilirdi.

Onun yaptığını bildiğim gibi ateşle oynadığınızda bu olasılık hep vardı. Bu gece ne aldığını bilmiyordum ve öğrenmekten neredeyse korkuyordum.

Sonunda sabah saat beş buçuk civarında huzursuz bir uykuya daldığımı hissettim.

Ertesi sabah uyandığımda nasıl olduysa telefonumun alarmını duymadan uyuyakaldığımı fark ettim.

Uyandığımda saat dokuz buçuk olmuştu ve okulun çoktan başladığını bildiğim için olduğum yerde kaldım.

Enerjimin tamamen tükendiğini hissederek yorganımın altına gömüldüm, zaman ilerlerken amaçsızca telefonumun ekranına baktım.

Sonunda kulaklarıma bir boğaz temizleme sesi dolduğunda inledim.

Olabilecek en kötü ve en korkunç geçici rahatsızlığımı düşünüp bariz bir yalanla, "Anne, sen başlamadan önce söyleyeyim, hastayım. Regl oldum," deyiverdim çabucak. "Gece kan kaybından ölüyordum. Burası kan gölü oldu. Yemin ederim, banyoda bu akıntıyla başa çıkabilecek büyüklükte bir hijyenik ped yok."

"Benim. Annen bir süre önce evden ayrıldı."

Yorganı fırlatıp hızla doğrulduğumda Joey'yi penceremin yanındaki sandalyede otururken buldum. Kapüşonunu başına geçirmiş, ellerini her zamanki gibi *sweatshirt*'ünün ön cebine sokmuştu. Aldığım sakinleştirici nefesin ciğerlerimde yarattığı rahatlamayı gizleyemedim.

"Neden hâlâ buradasın?" Sesimdeki öfkeyi ve incinmişliği gizleyemiyordum. "Sana uyuyabileceğin bir yer verdim. Burada oyalanmana gerek yok."

Söylediklerim karşısında yüzü bile kızarmadı.

Bunun yerine bana bakmaya devam etti. "Dün gece işten sonra seninle buluşmam gerekiyordu. Seninle eve kadar yürümem gerekiyordu ama gelmedim. Şimdi hatırladım."

"Aferin sana." Pencereyi işaret edip ters ters baktım. "Görüşürüz."

"Çok üzgünüm."

"Üzgün değilsin." Bakışına sertçe karşılık verdim. "Asla özür dilemezsin çünkü asla üzülmezsin, unuttun mu?"

Hiç kırpmadığı yeşil gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Bu sabah üzgünüm."

İçime dolan duyguları bastırarak, "Bu sabah bunu kabul edemeyecek kadar kızgınım," diye karşı çıktım. "Dün gece gelmediğinde, telefonuna cevap vermediğinde yaralandığını ya da başına daha kötü bir şey geldiğini düşündüm." Sesim çatallanınca hızla kendimi toparladım. "Oysa incinmemiştin, daha kötü bir şey de olmamıştı. Sadece daha iyi bir teklif aldın."

Kelimelerimdeki kini yutkundu, onları ne inkâr etti ne de benimle kavga etmeye çalıştı. Bunun beni daha mı iyi, yoksa daha mı kötü hissettirdiğinden emin olamadım.

Gitmek için hiçbir harekette bulunmayınca ne yapacağımı şaşırmış bir halde başımı salladım.

"Bu işte yeni olduğunu biliyorum." Parmağımla ikimizi işaret ettim. "Aramızdaki bu şeyi nasıl istersen öyle adlandır ama şimdi, bana kafayı bulmanın neden lanet bir mesaj göndermekten daha

önemli olduğuna dair saçma sapan bir açıklama yapacağın ya da gideceğin kısımdayız."

Hareket etmedi.

Davranışlarını savunmak için ağzını da açmadı.

"Kesinlikle haklısın, Molloy." Joey'nin yavaşça ve kaskatı bir hareketle ayağa kalkmasını izledim. "Gitmeliyim," dedikten sonra başını iki yana salladı. "Gideyim."

"Ne?" Yorganı kenara itip yatağımdan fırladım ve tam karşısında durdum. "Ciddi değildim, pislik! Duygusal davranıyordum. Olanlar hakkında konuşana kadar hiçbir yere gitmiyorsun."

"Gerçekten konuşacak havada değilim."

"Ben de senin uyuşturulmuş koca kıçının penceremden atlamasıyla uyanacak havada değildim ama işte buradayız." Ellerimi kalçalarıma koyarak ona sertçe baktım. "Eee?"

Başını öne eğerken, "Eee, ne?" dedi duygusuz bir sesle. "Sanırım her şeyi berbat ettiğim çok açık."

Bana sırtını dönüp pencereme doğru ilerledi.

"Hayatta olmaz." Ona doğru atılarak hızla pencerenin önüne geçtim ve kaçış yolunu kapattım. "Bunu yapamazsın. Dün gece için bir açıklama yapmadan beni bırakıp gidemezsin."

"Kafayı buldum!" diye tersledi. "Duymak istediğin bu mu? Dün gece dışarı çıktım, bir şişe votka ve bir ton hapın dibine vurup aklımı kaybettim."

"*Neden?*" Kelimelerinin kurşun gibi içime saplandığını hissediyordum.

"Neden mi?" dedi öfkeyle. "*Neden mi?* Çünkü ben böyle yapıyorum, Molloy! Tek nedeni bu işte."

"Joey..."

"Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum, tamam mı? Seni hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum," diyerek devam etti. "Ama bu benim, tamam mı?" Kapüşonunu indirip iki elini kabaca sarı saçlarında gezdirdi. "Ben buyum, Molloy ve bu halim senin için iyi *değil!*"

İşte o zaman gördüm.

Göz çukuruna kan oturmuştu.

Dudağı patlamıştı.

Sol yanağının her tarafı morarmış şişliklerle doluydu.

Güzel yüzü tamamen parçalanmıştı.

"Tanrım..." Aniden oksijensiz kalıp keskin bir nefes aldım. "Yüzüne ne oldu?" diye fısıldadım.

Yavaşça benden uzaklaşırken, "Söylememi isteme," dedi uyarıyla elini kaldırarak. Delici yeşil gözlerini bir an bile benden ayırmadan hareket ettikçe bedenlerimizin ve kalplerimizin arasına mesafe giriyordu. Şu anda gerginlikten titrediği, dizginlenemez bir öfkeyle sarsıldığı görülebiliyordu. "Zaten bildiğin bir şeyi söyletme."

"Joey, çekip gitme, tamam mı?" Bu defa odamın kapısından çıkmasına engel olmak için koşup yolunu kestim. "Sadece kal, olur mu? Sadece kal ve benimle konuş."

Kolunu tuttuğumda gerilerek, "Seninle *konuşamam*," diye öfkeyle çıkıştı. "Bütün mesele bu zaten. Bu konuda konuşamam, tamam mı? Bana güvenen çok fazla insan var. Konuşamam." Zorlukla bir nefes verdi. "Saçmalıklarımla seni incitmek istemiyorum ama inciteceğimi biliyorum."

Başımı salladım. "Joe..."

"Gitmemi istemelisin, Molloy," dedi inatla. "Kapının önünde durmamalısın, bebeğim. Kapıyı açık tutmalısın."

"Bunu yapmayacağım." Sesim duygusallıkla kalınlaşmıştı. "Böyle bir şey asla olmayacak, o yüzden bu saçma fikri aklından çıkar."

"Fark etmediysen söyleyeyim, berbat durumdayım."

"Evet, fark ettim." Parmaklarımı bileğine sararak onu kendime çektim. "Kaçtığımı görüyor musun?"

Göğsü hızla inip kalkarken, "Hayır. Bunun için şükürler olsun çünkü bazen tam tersiymiş gibi davransam da kaçmanı *istemiyo-*

rum," diye sertçe itiraf etti. "Seninle zaman geçirmek istiyorum, Molloy. Gerçekten istiyorum. Senin için her anlamda doğru olmak istiyorum ama benim duvarlarım, sınırlarım ve sorumluluklarım var. Seninle birlikte olabilmemin, sana yaklaşabilmemin tek yolu onların arkasında kalman!"

Cevap vermek için ağzımı açtım ancak benden önce davrandı.

"Böyle göründüğüm zamanlar olacak ve sana bir açıklama yapamayacağım. Sana kelimeleri veremem, Molloy çünkü bu kelimeler diğer insanlara çok pahalıya mal olur." Nefes nefese kalmış bir halde çaresizce omuz silkerek kollarını iki yana açtı. "Bu yüzden bununla yaşayıp yaşayamayacağına karar vermelisin çünkü bu benim hayatım. Bu benim ve değişemem."

Sersemlemiş bir halde söylediklerini sindirdim, yalvarışını duyup pişmanlığını hissettim ve acısında boğuldum. "Bunu senin için yapmaya hazırım, eğer karşılığında sen de benim için bir şey yapmaya hazırsan."

Bana dikkatle baktı.

Hiçbir şey onu rahatsız etmiyormuş gibi davranıyordu. Oysa gerçekte ev hayatının acısı, güvensizliği onu içten içe yiyip bitiriyordu.

"Uyuşturucular, Joey." Kalbim şiddetle çarparken elimi göğsüne bastırdım. "Bir keresinde bana bir daha bilerek canımı yakmayacağını söylemiştin ama dün gece seni tamamen kendinden geçmiş görmek *canımı yaktı.*"

"Ben bir aziz değilim, Molloy," dedi sertçe. "Benim ne olduğumu her zaman biliyordun. Hiçbir zaman senden saklamaya çalışmadım. Asla bir..."

"Senden bir aziz olmanı istemiyorum, Joey," deyiverdim aceleyle. "Haklısın, kim olduğunu çok iyi biliyorum ve ben varım, tamam mı? Her şeyimle seninleyim. Karşılığında senden tek istediğim temiz kalmayı denemen."

"Denemek."

"Evet, dene." Yavaşça başımı salladım. "Sadece dene, Joe. Benim için. Tek istediğim bu."

Bana cevap vermeyeceğini düşüneceğim kadar uzun süre sessiz kaldı. Ardından hırıltılı bir nefes verip beni kollarına çekti. Sıkıca sarılırken, "Tamam, Molloy," diye fısıldadı. "Deneyeceğim."

2 NİSAN 2004
SENİ KARANLIKTA BİLE BULURUM
JOEY

Cuma akşamı okuldan sonra *Biddies* barın köşesinde otururken alnımdan soğuk terler akıyordu. Bir elimde telefonum, diğer elimde votka-*Red Bull* vardı.

Şehirdeki barların çoğunun aksine, *Biddies* reşit olmayanlara hizmet vermeye alışkındı. Sağduyulu olduğunuz, ağzınızı kapalı tuttuğunuz, içkinizi gözden uzak tuttuğunuz ve arka salonda kalıp sorun çıkarmadığınız sürece hoş karşılıyorlardı.

Bu da babamın hoş karşılanmadığı anlamına geliyordu.

İçimde gittikçe büyüyen, zihnimi yatıştırmak için elime votkadan daha fazlasını almamı isteyen o bedensel dürtüye karşı koydum. Kendimi telefonumu kot pantolonumun cebine koymaya zorlayıp huzursuzlukla oturdum.

O korkunç yoksunluk hissiyle...

Haftalardır esrarlı sigara içmemiş, birkaç *benzo**'dan daha sert bir şey almamıştım ve bu durumun etkileri belli oluyordu. Kendimi toparlayıp aklımı, işlerimi yoluna koymaya *çalışıyordum* ama bu hiç kolay olmuyordu.

Tedirginlikle parmaklarımı önümdeki masaya vurdum ve boğazımdaki korkunç yanma hissinden geçici olarak uzaklaşmak için çaresizce bara bakmaya başladım.

İkinci lige çağrılmamı kutluyor olmamız gerekiyordu. Çocuklar benim adıma seviniyorlardı ama babamın da seviniyor olması, benim tam tersi hissettiğim anlamına geliyordu.

Salonun diğer ucunda oturan Tommen Koleji üniformalı gençlerin masasını işaret ederek, "Züppe herifler," diye mırıldandı

* Anksiyete, uyku bozukluğu gibi sorunların tedavisinde kullanılan ve merkezi sinir sistemi üzerinde sakinleştirici etki oluşturan bir ilaçtır. Aşırı kullanımı halinde bağımlılık riski taşır. (ç.n.)

Podge. "Bahse girerim, o ragbi kafalı piçlerin hiçbiri hayatlarında zor bir gün geçirmemiş... bir gün bile çalışmamıştır."

"Ne yapıp yapmadıkları umurumda bile değil, dostum." Ne süslü üniformalarından ne de en kaliteli içkilerle dolu masalarından etkilenmiştim.

"Bu senin adamın, değil mi? Şu havalı ragbi akademisindeki çocuk," dedi Podge. Başını eğmiş, bizim yaşlarımızda uzun boylu ve esmer bir çocuğun bara yaslanarak *Biddies*'in sahibiyle derin bir sohbete daldığı yeri işaret etti. "Adı neydi?"

"Johnny Kavanagh," diye hatırlattım. Onu yanındaki zengin dostlarından oluşan ordusuyla daha kapıdan girer girmez tanımıştım.

"Aynen, o işte." Podge başını sallayarak onayladı. "Yakında profesyonel olacağını duydum."

Alec homurdandı. "Şanslı pislik."

"Bunun şansla ilgisi yok." Gözlerim, çocuğun fiziksel açıdan bir tuğla yığınını andıran sırtına odaklanmıştı. "Şunun cüssesine baksana. Bu görünüşü şans eseri elde etmedi, çocuklar."

"Onların süslü ragbisi yerine, haftanın her günü *hurling* maçına çıkmayı tercih ederim," diye söylendi Alec. "O aşırı büyümüş piç kurusu, takım elbiseler ve pahalı gömlekler giymiş sosyetik arkadaşlarıyla top oynayabilir ama bir GAA sahasında senin tozunu yer, Lynchy."

"Evet. Yerdi, Al," dedim söylediklerini onaylayarak. "Ama en azından yemek de yerdi."

Alec kaşlarını çattı. "Anlayamadım, Joe."

İçkilerini yudumlayan arkadaşlarıma dönüp, "O adam okulunu bitirdikten sonra sevdiği oyunu oynayarak bir servet kazanacak," diye açıkladım. "Peki ben amatör bir oyundan ne kazanacağım? Sırtımın sıvazlanması ve maç bitiminde birkaç salamlı sandviç mi?"

"Cork için oynamaya çağrıldığın için mutlu değil misin?"

"Elbette mutluyum, ben sadece..." Sinirli bir şekilde iç çektim. "Siktir et. Bir önemi bile yok."

"Senin yerinde olmak için adam öldürürdüm, Joe." Alec bana fazladan bir kafam varmış gibi baktı. "Senin doğal yeteneğine ve hızına sahip olmak için de öyle. Ne kadar inanılmaz yetenekli olduğunu anlamıyorsun, dostum. Takımımızdaki herkes seninle seve seve yer değiştirirdi."

Benim için gerçekte nasıl olduğunu bilselerdi.

Ya da kafamın içinde yaşamanın nasıl bir his olduğunu.

"*Hurling* benim tüm geleceğim değil," diye açıklamaya çalıştım. "Kavanagh'nın ragbisi gibi faturalarımı ödemeyecek. Söylemeye çalıştığım buydu. Bu hayatımdaki en önemli amaç değil, benim için dünyanın sonu da değil."

"Dünyalardan bahsetmişken." Küçük bir kız grubu salona girdiğinde Podge kaburgalarımı dürterek kıkırdadı. "Görünüşe göre seninki sarsılmak üzere."

"Bir sarışın, bir esmer ve bir kızıl saçlı bara giriyor. Edepsiz bir şakanın başlangıcı gibi." Alec esprisinin ardından içkisinin kalanını başına dikti. "Hangisini daha çok istediğimi bilmiyorum."

Ragbi masasındaki çocuklardan biri, "Bacakların güzelmiş, sarışın. Ne zaman açılacaklar?" diye seslendi.

"Yatma vaktin çoktan geçti, ufaklık."

Söz konusu bacakların, geçen gece boynuma dolandığında neredeyse kan dolaşımımı kesen bacaklar olduğunu hemen anladım.

Siktir...

Anında tepem atmıştı, büyük bir parçam onun durduğu yere gitmek ve o şerefsizlerin önünde ona sahip çıkmak istedi. Aramızdaki her neyse, tam olarak herkesin bildiği bir şey değildi. Bunun başlıca nedeni, biricik kızı olan yasak meyveyi kokladığımı öğrenirse Tony'nin aletimi kökünden kesecek olmasıydı. Aynı zamanda oraya gidip kavga çıkarırsam, normalden daha da psikopat görüneceğim anlamına geliyordu.

Ayrıca Molloy hemen herkese karşı kendini savunabilecek kapasiteye sahipti.

Ben dahil.

Ragbi masasından, "*Ooo!*" sesleri ve "*Yandın, oğlum!*" nidaları yükseldi. Bir diğeri araya girerek, "Rüya gibisin," diye seslendi.

Arkadaşlarıyla birlikte barmenin içkilerini hazırlamasını beklerken, "Öyleyse uykuna geri dön," dedi Molloy.

"Tatlım, neden buraya gelip yüzüme oturmuyorsun?" Başka biri daha şansını deneyip olağanüstü fiyaskoyla sonuçlanan bir çıkış yaptı.

"Neden?" Molloy barmenden içkisini aldıktan sonra bizim masaya doğru yürürken tatlı tatlı konuştu. "Burnun aletinden daha mı büyük?"

Ragbi masasından kahkahalar yükseldi. Molloy salonun diğer ucundan bana gülümsediği anda göğsüme yayılan sıcaklık dalgasına engel olamadım.

Bu kız bir başkaydı.

Gülümsemesi göğsüme donuk bir sızının yerleşmesine neden olmuştu.

Kızıl saçlı komşusunun, Molloy ve Casey'yle vedalaşarak Tommen masasına katılışını izledim. Doğruca Shannon'ın arkadaşının erkek kardeşine çok benzediğini düşündüğüm çocuğa doğru ilerliyordu.

Masamıza gelip Alec'in yanına oturduğunda, "İyi akşamlar, beyler," dedi Casey neşeyle. "Size katılmamızın sakıncası var mı? Katie, Tommen'daki arkadaşının yanına gitti ama biz kendi çocuklarımızla oturmayı tercih ederiz."

"Rahatınıza bakın."

"Bu gece çok iyi görünüyorsun, Al."

Alec'in yanakları kıpkırmızı oldu. "O," diye fısıldadı Podge'a. "O benim favorim."

Podge sırıttı. "Eminim öyledir."

"Tebrik etme zamanının geldiğini duydum, Joe. Mack bize senin ikinci lige çağrıldığını söyledi."

"Sağ ol, Case," dedim gözlerimi ceketini çıkarmakta olan Molloy'dan ayırmadan. Lanet olsun, kalbim zaten hızlanmamış olsaydı bile o kısa kırmızı elbisesini görünce göğsümde gümbürtüyle çarpardı.

Kızın gerçek dışı bir vücudu vardı.

Cidden, tamamen başka bir şeydi.

Uzun boylu ve sarışındı. Mükemmel dolgunluktaki kıçı, doksan beş beden muhteşem memeleriyle birlikte vücudundaki tüm kıvrımlar yerli yerindeydi. Diğer masadaki erkekleri şanslarını denedikleri için suçlayamazdım.

Bir meleğin yüzüne ve bir şeytanın diline sahipti.

Zarafetle bankta tam yanıma otururken, "Beyler," diyerek masadakileri selamladı Molloy. Bakışları bana kaydı. "Joey."

Dudaklarım seğirdi. "Molloy."

"Güzel gömlek."

"Güzel bacaklar."

Podge doğrudan sohbete girdi. "Kızlar, bu gece içki içmeye mi çıktınız, yoksa gece takılacak birilerini bulmaya mı?"

"Bugün doğum günüm olduğuna göre, kesinlikle takılmak niyetindeyim." Casey güldü. "Eğer doğru adam yeterince kibarca sorarsa."

"Doğum günün kutlu olsun," dedik üçümüz aynı anda.

Casey sırıttı. "Teşekkürler, çocuklar."

"Peki ya sen, Aoife?" diye sordu Podge. "Ricey'yle aranızdaki ilişkinin en sonunda bittiğini duydum. Akıllıca davrandığını söylemeliyim, kızım."

"Aynen," dedi Casey onaylayarak. "Özellikle de siz ayrıldıktan bir saat sonra Danielle'e mesaj atmaya başladığı için."

Molloy'un yüzünde hâlâ Paul'den rahatsız olduğunu gösteren herhangi bir belirti aradım. Bu haber karşısında gözünü bile kırpmadı.

"Evet, ayrılığınızla ilgili bir şeyler duydum." Alec kaşlarını oynattı. "Ricey'nin, ikinizi birbirinizin yüzüne yapışırken yakaladığını duydum."

Gözlerimi devirdim. "Yalan."

"Evet," diye onayladı Molloy. Şeytani bir sırıtışla *Smirnoff Ice** şişesinden bir yudum almak için pipetini kullandı, ardından elini masanın altına kaydırıp bacaklarımın arasına ulaşana kadar durmadı. "Hepsi yalan."

Yüce Tanrım.

Vücudumu derin bir ürperti kapladı. Bu kız beni zayıf düşürüyordu. Çılgıncaydı ama onunla birlikteyken her şeyi unutuyordum. Zaman, okul, *hurling* ve ev gibi şeyleri... hatta bana *babamı* bile unutturuyordu.

"Peki ya sen, Molloy?" Hızla sertleşen aletimi avuçlamasını engellemek için elimi masanın altına kaydırdım. "Bu gece avlanmaya mı çıktın?"

"Biliyor musun, Joe," dedi alaycı bir cevapla. "Sanırım çıktım."

"O zaman dikkatli ol." Ona sırıtarak karşılık verdim. "Çünkü bu gece dışarıda bazı kötü herifler olduğunu duydum."

"Bunu öğrendiğim iyi oldu," diye mırıldandı Molloy. "Daha sonra beni eve bırakması için kendime kötü bir çocuk bulmayı düşünüyorum. Duyduğuma göre tam *yerine* vuruyorlarmış."

"Seni karanlıkta yalnız yakalarsa, doğru noktadan daha fazlasını vurur," dedim ona kısık sesli bir uyarıyla. "Bu tehlikeli bir davranış. Baban gelip seni almalı."

"Tehlikeli kulağa tam da aradığım şeymiş gibi geliyor," diye fısıldadı. Bana dokunmak için elini bir kez daha masanın altına uzattı ama bu sefer ona karşı hazırlıklıydım.

"Buna devam edersen, Molloy." Hızla atılıp elini yakaladım, dudaklarım kulağına değecek kadar yaklaştım. "Seni daha sonra karanlıkta bulmayı sabırsızlıkla bekleyecek."

* Beyaz şarap, şeker ve limonla yapılmış aromatize şarap bazlı kokteyl bir içkidir. (ç.n.)

Zorlukla nefes alırken, "Penceremi onun için açık tutacağım," dedi fısıltıyla.

"Bacaklarını da açık tutmalısın." Eğilip o dolgun, kırmızı dudaklarını öpme dürtüsüne karşı koyarak fısıldadım. "Duyduğuma göre am yalamayı seviyormuş."

İçinden derin bir ürperti geçti ve uyluklarını birbirine bastırdıktan sonra sakinleştirici bir nefes alıp ayağa kalktığında gülümsedim. Bir parmağını kolumda gezdirirken, "Hemen dönerim," diye fısıldadı. "Biraz temiz havaya ihtiyacım var."

"Bir sigaraya ihtiyacım var." Ayağa kalkmadan önce üçe kadar saymayı bile başaramamıştım.

"Hepsi yalandı, değil mi?" Alec, muhteşem sarışının peşinden gidişimi izlerken sırıttı. "Aynen, dostum, sana inanıyorum."

2 NİSAN 2004
BİR KANAT OYUNCUSU TARAFINDAN BASILDI
AOIFE

Sırtım tuvaletlerin önündeki boş koridorun duvarına çarptıktan bir saniye sonra Joey'nin bedeni benimkine yaslandı.

Dudakları benimkileri ele geçirirken, "Anlamıyorsun, Molloy," diye homurdandı. Elleri doğruca kalçalarıma uzanıp beni sertçe kendine doğru çekti. "Benim kafamda bir bozukluk var. Doğru çalışmıyorum. Bağımlı oluyorum. Çok fena bağlanıyorum ve buna devam edersek bırakmayacağım. Bırakamayacağım."

Amacı beni korkutmaksa, başarısız olmuştu. Söyledikleri tam tersi bir etki yaratmıştı.

"Güzel," diye nefes aldım. "Çünkü bunu yapmanı istemiyorum."

"Siktir, Molloy."

Dudaklarını kendiminkiyle birleştirerek gömleğinin eteklerini çekiştirdim. Davranışımın pervasızlıktan daha fazlası olduğunu biliyordum ama tenini hissetmek için yanıp tutuşuyordum.

Son zamanlarda doğru yolda kalmak için elinden geleni yapıyordu ve ben de çabalarını ödüllendirmeye kararlıydım. Ellerimi gömleğinin altına kaydırıp soğuk parmaklarımı sıcak tenine değdirdiğim anda, dudaklarından kopan keskin tıslamanın keyfini çıkardım. "Tanrım, donuyorsun."

"O zaman beni ısıt." Nefesim dudaklarına karışırken ellerini tutup kıçıma yönlendirdim. "Çünkü seni istiyorum."

"Bunu söylemeye devam edersen," diye uyardı beni sıkarak. "Bana sahip olacaksın."

Bu heyecan verici bir düşünceydi.

"Güzel."

Bedenini bana bastırdı. "Beni istiyor musun?"

"Evet."

Dizini bacaklarımın arasına sokup uyluklarımı araladı. "Ne kadar?"

Tırnaklarımı kabaca karnında gezdirdim. "*Çok.*"

Bir an sonra eli elbisemin altına kaydı, tangamın kumaşını kenara itip saniyeler içinde iki parmağını içimin en derinlerine itti. "Bunu mu istiyorsun?"

Nefesim kesildi. "Joe."

Ardından parmaklarıyla tüm vücudumu titreten harika bir şey yaptı. "Bacaklarını aç."

Titreyerek başımı duvara yaslayıp bacaklarımı açtım. "Daha geniş."

"Joe, ben..."

Klitorisimi parmaklarken, "Daha geniş," diye homurdandı.

Pervasızca bir bacağımı kaldırdım ve topuğumu arkamdaki duvara dayayarak kendimi ona tamamen açtım.

"Aferin kızıma."

"Pislik." İçimi yasak bir ürperti kapladı. "Hey, Joe?"

"Evet?"

"Canımı yakma, tamam mı?"

Eli içimde hareketsiz kaldı ve kaşlarını çattı. "Şimdi canını yakıyor muyum?"

"Hayır. Yaptığın şey harika hissettiriyor." Nefes nefese başımı sallayıp devam etmesi için kalçalarımla onu cesaretlendirdim. "Sadece babamın annemi incittiği gibi beni incitme, tamam mı?"

Tekrar hareketsiz kaldı. "Molloy."

Dokunuşuna doğru kıvrılarak, "Durma," diye inledim. "Seni istiyorum."

"Sana bunu yapmayacağım." Dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Söz veriyorum."

"Güzel." Dudaklarına karşı düzensiz bir nefes vererek kalçalarımı salladım ve sırıttım. "Şimdi çeneni kapatıp beni boşalt."

"Parmaklarımla kendini becer." Dilini altdudağımda gezdirdikten sonra dudaklarımı tamamen ele geçirdi.

"Ah, Tanrım."

"Çok güzelsin."

"Becer beni, Joe."

"Becereceğim."
"Şimdi becer."
"Becereceğim, Molloy."
"Tamam."
"Ama bu gece değil."
"Joe."
"Hazır değilsin."
"Hazırım."

Başını iki yana sallayarak bana yaklaştı ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Daha çok zamanımız var."

Bacaklarımın arasına uzanıp parmağını daha derinlere iterken, "O zaman durma," diye nefes nefese cesaretlendirdim. "Asla durma."

"Selam, muhabbet kuşları. Bana aldırmayın. Ben de şimdi somonu suya bırakmaya gidiyordum*."

Ellerim hızla elbisemi aşağı çekmek için uzanırken boğuk bir sesle, "Aman Tanrım!" dediğimde Joey isteksizce elini çekti.

Joey öfkeden deliye dönmüş halde bize sırıtan Tommen üniformalı, iriyarı sarışın çocuğa ters ters baktı. "Patlamış mısır ister misin, göt herif? Siktir git buradan."

Bize hâlâ kurt gibi sırıtarak, "Hayır, hayır, ihtiyacım olan her şeye sahibim," diye cevapladı. "Ama size biraz yardımcı olabilirim." Cebinden bir prezervatif çıkarıp Joey'ye uzattı. "Seks eğlencelidir falan ama en iyisi eldiven takarak yapmak..."

"Ciddi misin sen?" dedim gülerek. Bu tuhaf çocuk yüzünden hem telaşlanmış hem de eğlenmiştim. "Seks yapmıyoruz."

"Henüz." Sarışın çocuk bana göz kırpıp kıkırdadı.

Kavgaya hazır bir tavırla, "Dinle beni, pislik," diye hırladı Joey. "Senin o pahalı okulunda işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyorum ama benim geldiğim yerde böyle bir numara çekersen kıçına tekmeyi yersin. Yani benden ve kız arkadaşımdan uzaklaşmaya başlamazsan, kafanı omuzlarından ayırıp kıçına sokarım."

"Gibs!" Neyse ki daha uzun boylu, siyah saçlı bir çocuk kapı

* Yazar burada balık ve su benzetmesi üzerinden tuvalet ihtiyacını gidermeyi göndermeyle anlatmaktadır. (ç.n.)

aralığından seslenerek araya girdi. "Onları rahat bırakır mısın, seni ucube. Senin gereksiz yorumlarına ihtiyaçları yok."

"Selam, kaptan," dedi Gibs neşeyle. "Sadece bazı güvenlik önlemleri alıyordum."

Siyah saçlı çocuğun gözleri arkadaşının elindeki prezervatife takılınca sesli bir şekilde inledi. "Tanrım."

Başını iki yana sallayarak koridorda ilerledi ve hemen arkadaşının koluna girdi.

Sarışın delikanlıyı salona doğru götürürken, "Yanımdakinin kusuruna bakmayın," dedi. "Fazla şefkatli bir *Labrador* gibidir. Tamamen zararsız, sosyalleşme ve görgü kurallarından bihaberdir."

Arkadaşı onu götürürken sarışın çocuk, "Sadece arkadaşça davranıyordum," diye itiraz etti. "Kibar olmak güzeldir, Johnny."

"Evet, öyle olduğunu biliyorum Gibs ama o insanlar yabancı ve senin yabancılarla konuşman konusunda ne demiştik?"

"Konuşmamamı mı?"

"Aynen öyle."

Salon kapısı arkalarından kapandığında Joey dönüp bana baktı. "Bu gerçekten oldu mu?"

Bir kahkaha atıp omuz silktim. "Sanırım oldu."

12 NİSAN 2004
BİRLEŞME OLMADAN SEKS
JOEY

Boyumdan büyük işlere kalkışmıştım. Bir öpücükle başlayan ilişki birkaç ay süren öpüşmelere dönüşmüş, işin içine bir yığın ön sevişme de karışmıştı. Temelde Molloy ve benim yaşadığımız şey, seks yapmadığımız ama duyguları fazlasıyla hissettiğimiz seks amaçlı bir ilişkiydi.

Evet, duygulara kapılıp birileriyle yattığım olmuştu.

Gerçekten bir dâhiydim.

Asla bir ilişki içinde olmak istememiştim.

Kimsenin onlara veremeyeceğim bir şey için bana bağımlı olmasını istememiştim. İşte bu noktada işler karışıyordu çünkü bir şekilde, Molloy'la durumumuz tam olarak buna dönüşmüştü.

Okuldaki herkesin ilişkimizin bir haftadan fazla sürmeyeceğini ya da kafamın karışacağını fısıldadığını duymak, beni ona bağlı kalmaya... onunla birlikte olma kararımın arkasında durmaya daha da kararlı hale getirmişti. Onların bana olan inançsızlığı, aramızdaki bu şey her neyse onu berbat *etmeme* konusundaki kararlılığımı güçlendirmişti.

Molloy'dan önce başka kızlarla birlikte olmuştum ama okuldaki kızların beni sandığı gibi seksten başka bir şey düşünmeyen bir zampara değildim.

Onun da benim için bunları düşündüğünü biliyordum.

Okulumuzdaki tüm kızları becerdiğim söylenemezdi.

Yalnızca birkaçıyla birlikte olmuştum.

Ayrıca, aramızda olan şey bu değildi.

Birlikte olduğumuzda, bunun nedeni aklımı kaçırmış olmam ve o anın içinde kaybolmaya çalışmam değildi. Onunla birlikte olmak aklımın başımda kalmasını sağlıyordu çünkü onu hatırlamak *istiyordum.*

Onunlayken kaybolup gitmeyi değil, o anın *içinde* olmayı istiyordum.

Çünkü o Molloy'du.

Arkadaşımdı.

Hatta en iyi arkadaşım olabilirdi.

Beni içinde bulunduğumuz ana döndürerek, "Bu konuda bir şey yapacak mısın?" diye sordu Podge. Elindeki kaşığı gözümüzün önünde sallarken Molloy'un, Ricey'yle hararetli bir tartışmaya girmiş gibi göründüğü yeri işaret ediyordu.

"Onun bekçisi değilim, dostum." Sandalyemde arkama yaslanıp tıka basa dolu kantini inceledim. Molloy kantin kuyruğunda bekliyor, Ricey ise dibinde duruyordu. "Kendi başının çaresine bakabilir."

"Sen ondan daha iyi bir adamsın," dedi Podge. "Çünkü durum tam tersi olsaydı ve sen onunla bu şekilde şansını deneseydin, Ricey çıldırırdı."

"Bu onun hatasıydı." Gözlerim kısacık eteğinin zar zor kapattığı nefis kıçına takılmıştı. "Onu bir kafese koyup üstüne, ***bak ama dokunma*** yazan bir etiket yapıştırabileceğini sandı." Başımı salladım. "O kız kendi başına bir birey, dostum. İnan bana. Kimse onu kafese kapatamaz."

Podge kıkırdadı. "Sen hariç."

Salonun karşı ucundan bana gülümsediğinde kalbimin gümbürtüyle atmaya başladığını hissederken, "Hayır, dostum," diye düzelttim. "Özellikle de ben kapatamam."

23 NİSAN 2004
HER ZAMAN AÇIK KAPILAR
JOEY

Bela. Başım büyük beladaydı ve bu karmaşaya ek olarak bazı büyük değişiklikler yaşıyordum.

Bir kere, on yedi yaşıma bastığımdan beri evdeki her şey giderek kötüleşiyordu.

Babam bugünlerde normalden daha fazla içiyordu, bunun da tek bir anlamı vardı.

Annem her zamankinden daha fazla *Valium**'la kendi kendini tedavi ediyordu. Bu durumu, geçen geceyi atlatabilmek için zulasına girip ilacın neredeyse tamamen bittiğini gördüğümde fark etmiştim.

Shannon okulda sürekli zorbalığa uğruyordu.

Çocuklar gergindi.

Ben de tedirginliği çoktan aşmıştım.

Kendimi bildim bileli, evde işler sarpa sardığında durumla başa çıkma mekanizmam hep anneminkine benzer olmuştu. Tek fark, ihtiyaç duyduğum şey için bir doktordan reçete almamış olmamdı.

Buna ihtiyacım vardı.

Hem de çok.

Molloy bile bu gece hissettiklerimi hafifletemezdi.

Şerefsiz babam yüzünden çektiğim onca şeyden sonra mümkün değildi.

Vücudum hiç bilmediğim şekillerde ağrıyordu ve bana yardım edebileceğini bildiğim tek bir şey vardı.

Buna ihtiyaç duyacak kadar zayıf olduğum için kendimden nefret ediyordum.

Cuma gecesi geç saatlerde evinin oturma odasına girdiğim-

* Anksiyete bozuklukları, kas spazmları veya alkol yoksunluğu gibi semptomların tedavisinde kullanılan bir ilaçtır. (ç.n.)

de, "Bu geçen bizim hovarda pislik değil mi?" diye sordu Shane. "Hangi cehennemde saklanıyordun, Lynchy? Param için gelip bacaklarını kırmak zorunda kalacağımı sanıyordum."

Oda resmen duman altıydı, alkolün keskin kokusuna karışan seks, idrar, ot ve köpek kokusu oldukça yoğun bir şekilde hissediliyordu.

Tanrım.

"Meşguldüm." Kucağına bir tomar banknot bırakıp başımı köşedeki üç yaşlı adama doğru eğdim. "Bu konuda iyi olduğumu biliyorsun."

"Doğru." *Bullmastif** cinsi üç köpeğinden birini kanepeden uzaklaştırarak bana oturmamı işaret etti. Hayır diyecek kadar aptal ya da intihara meyilli değildim, bu yüzden o paramı saydıktan sonra cebine koyarken ben de oturdum.

"Ee, neler oluyor, dostum?" diye sordu. "Neden son zamanlarda seni buralarda göremiyorum? Yine doğru yola mı döndün?"

"Onun gibi bir şey," dedim bana uzattığı sigarayı elinden alarak. "Gözden uzak duruyorum."

"Seni anlıyorum, dostum," derken anlamış gibi başını sallıyordu. "Geçen hafta kız kardeşinin saldırıya uğradığını duydum. Üzücü bir olay. Yine de ilaç için aramadığında şaşırmıştım."

"Söylediğim gibi." Başımı geriye atıp ciğerlerimdeki dumanı yavaşça boşalttım. "Dikkat çekmemeye çalışıyorum."

"Ama artık geri döndün."

Teslimiyet içinde iç çektim. "Evet."

Geri döndüm.

Kanepenin altından bir teneke kutu çıkarıp kapağını kaldırırken, "Aferin sana, dostum," dedi düşünceli bir tavırla. Belli ki kafası güzeldi. "Peki ne var ne yok? Ailen nasıl?"

"Her zamanki şeyler..." Hap zulasını karıştırmasını izlerken derin bir nefes daha çektim. "Sıradan bir gün."

"512'den daha güçlü bir şey ister misin?" Elinde bir torba kahverengimsi toz tutuyordu. *Eroin.* "Aklını başından alma garantili."

* İngiltere'ye Romalılar tarafından getirilmiş, çok eski çağlardan beri bilinen Asya kökenli bir köpek cinsidir. İngiliz bekçi köpeği olarak bilinir. (ç.n.)

"Hayır." Başımı iki yana salladım. "Sadece *oxy*."

"Daha sert bir şeye ihtiyacın olduğunda yerimi biliyorsun." Memnuniyetle mırıldanarak hapları küçük bir poşete doldurdu. "Çocuklardan birinden duyduğuma göre düzenli bir amcığın varmış."

Ona gidip kendini becermesini söyleme isteğime karşı koydum.

Daha önce de söylemiştim. İntihara meyilli değildim.

"Hepimiz bilmiyor muyuz, dostum?"

Shane güldü. "Çekingenlik etme, pislik. *Dinniman*'daki şu barmen kızla güzel bir ilişki kurmanın peşinde olduğunu duydum. Şu güzel bacaklı sarışınla."

"Yani?" Bu işin gidişatından hiç hoşlanmadığım için gerilmiştim. Molloy'u biliyor olması beni rahatsız ediyordu çünkü bu beni takip ettiği anlamına geliyordu. "Sana ne bundan?"

"Biraz yan gelirle ilgilenir mi? Memelerini para kazanmak için..."

"Onu planlarının dışında tut," dedim ayağa kalkarken. "Aklından bile geçirme, nokta. Onun hiçbir şeyle alakası yok."

"Belli ki var," diye alayla kıkırdadı. "Sadece ona sor." Üstelemeyi sürdürdü. "Kıza sor bakalım, birkaç şey değiştirerek kolay para kazanmaya açık mı..."

"Hayır," dedim öfkeyle. "Böyle bir şey olmayacak. O sizin gibi değil."

"Yani *bizim* gibi değil mi?" diye dalga geçti.

Derin bir nefes daha çektikten sonra esrarlı sigarayı ona uzatıp, "Ben torbacı değilim, Shane," dedim sessizce. "Hiç olmadım, olmayacağım da."

"Meşhur son sözler." Kapıya doğru ilerleyişimi izlerken kıkırdadı. "Sakin ol, dostum. Senin kıza bakmayacağım."

"Benim sınırım o," diye uyardım. "Ona bakarsan her şey biter, duydun mu?"

"Evet, evet, her şey yolunda." Elindeki küçük çantayı sallayarak tekrar kıkırdadı. "Bir şey mi unuttun?"

Sinirli bir nefes verip çantayı kaptığım gibi hızla cebime soktum. "Teşekkürler."

Kapıdan çıktığım sırada, "Her zaman yanında olduğumu unutma," diye seslendi arkamdan ben çıkarken. "Kapım her zaman açık."

"Evet, biliyorum."

Sorun da bu zaten.

24 NİSAN 2004
TUHAF RÜYALAR VE GEZİNEN ELLER
AOIFE

"Dün gece garip bir rüya gördüm."

"Öyle mi, Aoife, canım?" diye sordu babam.

"Evet, gördüm." Babamın üzerinde çalıştığı, krikoyla kaldırılmış arabanın yan tarafına kalçamı yaslayarak dramatik bir şekilde iç çektim. "Bu sabah uyandığımda tamamen sırılsıklam olmuştum."

Bir anahtarın yere çarpma sesinin ardından, "Yüce Tanrım," diyen yakarış kulaklarımı doldurdu.

Zaferle sırıttım.

Elindeki yağ çubuğuyla arabanın kaputunun altına girerken, "Joey, iyi misin, delikanlı?" diye sordu babam. "Alt koruma kapağı nasıl gidiyor, evlat?"

Joey'nin üst bedeni tamir ettiği arabanın altında saklıydı. Bir küfür daha mırıldandıktan sonra, "İyiyim, Tony. Neredeyse bitti," dedi babama.

"Aferin sana, delikanlı." Babam dikkatini tekrar bana çevirdi. "Aoife, biliyor musun, tatlım. Gece boyunca bu kadar çok terliyorsan, bu bir şeyin geldiğine işaret eder."

"Evet, kesinlikle geliyormuşum gibi hissettim..."

Arabanın altından bir takırtı daha duyuldu. "Siktir."

"O sırada bir şeyle uğraşıyordum." Babama tatlı tatlı gülümsedim. "Ama şimdi iyiyim, baba."

"Aferin kızıma." Babam gülümsedi, ardından dikkatini ofiste çalan telefona verdi. "Buna cevap versem iyi olur."

"Evet, gerçekten açmalısın, baba."

Aceleyle çalan telefona doğru giderken, "Bir dakika içinde dönerim," dedi mırıldanarak.

Ofis kapısını arkasından kapattığında, "Acele etme, baba," diye seslendim. "Lütfen."

"Babanın yanında benimle kafa mı buluyorsun?" Joey araba-

nın altından çıktı, tekerlekli tamirci kızağında uzandığı yerden yukarı baktı. "Bu çok alçakça, Molloy."

Yavaşça kucağına otururken, "Onun yerine seni becermeme ne dersin?" diye takıldım. "Hmm, Joe?"

"Lütfen," dedi inleyerek. Elleriyle kalçalarımı kavradığında bacaklarımı iki yana açmış, aletinin üzerine oturmak üzereydim. "Bunu bana yapma."

"Beni istemiyor musun?"

"Molloy."

Bedenimi kıvırıp kızağın üzerindeki vücudunun ileri geri sürünmesini sağlarken, "Bu şeyin üzerinde çok eğlenebiliriz," diye mırıldandım. "Benimle oynamak istemiyor musun, Joe?"

Kalçalarımı sıkıca tutarak, "Lütfen," diye yalvardı. "Seninle daha sonra oynayacağım."

"Peki." Nefes nefese onun üzerinden kalkıp yeniden arabaya yaslandım. "Dün gece gerçekten seninle ilgili bir rüya gördüm."

"Öyle mi?"

"Hı hı. Destansı bir rüyaydı." Mavi tulumun içindeki kalçasını ayağımla dürterken sırıttım. "Uyandığımda gerçekten sırılsıklamdım."

"Tamam." Joey hızla ayağa fırladı, el arabasından bir bez aldı ve yağ lekeli ellerini sildi. "Bunları önümüzdeki dört saati babanla geçirmek zorunda olduğum bir zamanda dinleyemem."

Söylediği tek kelimeyi bile dinlemeden, "Casey ve ben şehirdeki on sekiz yaş üstü bir gece kulübüne gizlice girmeyi başarmıştık," diye anlatmaya başladım. "Beni sigara içilen alanda bir adam için ekti ve ben dans pistinde tek başıma kaldığımda sen ortaya çıktın."

"Hepsi bu mu?" Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Destansı rüyan bu mu?"

Bir adım yaklaştığımda aramızda mesafe bırakmak için hızla iki adım geri çekilmesine gülerek, "Hepsi değil," dedim fısıltıyla. "Benimle flört ettin ve bana bir bira ısmarladın."

"Vay canına. Ne kadar da centilmenmişim."

"Beni tuvalete götürüp lavabonun üzerinde becerdiğinde öyle değildin."

"Lavabonun üzerinde mi?" Şimdi ilgisini çekmiştim. "Bu senin için nasıldı?"

"Destansıydı." Gülümsedim. "Tabii bu ilk seferimiz değildi. Rüyamda aylardır seks yapıyorduk."

"Evet," dedi gülerek. "Benimkinde de."

"Komik." Ona doğru bir adım daha attım. "Sonrasında benimle eve geldin. Çok... üzgündün."

"Üzgün mü?" Kaşları çatıldı. "Az önce seni bir gece kulübünün tuvaletinde becerdim, Molloy. Neden kendimden memnun olmaktan başka bir şey hissedeyim ki?"

"Nedenini söylemedin." Ona biraz daha sokuldum. "Eve gidemeyeceğin konusunda çok kararlıydın. Bu yüzden benimle yattın ve bütün gece birlikteydik." Titrek bir nefes verdim. "Gördün mü? Destansı bir rüyaydı."

"Dün gece gördüğüm rüyaya benziyor," dedi düşünceli bir ifadeyle. "Ama beni becerirken üstümdeydin ve ben buna *üzülmekten* çok uzaktım..."

"Joe, arayan Mary Dineen'di." Babam ofisin kapısından seslenince Joey'nin benden neredeyse sıçrayarak uzaklaşmasına neden oldu. "Yolun yarısındaki döner kavşakta arabası bozulmuş."

"Ona kafa contasından bahsetmişti." Joey fısıltıyla konuşurken sırıtıyordu. "Peki dinledi mi?"

"Kadına o contanın on altı kilometre daha dayanamayacağını söylemiştim. Peki dinledi mi?" diye homurdandı babam.

Joey göz kırptığında babamı bu kadar iyi tanıması beni biraz rahatsız hissettirdi.

"Şimdi olması gerekenden çok daha fazlasını ödeyecek." Babam hayal kırıklığıyla başını sallayıp çekicinin anahtarlarını aldı. "Cimri ihtiyar."

"Seninle gelmemi ister misin?"

"Hayır, evlat. Sen burada kal. *Rover*'ın yağ değişimini bitirdiğinde bugünlük paydos edebilirsin. Günün yarısını bu işi çözmeye çalışarak geçireceğim."

"Bana uyar."

Kamyonetine tırmanırken, "Aferin sana, evlat. Giderken her şeyi kilitlemeyi unutma," diye seslendi babam. "Aoife, eve dönmek ister misin, yavrum?"

"Hayır. Ben iyiyim, baba." Arkasından seslenip motoru çalıştırdığı sırada babama el salladım. "Arabam yanımda," dedim onu memnun edeceğini bilerek.

"Aferin kızıma."

Tamirhaneden çıkmadan önce iki kez kornaya bastı.

"Şimdi." Tulumunun içinde sinir bozacak kadar seksi görünen çocuğa dönerek üzerine atıldım. "Nerede kalmıştık?"

"Yağ değişimini *bitiriyordum*," diyerek benden kaçındı. "Kendine hâkim olabileceksen, işim bitene kadar bana eşlik edebilirsin."

"Bunun neresi eğlenceli?"

"Molloy."

"Ne var? Bugün cumartesi. İzin günüm."

İşine sadık bir çırak gibi işe koyulurken, "O zaman gidip keyfine bakmakta özgürsün," dedi usulca. "Ben cumartesi günleri çalışmak zorundayım."

"Joe."

Başını iki yana salladı. "Hayır."

Bluzumun düğmelerine uzanıp en üsttekini açtım. "Eminim fikrini değiştirebilirim."

"Dışarı." Arabanın kaputunu çarparak kapattı. "Hemen dışarı çık."

"Peki, tamam," diye pes ettim. "Uslu duracağım, söz veriyorum."

Joey çalışırken ona eşlik etmek çok da sıkıcı bir deneyim olmadı. Araba tamiri konusunda neredeyse babam kadar bilgiliydi, üstelik bu kolay bir başarı değildi. Tamirci kızağına oturmuş, öğle-

den sonranın büyük bir bölümünü ileri geri giderek geçirmiştim. Bu sırada bolca sohbet etmiş, birbirimizle şakalaşmıştık.

Çalışmasını izlerken temizlik konusunda da son derece titiz olduğunu fark etmiştim. İşini bitirdiğinde her şeyi toparlayıp her somunu, cıvatayı ve aleti yerine koyuyordu.

"Peki plan nedir?" Babamın masasının üzerinde oturduğum yerden sordum. Bacaklarımı sallayarak büyük lolipop kutusuna uzandım ve kırmızı bir tane aldım. "Gecenin geri kalanında ne yapmak istiyorsun?"

Bana sırtını dönmüş lavaboda ellerini ovarken, "Eve gidip durumu kontrol etsem iyi olacak," diye itiraf etti. "Sabahın erken saatlerinden beri buradayım ve ben..."

Paketini açtığım lolipopu ağzıma atarak, "Hayır," dedim isyan dolu sesimle. "Eve gidemezsin."

Derin bir iç çekti. "Molloy."

"Bugün cumartesi gecesi," diye inledim. "Hem bütün gün işinin bitmesini bekledim."

"Biliyorum, seni anlıyorum ama evde sorumluluklarım var." Bana bakmak için döndü. "Önce seni eve bırakayım."

"Arabayı getirdim."

Gülümsedi. "Peki nasıl gidiyor?"

"Şok edici," diye itiraf ettim. "Üçüncü vitese geçemiyorum."

Joey bir kahkaha attı.

"Dinle." Masadan hızla indim, ona doğru ilerlerken baştan çıkarıcı görünmeye çalışarak en iyi hareketlerimi sergiliyordum. "Şuna ne dersin, sadece..."

"Eve *gitmeliyim.*" Göğsüne ulaştığımda kollarını belime sardı. "Bu bir istek meselesi değil, bir ihtiyaç meselesi, tamam mı?"

"Peki." Başımı göğsüne yaslayıp sessizce bir dizi küfür mırıldandım. "Peki ya," dedim hemen aklıma gelen fikirle. "İşini normalden bir saat önce bitirdiğine göre, o bir saati benimle birlikte evimde geçirebilirsin. Sonrasında seni eve bırakırım."

"Beni eve mi *bırakacaksın?*"

"İyi bir alıştırma olur. Sen de yapman gereken kontrolleri yapmak için zamanında evde olursun."

"Bilmiyorum, Molloy."

"Annem evde değil," deyiverdim hızla. "Kev de o ürkütücü pijama partilerinden birinde."

Baştan çıkarıldığını bakışlarında görebiliyordum. "Öyle mi?"

"Evet, yalnız kalırız." İstediğimi elde etmek için son vuruşu yaptım. "Boş bir evde, büyük bir yatakta ve dikkat dağıtıcı hiçbir şey olmadan."

Heyecanının büyüdüğünü karnımdaki baskıyla *hissettim.* "Ne yaptığını çok iyi biliyorsun, değil mi?"

Sırıtarak elini tutup çekiştirdim. "Hadi gidelim."

Sırtımın yatağa çarpmasıyla Joey'nin üzerime çıkması saniyeler içinde gerçekleşti.

Dudaklarına doğru gülerek dirseklerimin üzerinde doğruldum ve bacaklarımın arasına diz çöküp tişörtünü hızla çıkardıktan sonra bluzuma uzanmasını izledim.

Bluzumun düğmelerini açarak bir porno yıldızından daha hızlı bir şekilde sutyenimi çıkarabilmesinin keyfimi kaçırmasına ya da moralimi bozmasına izin vermedim. Bir geçmişi olduğu için ona kızamazdım. Üstelik ne kadar deneyimli olduğundan hiç bahsetmeyecek kadar nazikti, ben de bu deneyimin avantajlarından yararlanmaktan büyük mutluluk duyuyordum.

Her yönüyle bir kazan kazan durumuydu.

İkimiz de üstsüz kaldığımızda kalçalarımdan tuttu ve beni yatakta diz çöktüğü yere doğru sürükledi.

Hayal edebileceğim en baş döndürücü öpücükle dudaklarıma kapanırken, "Bir saat," diye uyardı. "Sonra gidiyorum."

"Tamam, tamam. Nasıl istersen, Joe," diye fısıldadım. Uyluklarımın arasına uzanıp kot pantolonumun üzerinden beni sertçe kavrayarak, doğruca klitorisimde yankılanan bir zevk sarsıntısına neden olduğunda yüksek sesle inledim. "Ah, Tanrım."

"Tanrım yok, sadece Joey."

"Şşşt." Ellerim saçlarını kavramış, bacaklarım beline kilitlenmiş halde üzerimde uzanan çocuğun dudaklarını öptüm. Şu anda insani ihtiyaçlarım açısından ona mümkün olduğunu düşünebileceğimden daha fazla muhtaçtım. "Ah, Joe."

Öfkeyle acının karışımıymış gibi görünen bir ifadeyle yüzünü buruşturdu. Büyük, nasırlı eliyle başımın arkasını kavrayarak boştaki elini aramıza soktu ve kot pantolonumun düğmesini ustalıkla açtı.

Fermuarı indirdikten sonra ona özel bir sihirle kumaşı kalçalarımdan aşağı doğru sürüklerken dudakları göğüslerime doğru ilerledi. Beni yalayıp emerken dili sertleşmiş meme uçlarımın üzerinde geziniyordu.

Kot pantolonumu çıkardığında vücuduma öpücüklerden bir yol çizerek dudaklarıma ulaştı.

Ağzımın içine hırlayıp bir kolunu sırtıma sardı ve beni üzerine alacağı şekilde yuvarlandık.

Bu hareket hiç çaba gerektirmeden çok *seksiydi.*

"Cidden çok beceriklisin." Titrek bir nefes vererek etrafımıza bakındım. "Ben fark etmeden eşofmanını bile çıkarmışsın. Gerçekten etkileyici."

Elleri külotumun bel lastiğine dolanmak için hareket etti. "Etkileyici olan sensin."

Ellerimi çıplak göğsüne yerleştirirken kalçalarımı kıvırıp *boxer*'ının içindeki ereksiyonuna sürtündüm. "Şu anda senin için çok ıslandım," diye itiraf ettim. "Bu delilik."

"Biliyorum." Kalçalarını yukarı doğru itti. "Seni hissedebiliyorum."

Söyledikleri *her yerimin* kasılmasına neden oldu.

"Yani." Parmağımı göğsünde gezdirdim, *boxer*'ının bel lastiğine ulaştığımda durdum. "Şimdi ne yapmak istersin?"

"Sen söyle, Molloy." Elleri kalçalarıma uzanıp güven verici bir şekilde sıktı. "Burada kararları sen veriyorsun."

"Ben mi?"

"Evet, sen." Dirseklerinin üzerinde doğrularak boynuma yumuşak bir öpücük kondurdu. "Bu konuda hızı sen belirle, ben seni izlerim."

Siktir.

Hırıltılı bir nefes verdim. "Yani sana seks yapmamızı istediğimi söylesem?"

"O zaman sana cüzdanımda prezervatif olduğunu söylerdim."

"Peki ya sana sadece kucağına oturup seni izlemek istediğimi söyleseydim?"

"O zaman hiç çekinmeden bakmanı söylerdim."

Kalbim çılgınca çarpmaya başladı.

"Joe?"

"Molloy."

"Cüzdanını al."

Gözleri alev alev yanıyordu. "Bu tempoyu mu ayarlamak istiyorsun, Molloy?"

Yavaşça başımı sallayarak, "Prezervatifi getir," diye fısıldadım. Kucağından inip tekrar yatağıma yerleştim.

Joey hiçbir şey söylemeden gri eşofmanının cebine uzandı, ardından cüzdanını alıp içinden folyo kaplı bir paket çıkardı.

Nefes nefese kalmış halde titreyerek kendimi sırtüstü yatağa bıraktım ve tangamın kenarına uzandım.

"Canımı acıtma, tamam mı?" Aklımdakini usulca söyleyip onun etkileyici büyüklükteki aletine prezervatifi takmasını izledim.

Aman Tanrım.

"Cidden," dedim boğulurcasına. Aramızdaki boşluğu kapatarak üstüme tırmandığında gözlerim ona kaydı. "Şey, bana karşı nazik ol."

Yavaşça başını sallayıp dudaklarıma bir öpücük kondurduktan sonra öpücüğü derinleştirdi. Beni o kadar şefkatle ve sevecenlikle öptü ki, yatağın içinde rahatladığımı hissettim.

Kendimi gevşemiş ve tahrik olmuş hissederek onu içime almak için bacaklarımın açılmasına izin verdim. Kalçalarımın arasına yerleşti, aletinin kalın başını girişime doğru hizalarken beni derinden öptü.

İşte o anda olanlar oldu.

"Hayır, bekle!" Sanki hayatımın alışkanlığıymış gibi en önemli anda taş kesilip zorlukla konuşabildim. "Özür dilerim... fikrimi değiştirdim."

Üzerimdeki bedeninin gerildiğini hissettim. Yüzünü boynuma gömdüğünde iniltisini duydum ve geleceğinden kesinlikle emin olduğum tepkiye kendimi zihinsel olarak hazırladım.

Tepki gelmedi.

Hatta çok daha tuhaf bir şey oldu.

Benzer bir pozisyonda olduğumuzda Paul'den duymaya alışkın olduğum gibi bana bağırıp çağırmak yerine, Joey boynuma bir öpücük kondurdu. Geri çekilirken, "Seni yine de boşaltmamı ister misin?" diye sordu.

Gözlerim irileşti. "Ne?"

"Seni boşaltmamı ister misin, Molloy?" Eğilip beni öperken tekrar sordu. "Seni boşaltmamı istiyor musun?"

"Bana kızgın değil misin?"

Kaşlarını çattı. "Neden kızgın olayım ki?"

"Çünkü tıkandım."

Kaşları daha da çatıldı. "Yani?"

Omuz silktim. "Yani sana umut vermiştim."

"Tanrım." Usulca kıkırdayarak dudaklarıma baş döndüren bir

öpücük daha kondurduktan sonra dizlerinin üzerine çöktü. Tamamen erekte olmuş aleti gururla zıplıyordu. "Benim seks düşkünü bir sapık olduğum, bacaklarının arasında olmadığım sürece seninle vakit geçiremeyeceğim yanılsamasına kapılmış gibisin."

"Değil misin?"

"Beni incitiyorsun."

"Bacaklarımın arasına girmek istiyorsun. Yalan söyleme."

"Kesinlikle bacaklarının arasında olmak istiyorum," diye tüm kalbiyle kabul etti. "Ama bunun için burada değilim."

"O zaman ne için buradasın, Joe?"

"Arkadaşlığın için."

"Komik."

"Arkadaşlığın için," dedi tekrar kararlılıkla.

"Gerçekten mi?"

"Buraya seks beklentisiyle gelmedim. Burada olma sebebim bu değil, sürekli gelmeye devam etme sebebim de bu değil."

"Ama *istiyorsun*, değil mi?"

"Tabii ki istiyorum." Aletini işaret etti. "Ama dürüstçe hazır olmadığını itiraf ettiğin bir şeyi yapman için seni zorlamayacağım." Derin bir nefes verip omuzlarını silkti. "Sonradan pişman olacağına şimdi söylemeni tercih ederim."

"İnanılmaz."

Hayır kelimesini duyup anlamını kavramış, şikâyet etmeden ya da çatışmaya çevirmeden kabul etmişti.

Bu çok ferahlatıcıydı.

Neredeyse söylediklerimden pişman olacağım kadar tahrik ediciydi.

"Senden asla pişman olmam, Joe." Doğrularak göğüslerimiz birbirine değecek şekilde oturdum. "Olamam. Asla. Seni çok önemsiyorum."

"Biliyorum." Gözleri alev alev yanıyordu. "Benden duymak istediğin kelimeler konusunda iyi olmadığımı da biliyorum."

Anlayışla, "Biliyorum," diye fısıldadım. "Sorun değil."

"Ama duygularım olmadığını asla düşünme," dedikten sonra dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Çünkü bir şeyler hissetmek için kendime izin verdiğim tek zaman seninle olduğum anlar."

7 MAYIS 2004
KARTLARI AÇMA ZAMANI
AOIFE

Joey: *Sonra*
Aoife: *kız*
Joey: *diliyle*
Aoife: *adamın*
Joey: *kalın*
Aoife: *aletinin*
Joey: *başını*
Aoife: *yaladı.*

"Orada mısın? Dünya'dan Aoife'ya?" Casey parmaklarını yüzümün önünde şıklatarak telefonumu elimden aldığı anda yüksek sesle inledi. "Off. Bir daha düşündüm de boş ver." Hınzır gülümsemesiyle telefonumu geri verdi. "Devam et ve onun sikini yala, kızım. Peki şu anda İnşaat dersi yok mu? Etrafı keskin testereler, elektrikli aletlerle çevriliyken çocuğa böyle mesajlar göndermek biraz riskli değil mi?"

Sırıtarak telefonumu kalem kutuma geri koydum, ardından tüm dikkatimi arkadaşıma verdim. "Ee, ne var ne yok?"

"Ne mi var?" Casey güldü. "Gerçekten böyle mi oynayacağız?"

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Ah, hadi ama." Gözlerini devirdi. "Aylar oldu. Herkes birlikte olduğunuzu biliyor. Bu çok açık. Okulda dedikodular almış başını gidiyor. Konuşulanlar olmasaydı bile aynı sınıftayken senin uzun bakışların, onun da kıyafetlerini yırtmak istiyorum bakışları her şeyi ele veriyor. Siz ikiniz kapalı kapılar ardında seksi küçük tavşanlar misali sevişmiyormuşsunuz gibi davranmaya daha ne kadar devam edeceksiniz?"

"Tanrım, Case. Neden daha yüksek sesle söylemiyorsun?" Dirseğimle onu dürterek tısladım. "Bay Ryan'ın sınıfın önünden seni duyduğunu sanmıyorum."

Biyoloji/Beden Eğitimi öğretmenimiz gözlüklerini burnuna doğru iterek, "Aslında duydum," diye onayladı. "Lütfen dersim bitene kadar tavşanların cinsel üretkenliğini tartışmaktan kaçının. Öğle aranız on dakika sonra başlayacak ve sabır bir erdemdir, kızlar."

Kahkahalarımızı ders kitabının arkasına saklayıp, "Özür dilerim, efendim," dedik koro halinde.

"Yani itiraf mı ediyorsun?" diye fısıldadı.

"Babam hâlâ küçük anlaşmamızdan haberdar değil. Öngörülebilir bir süre için bunun değişeceğini sanmıyorum. Joey hâlâ babamla çalışıyor, bu yüzden bilirsin işte, biz de ..."

"Babana fark ettirmeden mi takılıyorsunuz?" diye sordu buruk bir gülümsemeyle.

"Onunla seks yapmıyorum, Case."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Aslına bakarsan çok kolay, Case," dedim alaycı bir tavırla. "Tek yapman gereken bir erkeğin penisini vajinana sokmasına izin *vermemek*."

"Çok komik, sürtük." Başını sallayarak fısıldamak için yaklaştı. "Cidden, en az... üç aydır onunla takılıyorsun, değil mi?" Gözleri yuvalarından fırladı. "Nasıl olur da o çocukla *soyunmazsın?*"

"Onunla soyunmadığımı hiç söylemedim."

"*Detaylar*."

"Bir hanımefendi asla söylemez."

"İyi ki ikimiz de senin onlardan biri olmadığını biliyoruz." Daha yakına eğildi. "Tamam, yani henüz seks yapmıyorsunuz ama ateşli bir yiyişme var, değil mi? Biraz öpüşme, biraz parmaklama, aşağı tarafta ufak tefek oyunlar olmuyor mu?"

"Casey!"

"Bana nazlanma. Seni beş yaşımızdan beri tanıyorum, unuttun mu? Birbirimizin hayatı hakkında her şeyi biliyoruz, *hatırladın* mı? Üçüncü sınıftayken hamile olabileceğine inandığın için beni mesai sonrası doktora götürdüğün zaman da dahil. Çünkü Paul parmaklarını sokmaya çalışmadan önce mastürbasyon yapmıştı..."

Elimi ağzıma kapatıp, "Aman Tanrım, genç ve cahildim!" diye söylendim. "Ayrıca bu konuyu bir daha açmayacağına *yemin etmiştin.*"

"Evet ama hayatım boyunca *benim* tıbbi dosyamda kalacak," dedi kıkırdayarak. "Resepsiyon görevlisine *benim* adımı ve bilgilerimi verdiğini unuttun mu?"

"Çünkü o sırada sağlık kartın yanındaydı, annem benimkini çantasında saklıyordu." Eskiden ne kadar inanılmaz derecede saf olduğumu hatırlayınca yüzümü buruşturdum. "Tanrım, o zamanlar tam bir budalaydım."

"O zamanlar mı?"

"Komik."

"Pekâlâ, işimize dönelim." Casey dikkatimi çekmek için elini masaya vurdu. "Bana şu seksi detayları ver, Molloy. Ön sevişme var mı?"

Sırıttım. "Belki."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Oral var mı?"

Omuz silktim ama yüzüm ateşler içinde yansa da cevap vermedim.

"Ah, hadi ama." Kolumu tutup sıktı. "Kim kime yapıyor?"

Burnumu kırıştırarak itiraf ettim. "İkimiz de."

"Aman Tanrım!" En iyi arkadaşım seks hayatım için saçma bir coşkuyla beni alkışlarken, "Tamam, tamam, tamam. Peki Paul ve Joey arasında karşılaştırma yapacak olursak..." diye sordu.

"Ah, tüm gün boyunca cevabım Joey olur." Ona, *lütfen ama* diyen bir bakış attım. "Tartışılmaz bile, Case. Rakibi yok."

"Tanrım. Sanırım benim sokağımdaki çocuklar hakkında söylenenler doğruymuş." Casey hayranlıkla bir nefes verdi. "Dövüşür gibi sevişiyorlar; her şeyleriyle ve yüzde yüz çabayla."

"Casey!" Güldüm ve kolunu ittim.

"Katılmıyorum." Danielle arkamızdaki masadan öfkeyle fısıldayınca ikimiz de ona döndük. "En azından Paul'ün bir kızla birlikteyken gerçek anlamda işleyen bir beyni var."

Casey hemen ona karşılık verdi. "Evet. Sadece tek bir frekansta çalışan bir beyin; *ben, ben, ben.*"

Kahkahamı bastırmaya çalışmaktan en sonunda yüzüm balon balığına benzemişti.

Danielle ters ters baktı. "Kenar mahallelerde hayat nasıl gidiyor, Aoife?"

Ona sırıtarak karşılık verdim. "Harika, Danielle. Sorduğun için teşekkürler."

"Kenar mahalleler mi?" Casey homurdandı. "Kendine hâkim ol, kızım. İkimiz de biliyoruz ki Joe en iyi arkadaşım için seninle arasındakini bitirmeseydi, hâlâ mutlu bir şekilde *kenar mahallelerde* dolanıyor olacaktın."

"Hayır, yapmazdım," diye homurdandı. "Nedenini bilmek ister misin?"

"Hayır ama anlatacağından eminim," dedim usulca.

"Çünkü Joey Lynch yakışıklı ve karizmatik olabilir, kızları kendisine çeken milyonlarca başka özelliğe sahip olabilir ama kafadan çatlak. Elbette şu anda okuldaki kötü çocuk statüsü, ayrıca *hurley*'le top konusundaki ustalığıyla hayatının en iyi dönemini yaşıyor ama onun ulaşabileceği en iyi şey bu. O çoktan zirveye ulaştı."

Gözlerimi ona diktim. "Sen ne söylediğini bilmiyorsun."

"Önünde parlak bir gelecek olan bir çocuğu, geleceği olmayan bir çocuk için bir kenara atarak büyük bir hata yaptığını biliyorum."

"Siktir git, Danielle."

Öfkeli bir nefes verirken, "Ben de sana siktirip gitmeni söylerdim ama bunu zaten kendine yaptın," diye tersledi. "Dinle, Aoife... senin on üzerinden on olduğunu inkâr edecek kadar kalın kafalı ya da kindar değilim. Zekisin, komiksin, güzelsin ve birinci sınıftayken onlarca seçeneğin vardı. Okuldaki çocuklardan herhangi birini seçebilirdin ama Paul'ü seçerek akıllıca bir karar vermiştin. O bir *avukat* olacak, Aoife. Bir yerlere gelecek ve eğer ak-

lını başında tutmayı başarabilseydin, seni de yanında götürecekti. Seni çok seviyordu. Sana güzel bir ev, istikrarlı bir banka hesabıyla iyi bir hayat sağlayabilirdi.

"İkimiz de çok iyi biliyoruz, o tür bir gelecek bizim geldiğimiz yerden gelen kızların sıklıkla karşılaştığı bir şey değil," dedi başını sallayarak. "Ama okulun kötü çocuğunun cazibesine karşı koyamadığın için şimdi hapı yuttun." Kollarını göğsünde kavuşturup kaşlarını kaldırdı. "Çünkü Joey Lynch gibi oğlanlar, hayatta hiçbir yere ulaşamaz ve senin gibi kızlar da onlarla birlikte hiçbir yere gidemez. Bunun kanıtı için ailesine bakman yeterli."

"Kendine gel, Danielle," diyerek araya girdi Casey. "O kadar da derin değil."

"Öyle değil mi?" Danielle gözlerimin içine baktı. "Onun annesine benzemenin tadını çıkar, Aoife. Karnında Joey'den bir bebek olmadan altıncı yıl mezuniyetine kadar dayanabileceğinden şüpheliyim."

"Dinle, sürtük. Aoife sana hiç benzemez." Casey öfkeyle beni savunmaya geçmişti, buna minnettardım çünkü nutkum tutulmuştu. "Bir erkek çağırır çağırmaz külotunu indirmez. Ayrıca hayatında bir yere ulaşması için, Paul Rice'ın ya da başka bir erkeğin onu desteklemesine ihtiyacı yok. Bunu kendi başına gayet iyi yapar."

"Devletten aldığı yalnız ebeveyn parasıyla geçinirken, bebeğinin keş babası sonunda yasaları fazla zorladığı için bir hapishane hücresinde otururken yapar," dedi Danielle kuru bir sesle.

"Birinci sınıftan beri peşinden koştuğun *keşi* mi kastediyorsun?" diye çıkıştı Casey. "Kes şunu, Danielle. Kıskançlık kokuyorsun, kızım."

"Evet, *kıskanıyordum*. O gün onları birlikte gördüğümde içim acımıştı." Şimdi doğruca benimle konuşuyordu. "Ama sana kızmak yerine, sana teşekkür etmeliydim."

"Ne için?"

"Gelecekteki hayatını benimle değiştirdiğin için. Sen benim eski sevgilimle birliktesin, ben de seninkiyle." Gülümseyerek bile-

ğindeki parlak altın bilekliği gösterdi. "Senin aksine, bu yükseltmeyi takdir edeceğimden emin olabilirsin."

"Öyle mi? Peki bunu yaparken sana yüceltilmiş bir vitrin mankeni gibi davranılmasının tadını çıkardığından emin ol." Sandalyemde dönüp sırasına doğru eğildim. "Tüm o pahalı akşam yemekleri ve gösterişli hediyeler şu anda cazip görünebilir, Danielle ama parıltısı çabucak kaybolacak. O zaman onun için değerinin sadece güzel bir yüzle bir çift memeden ibaret olduğunu anlayacaksın." Daha sert bakışlarla konuşmaya devam ettim. "Çünkü o sende sadece bunları görecek. Paul senin fikirlerini *asla* umursamayacak ya da senin duygularını kendisininkilerin önüne koymayacak. Her şekilde ve her şeyde önce o gelecek. Eğer bunlar senin için yeterliyse, senin adına mutlu olurum. Samimiyetle mutlu olurum ama benim için asla yeterli değildi."

O sırada zil çalınca Danielle'in akıllıca cevabını duymak için beklemedim.

Hızla kitaplarımı toplayarak sınıftan çıkarken aklımda tek bir hedef vardı. Kantindeki sıranın en önüne geçip günlük ihtiyacım olan birer paket *Rolos* ve *Roy of the Rovers** çikolatalarımı alacaktım.

Okulumuzdaki erkek sürüsü tarafından ezilmeye, elimde sadece lanet olası bir *Wham bar*** kalmasına hiç niyetim yoktu.

Ayrıca ellerimdeki titremeyi yatıştırmak için şekere ihtiyacım vardı.

Danielle, Joey hakkında yanılıyordu.

Evet, çok *yanılıyordu.*

Bir süre sonra kantinde otururken, "Umarım beyni sadece memeden ibaret olan o mankafanın aklını karıştırmasına izin

* Ananas aromalı, çikolatalı bir şekerlemedir. (ç.n.)

** Birleşik Krallık ve İrlanda'da satılan, içinde şerbet parçaları bulunan ince çiğneme çubuklarıdır. (ç.n.)

vermiyorsundur," diye uyardı Casey. "Danielle saçmalıyor, Aoife. Sadece içini döküyordu çünkü Joey'nin seni seçip onun kıçını bir kömür torbasıymış gibi yere sermesine hâlâ içerliyor."

"Zaten hiçbir zaman bir ilişkileri olmadı. Birkaç kez birlikte oldular. Hepsi o kadar."

"Ben de aynı fikirdeyim," dedi en iyi arkadaşım. "Danielle son beş yılını bunu yapmaya çalışıp başaramayarak geçirmişken, senin onun dikkatini zahmetsizce çekebilmene çıldırıyor."

"Joey bekâretini onunla kaybetti, biliyorsun."

"*Şşşt.*" Bir elini salladı. "Bu hiçbir şey ifade etmez. Erkekler bekâretlerini kaybetmeye kızlar kadar önem vermezler."

"Bu oldukça cinsiyetçi bir ifade, Case." Kıkırdadım. "Bunu nereden biliyorsun?"

Elimi okşamak için duraksayıp, "Biliyorum çünkü sevgili tatlı yaz çocuğum*," diye mırıldandı. "Erkekler taşaklarında kıl çıkmaya başladığında onu almak isteyen ilk kıza vermek için can atarlar."

"Berbatsın," dedim kahkaha atarak.

"Son derece doğru. Gerçek bu, Aoife. Çok haklıyım. Erkekler için mesele onu aradan çıkarmak, biz kızlar gibi can havliyle ona tutunmak değil."

"Üçüncü sınıftan beri bâkire değilsin," diye hatırlattım.

"Tamam..." dedi gözlerini devirerek. "O zaman *senin* gibi can havliyle tutunmadıkları olarak değiştirelim." Elini amaçsızca sağa sola salladı. "Paul kendinininkini Tommen'dan bir kızda kaybederken ne kadar aptalsa, Joey de bakir aletini sınıf arkadaşımıza sokarken aynı derecede aptaldı."

Dostça bir gülümsemeyle Casey'nin yanındaki sandalyeye otururken, "Kızlar," diye araya girdi Mack. "Nasıl gidiyor?"

"Bakın kimler gelmiş." Sinsi bir gülüşle, bekâretini kime verdiğini unutması mümkünmüş gibi Casey'ye göz kırptım. "Selam, Mack."

"Merhaba, Mack." Casey bana o meşhur 'bu konuyu açarsan ölürsün' bakışını atarak sertçe selam verdi. "Ne var ne yok?"

---

* "*My dear sweet summer child*" bilinen bir ifadedir ve "*Hayatın gerçeklerini bilmeyen, benim güzel saf çocuğum*" benzeri anlamlarda kullanılır. (ç.n.)

İri eliyle arkadaşımın omzuna dokunup, "Kimse senin kadar sevimli değil, Case," diye cevapladı. "Podge ve çocuklarla sigara içmeye çıkmıştım ama Elk's Terrace'tan gelen adam etrafta dolaşıyordu, ben de oradan uzaklaştım."

"Elk's Terrace mı?" Hemen kulak kabarttım. "Kim?"

"Şu Holland sürüngeni," diyen cevabıyla kalbime acı saplandı.

Shane Holland.

"O çocuk bir bela, kızlar." Mack konuşurken tavuk fileto dürümünün kâğıdını açıyordu. "Okulu bitireli yıllar olmasına rağmen hâlâ okulun otoparkında dolaşıyor."

"Onunla mı birlikte?"

Mack şaşkınlıkla bana baktı. "Kiminle?"

"Joey."

"Kim?"

"Joey!"

"Ah, Lynchy'yi mi kastediyorsun?" Kendi kendine kıkırdadı. "Bir an *Joey de kim?* oldum. Ona kendi aramızdaki gibi seslenmeye o kadar alıştım ki..."

"Odaklan, Mack. Tanrım!" Masaya doğru eğilmiş, elimdeki boş plastik şişeyle alnına vururken neredeyse bağırıyordum. "Joey'yi, Shane Holland'la birlikte gördün mü?"

Başını ovuşturarak, "Tanrım, evet," diye homurdandı Mack. "Şu anda onunla dışarıda."

Sandalyemi geriye itip ayağa kalktım. Çantamı, öğle yemeğimi ve arkadaşlarımı arkamda bırakarak kantinden hışımla çıktım.

"Aoife, bekle. Ben de seninle geliyorum."

Koridoru geçerek okulun ön kapısından çıkarken Casey'i, "Hayır! Peşimden gelme," diye uyardım.

Öfkeden patlamak üzereydim.

Joey çok iyi gidiyordu.

Bu bok parçasının onu yoldan çıkarmasına asla izin veremezdim. Okul otoparkının uzak ucuna park etmiş tanıdık siyah *Honda Civic* dikkatimi çektiğinde, "Hey!" diye bağırdım. "Hey!"

Bir üst sınıftaki bir grup keşin arasına daldım, kesinlikle kame-

rası olmamasına rağmen telefonumu çıkarıp Shane'in arabasının fotoğrafını çekiyormuş gibi yaptım.

"Çık arabadan, pislik!"

Kendinden çok daha büyük çocuklarla dolu arabanın yolcu koltuğunda otururken her ne yapıyorsa, yüzüne kazınmış bir şaşkınlık ifadesiyle ön camdan dışarı baktı. Ancak gözleri bana dikildiği anda şaşkınlığı hızla tanımaya, ardından da öfkeye dönüştü.

Sinirlen bakalım, pislik çünkü ben daha sinirli olabilirim.

Ne kadar dikkat çektiğimi umursamadan ellerimle kaputun üzerine vurarak, "Arabadan in dedim, pislik," diye bağırdım. "Şimdi!"

"Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?" Joey öfkeyle arabanın kapısını açıp dışarı çıktı. "Tanrı aşkına, Molloy!" Kaputun etrafından dolandı, hızla benimle arabanın arasına girdi. "*Aklından* ne geçiyor senin?"

Zorlukla nefes alarak gözlerinde kafasının iyi olduğuna dair tanıdık işaretleri ararken, "*Aklımdan* ne mi geçiyor?" dedim boğuk bir sesle. "*Senin* aklından ne geçiyordu?"

Soğukkanlılığımı kaybedip onu ittim ve Shane'in arabasının plakasına tekme attım.

"Hey!" Shane kükreyerek arabanın renkli camını indirdi. "Sürtüğünle başa çık, Lynchy, yoksa ben çıkarım."

"Denediğini görmek isterdim, göt herif." Koca piç kurusuna bağırdıktan sonra telefonumu arabasının ön camına fırlattım. "Senden korkmuyorum!"

"Molloy..."

"Hayır!" Beni uzaklaştırmaya çalışan Joey'yi iterek arabaya doğru yürüdüm ve tekrar tekmeledim. "Artık senin sunacağın şeylerle ilgilenmiyor. Beni duyuyor musun? Hiçbir şekilde ilgilenmiyor. Bu yüzden geri çekil!"

"Molloy!"

"Deneyeceğini söylemiştin, Joe!" Gözlerimin dolduğunu hissederek iri omuzlarını kabaca ittim. "Kullanmayacağına dair bana *söz* vermiştin..."

"Kullanmadım!" diye çıkıştı. Hızla çırpınan kollarımı yakalayıp beni sertçe kendine doğru çekti. "Canına mı susadın?" Öfkeli, kristal berraklığındaki yeşil gözleriyle bana dik dik baktı. "Onun gibi adamlarla dalga geçemezsin, Molloy." Kollarımı iki yanımda tuttu. "Kesinlikle ortalık yerde olay çıkaramaz, arabalarını tekmelemezsin."

"Umurumda değil." Tüm ciddiyetimle bağırarak karşılık verdim. "Umurumda değil. Onun saçma tehditleri umurumda değil. Sadece onun arabasında ne yaptığın umurumda, Joey!"

Gözlerinde alev alev yanan öfkeyle, "Sana cevap vermiyorum, Molloy. Bu da kendimi açıklamam gerekmediği anlamına geliyor," demekle yetindi. "Senin arkandan başka kızlarla takılmıyorum. Bundan, için rahat bir şekilde emin olabilirsin. Ben sadece ve sadece seninleyim. Ama bunun dışındaki şeyler ya da birlikte olmadığımız zamanlarda kiminle ne yaptığım seni ilgilendirmez."

Boğazım düğümlenmişti. "Senin yaptıkların beni ilgilendirir, pislik!"

Öfkeli, gözü kara bir tavırla tutuşundan kurtuldum. Süveterini avucumun içinde sıkıştırdım, dudaklarını benimkine doğru çekip onu sert ve kaba bir şekilde öptüm.

Geri çekilirken, "Eğer beni zerre kadar önemsiyor olsaydın, o zaman bu arabadan neden uzaklaşman gerektiğini anlardın," diye sinirle fısıldadım.

"Molloy."

"Hemen şimdi, Joey." Öfkeyle haykırdım. "Burada mesele gurur değil. Bu tamamen açık davranarak senin benim için önemli olduğun kadar benim de senin için önemli olduğumu kanıtlama meselesi."

Uzunca bir süre bana baktı, burun delikleri genişledi ve göğsü öfkeyle inip kalktı. Sonunda *şükürler* olsun ki, sert bir baş hareketiyle pes etti.

Arabanın camından Shane'e bir şeyler mırıldandı, ardından bu-

gün cesurca kullanarak okula park ettiğim arabamın durduğu yere kadar peşimden geldi. İçinden yayılan öfkeyi hissedebiliyordum.

Anahtarlarımı ona uzatıp yolcu koltuğuna oturduğumda, "Benimle konuşma," diye uyardı Joey.

Aramızda yaşanacak savaşı hissedebiliyorken sürücü koltuğunda, yanıma oturmuş olması kutlayabileceğim bir zafer değildi.

"Tek kelime bile etme."

7 MAYIS 2004
DERİN SULARA ATLAMAK
JOEY

Öfke.

Daha önce hiç bu kadar sert bir şekilde hissetmemiştim.

Söyleyebileceklerimden korktuğum için Molloy'a bakamıyordum. Biraz mesafenin beni sakinleştireceğini umarak arabayı okuldan ve Ballylaggin'den uzaklara doğru sürdüm.

"Bu konuyu konuşmalıyız."

Haklıydı, konuşmamız gerekiyordu ama ben konuşmaya hazır değildim.

Şu anda onun söyleyeceklerini dinleyemezdim.

Biraz önceki davranışlarının nedenlerini duyamazdım.

İçimdeki öfkeyle boğuşurken konuşmamızın ikimize de en ufak bir faydası olmazdı.

Kendimi kaybedip zehrimi onun duygularının üzerine akıtırdım. Ağzımdan çıkan kelimelerin ciddi olup olmaması önemli değildi, hedeflediğim kişiyi parçalamaya yönelik kurşunlar gibi dudaklarımdan patlardı. Bu durum, doğduğumdan beri içime işlenmiş bir kendini koruma taktiğiydi.

Şu anda aklım bana öfkemi yönlendireceğim hedefin yanımda oturan kız olduğunu söylüyordu. Oysa kalbim tam tersini söylüyor, silahı indirmem ve ateş *etmemem* için uyarıyordu.

"Babamın sana işyerinde yaptırdığı sigortanın bu arabayı kullanmanı kapsadığından emin misin?"

Havadan sudan konuşarak beni ikna etmeye çalışıyordu.

İşe yaramadı.

"Tam ehliyetini benden önce aldığına hâlâ inanamıyorum."

Eğer inanamıyorsa, bunu kabullenemeyen tek kişi oydu. Doksan yaşında, gözleri iyi görmeyen ve ciddi bir farkındalık eksikliği olan biri gibi araba kullanmasına bakılırsa, Sean'ın ehliyet sınavını ondan önce geçeceğine dair güçlü hislerim vardı.

"Ben de sana kızgınım, biliyorsun."

Evet, öfkeden deliye dönerek Shane'in arabasına saldırdığında bunu açık ve net bir şekilde anlamıştım.

Sahile park edip motoru durdurdum ve ona doğru dönmeden önce derin bir nefes aldım. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüzüne yerleşen sert ifadesiyle bana bakıyordu.

Sarı saçları omuzlarından dirseklerine kadar gevşekçe dökülüyordu. Benimle savaşmaya hazır, tetikte bekleyen bir melek gibi görünüyordu. Üstelik bu fazlasıyla sinir bozucuydu.

Ağzımdan çıkan kelimeleri kontrol edebildiğimden emin olunca, "Bunu yapamazsın, Molloy," dedim en sonunda. "Onaylamadığın biriyle konuştuğum için ayaklarını yere vurup okulda öfke nöbeti geçiremezsin."

Sırtını arabanın kapısına dayamış, somurtarak bana bakıyor ama cevap vermiyordu. Dolgun dudaklarını somurtkan bir ifadeyle büktüğünde inanılmaz derecede seksi görünüyordu. O anda onunla kavga etmek mi, yoksa onu becermek mi istediğimden emin değildim.

"Ben ciddiyim," dedim ona. "Başka bir kız bana böyle bir oyun oynasaydı, onunla arabada oturup konuşmaya çalışmazdım. Hayır çünkü ona okula giden yolu gösterirdim."

"Ama ben başka bir kız değilim," dedi hışımla. "Mesele de bu zaten."

Ne kadar da kendinden emindi.

"Yaptığın şeyde hatalıydın."

"Hayır, *sen* hatalıydın."

"O bulaşılacak biri değil, Molloy. Arabasını tekmelemeye karar vermeden önce bunu düşündün mü?"

"Ben de öyleyim. Arabasına binmeden önce bunu ***düşündün*** mü?"

"İstediğim herkesle konuşabilirim."

"Sana uyuşturucu sattıklarında konuşamazsın."

"Sana hiçbir şey almadığımı söyledim."

"Bu baştan çıkarılmadığın anlamına gelmez."

"Bana ne yapacağımı söyleyemezsin, Molloy."

"Kendi iyiliğin için olsa bile mi?"

"O zaman bile. Benim sahibim değilsin."

"Evet, sahibinim."

"Hayır, Molloy." Sinirli bir nefes verdim. "Sahibim değilsin."

Bana ters ters baktı. "Buradasın, değil mi?"

"Çünkü şımarıklık yapıyorsun."

"Sen de koşarak geliyorsun."

Gözlerimi kıstım. "Molloy."

O da aynı bakışlarla karşılık verdi. "Joey."

Tanrım, bu kızla başa çıkamıyordum.

Ne yapacağımı bilemez halde başımı salladım. "Okuldaki insanlar bizi daha önce bilmiyorlarsa bile artık kesinlikle biliyorlar."

"Güzel." Bakışları şimdi daha öfkeliydi. "Benim utanacak bir şeyim yok, senin var mı?"

Ben de ona ters ters baktım. "*Hayır.*"

"Güzel," dedi sertçe. "Bunu açıklığa kavuşturduğumuza sevindim."

"Burada ne yaptığımı bilmiyorum." Ellerimi havaya kaldırdım. "Gerçekten bilmiyorum."

"Sen de benimle aynı sebepten buradasın, pislik." Geri adım atmadan göğsüme bir yumruk indirdi. "Çünkü sana bakan kişiye âşıksın, tıpkı benim gibi."

Titrek bir sesle, "Sana âşık *değilim,*" diye uyardım. "Değilim, Molloy. Seni sevmiyorum."

"Beni bunlarla kandıramazsın, Joey." Gözlerini devirip, "Beni o kadar çok seviyorsun ki, bu seni hasta ediyor," deme cüretini gösterdi.

"Kendini o kadar beğenmişsin ki," diye çıkıştım. Kucağıma oturmak için konsolun üzerinden geçen sarışın tamamen karşı konulmazdı. "Aklımdan geçenleri bilmiyorsun, Molloy."

"Ben senin kafanın içindeyim." Kalçalarıma oturarak okul kazağının eteklerine uzandı ve hızla üzerinden çıkardı. "O zaman, şimdi, her zaman."

Elimi başımın arkasına uzatıp kazağımı onunkiyle birlikte çıkarmış olmama rağmen, "Bana bu saçmalığı yapma," dediğimi duydum.

Elleri okul gömleğinin düğmelerine gitti. Her birini ustalıkla açarak kocaman memelerini sarmalayan seksi, pembe dantel sutyenini ortaya çıkarırken izlemiyormuş gibi bile yapmadım.

Altında acı çekecek kadar sertleşmiş halde, "Tanrım," diye homurdandım.

"Söyle bana." Gömleğini omuzlarından atıp sutyeninin kopçasına uzandı. Ancak kopçayı açmak yerine, yüzünde alaycı bir gülümsemeyle ellerini göğsüme yerleştirdi. "Bana duymak istediğim şeyi söyle."

"Söylemeyeceğim." Bir kolumu beline sararak onu sertçe göğsüme çektim. Diğer elimle sırtının ortasına uzandım ve sutyeninin kopçasını hızla açtım. "Çünkü söyleyemem."

"Çünkü korkuyorsun." Askılarını yavaşça kollarından aşağı indirip sutyeni yere bırakırken dudaklarımın kenarına tüy kadar hafif bir öpücük kondurdu. "Çünkü sen." Duraksayarak dilinin ucunu altdudağımda gezdirdikten sonra, "Bir amcıksın," diye fısıldadı.

7 MAYIS 2004
BARIŞMAK VE SEVİŞMEK
AOIFE

"Ayıyı dürtme" diyen eski deyişi herkes bilirdi.

Evet, onu dürtmüştüm.

Joey onu kışkırttığım için öfkelenmiş, amcık olmadığını kanıtlamanın en iyi yolunun da benimkini yemek olduğuna karar vermişti.

Camları buğulanmış arabamın tamamen arkaya yatırılmış yolcu koltuğunda, saçlarım arka koltuğa dökülecek şekilde yayılmıştım. Parmaklarım saçlarını sıkıca kavramış, kalçalarımı kıvırıp yüzüne doğru sürtünüyordum.

"Durma!" Doğduğum günkü gibi çırılçıplaktım, parmakları ve diliyle beni deliliğin eşiğine sürüklerken gündüz vakti olması zerre kadar umurumda değildi. "Sakın durma, Joe!"

"Uyluklarını sıkmayı bırak, Molloy," diye homurdandı. Aşağıya baktığımda kalçalarımın boynunu sıkıca kavradığını gördüm. "Burada kan dolaşımımı kesiyorsun."

"Özür dilerim, özür dilerim." Bacaklarımın yanlarına düşmesine izin verdim ancak dili klitorisimin üzerinde gezindiği anda tekrar yukarı fırladıklarını hissedip, "Yapamam... Yapamam..." dedim haykırarak.

Uyluklarımı iyice açarken, "Ya boşalırsın ya da beni öldürürsün," diye uyardı. "İkisini birden yapamazsın."

Kesik nefesimle, "İlkini seçiyorum," dedim çabucak. "İkincisini sonra yaparım."

Joey kıkırdadı. "İşte benim kızım."

Tanrım.

Gözlerim kendiliğinden geri kayarken, içimin derinliklerinde uyandırdığı hisler ve hayal edilemeyecek kadar bağımlılık yapan zevk titreşimlerinde boğuldum.

İçimde kor gibi yanan sıcaklıkla sarsılıp titreyerek sertçe boşaldığımda, "Becer beni," diye haykırdığımı duydum. "Becer beni, Joe."

Bu kadar şaşırmamın nedeni yalvarışım değil, onun cevabıydı.

Güldü.

Evet, tam olarak bunu yaptı. Daha önce hiçbir oğlana sunmadığım fırsatı değerlendirmek yerine, o geniş çıplak göğüslü herif güldü.

Sürücü koltuğuna geri dönüp ellerini tamamen dolaşmış saçlarında gezdirmesini izlerken, "Vay canına. Güldüğün için teşekkürler," diye kestirip attım. "Kendimi çok özel hissediyorum."

"Hissetmelisin." Elini sporcu çamaşırının içine sokarak ereksiyonunu düzeltirken iyiden iyiye eğleniyordu. "Son yarım saatimi başım, bacaklarının arasında geçirdim, Molloy."

"Az önceki çığlıklarımdan da anlayabileceğin gibi bunun için çok minnettarım. Ama az önce bekâretimi kanlı bir tepside önüne sunduğumda bana güldün."

Tekrar güldü.

Bu sefer daha yüksek sesliydi.

"Bu kadar komik olan ne?"

"Hiçbir şey, hiçbir şey." Boğulurcasına kahkaha atmaktan nefes nefese kalmıştı, yüz ifadesini toparlamaya çalışsa da başaramıyordu. "Sadece... kanlı... tepsi dedin."

"Ah, kendine gel!" Yanaklarım parlak bir pembeye büründü. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Evet, biliyorum." Kıkırdadı. "Beni güldürdü."

"Hadi ama," dedim. "Bana neden güldüğünü söyle."

"Çünkü kafan iyiydi ve üzerinde düşünmeden söyledin."

Ağzım açık kaldı. "Ben uyuşturucu kullanmıyorum. Ben sen değilim, pislik!"

Bir elini etrafı gösterecek şekilde sallayarak, "Hâlâ bekâretini bana vermek istiyor musun?" diye karşılık verdi. "Yoksa orgazm sarhoşluğunu, bu kadar uzun süredir direndiğin şeyin beni bir arabanın içinde becermek olmadığını hatırlayacak kadar atlattın mı?"

"Ah."

"Evet." Bir kahkaha daha attı. "Ah."

"Peki." İsteksizce onun mantığını kabul ettiğimde yüzüm alev alev yanıyordu. Darmadağınık okul üniformamı hızla üzerime geçirirken, "Sanırım sana teşekkür etmeliyim," dedim mırıltıyla. "Konu bekâretimi korumaya geldiğinde bu kadar centilmen olduğun için."

"Rica ederim," dedi okul gömleğinin düğmelerini yeniden iliklediği sırada. "Sanılanın aksine, ben o adam değilim, Molloy."

"Hayır." Saçlarımı bir omzumun üzerinden atıp titrek bir nefesle emniyet kemerime uzandım. "Öyle olmadığını biliyorum, Joe."

Tamamen giyinip kontak anahtarını çevirdiğinde, "Ama bir aziz de değilim," diye uyardı. Ateşli bakışlarını bana çevirdi. "Bir daha seni becermem için yalvarırsan, hayır demeyeceğim."

"Evet." Gergin bir kahkaha attım. "Bunu unutmayacağımdan emin olabilirsin."

Göz kırptı. "Unutma."

Tanrım...

8 HAZİRAN 2004
TELEFON GÖRÜŞMELERİ VE ALDATMACALAR
JOEY

"Sonra bir sürahi suyu adamın başından aşağı döktü ve ona gidip kendini becermesini söyledi." Molloy kahkahalarla güldü. "O adamın cüretine inanabiliyor musun? Çaktırmadan ona dokunabileceğini ve Julie'nin buna sessiz kalacağını mı düşündü?"

"Julie mi?" Telefonumu kulağımla omzum arasında dengelemeye çalışırken tamirhanenin zemininde bir lastiği yuvarlıyordum.

"Julie'yi bilirsin."

Hiçbir fikrim yoktu.

"Sana hep bahsettiğim *barmaid*."

Hayır, hâlâ bir fikrim yoktu. "Tamam, şimdi hatırladım." Sanki bu Julie ve onun cüretkâr sevgilisi umurumdaydı. Sakin bir yaşam uğruna Molloy'u şımartmak için, "Aferin ona," diye ekledim. "Bekle... memelerine dokunmadı, değil mi?"

"Hayır, sakin ol. Bana dokunan tek kişi sensin."

"Güzel." Lastiği duvara dayayacak kadar duraksadım, ardından bir sonrakine doğru ilerledim. "Dinle, kalıp konuşmak isterdim ama hâlâ işteyim." *Sen de öyle.*

İç çekerken, "Evet, ben de," diye cevapladı. "Moladayım."

"Ben değilim," dedim dikkatimin dağılmasına sinirlenerek. Bu benim için alışılmadık bir duyguydu çünkü işteyken *işteydim*. Boş şeylerle oyalanmazdım. Hattın diğer ucundaki sapığın aksine başımı öne eğip işimi yapardım. "O yüzden şimdi kapatıyorum."

Hattın diğer ucunda, "Hayır, hayır, hayır, kapatma," diye sızlandı Molloy. "Hatta kal ve bana eşlik et."

"Sana eşlik etmesi için Casey'i ara. İşten çıkmadan önce burada yapmam gereken çok şey var."

"Joe..."

"Beşte buluşmak ister misin?" dedim hırlayarak. "Çünkü işlerimi bitirmeme izin vermezsen bu gerçekleşmeyecek, Molloy."

"Peki." Nefes nefese kaldı. "Casey'yi ararım."

"Kesinlikle ara. Görüşürüz."

"Seni seviyorum."

"Beşte görüşürüz."

"Söyle."

"Tanrı aşkına. Siktir git ve işine geri dön."

"Söylersen, giderim."

"Hayır." Sinirli bir hırıltı çıkardım. "Zorlamayı bırak."

"Seni zorlamamı seviyorsun," diye dalga geçtikten sonra sesi flörtöz bir mırıltıya büründü. "Ama seni emmemi daha çok seviyorsun."

"Kendimi neyin içine soktum ben?"

"Hayatının en iyi ilişkisine."

Haksız da sayılmazdı. "Beşte görüşürüz."

6 TEMMUZ 2004
TUVALET EĞİTİMİ VE MOTİVASYON KONUŞMALARI
JOEY

Burada olmak istemiyordum. Ne bu evde ne de bu ailede olmak istiyordum. Ne yazık ki, Tanrı çocukların ebeveynlerini seçmesine izin vermiyordu. Eğer izin verseydi, belki dünyada daha az mutsuz çocuk olurdu. İzin verseydi, bu insanların yanına bile yaklaşmazdım.

Hayatta olmazdı.

"Tamam, evlat. Hadi yapalım şu işi." Sinirli düşüncelerimden arınmak için başımı sallayarak elimdeki işe odaklandım ve iki başparmağımı hevesli bir şekilde küçük kardeşime doğru kaldırdım. "Elinden gelenin en iyisini yap."

Küçük kardeşim büyük kahverengi gözleriyle lazımlığın üzerinde oturduğu yerden bana baktı. "Hiç kaka yapmadım, dada."

Hadi oradan, az önce seni kanepenin arkasında çömelirken yakaladım.

Molloy'un bir süre önce gönderdiği mesaja tıklarken, "Dene," dedim onun yerine. "Ayrıca iyi iş çıkardın, evlat. Neredeyse mantıklı bir cümleydi."

Molloy: *Bugün cumartesi. Hava güneşli. Yaz tatilindeyiz. Peki taşakların yüzüme yakınken bir plajda uzanmak yerine, neden taşaklarını yüzüme doğru yalayan Spud'la bahçede güneşlendiğimi bana açıklar mısın?*

Sırıtarak banyo duvarına yaslandım ve çabucak bir mesaj yazıp gönder tuşuna bastım.

Joey: *Evde yapmam gereken şeyler var. Merak etme, bu gece geleceğim ve taşaklarımı istediğin kadar yalayabilirsin. Hatta gelmeden önce onları yıkarım.*

Molloy: *Aman Tanrım. Ne kadar centilmensin! Eminim bunu bütün kızlar için yapmışsındır.*

Joey: *Sadece mükemmel olanlar için.*

Molloy: *Hayranımı memnun etmeye her zaman hazırım.*

Molloy: *Peki... bu hafta sonu bir geceliğine şehirden kaçmaya ne dersin? Kerry'de bir tekno festivali var, gerçekten gitmek istiyorum.*

Joey: *Olmaz.*

Molloy: *Olmaz... Neden? Tüm hafta sonu kalmak zorunda değiliz. Sadece bir gece?*

Joey: *Keşke gelebilsem. Evde sorumluluklarım var.*

"O senin baban değil, Sean," diye seslendi Ollie. Dikkatimi telefonumdan çekince kardeşimin yıkanması gereken duş perdesinin arkasından başını uzattığını gördüm. "O Joey, unuttun mu? Bizim ağabeyimiz."

"O-bii." Sean yavaşça tekrarlarken kaşlarını çatarak uzunca bir süre bana baktı. "O-bii dada."

"Hayır." Ollie'nin öfkesi arttı. "Şunu söylemeyi kes, Sean."

"Dada."

"Hayır, Sean. Sus!"

"Sakin ol, Ols." Telefonumu cebime geri koyarken yorgunlukla iç çektim. "Önemli değil."

"Ama bu garip, Joe."

Bir de bana sor.

"Zamanla bunu kendisi anlayacaktır," diye cevap verdim.

Banyo kapısından, "Bununla vaktini boşa harcıyorsun, Ols," diye homurdandı Tadhg. "O bebeğin kafası kırık. Ekimde üç yaşına girecek, henüz konuşamıyor bile."

Evet çünkü kafasına sayamayacağın kadar çok darbe aldı.

"Onun hakkında bir daha böyle konuşursan senin kafan kırılır," diye tersledim. "Ayrıca kendi kıçını silmeye başladığında neredeyse dört yaşındaydın. Bu yüzden bana büyük ve güçlü havaları atma."

"Öyle sikik bir şey yapmadım!" Tadhg öfkeyle homurdandı.

"Laflarına dikkat et, göt herif," dedim uyarıyla. "Evet, yaptın."

"Ne?" Tadhg'ın ağzı açık kaldı. "Ama az önce bana göt dedin..."

"Ben senden büyüğüm." Sırıttım. "İstediğimi söyleyebilirim."

"Tuvaleti kullanmayı öğrendiğimde iki yaşındaydım," diye gururla ekledi Ollie. "Ayrıca *s* ile başlayan o kelimeyi söyleyemezsin, Tadhg."

Gözlerini devirerek, "Bak sen," dercesine alaycı bir tavırla karşılık verdi Tadhg. "Doğru konuşamayan bir kardeş daha."

"Evet, konuşabiliyorum."

"Tahminen de o zaman."

"Tah-mi-len."

"Aynen."

"Kes artık." Tadhg'a bir rulo tuvalet kâğıdı fırlattım. Ardından Ollie'ye bakıp, "Sen de," diye seslendim. "Bu sefer düzgünce yıkan. Kulaklarında lahana bile yetiştirebilirsin."

"Yapabilir miyim?" Gözleri sevinçle parladı. "Gerçekten mi?"

Tanrım.

Düşüncelerimi yüksek sesle dile getirerek, "Hayır, gerçek değil, seni aptal," diye cevap verdi Tadhg. "Tanrım, o da nereden çıktı?"

Omuzlarını silkip, "Annemin mahreminden," dedi Ollie. "Tıpkı sizin gibi."

"Mahremi mi?" Tadhg küçük kardeşimize şaşkınlıkla baktı. "Kim söyledi bunu?"

"Aslında ona 'regina' deniyor." Ollie mutlulukla açıklıyordu. "Shannon'da da bir tane var, biliyorsun. Öğretmenim kızların orasındaki şeyin bu olduğunu söylemişti. Ayrıca bunun için doğru kelimeyi kullanmamız gerekiyor."

"Dur, dur, dur. Dur bakalım." Kaşlarımı kaldırarak kardeşime baktım. "Bunu sana öğretmenin mi söyledi?"

"Hı-hı."

Şaşkınlıkla baktım. "Sen daha dokuz yaşındasın."

"Evet." Başını salladı. "Yaz tatilinden önce okulda reginaları öğrendik. Ve penisleri. Onlar kuş, yani kızlar. Erkekler arıdır çünkü biz sokarız, anlarsınız ya."

Karnını tutarken, "Ona 'vajina' denir, 'regina' değil, seni küçük sapık," diye homurdandı Tadhg. "Çekil önümden, Joe. Kusmam gerekiyor."

"Seany kaka." Sevinçle cıyaklayan küçük bir ses, neyse ki dikkatimi şimdiye kadar karşılaştığım en tuhaf çocuktan uzaklaştırdı. "Seany kaka yapıyor, dada!"

"O senin baban değil!" dedi Ollie ve Tadhg aynı anda. "O senin ağabeyin."

Küçük çocuğu kucaklayıp lazımlıktan kaldırırken, "Lütfen yaptığını söyle," diye fısıldadım. "Tanrım, çocuklar. Gerçekten yaptı." Gurur ve hayret karışımı bir hisle sırıttım. "Bugün güzel bir gün, çocuklar."

"Tanrım." Tadhg başını salladı. "Sean'ın sıçması seni bu kadar mutlu ediyorsa, gerçekten daha sık dışarı çıkmaya başlamalısın, Joe. Bir çift..."

Tuvalet kâğıdı rulosuna uzandığım sırada, "Sakın söyleme," dedim uyarıyla. "Aferin sana, Seany-boo. Öğreneceğin bir sonraki şey kendi kıçını nasıl sileceğin olacak."

Tadhg kıs kıs güldü. "Sana iyi şanslar."

"Buna taşşak denir," diye araya girdi Ollie. "Öğretmen böyle söyledi."

"Tanrım." Başımı iki yana salladım.

Tadhg haklıydı.

Buradan gitmem gerekiyordu.

Telefonumu çıkarıp ikna olmak için Molloy'un son mesajını okumama gerek kalmadan, hızlıca bir mesaj yazıp gönder tuşuna bastım.

Joey: *Şu festival hafta sonu mu? Ben varım.*

11 TEMMUZ 2004
YAZ AŞKI, BANA BİR DÖVME YAPTIRDI
AOIFE

Joey, cuma gecesi Tralee'deki o lanet tekno festivaline gitmesi için onu ikna etmeme *asla* izin vermemeliydi.

Vermeseydi, burada olmazdık. İki gün sonra, Kerry'nin ücra bir köşesindeki boktan bir yol kenarı pansiyonundaydık. Ceplerimizde bir kuruş bile olmadan insanın karaciğerini sarartacak bir alkol zehirlenmesiyle yavaş yavaş ölüyorduk.

Rezil durumdaydık ve tek tesellim, fikrimi kabul ettiği için bu halimizin tamamen Joey'nin suçu olmasıydı. Tanrım, bazen çok kolay etkileniyordu.

Pazar sabahı odamızın banyosundan çıktığında, "Sanırım aletimden votka akıyor," diye açıkladı. "Ciddiyim." Ellerini kollarına sürterek yatağa doğru yaklaşırken Joey'nin üzerinde *boxer*'ından başka bir şey yoktu. "Az önce hiç durmadan tam iki dakika boyunca işedim ve *tıpkı* dün gece içtiğimiz şey gibi kokuyordu."

Yatağa döndüğünde ona sokulmak için yan dönüp, "Çok seksi," dedim mırıltıyla. "Dur bakalım." Yatakta aniden doğrularak göğsüne kazınmış beş harfli kelimeye şaşkınlıkla baktım. "Bu da ne böyle?"

"Ne oldu?"

"Bu oldu." Kalbinin üzerindeki tenini dürttüm.

Göğsünün sol tarafında italik harflerle *Aoife* yazıyordu.

"Ne?" diye geveledi tembelce.

"İdrar Olimpiyatları'ndaki en iyi dereceni kaydederken aynaya baktın mı?"

"Ha?"

Gergin bir bekleyişle yumruğumu ısırırken, "*Bak*," dedim fısıldayarak.

Joey dirseklerinin üzerinde doğrulup kan çanağına dönmüş

gözleriyle göğsüne baktı. Öfkeli bir iniltinin ardından tekrar yastıkların üzerine yığıldı.

"Sana son iki günle ilgili kesin olarak hatırladığım tek bir şey söyleyebilirim, Molloy. O da tüm *bunların senin* dâhiyane fikrin olduğu."

"Ne?" Sarhoşluktan ne yapacağımı bilemez halde başımı iki yana salladım. "Hayır, değildi."

"Şu hippilerin olduğu ürkütücü çadır," diye yakındı. "Dün gece beni oraya sürükledin ve damgalanmak istedin."

"Öyle mi *yaptım?*"

"Evet, yaptın."

"Görünüşe göre, serseri damgası yiyen sensin, sürtük." Kıkırdayarak avucumu onun hassas göğsüne vurdum. "Kötü şans."

"Sen öyle san." Beni üzerinden atıp bir kolunu yüzüne kapatırken homurdanıyordu. "Kıçını kontrol et."

"Neremi?"

Hırıltılı ve boğuk sesiyle, "Kıçını," diye mırıldandı. "Ben oradayım."

"Hayır, değilsin."

"Evet, oradayım," dedi esneyerek. "Eğer sen benim kalbimdeysen, ben de senin kıçındayım."

"Hadi oradan." Gözlerimi kısmış, homurdanıyordum. "Bu komik bile değil."

"*Artık benimsin,*" diye sesimi taklit etti. "*Kötü şans.*"

Yataktan düşüp sendeleyerek odanın kapısındaki aynaya ilerledim ve iç çamaşırımı kabaca bacaklarıma doğru sıyırdım.

"Aman Tanrım." Gözlerim, kıçımın sağ tarafına kırmızı mürekkeple yazılmış kalbe ve içindeki siyah mürekkeple yazılmış *Joey* ismine takılınca çığlık attım. "Kıçımda adın yazıyor!"

"Söylemiştim," diye esneyerek karşılık verdi. "Görünüşe göre, sen *benim* sürtüğümsün."

"Regl dönemimdeyim, seni aptal!"

"Senin regl olman nasıl benim suçum oluyor?" Sesi yüzüne bastırdığı yastığın altında boğuklaşmıştı. "Ben Doğa Ana değilim, Molloy."

"Bu *senin* hatan çünkü beni *durdurmalıydın*," dedim boğuk bir sesle. Kızarmış ve iltihaplanmış kıçımın aynadaki yansımasına dehşet içinde bakakaldım. "Tanrım, hangisi daha kötü bilmiyorum." İnleyerek streç filmi sökmek için arkama uzandım. "Bir sürtük gibi kıçıma erkek arkadaşımın adını dövme yaptırmış olmam mı, yoksa bunu bacaklarımın arasından sarkan bir *tampon* ipiyle yapmış olmam mı!"

"Hiç ağrı kesicin var mı?" diyen sevgi dolu ve destekleyici bir karşılık verdi. "Başım zonkluyor."

Kollarımı sağa sola sallarken, "Baş ağrını sikeyim!" diye feryat ettim. "Bunun başıma gelmesine nasıl izin verirsin?" Başımı iki yana sallayıp iniltimi bastırmaya çalıştım. "Joe, babam beni öldürecek."

Olanlardan zerre kadar etkilenmeden şiltenin üzerinde deniz yıldızı gibi yayılarak, "Neden?" diye sordu. "Tony'nin kıçını kontrol etmek gibi bir alışkanlığı mı var, Molloy?"

11 TEMMUZ 2004
EVE DÖNÜŞ YOLCULUĞU
JOEY

"Yanlış yöne gidiyorsun," dedi Molloy.

"Hayır, gitmiyorum."

"Evet, gidiyorsun."

"Sen kullanmak ister misin?" diye sordum.

"Hayır."

"O zaman *kapa çeneni!*"

Molloy yüksek sesle iç çekti. "Kırıldım!"

Omuz silktim.

"Özür dile."

"Hayır."

Kollarını göğsünde kavuşturup ofladı. "Yap şunu."

Güldüm. "Hayır."

"Bir özür istiyorum."

"Ben de bir milyon avro istiyorum," dedim gülerek. "Bak ne diyeceğim, ben paramı aldığımda sen de özrünü alacaksın."

Birkaç dakika daha yüzümün yan tarafına öfkeyle baktıktan sonra ifadesi yumuşadı. "Dramatik olduğumu mu düşünüyorsun, Joe?"

"Sadece uyanık olduğun zaman."

Öfkeli bakışları yeniden ortaya çıktı. "Şimdi iki özür istiyorum."

O sırada telefonu çalmaya başladı ve hemen cevap verdi. "Alo, baba, en sevdiğin çocuğun konuşuyor."

O babasına bir şeyler anlatırken ben de gözlerimi devirip önümüzde uzanan yola odaklandım.

"Evet, harika zaman geçirdik." Paketini yırttığı lolipopu ağzına attı. "Evet, Casey de festivalden gerçekten keyif aldı." Bana göz kırpmak için duraksadı, ardından konuşmasına devam etti. "Evet, tamamen güvendeyim, baba. Araba kullanmayı öğrendim."

Evet, haklısın.

"Tamam, baba. Akşam görüşürüz. Tamam, tamam. Pekâlâ, seni seviyorum. Hoşça kal."

Aramayı sonlandırdıktan sonra telefonu kucağına bıraktı ve koltuğunda dönüp bana baktı. "Bu hafta sonu gerçekten iyi vakit geçirdim, erkek arkadaşım."

"Ben senin erkek arkadaşın değilim, Molloy."

"Doğru ya, unutmuşum," diye sırıtarak karşılık verdi. "Sen benim *sürtüğümsün.*"

22 AĞUSTOS 2004
BABAMLA TANIŞ, YANİ PATRONUNLA
AOIFE

Pazar sabahı Joey evinin ön kapısından çıkıp üzerinde oturduğum bahçe duvarına doğru gelirken burnundan soluyordu.

Beni hızla kaldırıp omzunun üzerine attığında, "Seninle sokağında buluşacağımı söylemiştim," diye tersledi. "Seni bu evin yakınlarında istemiyorum, Molloy."

Kötü ruh halinde olmasını beklediğim için beni korkutmasına izin vermedim. Bunun yerine, kıçım havada kalacak şekilde beni omzunda taşıyarak patikada ilerlerken ne kadar gülünç göründüğümüze güldüm.

"Etek giyiyorum." Attığım kahkaha bana bir dizi küfür kazandırdı. O sırada beni hızla yere indirmiş, eteğimin uçlarını aşağı çekiyordu. "Güzel, değil mi?" Bir adım daha yaklaşıp elini tuttum ve kumaşı hissetmesini sağladım. "Tamamen sahte deri ama içinde kendimi gerçekten çok seksi hissediyorum."

Gözleriyle beni içine çekerken çenesini ovuşturup, "Kesinlikle öyle görünüyorsun," diye mırıldandı. "Tanrım, ayine bu etekle mi gittin?"

"Elbette gittim." Gözlerimi kırpıştırarak ona genişçe gülümsedim. "Ama merak etme, gelecek hafta günahlarımın kefaretini ödemek için günah çıkarmaya gitmeyi planlıyorum."

"Kefaret." Yürürken bir kolunu omuzlarıma sarmış sırıtıyordu. "Sen bu kelimenin anlamını bilmiyorsun."

"Peki sen biliyor musun?" Elimi ona dokunmayı en sevdiğim yere uzatıp Joey'nin arka cebine soktum. "Kutsal komünyon* için sıraya girdiğini görmedim."

"Haklısın."

"Peki." Bir sonraki sorumu doğru ifade etmek için dikkatle düşündüm. "Bu yaz çok eğlenmedik mi, Joe?"

---

* Hristiyanlıkta şarap ve ekmek yeme ayinidir. Bedenleri beslemek gerektiği gibi, ruhları da ruhsal yiyeceklerle beslemek gerektiği anlayışıyla bir arınma ibadeti olduğuna inanılır. (ç.n.)

"Evet," diye yavaşça cevap verdi. "Eğlendik."

"Gerçekten eğlendik, değil mi?" Derin bir nefes vererek devam ettim. "Birlikte çok zaman geçirdik, çok eğlendik ve çok *şey* yaptık."

"Bana harika zaman geçirdiğini, birlikte yaşadığımız anılara her zaman değer vereceğini ama artık senden uzaklaşma zamanımın geldiğini söylediğin kısım burası mı?"

"Ne?" Şaşkınlıkla ona bakakaldım. "*Hayır*. Bunu neden söyledin ki?"

Çenesini ovuşturup, "Emin değilim," diye cevapladı meraklı bir ses tonuyla. "Bana izlettiğin o lanet televizyon programları beni yumuşatıyor olmalı."

"Seni yumuşatan benim diyeceğim ama ikimiz de biliyoruz ki benim yanımdayken asla böyle bir şey olmaz."

"İyiymiş."

"Teşekkürler. Dinle, hiçbir şeyi bitirmek gibi bir planım yok," dedim aceleyle. "Ama sana hızlıca bir şey sormayı *umuyordum*."

"Kulağa tehlikeli geliyor."

"Sadece biraz." Gergin bir şekilde gülerek ona doğru döndüm. "Akşam yemeğine gelmeye ne dersin?"

"Ha?" Joey soruyu anlamamış gibi bana bakakaldı.

Gerginlikle yutkunup, "Akşam yemeği," diye tekrarladım. "Akşam yemeğine gelmeni istiyorum."

"*Seninle* mi?"

"Evet," dedim hevesle başımı sallayarak. "Bir de ailemin geri kalanıyla."

"Hayır." Sanki tenim onu yakmış gibi elini omzumdan indirip teklifimi hemen geri çevirdi. "Olmaz."

Gözlerimi devirdim. "Joey."

Bir elini saçlarında gezdirirken, "İlgilenmiyorum," diye tersledi. "Ailenle tanışması için eve götürebileceğin bir erkek istiyorsan, Ricey'den ayrılmamalıydın. Ben kesinlikle o adam değilim, Molloy. Ben annelerin kızlarını birlikte görmek isteyeceği türden biri değilim."

"Lütfen," dedim ona çıkışarak. "Annem seni seviyor."

"Çünkü geceleri yatağa girdiklerinde kızına ne yaptığımı bilmiyor."

Ağzım açık kaldı. "Joe, hadi ama."

"Hayır, hayır, hayır, bana öyle bakma," diye uyardı. "Bana o kocaman gözlerle bakma, Molloy. Böyle bir şey olmayacak. Babanın bizi öğrenmesini istemediğimi biliyorsun. Yanımda küçük kızıyla birlikte yemek masasına oturmamı nasıl açıklayabilirim ki?"

Omuz silktim. "Onlara söylesek?"

Bu defa ağzı açık kalan o oldu. "Bana şaka yaptığını söyle."

"Ne var?" dedim fikrimi savunarak. "Ailelerimizin bizi öğrenmesi çok mu kötü olurdu?"

"Evet, olurdu," diye karşı çıktı. "Çok korkunç olurdu. İşimi kaybedebilirim."

"Erkek arkadaşım olduğun için seni kovmayacak."

"Ben senin erkek arkadaşın değilim, Molloy." Hiç beklemeden inkâra başvurdu. "Ben sadece senin..."

"Evet, erkek arkadaşımsın, seni koca ahmak," diye tersledim. Artık iyice sinirlenmiştim. "Yedi ay oldu. Sen benim erkek arkadaşımsın, ben de senin kız arkadaşınım ve birbirimizi çok seviyoruz."

"Kesinlikle öyle bir şey yapmıyoruz!"

"O kadar çok seviyoruz ki, kıyafetlerimizi çıkarıp birbirimizin dudaklarına yapışmayı..."

"Yüce Tanrım." Acı dolu bir nefes verdi. "Beni öldürtmeye kararlısın, değil mi?"

Koluna girip onu çekiştirerek yürürken, "Her şey yolunda gidecek," diye sakinleştirdim. "Bundan bahsettiğimde şaşırmış gibi bile görünmediler."

"Ne?" Bana şaşkınlıkla baktı. "Sen ne yaptın?"

"Hiçbir şey."

"Molloy."

"Hiçbir şey, yemin ederim."

"Molloy."

"Tamam." Ellerimi havaya kaldırdım. "Annemlere seni yemeğe davet ettiğimi çoktan söyledim."

"*Hayır.*" Jocy yine yürümeyi bıraktı, sanırım bu sefer nefes almayı da bırakmıştı. "Bana bunu yapmadığını söyle."

Ellerimi gözlerimin üzerine kapatıp parmaklarımın arasından bakarken, "Onlara yemeğe geleceğini söylediğini de söyledim," diye itiraf ettim.

Gözleri yuvalarından fırladı. "*Ve?*"

"Ve yemeğin saat birde hazır olacağını söylediler." Sırtına sapladığım bıçağı çevirerek konuşmaya devam ettim. "Biftek yiyeceğiz. Lütfen kızma."

"Biftek mi?" Bir elini saçlarında gezdirdi. "Aoife, baban beni dövdüğünde biftek ben *olacağım.*"

"İnanılmaz. Bana Aoife dedin. Bana hiç Aoife dememiştin."

"Sanırım pratik yapmaya başlasam iyi olacak," diye öfkeyle tısladı. "Bilirsin, *ailenle* tanıştığım zaman için."

Sırıttım. "Erkek arkadaşım olarak."

"Erkek arkadaşın değil." Acı dolu bir iniltinin ardından mırıldandı. "Aman Tanrım, şimdi bir şey fark ettim."

"Neyi?"

"Patronumun kızı benim kız *arkadaşım.*"

Gülerek omzunu okşadım. "Evet öyle."

22 AĞUSTOS 2004
TONY İLE AKŞAM YEMEĞİ
JOEY

Molloy beni ailesiyle birlikte yiyeceğim bir akşam yemeği davetiyle zor durumda bırakmıştı ve kendimi kurtarmayı başaramamıştım. Yıllar boyunca sayısız kez onun evinde bulunmuştum ama hiçbir zaman aile yemeğine davetli misafiri olmamıştım.

Cesaretim kırılmıştı ve karşılaşacağım şeye tamamen hazırlıksız olduğum için yol boyunca ellerimi kot pantolonumun cebinde tutarak hafifçe arkasından yürümüştüm.

Ön kapıyı açıp içeri adımını atarken zihnimden *ona dokunmamak* ve *kesinlikle kavga etmemek* konusunda kendimi uyarıyordum.

Onu aslanın inine kadar takip etmem için yönlendirerek, "Sorun yok," dedi kendini beğenmiş bir sırıtışla.

Evet, onun için sorun olmayabilir, diye düşündüm acı bir şekilde ama burada her şeyi tehlikede olan bendim.

Ailemi geçindirme gücüm.

Çalışır durumda olan taşaklarımla üreme yeteneğim.

İçimde bugün ikisinin de tehlikede olduğuna dair bir his vardı.

Bunların hepsi benim için yeni şeylerdi.

Bir an on iki yaşımdaydım ve okul kapısında onunla göz göze gelmiştim. Bir an sonra on yedi yaşımdaydım, onun evine gelip babasına onun benim olduğunu söylemek üzereydim.

Tanrım.

Her şeyi mahvetmeden bu işi nasıl yürüteceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Çünkü her şeyi mahvetme konusunda yetenekli olduğumu kabul etmeliydim.

Sessizce bir dizi küfür mırıldanarak onu içeri kadar takip ettim. Üç yaz önce Tony'nin yenilemesine yardım ettiğim için çok

iyi bildiğim mutfağa doğru attığım her adımda, kalp atışlarımın hızlandığını hissediyordum.

"Aoife, sen misin, canım?" Trish Molloy sırtı kapıya dönük şekilde fırına uzanıyor, şimdiye kadar deneyimleme zevkine eriştiğim en güzel kokulu bifteği çıkarıyordu. "Joey'nin ne zaman geleceği hakkında bir fikrin var mı? Et yeni pişti ve sıcakken servis etmek istiyorum."

Güven verircesine beni omzuyla dürterken, "Evet, anne," dedi Molloy. "İkimiz de buradayız."

İşte başlıyoruz.

"Joey, canım." Trish biftek tepsisini tezgâhın üzerine bırakıp fırın eldivenlerini çıkardı ve yavaş adımlarla yanımıza geldi. "Nasılsın?" Sıcak bir gülümsemeyle kollarımdan tuttu, yukarı uzanarak yanağıma bir öpücük kondurdu. "Seni burada görmek çok güzel."

Dokunuşundan kaçma isteğimi bastırıp kendimi minyon sarışına gülümsemeye zorladım.

"Seni görmek güzel, Trish." Ne diyeceğimi bilemediğim için omuzlarımı silkerek devam ettim. "Beni ağırladığın için teşekkürler." *Yine.* "Yemek harika kokuyor."

"Ah, bu evde her zaman hoş karşılanacağını şimdiye kadar öğrenmiş olman gerekirdi," dedikten sonra kaşlarını çattı. "Ama sana o kapüşonu başına geçirip yakışıklı yüzünü saklaman konusunda hep ne söylüyorum?" Bir elini uzatıp kapüşonumu aşağı çekti. "Şimdi." Yüzüne yerleşen gülümsemeyle yanağımı okşadı. "Çok daha iyi."

Tanrım.

"Evet, Joey." Molloy kıs kıs gülerek annesinin peşinden gitti, masayı hazırlayıp çatal bıçak takımını yerleştirmeye yardım etti. "Sürekli kapüşonunu başına geçirmeyi bırakmalısın."

"Sanırım alışkanlık oldu," dedim arkasından öfkeyle bakarak. "Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

"Hayır, hayır, canım." Trish beni masaya doğru götürdü. "Otur ve rahatla. Sen bizim misafirimizsin. Her zamankinden farklı olarak seninle ilgileneceğiz."

Bir boğaz temizleme sesi duyulunca Tony'nin mutfağa girdiğini anlamak için arkama bakmama gerek kalmadı.

Bifteği incelemek için yaklaşırken, "Joey," dedi burnunu çekerek. "İyi misin?"

"Tony." Kendimi sakin kalmaya zorlayıp ona küçük bir baş selamı verdim. "Her şey yolunda. Beni ağırladığın için teşekkürler."

"Aoife'nın fikriydi." Çekmecelerin birinden şimdiye kadar görme talihsizliğine uğradığım en keskin görünümlü biftek bıçağını çıkardı. "İkinizin bizimle konuşması gereken bir şey olduğunu söyledi."

İşte bununla yapacak, diye düşündüm Tanrıyla barışırken. *Taşaklarımı keserken bunu kullanacak.*

"Baba." Molloy uyaran ses tonuyla sızlandı. "Söz vermiştin."

Tony ellerini havaya kaldırdı. "Ona kötü bir şey mi söyledim?"

"Söylemene gerek yoktu," dedi tersledi. "Elindeki bıçakla ona dik dik bakıyor olman her şeyi açıklıyor."

Tanrım.

"Dinle, Tony." Eninde sonunda bu işi bitirmek zorunda kalacağımı bildiğimden sandalyemi geriye itip ayağa kalktım. "Dışarıda konuşabilir miyiz?"

"Konuşmak mı istiyorsun?"

"Evet, istiyorum." Elindeki parlak çelik parçasına ihtiyatla baktım. "Tercihen bıçak olmadan."

"Tamam o zaman, evlat. Hadi konuşalım."

Patronum bıçağı isteksizce yere bıraktı, sertçe başını salladıktan sonra arka kapıyı açıp dışarı çıktı.

Molloy beni takip etmeye çalıştığında, "Aoife, burada kal," diye seslendi Trish.

"Ama..."

"Aması yok, genç hanım," dedi annesi. "Şimdi iyi bir kız ol ve zavallı annen için patatesleri ez. Eklem iltihabım azıyor."

Kaderime doğru yürüdüğüm sırada, Molloy endişe içinde dudaklarını büküp çaresizce omuz silkti.

Eğer bugün ölürsem, bu senin vicdan azabın olacak. Aklımda onunla konuşarak dışarı çıktım ve kapıyı arkamdan kapattım.

Bana sanki ona ihanet etmişim gibi bakan babasıyla yüzleşmek için döndüğümde -ki aslında ihanet etmiştim- hemen ellerimi havaya kaldırdım. "Bir şey söylemeden önce şunu bilmelisin, sana hiçbir şekilde ve hiçbir biçimde saygısızlık etmek istemedim."

Derin bir iç çekti. "Joey."

"Bana iyi davrandığını biliyorum," dedim aceleyle. "Onunla bu duruma gelmemem konusunda beni uyardığını düşünürsek, bu muhtemelen en büyük ihanet gibi geliyor ama kızını önemsiyorum, Tony."

Başını iki yana salladı. "Joey..."

"Önemsiyorum, Tony," diye vurguladım. "Onu gerçekten önemsiyorum, tamam mı? Bu geçici bir düşünce de değil. Bir hevesle bir araya gelmedik. Bunun için çok düşündüm." Nefesimi üfleyerek verdim. "O benim arkadaşım, Tony. Çok uzun zamandır en iyi arkadaşımdı. Bu duruma gelişimizi öngörmediğimi söylersem yalan olur ama bunun olmasını engellemek için elimden gelen her şeyi yaptığımı dürüstçe söyleyebilirim..."

"Joey!" Tony bağırınca anında sustum. "Sana sadece iki sorum var."

Ah, Tanrım.

"Acele cevaplar verme," diye ekledi. "Çünkü sadece gerçeği istiyorum, evlat."

Başımı salladım. "Tamam."

"İlki." Bana dikkatle bakıp, "Kızımı seviyor musun?" diye sordu.

Kalbim göğsümde şiddetle çarparken başımı salladım. "Kesinlikle." Sonra kendiliğinden devam ettim. "Yaklaşık beş yıldır."

Kahretsin...

"İkincisi," dedi usulca. "Onunla bir gelecek görüyor musun?"

"Hayır." İtirafımdan nefret etsem bile ona gerçeği söylemem gerekiyordu çünkü dürüstlüğümü hak eden biri varsa o da bu adamdı. "Bizim için bir gelecek görmüyorum ama bu onunla bir gelecek istemediğimden değil. Kendim için bir gelecek görmediğim için."

Yüzündeki sert ifade yumuşadı. "Ah, evlat."

Onun acıyan tavrına aldırış etmedim.

Bunu istemiyordum, buna ihtiyacım da yoktu.

"Seni hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum," dedim keskin bir solukla. "Bu yüzden işime son vermek istersen, benim açımdan herhangi bir kırgınlık olmayacak."

"İşine son vermek mi?" Tony kaşlarını çattı. "Bunu neden yapayım ki?"

Şaşkınlıkla ona bakakaldım. "Çünkü bana yapmamamı söylediğin halde kızına âşık oldum."

Tony ağır bir iç çekişle bana doğru yürüyüp elini omzuma koydu. "Seni kızımdan uzak durman konusunda uyarmamın sebebi, her şey ters giderse iyi bir çalışanı kaybetmek istemememdi. Başka bir nedeni yok."

Kaşlarımı çattım. "Ama düşündüm ki..."

Omzumu hafifçe sıkarak, "Sen harika bir çocuksun, Joey," dedi Tony. "Aoife'ma göz kulak olduğunu görmekten mutlu olacağım bir delikanlısın."

"Hayır." Başımı salladım, kaşlarım şaşkınlıkla çatılmıştı. "Gerçekten söylediğin gibi biri değilim, Tony."

"Seni on iki yaşında küçücük bir çocuk olduğun zamanlardan beri tanıdığımı unutuyorsun," diye hatırlattı bizi arka kapıya doğ-

ru yönlendirirken. "Tamirhanenin ortasında, dünyanın yükünü omuzlarında taşıyarak duran o şanssız küçük çocuğa baktığımı hatırlıyorum. O küçük çocuk o gün benden bir şans istedi." Sesi duygusallıkla kalınlaşmıştı. "O çocuğa bir şans verdiğim için çok memnunum çünkü o küçük çocuk, gurur duyduğum bir adama dönüştü."

22 AĞUSTOS 2004
ANNEMLE TANIŞMA VE PLANLAR YAPMA
AOIFE

Ailem mükemmel olmaktan çok uzaktı ama yemek masasında oturmuş, Joey'ye kucak açmalarını izlerken benim olmalarından memnundum.

Aralarındaki tek şüpheci Kev'di, erkek arkadaşımın yanındayken oldukça tedirgin görünüyordu. Kardeşimi suçlayamazdım çünkü beni bu kadar iyi hissettiren aynı eller, onu neredeyse boğazlıyordu.

Her nasılsa karmaşayı atlatmayı başarmış, gelecek yıl hepimiz ortaokulu bitirdikten sonra ne yapacağımız konusunu açmıştık.

Yemekten sonra hepimiz oturma odasında kucaklarımızda *Viennetta* kâseleriyle otururken, "Kulağa çok hoş geliyor," dedi annem. Evet, annem süslü dondurmayı çıkarmıştı. "Peki o kurstan alacağın yeterlilikten memnun olacak mısın? İyi bir iş bulacak mısın?"

"Kesinlikle. Ayrıca harika bir kampüsleri var, müfredatı sağlam görünüyor. Bu da broşürleriyle web sitelerinde yazanlarla büyük ölçüde çelişiyor." Kardeşimin sıkıcı konuşması yüzünden kanepede, Joey'yle ikisinin arasında oturduğum yerde neredeyse gözyaşlarına boğulacaktım.

Bu arada Joey bir yüzden diğerine bakarken inanılmaz derecede kararsız görünüyordu. Bacağımı uzatıp ayağımla gizlice onunkini dürttüm. Vahşi yeşil gözleri bana döndüğünde ona güven verici bir gülümsemeyle baktım.

Kev en sonunda hava atmayı bitirdiğinde, "Ee, Joey, tatlım," dedi annem. "Kev, UCC'ye girmeyi hedefliyor. Aoife kuaförlük yapmayı umuyor. Altıncı sınıftan sonra senin planların neler?"

"Ne demek *planım ne?*" Babam bir kaşık dolusu dondurması

havada kalmış şekilde araya girdi. "Joey çıraklık eğitimini tamamlayacak ve tam zamanlı olarak benimle garaja gelecek."

Babamın bacağına hafifçe vurarak, "Durur musun, Tony," diye uyardı annem. "Delikanlıya okul bittikten sonra *onun* ne yapmak istediğini soruyordum, okul bittikten sonra *senin* ondan ne yapmasını istediğini sormuyordum."

"Ben, şey..." Joey kabaca boğazını kabaca temizledi, elindeki kâseyi bırakıp anneme döndü. "Şey, Tony'nin beni çırak olarak almayı düşüneceğini umuyordum."

"İşte görüyorsun, Trish." Babam kaymak yemiş kedi gibi gülümsedi. "Ayrıca umut etmene gerek yok, oğlum," dedi bu kez Joey'ye hitaben. "Son beş yılımı, başka bir adamın gelip seni benden çalması için seni eğiterek geçirmedim."

"Aman Tanrım." Joey'nin omuzlarındaki gerginlik, babam sanki az önce ona loto kazandığını söylemiş gibi eriyip gitmişti. "Ciddi misin sen?"

"Evet," diye yanıtladı babam. "Sadece okulun son yılını bitir, elinden gelenin en iyisini yap ve başını beladan uzak tutup sorumluluklarını yerine getir. Sonrasında iş konuşuruz."

"Tanrım." Joey zorlukla soluklanarak başını öne eğdi ve ensesini avuçladı. "Sağ ol, Tony."

"Sakın onu korkutmaya kalkma, duydun mu?" Babam gözlerini bana çevirdi. "Siz ikiniz yollarınızı ayırmaya karar verirseniz çırağımı kaybedemem."

"Kaybetmeyeceksin," diye güvence verdi Joey. "Bu işi berbat etmeyeceğim."

"Aferin sana, delikanlı," dedi babam. "Ama ben yanındaki hanımefendiyle konuşuyordum."

"*Ben mi?*" Güldüm. "Bu varsayımsal yol ayrımından ben nasıl sorumlu oluyorum?"

Duygusuz bir sesle, "Muhtemelen çok talepkâr bir baş belası

olduğun içindir," dedi Kev. "Babam, bu prenses tavırların yüzünden birilerinin seninle yuva kurmayı neden *gönüllü* olarak kabul ettiğini anlamakta zorlanıyor."

Kahkahalara boğulan iki koltuk arkadaşımın kaburgalarını dürterek, "Ha ha," diye karşılık verdim. "Hepiniz ne kadar da *komiksiniz*."

"Aoife, merak etme, canım," dedi annem. "Baban seninle çıkması için Joey'ye fazla para ödemek zorunda kalmadı."

Daha fazla kahkaha patlaması yaşandı.

Kahkaha krizleri arasında, "Sen onlara aldırma, yavrum," diye mırıldandı babam. "Bana sadece bir beşliğe mal oldu."

"Hepinizden nefret ediyorum." Dramatik bir tavırla hepsine çıkıştıktan sonra parmağımı Joey'nin eğlenen yüzüne doğrulttum. "Özellikle de senden, hain."

ALTINCI YIL

31 AĞUSTOS 2004
ŞİMDİYE KADAR EVDE OLURDUN
JOEY

Salı akşamı şehirdeki alt takımlarla yaptığımız uzun antrenmanın ardından kapıdan girdiğim anda, "Bir şeyler yapmalısın," diye yalvardı Shannon. "Lütfen, Joe. Lütfen, bir şeyler yapmalısın!" Gözleri dolmuş, koluma bir can yeleğiymiş gibi yapışmıştı. "Çok fazla kan var."

"Tanrı aşkına, sakin ol." Elimdeki *hurley*'i ve antrenman çantasını koridordaki fayansların üzerine bıraktım. "Ne oluyor?" Çıldırmış gibi etrafıma bakınmaya başladım. "Kimin kanaması var?"

Shannon hıçkırıklarla ağlayarak beni merdivenlerden yukarı sürükledi, sahanlığa ulaşana kadar düşe kalka ilerledi.

"Orada." Boğulurcasına konuşurken banyoyu işaret ediyordu. "Orada, Joe."

"Anne," diye haykırdım. Banyo kapısından içeri daldığım sırada göğsüm hızla inip kalkıyordu. "Anne!"

"Annem değil," dedi Shannon. "O..."

"Sorun yok," diyen küçük çocuğun sesini duyduğumda bacaklarım tutmadı.

"Hayır."

"Sorun yok, Joe."

Hayır, hayır, hayır.

"Gerçekten, ben iyiyim."

Lütfen, Tanrım, hayır.

Kan bulaşmış zeminde dizlerimin üzerine çöktüm, klozetin kenarına yaslanmış küçük çocuğa ve burnundan sürekli akan kana çaresizce bakakaldım.

Tamamen sersemlemiş bir halde, bir ömür önceymiş gibi gelen anılar beni bombardımana tutarken başımın döndüğünü hissettim.

Klozete doğru eğilip mosmor olmuş karnımdan kusmuk ve kan karışımı bir sıvı çıkarmaya devam ederken, "Sorun yok Dar," diye hırıltılı sesimle mırıldandım. "Ben iyiyim."

"Joey," dedi Darren boğuk bir sesle. Yanımda diz çökerek elini sırtıma koydu. "Burada olamadığım için çok üzgünüm. Antrenmanım vardı."

"Önemli değil," diye hırıldadım. Yedi yaşındaki burnumun kırılmasının acısı beni tüketmek üzereydi. "Umurumda değil." Aynı kelimeleri defalarca tekrarladım, yeterince söylersem gerçekleşebileceğini umuyordum.

Ağız dolusu pıhtılaşmış kanı klozete tükürürken, "Göründüğü kadar kötü değil," diyerek beni rahatlatmaya çalıştı Tadhg. Gözlerinin altı çoktan sarımsı bir kahverengiye dönmeye başlamıştı, kırıldığı belli olan burnuna yeni bir tomar mendil bastırıyordu. "Gerçekten, Joe. Acımıyor bile."

"O gitti," dedi Shannon çabucak. "Sanırım yakında eve döneceğini bildiği için gitti."

Başımı iki yana sallayıp, "Yakında eve döneceğim için," diye mırıldandım.

"Evet," dedi yumuşak bir sesle. "Genelde şimdiye kadar evde olurdun."

"Burada olup seni koruyamadığım için üzgünüm." Acı içinde kıvranışını izlerken iliklerime kadar hissizleşmiş, fısıltıyla konuşuyordum. "Benim... antrenmanım vardı."

"Önemli değil," diyen Tadhg bana korkunç bir dejavu yaşattı. "Umurumda değil."

"Ne oldu?" Kalbimin göğsümde şiddetle çarptığını hissediyordum. "Ne halt *oldu*, Tadhg?"

"Babam, Shannon'a vurdu," dedi kardeşim sertçe. "Ben de babama vurdum." Bir kan pıhtısı daha tükürdü. "Babam daha sert vurdu."

"Tanrım." İçime dolan panikle sendeleyerek ayağa kalktım. "Ollie ve Sean?"

"Odanda müzik dinliyorlar." Shannon hızla konuşmaya devam etti. "Umarım sorun olmaz. Kendilerini güvende hissettikleri tek yer orası."

Sorun vardı.

Bunların hiçbiri iyi değildi.

Yine kıçımın üstüne düşmüştüm ve tekrar ayağa kalkma isteğimi kaybediyordum.

"Bu gece evde mi kalacaksın?" diye sordu Shannon. "Yoksa Aoife'yla planların mı var?"

"Hayır." Telefonumu cebimden çıkarıp hızla ekran kilidini açtım. "Hiçbir planım yok."

Joey: *Planlar değişti. Bu gece buluşamayız. Yarın okulda görüşürüz.*

Molloy: *Kesinlikle kabul edilemez, Joseph. Çok öfkeliyim.*

Molloy: *Şaka. Umarım her şey yolundadır?*

Joey: *Her şey yolunda. Sabah görüşürüz.*

Molloy: *Tamam.*

Joey: *Seni sevmiyorum. x*

Molloy: *Ben de seni sevmiyorum. <3*

Telefonumu tekrar cebime koyarken Molloy'la ilgili tüm düşünceleri aklımdan çıkardım ve ebeveynlerimin pisliğini temizleme işine koyuldum.

1 EYLÜL 2004
FAVORİ AYRICALIKLI ARKADAŞ
AOIFE

"Bak, Neasa, bu da erkek arkadaş çalan orospunun ta kendisi."

Yüksek sesle yüzlerine gülme isteğime direndim, pazartesi günü okulun dışındaki kaldırımda yanımdan geçip giden sınıfımdaki kızları görmezden geliyormuş gibi davrandım.

"Ne sürtük ama."

"Hem de *ne* sürtük."

Kendi kendime sırıtarak lolipopumu emmeye devam ettim. Rebecca'nın bana olan bariz nefreti beni fazlasıyla eğlendiriyordu. Beşinci sınıfta bana taktıkları *fahişe** etiketinin önümüzdeki aylarda da beni takip edeceğinden hiç şüphem yoktu. Ancak *fahişe* olduğum için Joey Lynch gibi seksi bir kötü çocuğu öpebildiğim sürece bunu umursamakta zorlanıyordum.

Evet, yaklaşık dokuz aydır sadece birbirimizden hoşlanıyorduk. İlişkimizi adlandırmaya çalıştığım her seferinde Joey panik moduna girse de kendimi onun kız arkadaşı olarak görüyordum.

İster hoşuna gitsin ister gitmesin sevgilisiydim.

Elbette, Joey her fırsatta benimle savaşıyordu. Beni destansı denecek seviyelerde kızdırıyor, zaman zaman çıldırtıyordu. Diğer yandan onunlayken kendimi hiç olmadığım kadar canlı ve *kendim* gibi hissediyordum.

İşin aslı, Joey'yle birlikte olmanın hiçbir yanı kolay değildi ama onunla olmak inanılmaz derecede *doğru* hissettiriyordu. Sanki tam olarak olmam gereken *yerde*, tam olarak olmam gereken *kişiyle* birlikteydim.

Yanında küçük kız kardeşiyle okula doğru yürüdüğünü gördüğüm anda içim heyecanla kıpır kıpır oldu. Okuldaki son yılımın ilk günü olmasına rağmen kendimi gülünç derecede neşeli

* "*Scarlet Woman*" bir deyim olan bu ifade, çok sayıda erkekle ilişkiye girdiği için dışlanan kadın anlamına gelmektedir. (ç.n.)

hissederek lolipopumu yakındaki çöp kutusuna attım ve onları selamlamak için aşağı doğru yürüdüm.

"Güzel gömlek."

"Güzel bacaklar."

Joey bir kolunu belime doladı, beni kabaca göğsüne çekip sertçe öptü.

"Evet," dedi dudaklarıma karşı. "Güzel bir gün olacak."

"Bu edepsiz bir şey için kullanılan bir benzetme mi?" diye takıldım. Geri çekilerek ona baktım ancak yüzünü gördüğümde midem -kesinlikle kötü anlamda- tepetaklak oldu.

"Hayır."

Taze morlukların görüntüsü karşısında içimi bir hüzün dalgası kapladı.

Bazen ona bakmak acı veriyordu.

Cildindeki izleri ve morlukları görmek...

Benimle birlikte olmadığı zamanlarda yaşadığı hayatı düşündükçe içimi derin bir hüzün kaplıyordu.

Boktan ebeveynleri işlerini yapmadığı için kardeşlerine hem anne hem de baba rolünü oynamak zorunda kalmasından nefret ediyordum.

Berbat bir durumdu.

Her şey için ona muhtaç olmaları beni kızdırıyordu.

Özellikle de annesine daha çok kızıyordum.

İçlerinde en kötüsü oydu.

Bazen onun önüne geçip ebeveynlerine *bağırmak* istiyordum.

Onun yaşaması gereken kendine ait bir hayatı var!

Çünkü Ballylaggin'den asla ayrılmayacağını ve seyahat etmek için bir yıl izin almayacağını tüm kalbimle biliyordum.

O çocuklar hâlâ o evdeyken olmazdı.

Olmazdı çünkü ailesinin hatalarının bedelini ödemek için çalışması gerekiyordu.

Çocuklar dahil, tüm ailesinin geri çekilerek onu rahat bırak-

masını istediğim için son derece bencil olduğumu biliyordum. Tanrı aşkına, onlar küçük çocuklardı.

Ona *muhtaçlardı.*

Yine de bu onu kaçırıp güvende tutmak istememe; ona düşebileceği, kalabileceği, dinlenebileceği ve iyileşebileceği güvenli bir yer vermek istememe engel olmuyordu.

Elbette Joey ev hayatı söz konusu olduğunda her zaman olduğu gibi şimdi de içine kapanıktı.

Bu konuda asla konuşmak istemiyordu. Konuyu açma çabalarım genelde kavgayla sonuçlanıyor, öfkelenerek mahallesindeki o pisliklerle birlikte gidiyordu.

Bu gidişler, beni neredeyse evde olduğu zamanlar kadar korkutuyordu.

Ne yapacağımı, ona nasıl yardım edeceğimi ya da onun karmaşık dünyasında nasıl var olacağımı bilmiyordum.

Ebeveynleri beni cinayete meyilli hissettiriyordu.

Kardeşleri beni çaresiz hissettiriyordu.

Okuldaki arkadaşları beni rahatsız hissettiriyordu.

Mahallesindeki arkadaşları da beni tamamen istenmeyen biri gibi hissettiriyordu.

Özellikle de o aşağılık herif Shane Holland...

Ancak Joey'yi kalmak *isteyecek* kadar önemsiyordum.

Yüzüne dokunan meraklı elimi uzaklaştırarak, "İyiyim," dedi çabucak. "Çok *iyiyim*, Molloy." Dudaklarıma sert bir öpücük daha kondurdu.

"İğrençsiniz, çocuklar," diye inledi Shannon yakınlardan. "Bir oda bulun."

"Selam, Shan." Okulun girişine doğru uzanan kaldırımda yürürken kardeşi kolunu omzuma attığında, içimde büyüyen bir zevk ürpertisini bastırdım. "Hafta sonun nasıl geçti?"

"Selam, Aoife." Yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "İyiydi."

Umarım ağabeyininkinden daha iyidir. Aklımdan geçen cevapla tenini inceledim. Şükürler olsun ki hiçbir iz görünmüyordu.

Bir elimi Joey'nin gri okul pantolonunun arka cebine sokup kıçını hafifçe çimdikledim. Ardından yanına sokularak onu çalıların arasına sürükleme dürtüsüne karşı koydum, böylece onu güvende tutabilecek ve çıplak kalmasını sağlayabilecektim.

"Kıçımı çimdiklemeye devam edersen, karşılık vermek zorunda kalacağım, Molloy." Boğuk bir ses tonuyla konuşurken dudakları kulağıma dokunuyordu. "Henüz duymadıysan söyleyeyim, davranışsal sorunlarım var."

"Biliyor musun, sanırım bunu en azından bir on kez duydum."

"Dosyama göre, fiziksel bir kavgayla karşılaştığımda kendimi kontrol edemiyorum."

"Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten." Beni göğsüne doğru çekerken elinin çıplak uyluğumdan yukarı doğru kaydığını hissettim, parmakları iç çamaşırımın kenarına ulaşana kadar durmadı.

"Aman Tanrım, az önce gördüğüm şeyi yapmadın!" Shannon eliyle gözlerini kapatarak feryat etti.

İç çamaşırımın lastiğini çekip yerine oturmasını sağlarken, "Ah, kahretsin," dedi Joey acıklı bir iç çekişle. "Regl külotu."

Başımı arkaya atarak yüzündeki kederli ifadeye kahkahalarla güldüm. "Regl külotu hakkında ne biliyorsun ki?"

Okul çantasının askılarını sıkıca tutup, "Aman Tanrım, sen az önce... Aslında biliyor musun... neyse boş verin. Sonra görüşürüz, çocuklar," diye inleyerek uzaklaştı Shannon.

"Hadi ama, Molloy," dedi çarpık bir sırıtışla. "*Özel* arkadaş olduğumuzdan beri her ayın beş günü boyunca büyükanne çamaşırı giyiyorsun." Gözleri alev alev yanarken kısık sesle konuşması inanılmaz derecede seksiydi. "Bunu biliyorum çünkü her ay sadece o beş gün bana izin..."

"Tamam, la-la-la, anladım. Menstrual döngüme kusursuz bir şekilde hâkimsin." Kahkaha atarak bir elimle ağzını kapattım. "Ama sanırım kız kardeşini korkuttun."

"O kendini toparlar," derken kıçıma sıkı bir şaplak attı. "Ama ben atlatamayacağım."

"Sadece birkaç gün sürüyor." Gözlerimi devirdim. "Kendine hâkim ol."

"Bunun yerine bana hâkim olmanı tercih ederim." Eliyle beni daha sıkı kavradı. "Yine."

"Tamam, beni resmen utandırıp susturdun." Yanaklarım parlak bir pembeye büründü. "Bu raundu sen kazandın."

"Teşekkürler." Sırıtarak elimi tuttu ve bizi ana binaya doğru götürdü. "Geri dönüşünü dört gözle bekliyorum, Molloy."

"Geleceğime inansan iyi edersin, Joe," dedim parmaklarımı onunkilere dolayarak.

Tanıdık bir *Honda Civic* selektör yaptığında öğretmen otoparkından geçiyorduk.

Joey'nin yanımda kaskatı kesildiğini hissettim ve kalbim hızla çarpmaya başladı.

Hayır.

Hayır.

Hayır.

"Joey, gitme." Elini daha sıkı kavradım. "Onu görmezden gel."

"Belli ki benim için burada."

"Yani?" Ona daha sıkı sarıldım. "Sadece yürümeye devam et."

"Molloy."

"Lütfen gitme."

Arabanın kornası gürültüyle çaldı.

Bakışları Shane Holland'ın ona selektör yaptığı yere kayarken, "Gidip ne istediğine baksam iyi olacak," diye mırıldandı. "Seninle sınıfta buluşuruz."

"Joey."

"Sadece onunla konuşacağım," dedi beni rahatlatarak. "Sadece konuşacağım. Bu kadar, Molloy."

Yüzüne bakıp berrak, odaklanmış gözlerinin görüntüsünü içi-

me çektim ve erkek arkadaşım bana başka bir durumda dönerse o pislik Shane'in üzerine cehennemi yağdıracağıma dair Tanrıya sessiz bir yemin ettim.

"Bana söz ver," diye yalvardığımı duydum. "Bana söz ver, Joe."

"Her şey *yolunda*." Beni yatıştırarak dudaklarıma yumuşak, uzun bir öpücük kondurdu. "Endişelenmeyi bırak." Beni tekrar öptü. "Seninle sınıfta buluşuruz," dedikten sonra yumruğuyla çenemi şakacı bir şekilde dürttü. Ardından arkasını dönüp otoparka doğru koşmaya başladı.

Midemin bulandığını hissederek okul çantamın askılarını sıkıca kavradım ve sert adımlarla okulun girişine doğru ilerledim. Ondan uzaklaştığım her adımda daha da tedirgin oluyordum.

"Shane Holland mı o?" Shannon okulun ön kapısına yakın bir ağacın altında durmuştu, yüzünde benimkine benzeyen bir endişe ifadesi yerleşmişti. "Gittiğini sanıyordum."

"Evet," diye fısıldadım. "Ben de öyle sanıyordum."

O anda birinin sesini duydum. "Amcık."

Shannon'ın nefesi kesildi ve bana doğru yaklaştı.

"Evet, beni duydun, amcık!"

Bu kelimeden *nefret* ediyordum.

İngiliz dilinde uzak durmayı tercih ettiğim çok az kelime vardı, özellikle bu kelime benim kelime dağarcığımda yer almıyordu.

Arkamı döndüğümde Ciara Maloney ve Hannah Daly'yle göz göze geldim.

Benden bir alt sınıfta, en azından bir on basamak aşağı indirilmesi gereken iki kindar küçük sürtüğe baktım.

"Şimdi." Erkek arkadaşımın kız kardeşinin önünde sağlam bir duruş sergilemek için ellerimi kalçalarıma yerleştirip kaşlarımı kaldırdım. "Siz kalın kafalı pisliklerden hanginiz canına susadı?"

"Seninle konuşmuyorduk," diye cevap verdi Ciara. Sert durmaya çalışıyordu ama karşısında kendinden daha büyük, daha uzun ve daha güçlü biri olduğu için telaşlanmıştı. "Onu kastetmiştik."

"Onu mu?" Etrafıma bakındım. "O kim?"

"Benim." Shannon fısıltıyla cevap verirken arkamda durduğu yerde titriyordu. "Benden bahsediyor."

"O diyerek erkek arkadaşımın kız kardeşini kastediyorsan, *atkuyruğunu* kesip seni onunla boğmadan önce siktir olup gitmen için sana beş saniyelik bir avans veriyorum."

"Sen karışma, Aoife." Hannah etrafına endişeyle bakarak araya girmeye çalıştı. "Bu senin kavgan değil."

"Onunla dövüşürsen benimle dövüşürsün," diye uyardım. Saçmalıklarından etkilenmemiştim, geri adım atmaya da hiç niyetim yoktu. "Kavga mı ediyoruz, yoksa siz sürtükler saçlarınızı başka bir güne mi saklıyorsunuz? Ben her türlü varım."

İkisi de önce birbirlerine, ardından Shannon'a baktı, başlarını sallayıp ana binaya doğru uzaklaştılar.

Görüş alanından çıktıklarında Shannon derin bir nefes alarak kazağımın kolunu kavradı. "Bunu benim için yapmana gerek yoktu."

"Biliyorum."

"Bir dahaki sefere senin peşine düşebilirler."

Gözlerimi devirdim. "Denediklerini görmek isterim. Ayrıca bir daha sana yaklaşırlarsa, tek yapman gereken gelip beni bulmak. Sınıfta olup olmamam önemli değil. Sadece gel ve beni bul, sana yardım edeceğim, tamam mı?"

Hayatımda gördüğüm en büyük mavi gözlerle bana baktı. Hüzün ve belirsizlikle dolu bakışlarıyla, "Neden?" diye fısıldadı.

"Çünkü kardeşini seviyorum ve kardeşin de seni seviyor. Seni güvende tutmak onun için önemli, bu yüzden benim için de önemli." Gülümseyerek kolumu onun sıska omuzlarına sardım, onu okula kadar geçirdim. "Hem kim bilir? Belki zamanla o küçük, güzel kabuğundan çıkarsın ve arkadaş olabiliriz."

"Arkadaşım mı olmak istiyorsun?"

"Senin için uygun olur mu?"

"Evet." Kararsızca başını salladı. "Lütfen."

Kalbim göğsümde paramparça oldu.

Daha küçücüktü.

Çok savunmasızdı.

Çok kırılgandı.

"O zaman resmileştirdik." Koridordan sınıfa doğru yürürken ona güven verici bir şekilde sarıldım. Bu okuldaki tüm sinsi sürtüklerin bize iyice baktığından emin oldum. "Arkadaşız."

1 EYLÜL 2004
ESKİ ALIŞKANLIKLARDAN VAZGEÇMEK ZORDUR
JOEY

Kimsenin bana ne kadar boktan biri olduğumu söylemesine ihtiyacım yoktu. Arabaya doğru attığım her adımda *yalancı* olduğumu haykıran vicdanım bunu yapmaya fazlasıyla istekliydi.

Dün gece o mesajı gönderdiğimde de haykırıyordu. Şimdiyse Shane'in yanındaki yolcu koltuğuna oturmak üzereyken daha önce hiç olmadığı kadar kendimden tiksiniyordum.

Arabaya bindiğimde, "Lynchy," dedi Shane. "Berbat görünüyorsun."

Yok artık, Sherlock.

"Aynen." Dizlerimi huzursuzca kırarak titrek bir nefes verdim. "Ben de öyle hissediyorum."

Dün gece uzun zamandır delirmeye en çok yaklaştığım geceydi. Sonunda çocukları sakinleştirip yatmaya ikna etmiş, annemin *Valium*'larından birkaçını *beni* sakinleştirmesi ve biraz uyumama yardımcı olması için aşırmıştım.

Tek sorun, babamın gecenin bir yarısı yeniden ortaya çıkmaya karar vermiş olmasıydı. Bu da yumruklarını savurmaya başladığında kendimi savunamayacak kadar uyuştuğum anlamına geliyordu.

Bu sabah morluklarla dolu bir vücut ve sınırına ulaşmış bir zihinle uyanmıştım.

Artık bunu yapamazdım.

Yapamazdım.

Denemiştim.

Denedim.

İyi olmak için çok çabalamıştım ama bunun bir önemi yokmuş gibi görünüyordu çünkü benim için *hiçbir şey* değişmeyecekti.

Çocuklar hâlâ oradayken o evden asla uzaklaşamayacaktım. Bu da cehennemde bir gün daha hayatta kalabilmek için kendime

verdiğim sözleri bozmuş, eski alışkanlıklarıma geri dönmüş olarak bulduğum anlamına geliyordu.

"Dün gece mesajını aldığıma şaşırdım, evlat," dedi Shane. "Bir süredir senden haber alamıyordum."

Lanet bıçağı döndür, neden yapmayacaksın ki.

"Tedarikçilerini değiştirdiğini falan sanıyordum."

Hayır, bacaklarımın sağlam kalmasını istiyorum.

"Dinle, dostum, dün gece söylediğim gibi. Sadece biraz *benzo*'ya ihtiyacım var. Her zamanki kadar. Sadece beynimi rahatlatacak bir şey." Cebimdeki katlanmış bir tomar parayı alıp kucağına bıraktım. "Hepsi burada."

Parayı aldı ve saydıktan sonra başıyla hafifçe selam verdi.

Seçtiğim zehri almak için torpido gözüne uzandığımı söylemekten utanıyordum ama ciddi bir saçmalıkla karşılaştığımda kaşlarımı çattım.

"Esrar mı, Shane?" Öfkeyle torbayı torpido gözüne geri fırlattım, hayal kırıklığı içinde elimi saçlarımda gezdirdim. "Bununla ne yapmamı bekliyorsun?"

"Nakliyecimle ilgili bir sıkıntı yaşadım," diye açıkladı sakince. "Teslimatta geçici bir gecikme oldu."

İhtiyacım olan şeyi alamama ihtimaliyle gergin hissederek, "Peki," dedim sertçe. "*Oksi* var mı? Ya da *hidro?* Birkaç *benzo?* Hadi ama, Shane. Beni bu şekilde ortada bırakma."

"Söylediğim gibi, evlat, tedarikçimle ilgili bir sorun var." Bir sigara yakıp derin bir nefes çektikten sonra kutuyla birlikte paramı da kucağıma attı. "Bu da demek oluyor ki, her zamankinden getirmem biraz zaman alacak."

"Ne kadar zamandan bahsediyorsun?" Titreyerek paramı cebime koyarken bir sigara yaktım. "Birkaç gün mü? Bir hafta mı? Çünkü burada boğuluyorum, dostum. Bekleyemem."

Sakin ses tonuyla, "Sakin ol, Lynchy," diye araya girdi. "Kötü durumda olduğunu biliyorum."

"Evet." Artık göğsüm hızla inip kalkıyordu. "Kötüyüm."

Bunu inkâr etmenin bir anlamı yoktu.

Shane beni çocukluğumdan beri tanırdı.

Beni bir kitap gibi okuyabiliyordu.

Anlayışla başını sallayarak elini cebine attı. "İşte o yüzden bu benden." Küçük kâğıt parçasını bana doğru kaydırdı. "Bağlanmak yok."

Özenle sarılmış kâğıdı açıp elimdeki kirli beyaz renkli toza baktım. "Bu kokain olamaz, değil mi?"

Başını sallayarak sigarasından bir nefes üfledi.

Kalp atışlarım hızlandı. "Shane."

Bakışlarını önündeki cama çevirdi. "İstediğin etkiyi yaratacağına eminim."

"Hayır." Başımı salladım. "Sana daha önce eroin istemediğimi söyledim!"

"Biliyorum, biliyorum," dedi ellerini havaya kaldırarak. "Ama bu şey tamamen başka bir seviye. Hem de daha ucuz, evlat."

"Ne kadar ucuz?"

"Her zamankine ödediğin parayla seni bir hafta boyunca idare eder."

Elimi saçlarımda gezdirirken, "Hayır. Hayatta olmaz. Ben iğne kullanmam," diye terslendim. "Lanet bir keş değilim."

"Yapmak zorunda değilsin," dedi hızla açıklama yaparak. "Çok fazla televizyon izliyorsun. O kahverengi şeker. Benim sana sunduğum şey saf. İyi mal. İster sigara olarak iç ister burnuna çek. Nasıl istersen, dostum. Bu elindeki, geri kalanların hepsini *Smarties** gibi hissettirecek, evlat. Sözüme güven."

Boğuk bir sesle, "Yapamam," derken ellerimdeki ayartıcıya bakıyordum. "Bu çok riskli."

"Güvenli bir şekilde kullanıldığında riskli değil," diye teşvik etti. "Hadi ama, evlat. Seni böyle sikeceğimi mi sanıyorsun? Aynı mahalleden geliyoruz. Seni bebekliğinden beri tanıyorum."

* *Nestle* tarafından üretilen çeşitli renklerde, şekerle kaplı daire şeklinde çikolatalı drajelerdir. Türkiye'de ***bonibon*** olarak bilinir. (ç.n.)

"Dinle, Shane. Sadece atlatmama yardımcı olacak bir şeye ihtiyacım var." İtiraz ettiğimi duydum ama kiminle tartıştığımdan emin değildim; onunla mıydı, yoksa kendimle miydi? "Kafam çok *karışık*. Hayatımı daha da kötüleştirecek hiçbir şeye ihtiyacım yok."

"Anlıyorum," dedi anlayışlı bir sallamayla. "O GAA koçları ensende soluyor, öğretmenlerin sana bok atıyor ve o küçük kaçamağın seni taşaklarından asıyor. Baskı altındasın, evlat. Biraz rahatlamaya ihtiyacın var. Bunu anlıyorum. Onlar anlamayabilir ama ben anlıyorum. Babanın yüzünden yaşamak zorunda kaldığın saçmalıkları atlatmak için biraz yardıma ihtiyaç duyduğun için kendini kötü hissetme." Ona ters ters bakınca ellerini kaldırdı. "Baban pisliğin teki, evlat. Bu herkesin bildiği bir şey. Böyle bir piçten kurtulmaya ihtiyacın olduğu için seni yargılamıyorum."

Sorun da buydu, o rahatlamaya gerçekten çok *ihtiyacım* vardı.

Duyduğum yoğun ihtiyaçla pes edip, "Tamam ama sadece tedarikçin her zamanki gibi malımdan getirene kadar," dediğimi duydum.

"Kesinlikle." Söylediklerimi hevesle onayladı. "Söylediğin gibi, evlat."

"Siktir." Başımı sallayarak katlanmış kâğıdın içindekilere baktım. "Burundan çekebileceğimi söylemiştin, değil mi?"

"Al bakalım." Koltuğundan bana doğru uzanıp paketi elimden aldı ve hızla ayırmaya başladı. İçinde az miktarda toz bulunan bir *CD* kutusunu bana verirken, "Bu bir seferde seni becermeye yeter," diye açıkladı. "Bunu da diğer mallar gibi içine çek ve rahatladığını hisset, evlat."

"Ne yapıyorum ben?" Homurdanarak boş otoparka baktıktan sonra rulo haline getirilmiş beşliği elinden adım ve ona doğru eğildim. Uyduruk pipeti burnuma yerleştirip derin bir nefesle içime çekerken zayıflığım yüzünden kendimden iğreniyordum.

1 EYLÜL 2004
UYUŞTURUCU ETKİSİ
AOIFE

Joey benim arkamdan sınıfa gelmedi.

Aslında uzun öğle arasından önceki derse kadar ortalıkta görünmedi.

"Ne oluyor, pislik?" İşletme dersinde yanımdaki sandalyeye oturur oturmaz kısık sesle bağırdım. "Nerelerdeydin?"

Çantasından ders kitabıyla kalem kutusunu çıkarırken, "Eve gitmem gerekiyordu," dedi sessizce. "Ben, şey..."

"Sen ne?" diye sordum cevap bekleyerek.

İrkildi, başını iki yana sallayıp bir elini yanağına bastırdı. "Kredim tükenmiş olmalı."

Şüpheyle gözlerimi kıstım. "Kafan iyi mi?"

"Hayır."

"Joey."

"Hayır."

"Yalan söyleme."

"Yalan söylemiyorum."

"O zaman ne oldu?"

"Hiçbir şey."

İçimdeki endişe hızla büyürken, "Ağlıyor gibi görünüyorsun," diye fısıldadım.

Burnu kızarmıştı; gözleri kan çanağına dönmüştü ve sulanıyordu.

"Ben ağlamam." Joey titrek bir nefes verip cebinden bir tomar kâğıt mendil çıkardı. "Ben sadece..." Uzunca bir süre boyunca tamamen uzaklara daldıktan sonra konuşmaya devam etti. "Hastalığa yakalanıyorum."

"Aman Tanrım, Joe. Kanaman var." Burnunu silmek için kullandığı beyaz mendil kıpkırmızı olmuştu. "Burnun kanıyor."

"Öyle mi?" Neredeyse kendinden geçmiş bir ifadeyle kan lekeli mendile baktı. Kan yüzüne doğru akmaya devam ediyordu ama müdahale etmek için hiçbir hamle yapmıyordu. "Ah, kahretsin."

Elindeki mendili kapıp burnuna bastırırken, "Joey," diye çıkıştım. "Ne yaptın sen?"

"Hiçbir şey."

"Hiçbir şey mi?" Bir elimle başının arkasını kavrayarak diğer elimle mendille baskı uyguladım. "Saçmalık. Sana ne verdi?"

"Hiçbir şey," dedi fısıltıyla. Ona bakışımı izlerken elleri gevşekçe yanlarına düştü. "Her şey yolunda, Molloy."

"Bana yalan söyleme," diye uyardım. "Tamamen uçmuş durumdasın."

"Yalan söylemiyorum." Kalbim kıçımdan fırlayıp yere düştüğünde, "Yemin ederim," diyerek onu tekmeledi.

"Sen tam bir *yalancısın*."

Öfkeden köpürerek onu hızla ayağa kaldırdım, öğretmene bir şeyler anlattıktan sonra üzerimizdeki bakışlara ve arkamızdan fısıldananlara aldırmadan onu sınıftan dışarı çıkardım.

"Joey iyi mi, Aoife?" Öğretmenimiz Bay Brolly sınıfın kapısından seslendi.

"Evet, evet, efendim, çok iyi. Sadece burnu kanıyor. Casey'den bizim için çantalarımızı toplamasını ister misiniz?" diye seslendim. Onu yanımdan ayırmadan okuldan çıkarıp arabamı park ettiğim yere doğru götürdüm.

Arabamın kapısını açmak için onu bıraktığım anda yolcu koltuğuna düşerken, "Benden nefret etme, Molloy," diye mırıldandı Joey. "Sabahları uyanmak için tek sebebim sensin."

1 EYLÜL 2004
KÖPEK KULÜBESİNE DÖNÜŞ
JOEY

Köpek kulübesine geri dönmüştüm.

Kendime geldiğimde başımın altında kabarık bir yastık ve üzerime atılmış battaniyeyle odasının zemininde çırılçıplak yatıyordum.

Tanıdık bir ses, "Demek yaşıyorsun," dedi alaycı bir tavırla.

Şiddetle titreyerek yavaşça doğrulduğumda öfkeli bir çift yeşil gözün bana dik dik baktığını gördüm.

Sırtını kapıya dönmüş bir şekilde oturmuş, sert bakışlarını üzerime çevirmişti. "Sana ne verdi?"

Yalan söylemek için ağzımı açtım ama o önce davrandı.

"Bana yalan söylemeyi aklından bile geçirme." Omzunda duran kurulama bezini kafama attı. "Vücudundan çıkanları, üzerinden temizlemek zorunda kaldığım şeyleri görseydin yalan söylemenin anlamsız olduğunu anlardın."

Kendimden tiksinerek darmadağınık odasına, nevresimleri çıkarılmış yatağına bakınca iniltimi zorlukla bastırdım. "Bunu ben mi..."

"Beynini yok ederken odamı da mahvettiğini mi soruyorsun?" diye terslemekte gecikmedi. "Evet."

"Özür dilerim." Bir nefes verdim. "Her şeyi temizleyeceğim..."

"Çoktan temizledim," dedi azarlayarak. "Ayrıca bir açıklama yapmadan benden kaçmayı düşünüyorsan, üzerindeki tüm giysilerin şu an alt kattaki kurutucuda olduğunu bilsen iyi olur. Yani hayır, Joe. Temizlik için yardımını istemiyorum. Senden tek istediğim cevaplar."

"Ne bilmek istiyorsun?"

"Bu sabah ne aldığınla başla, oradan devam ederiz."

"Siktir." Elimi uzatıp başımın arkasını tuttum, derin bir iç çektikten sonra isteksizce itiraf ettim. "Bir hata yaptım."

"Bir hata."

Yalan söylemek ailemden miras aldığım ana dilim gibi olsa da ona yalan söylemenin anlamı yoktu.

Zaten şu anda bunu yapamazdım.

Gözlerindeki bakış bana bunu düzeltmek için sadece tek bir şansım olduğunu söylüyordu.

"Bahane üretmeyeceğim," dedim usulca. "Bunun mazereti yok."

"Hayır." Duygularının yoğunluğu sesine yansımıştı. "Hiç yok."

"Bugünün aksine, gerçekten çabalıyorum." Elimi saçlarımda gezdirerek konuşmaya devam ettim. "Bildiğinden daha fazla."

"O zaman *neden?*" Sesinin titreyişini, bir damla gözyaşının yanağından aşağı süzülüşünü izledim. "*Bunu* neden yaptın? Çok iyi gidiyordun. Öyle olduğunu *biliyorum.* Mükemmel olmadığını biliyorum, tamam mı? Ot içtiğini biliyorum. Şeytanların ve sırların olduğunu biliyorum ama *deniyordun.* Hiç bu kadar berbat olmamıştın!"

"Dün gece Tadhg'ın burnunu kırdı," diye itiraf ettiğimi duydum. "Üstelik onu durdurmak için evde değildim."

"Baban mı?" Nefesi boğazında düğümlendi. "Baban Tadhg'ın burnunu mu kırdı?"

"Evet. Kırdı." Ona bilmemesi gereken şeyleri söylediğim için varlığımın her zerresiyle kendimden nefret ediyordum.

Onu benim boktan dünyamın derinliklerine sürüklediğim için.

Eliyle ağzını kapatırken, "Ama o sadece bir çocuk," diye haykırdı. "O sadece küçük bir çocuk."

"Fark etmez," dedim duygusuz bir ifadeyle. "Tacizci alkolikler yaş ya da cinsiyet gözetmezler. Tek gördükleri, akıllarına geldiğinde hedef alacakları bir kum torbasıdır."

"Joey."

Bir elimi kaldırıp, "Bana *acıma,*" diye titrek bir sesle uyardım. "Senden istediğim bu değil. Hiçbir zaman."

"Acımıyorum," dedi fısıltıyla. "Acımam."

"Her neyse, dün gece olanlarla başa çıkamadım," diye itiraf ettim. *Hâlâ baş edemiyorum.* "Bu yüzden evde yaşananlar çok ağır geldiğinde genelde yaptığım şeye yöneldim." Omuz silktim. "Shane'i aradım."

Ona bakışımı izlerken gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Sonra?"

"Sonra..." İtiraf etmeden önce derin bir iç çektim. "Başa çıkmama yardımcı olması için ihtiyacım olan şeyi aldım."

"Neydi o?"

"Daha önce denemediğim bir şey."

"Kötü bir şey mi?"

Pişmanlık içinde başımı sallayarak cevap verdiğimde, Molloy içimi burkan derin bir hıçkırıkla gözyaşlarına boğuldu.

"Bunu bir daha yapamazsın." Elleriyle dizleri üzerinde oturduğum yere kadar emekledi ve kollarını bana doladı. "Yapamazsın, Joe. Bir daha yapamazsın." Molloy yavru bir maymun gibi üzerime tırmanıp şiddetle ağladı, sanki onun için çok önemli bir şeymiş gibi bedenime sıkıca sarıldı. "Sana ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var, Joe. Bunu kendine yapamazsın."

"Sorun yok." Acısının beni ne kadar derinden etkilediğini görünce sarsılarak kollarımı ona doladım. "Şşşt. Sorun yok."

"Buradan gidebiliriz," diye hıçkırıklarla boynuma sarıldı. "Sen ve ben. Arabamızı alıp bu bok çukuru kasabayı arkamızda bırakabiliriz. Seninle gelirim, Joe. Seni seviyorum." Boynuma öpücükler kondurarak ağlamaya devam etti. "Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni o kadar çok seviyorum ki, ölecekmişim gibi geliyor."

Ona inanıyordum, üstelik bu sevgi beni burada kalma ihtimalinden daha çok korkutuyordu. Bana yardım etmek için her şeyi yapmaya hazır olduğunu ve sonunda bunun bile yeterli olmayacağını biliyordum çünkü aklım başımdan gitmişti.

O benim için çok iyiydi, dünya için ise çok daha iyiydi. Ona

bir gelecek şansı vermek için gitmesine izin vermem gerektiğini içten içe biliyordum.

Ama *yapamadım.*

Hıçkırıklarla sarsılan bedenini sımsıkı sarıp, "Onları bırakamam, Molloy," diye fısıldadım. *Ben ağabeyim değilim.* "Kalmak zorundayım."

1 EYLÜL 2004
KALP AĞRISINA TESLİM OLMAK
AOIFE

Bir daha asla bugünkü gibi bir gün yaşamak istemiyordum.

Joey'nin yükselişini, ardından sertçe yere çakılıp yanışını izlerken hissettiğim çaresizliği tarif edecek hiçbir kelime yoktu.

Aptal değildim.

Her yönden yükselen kırmızı bayrakları görebiliyordum.

Asıl sorun, onlara aldırmayacak kadar âşık olmamdı.

Çünkü tüm bu acı ve saçmalıkların altında kurtarılmaya değer biri olduğunu biliyordum.

Joey korkunç kararlar veren iyi bir insandı.

Kimseye zarar vermeye çalışmıyordu.

Bunca zamandır bildiği tek yolla, kendi kendini tedavi ederek hayatta kalmaya çalışmıştı.

Yatağımda sızmış halini izlerken bile bana sunacağı kalp acısını teninin her noktasında görebiliyordum.

Kalbimi kıracaktı, bunu biliyordum. Bunun olacağını kilometrelerce uzaktan bile görebiliyordum, yine de kendimi koruma içgüdülerimin devreye girip beni kaçınılmaz olandan korumasını sağlayamıyordum.

Biraz önce bana karşı en açık sözlü olduğu anlarda, babası hakkında konuşmasını dinlemiştim.

Odamın ortasında otururken dünyamın sarsıldığını hissetmekten kendimi alamamıştım.

Bu muazzam bir gelişmeydi.

Belki ayrıntılardan yoksundu, kalbinde saklayıp açıklayamadığı birçok şey vardı. Ancak yanımda yatan çocuk için bu kadarı bile Büyük Kanyon büyüklüğünde bir adımdı.

İstesem de uzaklaşamazdım.

"Sabahları uyanmak için tek sebebim sensin."

Bu küçük dil sürçmesi beni iliklerime kadar yaralamıştı.

Yan yatmış, elimi saçlarında gezdirerek uyumasını izlerken, onun kıyısında sallanıp durduğu dünyada kendini kaybetmesine izin vermeyeceğime dair yemin ettim.

Ne olursa olsun, onu güvenli bir yere çekmeye hazır şekilde hemen yanı başında olacaktım.

Bu süreçte kendimi kaybetmem anlamına gelse bile...

18 EYLÜL 2004
DOĞUM GÜNÜ KUTLAMALARI
AOIFE

Dinniman'ın dans pistinde şekilden şekle girerken müziği bastırarak, "On sekizine geldin," diye seslendi Casey. "Hem de bekâretin bozulmadan." Kahkahalarla konuşmaya devam etti. "Hangisine daha çok şaşırdığımı bilmiyorum."

"Komik." Göğsüme çapraz şekilde astığım, üzerinde "*Mutlu Yıllar*" yazan kuşağımı düzeltip *The Killers*'ın *Mr. Brightside* şarkısıyla zıplarken çakırkeyif hissediyordum.

Casey'nin de yardımıyla annem, Kev ve benim reşit oluşumuzu kutlamak için bu partiyi düzenlemişti. Mekânın tamamı ailemizle arkadaşlarımız tarafından doldurulmuştu, aynı dönemde okuduğumuz hemen herkes buradaydı. Barın her tarafına balonlar ve pankartlar asılmıştı, ayrıca *bu* kadar çok insanın bizim için geldiğini bilmek beni çok mutlu etmişti.

Artık reşittim. Barda istediğim her şeyi sipariş edebilir ve servis edebilirdim, bu yeni avantajlardan da sonuna kadar yararlanıyordum.

Ellerini ağzının etrafında birleştirerek, "Joey nerede?" diye sordu Casey.

"Sence nerede?" Başparmağımla Joey ve babamın barda derin bir sohbete daldığı yönü işaret ettim.

Babam bir bardak *Guinness* içerken erkek arkadaşım uzun bir bardakla votka ve *Red Bull* içmeyi tercih etmişti.

Joey bu gece kot pantolonu ve kolları dirseğe kadar kıvrılmış beyaz gömleğiyle inanılmaz seksi görünüyordu. Bu özel kutlama için saçlarını da yeni kestirmişti. Arkasıyla yanları kısacık kesilmiş, tepesinde sarı buklelerden oluşan sevimli bir tutam bırakılmıştı.

Elbette sol gözünün altında müthiş bir morluk vardı ama ona morluk hakkında soru *sormamaya* kararlıydım. Sorarsam kavga etme ihtimalimiz vardı ve bir kavga, bu gece isteyeceğim *son* şeydi.

Joey birkaç hafta önce bana açılmış, kısa süre sonra ise her zamanki içe kapanık kişiliğine geri dönmüştü.

Yaşananlar için hâlâ çok kızgın olsam da Joey'nin kafayı bulması ve yatak odamın duvarlarına kusması, kulağa tuhaf gelmesine rağmen bizi istemsizce birbirimize yaklaştırmıştı.

Deneme modunu yeniden etkinleştirip Shane'in numarasını telefonundan sildiğinden beri en iyi davranışını sergiliyordu. Elbette tüm bunlar benim sayemdeydi.

Sanki beni dışarıda tutmak için kullandığı barikatlardan biri yıkılmıştı. Kendini korumak için ördüğü aşılmaz duvarları aşmaya bir adım daha yaklaşmıştım.

Erkek arkadaşım kalçasını bara yaslamış, babamın yanında ayakta duruyordu. Başını eğerek babamın anlattıklarını dinliyor, arada bir başını sallayarak cevap veriyordu.

"Bence erkek arkadaşınla babanın bu kadar iyi dost olmaları çok hoş," dedi Casey gülerek. "Aralarında küçük, sevimli bir kanka ilişkisi var. Çok sevimli."

Masamıza geri dönerken en iyi arkadaşımın koluna girdiğimde, "Doğru," diye onayladım. "Ama babamla *kanka* olması, benimle *aşk* yaşamadığı anlamına geliyor."

"Yani bu gecenin o gece olabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Belki."

"Tanrım," dedi Casey inleyerek. "Bu beklenti dayanılmaz."

Yanına yığıldığımda, "Aoife, nasılsın, canım?" diye sordu annem. "Casey, sen nasılsın, tatlım?"

"Selam, Trish." En iyi arkadaşım yanıma çöküp başını omzuma yaslarken mutlulukla iç çekti. "Biraz çakırkeyifim, Trish."

"Gerçekten mi?" Annemin sesi eğlenceyle doluydu. "Peki ya sen, Aoife?"

"Ayık bir taşım, anne."

"Taş gibi ayığım mı demek istiyorsun?" Annem bana sadece annelerin ustalaşabileceği o bakışla baktı. "Eminim öylesindir."

"Seni seviyorum, anne." Bir kolumu boynuna dolayarak onu kendime çektim ve yanağına bir öpücük kondurdum. "Partim için teşekkürler."

"Ben de seni seviyorum, benim küçük haydutum." Vücudumu sıkıca saran, göğüs dekolteli beyaz elbisemin eteklerine bakıp dudaklarını ısırdı. "Ama bu elbiseyi sevmiyorum. Biraz önce dans ederken kıçının hatlarını görebiliyordum."

"Hayır, göremezdin," diye homurdandım. *Smirnoff Ice*'ımdan kalanı bitirirken bir elimi havaya doğru savurdum. "Çünkü kıçımda ne olduğunu gerçekten görseydin, beni dans pistinden sürükleyerek çıkarırdın."

"Kıçında ne var?"

Parmağımla burnuma dokundum. "*Hiçbir şey.*"

"Hadi ya!" Annem homurdanarak başını iki yana salladı. "Seni uyarıyorum, genç hanım. Artık on sekiz yaşında olman umurumda değil. Kulağını çekmeyeceğim kadar büyümedin."

"Kulağımı asla çekmezsin." Ona sırıttım. "Çok yumuşak kalpli değil misin, anne?"

"Manken gibi görünüyor, değil mi, Trish?" Casey elbisemin üst kısmını çekiştirirken araya girdi. "Sen ve Tony bunu yaparken iyi malzeme kullanmış olmalısınız." En iyi arkadaşım gözlerinden süzülen yaşlarla omuzlarımdan tutup bana baktı. "Sen benim Ballylaggin dünyasındaki en iyi arkadaşımsın, Aoife Molloy."

"Sen de benim en iyi arkadaşımsın, Casey Lordan," diye feryat ederek kollarımı ona doladım. "Okuldaki en ateşli kız sensin."

"Hayır, en ateşli kız *sensin*."

"Hayır, hayır, sen olduğunda ısrar ediyorum."

"Tamam, o zaman ikimiz de ateşliyiz."

"Yaşasın!"

"İkiniz de kendinize âşıksınız, işte olduğunuz şey bu!" Annem homurdanarak parmağını bana doğrulttu. "Beni dinle, şimdi kendi içkini satın alabiliyor olmanın heyecanıyla kendini kaybetme, duydun mu?"

"Seni duyuyorum, anne."

İkimize birden hitap ederken, "Ciddiyim. İkiniz de çok güzel kızlarsınız," diye vurguladı annem. "Bu yüzden kendinize hâkim olmanız, aklınızı başınıza toplamanız gerekiyor. Sarhoş olacak kadar içmeyin. Bu güvenli değil. Kimin gözünün üzerinizde olduğunu asla bilemezsiniz." Kaşlarını çatarak devam etti. "Ayrıca içkilerinizi de başıboş bırakmayın. Onları izlemek için buradaydım ama ya olmasaydım? Bar genç erkeklerle dolup taşıyor. İçkinize ilaç katılmış olabilirdi."

"Sakin ol, anne." Elimle etrafımızda bir daire çizdim. "Buradaki herkes bizim arkadaşımız."

"Kesinlikle." Casey gülümseyerek söylediklerimi onayladı. "Tamamen güvendeyiz, Trish. Rahatla."

İkna olmamış ifadesiyle, "Meşhur son sözler," dedi annem.

"Aman Tanrım!" *DJ* kabininden *Maniac 2000* şarkısı yükseldiğinde cıyaklayarak ayağa fırladım. "Bu bizim şarkımız, Case." Elinden tuttuğum gibi onu ayağa kaldırdım. "Hadi gidelim."

"Bu gece dikkatli olun, tamam mı?" dedi annem. "Lütfen, kızlar."

Dans pistine doğru tökezlerken aynı anda, "Tamam," diye seslendik. "Oluruz."

18 EYLÜL 2004
ON SEKİZİNCİ YAŞIN KUTLU OLSUN, MOLLOY
JOEY

Molloy'un bir sürü seveni vardı.

Dinniman'ın arka tarafındaki bar tıklım tıklım doluydu, herkes onun on sekiz yaşına girmesini kutlamak için buradaydı. İkizi okulun yarısını ateşe uçan pervaneler gibi kendisine çekerken, dört kişilik seçkin arkadaş grubuyla köşede oturan kardeşi Kev için üzülmüştüm.

Çok seksi bir alevdi.

Bizim dönemdeki çocuklardan birinin daha yanağını öptüğünü ya da sırtına tehlike oluşturacak kadar aşağıdan dokunduğunu görürsem, kendimi kaybedeceğim bir alevdi.

Molloy'un dışa dönük doğasıyla bir sorunum yoktu, o böyle biriydi. En başta ona çekilmemin en büyük nedeni buydu ama erkek arkadaşlarının sarkıntılığıyla ilgili çok büyük bir sorunum vardı.

"İşin başından aşkınmış gibi görünüyor, evlat," diye araya girdi Tony. Başını eğmiş, *Kevin Lyttle*'ın *Turn Me On* şarkısı eşliğinde zıplayarak dans eden kızının etrafını saran bir grup oğlanı işaret ediyordu.

"Evet, Tony," dedim çenemi ovuştururken. "Öyle görünüyor."

Eğlenen ses tonuyla, "Endişelenecek bir şey yok, evlat. O hep böyleydi. Aoife'mızın hayranları hiç eksik olmadı," diye açıkladı Tony. "Görüyorsun ya, onun kişiliğinde bulaşıcı bir şey var. İnsanları kendine çekiyor." Kıkırdayarak birasını bitirdi. "Bu da zavallı annesinin içine Tanrı korkusu salıyor."

Eoin Caddigan'ın dans ederken Molloy'un arkasına geçip uzun sarı saçlarından bir tutamı parmağına doladığını görene kadar uzaktan izledim.

"Bu da beni bitiriyor, Tony," dedim içkimin son yudumunu

başıma dikerek. "Başka birinin içine Tanrı korkusu salmanın zamanı geldi."

"Ah, ilk aşk." Kahkahalarla gülüp beni başından savdı. "Kafanı koru, genç dostum."

"Buna güvenme," diye mırıldandım sessizce. Kalabalığın arasından geçerek hiç durmadan dans pistine kadar ilerledim ve kolumu onun beline sardım.

"Joe!" Molloy bana gülümseyip kollarını boynuma doladı. "Dans etmediğini söylediğini sanıyordum?" Yüksek topuklu ayakkabılarıyla parmak uçlarında yükselerek dudağımın kenarına kırmızı rujlu bir öpücük kondurdu.

"Bu gece bir istisna." Kız arkadaşımın bedenini kendime doğru çekerken ondan nazikçe uzaklaşan okuldaki şerefsize ters ters baktım. "On sekizinci yaşın kutlu olsun, Molloy."

Bana kocaman bir gülümsemeyle bakıp ellerini göğsümde gezdirdi. Müziğin ritmiyle kalçalarını kıvırarak bana sürtündü. Lanet olsun, bu kızla başa çıkmak için votka ve *Red Bull*'dan çok daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Elleriyle gömleğimi kavrayıp yüzümü kendine doğru çekerken, "Seni kesinlikle sevmiyorum, Joey Lynch," dedi nefes nefese. "Her zaman sevmeyeceğim."

19 EYLÜL 2004
YÜKSEKTEN UÇMAK VE YERE ÇAKILMAK
AOIFE

Birkaç saat sonra, gelmiş geçmiş en destansı doğum günü partisinden eve döndüğümüzde, "İyi misin?" diye sordum Joey'ye.

"Evet, Molloy. İyiyim." Ayakkabılarımı ve bir yığın doğum günü kartını yatağımın üzerine bıraktı. "Her şey yolunda."

Tüm ağırlığımla odamın kapısına yaslanmış, erkek arkadaşımın ellerini sallayarak yatak odamın penceresine doğru yürümesini izliyordum. Vücudundan yayılan gerginlik bana onun hiç de iyi *olmadığını* gösteriyordu.

"Emin misin, Joe?"

Pencere pervazına yaslanıp camdan dışarı bakarken omzunun üzerinden, "Evet," diye seslendi. "Her şey yolunda."

Yolunda olmadığı açıkça belliydi, ben de aksini düşünecek kadar sarhoş değildim.

Müzik setime doğru ilerledim, onu böyle tuhaf bir ruh haline sokacak ne yapmış olabileceğimi düşünerek rasgele bir *CD*'nin oynat tuşuna bastım.

Britney'nin *Everytime* şarkısı havada süzülürken, "Bu gece burada kalmak konusunda garip hissediyorsan, o zaman kalma. Ailem biliyor ve sorun etmiyorlar," dediğimi fark ettim. Aramızdaki mesafeyi kapatıp kollarımı beline doladıktan sonra sırtının ortasına bir öpücük kondurdum. "Seni sevmiyorum."

Derin bir iç çekerek ellerini benimkilerin üzerine sardı. "Ben de seni sevmiyorum," diye fısıldadı.

"Bana sorunun ne olduğunu söyle." Bana bakması için onu zorla döndürüp yüzünü ellerimin arasına aldım. "Neden bu kadar üzgün görünüyorsun?" Sarhoştum ama gözlerindeki yalnız bakışı fark edemeyecek kadar sarhoş değildim. "*Konuş* benimle."

"Üzgün değilim, Molloy." Ellerini kalçalarıma yerleştirdi. "Ben sadece..."

"Sen sadece ne?"

"Endişeliyim."

Kaşlarım şaşkınlıkla kalktı. "Ne için?"

"Kız kardeşim." Sessiz itirafının ardından acı dolu bir nefes verdi. "Erkek kardeşlerim."

Kalbim sıkıştı. "Ah."

"Geceleri onları yalnız bırakmayı sevmiyorum."

Konunun gidişatına üzülsem bile, "Eve gitmek ister misin?" diye sordum.

"Hayır," dedi beni şaşırtarak. "Mesele de bu, Molloy." Başını iki yana sallarken gözleri suçlulukla dolmuştu. "İstediğim *son* şey, bu odadan ayrılmak."

Alnı benimkine dokunacak kadar yakınıma çekip, "O zaman *kal*," diye fısıldadım. "Burada, benimle kal." Burnumu onunkine sürterek kollarımı boynuna sardım ve dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Benim de sana ihtiyacım var, Joe."

Senin güvende ve zarar görmemiş olmana ihtiyacım var. Bunu sağlamanın tek yolu, burada benimle kalman.

Gözleri çelişkili duygularla yanıyordu. "Molloy."

Ona sımsıkı tutunarak, "İhtiyacım var. Benim de sana ihtiyacım var," dedim boğuk bir sesle. "Burada benimle kalmana ihtiyacım var çünkü beni şimdi terk edersen, seni tekrar görene kadar nefes alamayacağım."

Bu gece benimle birlikte en az bir düzine *shot* içmiş olması, konu kardeşlerine geldiğinde onun fazlasıyla kararlı ahlaki pusulasına karşı bana küçük bir avantaj sağlamıştı.

Karşımdaki ayık Joey olsaydı, ona ne kadar yalvarırsam yalvarayım eve giderdi.

Ancak karşımda sarhoş Joey vardı ve sarhoş Joey ikna edilmeye açıktı.

"Lütfen kal," diye fısıldadım. Bu güzel çocuğu yanıma alıp yavaşça yatağıma doğru ilerlerken elim her zaman boynuna taktığı küçük gümüş zinciri kavradı. "Bu benim doğum günü hediyem olabilir." Bacaklarımın arkası yatağa çarptığında onun iri bedenini yanımda sürükleyerek geriye doğru düştüm. "Lütfen." Dudakla-

rının arasında sertçe nefes aldım ve şişmiş dudaklarına yakıcı bir öpücük kondurdum. "Sabah gözlerimi açtığımda gördüğüm ilk şeyin bu yüz olmasını istiyorum."

"Tamam." Dudaklarıma doğru mırıldandı. "Seninle kalacağım, Molloy."

Bu kadar kolay razı olmasından heyecan duyarak kendimi o ana, onun bedenini benimkinin üzerinde hissetmeye, onun sert hatlarının benim yumuşak kıvrımlarıma karışmasına ve birbirimize yasadışı olması gereken şekillerde dokunmaya kaptırdım.

Gecenin ilerleyen saatlerinde yatakta karşılıklı uzanırken, "Yaptım, biliyorsun," diyerek sessizliği bozdu.

"Ne yaptın?"

"Sana bir hediye aldım."

Yüzüme bir gülümseme yayıldı. "Gerçekten mi?"

Başıyla onaylayıp hızla yorganın altından çıktı ve yırtık kot pantolonuna uzandı.

"Ricey'den alışkın olduğun kadar gösterişli bir şey değil." Yatağa geri döndüğünde şiltenin üzerine küçük, siyah bir mücevher kutusuyla yarısı erimiş bir paket *Rolos* bıraktı.

Kalbim heyecanla çırpındı. "Bütün bir paket sadece benim için mi?"

Göz kırptı. "Sana yapacağımı söylemiştim. Eğer diğer şeyi beğenmezsen, işimiz zorlaşacak çünkü Shannon fişini kıyafetlerimle birlikte yıkadı."

Heyecanla kutuyu kaptığım gibi kapağını açtım. Kadife dolgulu iç kısma yaslanmış, önünde *30.08.99* tarihi yazılı küçük gümüş bir madalyon vardı.

"Bu tarih..." Titrek bir nefes verdim. "Bu..."

"Birinci sınıfın ilk günü," diye açıkladı sessizce. "Seni ilk kez

gördüğüm ve kalbimin ailem dışında biri için atmasının ne demek olduğunu ilk kez anladığım gün."

Kalbim göğsümde o kadar sıkıştı ki, nefes almakta zorlandım. "Joe."

"Seni sevmediğimi söylediğim zaman..." Yüzünü boynuma saklayarak konuşmaya devam etti. "Gerçeğin tam tersini söylüyorum."

Sevgi.

Beni *sevmekten* bahsediyordu.

Madalyonu boynuma takarken, "Sorun değil, Joe," diye fısıldadım. "İnkâr etmene artık alıştım. Nasıl hissettiğini zaten biliyorum."

"Evet ama buna alışmak zorunda değilsin, Molloy. Söylediklerini duyuyorum ve karşılığında hissettiklerimi biliyorum. Gerçekten biliyorum. Ben sadece..." Hayal kırıklığı içinde başını salladı. "Bunu nasıl *yapmayacağımı* bilmiyorum."

"Neyi yapmamayı, Joe?"

"İnsan sevgisini reddetmeyi."

Kalbim.

Benim zavallı, zavallı kalbim...

Boktan ebeveynlerin yüzünden.

Çünkü sana bir evlat yerine, köpek gibi davranıyorlar.

Göğsüne sokulacak kadar yaklaşıp, "Sorun değil," diye mırıldandım. "Kelimeleri de seksi hallettiğimiz gibi halledebiliriz." Göğsüne bir öpücük kondurdum. "Tabii bu sefer tempoyu *sen* belirleyeceksin, ben de sana uyacağım."

"Kulağa iyi bir plan gibi geliyor," diye sertçe onayladı.

"Evet." Gözlerimi kapatıp memnuniyetle iç çektim. "Öyle."

3 EKİM 2004
MARIE'YLE KAHVE
AOIFE

"Bu kötü bir fikir, Molloy. Gerçekten çok kötü bir fikir. Tanrım, bunu düşünmem için benimle konuşmana nasıl izin verdim?"

Joey ellerimizi sıkıca birbirine kenetlemiş, araç yolunda durduğumuz yerden ölümcül bir düşmanı değerlendiriyormuş gibi evinin tuğlalarına sertçe bakıyordu.

"İçimdeki her içgüdü seni bu bok çukurundan olabildiğince uzağa götürmemi istiyor."

Kalbim kırıldı.

Bu onun için kolay değildi.

Aslında şu anda, muhtemelen onu uzun zamandır gördüğüm en sinirli haliydi. Bu tedirgin edici durumda, ona güvence vermek için elini hafifçe sıktım. "Her şey yolunda gidecek."

"Hayır, gitmeyecek." Başını üzüntüyle salladı. "O insanlarla kendini neye bulaştırdığını bilmiyorsun."

Başımı kaldırıp ona baktım. "O insanlar mı?"

Acımasızca onaylayarak bana ters ters baktı. "Benim ebeveynlerim seninkiler gibi değil, Molloy. Seni fırında pişmiş yemekle sarılarak karşılamayacaklar." Uzun boylu bedeni gözle görülür şekilde ürperdikten sonra harekete geçti. Evinden uzaklaşırken beni de yanında götürmek için elinden geleni yaptı. "Siktir et. Unut gitsin. Hadi senin evine geri dönelim."

Topuklarımı çakıl taşlarının arasına saplayıp, "Bunu yapacağım, Joey," diye uyardım. "Neredeyse dokuz ay oldu. Beni oraya ister sen götür istersen yalnız gideyim ama onlarla buluşacağım."

"Tanrı aşkına!" Sert bir nefes verdi. "Bu senin için neden bu kadar önemli?"

"Çünkü o piçin gözlerinin içine bakarak ona hem *seninle* hem

de senin *için* savaşmaya hazır ve istekli biri olduğunu göstermek istiyorum," derken ne ürktüm ne de çekindim.

"Tanrım." Bir elini saçlarında gezdirerek, "Artık kesinlikle o eve girmeyeceksin," diye mırıldandı.

"O evin içinde olanlar hakkında konuşmayacaksın, ben de seni zorlamayacağım," dedim sakince. "Seni *asla* zorlamam, Joe. Morlukları gördüğümde ve beni tamamen karanlıkta bıraktığında, hatta varlığımın her zerresi seni korumak için bir şeyler yapmamı istediğinde bile zorlamam."

Gözleri korkuyla parladı. "Yemin ettin..."

Okula patlamış dudağıyla geldiği son seferde, *gardaí*'yi aramamız gerekip gerekmediğini sorma hatasına düştüğümde yaptığımız o korkunç kavgayı hatırlayarak, "Biliyorum, onları aramayacağım," diye aceleyle ona güvence verdim. "Sana yapmayacağımı söyledim ve yapmayacağım."

Ürkek bir nefes vererek, "Tamam," dedi fısıltıyla.

"Ama senin yanında *duracağım*." Uzanıp kollarımı boynuna doladım. "Bunu yapacağım, Joey ve beni durdurmak için yapabileceğin hiçbir şey yok."

Hayal kırıklığına uğramış bir hırıltıyla sakinleşmeden önce uzunca bir süre bana baktı.

Çenesinin kıvrımına bir öpücük kondururken, "Ne söyledikleri ya da nasıl tepki verdikleri önemli değil," diye fısıldadım. "Kaçmayacağım."

"Evde olabilir," derken sesi kalınlaşmıştı. "Belki..."

Onu öpmek için uzanarak, "*Kaçmayacağım,*" diye yemin ettim. "Seni terk etmeyeceğim ve bunu değiştirmek için söyleyebileceği ya da yapabileceği hiçbir şey yok."

"Bana bunu yaptırma, Aoife." Fısıltılı sesi yalvarıştan farksızdı.

Yalvarışı canımı yaktı çünkü ilk adımı kullanmıştı, üstelik bu ne kadar ciddi olduğunu anlatmak için bana ulaşmaya çalıştığı anlamına geliyordu.

"Bir gün olacak." Onu rahatlatmak için burnunu kendi burnumla okşayıp fısıldayarak karşılık verdim. "Bugün de olabilir."

Uzunca bir süre sonra yeşil gözlerindeki yalvaran bakış, isteksiz bir kabullenişe dönüştü. Elimi ölümüne kavrarken, "Benimle kal," dedi Joey. "Seni güvende tutacağım."

İçim korkuyla doldu.

Tanrım, neyle yaşıyordu bu adam?

Derin bir nefes alarak Joey'nin peşinden içeri girdim. Bizi eskimiş oturma odasından geçirip küçük, köhne koridorun ilerisindeki mutfağa götürene kadar durmadım.

"O burada mı?" Joey'nin, annesini selamlarken söylediği ilk kelimeler bunlardı.

Annesi dalgın bakışlarıyla mutfakta oturuyordu. Onu duyunca kafasını kaldırdı, bir an için gözleri fal taşı gibi açıldıktan sonra yüz ifadesini düzeltti. "Kim?"

"Babam," dedi Joey'nin düz sesi.

Yumuşak bir sesle, "Hayır," diye cevap verdi annesi. "Henüz dönmedi."

Joey'nin bedenini saran ürpertinin rahatlamadan mı, yoksa korkulu bir bekleyişten mi kaynaklandığından emin değildim. Ancak beni hızla önüne çektiği için bunu düşünecek fazla zamanım olmadı.

"Anne, bu Aoife Molloy," dedi elimi sıkıca tutarak. "Aoife, bu benim annem, Marie Lynch."

"Merhaba." Boştaki elimle hafifçe el salladım. "Sizi tekrar görmek güzel, Bayan Lynch."

"Seni hatırlıyorum." İri mavi gözlerinde bir tanıma parıltısı belirdi. "Joey'nin okul çantasını getiren kız sendin."

"Evet." Başımı sallayarak gülümsedim. "O benim."

Joey kabaca boğazını temizledi. "Aoife benim kız arkadaşım."

Başını hafifçe sallarken, "Kız arkadaşın," diye tekrarladı annesi. "Biriyle ilişkin olduğunu bilmiyordum."

"Evet." Joey savunmacı bir tavırla omuz silkti. "Eh, artık biliyorsun."

Beni dikkatle inceleyip, "Artık biliyorum," dedi annesi. "Bu senin kız arkadaşın."

"Günahlarının bedeli," diye şaka yapsam da gülmedi.

Ah, kahretsin.

Yüz ifademi hızla toparladıktan sonra konuşmaya devam ettim. "Sizi tekrar görmek gerçekten çok güzel, Bayan Lynch. Hakkınızda çok şey duydum." Tanrım, tam bir palavracıydım. "Joey sizden çok övgüyle söz ediyor."

"Ben de aynı şeyi söyleyebilseydim çok iyi olurdu," dedi sessizce. "Ama Joey senden hiç bahsetmiyor."

"Anne." Joey'nin ses tonu uyarı doluydu.

Vücudu hafifçe titrediğinde ona güvence vermek için çaresizce elini hafifçe sıktım.

Her şey yolundaydı.

Onun her iki dünyasında da var olabilirdim.

Kaçmayacaktım.

Yeşil gözleri yüzüme kilitlenip asla bulamayacağı bir şeyi ararken, destek eylemim bir gülümsemeyle ödüllendirildi.

Endişemi arıyordu.

Öyle bir şey yoktu.

Dikkatimi tekrar üzerine çekerek, "İkiniz ne zaman tanıştınız?" diye sordu annesi.

"İlk yıl," dedim ona. "O zamandan beri aynı sınıftayız."

Gözleri irileşti. "Yani bu... ilişki uzun süredir mi devam ediyor?"

"Şey, uzun zamandır arkadaşız..." diye konuşmaya başladım ama Joey hemen araya girip benim yerime cevapladı. "Öyle de diyebilirsin."

"Peki ilişkiniz ciddi mi?" Kadın oğluna baktı. "Onun hakkında ciddi misin?"

"Öyle de denebilir." Cevabı, kalbimin saf *neşeyle* çarpmasına neden oldu.

Hissettiklerini inkâr etmiyordu.

Önemsiz göstermiyor, görmezden de gelmiyordu.

Bu çocuk söz konusu olduğunda, bunun bir aşk ilanından başka bir şey olmadığı *söylenebilirdi.*

O sırada tepemizden bir ses, "Anne!" diye bağırdı. "Yine tuvaleti tıkamış."

Bayan Lynch şaşkınlıkla sarsıldıktan sonra hafifçe titredi. Sandalyesine yığılırken, "Tadhg, konuşmana dikkat et, olur mu?" diye seslendi. "Misafirimiz var."

"Sanki umurumda." Ses tekrar duyuldu. "Oliver dediğin o sersem oğlun, kıçını silmek için bütün bir tuvalet kâğıdı rulosunu kullanması gerekmediğini anlamıyor gibi görünüyor."

"Tadhg!" Bayan Lynch bağırdı ama bu acınası bir girişimdi, sigarasına uzanırken daha çok yenilmiş bir iç çekişi andırıyordu. "Sana konuşmana dikkat etmeni söylemiştim."

"Ollie tuvaleti tıkamış," diye bağırdı Tadhg tekrar. "Benim bir..."

"Temiz olduğumdan emin olmak isterim." Yukarıdan daha genç bir erkek sesi geldi. "Bu hij-gen-lik."

"O 'hijyenik' olacak, 'hij-gen-lik' değil!" Tadhg çığlık attı. "Ayrıca üzerine sıçtığımda hiç de hijyenik *olmayacaksın...*"

"Tanrım, ben hallederim," diye bağırdı Joey. Elimi bırakıp başını salladı ve koridora doğru ilerledi. "İkinizi susturmak için her şeyi yaparım."

Tadhg'ın sesi duyuldu. "Joe'nun sesi."

"Gördün mü?" Ollie'nin sesi neşelenmişti. "Joey'nin bunu düzelteceğini söylemiştim."

Merdivenleri hızla çıktığı sırada, "Hemen geliyorum," diye seslendi omzunun üstünden. "Şu aptalları halletmem için bana iki dakika ver."

"İki dakikadan fazlasına ihtiyacın olacak." Tadhg hemen karşılık verdi. "Ollie küçük olabilir ama nehre insan boyunda bir somon gönderdi. Tamamen tıkandı."

"Hayatımı sikeyim." Joey merdivenlerden yukarı kaybolurken inliyordu.

"Acele etme," dedim gülerek. "Ben beklerim."

O gittikten sonra buzdolabının yanında kaldım. Annesinin tavrından emin olamıyor, kendimi pek hoş karşılanmamış hissediyordum. Joey'nin içe kapanık biri olduğunu düşünüyorsam bile, karşımdaki kadının yanında bu hiçbir şeydi.

Sigarasının külünü önündeki tepeleme dolu kül tablasına savururken, "Bunu çok sık yapmaz, biliyorsun," dedi Bayan Lynch. "En azından bugünlerde."

Karşımdaki kırık dökük kadının söylediklerinden ne anlam çıkaracağımı bilemediğim için sakin bir şekilde cevap verdim. "Neyi yapmaz?"

Joey'nin bu kadar uzun süre acı çekmesine izin verdiği için ondan nefret etmeyi çok istiyordum. Bunun yerine, şu anda hissettiğim tek şey acımaydı.

"Gülümsemesi," diye açıkladı. "Pek sık gülümsemez."

"Son zamanlarda çok daha fazla gülümsüyor," dedim ona. "En azından eskisinden daha fazla."

Bana yorgun bir gülümsemeyle bakıp yumuşak bir nefes verdi. "Oğlum için çok şey ifade ediyor olmalısın."

"Umarım öyledir."

"Öyle olmalı." Bayan Lynch zayıf omuzlarını hafifçe silkerek sigarasından derin bir nefes çekti. "Şimdiye kadar eve hiç kız arkadaşını getirmemişti."

Joey'nin eve getirdiği tek kızın ben olduğumu bildiğim için bu ifade beni heyecanlandırmalıydı ama dürüst olmak gerekirse, neden buraya birini getirmek isteyecekti ki?

Kesinlikle ailesiyle tanıştırmak için değildi, buna şüphe yoktu.

"Evet, o da benim için çok şey ifade ediyor."

Kaşlarını kaldırdı. "Çok mu?"

Hissettiklerimden utanmaya niyetim olmadığı için, "Gerçekten çok," dedim açıkça. "Oğlunuza âşığım, Bayan Lynch."

"Âşık olabileceğini düşünmüştüm." O anda mavi gözlerinde hüzne çok benzeyen bir şey titreşti. "Onunla birlikte odaya girdiğinde bunu yüzünden okuyabiliyordum." Titrek bir nefes verdikten sonra, "Güvende misin?" diye sordu.

Ne diyeceğimi bilemez bir halde ona bakakaldım.

"Seni koruyor mu?" dedi ısrarla.

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum," diye itiraf ettim. "Ama biz birlikte olmuyoruz."

Bana inanmamış gibi görünüyordu. "Dikkatli ol," dedi usulca. "O korumasa bile sen kendini koru."

"O beni her zaman korur, Bayan Lynch." İkinci çocuğunun ne kadar destansı olduğunu bilmesini istiyordum. "Oğlunuz harika bir insan."

"*Oğlum* serseri mayın gibidir," diye düzeltti üzüntüyle. "Tıpkı babasının o yaşlarda olduğu gibi."

Söyledikleri beni sinirlendirince, "Tamam, bu doğru olmanın yanından bile geçmiyor," dedim hararetle. "Joey kocana *hiç* benzemiyor."

Gözleri şaşkınlıkla doldu.

Gözlerinin içine bakıp, "Evet," diye sertçe karşılık verdim. "Kör değilim. Bu evde neler olduğunu biliyorum."

"Hiçbir şey bilmiyorsun," dedi fısıldayarak.

"Düşündüğünden çok daha fazlasını biliyorum," diye çıkıştım. "Joey'yi *onunla* aynı kefeye koymaya cüret etme."

"Onu savunma ihtiyacını anlıyorum." Hüzünlü bir fısıltıyla konuşmaya başladı. "Ben de bir zamanlar senin yaşındaydım. Oğlum gibi bir çocuğu sevmenin getirdiği baştan çıkarıcılığı çok iyi anlıyorum. O yakışıklı, yetenekli, dik başlı, korumacı, vahşi ve umursamazdır. Ama korumacı tavrının, göz açıp kapayıncaya kadar sahiplenmeye dönüşebileceğini unutma. Dik başlılık emir vermeye dönüşebilir ve umursamazlık bağımlılıktan daha fazlasına yol açabilir." Sigarasından bir nefes çektikten sonra dumanı üfledi. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Neyi biliyor muyum?"

"Oğlumun bağımlılıkla mücadelesinin devam ettiğini," derken çok üzgün görünüyordu.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Joey'nin eylül ayındaki korkunç düşüşünden beri durumu ne kadar iyi idare ettiğini düşünerek, "Eskiden öyleydi," diye düzelttim. "Ama şimdi iyi."

"Buna gerçekten inanmıyorsun," dedi yumuşak bir sesle. "Oğlum gibi biri, uzun yıllardır devam eden bir alışkanlığı bir gecede yok edemez. İlk aşk ne kadar güçlü görünürse görünsün, asla şeytanlarının üstesinden gelecek kadar güçlü olmayacaktır. Seni asla bir sonraki dozunu istediğinden daha fazla istemeyecek, Aoife. Oğlumun hayatının acı gerçeği bu."

Anında sırtım dikleşti. "Yanılıyorsun."

"Yanılmayı tüm kalbimle isterdim. Ancak yanılmadığımı biliyorum. Her şeyin değişmesi bir düğmeye basmak kadar kolay. Eğer sana tek bir tavsiyede bulunabilseydim, oğlum babası gibi patlamadan ve sen de akıntıya kapılmadan önce kaçıp saklanman olurdu."

Sersemlemiş bir halde karşımdaki kadına bakarken başımı iki yana sallamakla yetindim. Oğlu hakkında nasıl böyle düşünebilirdi? Ona nasıl bu kadar az güvenebilirdi?

"Biliyor musun, sana söyleyecek kibar bir şey bulabilmek için gerçekten çok uğraşıyorum ama hiçbir kelime bulamıyorum." Tiksintimi gizleyemeden başımı salladım. "Kendi kanından olan biri hakkında nasıl böyle konuşursun? Onun annesi olman gerekiyordu."

"Ben onun *annesiyim*," dedi yorgun bir ifadeyle. "İşte bu yüzden seni kıracağını biliyorum." İnce bedenini bir ürperti kapladı. "Kalbini yavaşça parçalayacak, acı çektirerek yerinden sökecek ve geride hiçbir şey kalmayana kadar lime lime koparacak. *Sen* bir hiç olana kadar. Seni kıracak çünkü tek bildiği bu. Bildiği tek şey bu."

"Seni *seviyor*," diye sertçe çıkıştım. Gözlerim, gecelerime eşlik eden çocuk için yakıp kavuran yaşlarla dolmuştu. "*Gerçekten çok* seviyor ve sen onun hakkında çok kötü konuşuyorsun."

"Oğlumu seviyorum, Aoife. Gerçekten seviyorum." Dumanını üfledikten sonra sigarasından derin bir nefes daha çekti. "Altı çocuğum var ve her birini eşit derecede sevdiğimi söylersem hata yapmış olmam. Ancak çocuklarımdan sadece bir tanesi beni korkutuyor. Çocuklarımdan sadece biri babasının yaşayan reenkarnasyonu."

Dehşete kapılarak başımı salladım. "Bunu bana neden anlatıyorsun?"

Gözlerimin içine bakıp, "Çünkü kimse bana anlatmamıştı," dedi annesi.

"Tuvaletin tıkanıklığını açmayı başardım," diyerek yanımıza geldi Joey. "Ama rezervuara ve klozetin arkasındaki borulara bakması için birini bulman gerekecek, anne." Ellerini yıkamak için mutfak lavabosuna doğru ilerledi. "Sızıntı her zamankinden daha kötü durumda, banyo zemininin altındaki tahtaları çürütmeye başladı."

Lavabonun üzerindeki pencere pervazından uygun fiyatıyla bilinen bulaşık deterjanı şişesini alıp annesinin uyarılarına aldırmadan ellerini sabunladı.

"Bu işi halledemezsek, döşeme tahtalarının yerinden oynaması an meselesi." Ellerini sallayarak bir kurulama havlusuna uzandı. "Arkadaki boruları değiştirmeyi deneyebilirim ama bu en iyi ihtimalle geçici çözüm olur."

"Sağ ol, Joey. Bu akşam babana bir baktırırım," diye cevapladı annesi.

"Neden?" Joey savunmaya geçti. "O tesisattan bir bok anlamaz. Sana sorunun ne olduğunu söyledim zaten. Cuma günü ödeme aldıktan sonra parçaları sizin için getirebilirim."

"Sana yardımın için minnettar olduğumu ve baban eve geldiğinde sorunu çözeceğini söyledim."

Havluyu bir kenara fırlatıp, "Eve geldiğinde mi?" dedi Joey alaycı tavrıyla. "Yani kafayı bulmuş halde kapıdan içeri daldığında, sevişmek ya da kavga etmek için sıcak bir vücut aradığında mı?"

İhtiyaç duyduğu desteği göstermek için can atarak harekete geçtim, yanında durup ellerimizi birleştirdim.

"Bu kadar yeter, Joey," diye fısıldadı Bayan Lynch. "İstemiyorum..."

"Gerçekleri duymayı mı istemiyorsun?" dedi öfkeyle homurdanarak. "Ama duyacaksın."

"Kavga," diye düzeltti annesi. "Kavga etmek istemiyorum."

"Neler oluyor?" Yumuşak bir ses gelince başımı çevirip Shannon'ın kapı eşiğinde durduğunu gördüm. "Her şey yolunda mı, Joe?"

"Her şey harika, Shan." Çabucak onu yatıştırdı. "Ben sadece..."

"Bana odanı göstermek üzereydin," dedim hiç düşünmeden. Annesiyle bir saniye daha geçiremezdim ama kaçmayacağıma dair verdiğim sözü bozmayı da hiç istemiyordum.

Joey şaşkın bakışlarını bana çevirdi. "Öyle mi yapacaktım?"

Annesi beni izlediği gibi onu da izliyordu ve içimde Joey adına büyüyen bir öfke hissettim.

"Evet." Başımı sallayarak elini sıkarken yüzümdeki gülümsemeyle, annesine söylediklerinin kulak arkası edildiğini gösterdim. Bu çocuğu ancak tekmeler ve bağırışlarla yanından uzaklaştırılırsam terk edebilirdim. "Kesinlikle yapacaktın."

Joey'yi merdivenlerden yukarı, doğruca yatak odasına kadar takip ederken duvarlardaki dökülmüş sıvaları ve evlerinin genel harap durumunu görmezden gelmeye özen gösterdim. Kapı kapanır kapanmaz kilidin içindeki anahtarı çevirmesini izledim.

Bir çekmeceli şifoniyeri diğer ucuna sürükleyip kilitli kapının önüne koyarken, "Sorma," diye mırıldanmakla yetindi.

"Sormayacağım," dedim fısıldayarak. Bana sırtını dönmüş, ellerini şifoniyerin üzerine yerleştirdikten sonra başını öne eğmişti.

"Seni buraya getirmemeliydim."

"Getirdiğine sevindim."

"Gerçekçi ol, Molloy." Hâlâ sırtı dönük haldeyken acı dolu bir nefes verdi. "Hayatım tam bir karmaşa."

Evet, öyleydi.

Bunu inkâr edemezdim.

Bu ev ve içindeki insanlarla ilgili her şey *karmaşa* diye bağırıyordu.

Yine de burada kalıp ateşle oynamayı ve yanmayı göze almayı seçiyordum. "Konuş benimle," dedim sakince. "Bana şu anda ne düşündüğünü söyle."

Sırtı dönük konuşarak, "Kızgınım," diye sertçe çıkıştı. "Çok kızgınım, Molloy."

"Bana mı?"

"Evet."

"Beni buraya getirdiğin için mi?"

"Evet."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Hayır."

"Patlayacağından korktuğun için mi?"

"Evet."

"Tamam," dedim sakince. "O zaman istediğin kadar kızabilirsin."

Çünkü hiçbir yere gitmiyorum.

Sessizce etrafıma bakındım. Gözlerim bir gardırop, bir komodin, bir şifoniyer ve altta çift kişilik, üstte tek kişilik metal bir ranzanın bulunduğu titizlikle temizlenmiş yatak odasında dolaştı.

Yatak odasının zeminine serpiştirilmiş birkaç derme çatma ranzayı görmezden gelmeye çalışırken, bakışlarımın odanın köşesindeki büyük müzik setine takılmasına izin verdim ve ona odaklandım.

Bir yığın *CD* arasında gezinerek konuşmaya hazır olmasını bekledim.

Beş dakika sonra hazırdı.

Sonunda sessizliği bozup, "Burada olmandan nefret ediyorum," diye itiraf etti.

"Çünkü?"

"Çünkü senin merhametini istemiyorum."

Zor, o zaten senin. "İyi," demeyi seçtim. "Çünkü sana merhamet etmiyorum."

"Ne yapıyorsun?"

"Biraz müzik açıyorum." *Damien Rice*'ın *O* albümünü seçerek *CD* çalara yerleştirdim ve çalmak istediğim şarkının numarasını bulana kadar kutunun arkasındaki listeye göz attım. *Narin**. Oynat tuşuna basıp tekrar moduna aldım çünkü bir sonraki hamlemi yaparken çalmasını istediğim şarkının tam olarak bu olduğunu biliyordum.

"Müzik mi? Ciddi misin?" Bana ters ters bakmak için arkasını döndü. "Burada ne tür bir oyun oynuyorsun, Molloy? Müzik dinleyerek takılacağımız bir evde yaşamadığım çok açık!"

"Biliyorum." Tişörtümün uçlarından tutup üzerimden çıkarırken nefesim boğazımda düğümlenmişi. "Oyun oynamıyorum, Joe." Sonra arkama uzandım ve sutyenimin kopçasını açtım. "Yemin ederim."

"O zaman ne..." Başını iki yana salladığı sırada gözlerindeki acı dolu şaşkınlığı görebiliyordum. "Ne yapıyorsun?"

"Sorun yok." Kot pantolonumun düğmesini açarak bacaklarımdan aşağı sıyırdım, ardından çakma *Converse*'lerimle birlikte çıkardım.

Burun delikleri genişlemiş, gözleri alev alev yanıyordu. "Molloy."

Tangamı yavaşça indirip üzerimden çıkardığım kıyafetlerin

* "*Delicate*" *Damien Rice*'ın 2002 yılında çıkardığı albümden bir şarkıdır. (ç.n.)

yanına bırakırken, "Sorun yok," diye tekrarladım. "Bunu istiyorum."

Joey bir heykel gibi donup kalmış halde ranzaya doğru ilerleyerek alttaki yatağa oturuşumu izliyordu. "Neyi istiyorsun?"

"Bana sahip olmanı istiyorum." Yatağında çırılçıplak uzanırken kalbim gergin bir bekleyişle çarpıyordu. "Her şeyime."

"Hayır." Teklifimi reddedip hızla başını salladı. "Bunu istemezsin. Güven bana... özellikle de burada."

"Evet, Joey. İstiyorum," dedim ısrarla. "Burada olmak zorunda."

"*Neden?*" diye sorarken kendini kaybetmiş gibiydi.

"Çünkü aklında bu evle ilgili güzel bir anı bırakmak istiyorum."

"Molloy." Gözleri saf duygularla parladı. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Bekâretimi almanı *istiyorum*, Joey." Göğsüm hızla inip kalkıyordu. "Tam burada, bu yatakta, bu evde ve sadece ikimizin arasında yaşanacak bu anı veriyorum."

Bir elini saçlarının arasında gezdirerek, "Sana daha önce de söyledim," diye uyardı hışımla. "Bir dahaki sefere..."

"Bir dahaki sefere beni becermen için sana yalvardığımda, hayır demeyecektin." Titrek bir nefes verdim. "Evet, seni duydum ve işte buradayım." Yatağa hafifçe vurdum. "Peki sözünü tutacak mısın, yoksa gerçekten yalvarmak zorunda mıyım?"

"Sikeyim."

"Kesinlikle, Joe," dedim nefes nefese. "Sik beni."

Onun beni izlemesini, bakışlarının vücudumda gezinmesini izledim. Gözleri benimkilere kilitlendiğinde içinde bir şeylerin değiştiğini gördüğüme yemin edebilirdim.

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı, gözleri bana dile getirilmemiş milyonlarca soru sordu. Hepsine küçük bir baş sallamasıyla cevap verdim.

"Tanrım, Molloy." Bir elini arkasına götürüp tişörtünü çıkarmasını izledim. Bronzlaşmış tenini, kaslı karnını, kalçalarında enfes bir girinti oluşturan *V* şeklindeki çizgiyi ve kemerinin altında kaybolan altın sarısı tüylerle dolu muhteşem bir hazineyi ortaya çıkardı. Kollarına damgalanmış kalıcı siyah dövmeleri, içime kazıdığı kalıcı izden çok daha belirgindi.

Elleri kot pantolonunun düğmesine uzandığında nefesim boğazımda düğümlendi. Ağırlaşmış göz kapaklarımın arasından pantolonu bacaklarından aşağı sıyırıp üzerinden çıkarmasını izledim.

Yeşil gözleri benimkilere kilitlenmiş, şişkin ereksiyonunu gizleyemeyen gri *boxer*'ıyla karşımda duruyordu.

"Bu senin televizyon programlarından biri değil." Aramızdaki mesafeyi kapatırken ses tonunda ateşli bir uyarı vardı. "Bu gerçek hayat, Molloy." Yatağın alçaldığını hissettim, ardından bacaklarımın arasına yerleşmek için hareketlendi. "Ve gerçek hayatta, canın yanacak."

"Güzel." Dudaklarımı yaladım, dirseklerimin üzerinde doğrulup boynuna bir öpücük kondurdum. "Acıyı istiyorum."

Joey dizlerinin üzerinde bacaklarımın arasına yerleşirken ellerini kalçalarımın kıvrımlarına yerleştirdi ve başını salladı. "Bekleyebilirim."

"Beni bundan vazgeçirmeye çalışmayacağını söylediğini sanıyordum?"

"Evet, belki bir şans daha verecek kadar önemsiyorumdur," dedi boğuk bir sesle. "Yine de ciddiyim. *Bekleyebilirim.* Beklemekle ilgili bir sorunum yok."

"Bekleyebileceğini biliyorum." Göğüslerimiz aynı hizada olacak şekilde doğruldum. "Ama beklemeni istemiyorum."

"Emin misin?"

"Eminim." Düzensiz bir nefes vererek başımı salladım. "İstediğim sensin."

Dudakları benimkilerle birleştiğinde altında öylece uzanaca-

ğım kadar kendinden emin hareket ediyordu. Bedenim yasaklı bir korkuyla alevlenmişti çünkü onun bedenimin içinde olmasının canımı yakmayacağına inanacak kadar saf değildim.

Bunu istiyordum.

Onu istiyordum.

Dudakları bedenimin her yerindeydi. Boynumda, göğüslerimde, göbeğimde ve bacaklarımın arasında gezinerek sadece onunla öğrendiğim o tanıdık özlemi uyandırıyordu. Bedenimi ona teslim ettim, hâlâ bana ait olan tek şey konusunda ona güveniyordum çünkü Tanrı kalbimin onun olduğunu biliyordu.

Bir süre sonra titreyen kalçalarımın arasına diz çöküp cüzdanını karıştırırken, "Hiçbir şeyim yok," diye homurdandığını duydum. "Siktir!" Acı dolu bir hırıltıyla cüzdanını odanın diğer ucuna fırlatarak sağlam bir küfür savurdu. "Yüce Tanrım, böyle bir şey olamaz." Yıkılmış görüntüsüyle topuklarının üzerinde geriye yaslandı ve sanki kendisine hakaret etmiş gibi çıplak aletine öfkeyle baktı. "Siktir."

"Sorun değil, Joe. Hap kullanıyorum," dedim nazikçe. Tenini benimkinin üzerinde hissetmek için can atarak yüzünü tekrar kendime doğru çektim. "Her şey yolunda. Ben korunuyorum."

"Molloy." Bana belirsizlikle baktı. Düzensiz bir nefes verip, "Daha önce hiç prezervatif *kullanmamazlık* yapmadım," diye itiraf etti.

"Güzel."

Pervasızca kollarımı boynuna doladım ve sırtım yatağa çarptığında onu benimle birlikte gelmeye zorladım. "O zaman bu senin için de bir ilk."

Beni öperken elinin kalçama dolandığını hissettim. Bacağımı beline sarıp bacaklarımın arasında daha derine yerleşti.

Ağzımı diliyle becermeye devam ederken sert aletinin ıslak kıvrımlarımı yokladığını hissedebiliyordum. Bir an sonra eli aramıza girerek ereksiyonunu girişime doğru yönlendirdi.

"Sadece rahatla, tamam mı?" Joey dudaklarıma doğru fısıldadı. Ardından kalçalarını keskin bir hamleyle bedenimin içine itti.

Peki ya bu hareketten kaynaklanan acıyı ne yapacaktım?

Yüce Tanrım, korkunç bir acıydı.

Dudaklarına doğru haykırırken yaşadığım şokun etkisiyle vücudumun kaskatı kesildiğini, gözyaşlarımın gözlerime battığını hissediyordum.

İçimde kıpırdamadan durup tekrar dudaklarımı öperek, "Sorun yok," diye yatıştırdı. "Yanındayım." Beni o kadar şefkatle okşuyordu ki, içinde boğulacak gibi oldum. "Seninleyim, bebeğim."

Burnunu benimkine sürttü ve yanağımdan süzülen bir damla gözyaşını öptü. Titrek bir nefes alarak kollarımı boynuna doladım, tüm gücümle onun iri bedenine sarıldım.

Yavaş yavaş acı azalmaya başlarken içimdeki baskı tekrar hareket edebilmesine yetecek kadar hafifledi. Bacaklarımı aralayarak kendini içime gömdüğünde birkaç dakika önceki korkunç acı, yerini donuk bir zonklamaya bıraktı.

Çığlıklarım inlemelere dönüşmeye başladı. Ellerim çılgınca hareket edip içimdeki en fantastik ısı dalgasını ateşlemeye devam ederken çıplak teninin her noktasına dokundu.

"Becer beni," diye mırıldandım.

Her durduğunda alev sönüyor, bu da beni deliliğe yaklaştırıyordu. Kalçalarımı huzursuzca sallayarak tırnaklarımı kalçalarına geçirdim ve onu daha yakına çekmeye çalıştım. "Lütfen, Joe."

"Yalvarma," dedi sertçe. "Çok sıkısın ve prezervatif olmadan seni çok daha iyi hissedebiliyorum... boşalmamak için gerçekten çok uğraşıyorum, Molloy. Lütfen bana yalvarma."

Mantık yürütme sınırını aşmış halde başının arkasını kavrayarak yüzünü kendime doğru çektim. "Sakın geleyim deme."

"Tanrım," diye homurdandı. Dilini dudaklarımın arasından içeri kaydırırken kalçaları uyluklarıma çarpıyor, beni acının sınırlarına kadar esnetiyordu.

Eğer *hurling* Joey Lynch'i başarısızlığa uğratırsa, ondan çok iyi bir porno yıldızı olurdu.

Çocuk kesinlikle bir porno yıldızı gibi beceriyordu.

Vücudumda uyandırdığı hislerin tadını çıkarırken onun altında titreyip sarsılıyor, bacaklarımın beni ele geçirmek üzere olan o tanıdık zevk dalgasıyla kontrolsüzce titrediğini hissediyordum.

"Geliyorum," diye haykırdım. Beni zirveye doğru yaklaştırdıkça vücudumun her zerresi kasılıyor, şiddetle titriyordu.

Altında titreyip sarsılarak uzanırken hızını artırdı ve beni, yatak başlığının duvara gürültüyle çarpacağı kadar sertçe becerdi.

Kalçalarını çılgınca içime iterek, "Boşalacağım," diye inledi. "Geri çekilmemi istiyorsan söyle."

"Sakın buna cüret etme." Kıçını tutup onu daha derine çekerken inliyordum. "İçimde kal."

"Emin misin, siktir!" Hayatımda duyduğum en seksi boğuk inlityi çıkardığı anda içimi bir sıcaklık seli kapladı.

Kendini içime boşalttığını fark etmek, içimde birkaç küçük zevk dalgasına neden oldu.

"Tanrım," diye üzerimde inledi Joey. Sert ve hızlı nefesler alarak aşağıya, bedenlerimizin hâlâ birleştiği yere bakıyordu. "İyi misin?" Ağırlığını tek koluna verip diğer eliyle saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı. "İyi misin, Molloy?"

"Sanırım iyiyim." Vücudum onunkinin altında titremeye devam ederken başımı hafifçe salladım. "Sen iyi misin?"

"Evet." Başıyla onaylayarak eğildi ve beni öptü. "Ben iyiyim."

İçimde yeniden sertleştiğini hissedince gerildim. "Bunu aklından bile geçirme."

"Geçirmiyorum." Yavaşça geri çekilirken düzensiz nefeslerinin arasında güldü. "Kendiliğinden oluyor. Elimde değil."

"Harika." Bir an sonra bakışlarım kalçalarıma, aletine ve kasık kıllarına bulaşmış kana takılınca inledim. "Bu hiç de utanç verici değil."

"Hah." Bana sırıtarak karşılık verdi. "Daha önce hiç kimsenin bekâretini almamıştım."

"Bir daha asla başkasınınkini almayacaksın," dedim uyarıyla. "Bu senin kaderin, Lynch. Senin ilk, son ve tek bakiren benim. Az önce kan yeminini aletinle imzaladın, dostum."

"Çok tuhafsın." Başını arkaya atarak güldü. "Buna bayılıyorum."

Kocaman bir gülümsemeyle, "Yani beni seviyorsun," diye takıldım.

"Evet, Molloy. Tam olarak bunu kastediyorum," derken gözleri samimiyetle parlıyordu.

Nihayet!

3 EKİM 2004
SENİ MUTLU EDECEK NE VARSA
JOEY

Yaşadığım mahalleden onunkine kadar tüm yürüyüş boyunca elini tuttum. Beni vücudunun içine alacak kadar duvarlarını yıkmasının ne kadar büyük bir fedakârlık gerektirdiği düşünüldüğünde, onun için yapabileceğim en az şey buydu.

Bunu önemsemiyordu ama Tony'nin evlilik dışı faaliyetleri erkeklere güvenme konusunda kafasını iyice karıştırmıştı.

Bazen onun da en az benim kadar yıkılmış görünmesi hoşuma gidiyordu.

Kendimi biraz daha az berbat hissetmemi sağlıyordu.

Neredeyse dört yıllık bir ilişkiden sonra Ricey'le yatmasını engelleyen şey babasının başkalarıyla olan ilişkisiydi.

Bize gelince, neredeyse bir yıldır birlikteydik.

Kahretsin, zaman nasıl bu kadar hızlı geçmişti?

Onun mahallesini benimkinden ayıran nehrin üzerindeki köprüden geçerken elimi çekerek, "Yavaşla," diye homurdandı Molloy. "Çarpık bacaklı bir kovboy gibi yürümem senin suçun."

Güldüm çünkü dürüst olmak gerekirse başka ne yapabilirdim ki?

"Hiç komik değil."

"Sırtıma binmek ister misin?"

Bunun yerine, "Sen evime gidip arabamı alırken ben burada beklesem ve gelip beni alsan nasıl olur?" diye önerdi.

"Molloy." Kıkırdadım. "Neredeyse geldik."

"Of, tamam." Homurdanarak elimi bıraktı ama kolunu belime dolayıp elini kıç cebime soktu. "Peki doğum günün için planın ne? Sadece birkaç ay kaldı, Joe. Kulağa çok zamanımız varmış gibi gelebilir ama şu andan Noel tatiline kadar okulda yapmamız gereken tüm proje çalışmaları ve uygulamalı sınavların hazırlıkları arasında gerçekten bir plan yapmaya başlamamız gerekiyor."

"Hayır, yapmayacağız," diye uyardım. "Çünkü parti falan vermeyeceğim, o yüzden bu saçmalıkları hemen aklından çıkar."

"Tamam, parti istemiyorsun ama onun yerine Noel arifesinde bir grup arkadaşımızla dışarı çıkmaya ne dersin?"

"Noel arifesinde evde olmalıyım."

"Neden?" dedi bana takılarak. "Noel Baba mı geliyor?"

Sırıttım. "Komik."

"Sadece beni bir dinle." Ardından gösterişli bir plan yapmaya başladı ama sonuçlandırdığında konudan sapmıştı. "Bardan sonra benim evimde kalabiliriz ve sonra günü uzanarak geçirebiliriz. O gece senin evinde yatarız, böylece Noel Baba için seni erkenden yatağına yatırırım. Ertesi sabah doğum gününde uyandığında ise çok eğlenceli ve Bakire Meryem'e yakışmayan bir doğum günü seksiyle bunu kutlayabiliriz."

"Baştan çıkarıcı geliyor."

Kolumun altına girip bedenini bana yaslarken, "O zaman baştan çık," diye teşvik etti. "Evet de." Uzun kirpiklerini kırpıştırarak bana tatlı tatlı gülümsedi. "*Lütfen.*"

"Peki," dedim pes ederek. "Seni ne mutlu edecekse, Molloy."

Yüzümü tutup beni öptüğünde bu konuda hiçbir seçeneğim kalmadı. Varlığını hissetmekten, öpücüğüne karşılık vermekten başka seçenek bırakmadı.

"Gördün mü?" Öpüşmemizi keserek göz kırptı ve göğsümü okşadı. "Bu erkek arkadaş işine alışacağını biliyordum."

"Hmm."

"Hey, Joe?"

"Evet?"

Kolumu boynuna sararken, "Beklediğim için memnunum," diye fısıldadı. "Seninle daha anlamlı."

Buna ne söyleyebilirdim ki?

İkimiz de aynı şeyi söyleyemeyeceğimi biliyorduk.

Nefesimi verip gerçeği söyledim. "Senden önce hiçbir anlamı yoktu."

"Yaa," dedi takılarak. "Sen çok tatlı bir sürtüksün."

Sırıttım. "Teşekkürler."

18 EKİM 2004
KİMİNLE KONUŞTUĞUMU ÇOK İYİ BİLİYORUM
AOIFE

Joey bugün okula gelmemişti.

Bunu biliyordum çünkü anormal bir süre boyunca okulun dışında, yağmur altında onun gelmesini beklemiştim.

Tüm aramalarım doğruca telesekretere düşüyordu ve endişelenme sınırlarını aştığımı söylemekten utanmıyordum. Shannon'ın da okulda olmaması beni kırmızı alarma geçirmişti.

Kız kardeşinin okuldaki bazı kızlarla her zamankinden daha fazla sorun yaşadığını biliyordum. Onu tuvalette rahatsız ederken yakaladığım bir grup küçük sürtüğü uyarmama rağmen ortada bir savaş olduğunu biliyordum.

Okul çıkışında göğsümde bir ağrı ve midemde bir düğümle arabama binip doğruca Elk's Terrace'a doğru yola çıktım.

Babası ön kapıyı açıp tehditkâr kahverengi gözlerini bana diktiğinde, "Kötü bir koku gibi geri döndün," diye alay etti. "Buraya çok sık geliyorsun, artık kira ödemeye başlamalısın."

Pislik.

Buraya toplam üç kez gelmiş, bunlardan sadece birinde onunla karşılaşmıştım.

"Komik," dedim duygusuz bir sesle. "Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim."

Gözleri kısıldı. "Bana ne dedin sen?"

Öne atılıp erkek arkadaşımın intikamını alma dürtüsüyle ellerim kaşındı.

Bunun yerine ona soğuk bir bakış attım. "Sadece katkıda bulunman için yeterince burada olduğunu söyledim. Genç oğlunun senin yükünü omuzlamak zorunda kalması yerine."

Kapıyı daha sıkı tutarken, "Seni arsız küçük fahişe," diye hırladı. "Kiminle konuştuğunu sanıyorsun sen?"

"Kiminle konuştuğumu çok iyi biliyorum," dedim aynı şekilde karşılık vererek. Kollarımı göğsümde kavuşturup benim üzerimde

zerre kadar gücü ya da kontrolü olmadığını ona kesin bir dille anlattım. "Şimdi... Joey burada mı, değil mi?"

O anda yüzümde her ne gördüyse, geri adım atmasına neden oldu. "Hayır, diğeriyle birlikte karakolda."

"*Gardaí* karakolu mu?" Kalp atışlarım hızlandı. "Kiminle... Shannon'la mı?"

Başını bir kez sallayarak onayladı. "Onun için önemli bir antrenmanı da kaçırıyor."

"Neden?" Gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. "Ona ne oldu?"

"Bazı gençler onu okul yolunda sıkıştırmış." Sesinde hiçbir duygu, şefkat ya da endişe yoktu. Kızını gerçekten umursamıyordu. *Çocuklarının hiçbiri umurunda değildi.* "O kız annesine sıkıntıdan başka bir şey getirmedi."

Hayır, sıkıntı olan sensin, pislik.

Veda etmeye zahmet etmeden topuklarımın üzerinde dönüp arabamı park ettiğim yere doğru ilerledim.

"Biliyor musun," diye seslendi arkamdan. "Eğer genç dostumun seni sikmesine izin vermekten sıkılırsan, yaşlı adamın sana bu işin gerçekte nasıl yapıldığını göstermesine izin verebilirsin."

Zayıflık gösterme ve titreme isteğimi bastırarak, "Teşekkürler almayayım," dedim omzumun üzerinden. "Senin şu *genç dostun* beni tatmin etmekte fazlasıyla becerikli."

"Hafifmeşrep," diye mırıldandı arkamdan.

Gözlerimi devirdim. "Şerefsiz."

18 EKİM 2004
SENCE BENİ RAHAT BIRAKACAKLAR MI?
JOEY

"Şimdi nasıl hissediyorsun, Shan?" Kız kardeşimin karşısına oturup on dakikadır elinde tuttuğu cipsle oynamasını izlerken sordum. "Daha iyi misin?"

"İyiyim, Joe," diyen sesi fısıltıdan farksızdı. Gözleri buğulanmıştı, düşüncelere dalıp gittiği her halinden belliydi.

Yine yemek yemiyordu ve bu durumun geri dönemeyeceği bir aşamaya gelmesine izin vermekten çok korkuyordum. Saçmalığın dibine vurmaya dair her şeyi bildiğim için kız kardeşimin bunu yaşamasını istemiyordum.

Tepsiyi ona yaklaştırarak, "Sadece beş cips daha ye," diye ikna ettim. "Beşten fazla istemeyeceğim."

Saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırıp, "Ben anoreksik değilim, Joe," dedi zayıf bir sesle. "Ben sadece... sadece..." Kesik bir nefes verdikten sonra fısıltıyla konuştu. "İyi değilim."

Evet, bunun nasıl bir his olduğunu biliyordum.

İyi hissetmediğimde kendi tedavimi uygulardım. Kız kardeşim ise iyi hissetmediğinde kendini açlıktan ölecek hale getirirdi. Strese verdiği tepki, en az benim verdiğim tepki kadar gerçekti. Ancak içimdeki her şey bunu düzeltmemi isterken, arkama yaslanıp onu izlememi kolaylaştırmıyordu.

Onu düzeltmemi.

Böyle hissettiği için onu suçlayamazdım.

Bu sabah okula giderken Ciara Maloney ve Hannah Daly tarafından saldırıya uğramıştı. Onunla birlikte değildim çünkü yolda karşılaştığım birkaç arkadaşla sigara içmek için arkada kalmıştım. Sonunda ona yetişip saldırıya uğradığını gördüğümde, hayatımda hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim.

Onu, Ciara'nın sevgilisiyle birlikte olmakla suçluyorlardı.

Shannon.

Aynı Shannon, birinin sevgilisini çalmak bir yana... karşı cinse

gözucuyla bile bakmamıştı. Bu tam anlamıyla saçmalıktı, üstelik ondan uzaklaşmaları için kızlara vuramazdım.

Hiçbir şey yapamazdım. Erkek kardeşlerine ve sevgililerine aynı şekilde karşılık vermek istesem de o anda ortalıkta görünmüyorlardı. Ayrıca bir kadına el kaldırmaktansa bileklerimi kesmeyi tercih ederdim.

O sürtükler bunun ne anlama geldiğini biliyorlardı. Yapabileceğim tek şey, Shannon'ı altlarından çekip çıkarmak ve onun küçük bedenini kendi bedenimle korumaktı.

"Sence artık beni rahat bırakırlar mı?" diye sordu cipsinden bir ısırık alarak. "*Gardaí*'lere bir açıklama yaptığımıza göre, sence bu iş burada bitecek mi?"

Hayır, bunun son olacağını düşünmüyordum ama bunu kırılgan kız kardeşime söyleyecek değildim.

"Evet, Shan." Ona güven verici bir gülümseme gösterip dokunmadan bıraktığı hamburgerden bir ısırık aldım. "*Gardaí*'ler, Ciara'nın evine giderek onunla güzel bir konuşma yapacaklar." *Tıpkı geçen sefer olduğu gibi, bu da işe yaramayacaktı.* "Her şey daha iyi olacak. Söz veriyorum."

Söz kelimesi ağzımdan çıktığı anda Shannon bana gülümsedi. İçinde yaşayan güvensizlik şeytanını bir süreliğine uzak tutmaya yetecek kadar beslediğimi anladım.

"Bana başka bir şeylerden bahset," dedikten sonra bir cips daha yedi. "İç karartıcı olmayan bir şeyden."

Dünyamız büyük bir depresyondu.

"Mesela neyden, Shan?"

"Kız arkadaşından," dedi bilmiş bir gülümsemeyle. "Aoife."

Hamburgerden bir ısırık daha alıp, "Aoife," diye düşündüm. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Çok güzel bir kız, Joe."

"Evet, biliyorum, Shan."

"Cidden büyüleyici," dedi usulca. "Üçüncü sınıftaki çocuklar hep ondan bahsediyorlar."

"Üçüncü sınıftaki çocuklar zevk sahibiymiş."

"Ne zamandır birliktesiniz?"

"Birkaç aydır."

"Ciddi misiniz?"

"Ciddiyi tanımla."

"Birbirinize sadık mısınız?"

"Evet, öyleyiz."

"Yani diğer kızlar yok mu?"

"Hayır." Başımı salladım. "Başka kız yok."

"İnanamıyorum, Joe." Kaşlarını oynattı. "Kulağa *âşıkmışsın* gibi geliyor!"

"Öyleyim."

"Aman Tanrım." Gözleri kocaman açıldı. "İnkâr etmeni bekliyordum."

"İnkârın anlamı yok." Omuz silktim. "Kızı seviyorum. Olan oldu."

"Nasıl bir şey?"

"Ne, Shan?"

"Âşık olmak." Çenesini küçük elinin üzerine koyarak iç geçirdi, artık tamamen konuşmaya odaklanmıştı. "Nasıl bir his?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Konuşabileceğimiz onca şey varken duygular hakkında mı konuşmak istiyorsun?"

"Lütfen," diye yalvardı. "Sadece beni neşelendir."

"Pekâlâ." Huzursuzlukla oturuşumu değiştirip kolamdan bir yudum alırken bir süre düşündüm. "Acı verici."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Acı mı?"

"Evet." Başımı salladım. "Ama hissetmeye *değecek* türden bir acı, anlıyor musun?"

Bir nefes verdi. "Gerçekten mi?"

"Sanki kendini bu kişiye açtığında kıçına tekmeyi yiyeceğini ve potansiyel olarak seni paramparça edebilecek bir şeyin kıyısında dolaştığını biliyorsun. Ama o kişiyle birlikte olmak için tüm riskleri göze alıp onun için her şeyi yapmaya hazır olacağın kadar heyecan verici, bir o kadar bağımlılık yapıcı bir duygu."

"Vay canına," dedi hülyalı bir ses tonuyla. "Bu çok harika, Joe."

"Aslında oldukça korkunç," diye kuru bir karşılık verdim. "Bundan vebadan kaçar gibi kaçmalısın."

Shannon güldü. "Yani bunun nedeni, Aoife..." Boğazını temizleyerek çok daha kısık sesle konuşmaya devam etti. "Sen, şey, bilirsin işte..." Ellerini dudaklarının etrafında birleştirdi. "Artık Shane Holland ve o adamlarla takılmıyor musun?"

Görüştüğümü gizlemek konusunda bu kadar iyi olmamın nedeni kesinlikle oydu.

"Evet, Shan," dedim kendimi bok gibi hissederek. "Nedeni o."

31 EKİM 2004
BENİMLE KAL
AOIFE

Cadılar Bayramı gecesiydi. Küçük kardeşlerini şeker mi, şaka mı oynamaya götürürken Joe'ya eşlik ettikten sonra gecenin geri kalanını *Biddies* barda içki içip arkadaşlarımızla eğlenerek geçirmiştik.

Kostüm giymek isteğe bağlıydı ama giydiğim sürtük hemşire kostümünün şu anki durumumuzla çok ilgisi olduğundan hiç şüphem yoktu. Alkolün, aşkın ve dilinin ağzımda bıraktığı muhteşem tadın sarhoşluğuyla, bedenlerimiz yatağında iç içe geçerken onu içimdeki her şeyle öptüm.

Bizim çarpışmamız işte böyle bir şeydi. Ya kavga ediyorduk ya da sevişiyorduk.

Ben ikisine de razıydım.

Tamamen çıplak kalıncaya kadar birbirimizin kıyafetlerini parçalayarak çıkardık, içimde en derine gömüldüğünde yüksek sesle inledik.

"Kahretsin, Molloy. Seni o kadar çok istiyorum ki, önümü göremiyorum."

Önünü görmesini engelleyen votka olabilirdi, bunu söyleyemeyecek kadar sarhoş olsam bile duygularının farkındaydım.

Bu gece bana karşı sert olmasını istediğim için, "Ver onu bana," diyerek dudağını sertçe ısırdım. "Sert istiyorum."

Nazik dokunuşlar ve altına yatıp koca aletinin beni ikiye bölmemesi için dua ettiğim gergin misyoner pozisyonları geride kalmıştı.

Erkek arkadaşım, ondan *tam olarak* ne istediğimi bileceğim kadar çok kez içime girmişti. Üstelik o da benim isteklerimi yerine getirmek için yüzde yüz istekliydi.

Joey bir kolunu bacağıma dolayıp omzunun üzerine attı, boş-

taki eliyle kalçamı kavradı. Çok sert ve hızlı itişlerle içime gömülürken başımın yatak başlığına çarpmasının, ardından yatak başlığının duvarda çıkardığı çatırtıların tanıdık sesi odayı doldurdu.

Bedenimi kavuran ateşin içinde bir dayanak bulma ihtiyacıyla elimi uzatıp çarşafları sıkıca tuttum.

"O fahişenin dışarı çıkmasını istiyorum!"

Joey'nin odasının dışından gelen tanıdık sesi duyduğumda nefesim boğazımda düğümlendi.

"O orospunun evimden gitmesini istiyorum."

Güm, güm, güm.

"Beni duyuyor musun, evlat?"

Güm!

"O fahişeyi evimden çıkar!"

Joey'nin vücudundaki tüm kaslar gerildi, bir anda benden uzaklaştı. Geri çekilerek topuklarının üzerine otururken ellerini çıplak kalçalarıma dayadı. Yüzünde hâlâ son kavgalarından kalan şişlikler ve morluklar vardı, göğsü hızla inip kalkıyordu.

Kendimden çok onun iyiliği için, "Aldırma ona," diye yalvardım. "Joe."

Başını iki yana sallayıp, "Yapamam," dedi fısıltıyla. "Bunu duyamam." Sesi çatallaşınca birkaç keskin nefes aldı. "Onu öldüreceğim."

"Hayır." Zorlukla nefes alarak doğruldum ve iki elimle ensesini kavradım. "Sorun yok." Kaslı bedenini tekrar kendime doğru çekip bana bakması için yüzünü ellerimin arasına aldım. "Sadece bize konsantre ol."

"Molloy." Titreyen sesiyle başını iki yana sallarken ağırlığını dirseğine verdi. "*Senin* hakkında böyle konuşmasına izin veremem."

"Umurumda değil," diye yatıştırmaya çalıştım. "Siktir et onu. Benim hakkımda ne düşündüğü umurumda bile değil."

"Ama ben..."

"Sadece burada kal, Joe." Onu yanımda tutmak için çaresizce yalvarırken bacaklarımı sıkıca bedenine doladım. Bu odadan çıkarsa ne olacağını biliyordum ve kalbim buna dayanamazdı.

Bir elimi aramıza kaydırıp yavaşça aletini okşadıktan sonra onu tekrar içime aldım. "Sorun yok." Kalçalarımı yukarı doğru iterek onu güvende tutmak için bedenimi kullandım. "Sadece benimle ol."

Bir eli kalçamı sıkıca kavrayıp beni kendine çekti.

Çok sıcaktı.

Çok güzel kokuyordu.

"Şu sürtüğü evimden çıkar, küçük piç!"

Joey acı dolu bir iniltiyle gözlerini sımsıkı kapattı ve yüzünü boynuma gömdü. "Aoife..."

Kalçaları çılgın bir hızla içime girip çıkarken yüzünü boynuma yaslayarak, "Seni seviyorum, Joey Lynch," diye fısıldadım. "Seni çok seviyorum."

İlk gözyaşı damlası köprücükkemiğime düştüğünde kalbim paramparça oldu. Ardından bir tane daha, bir tane daha düştü. Hâlâ içimde hareket ediyordu, hâlâ benden ihtiyacı olanı alıyordu ama kırılmıştı.

Onu iyileştiremeyeceğim için çok korkuyordum.

30 KASIM 2004
ADIM ATMAK VE ÖNE ÇIKMAK
JOEY

"Anne."

Yatak odasının kapısında durmuş, oraya gidip yatağı devirmeyi ve onu o lanet yataktan çıkmaya zorlamayı isteyen dürtülerime direnmeye çalışıyordum.

Tanrının küçük bir lütfuyla, yaşlı adam üç gece önce annemizi terk etmişti. Kendine gerçek bir kadın bulduğu için hepimiz yanarak ölsek bile umurunda olmayacağını söylemişti.

Bavullarını toplayıp ona kapıya kadar eşlik edebilseydim, kesinlikle ederdim. Bunun yerine annemi mutfak zemininden kaldırmakla meşguldüm. Kısa süre sonra yatağına girmiş, o zamandan beri çıkmamıştı.

"Kalkmalısın," dedim ona. "Diğerlerini okula gönderdim ama Sean aşağıda. Büyükanne, Beara'ya gitti. Alice Teyze'nin yanında, bu yüzden onu götüremez ve ben de okulu yine kaçıramam." Dün zaten kaçırmıştım. "Lütfen, anne."

Hiçbir şey söylemedi.

"İnşaat için projemi halletmeliyim."

En ufak hareket yoktu.

"O proje, bitirme sertifikası sınavının yüzde ellisinden fazlası değerinde."

Sessizlik.

"Anne!" Bu kez daha yüksek sesle söyledim. O kafasının içinde her nereye gittiyse, küçük bir mucize eseri ona bir şekilde ulaşabileceğimi umuyordum. "Onsuz daha iyisin. Beni duyuyor musun? Daha iyisin. Bırak kasabadaki o *barmaid*'le birlikte defolup gitsin. O artık onun sorunu."

Annem gözünü bile kırpmayınca, öfkeli bir homurtuyla bu evde en nefret ettiğim odaya girdim. Bacaklarımı zorlayarak yatağa doğru ilerlettim.

"Anne."

Önünde çömelip cansız eline dokundum.

Hiçbir tepki vermedi.

Ölü mavi gözleri hiçbir şeyi görmüyordu.

Hayatta olduğunu biliyordum.

Göğsünün inip kalktığını görebiliyordum ama tek işaret buydu.

Bunun dışında, güzel bir zombiydi.

"Anne, lütfen." Sesimi yumuşatarak ona uzandım ve saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdım. "Tekrar ayağa kalkmalısın."

Tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. Beni duyabildiğini anlatmak için verdiği tek karşılık buydu.

"Tamam, anne." Ağır ağır iç geçirip onu sıcak tutmak için yorganı zayıf omuzlarına çektim, ardından kapıya yöneldim. "Ben evde kalıp Sean'a bakarım."

Okuldan sonra kapıdan içeri girer girmez ilk olarak, "O nasıl?" diye sordu Shannon. "Yataktan çıktı mı?"

"İki kez sifonu çektiğini duydum ama hepsi bu kadar." Omzumun üzerinden ona seslenip tavadaki kıymayı yanmaktan kurtarmaya çalışırken, ocağı açık bıraktığımı unutmak gibi nadir bir hata yapmıştım. "Kahretsin. Siktir, kahretsin."

Mutfak masasından oturduğu yerden, "Güzel konuşma," dedi Tadhg alay ederek. "Bu kelimeleri nasıl heceleyeceğimi de öğrenmeli miyim, Joe?"

Beni kurtarması için kız kardeşime bakıp, "Sadece ödevine konsantre ol ve daha az iğneleyici konuş," diye karşılık verdim.

Shannon gülümseyerek ocağa doğru yürüdü, yolundan çekilmem için beni kenara itti. "Yardıma ihtiyacın var mı, Joe?"

"Lütfen." Shannon spagetti bulaşmış kurulama bezini omzuna attığında, pantolonuna sıçmayı düşündüğünden emin olduğum küçük kardeşimi kucağıma alıp banyoya yürüdüm. "Seany'nin, Joe için kakası var mı?"

"Kaka yok, Co-ii."

Küçük yalancı.

"Git de benim için kontrol et," dedim onu ardiyenin önündeki lazımlığa oturtarak. "Aferin sana."

"Hey, Joe? Kli-ko-ris de ne?" Ollie mutfak masasının diğer tarafından seslendi.

"Ne?" Ağzım açık halde ödev kitabını açtığı yere doğru yürüdüm. "O kelimeyi nerede gördün, Ollie?"

Bana gülümserken, "Görmedim," diye açıkladı masumca. "Duydum."

Aman Tanrım. "Bunu nereden duydun, Ols?"

"Okuldaki Cinsel Eğitim dersinde."

Bu da ne demek oluyordu?

Yardım için Shannon'a baktım ama karıştırdığı *bolonez* sostan daha fazla kızarmıştı.

Ne yapacağımı şaşırmış bir şekilde Tadhg'a döndüm. "Cinsel Eğitim dersi hakkında duyduğum bu şey de ne?"

Tadhg omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok, Joe. Okulun *hurling* takımıyla birlikteydim." Gururla sırıttı. "Kazandık ve ben iki gol attım."

"Güzel." Beşlik çakmasını kabul ederek dikkatimi hemen beş numaralı kardeşe çevirdim. "Sen dördüncü sınıftasın, Ollie. İlkokuldasın. Cinsel Eğitim dersi almana gerek yok."

"Amcık-nabız-tüy."

"Zorunlu, seni aptal," diye homurdandı Tadhg.

Tanrım, bu çocuğu dil ve konuşma terapisine götürmem gerekiyordu. "Okulunuzu aramak zorunda kalacağım," dedim ikisine de. "Bu tür şeyleri öğrenmek için çok küçüksünüz."

"Ama nedir, Joe?"

"Ne nedir?"

"Kli-ko-ris nedir?"

Shannon arkamda kendi tükürüğüyle boğuldu.

"Şey, söylediğin gibi dokunduğun bir şey," dedim mırıldanarak. Ne yapacağım ya da bu çocukların bana sordukları sorularla nasıl başa çıkacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

"Düğme gibi mi?"

Başımı salladım. "Evet, doğru."

"Nerede o?"

"Ne nerede?"

"Kli-ko-ris nerede, şapşal," dedikten sonra kaşlarını çattı. "Öğretmen sadece kızların kli-ko-risi olduğunu söyledi ama bu adil olmaz. Değil mi, Joe? Neden onların gizli bir düğmesi oluyor da bizim olmuyor?"

"Co-ii kaka!" Sean ardiyenin önünden bağırdı ve o ana kadar pislik temizlediğim için hiç bu kadar rahatlamamıştım.

"Geliyorum, Seany." Bir kardeşime seslenip diğerine döndüm. "Ols, bu konuşmaya genç bir delikanlı olduğunda devam edebiliriz."

10 ARALIK 2004
EV ZİYARETLERİ VE AİLE İÇİ HUZURSUZLUKLAR
AOIFE

Kendini yok etmeye kararlı birine âşık olmak, var olmak için çok yalnız bir yerdi. Erkek arkadaşımın sayısız yalanla sırlarını gömmesini izlerken kendimi inanılmaz derecede çaresiz hissediyordum.

Onu kurtarmak *istiyordum.*

Boğulmasını izliyormuşum gibi hissediyordum. Umutsuzca elimi uzatıyordum ama gururu onu güvenli bir yere çekmeme izin vermektense, batmayı tercih edeceği kadar güçlüydü.

O temiz değildi. Bunu biliyordum. Babasının bana bir kez daha asıldığını ona itiraf etmek gibi ölümcül bir karar verdiğim Cadılar Bayramı'nın ertesi gününden beri temiz değildi. O gün gözlerindeki ışığın kayboluşunu çok yakından izlemiştim ve o günden beri söylediğim ya da yaptığım hiçbir şey o kıvılcımı yeniden ateşleyememişti.

Bunu her gün yüzünde görebiliyordum.

Yavaş yavaş eski alışkanlıklarına geri dönüyordu. Ben ise durumu daha da kötüleştireceği korkusuyla davranışlarına karşı çıkmaya korkuyordum.

Onu daha da kötüleştirmekten korkuyordum.

Bir çukurda ölüp gitmesinden çok korktuğum için kan çanağına dönmüş gözleriyle öğle yemeğinden döndüğünde, kendimi iğrenç bir şekilde görmezden gelirken buluyordum.

Oysa Joey söz konusu olduğunda kesinlikle emin olduğum iki şey vardı.

Birincisi: Bir ya da iki gün okula gelmemesi alışılmadık bir durum değildi.

İkincisi: Söz konusu tamirhanedeki işi olunca durum tam tersiydi. Sıra dışı olması bir yana, işi söz konusu olduğunda çocuğun neredeyse hiç sabıkası yoktu.

İşte bu nedenler yüzünden, neredeyse iki hafta boyunca okula *ve* işe gitmemiş olması beni inanılmaz derecede endişelendiriyordu.

Dürüst olmak gerekirse, tüm mesajlarıma geri dönmüş ve her gece sohbet etmek için beni aramıştı. Yokluğunun *aile* meselesi yüzünden olduğunu, *endişelenecek bir şey olmadığını* söyleyerek beni geçiştirmişti.

Elbette endişeliydim.

Bugünlerde tek yaptığım onun için endişelenmekti. Buluşmayı reddetmesi ya da gelmeme izin vermemesi beni panik içinde körlemesine hareket edecek kadar tedirgin etmişti.

Bu yüzden okula gelmediği ikinci cuma günü, işteki vardiyamdan sonra doğruca evine gittim. Her gece telefonda bana güvence verdiği şeyi... geçen eylüldeki kadar hata yapmadığını kendi gözlerimle görmem gerekiyordu.

Oraya vardığımda bir *gardaí* arabası bulmayı beklemiyordum.

Hemen paniğe kapılarak aceleyle yolun kenarına park ettim ve arabadan indim.

Duvarın dibinde sabahlıklarıyla durmuş sigara içen bir grup kadına, "Neler oluyor?" diye sordum. "Ne oldu?"

"Görünüşe göre aile içi huzursuzluk," dedi içlerinden biri.

"O evde ne olmuş?"

"Tanrı onlara merhamet etsin, zavallı çocuklar."

"Marie'nin genç oğlu yine raydan çıktı," diye ekledi ilk konuşan kadın. "Çok yazık çünkü iyi bir delikanlı, bir de şu öfkesine hâkim olabilse."

"Kim?" Gözlerim dehşet içinde açıldı. "Joey mi?"

İşte tam o anda *gardaí*'ler erkek arkadaşımın ellerini kelepçeleyerek evden çıktılar.

Derin bir iç çekişle, "Bu çok üzücü," dedi kadınlardan biri. "Zavallı genç çocuk."

"Joe!" Nefes borum kesilmiş gibi hissederek ona doğru koştum. "İyi misin?"

İyi *olmadığı* çok açıktı.

Tüm yüzü balon gibi şişmişti ve kırıldığı belli olan burnundan oluk oluk kan akıyordu. Kelepçeli ellerinin eklemleri kesilmişti, burnundan daha fazla kan damlıyordu.

"Molloy," dedi ona doğru koştuğumu fark ettiğinde. "Burada ne arıyorsun?"

"Joe!" Bir *gardaí*'den kaçarak diğerinden sıyrıldım, kollarımı sıkıca boynuna dolayıp göğsüne yaslanana kadar durmadım. "Aman Tanrım, Joe."

"Sorun yok," diye yatıştırmaya çalıştı. "Her şey yolunda, bebeğim."

"Uzaklaşın." *Gardaí*'lerden biri beni ondan zorla uzaklaştırdı.

Ekip arabasının arka koltuğuna oturtulurken, "Endişelenme, Molloy," dedi Joey omzunun üzerinden. "Seni sonra ararım."

Sersemlemiş bir halde onu kelepçeleyip götürmelerini ikinci kez çaresizce izledim.

"Ne oldu böyle?" Geri kalan *gardaí*'ler beni tamamen görmezden gelerek bahçeden çıkarken öfkeyle bağırdım. "Ne oldu?"

Gözucuyla tanıdık bir yüz gördüğümde yüreğim ağzıma geldi.

Bana doğru yaklaşıp, "Bu genç Aoife değil mi?" dedi Jerry Rice. "Seni bir süredir görmüyordum." Eliyle şöyle bir etrafı işaret etti. "Demek bugünlerde kendini böyle meşgul ediyorsun."

Bunun bir hakaret olduğunu biliyordum. Ağzımı açıp karşılık verirsem, bunun uzun vadede Joey'ye zarar vereceğini de biliyordum.

"Şu takıldığın genç adam kötü bir tip," diye devam etti. "Babasına saldırdı, o da karşılık verdi. Zavallı adamın işini berbat etti." Derin bir iç çekti. "O paçavrayla bütün bağını kessen iyi edersin."

Anormal derecede kontrollü davranarak eski erkek arkadaşımın *garda* müdürü babasına kibarca gülümsedim. Topuklarımın üzerinde dönüp Joey'nin evinin kapısına doğru ilerledim.

Kapıyı çalmadım.

Bu benim için inanılmaz derecede pervasızcaydı ama davet edilmeden içeri giriverdim.

Ne görmeyi beklediğimden emin olmasam da oturma odasının zeminindeki kan miktarı ayıltıcıydı.

"Aoife?" Shannon burnunu çekerek koltuktan kalktı ve bana doğru koşmaya başladı.

Küçük kolları bana dolandığında, "Selam," dedim yatıştırmaya çalışarak. "İyi misin? Ne *oldu?*"

"Gitmişti," diye haykırdı. "N-neredeyse i-iki haftadır yoktu. Ta ki bu geceye kadar. Geri g-geldi ve büyük bir k-kavgaya tutuştular..."

"Baban ve Joey mi?"

Gözlerini sıkıca kapatıp başını salladı. "K-korkunçtu. Onları hiç bu kadar k-kötü kavga e-ederken görmemiştim."

Odaya göz gezdirerek kırık sehpayı, parçalanmış camları ve süsleri inceledim. Televizyon ünitesinin önünde devrilmiş bir Noel ağacı vardı, üzerindeki süsler her yere saçılmıştı.

"Komşular onları d-duymuş ve *gardaí*'yi aramış olmalı çünkü onlar gelip a-ağabeyimi tutukladılar."

"Neden?" diye sordum. "Joey'yi neden tutukladılar?"

Sanki bir şekilde bunu düzeltebilirmişim gibi bana tutunup, "Çünkü o k-kazandı," diye bağırdı Shannon. "Bir kez olsun babamı a-alt etti."

"Baban şimdi nerede?"

"Doktora g-gitti."

"Peki çocuklar ve annen nerede?"

"Ç-çocuklar yan komşu Fran'in evindeler," dedi hıçkırarak. "Annem... o b-babamla gitti."

"Ne yaptı?" Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı. "Peki ya Joey?"

Shannon omuz silkip daha şiddetli ağladı. "Onun hapse girmesini i-istemiyorum, Aoife."

"Hapse girmeyecek," diyerek onu rahatlattım. "Şimdi karakola gideceğim ve tüm bu karmaşayı çözeceğim."

"Y-yapamazsın!" Ağlayarak bana daha sıkı sarıldı. "Onlara s-söyleyemezsin."

"Babanın yaptığı bir şey yüzünden başının belaya girmesine izin vermeyeceğim."

"Hayır, hayır, hayır, lütfen, lütfen!" derken neredeyse çığlık atıyordu. Ardından irkilerek uzaklaşıp saçlarını çekmeye başladı. "Sakın anlatma!"

"Tamam, tamam," diye yatıştırdım. "Kardeşinle konuşana kadar tek kelime etmeyeceğim."

"Ona yardım et, Aoife," dedi boğazını tutarak. "D-dünyada yapayalnız."

Aklımda tek bir hedefle kapıya doğru koşarken, "Hayır, yalnız değil," diye titrek bir ses tonuyla ona güvence verdim. "Ben varım."

11 ARALIK 2004
BU SON ŞANSIN, LYNCH
JOEY

Ertesi sabah saat dokuzu geçmeden *gardaí* karakolundan salıverildim ve dün gece, hücrede geçirdiğim en uzun sürelerden biri oldu. Bu süre, ay sonunda on sekiz yaşıma girdiğimde yaşanacakların keskin bir ön izlemesiydi.

Bu son şansın, Lynch.

Bu sana son uyarım.

Yorgunluktan bitap düşmüş bir halde, kaskatı kesilmiş uzuvlarımı esneterek karakolun kapısından içeri adım attım. Ancak gözlerim bir paltonun altına kıvrılıp derin bir uykuya dalmış tanıdık bir sarışına takılınca, taş basamakların tepesinde duraksadım.

"Molloy?" İçimi bir endişe kapladı. "Bütün gece burada mı kaldın?"

Gözlerini kırpıştırarak uyandı, bakışları yüzüme odaklanmadan önce uykulu bir şekilde etrafına bakındı.

"Joe." Basamaktan fırlayıp bana doğru koşarken yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi. "Şükürler olsun!" Kollarını bana dolayarak sıkıca sarıldıktan sonra göğsümü tokatlamak için geri çekildi. "Yapman gereken ciddi bir açıklama var."

Yüzüne dikkatli bakabilmek için omuzlarından tutup, "Konuşmayı seven birisin," diye homurdandım. "Bütün gece burada kalarak ne halt ettiğini sanıyordun, Molloy? Kışın ortasındayız."

"Seninle konuşmama izin vermediler," dedi tersleyerek. "Seninle konuşana kadar hiçbir yere gitmeyecektim." Zorlukla nefes alarak bana bir kez daha sıkıca sarıldı. "Ne oldu? Ne söylediler? Bir şeyle suçlandın mı?"

"Her şey yolunda." Bir kolumu omuzlarına atarak onu karakoldan uzaklaştırdım, bu kızla hatalarım arasına biraz mesafe koymam gerekiyordu. "Endişelenmeyi bırak."

"*Endişelenmeyi bırak mı?* Endişelenmekten fazlasını yapıyorum, Joe. Tanrım, şu anda hiç nefes alamamışım gibi hissediyo-

rum." Kolunu belime sarıp elini kot pantolonumun kıç cebine soktu ve bedenini bana yasladı. "Ne *oldu?*"

Gardaí'lere anlattığım saçmalıkları ona da anlatmayı düşündüm. Ama bu kıza çok fazla saygı duyuyor, ona gerçeklerden başka bir şey anlatamayacak kadar çok şey hissediyordum.

"Birkaç hafta önce annemin onu aldatırken yakaladığı, kasabadaki bir *barmaid* için annemi terk etti." Olanları açıklamaya başladığımı fark ettiğimde, ona karşı dürüst davranmanın bu kadar kolay olması sinirimi bozmuştu.

Bu pek sık olmazdı.

Kahretsin, *hiç* olmamıştı.

Başka hiç kimseyle olmamıştı.

Sadece ona açılabiliyordum.

Bir tek ona...

"O gittiğinde annem berbat haldeydi, yataktan çıkmıyordu." Kadına bir fincan berbat hazır çorbayı kaşıkla yedirmeye çalıştığımı hatırlayınca yüzümü buruşturdum. "Sana uğraştığımı söylediğim aile meselesi buydu." Omuz silkerek devam ettim. "Sean'ı onunla tek başına bırakamazdım. Onu besleyeceğinden emin olamıyordum. Bu yüzden annem içinde halletmesi gereken her ne haltsa onunla uğraşırken ben de evi toparlamak için birkaç gün izin aldım."

"Peki ya dün gece?"

"Dün gece babam *barmaid*'inden bıktığına karar verdi. Viski kokusuyla geri gelip patronluk taslamaya başladı." Tanrının bir lütfuymuş gibi ön kapıdan içeri girişini hatırlayınca kaskatı kesildim. "Bir anda ortalık karıştı."

"Ne kadar karıştı?"

Annem ancak o gün yataktan kalkacak kadar kendini toparlayabilmişken, ona arkasını dönüp gitmesini söylemek gibi neredeyse ölümcül bir hata yaptığında fazlasıyla karışmıştı.

"Annemi dövdü," diye homurdandım. "Ben de onu dövdüm."

"Anneni mi *dövdü?*"

"Evet." Sertçe başımı salladım. "Üstelik o piç her zaman onu kimsenin izleri görmeyeceği şekilde incitecek kadar akıllı davranır."

"Tanrım, Joe..."

"Geri döndüğünü bile bilmiyordum. Yukarıda odamdaydım, annem adımı haykırdığında koşarak çıktım. Merdivenleri yarıladığım sırada, onu annemizden uzaklaştırmaya çalışan kız kardeşimin yüzüne bir tokat attığını gördüm. Ne kadar küçük olduğunu gördün. Shan bir çuval patates gibi yere yığıldı. Ben de kendimi kaybettim, ona saldırdım..." Omuz silktim. "İşte buradayız."

"İşte buradayız." Molloy üzüntüyle tekrarladı. "Zavallı yüzün..."

"Ben o kadar kötü durumda değilim," diye çabucak ona güvence verdim. Tüm bu karmaşa içinde dün gece boyunca beni sıcak tutan tek şey buydu. Onu alt etmiştim. *Sonunda*, neredeyse on sekiz yıl boyunca *onun* pisliğini çektikten sonra kendini *benden* korumak zorunda kalmıştı.

Kargaşa üzerine komşuları *gardaí*'yi aradığı için şanslı bir adamdı. Onlar gelip beni babamın üzerinden almasaydı, cinayet suçlamasıyla karşı karşıya kalacaktım.

Molloy keskin bir nefes çekti. "Peki *gardaí*'ler ne söyledi?"

"Her zamanki gibi bileğe bir tokat ve bir uyarı. Acil bir sosyal hizmet uzmanı ve gençlik irtibat görevlisi çağırdılar. Bilirsin işte, her zamanki saçmalıklar."

"Bu ne anlama geliyor?" Gözleri endişeyle dolmuştu. "Onlar... seni götürecekler mi?"

"Hayır. Hayır, sorun yok," diye onu temin ettim. "Sosyal hizmet görevlilerinin gelmesine alışkınım. Ben hallederim."

"Umarım onlara her şeyi anlatmışsındır, Joe," dedi sinirle. "Çünkü bu bir daha olamaz."

Benden istediği cevabı veremeyeceğim için hiçbir cevap vermeyince, kendini kaybetti. Göğsümü iterek benden uzaklaşırken, "Aman Tanrım!" diye bağırdı. "Neden onlara gerçeği söylemedin?"

Çünkü söyleyemem!

"Bu seni ilgilendirmez, Molloy."

"Sen ilgilendirirsin!"

"Sorun yok." Konuşarak onu sakinleştirmeye çalıştım. "Her şey yoluna girecek. Her zamanki raporları yazacaklar, her zamanki insanları ev kontrolü için gönderecekler ve annem onlara her zamanki saçmalıkları anlatacak. Sonra birkaç hafta içinde hepsi unutulacak."

"*Nasıl?*"

Kafa karışıklığıyla ona baktım. "Ne nasıl?"

"Bu nasıl unutulabilir?" Yeşil gözleri öfkeyle parlıyordu. "Seni *dövdü*, Joey. Sen onun oğlusun ve o senin lanet burnunu kırdı! Annene vurdu. Kız kardeşini tokatladı. Bir de Tadhg'ı!" Hıçkırıklara boğuldu. "Kısa bir süre önce onu incitti. Bu normal değil, tamam mı? Ailenin sana anlattığı saçmalıkların aksine, diğer evlerde böyle şeyler *olmuyor*. Peki bu *nasıl* düzelecek?"

"Sadece düzelecek, tamam mı?" Savunma duvarlarımın etrafımda yükseldiğini hissederek ters bir cevap verdim. "Siktir."

"Saçmalık," diye bağırarak *gardaí* karakoluna doğru döndü. "Babanın suçları için günah keçisi olarak kullanılıyorsun. Annen tacizci kocasının postunu kurtarmak için seni kurtların önüne attı. Dün gece burada seninle birlikte olması, tüm bunları düzeltmesi ve onlara yanlış kişiyi tutukladıklarını söylemesi gerekirdi. Bunun yerine kocasının yanındaydı. Herkese oğlunun öfke kontrolü sorunları olduğunu anlatmak için bir hikâye planlıyordu, oysa gerçek bundan daha farklı olamazdı. Bu olayda azmettirici sen değilsin, o. Ben de arkama yaslanıp suçu senin üstlenmeni izleyecek değilim."

"Aoife." Az önce beni hem göğsümden *hem* de sırtımdan bıçaklamış gibi hissederek uyarmak için bir elimi kaldırdım. "Eğer bu konuda *gardaí*'ye tek kelime edersen, yemin ederim seninle bir daha *asla* konuşmam."

Ağzı açık kaldı. "Seni korumaya çalışıyorum!"

"Yapmayacağına yemin etmiştin," diye hatırlattım. Ona bu yüzden içimi açmıştım. "Bana söz vermiştin!"

"Bir şeyler yapmalıyım, Joey," dedi boğuk bir sesle. "Bunun başına gelmesine seyirci kalamam. Seni seviyorum!"

"O zaman yapma!" diye kükredim. "Eğer beni sevmek güvenime ihanet etmek anlamına geliyorsa, o zaman hiç zahmet etme! Beni sevme ve bu işe bulaşma. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Joey."

Titremeye başlarken, "Sana hiçbir şey söylememeliydim," dedim boğulurcasına. "Siktir!"

"Joey, bekle!"

"Hayır. Hayır. *Hayır!*" Başımı sallayarak topuklarımın üzerinde döndüm ve ondan uzaklaştım. Kendimi kaybedip geri alamayacağım bir şey söylemeden önce aramıza biraz mesafe koymam gerekiyordu. "Ciddiyim, Molloy," diye seslendim omzumun üzerinden. "*Garda*'yle konuştuğun anda her şey biter."

17 ARALIK 2004
UZAKLAŞTIRMALAR VE SOĞUK DAVRANIŞLAR
AOIFE

Joey'yle aramız açıktı.

Geçen hafta sonu *gardaí* karakolunun önündeki kavgamızdan beri onun soğuk davrandığını hissediyordum. Bütün hafta boyunca okulda, koridorlarda ben yokmuşum gibi yanımdan geçip gitmiş ve birlikte oturmamız gereken sınıflarda bile bir kez bile yumuşamamıştı.

Tabii ki, ben de aynıydım... tepki vermesi için yüzüm mosmor olana kadar onu kışkırtmıştım.

Hiçbir tepki alamamıştım.

Ne öğle yemeğinde kucağına oturduğumda ne de İngilizce dersinde onu kalemle dürttüğümde... Hatta Beden Eğitimi'nde ona memelerimi gösterdiğimde bile olmadı.

Gardaí'yle konuşma tehdidimin devasa bir şekilde geri teptiği oldukça açıktı. Joey bana çok öfkeliydi ve nadiren olsa bile onu bana bakarken yakaladığımda, gözlerindeki ihanet ifadesi yapmamış olmayı dilemem için yeterliydi.

Benimle konuşmazsa ona yardım etmeye çalıştığımı ve ihanet etmediğimi nasıl açıklayacaktım?

Bu sinir bozucu olmayı da aşmıştı.

Cezaya aç bir obur gibi mazoşist zihnim, evdeki her şey onun için sarpa sarmadan önce birlikte olduğumuz son ana geri döndü.

Joey tamamen sarhoş olmuş, Biddies'in arka salonundaki pistte dans ederken Beatles'ın Don't Let Me Down şarkısını mırıldanıyordu. "Büyükbabam Murphy onların büyük bir hayranıydı."

"Beatles'ın mı?"

"Evet, ayrıca bu şarkının." Beni kendine çekerek çenemin kıvrımına bir öpücük kondurdu. "Küçükken ona şarkının sözlerinin ne anlama geldiğini sorardım. O da hep bir gün kendimi bir kıza âşık olmuş bulduğumda, ona sözlerin ne anlama geldiğini sormama gerek

kalmayacağını çünkü zaten bileceğimi söylerdi." Kollarını bana doladı. "Haklı olduğu ortaya çıktı."

Cuma günü öğle yemeğinde yanıma otururken, "Biri son çikolatanı çalmış gibi görünüyorsun," dedi Casey. "Seni hâlâ görmezden mi geliyor?"

"Evet." Asık suratla başımı sallayıp kaşığımı yoğurduma geri attım, iştahım kaçmıştı. "Kesinlikle öyle."

"Tanrım, onu bu kadar kızdıracak ne yaptın?" Nefesini dışarı üfledi. "Birlikte okuduğumuz altı yıl boyunca seni hiç bu kadar görmezden geldiğine şahit olmamıştım. Geçmişte ne zaman aranız bozulsa, bunun nedeni sessizlik kuralını uygulayan Joey değil, sen olurdun."

Yorgun bir şekilde iç çektim. "Güvenini kırdığımı ve ona ihanet ettiğimi düşünüyor."

"Peki yaptın mı?"

"Hayır!" Aceleyle kendimi savunmaya başladım. "Yapmadım. Onun ihanet olarak gördüğü bir şey yapmayı düşündüğüm anda çıldırdı, ben de yapmadım."

"O zaman bir zarar gelmedi, değil mi?" Casey kaşlarını çattı. "Neden hâlâ kızgın?"

"Çünkü ona göre bunu *düşünmüş* olmam bile bir ihanet eylemi."

"Tanrım, bu çocuk çok karmaşık."

"Hiçbir fikrin yok, Case."

"Karmaşık demişken..." Dirseğiyle kolumu dürterek başını pencereye doğru eğdi. Joey'yle birkaç arkadaşı bahçenin uzak ucunda Mike, Paul ve bizim sınıftan birkaç kişiyle oldukça sert bir tartışma içindeydi.

Joey'nin ellerini iki yanında yumruk yaptığını görünce, "Tanrı aşkına," diye homurdandım. "Başlamasa iyi olur..."

"Çok geç, çoktan başladı bile." Casey araya girdiğinde ikimiz birlikte Joey ve Mike Maloney'nin yerde kavga etmeye başlamasını izliyorduk. "Gidip senin oğlanı sakinleştirsen iyi olur," dedi

arkadaşım. "Yoksa kendini okuldan attıracak, ben de yılın geri kalanında göz zevkimi kaybedeceğim."

"Joey!" Kavganın etrafında geniş bir çember oluşturan seyirci kalabalığını iterek bağırdım. "Durun! Bekle. Durur musun, Joey. *Dur!*"

Joey durmadı.

Bunun yerine sınıf arkadaşımıza tam bir kana susamışlık ve gaddarlıkla saldırdı. Mike'ın her şeyden habersiz bir *Labrador*, Joey'nin ise dişlerini gösteren bir *pitbull* olduğu bir köpek dövüşünü andırıyordu.

Gözucuyla, Podge'un en iyi arkadaşını ikili saldırıdan korumak için Paul'e ısrarla yumruk attığını görebiliyordum.

İkili saldırsalardı da fark etmezdi.

Sınıftaki çocukların hiçbiri Joey gibi dövüşemezdi çünkü onların girdiği önemsiz kavgaların aksine, erkek arkadaşım dövüştüğünde bu bir ölüm kalım meselesiydi.

Biri Joe'yu tehdit ettiğinde bu davranış onu hayatı boyunca yaşadığı tüm travmaların sorumlusu olan adamla, hayatta kalmak için dövüşmek zorunda kaldığı o eve geri gönderiyordu. Üstelik ömür boyu sürecek bir terapinin bile bunu düzeltebileceğinden şüpheliydim.

Joey'nin, Mike'ı yumruklarıyla döverken onun yüzünü gördüğünden bile şüpheliydim.

Görebildiği tek kişi babasıydı.

"Dur!" Kimsenin cesaret edemeyeceği bir şey yapıp hiç tereddüt etmeden yüzüne baktım çünkü sabah güneşin doğacağından ne kadar eminsem, bana asla zarar vermeyeceğini de o kadar iyi biliyordum.

"Joey, *dur!*" Kanlar içindeki Mike'ın yanında yere diz çökerek

Joey'nin yüzünü ellerimin arasına aldım ve onu bana bakmaya zorladım. "Sana durmanı söyledim!"

Vahşi ve tanınmaz haldeki morarmış gözleriyle bana bakıyordu. Harika, sadece şiddetli bir *TSSB** nöbeti olarak tanımlayabileceğim şeyin içinde kendini kaybetmekle kalmayıp aynı zamanda kendinden de geçmişti.

Yüzünü sıkıca tutmuş gözlerinin içine bakarken, "*Dur*," diye emrettim. "Orada değilsin. Sen okuldasın. Benimlesin."

Yüzümü algılaması uzun zaman aldı ama algıladığı anda vücudundaki gerginlik ani bir hızla dağıldı ve öne doğru yığıldı.

Kanlı ellerini iki yanına gevşekçe bırakıp başını omzuma yasladı. "Ona zarar verdiler," dedi mırıldanarak. "Kız kardeşime zarar verdiler."

"Shannon'a kim zarar verdi, Joe? Mike'ın kız kardeşi mi? Ciara mı yaptı?"

Omzuma yasladığı başını salladığını hissettim.

Bir elimle başını tutup kolumu sırtına sararak, "Sorun yok," diye fısıldadım. "Her şey yolunda."

Etrafımızdaki kargaşa çok tanıdıktı, üstelik yaşanacakları daha gerçekleşmeden biliyordum.

Kalabalığı yararak gelirken, "Joseph Lynch," diye bağırdı Bay Nyhan. "Ofisime. Hemen! *Gardai*'ler yolda."

* Travma sonrası stres bozukluğu kısaltmasıdır. (ç.n.)

17 ARALIK 2004
CENNETİN KAPISINI ÇALIYORUM
JOEY

Sırtüstü uzanmış yatak odamın tavanına bakıyor ve alt kattan gelen çığlıkları duymazdan geliyordum. Oraya gidip her zaman olduğu gibi ön saflara atılacak gücüm kalmamıştı.

Annemin çığlıkları yerine, müzik setimden gelen *Bob Dylan*'ın *Knockin' on Heaven's Door* şarkısının sesine odaklandım. İçim o kadar ölüydü ki, beni kesip açsalar içimdekiler simsiyah çıkardı.

İşte bu kadar karanlık hissediyordum, içim bu kadar çürümüştü.

Ne kadar da düşmüştüm.

Başımı yana çevirerek yatağımın üzerindeki folyoya, çakmağa ve kırılmış kaleme baktım. Zihnim bir odaklanıyor bir odağını kaybediyordu, bilincim gidip geliyordu.

"Bir uzaklaştırma daha. Hayatını mahvetmek mi istiyorsun?"

"Joey, bana yardım et, lütfen!"

"Hurling takımından atıldın. Cezan kalkana kadar sahaya adım atmayı aklından bile geçirme."

Güm. Güm. Güm.

"Değerli oğlun şimdi nerede, fahişe?"

"Tam bir hayal kırıklığısın..."

"Ne kullandın?"

"Neden böylesin?"

"Tanrım. Teddy, bu eroin!"

"Hiç kendinden başkasını düşünmez misin?"

"Joey, beni duyabiliyor musun, bebeğim?"

"Sorun yok, Joe. Her şey yolunda. Ben buradayım."

"Uyuşturucunun etkisinde, Marie. Bu haldeyken onunla konuşamazsın. Kendine gelene kadar bekle, o küçük pisliği bir güzel pataklayacağım."

"Keşke hiç doğmasaydın."

"Seni seviyorum, Joey Lynch..."

"Beni bırakma, Darren."

"Kapıyı kapat. Diğer çocukların onu bu halde görmesini istemiyorum."

"Hayır, baba, korkuyorum."

Ayak sesleri uzaklaştı.

"Ölmek istiyorum, Joe."

Kapı kapandı.

"Benimle kal, Joey. Burada benimle kal."

Karanlıkta tek başımaydım, neyin gerçek olup neyin olmadığını ayırt edemiyordum.

Yatak odamın duvarında gölgeler dans ediyordu.

Hiçbir şey hissedemiyordum.

Canım yanmıyordu.

Artık acı yoktu.

Artık...

19 ARALIK 2004
ÇOK İNATÇI VE ÇOK ÂŞIK
AOIFE

Joey cuma günü *gardai*'ler tarafından okuldan alındı ve o günden beri tam bir sessizlik hâkimdi. Telefonu sürekli kapalıydı ve kapıyı çaldığımda Lynch ailesinden kimse açmıyordu.

Kapıyı çalmıştım.

Defalarca.

Okulda yayılan dedikodulardan anladığım kadarıyla Marie Lynch, Shannon'ı derhal BDO'dan çıkarmış ve Noel tatilinden sonra Tommen Koleji'ne başlamak üzere kaydını yaptırmıştı.

Joey'nin geleceği konusunda jüri hâlâ kararını vermemişti. Yaşadığı son olay yönetim kuruluna taşınmıştı ve duyduğuma göre, yönetim kurulu önümüzdeki hafta içinde bir araya gelerek Joey'nin okuldan kalıcı olarak atılma ihtimalini görüşecekti.

Bu nedenle pazar akşamı saat sekiz buçukta, Joey'den bir içki içmek ve konuşmak için *Biddies*'de buluşmak isteyip istemediğimi soran rasgele bir mesaj aldığımda aceleyle hazırlanırken neredeyse boynumu kıracaktım.

Saçımı kurutmak ve düzleştirmek için harcadığım aşırı zaman yüzünden geç kalmıştım, yine de saat dokuzu biraz geçe *Biddies*'e ulaşmayı başardım.

Arka salonda ilerlerken dizlerimin titremesine engel olamıyordum. Onun köşede tek başına oturduğunu gördüğümde, titreyen sadece dizlerim değildi.

Her yerim titriyordu.

Joey her zamanki masamızda oturuyordu. Önünde her zamanki gibi votka ve *Red Bull*'u, masanın diğer ucunda ise içinde pipeti olan bir şişe *Smirnoff Ice* vardı. Gözleri üzerime dikildiği anda içimden taşan sıcaklık, hızla tenimin tamamına yayıldı.

"Selam." Karşısına oturup boynumdaki atkıyı çıkardım.

"Selam."

Kabanımı yanımdaki sandalyeye bırakırken, "İçecek için teşekkürler," diye ekledim.

"Geldiğin için teşekkürler." Masanın karşısından beni dikkatle izliyordu. "Çok güzel görünüyorsun."

Biliyorum. "Ee, nasılsın bakalım?"

"Çok iyi değilim, Molloy," dedi sessizce. "Sen nasılsın?"

"Ben de çok iyi sayılmam, Joe."

Uzunca bir süre bana bakışını izledim ve gözlerinin üzerimde olmasının verdiği hissi içime çektim.

En sonunda, "Yine uzaklaştırıldım," diyerek gerginliği bozdu.

"Duydum." Şişemi elime alıp dudaklarımı pipetin etrafına sardım ve bir yudum aldım. "Seni okuldan atıp atmayacaklarına dair bir haber aldın mı?"

Başını sallayarak bardağından bir yudum aldı, ardından yerine bıraktı. "Ama Shannon, Noel'den sonra Tommen'da okumaya başlıyor. Yani en azından olumlu bir şey oldu. Artık o kızlarla uğraşmak zorunda kalmayacak."

Ben zaten biliyorum. "Gerçekten mi?"

Yavaşça başını salladı. "Annem okul harcı için kredi birliğinden kredi çekti. Shannon'la birlikte okula gidip müdürle görüşmüş, etrafı gezmişler, çok heyecanlı görünüyor." Omuz silkti. "Onun için hayat değiştiren bir adım olabilir."

"Umalım da öyle olsun, değil mi?"

"Evet," diye kabul etti. "Umarım."

"Peki..." İçkimden derin bir yudum daha alarak kendimi işe koyulmaya zorladım. "Burada neler oluyor, Joe? Yetkililerle konuşma fikri yüzünden bana kızgın olduğunu anlıyorum ama bundan daha fazlası var, değil mi? Aramızda bir ay önce olmayan bir mesafe varmış gibi hissediyorum."

"Evet," dedi sessizce kabullendi. "Sanırım var."

Ah, lanet olsun.

İşte burası.

Kalbimi kıracağı nokta tam da burası.

Pipeti bir kenara attım, şişeyi dudaklarımın arasına yerleştirip her damlası mideme inene kadar içmeye devam ettim.

Sinirlerimin yatışması için.

"Yani..." Boğazımı kabaca temizledikten sonra gözlerinin içine baktım. "Ne demek istiyorsun?"

"Sanırım aramıza kasten mesafe koymaya çalışmadığımı söylüyorum, Molloy." Dizlerini huzursuzca zıplatırken bardağına uzanarak tamamını başına dikti. "Bize birer içki daha alayım."

Bununla birlikte bara doğru koştu, bir süre sonra iki yeni içkiyle geri döndü. "Nerede kalmıştık?"

"Aramıza mesafe koymaya çalışmadığını söylüyordun, sonra da bara kaçtın," dedim alaycı bir şekilde.

Gülmedi.

Bunun yerine sinirli bir nefes verdi. "Bu işte iyi değilim, Molloy."

"Neyde iyi değilsin, Joe?"

Huysuz tavrıyla, "Bir şeyleri konuşarak halletmekte," diye itiraf etti. "Bir tartışmayı kelimelerle çözmek."

DJ performansına başlarken barın üstündeki hoparlörlerden *The Pogues*'un *Fairytale of New York* şarkısı yükseldi.

"Geçen sene bu zamanları hatırlıyor musun?" Dudakları kıpırdadı. "Bana bunun bizim şarkımız olduğunu söylemiştin."

"Evet, hatırlıyorum," dedim usulca. "Bu yıl bize kesinlikle daha çok uyuyor."

"Haklısın." İçini çekti. "Bütün bir yıl boyunca nasıl olup da kaçmadığını hâlâ anlayamıyorum."

"Ben kaçmam, unuttun mu?" Avucum yukarı bakacak şekilde masaya doğru uzandım. "Sen de kaçmazsın."

Joey uzattığım elime uzun bir süre baktıktan sonra kendi eli-

ni onun üzerine koyup parmaklarımızı birbirine doladı. "Sanırım ikimiz de kaçmak için fazla inatçıyız, değil mi, Molloy?"

"Ya da çok âşığız."

Elimin arkasına bir öpücük kondururken huysuz bir sesle, "Evet," diye onayladı. "Ya da öyleyiz."

23 ARALIK 2004
SÖNDÜRÜLEN UMUTLAR VE HAYALLER
JOEY

Durma ya da frene basma umudu olmadan kaygan bir yokuştan aşağı hızla yuvarlandığımı biliyordum, buna rağmen kız arkadaşım için doğru olanı yapamayacak kadar bencildim.

Geçen gece onun gitmesine izin vermek, onu saçmalıklarımdan kurtarmak için mükemmel bir fırsat yakalamıştım ama tıkanıp kalmıştım.

Bunu yapamazdım. Tetiği çekemezdim.

Onu kafamın ve kalbimin çalışmayı reddedeceği kadar derinden içime çekmiştim. Onun yüzünü tekrar göreceğime dair kesin bir kanıt olmadan yanan ciğerlerimdeki havayı serbest bırakamazdım.

Bunu hak edip etmemem önemsizdi.

Geçen gece *Biddies*'de karşısında otururken onun ne kadar güzel olduğunu gerçekten anlamıştım. Üstelik bahsettiğim güzellik dış görünüşü değildi.

Aoife Molloy'un altın gibi bir kalbi vardı ve onu benim gibi bir pisliğe teslim etmeye kararlıydı. O, benim dünyamdaki tüm karanlıklardan bir anlık kaçışımdı. O hayatımdaki tek aydınlık parçaydı ve benimle ne kadar az şeye sahip olduğunu düşünmek korkutuyordu.

Onsuz, *hiçbir şeyim* yoktu.

Onsuz, ben bir *hiçtim.*

Hayat karşısında zayıf düşmüş ve moralim bozulmuş bir halde bana sunduğu can simidine sarılmıştım çünkü bu, onu biraz daha uzun süre elimde tutabileceğim anlamına geliyordu. Her şey cehenneme döndüğünde *tutunabileceğim* bir yedek planım ya da güvenlik ağım yoktu ve benim için her şey cehenneme dönecekti.

Her zaman dönerdi.

Benim gibi insanların ikinci bir şansı olmazdı.

Sonunda aklı başına gelip gittiğinde -ki gideceğinden hiç şüphem yoktu- tamamen yalnız kalacaktım.

Lanet olsun.

Aklım sürekli geçen gece beni eve götürdüğünde nasıl göründüğünü düşünüyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı. Burnuma kıvrılmış bir onluğu bastırarak ona arkamı dönmüş haldeyken banyonun kapısında duruyordu. "Joe?"

Ezdiğim bir D2 tozunu burnuma çektikten sonra lavaboyu sıkıca tutup aramızda patlamak üzere olduğunu bildiğim kavgaya hazırlanarak derin bir nefes verdim.

Sessizce arkamdan gelip kollarını belime doladı. "Yatağa gel."

Tamamen kafam karışmıştı. "Ama az önce gördün..."

Sırtıma bir öpücük kondurarak, "Ne gördüğümü biliyorum," diye fısıldadı. "Sadece yatağa gel."

Kafam Everest'ten daha yükseğe çıkmışken onun yatağına uzandım ve üzerime tırmanışını izledim.

Yüzü aklıma kazınmıştı. Kafam iyiydi, acı çekiyordum ve kırılma noktasına yaklaşmıştım ama onun yüzü...

Tanrım, görebildiğim tek şey onun yüzüydü.

Kokusu her tarafımı sarmıştı. Dudaklarıma eğilip beni öperken saçları yüzümü örtüyordu, bütün işi o yapıyordu.

Parlıyordu.

Kahrolası parlıyordu.

Ay onu aydınlatıyordu.

Güçlüydü.

Hem de çok güçlüydü.

"Bana kızgın mısın?" Onun sakinliği karşısında kendimi güçsüz ve şaşkın hissederek geveledim.

"Evet."

"O zaman neden bana bağırmıyorsun?" Kafamı bulanık bir şaş-

kırılıkla salladım. "Denemeyi bıraktım, Molloy. Artık deneyemem. Neden beni kovmuyorsun?"

Aletimi avucunun içine alırken, "Sen kendini sevmiyor olabilirsin ama ben seviyorum. Seni ikimize yetecek kadar seviyorum," dedi fısıldayarak. "Eğer burada benimle kalman sokaklardan uzak ve güvende olman anlamına geliyorsa, o zaman bunu yapacağım."

Kendini üzerime bıraktığında, bu kıza yaptıklarımın gerçekliği beni lanet bir yıkım topu gibi vurdu.

Berbat bir haldeydim.

Neredeyse perşembe günü yeni duş almış ve doğum günüm için Molloy'la buluşmaya hazır bir şekilde aşağı indiğimde karşıma çıkan puşt kadar berbattım.

İri elleriyle annemin kolunu tutmuş, onu buzdolabına bastırmasını izlerken, "*Hayır, asla onun kadar büyük bir pislik olmayacağım,*" diye düşündüm.

Mutfak kapısının aralığından tartıştıklarını görebiliyordum ama onu tartakladığını gördüğüm zamanların aksine, içimde onunla mücadele edecek gücü bulamadım.

Kendimi derinlere inmeye ve görevimi yapmaya zorlarken, "*Ya da sadece gücüm yoktur,*" diye düşündüm kederle. Beni doğuran kadını, genetik yapımın yüzde ellisinden sorumlu olan adamdan korumalıydım.

"Geri çekil," dedim aralarına girip onu annemin kolunu bırakmaya zorlayarak.

Annem mutfağın diğer tarafına kaçmayı akıl etse de daha şaşırtıcı olanı, babamın bir yumruk bile atmamasıydı.

"Sadece konuşuyorduk," dedi babam. Boktan davranışları için bana nadiren açıklama yapardı.

Birdenbire *benden çekindiğini* fark etmiştim.

"Umurumda değil." Onu geri çekilmeye zorlayarak buzdolabını açarken ses tonum hissettiklerime benziyordu, duygusuz ve boştu. "Ellerini kendine sakla ve hiçbir sorun olmasın."

Buzdolabının üst rafından bir kutu kola aldım, ağzımın kuru-

duğunu ve kaşındığını hissederek hızla açtım. Yudumlar arasında, "Bu gece dışarı çıkıyorum," diye ekledim. "Ne zaman döneceğimi bilmiyorum."

Çaydanlığa doğru ilerlerken omuz silkerek, "Sen bilirsin," dedi babam.

Bir fincan çay yapmasını izlerken, "*Demek yine doğru yola giriyor,*" diye düşündüm. *Ona bir hafta veriyordum.*

"Öyle yapmayı planlıyorum," dedikten sonra kutuyu mideye indirdim ve içimde bastırılamaz bir susuzluk hissederek hemen bir tane daha aldım.

"Kiminle çıkıyorsun?" Annem her zamanki gibi masada oturuyordu. "Hemen mi gidiyorsun? Çünkü baban ve ben seninle birkaç şey konuşmak istiyoruz."

"Arkadaşlarla çıkıyorum ve evet, hemen gidiyorum."

Ayağıyla bir sandalyeyi iterek, "Sadece oturup bizimle birkaç dakika konuş," diye ısrar etti. "Lütfen, Joey."

Kaskatı kesilirken isteğine razı oldum ve masaya doğru yürüdüm. "Ne oldu?"

"Otur."

"Tamam. Oturuyorum. Şimdi söyle, ne oldu?"

Bize yaklaşıp onun tam karşısına, masanın başındaki sandalyeye oturan babama baktı. "Annen senin için endişeleniyor."

Omuz silktim. "Tamam."

Konuşurken çayını karıştırmaya devam etti. "Danışmana ya da onun gibi bir saçmalığa ihtiyacın olduğunu düşünüyor."

Annem derin bir iç çekti. "Teddy."

"Ne var?" Babam çay kaşığını yere bıraktı, fincanından bir yudum aldı. "Bu tür şeyler hakkında ne düşündüğümü biliyorsun, Marie. Saçmalığın daniskası. Genç adam harika biri. Kanatlarını biraz geriyor o kadar."

"*Eroinle!*" diye haykırdıktan sonra annem bana baktı. "Ne yaptığını biliyorum. *Biliyorum* ve hemen şimdi durmanı istiyorum. Beni duyuyor musun, Joey? Buna bir son vermeni istiyorum!"

"Tamam."

Gözlerini kırpıştırdı. "Tamam mı?"

"Evet." Ellerim titriyordu. Nefes almakta zorlandığım için her yerim acıyordu. Bu evden çıkmam gerekiyordu. İçine atıldığım dünyadan bir çıkışa ihtiyacım vardı. "Sen nasıl istersen, anne."

Umurunda değildi. Beni hiç umursamıyordu.

İyi olduğum tek şey bütün sorumlulukları üstlenmek, omuzlarındaki yükü almak ve evi toparlamaktı.

Umursamıyordu ve bu kavram kemiklerimi derisinden ayırmak istememe neden oluyordu.

Öz annem beni sikine takmıyordu. Lanet olsun, *ben* bile kendimi umursamıyordum ama hayatlarının çoğunu yataklarında sinerek geçiren o çocukları önemsiyordum.

Evet, onları *çok* önemsiyordum.

Kardeşlerimin kalplerinden benimkilere uzanan, bizi birbirimize bağlayan ipler beni bu eve bağlı tutacak kadar güçlüydü.

Beni kapana kıstırmışlardı.

"Gördün mü, Marie?" Babam başıyla onayladı. "Genç adam harika."

"O iyi değil, Teddy," dedi annem yalvarırcasına. "Gözlerine bir bakarsan, şu anda burada bizimle olmadığını anlayabilirsin!"

"Burada oturuyor, değil mi?"

"Söylemek istediğimin bu olmadığını biliyorsun."

Bakışlarım ikisi arasında gidip geldi. "Artık gidebilir miyim?"

"Dışarı çıkmanı istemiyorum," dedi annem dudağını sıkarak. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Tanrı aşkına, Marie," diye tersledi babam. "On sekizinci yaşını kutlamak için dışarı çıkıyor. Bu kadar baş belası olma."

"Ama düşünüyordum da..."

"O zaman düşünmeyi bırak," dedi babam sertçe. "Bu sana yakışmıyor."

"Bekle!" Ayağa kalkıp kapıya doğru ilerlerken annem arkamdan seslendi. "Sana söylemek istediğimiz başka bir şey var."

Kaskatı kesilerek sırtımı onlara dönük şekilde durdum ve içten içe bildiğim şeyin annemin ağzından çıkmasını bekledim.

Babamın doğru yola girmesinin her zaman bir nedeni olurdu, bu neden ise genellikle "*Size söylemek istediğimiz bir şey var*" konuşmasıyla sonuçlanırdı.

Gözlerimi kapatıp dünyamın başıma yıkılmasını bekledim.

"Bir bebeğimiz daha olacak," dedi annem.

İşte olmuştu. Kalbimde kalan son umut kırıntısı da sönüp gitmişti.

Kapıya doğru ilerlerken uyuşmuş şekilde, "Tebrikler," diye mırıldandım.

Bu gece dışarı çıkacak olmama rağmen bu yeni bebek ayak bileklerimdeki zincirleri daha da sıkılaştırmıştı.

Tamamen çözülüyordum ve bunun olmasını engelleyemiyordum.

Olan *olmuştu*.

Sonunda sınırıma ulaşmıştım. Elimde *hiçbir şey* kalmamıştı. Bu insanlara verecek hiçbir şeyim kalmamıştı.

Bitmiştim.

Gitmiştim.

İçim tamamen ölmüştü.

23 ARALIK 2004
DOĞUM GÜNÜ ÇÖKÜŞLERİ
AOIFE

Bir bağımlıya âşıktım.

Kalp kırıcı olduğu kadar aşağılayıcıydı.

Joey'nin burnuna çektiği ve ne olduğunu sadece Tanrının bildiği o şeye olan takıntısı, bana olan ihtiyacının önüne geçmişti. Kendimi o, kalbim ve en son seçtiği uyuşturucu arasındaki çarpık bir aşk üçgenindeki diğer kadın gibi hissediyordum.

Geçen gece onu izlemiştim.

Saklamaya bile çalışmamıştı.

Kendim için doğru olanı yapmak yerine, onun için güvenli olanı yapmıştım. Onu yatağıma, bedenime almıştım çünkü onu seviyordum. Hâlâ içinde olduğunu bildiğim o çocuk için savaşmayı bırakamazdım.

Onunla doğum günü için şehirde buluşmak üzere süslenirken şimdi bile, içimde kendime biraz saygı duymamı isteyen sesi susturamıyordum.

Kendimi her zaman güçlü bir kız olarak görmüştüm ama şimdiye kadar aynada başımı dik tutarak kendime bakmaya çalıştığımda hiç bu kadar sahte hissetmemiştim.

Bu kadar zayıf...

Çok küçük...

Bu kadar belirsiz...

Bu gece dışarı çıkmak bir hataydı.

Joey'nin kararmış gözlerini gördüğüm anda anlamıştım ve şimdi de anlıyordum. Daha önce banyoda pislik arkadaşlarıyla aldığı her neyse, onu yürüyen ve nefes alan bir *Duracell* tavşanına dönüştürmüştü.

Yapamadığı tek şey duvarlara tırmanmaktı.

"Neyle kafayı bulmuş?" diye sordu Casey. *Biddies*'in arka salonunun köşesinde koluma girmiş, erkek arkadaşımın bir seferde otuz saniyeden fazla hareketsiz durmaktan aciz şekilde salonda dolaşmasını izliyordu. "Tanrım, Aoife. Resmen *NASA*'ya bağlı uçuşa geçmiş."

"Biliyorum," dedim mırıldanarak. Joey'nin *hurley* takımından birkaç çocukla sohbet ederken tökezleyişini, içkisini yudumlayıp deli gibi gülüşünü izliyordum. Kolları hararetle havada sallanıyor, her zamanki halinin tam tersi şeklinde görünüyordu. Tabii artık öyle bir hali varsa...

Başını omzuma yaslayarak, "Gitmek ister misin?" diye sordu en iyi arkadaşım. "Buradan gidebiliriz. *Tigger*'ı ve *Yüz Dönüm Ormanı**'ndaki diğer arkadaşlarını burada bırakıp benim evimde kız kıza bir gece geçirebiliriz."

Endişe içinde Joey'nin yere çakılarak yanmasını bekliyordum. "Yapamam."

"Onu kontrol edemezsin, Aoife," dedi yumuşak bir sesle. "O bir birey. Joey Lynch sonuçları ne olursa olsun yapacağını yapacaktır."

"Onu kontrol etmek istemiyorum, Case," diye fısıldadım. "Onun kendi kendini yok etmesini engellemek istiyorum."

"Bunu sadece o yapabilir, bebeğim," dedi yumuşak bir sesle. "Sen ne kadar istersen iste, bunu kendisi de istemediği sürece hiçbir faydası olmaz."

"Joey!"

Joey, mahallesinden bir grup çocukla birlikte çılgına dönüp dışarıdaki sigara içme alanının duvarından aşağı atlayana kadar her şey nispeten yolunda gidiyordu.

* Yazar, *Disney* tarafından yayımlanan *Winnie The Pooh and The Honey Tree* öykülerinin geçtiği orman ve karakterlerden birine gönderme yapmaktadır. (ç.n.)

Gözlerim dolmuş ve çakırkeyif bir halde *Biddies*'in arka kapısından tökezleyerek çıktım. Kalabalığı iterek geçip aceleyle ona yetişmeye çalışırken topuklu ayakkabılarımı bir kenara fırlattım.

"Aoife, bırak onu!" Casey arkamdan sesleniyordu ama yapamazdım.

Bırakamazdım.

Ara sokaktan aşağı doğru koşup onu en son gördüğüm sokağı hızla geçtim. Kasabadaki bir köşeyi dönerek ayaklarım aniden durana kadar koşmaya devam ettim.

"Joey!" Ağzım açık kalmış bir şekilde bağırdım. "Ne halt ediyorsun sen?"

Erkek arkadaşım dengesiz bir manyak gibi gülerek bir *Mercedes Benz*'in kaputunun üzerinde ayakta duruyordu. Araba *ikimizin* de babasının takıldığını bildiğimiz barların hemen dışına park edilmişti. Bir an sonra Joey yumruklarını arabanın ön cama indirdi.

Yeni kabuk bağlamış eklemlerinin yeniden açılıp kanamaya başlamasını dehşet içinde izlerken, "Joey!" diye bağırdım.

Terastaki şerefsiz arkadaşlarından birkaçı bu mutlak çılgınlığı izliyor, onun öfke patlamasına keyifle gülerek fazlası için teşvik ediyorlardı. Sanki onun hayatını mahvetmek onlar için büyük bir şakaymış gibi gülüyorlardı.

Piçler.

"Joe, dur!" Çığlık atıp saçlarımı gözümden çekmeye çalışırken sokakta ona doğru koşuyordum. "Tutuklanacaksın!"

Joey güldü, ona verdikleri her neyse aklını kaçırdığı belliydi. Kanlı eklemleriyle lüks aracı yumruklamaya devam etti.

Uzaktan gelen siren sesleri kalbimin göğsümde gümbürdeyerek atmasına neden oldu.

"Ah, onu rahat bırak, kızım," diye bağırdı çocuklardan biri. "Çocuğu biraz rahat bırak."

"Siktir git." Arabanın kaputuna tırmanırken kıçımın onun sözde *arkadaşlarının* ve onun çöküşünü izlediği halde umursamayan herkesin gözleri önüne serildiğini çok iyi biliyordum.

"Dur!" Daha fazla zarar veremeden sıktığı yumruklarını ya-

kaladım. "Joey." Ellerimi yumruklarının üzerine kapatıp onu hareketsiz kalmaya zorladığımda kanı ellerime damlıyordu. "Dur."

Zorlukla nefes alıyordu, hâlâ deli gibi gülerken gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu.

"Dur," diye sesimi taklit ettikten sonra tamamen kahkahalara boğuldu. "Dur. Dur. Lanet olası dur!" Sesi çatlayıp yüz ifadesi çöktü. "Dur." Sesi fısıltıya dönmüş, kanlı ellerini yağmurdan ıslanmış saçlarının arasından geçirdiği sırada titriyordu. "*Durdur* şunu."

Kelimeleriyle kalbim göğsümde paramparça oldu.

Hepsi zıt yönlere doğru koşarken, "Kahretsin, çocuklar. Polisler," diye seslendi hıyar arkadaşlarından biri. "Dağılın!"

Paniğe kapılarak o anda yapabileceğim tek şeyi yaptım. Arabanın kaputundan kaydım, Joey'nin kanlı elini tutup onu da kendimle birlikte aşağı çektim.

"Molloy." Sanki beni ilk kez görüyormuş gibi baktı. "Sen ne..."

Elini sıkarak çaresizce ona ulaşmaya çalışırken, "Hadi, Joe," diye yalvardım. "Benimle gel."

Ardından elini sıkıca tutup bir parçası olmamam gereken bu dünyaya daha fazla dahil oldum ve onu suç mahallinden uzaklaştırdım.

Kan dolaşımıma hücum eden adrenalin yüzünden kelimenin tam anlamıyla titriyordum. Evime doğru tökezleyerek koştuğum süre boyunca elimi Joey'ninkinden hiç ayırmıyor, bir sonraki adımda yapabileceklerinden korktuğum için elini bırakmaya cesaret edemiyordum.

"Baban yüzünden içinde bir boşluk oluşmuş," dedim onu peşimden sürüklerken. "Bu bir travma, Joey." Sokağıma vardığımızda acı dolu hırıltılarla konuşuyor, umutsuzca mantıksız davranışlarının nedenini anlamaya çalışıyordum. "Travma geçiriyorsun ve profesyonel yardıma ihtiyacın var."

"Ben iyiyim."

"Joey, sen bir insanın iyi olabileceği noktanın en uzağındasın."

"Beni rahat bırak, Molloy," dedi mırıldanarak. "Seninle kavga etmek istemiyorum."

"Ben de senin ölmeni istemiyorum!" diye bağırdım. Duygularım beni ele geçirirken gözyaşlarım serbestçe akıyordu. Bu çocukta onu korumak istememe neden olan çok trajik bir şey vardı. "Kendini hiç mi umursamıyorsun? Azıcık bile mi?"

"Önemli değil." Başını iki yana salladı. "Bunların hiçbirinin *önemi* yok."

"Evet, önemli," dedim bağırarak. "Çok önemi var."

"Molloy."

"Önemi var çünkü *sen* önemlisin!" Gözlerimi kaçırıp kan bulaşmış ellerime baktım. "Önemli çünkü seni *seviyorum!*"

"Geceni mahvettiğim için özür dilerim," diye mırıldandı. "Bunu telafi edeceğim."

"Telafi etmeni istemiyorum, Joey. Benimle *konuşmanı* istiyorum," dedim yalvararak. "Sadece bana açıl, Joe. Kafanın içinde neler olup bittiğini bana anlatırsan, belki o zaman yardım edebilirim." Yanağımdan süzülen bir damla gözyaşını sildim. "O zaman belki bu işin üstesinden gelmeye başlayabiliriz."

Elini benimkinden çekip, "Ben iyi değilim!" diye kükredi. "Kabul etmemi istediğin şey bu mu? Duymak istediğin bu mu, Molloy? İyi olmadığım mı?"

"Evet." Hem rahatlamış hem de yıkılmış hissederek ağlıyordum. "İtiraf etmeni istediğim şey bu. Kelimeleri istiyorum, Joey. Bütün *kelimelerini* istiyorum!"

"Acı," diye kükredi yüzüme doğru. Gölgesi şeytanlarıyla dans ederken gözleri öfkeyle parlıyordu. "Dışarıda. İçimde. Her yanımda. Acı o kadar güçlü ki, içinde boğuluyorum!" Kana bulanmış ellerini saçlarında gezdirip sarı saçlarını hafif bir kızıl renge boyadı. "Hissettiğim şey bu. *Tüm* hissettiğim bu. Her zaman!"

Kalbim parçalandı. "Joe."

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken, "Kelimenin tam anlamıyla beni sidik, kan ve sümük içinde bırakana kadar dövdüğünde korkudan yatağa ne kadar sık işediğimi duymak ister misin?" diye kükredi. "Çünkü bu oldu, Molloy. Güçsüzdüm. Ağladım. Yalvardım. Saklandım. Kaçtım. Tüm bunlar başarısız oldu-

ğunda ise mücadele ettim. Ayağa kalkıp mücadele ettim. Başlarda işe yaramadı. Hâlâ ağzıma sıçıyordu ama en azından *bir şeyler* yaptığımı hissediyordum!" Zorlukla nefes alarak ellerini saçlarında gezdirdi. "Artık *hiçbir şey* hissetmiyorum. *Hiçbir şey* hissetmiyorum ve bu benim için *sorun* değil!"

"Böyle hissetmeye hakkın var!" Ona aynı şekilde bağırarak karşılık verdim. "Baban sana cehennemi yaşattı. O evde olanların hiçbiri senin suçun değil. En ufak suçun yok. Bir savaş bölgesinde büyüdün. Olağanüstü bir iş yaptın..."

"Dur!" Uyarmak için elini kaldırdı. "Benim gerçek yüzüm çirkin, Molloy. İçimde iyi bir şeyler aramayı bırak çünkü bulabileceğin bir şey yok. Yemin ederim. Seni sevdiğimi biliyorum ama dürüst olmak gerekirse, seni unutabilseydim unuturdum."

Bu kelimeler yüzüme inen bir tokattan farksızdı.

Keskin bir nefes aldım. "Ciddi değilsin."

"Eskiden onun gibi olmadığımı, farklı olduğumu düşünürdüm ama *DNA*'yı değiştiremezsin." Hıçkırıklara boğularak gözyaşlarını kabaca sildi. "Bana bak, Molloy. Kim olduğuma bak. Sana ne yaptığıma bir bak! *Tıpkı onun* gibiyim."

"*Hayır.*" Başımı iki yana sallarken ona doğru yürüdüm ve yüzünü ellerimin arasına aldım. En derin korkusu olduğunu tahmin ettiğim şeyi tüm içtenliğim ve saflığımla çürüttüm. "Sen onun gibi *değilsin.*"

Elimden kurtulup sendeleyerek benden uzaklaştı. "Evet, öyleyim," dedi boğuk bir sesle. "Eğer benden bir an önce ayrılmazsan, sonun tıpkı annem gibi olacak."

24 ARALIK 2004
NOEL ARİFESİYDİ, BEBEĞİM
AOIFE

Joey o olaydan sonra ortadan kaybolmuştu ve o zamandan beri ona ulaşamıyordum.

Noel arifesi gecesi geç saatlerde, endişeden çılgına dönmüştüm. Evi de dahil olmak üzere uğradığı ve takıldığı her yeri aradıktan sonra kendimi ensemdeki tüylerin ürpermesine neden olan bir evin ön kapısında buldum.

Birkaç kez aralıksız çalmamın ardından kapı nihayet içeri doğru açıldı. Karşıma çıkan adamdan neredeyse Teddy Lynch kadar nefret ediyordum.

Belki daha da fazla.

"O burada mı?" diye sordum titreyerek. Adrenalin vücuduma hızla pompalanıyor, beni ürpertip titretmeme neden oluyordu ama kendimi dik durmaya zorluyordum. Bu pislik karşısında geri adım atmayı reddediyordum. "Ne diyorum ben? Elbette *burada.* Gidebileceği tek yer burası."

Shane zalimce gülümsedi. "Kim?"

Piç kurusu.

Kan çanağına dönmüş gözlerine bakıp dişlerimi sıkarak, "Kim olduğunu çok iyi biliyorsun," dedim sertçe. "Onu dışarı gönder."

Sırıttı. Gerçekten de bana sırıttı.

"Evine git, prenses." Shane dudaklarının arasında sallanan sigarayı parmaklarıyla söndürdü ve uzun izmariti kulağının arkasına yerleştirdi. "Burada senin için hiçbir şey kalmadı."

Kesinlikle kalmıştı.

Kapıyı yüzüme kapatmak üzere harekete geçtiğinde onu engellemek için ayağımı kapı aralığına sıkıştırdım.

Göğsüm hızla inip kalkarken, "Sende bana ait olan bir şey var," diye tersledim. "Onu geri alana kadar hiçbir yere gitmiyorum, seni kibirli piç!"

"Ateşli bir hatunsun, değil mi?" dedi beni ölçüp biçerek. "Çe-

kiciliğini görebiliyorum. Lynchy'nin taşaklarını avuçlarına bırakmasına şaşmamalı. Yatak odasında fişek gibi olmalısın."

"Dinle pislik, ya erkek arkadaşımı buraya gönderirsin ya da ben gelip onu alırım."

Gözlerimi kısarak kapıyı olabildiğince sert ittim ve onu koridorda birkaç adım gerilemeye zorladım. "Her iki durumda da onu almadan gitmiyorum."

Shane'in eli beklediğimden daha hızlı uzandı, parmaklarını boğazıma sardı. "Bana ne dedin sen?"

Tırnaklarımı iri ellerine sapladım. "Bırak... boğazımı... ve... tekrar... söylüyorum... pislik."

Gözleri kötülükle arzu arasında gidip gelirken, "Kiminle konuştuğun hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu. "Hmm?" Beni boğacak kadar değil, daha çok korkutacak kadar sıkıyordu.

Geri adım atmayı reddederek ona ters ters baktım. Gözlerimle ne yapması gerekiyorsa yapması için ona meydan okudum çünkü hiçbir yere gitmiyordum.

Gergin bir bakışmadan sonra boğazından bir kahkaha koparken beni serbest bıraktı.

"Sen çılgın bir sürtüksün." Kıkırdayarak kapıyı içeri doğru açıp girmemi işaret etti. "Elbette, keyfine bak."

"Joey?" Öfkeyle yanından geçerek harap koridorda ilerledim, boş bira kutularının ve sigara izmaritlerinin üzerinden atladım. Kapıları sertçe açarken attığım her adımda daha da çıldırdığımı hissediyordum. "Joey?"

"Seni duyamaz, prenses." Shane arkamdan kıkırdadı. "Şu anda burada değil."

"Canın cehenneme," diye hırladım. Merdivenlerden yukarı fırlayıp aynı işlemi orada da başlatmadan önce alt kattaki her odaya aceleyle girip çıktım.

Umudumu yitirmişken son kapıda en kötü kâbusumla karşılaştım.

Yerde lekeli bir şilte vardı. İçinde koyu renkli, şurup gibi lekeler olan metal bir kaşık, bir çakmak ve içinde kahverengimsi bir

toz olan küçük bir plastik torba yatağın yanında duruyordu. Kirli yatağın üzerine yayılmış erkek arkadaşımın gözleri yuvalarında dönmüştü ve kolunun kıvrımından bir iğne sarkıyordu.

Daha fazla kırılamayacağını düşündüğüm kalbim, milyonlarca parçaya daha bölündü.

"Joe." Zihnimin bana kâbus değil, gerçek olduğunu söylediği görüntüyle savaşırken elimle ağzımı kapattım. "Joey!"

Hiçbir tepki yoktu.

Ona doğru sendeleyerek, "Günü birlikte geçirmemiz gerekiyordu," diye bağırdım. Üzüntüsünün kokusu her yanımı sarmıştı ve içimin kan ağladığını, kırılan kalbimin beni gerçekten öldüreceğini hissediyordum.

Sanki bu her şeyi düzeltebilirmiş gibi kaçak malı vücudundan uzaklaştırıp yanına diz çöktüm ve kolundaki kan akışını engelleyen bağı çözdüm. "Joe, beni duyabiliyor musun?"

Hiçbir şey duymuyordu.

Hıçkırıklarımı tutamadan usulca ona uzandım, şırıngayı kolundan çıkardığım gibi odanın diğer tarafına fırlattım. "Joe?"

Aldığım tek yanıt yumuşak inlemeler oldu.

Acınası bir çabayla omuzlarından çekerek onu kaldırmaya çalışırken, "Kalk," diye yalvardım.

"Molloy."

"Benim." Onu oturur pozisyona çekmeyi başardığımda gözyaşlarım hızla akıyordu. "Buradayım, Joe."

"Aoife."

"Benimle gelmelisin, tamam mı?" İç çekerek bir kez daha hıçkırdıktan sonra onu ayağa kaldırmayı başardım. "Seni güvenli bir yere götüreceğim, tamam mı?"

"Molloy."

"Yanındayım." Bir kolumu sırtına dolayıp kolunu omzuma attım ve onu kapıya doğru sürükledim. "Sorun yok, Joe. Sadece bana yaslan. Ben yanındayım."

İkimizi de merdivenden tek parça halinde indirmeyi nasıl başardığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bunu düşünecek zama-

nım da yoktu çünkü Shane ve adamları koridorda bizi bekliyorlardı. Bu görüntü, beni zaten olduğumdan daha fazla geriyordu.

"Biliyor musun, gerçekten uyumasına izin vermelisin," dedi Shane sırıtarak. "Zavallı çocuk, karısı kıçına tekmeyi basmadan kafayı bile bulamıyor."

Çok daha iriyarı, daha yaşlı ve sakallı bir adam, "Tanrı aşkına, Holland. Hıyarlık etme. Zavallı kızın sevgilisi yüzünden kötü durumda olduğunu görmüyor musun?" dedi Belfast aksanıyla konuşarak. Sonra yarı baygın Joey'yi tutmaya çalıştığım yere doğru yaklaşıp onu ayağa kaldırdı. "Araban nerede, canım? Onu senin için arabana taşıyacağım."

Hepsine cehenneme gitmelerini söylemeyi çok istesem de yardıma ihtiyacım vardı.

"Dışarıda," diye burnumu çektim. Ardından kapıya doğru ilerlerken adamın Joey'yle beni takip ettiğinden emin olmak için omzumun üzerinden hızlıca baktım.

Neyse ki, arkamdan geliyordu.

Aceleyle arabama doğru ilerleyip yolcu kapısını hızla açtım.

"İyi olacak mı?" diye sorduğumu duydum. O anda kendimi son derece küçük ve genç hissediyordum. "Onu hastaneye götürmeli miyim?"

Noel arifesi gecesinde kaslı bir gangster, erkek arkadaşımı benim için arabaya bindirirken yol kenarında bir bebek gibi ağlamaya başladığım noktadaydım.

Aman Tanrım...

İri adam Joey'yi yolcu koltuğuna oturturken, "Hayır, canım. Çok iyi olacak," dedi ısrarla. Hatta emniyet kemerini bağlayacak kadar ileri gitti. "Onu güvenli bir yere götür, bırak uyusun."

"Bu..." Başımı sallayarak hırıltılı bir nefes verdim, "Eroin mi?" diye sordum.

Adam cevap vermedi.

"Ne yapmalıyım?" Bir kez daha şiddetle hıçkırıklara boğuldum. "Ona nasıl yardım edebilirim?"

"İyi olacak," dedi adam. "Geri çekilemeyecek kadar ileri gitmiş

değil. Senin gibi bir genç kız onun yanında olduğu sürece, düzelecektir. Merak etme."

Ona bakarken içimde bir öfke, merak ve minnettarlık dalgası oluştuğunu hissettim. "Bu gece bana neden yardım ettin?"

"Çünkü bir zamanlar ben de senin delikanlı gibiydim. Keşke ben bu hale gelmeden ve o beni terk etmeden önce birileri karıma yardım etseydi."

Arkasını dönüp beni Joey'yle yalnız bıraktıktan sonra evin içine doğru yürüdü.

Bir kez daha hıçkırıklarla ağlayarak arabanın etrafını dolaştım ve sürücü koltuğuna oturdum. Yavaşça emniyet kemerimi bağlayıp anahtarı kontağa sokarken yaprak gibi titriyordum.

"O hamile." Joey yan tarafımdan, dudakları beceriksizce birbirine çarparak fısıldadı.

"Kim?"

"Annem."

Tanrım.

Gerçekten ne söyleyeceğimi bilemeyecek kadar sarsılmıştım.

Acı içinde inledi. "Ben... üzgünüm, Molloy. Çok üzgünüm..."

Motoru çalıştırırken, "Biliyorum," diyerek burnumu çektim. "Biliyorum, Joe."

"Ben... seviyorum..." Beceriksizce arabanın diğer tarafına uzanıp kalçamı okşamaya çalıştığında vücudumun gerildiğini hissettim. "Seni... Molloy."

"Ayıldığın zaman söylersin," dedim elini nazikçe sıkarak. "Bu gece sayılmaz."

"Neden sayılmaz, Molloy?"

"Çünkü hatırlamayacaksın," diye fısıldadım üzüntüyle.

25 ARALIK 2004
GERÇEKLİĞİN KONTROLÜ VE UYANAN FARKINDALIK
JOEY

Sabah güneşiyle dolmuş bir odada, yüzümde bir yastık dolusu sarı saçla gözlerimi açtım. Doğduğum günkü gibi çırılçıplaktım ve kolumu, aynı derecede çıplak sırtını bana dönmüş bir sarışının üzerine atmıştım.

Seyreltilmemiş bir acı tüm zehriyle, aniden içime yerleşti. Vücudumdaki tüm damar ve arterden sızarak sefaletten başka bir şey hissedemeyeceğim şekilde beni ele geçirdi.

Karanlık beni sardı.

Tanıdık açlık acısı boğazımı tırmaladığında keskin bir nefes aldım, yumruklarımı sıkıp kaslarımı kilitledim.

Açlığım yemek için değildi. Eroin içindi.

İğrenerek, ne kadar düştüğümü düşündüm. Nasıl olmuştu da babam gibi birine dönüşmeme izin vermiş, tıpkı onun gibi ben de içten içe zehirlenmiştim.

Bunu aşamayacaktım.

Bu dünyada en nefret ettiğim kişi tarafından bana aktarılan bu kalıtsal zayıflık, beni sonsuza dek içten dışa canlı canlı yiyip bitirecekti.

Bağımlılık, kan dolu bir leşe yapışan bir sülük gibi içimin derinliklerine yerleşmişti. Olduğum yerde donup kalmıştım ve midem düğüm düğüm olmuştu. Tam da umutsuzca bulanık düşüncelerimi gözden geçirmeye çalıştığım sırada, onun şampuanının tanıdık kokusu duyularımı doldurdu.

Molloy...

Derin bir oh çekerek sıcak bedenine yaklaştım ve çıplak omzuna bir öpücük kondurdum.

Yanıt olarak burnunu çekti.

Donup kaldım.

Tekrar burnunu çekti.

Ah, lanet olsun.

Hıçkırıklara boğuldu.

Son birkaç günün olayları yavaş yavaş aklıma gelmeye başlayıp utancın tanıdık kolları beni sararken kanım dondu.

Hayır.

Hayır.

Siktir, hayır.

"Molloy." Sesim boğuk ve yırtıktı. "Bebeğim, ben çok..."

Ona sardığım elime sıkıca tutunarak, "Benim için *iyi* değilsin," diye fısıldadı kırık bir sesle. "Artık anlıyorum." Parmakları önkoluma gömüldü. "Ama bu kalbimin seni sevmesine ya da aklımın seni istemesine engel olmuyor."

Acısını hissedebiliyordum. Acısı göğsünden taşıyor ve doğruca benim göğsüme akıyordu.

Annemin bacaklarının arasından çıkanlar dışında, hayatım boyunca sevdiğim tek kişi oydu. Bu korkunç bir benzetmeydi ama söylediklerimde ciddiydim. Soyumu paylaştığım çocuklar dışında hiçbir şey ya da hiç kimse umurumda değildi çünkü o zavallı savunmasız piçler benimle aynı talihsizliği paylaşıyordu.

Kollarımdaki kızı önemsiyordum. Bu kızı çok önemsiyordum.

"Bu ilişkide bağımlı olan sen olabilirsin ama aynı zamanda bırakmam gereken alışkanlık da sensin," dedi boğulurcasına. Kollarımda bana doğru dönerken göğsü hızla inip kalkıyordu. "Çünkü seninleyken ölüyormuşum gibi hissediyorum, seninle değilken de ölüymüşüm gibi hissediyorum."

Gözyaşları omzuma damlıyordu. Onları hissedebilmek beni iliklerime kadar sarsıyordu.

Bunu telafi etmek, ona iyi tarafımı göstermek istiyordum ama gerçekten çok yorgundum. İçten dışa kemiklerime kadar yorgundum.

Gözleri kızarıp şişmişti.

Bunun ahlâki bir yanı yoktu.

Eğer onları bu kadar derinden incitecekse, kimsenin beni sevmesine gerek yoktu.

"Aoife." Kalbimden geriye kalanlar göğsümde çatırdayarak parçalandı. "Sana bunu yapmış olmak beni öldürüyor."

"Üstelik çekip gidemiyorum çünkü orada hâlâ senden bir parça kaldığını biliyorum," dedi boğuk bir sesle. Elini göğsüme, onun adının yazılı olduğu yere koyarak bir kez daha hıçkırdı. "Bu da seni sevmeye devam edeceğim anlamına geliyor, Joey Lynch. Bu yüzden kalbimi kırmayı nasıl bırakacağını düşünmeye başlamak isteyebilirsin."

Bana doğru kıvrılıp yüzünü göğsüme gömdü ve ağlamaya devam etti.

Uzun sarı saçları etrafımızı sarmış, omuzları tamamen çökmüştü. Kendimi neden olduğum yıkıma iyice bakmaya zorladım.

İşte bu yüzden güzel şeylere sahip olamazsın, dedi vicdanım. Ciğerlerim nefes alamayacağım kadar daraldı. *Çünkü onları kırıyorsun!*

Uyuşturuculardan kalan bulanıklık ve duygu seli içinde yolumu bulmaya çalışıp, bu kız için doğru olanı yapmama izin vermeyen kafamın içindeki şeytanla boğuşurken onun kollarımın arasında yıkılışını izledim.

Dönüştüğüm bu boktan insanı kontrol altına almak için mücadele ettikçe şeytan daha da güçlenmişti.

Ona sarılırken, "Özür dilerim," diye fısıldamaktan başka bir şey yapamadım. "Çok üzgünüm."

O ağladıkça ciğerlerim daha da sıkıştı. O daha şiddetli ağlayarak göğsüme doğru çığlıklar atarken, ben de içten içe öldüğümü hissedene kadar bu sıkışma devam etti.

Ancak o zaman yapılması gerekeni yapacak gücü buldum.

Ancak o zaman onu kurtaracak gücü buldum.

Kendimden.

25 ARALIK 2004
NOEL SABAHI
AOIFE

Noel sabahıydı.

Aynı zamanda Joey'nin on sekizinci doğum günüydü.

Oysa ben her ikisini de kutlamak yerine kendimi onun göğsüne yapıştırmıştım. Tüm gücümle bedenine tutunuyordum çünkü içimde, yatağımdan bir kez ayrıldığında bir daha geri dönmeyeceğine dair korkunç bir his vardı.

Joey'nin maruz kaldığı fiziksel istismar, duygusal ihmal, psikolojik yara izleri... bir ömür boyu evin sorumluluğunu üstlenip kendisine ait olmayan çocukları büyütmek için katlandığı baskı, sonunda zihninin içinde çok önemli bir şeyi kırmıştı.

Kendinden vazgeçmişti. Dün gece bunu gözlerinde görmüştüm. Bu sabah uyandığında aynı bakışın yerli yerinde olduğunu görmek beni çok korkutmuştu.

Hastaydı, çok kötü durumdaydı ve ben anlamadığım bir konuda ona yardım etmeye çalışırken boyumu aşan bir işe kalkışmıştım.

Onu kurtarmak, içine doğduğu dehşetten korumak istemiştim. Savaşamadığında onun zırhı olmak istemiştim. Onun için savaşa girmek, güzel ruhunu korumak istemiştim. Ama kararlılıkla onu kurtarmaya çalıştığım süreçte, kendimi kaybettiğimi fark etmemiştim.

Aşkımız zehirliydi.

"Bu zehirli," dedi Joey boğuk sesiyle. Düşüncelerimi yüksek sesle dile getirirken beni kollarının arasına almış, bedenimi tıpkı benim onu sardığım gibi sıkıca sarıyordu. "Ben senin için *zehirliyim.*"

Aşk ve kalp acısının korkunç karışımıyla sayıklayarak, "Umurumda değil," diye haykırdım. "Seni hâlâ istiyorum."

Birleşen bedenlerimizi ayırıp yatağımdan çıkarken, "Mesele de bu zaten," dedi boğulurcasına. "Senin için *zehirliyim.*"

Titreyen sesimle, "Ne yapıyorsun?" diye sordum. Odamın zemininde benimkilerle birlikte bir yığın halinde duran darmadağınık kıyafetlerine hızla uzanışını izledim. "Joey? Ne yapıyorsun?"

"Lütfen bunu daha fazla zorlaştırma. İkimiz de gitmem gerektiğini biliyoruz." Titrek bir nefes vererek giyinirken bana bakmayı reddediyor, şiddetli titremesi yüzünden beceriksizce hareket ediyordu. "Bunun sona ermesi gerekiyor ve bunu senin için yapmama izin vermelisin, tamam mı?"

"Ne? Hayır!" Paniğe kapıldım. "Hayır, bunun bitmesi gerekmiyor. Buna inanmıyorum ve sen de inanmıyorsun!"

"Molloy." Morluk sanılabilecek kadar koyu halkalarla çevrelenmiş yeşil gözleri benimkilere kilitlendi. Erkek arkadaşımı tanıdığım *kadarıyla*, gözlerinin altındakiler büyük ihtimalle morluktu. "Gitmek *zorundayım*," dedi boğuk bir sesle. "Bütün bu acılar? Sana yaşattığım onca aptalca, boktan şey..." Sesi çatallaşıp acı dolu bir nefes aldığı o anda, onun da benim kadar acı çektiği belliydi. "Bunu uzun zaman önce bitirmeliydim."

"Hayır!" Yataktan fırlayarak aramızdaki boşluğu hızla kapattım, burada benimle kalmasına ihtiyacım vardı. "Yapma." Kollarımı beline sarıp yüzümü boynuna gömdüm ve tüm gücümle bedenine tutundum. "Sorun yok, sorun yok. Ben iyiyim. Biz iyiyiz! Böyle konuşma. Tanrım!"

Joey'nin kolları anında bedenimi sardı ve kendimi, canımı acıtacak kadar güvende hissettirdi. Gerçekler çok farklıyken bana bunu nasıl yapabildiği, kollarının arasında olduğum sürece hiçbir şeyin bana zarar veremeyeceğini hissettirmesi hiç mantıklı gelmiyordu.

Aramıza yerleşen sessizlikle, dilimizin ucuna kadar gelen söylenmemiş onca kelimeyle tek yapabildiğimiz birbirimize sarılmaktı.

Bu anda her şeyi, berbat ilişkimiz boyunca yankılanan tüm acı kelimeleri hissedebiliyordum. Her öpücüğü, her dokunuşu, her kavgayı, her çığlığı ve bizi bu ana getiren tüm gece yarısı çılgınlıklarını...

Eliyle kalçalarımı sıkıca kavrayarak, "Dinle, bir şeyi bilmeni istiyorum," dedi sessizce. "On iki yaşımdan beri *her* günümün en güzel parçası olduğunu bilmeni istiyorum."

"Yapma, Joe." Sesim titriyor, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken kalbimin şiddetle çarptığını hissediyordum. "Bunu duymak istemiyorum."

Sonunun nereye varacağını bilerek dinleyemezdim.

"Bu doğru." Serbest eliyle çenemi yukarı kaldırıp beni kendisine bakmaya zorladı. "Hayatım ilk günden beri boktan bir fırtınaya dönüştü, Molloy ve bunu tüm kasaba biliyor. Hiç sakin olamadım. Peki ya sen?" Gözyaşlarıyla dolu gözleri onu *duymam* için yalvarıyordu. "Sen bir ada gibiydin. Gidip kaçabileceğim bir yerdin. Güvenli bir yerdin. Eğer senin için bir anlamı varsa, tutunabileceğim biriydin ve hiç hakkım yokken bundan faydalandım. Seni kendi dünyama sürükleyerek bencillik ettim. Şimdi, seni ilk sıraya koymalıyım."

Kelimeleri zaten doğru olduğunu bildiğim şeyi, yani bu çocuğu asla unutamayacağımı pekiştirirken yanağımdan bir damla yaş süzüldü. "O zaman bunu *yapmayarak* beni ilk sıraya koy çünkü *bunu* istemiyorum, Joey. Vedalaşmanı istemiyorum."

"Veda etmemi istemiyor olabilirsin ama buna ihtiyacın var," dedikten sonra beni bir giyotinin kesebileceğinden daha derinden kesti. "Bunu her zaman berbat edecektim, Molloy." Teslim olmuş bir bakışla beni yavaşça bırakıp geri çekildi. "Sadece seni daha önce ilk sıraya koymadığım için üzgünüm."

"Aman Tanrım!" Hayal kırıklığı ve panik içinde ellerimi savurarak benden uzaklaşmasını izledim. "Ayağımın altındaki halıyı çekip almaya bayılıyorsun, değil mi?" Cevap vermeyince bağırmaya devam ettim. "İyi. Git o zaman!"

Başını hafifçe sallayarak pencereye doğru ilerledi.

"Hadi git." Kalbim göğsümde paramparça olurken umutsuzca başımı dik tutmaya çalışıyordum. "Defol git."

Yatak odamın penceresinden çıkmasını engelleme dürtüsüne direnmeye çalıştıkça kalbim gümbürdeyerek atıyordu.

Bunun yerine gidişini bir bebek gibi ağlayarak izlerken, "Defol git," diye çıkıştım. "İlk zorlukta bize sırtını dönüyorsun."

"Çünkü ben senin için iyi değilim!" Joey kükreyerek tekrar pencereden içeri girdi ve durduğum yere doğru yürüdü. "Lanet olsun, Molloy. Anlamıyor musun? Ben senin için iyi değilim! Dün gece yaşanacakların ön gösterimiydi çünkü ben değişemem, tamam mı?"

Pervasızca boynunu tutup yüzünü kendime doğru çektim. Onu sert, kaba ve öfkeli bir şekilde öptüm. O da beni aynı tutku ve açlıkla öperek saçlarımı avuçladı, ardından yüzümü ellerinin arasına aldı.

Gözyaşlarımın onunkilere karıştığını hissederken, "Bunu yapma," diye bağırdım dudaklarına karşı. "Lütfen."

Alnıma son bir öpücük kondurduktan sonra benden uzaklaştı. "Eğer şimdi senden uzaklaşmazsam, asla uzaklaşmayacağım." Yatak odamın penceresinden çıktı, aşağıdaki kulübenin çatısına atlayıp gözden kayboldu.

Pencereden dışarı eğilerek, "Joey," diye bağırdım. "Yapma bunu."

Zemine atladığında kapüşonunu başına çekip omzunun üzerinden bana son bir kez bakarken, "Görüşürüz, Molloy," diye seslendi.

Bir an sonra gitmişti.

25 ARALIK 2004
AYNI KUMAŞTAN
JOEY

İçimde sürdürdüğüm savaşla iliklerime kadar sarsılmış bir halde otomatik pilota bağlamış, bir ayağımı diğerinin önüne koymayı zar zor başararak eve doğru ilerledim. Kalbim kıçımı kaldırıp ona geri dönmemi, beni affetmesi için yalvarmamı istiyordu ancak beynim bunu tekrar yapacağımı biliyordu.

Çünkü *olacak* olan buydu.

Bundan kurtulamazdım. Özgür kalamazdım, üstelik onu yanımda götürmem söz konusu bile olamazdı.

Uzun zamandır hissetmediğim kadar kötü hissederek onun mahallesini benimkinden ayıran köprüden geçtim. Sokaklarda yeni bisikletleri ve *scooter*'larıyla oynayan çocukları, genç aile gruplarını görmezden geldim.

Sakın bunu yapma. Ondan uzaklaşma. O senin için iyi olan tek şey. Seni umursayan tek kişi o.

Kapüşonumu yukarı çekip tüm bencil düşüncelerimi, dürtülerimi ve içgüdülerimi görmezden geldim. Bu defa onu ilk sıraya koymam gerektiğini biliyordum ve onu ilk sıraya koymak, aramıza mesafe koymam gerektiği anlamına geliyordu.

Bunu onun için yap. Hayatını yaşaması için ona bir şans ver. Onu da kendinle birlikte aşağı çekme. O senin için fazla iyi.

Mahallemdeki çocuklardan biri olan Jason O'Driscol yani Dricko yanından geçerken, "İyi misin, Lynchy?" diye seslendi. Parmaklarının arasında tuttuğu sarma sigaradan yayılan tanıdık ot kokusunu aldım. "Mutlu Noeller."

"İyiyim, Dricko." Üçüncü sınıftaki sertifika törenimizden sonra okulu bırakana kadar BDO'da benimle aynı sınıfta olan çocuğu selamlamak için durdum. Hayat onu içine çekene kadar küçükler ligi seviyelerinin hepsinde birlikte *hurling* oynamıştık. "Senin ufaklık nasıl? Noel Baba geldi mi?"

Pembe fırfırlı bir sabahlıkla bebeğinin annesinin harabe evinin

yanında durduğu yerden, "Luke mu? Ah, o harika," diye cevap verdi. "Daha bir buçuk yaşında, o yüzden neler olup bittiğinin farkında değil." Bir duman bulutu çıkararak sigarasını uzattı ve bana bir nefes çekmemi teklif etti. "Sigara içer misin?"

"Yok, ben iyiyim." Başımı sallayıp ellerimi kapüşonumun ön cebinde sıkıca tuttum. "Sam bugünlerde nasıl?" Düşüncelerim eski sınıf arkadaşlarımdan bir diğerine doğru kaydı. "Artık burada onunla mı yaşıyorsun?" Bebeğini doğurduktan kısa bir süre sonra kendisine verildiğini bildiğim belediye evini işaret ettim.

"Deli miyim ben?" Bir kahkaha attı. "Benim yaşamam gereken kendi hayatım var. Çocukla Sam ilgileniyor."

Kaşlarımı kaldırdım. "On altı yaşındayken kucağına oğlunu vermeden önce onun da kendi hayatı olduğuna eminim, dostum."

Utanma nezaketini göstererek, "Ah, ne demek istediğimi anladın işte," diye aceleyle ekledi Dricko. "Beni yanlış anlama, o harika bir anne. Luke ona sahip olduğu için çok şanslı. Bebekle ne yapacağımı bilemiyorum ama o kız benden bir çocuğu olduğu için bana sahip olduğunu sanıyor."

Boş boş baktım.

"Cidden, bu tam bir kâbus. Onsuz hareket edemiyorum, Joe. Sürekli ensemde soluyor." Gözlerini kısarak evin kapısını hızlıca kontrol etti. "Peşimden koşmadan sigara içmek için dışarı çıkmama izin vermesine şaşırdım."

Omuz silktim. "Belki biraz daha fazla kalsaydın, bu kadar çok kovalamak zorunda kalmazdı."

"Bunu söylemek senin için kolay," dedi kıkırdayarak. "Rosewood Mahallesi'ndeki o küçük sevgilinle olduğundan beri bir yere ayrılmıyorsun. On sekizinci yaş gününde o arabaya nükleer saldırı yaptıktan sonra seni saklamak amacıyla orada olduğu için şanslıydın." Bana kendi ilacımdan bir doz vermeye devam etti. "*Gardaí*'ler suçluyu bulmak için mahalleyi didik didik aradı."

Ona cevap vermedim. Veremezdim çünkü Molloy'un yüzü bir anda gözlerimin önünde belirmişti ve suçluluk duygum beni boğuyordu.

"Neden burada kalmam gerekiyor ki?" diye söylenmeyi sürdürdü. "Boklu bezler, gecikmiş faturalar, sürekli dırdır ve çığlık atan bir bebek için mi?" Başını salladı. "Hayır, dostum. Bir haftalığına benim yerime geçsen, o güzel sevgilinden ayrılman uzun sürmezdi." O sırada ön kapı içeri doğru açılınca Dricko acı dolu bir hırıltı çıkardı. "Ne demek istediğimi anladın mı?"

Kalçasına yasladığı gözleri yaşarmış ve yüzü kızarmış, siyah saçlı küçük bir bebekle kapıda dururken, "*Babasını* istiyor," diye tersledi Sam.

Omzunun üzerinden bakıp, "Evet, babası meşgul," dedi Dricko. "Söyle ona, annesinin yapması gerekecek."

"O senin de oğlun, Jason. Bugün Noel sabahı. En azından otuz saniyeden fazla onunla ilgileniyormuş gibi davranabilirsin," dediği sırada Sam'in bakışları bana takıldı. "Selam Joey."

"Sam." Başımla selamlayarak önümdeki manzarayı görmek için kendimi zorladım.

Kıza bir bak, pislik. İşte tam şu anda doğru şeyi yaptığını anlıyorsun, diye tersledi beynim. Bakışlarımı birlikte büyüdüğüm, vaktinden önce anne olan kıza çevirdiğimde onaylandığımı hissettim.

Dricko'dan hiçbir farkım yoktu. Genç anneler ve pislik babalar olarak doğmak gibi benzer bir talihsizliği paylaşıyorduk. Aynı hamurdan yoğrulmuştuk ama Molloy'un, Samantha McGuinness'in önünde uzanan gelecekten farklı bir geleceğe sahip olmasını sağlayacaktım. "Mutlu Noeller."

"Teşekkürler. Sana da, Joe." Bana uzun, yalnız bir bakış attıktan sonra dikkatini tekrar arkadaşına verdi. "Eee? İçeri geliyor musun, gelmiyor musun?"

"Hazır olduğumda."

"Jason."

Sigarasından bir nefes daha üflerken, "Dırdır etmeye devam edersen, çocukla birlikte akşam yemeğini tek başına yersin," diye uyardı. "Burada bulunarak sana iyilik yapıyorum, Sam. Sana dün gece çocuğun hediyelerini açtığını görmek için geleceğimi söylemiştim ama ben senin uşağın değilim."

"Gelmekten fazlasını yaptın," dedi titreyen sesiyle. "Geceyi burada geçirdin."

Aile içi kavgalarına sürüklenmemek için yokuştan aşağı doğru ilerlemeye başlayarak, "Pekâlâ, ben gidiyorum," diye mırıldandım. Bu sabah ne kalbim başka birinin dramıyla uğraşmaya dayanabilirdi ne de buna enerjim vardı. Kafam doluydu ve omuzlarım kendi pisliğimin baskısı altında eziliyordu. Telefonumun cebimde titrediğini hissedebiliyordum ama ona uzanmadım. *Uzanamazdım.*

Ekrana bakıp onun adının yanıp söndüğünü görürsem, aramasını reddedecek kadar güçlü olamayacağımı biliyordum.

"Joey!" Birkaç dakika sonra bahçeye adımımı attığımda Ollie kapıda duruyordu. "Noel Baba geldi, Joe! Bu yıl bizim eve de geldi! Geldi!"

"Geldi mi?" O anda benden beklediği coşkuyu bir şekilde yakalamayı başarmıştım. "Çünkü kulaklarını düzgün yıkıyorsun."

"Hı hı!" Küçük kardeşim neşeyle başını sallayarak elimi tuttu, beni içeri sürükledi. "Haklıydın, Joe. Kulaklarımı iyice ovarsam geleceğini söylemiştin ve *geldi!*"

Üzerinde her zaman giydiği eski sabahlığıyla, "Günaydın," diyerek beni salonda karşıladı annem. Sabahlığı gitmeden önceki Noel'de ona Darren almıştı. O zamandan beri ona yeni bir tane alınması önemli değildi. O yıpranmış sabahlığı giyerek geçmişe ve ilk çocuğuna tutunmaya devam ediyordu. "Doğum günün kutlu olsun."

"Kahretsin, unutmuşum!" Ollie alnını tokatlayarak bağırdı. "Mutlu yıllar Joey."

"Teşekkürler, evlat," diye cevap verdikten sonra anneme döndüm. "O nerede?"

"Yatağında."

"Güzel." Gözlerim annemin karnına takılınca içimdeki tiksintiyi bastırarak, kalçasına yasladığı bebeğin bana uzanmış kollarına odaklandım. "Seany-boo'm nasıl?" Onu kollarımın arasına alarak sordum. "Noel Baba Seany'me geldi mi?"

Tükürüklü elini yanağıma bastırıp, "Co-ii," diye mırıldandı Sean. "Co-ii."

Annemin yanından geçerek oturma odasına gittiğimde Tadhg ağacın altında oturuyordu ve küçük kardeşlerimizle kıyaslandığında son derece kederli görünüyordu.

Elinde tuttuğu oyuncak trenden başını kaldırma zahmetine girmeden, "Eve gelmedin," dedi suçlayan tavrıyla.

"Biliyorum."

"Neredeydin?"

"Dışarıda."

"Dışarıda nerede?"

"Seni ilgilendirmez." Kaşlarım çatıldı. "Tren mi aldın?"

Tadhg sertçe başını salladı. "Evet."

"Ama neredeyse on iki yaşındasın."

"Biliyorum."

"Yedi yaşından beri trenlerle oynamadın."

"Biliyorum."

"Bu muhtemelen Sean ya da Ollie içindir." Sean'ı yere bırakıp paket kâğıdına uzandım. "Anne... Noel Baba üzerine yanlış isim yazmış olmalı."

Hediyenin üzerindeki etiketi bana doğru tutarak, "Hayır değil," diye cevapladı Tadhg. "Bu benim için."

Mavi hediye etiketinde "*7-11 yaş arası erkek çocuk*" yazıyordu. Ağacın altına yerleştirilmiş az sayıdaki hediyenin tam olarak nereden geldiğini bildiğim için anında midem bulandı.

Ballylaggin'in Noel Oyuncak Yardımı kampanyasından gönderilmişti.

Çünkü bu kasabada, ailemiz bir hayır işi olarak görülüyordu.

Ses tonumu yumuşak tutmak için var gücümle çabalayarak, "Sen ne aldın?" diye sordum Ollie'ye.

"Ah, süper havalı bir oyun aldı," derken *Connect Four**'un seyahat boyu paketine uzandı.

---

* *Dörtlü Bağlantı*, iki oyuncunun kendi jetonlarını kullanarak çapraz ya da dikey bir şekil oluşturmaya çalıştığı bir oyundur. (ç.n.)

"Aldım," diye düzeltti Tadhg bıkkınlıkla. "Ona 'aldım' denir, 'aldı' değil."

"Aldım," dedi Ollie tekrarlayarak. "Seany de bu parlayan solucanı aldı."

"*Aldım!*"

Bana sırıtıp, "Hı hı, 'aldım'," diye tekrarladı Ollie. "Oynamak ister misin, Joe?"

Hayır, ben ölmek istiyorum.

"Belki sonra. Ama gidip odamı kontrol etmelisin. Belki Noel Baba orada bir şey bırakmıştır."

Kocaman açılmış üç çift kahverengi göz bana kilitlendi. "Yine mi?"

Omuz silktim. "Asla bilemezsin."

"Sen tam bir efsanesin!" Tadhg kükreyerek merdivenlere doğru fırladı.

Ailenin bebeğini çürümüş merdivenlerde peşinden sürüklerken, "Hadi Sean," diye cıyakladı Ollie. "Bahse girerim Noel Baba bu yıl da güzel hediyeleri Joey'nin odasına saklamıştır!"

"Evet!" Üst kattan Tadhg'ın tezahüratını duydum. "Muhteşem!"

Başımı sallayarak cebimdeki titreşimi görmezden geldim ve mutfağa, annemin patates soyduğu yere doğru yürüdüm. "Onlara istedikleri hiçbir şeyi alamadın mı?" Kısık bir sesle sordum. "Bir futbol topu bile mi almadın?"

Yüzü kızarırken, "Market alışverişinden sonra hiç param kalmamıştı," diye cevap verdi.

"Bir onluk bile ayıramadın mı?" Ellerimi havaya kaldırdım. "Tadhg içeride perişan olmuştu. O artık bir bebek değil, anne. O hediyelerin nereden geldiğini biliyor ve bu onun için çok aşağılayıcı. Bunu biliyorum çünkü ben de onun gibiydim. Arkadaşlarının ailelerinin istenmeyen eşyalarını bağışladığı çocuktum. Bu korkunç bir şey."

Annem burnunu çekti. "Evet, eminim ona aldığın şey günü kurtaracaktır."

Ses tonunda bir gerginlik vardı ve bu beni sinirlendirmişti.

Gözlerimi kıstım. "Kıçını kurtardığım için bana kızgın mısın? Hem de bir kez daha?"

Çenesini kaldıramadan beceriksizce patatesleri soyarken, "Hayır, sana kızgın değilim. *Utanıyorum.* Bu konuda yeterince kötü hissediyorum, Joey. Gerçekten hissediyorum," diye mırıldandı. "O yüzden lütfen beni bu şekilde sorgulama."

"Sahip olduğun çocukların masraflarını bile karşılayamıyorken, bir tane daha yapmak için mükemmel bir zaman olduğuna nasıl karar verdin?" Kendimi ona saldırmaktan alıkoyamadım. "Eğer onlara bakacak durumda değilsen, bu bebeğe ne olacak? Çünkü bunu bir daha yapmayacağım, beni duyuyor musun? Yeni doğmuş bir bebeğe daha annelik yapmayacağım."

Sanki ona vurmuşum gibi irkildi. "Söyleyebileceğin hiçbir şey beni şu anda hissettiğimden daha kötü hissettiremez."

Kalçamı tezgâha yaslayıp ona baktım. "Peki sana verdiğim para ne oldu? O parayla onlara bir şeyler alamaz mıydın?"

Cevap vermedi.

"Anne?"

Hiçbir şey söylemedi.

"Sana verdiğim parayla ne yaptın?"

En sonunda kırık bir fısıltıdan ibaret sesiyle, "Babanın biraz borcu vardı," diye itiraf etti. "Bekleyemezdi."

"Tanrı aşkına, o iki yüz avroydu!" Nefesim kesilirken hayal kırıklığı içinde bir elimi saçlarımda gezdirdim. "Bu sen ve çocuklar içindi, onun kumar borçlarıyla bar fişleri için değil! Bu parayı biriktirmek ne kadar zamanımı aldı biliyor musun?" Ona bakakaldım. "Anne, o benim bir haftalık maaşımdı. Yeni yıla kadar bir daha ödeme alamayacağım, bu durumda sen de alamayacaksın."

"Biliyorum," diye fısıldadı burnunu çekerek. "Özür dilerim."

"Peki ya bu arada elektrik kesilirse?" Paniğe kapıldığımı his-

sediyordum. "Ya da ikimizden biri, bir sonraki ödemeyi almadan önce kalorifer için kömürümüz biterse? O zaman ne olacak?"

"Joey."

Kalbim şiddetle çarparken, "Onları nasıl ısıtacağız, anne?" diye sordum boğulurcasına. "Onları nasıl sıcak tutacağız?"

"Gelecek hafta çocuklarımın harçlıklarını alacağım," dedi boğuk bir sesle. "O zamana kadar idare ederiz."

"Çocuklarının harçlığı mı?" İnançsızlıkla ona baktım. "Bizi geçindirmek için, babamın *her zaman* içkiye harcadığı bir gelire mi güveniyorsun?"

"Babanız içkiyi bıraktı," diye savunmaya geçti. "Bu sefer yemin ediyor."

"Dur artık." Elimi kaldırarak arkamı döndüm ve kendimi kaybetmeden mutfaktan çıktım. "Tek kelime daha dinleyemem."

"Joey, bekle!"

"Daha ne kadar böyle yaşamaya devam edeceğiz, anne?" Omzumun üzerinden bir bakış attım. "Çünkü burada gerçekten boşa çabalıyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Belki de o çocukların bakım altında daha iyi *olacaklarını* söylüyorum."

Merdivenlere doğru ilerlerken geri dönüp onunla konuşmam için yalvaran annemin sesini duymazdan geldim ve aceleyle odama çıktım.

Noel Baba'dan yalvararak istediği *Gizmo* görünümlü tuhaf yaratığı elinde tutarak, "Onları ağacın altına bırakmamış. O aptal, hediyelerimizi senin bornozunun içine saklamış, Joe," diye haykırdı Ollie. Onu almak için Molloy'la birlikte saatlerce yağmur altında sıraya girmiştik. "Gördün mü?" Ürkütücü oyuncak canavarı herkesin görmesi için havaya kaldırdı. "Noel Baba en iyisidir."

"Ona dikkat et," diye uyardım. *Şerefsiz bana yarım haftalık maaşa mal oldu.*

"Evet." Tadhg yeni *hurley*'ini yatağımın üzerine bırakıp kapı eşiğinde durduğum yere doğru yürüdü. Kollarını belime dolayarak bana sıkıca sarıldı. "O gerçekten de en iyisi."

"Co-ii, Co-ii." Sean kot pantolonumun paçasını çekiştirerek dikkatimi çekmeye çalıştı. "Co-ii?" *Elmo*'sunu yerden alıp bana doğru kaldırdı. "E-mo."

Göz hizasına eğilerek, "Aferin," diye övdüm. "Bu adamı görüyor musun?" Kırmızı ayıcığı ona doğru tuttum. "Tıpkı Seany gibi lazımlığı kullanıyor."

"Mutlu yıllar, Joe," dedi Shannon. Ona döndüğüm anda arkasından ev yapımı bir pasta çıkardığını gördüm. "Bugün on sekiz yaşında olduğunu biliyorum." Yanakları kızardı. "Ama sadece dört mum bulabildim."

"Bir dilek tut, Joe." Ollie neşeyle seslendi. "Ayrıca bize ne olduğunu söyleme, yoksa gerçekleşmez."

"Bana pasta mı yaptın?"

Küçük kız kardeşim pembenin daha koyu bir tonuyla kızararak başını salladı. Kaşlarımı çattım. "Yenilebilir bir pasta mı?"

"Buna inanmak çok mu zor?" Güldü. "Yıllardır sana yemek pişiriyorum ve henüz seni zehirlemedim, değil mi?"

"Henüz değil." Ayağa kalkıp saçlarını karıştırdım. "Teşekkürler, Shan. Noel Baba'nın komodine bıraktığı *CD*'yi aldın mı?"

"Evet." Bana gülümsedi. "Çok cömert davranmış."

"Hadi, Joe," diye homurdandı Ollie. "Bir dilek tutup musları üfle. Biraz pasta istiyorum."

Tadhg içini çekti. "Ona 'mum' diyeceksin, 'mus' değil."

"Ben de öyle söyledim."

"Hayır, söylemedin."

"Evet, söyledim."

"Tanrım, bırakın artık şu saçmalığı." Çabucak eğilip mumları üfledim ve kız kardeşime döndüm. "Bunu benim için yapmak zorunda değildin."

"Yapabilseydim çok daha fazlasını yapardım," diye cevapladı. Pastadan birkaç küçük eli uzaklaştırırken yarım bir kucaklaşma için bana uzandı. "Seni seviyorum, Joe."

Bacağımı tutarak, "Co-ii," diye mırıldandı Seany. "Co-ii."

"Hepimiz seviyoruz," dedi Tadhg isteksizce. "Yani seni seviyoruz."

"Hı hı," diye ekledi Ollie. "Hem de çok."

"Evet." Acı dolu bir nefes verip etrafımı saran küçük insanlara baktım. "Ben de sizi."

Artık resmen on sekiz yaşındaydım.

Ön kapıdan çıkıp gidebilirdim ve kimse beni durduramazdı.

Gidebilirdim.

Özgür olabilirdim.

Ancak bana umutla bakan dört küçük yüz çok savunmasızdı, onları geçindirip koruma becerilerime fazlasıyla bağımlıydı. Onları yanıma almadan bu evden asla ayrılmayacağımı tüm kalbimle biliyordum.

Beni burada zincirleyen şey sevgi miydi, yoksa görev miydi artık çizgiler ayırt edilemeyecek kadar bulanıktı. Emin olduğum tek bir şey vardı, o da Darren'ın bana yaşattığını ben asla onlara yaşatmayacaktım.

Onları asla terk etmeyecektim.

Başka hiçbir şey yapamazsam, onları *bu* acıdan kurtarırdım.

27 ARALIK 2004 SONRASI AOIFE

Alt kattaki mutfakta radyo bangır bangır çalıyor, *Mary Black*'in *Only a Woman's Heart* şarkısının sesi merdivenlerden yukarı süzülerek bana eziyet ediyordu. Şarkının melankolik sözleri zaten kırılmakta olan kalbimi sarıp sarmalıyordu.

Uyuşmuş bir halde yatağımda mümkün olan en küçük şekli alıncaya kadar kıvrıldım ve dizlerimi göğsüme çekip beni boğan histeriyi sakinleştirmek için savaştım. Acı hem içten hem de dıştan vücudumun her santimini kaplamıştı.

Gözyaşlarım kanıyormuş gibi hissediyordum.

Durmak bilmeden dökülüyorlardı.

Ailemle birlikte Noel yemeğini nasıl atlattığımı, masada dağılmadan nasıl dayandığımı asla bilemeyecektim. Bunun sadece damarlarımda dolaşan şok ve adrenalinle ilgili olduğunu varsayabilirdim ama o da beni çoktan terk etmişti.

Ailemin benim için endişelendiğini biliyordum. Bu sabah işteki vardiyamı tamamlamak için evden ayrılmak bir yana, son kırk sekiz saatimi odama kapanarak geçirmiştim. Onlar için bu büyük bir tehlike işaretiydi. Bir önceki gece, -ki ben *hiçbir* Aziz Stephen gecesini kaçırmamıştım- yılın en büyük gece eğlencesine çıkma gecesiydi.

Kev bile yatak odamın kapısını çalmıştı ama onunla bu konuda konuşamıyordum. Eğer bundan bahsedip yüksek sesle dile getirirsem, o zaman gerçek olacaktı. Umutsuzca bu kâbustan bir şekilde uyanacağım ve her şeyin eskisi gibi olacağı umuduna sarılıyordum.

Nefesim boğazımı tırmalayan kısa, ağrılı soluklardan ibaretti çünkü kalbim nefes almamı istemiyordu. Kalbim, hayatımın en derin uykusuna dalıp her şey bittiğinde uyanmamı istiyordu.

Bu düşünce beni sadece daha çok ağlatıyordu.

Çünkü *bitmişti.* Bitmişti ve ben buna hazır değildim. Beni terk etmesine hazır değildim.

Oysa beni terk etmişti.

Tüm aramalarım cevapsız kalmış, mesajlarım ise gönderilmemişti çünkü mesaj yazacak kadar ellerimin titremesine engel olamıyordum.

Benden ayrılması sırtıma saplanan bir bıçaktı, beni görmezden gelmesi ise bıçağın saplandığı yerde acımasızca döndürülmesiydi.

Paul'le dört yıllık bir ilişki yaşamıştım, bu süre zarfında bir kez bile kalbimde Joey'nin yarattığı kadar çelişkili bir kargaşaya neden olmamıştı.

Tıpkı yapmaya devam ettiği gibi...

İlişkimiz bittiğine göre, artık Joey'nin ne yaptığını düşünmek istemiyordum. Onun da benim kadar mutsuz olduğunu umuyordum ama bunun olduğunu pek sanmıyordum.

Kaçıp ilişkimizin içine edecek kadar hızlı davranmıştı, o zaman ayrılığımızın verdiği acıyı başka bir kızın içinde boğmayacağı ne malumdu?

Saçmalık, diye tısladı içimden bir ses. *Bu senin acının konuşması, bunu biliyorsun.*

Evet, bunu biliyordum.

Beni sevdiğini de biliyordum. Bu durumda başka birinin olması söz konusu değildi. Aramıza giren tek kişi *Joey*'ydi.

Keder pençelerini içimin derinliklerine saplamıştı.

Boğazım talaş gibiydi, kalbimin parçalara ayrıldığını hissediyordum. Göğsümde parçalanıyordu ve bu duyguya bir saniye daha dayanamazdım.

Ayağa kalk, dedi gururum. *Sakın böyle yatmaya cüret etme.*

Kaskatı bedenimi çözülmeye zorlayarak yavaşça yataktan kalktım. Titrek bacaklarımın üzerinde dururken aldığım yıkıcı darbeden sonra vücudumun kendi dengesini sağlayabilmesine şaşırmıştım.

Kalbim kesinlikle nakavt olmuş gibi hissediyordu. Ağlamaktan kirpiklerim kalınlaşmış ve ağırlaşmıştı, bulanıklık geçip görüşümün netleşmesi bile birkaç dakikamı aldı.

İşte bu, dedi kafamın içindeki ses ısrarla. *Şimdi ayağa kalk.*

Sert, düzensiz nefesler alarak otomatik pilotta hareket ettim, odamdan çıktım ve banyoya girdim. Kapıyı arkamdan kilitledikten sonra yeni doğmuş bir tay gibi lavaboya doğru yalpaladım. Gözlerimi kapatıp içimden taşmaya çalışan çığlığı bastırma çabasıyla lavaboyu sıkıca kavradım.

"Ahhh!" İçimden kopan şiddetli haykırışla parmak eklemlerim bembeyaz kesilene kadar lavabonun kenarını sıkıca kavradım.

Parçalanmayacaksın.

Hıçkırıklarımı durdurmak için nefesimi tuttum.

Parçalanmayacaksın.

Titreyerek diş fırçamı aldım ve soğuk suyun altından geçirdikten sonra fırçanın üzerine bir parça diş macunu sıkıp ağzıma attım. Diş etlerimi kanatmakla tehdit eden bir şiddetle dişlerimi fırçaladım.

Umurumda değildi. Sadece her şeyi bir şekilde temizlemem gerekiyordu. Her şeyi silmeliydim.

Yine de hiçbir şey bunu benim için yapamazdı.

O sabah duygularımı farklı bir şekilde ele almış olsaydım, belki de bunu önleyebileceğimi düşünüp duruyordum. Tutarlı bir konuşma yapabilecek kadar dengeli olmasını bekleseydim, belki de bu şekilde sona ermezdi.

Başımı sallayarak bu düşünceleri bir kenara ittim. Diş fırçamı çalkalamak, macunun kapağını yerine takmak, musluğu kapatmak ve diş fırçamı yerine koymak gibi küçük sıradan işlere odaklandım.

Bunların üstesinden gelebilirdim.

Kendimi biraz olsun kontrol edebildiğimde duşu açıp soyundum. Üzerimdeki tüm giysileri çıkardım, ardından kaynar suyun altına girdim. Yine de iliklerime kadar donmuştum, tepeden tırnağa titriyordum ve dişlerim şiddetle gıcırdıyordu.

Kızgın hissediyordum.
İçimin parçalandığını hissediyordum.

"On iki yaşımdan beri her günümün en güzel parçası olduğunu bilmeni istiyorum."

Arabama atladığım gibi evine gidip onu boğazlama isteğiyle dolana kadar, söyledikleri aklımda tekrarlanmaya devam etti.

Ardından kolunda bir iğneyle ve gözleri yuvalarında dönmüş şekilde o yatağın üzerinde yatarken nasıl göründüğü aklıma geldi ve onu göğsüme bastırıp asla bırakmamak istedim.

Hayır, onu geçtim; tüm bunların adaletsizliği yüzünden ölmek istiyordum.

"Bir adın var mı, kendi kendine düşünebilen çocuk?"

"Önemi var mı? Günün sonunda bana 'bebeğim' diyeceğini ikimiz de biliyoruz."

Uyuşmuş halde raftan bir şişe şampuan alıp saçımı köpürttüm. Temiz bir yüz havlusunu suyun altında ıslattıktan sonra yüzüme bastırarak sıcak buharı içime çektim.

"İyi değil miyim? İtiraf etmemi istediğin şey bu mu? Duymak istediğin bu mu, Molloy? İyi olmadığım mı?"

Havluyu kabaca sürterek yüzümdeki makyaj kalıntılarını temizledim. Ardından cansız bir şekilde rimel, fondöten ve ruj karışımıyla lekelenmiş beyaz kumaşa baktım.

"Seni hiçbir zaman bir sonraki dozunu istediğinden daha fazla istemeyecek, Aoife. Oğlumun hayatının acı gerçeği bu."

Uyuşmuş ve kırılmış bir halde duşu kapatıp dışarı çıktım. Odama dönmeden önce bulabildiğim en büyük, en kabarık beyaz havluya sarındım.

Alt kattan müzik sesi gelmeye devam ediyordu, kahkaha sesleri bana ebeveynlerimin içki içmek için arkadaşlarını eve davet ettiğini söylüyordu.

Bunu her Noel'de yaparlardı ve normalde aşağıya inen ilk kişi ben olurdum. Ucuz *prosecco*'yu yudumlayıp arkadaşlarının oğullarıyla hafif flörtöz şakalaşmalar yapardım. Dürüst olmak gerekirse, sohbet etmek bir yana yüzüme bir gülümseme yerleştirecek enerjim bile kalmamıştı.

Kendimi *boşlukta* hissediyordum.

Yatağıma uzandığımda kesik kesik nefes alarak telefonuma uzanıp tekrar arama düğmesine bastım.

"Ben, Joey, ne yapman gerektiğini biliyorsun."

Bip.

Kırık bir sesle, "Seni sevmiyorum," diye fısıldadım telefona. Yanağımdan bir damla yaş süzülürken gözlerimi sıkıca kapattım. "Seni gerçekten ama *gerçekten* sevmiyorum, pislik herif."

YENİ BAŞLANGIÇ

28 ARALIK 2004
DENEMEYE GERİ DÖNÜŞ
JOEY

Annem hindiyi kesmeyi bile bitirmeden babam kendini kaybetmişti. Noel gününün geri kalanını tartışmaları ayırıp kardeşlerimi onun savurduğu yumruklardan koruyarak geçirmiştim.

Onun viski krizlerinden birinde, kendimi hayatımı gözden geçirirken bulmuştum. Üstelik *gerçekten* gözden geçirmiştim

Rezil biriydim ve artık böyle biri olmak istemiyordum. Bu kadar düşmüş olmaktan iğreniyordum.

Her şey bir yana, önceliklerimin en tepesinde Molloy vardı.

Gözlerindeki yıkım, annemin her gün çektiği acıya çok benziyordu. Acısı zihnime kök salmış, ne kadar zaman geçerse geçsin azalacak ya da dağılacakmış gibi görünmüyordu.

Penceresinden çıktığımda yüzündeki kalbi kırık ifade, sesindeki acı, o anın sıcaklığıyla söylediği öfkeli sözler... Bu acıya ben sebep olmuştum.

Gözlerindeki o acıyı, dudaklarından dökülen o kelimelere ben sebep olmuştum.

Ben sebep oldum.

Babam değildi. Annem değildi. Hepsi benim yüzümdendi.

Gittiğim yol beni çok korkutuyordu ve ebeveynleriminkine benzeyen bir gelecek ihtimali ihtiyacım olan uyanıştı. Bu uyanış, o geceden beri başımı tuvalete sokarak aşırı miktarda zaman geçirmeme neden olmuştu.

Kafamın içinde savaşmayı bırakıp onu *beslememi* isteyen aşılmaz şeytana karşı savaşırken o korkunç, tanıdık ve hastalıklı soğuk ter damlaları ensemden aşağı akıyordu. Alnımı, dudaklarımı ve cildimin her santimini ıslatıyordu.

Şiddetli bir şekilde titreyerek gergin kaslarımla kollarımı sıkıca sabitlemiş, umutsuz bir savaştaymışım gibi hissettiren şeyle mücadele ediyordum.

Bir saat daha, diye zihinsel olarak kendime meydan okudum.

Bir saat daha her şeyini ver. Eğer hâlâ bu kadar acıyorsa, onu arayabilirsin.

Kendimi bu şekilde ikna ederek son yetmiş iki saatin üstesinden gelebilmiştim. Sonsuza kadar böyle hissetmek zorunda kalma düşüncesi çok büyük bir kavramdı ve çok moral bozucuydu, bu yüzden tahammül *edebileceğim* bir süreye odaklanmıştım.

Her seferinde bir saat...

Bunu *yapabilirdim.*

"*Hâlâ* hasta mısın?" Tadhg'ın sorusu beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Banyo kapısında durmuş, klozete sarılışımı izliyordu. "Tanrım. Dostum, Noel'den beri kusuyorsun."

"Hâlâ hasta mı?" Shannon endişe dolu gözleriyle kapı eşiğinde belirdi. "Aman Tanrım. Joe, doktoru çağırayım mı?"

"Hayır, hayır, hayır." Klozete sarılarak kusmaya, titremeye devam ettim. "Ben..." Mide bulantısı dalgasını yutmak için kendimi zorlarken dişlerim birbirine çarpıyordu. "İyi olacağım," diye cümlemi bitirdim.

"Neyin var senin?" Tadhg'ın sesi endişeli ve sinirliydi. "Bulaşıcı mı?" Bana temkinli bir şekilde baktı. "Biz de yakalanabilir miyiz?"

"Hayır, bulaşıcı değil." Vücudumdan fışkıran bir başka berrak sıvı selini kusarak atmak için duraksadım. "Biriniz bana bir iyilik yapabilir mi?"

"Evet, elbette," dedi ikisi aynı anda.

Eşofmanımın cebine uzanıp telefonumu çıkardım ve onlara uzattım. "Saklayın."

"Ne?"

Kuşkulu bir ses tonuyla, "Telefonunu saklamamızı mı istiyorsun?" diye sordu Tadhg. "Neden?"

Bir mide bulantısı dalgası üzerime çökerken sıktığım dişlerimin arasından, "Lütfen sadece alın," dedim sertçe. "Bir yere sakla, gerekirse kır... sadece bana geri verme."

"Ya bize kızarsan?" diye sordu Shannon kararsızca.

"Kızmam."

"Ama ya kızarsan?" Tadhg araya girdi.

"Kızmam," diye tersledim. "Siktir!"

"Şimdiden sinirleniyorsun."

"Lütfen," dedim fısıldayarak. "Lütfen bunu benim için yap. Sizden hiçbir şey istemiyorum."

"Bende kalabilir mi?"

Shannon derin bir iç çekti. "Hayır, Tadhg. Onun telefonunu alamazsın."

"Ama kırabileceğimizi söyledi. Elbette bu istemediği anlamına geliyor..."

"Telefonunu *istiyor*," diye karşı çıktı Shannon.

"Ama daha şimdi..."

"Sadece şu anda istemiyor," dedi kız kardeşim. "Doğru zaman geldiğinde geri alacak."

"O zaman neden sen almıyorsun?"

"Çünkü ben zayıfım, istediği anda ona geri veririm."

"Yani?" diye sordu Tadhg.

"Yani, onun için yapmamızı istediği şey bu değil."

"Tamam, bunların hiçbiri bana mantıklı gelmiyor."

"Tadhg!" dedim çıkışarak. "Siktir!"

"Pekâlâ, pekâlâ." Küçük kardeşim banyoya girip telefonumu kaptı ve hızla cebine attı. "Gitmiş say ama kontörün bittiğinde ve *kız arkadaşını* arayamadığında gelip bana söylenme. Bu bebekten sonuna kadar yararlanmayı planlıyorum. Telefon şakası yaparken numaranı nasıl engelliyorsun? #31#, değil mi?"

"Tadhg!"

"Tanrım. Tamam, telefon rehberindeki kimseye şaka yapmayacağım." Banyodan çıkarken, "Tuvaletle romantizmin tadını çıkar, Joe," dedi homurdanarak.

Erkek kardeşim telefonumu alıp sıvıştığında, "Doktor çağırmamı istemediğine emin misin?" diye sordu Shannon. "Peki ya Aoife'yı çağırayım mı? Senin için onu arayabilirim."

"Hayır, Aoife'yı arama," dedim başımı sallayarak. "Kimseyi arama."

Shannon'a, Molloy'dan ayrıldığımı söylememiştim. Kimseye söylememiştim.

Zaten kaygıların yükü altında ezilen kız kardeşimi, kendi sorunlarımla huzursuz etmeye hiç niyetim yoktu. Kız arkadaşımı tanık olmaktan koruyamadığım şeylere onu da maruz bırakmaya hakkım yoktu.

İçim hızla tiksintiyle doldu, gürültülü bir şekilde başımı sallayarak bir safra daha çıkardım. Ayrıca ulaştığım son berbat seviyeyi açıklamak için gereken kelimeleri oluşturamayacak kadar kendimden utanıyordum ve çok kontrolsüzdüm.

Ondan ayrılan ben olabilirdim ama bunu yüksek sesle itiraf etmeye, hatta konuşmaya hiç hazır değildim.

Hayatımın bir yılını bu kıza vermiştim ve içimde küçük bir parça, göğsümde hâlâ titreşen minik bir umut kıvılcımı vardı. Kendimi kontrol altına alıp içine düştüğüm bu korkunç alışkanlığın *üstesinden* gelebilirsem, belki zamanla onu geri kazanabileceğime inanmamı sağlayan bir umut kıvılcımıydı.

Belki onunla birlikte olmayı hak eden biri olabilirdim çünkü şu anki halim kesinlikle öyle değildi.

Eğer üzerime çöküp pençelerini içime batıran bu şeyi yenemezsem, en azından onu da kendimle birlikte dibe çekmeyecektim. Bunu yapmak beni öldürse bile, Aoife Molloy'u beni terk etmeye zorlayarak ona bir kaçış bileti verecek kadar çok seviyordum.

Onu başka bir Sam'e *dönüştürmeyecektim.*

Ya da daha kötüsü, anneme...

Bunun olmasına izin vermektense, taşaklarımı kesip rahip olmayı tercih ederdim.

"Senin için Aoife'yı aramamı istemediğine emin misin?" Kız kardeşim ağır adımlarla banyoya girerek banyo zemininde tam karşıma oturdu ve sırtını küvete dayadı. "Eğer bir erkek arkadaşım olsaydı, hasta olup olmadığını bilmek isterdim," derken mavi gözleri endişeyle doluydu. Çaresizce omuz silkti. "Ona yardım etmek isterdim."

Yavaşça geri çekilerek sırtımı duvara yasladığımda, "Bana yardım edemez," diye tersledim. "Kimse edemez."

Yüz ifadesi hüzünle gölgelendi. "Joe."

Shannon'ın burada gerçekten neler olduğunu bildiğinin farkındaydım ve o da benim bunu bildiğimin farkındaydı. Buna rağmen ikimiz de bariz gerçek hakkında tek kelime etmiyorduk. Şu an için buna minnettardım.

Bana ders vermiyordu. Bana isimler takmıyor, ne kadar kötü bir insan olduğumu hatırlatmıyordu.

Sadece *buradaydı.*

"Sorun yok." Nefesim kesilirken kendimi onun gözlerinin içine bakmaya zorladım. "Her şey yoluna girecek."

Titrek bir nefes verdi. "Söz veriyor musun?"

"Evet." Sertçe başımı salladım. "Söz veriyorum."

31 ARALIK 2004
ON YEDİ SAAT VE ALTI GÜN OLDU
AOIFE

Etrafımdaki dünya paramparça olmuş ve kalbim göğsümde parçalanmıştı. Buna rağmen bir şekilde sonraki haftayı atlatmayı başarmış, hayatta kalabilmek için kendimi üç yönteme/moda adamıştım.

1. Çalışma modu.

Kendimi patronumun insafına bırakmış, *Dinniman*'daki her boş çalışma saatini kapmıştım. Geceleri yatağıma geri dönüp ağlayarak uyuyana kadar, çaresizce masaları beklemenin getirdiği dikkat dağıtıcı ve isimsiz varoluşa sığınmıştım.

2. Bitirme sertifikası için tekrar modu.

Kev gibi çalışkan olmadığımdan, aklımda canlandırdığımda ne kadar iyimser ve üretken görünse de bu yöntemin tam bir fiyasko olduğunu çabucak anlamıştım. Bitirme sertifikamızı geçme umudum olacaksa, kitaplarımızı yalayıp yutmam gerekecekti. Kardeşim için öğretmenin bir kez anlatması yeterliydi, bu onun koca beyninde sonsuza dek kalıyordu. Ben mi? Öğretmenin konuları bana zorla kabul ettirmesi, bilginin geri düşmesini engellemek için kafamdaki her deliğe bant yapıştırması gerekiyordu. İşte okulun akademik yönü bu kadar berbattı. Ne yazık ki, Kev'in aksine çok başarılı olduğum türden sosyalleşme konulu bir sınav yoktu. Bu yüzden hızlıca üçüncü yönteme geçmiştim.

3. Banyoda yanıma bir şişe votka alma modu.

Evet, üç adımlı hayatta kalma rehberimi hazırladığımda gerçekten iyice düşünmemiştim çünkü iki numaralı yönteme benzer şekilde, bu da kulağa harika bir fikir gibi geliyordu. Sonra annemin küvetimizi elektrikli duşla değiştirdiğini hatırladım.

Hiçbir şey istediğim gibi gitmiyordu.

Yöntemlerim ne olursa olsun, kendimi sadece rutinleri yerine getirirken bulmuştum.

Pazar günü uyuşmuştum.

Pazartesi günü boştum.

Salı günü her şeyin mucizevi bir şekilde yoluna gireceğine dair çılgınca bir iyimserlik içindeydim.

Çarşamba günü dengesiz bir takıntıyla doluydum. Bu da Joey'nin sesli mesaj kutusunu kendimden nefret etmeme neden olan muhtaç mesajlarla, ardından ondan çok daha fazla nefret ettiğimi belirten öfkeli mesajlarla doldurmama neden olmuştu.

Perşembe günü kederli halime geri dönmüştüm.

Cuma günü bir daha asla isteyerek Noel kutlamayacağım gerçeğine kendimi teslim etmiştim.

Geçen yıl Joey'nin üst katta Danielle'i becerdiğini bilerek oturup beklemek yeterince korkunçtu. Ancak bu gece evimde tek başıma otururken milyonlarca kez daha kötü hissettiğimi biliyordum.

Evet, geçen yıl teknik olarak Paul'le birlikteydim. Joey de mutlu bir şekilde okulun yarısına hizmet ediyordu ama hâlâ birbirimize sahiptik.

Geçen yıl, arkadaşlığımızın beş yıl boyunca giderek bulanıklaşan, karmakarışık bir hal alan sınırlarına rağmen en azından hâlâ *ona* sahiptim.

Oysa bu yıl tamamen yalnızdım.

Ebeveynlerim bara gitmişlerdi, evden nadiren çıkan Kev bile onlarla birlikteydi.

Duştan yeni çıkmıştım. Odamın aynasının önünde durup kendime uzun uzun baktım. Gözlerim şişerek kan çanağına dönmüştü, dudaklarım kızarmış ve şişmişti. Yanaklarım gözyaşlarıyla lekelenmişti.

Bok gibi görünüyordum.

Daha da kötü hissediyordum.

Burnumu çekerek düğümlenmiş nemli saçlarımı başımın üstünde eğreti bir topuzla topladım. Siyah bir taytla babet ayakkabılarımı ve kalın, geniş kesim pembe bir kazak giyip yanaklarımdan

süzülen yaşları elimin tersiyle sildim. Saçlarım başımın üstünde ıslak bir dağınıklık halindeydi, yüzüm makyajsızdı ama umurumda değildi.

Bu gece için herhangi bir planım yoktu.

Dürüst olmak gerekirse, hiç teklif almamış değildim. Okul arkadaşlarımdan sayısız mesaj ve davetiye almıştım. Casey'den gelen bir düzine kadar renkli sesli mesajdan bahsetmeye gerek bile yoktu. Katie'nin ragbi oynayan sevgilisi sayesinde bizi davet ettirdiği Tommen partisine onunla birlikte gitmem için bana yalvarıyordu.

Casey'ye göre çocuklar *iyiydi*, içki bedavaydı. Ayrıca o gece için kendine pahalı takımlar giyen, özel okula giden, tuğla kadar sağlam bir vücudu olan ragbi oyuncularından birini kapma niyetindeydi.

Aferin ona.

Tommen'daki ragbi takıntılı çocuklardan istediğini alabilirdi. Benim bu geceyi birlikte geçirmek istediğim tek çocuk *hurley* oynuyordu, BDO forması giyiyordu ve bir kamyon dolusu travması vardı.

Soğuktan titreyerek kazağımın kollarını ellerimin üzerine indirmiştim. Bakışlarım odamın zemininde geziniyor, gözlerim tanıdık anahtarlığı arıyordu.

Yapma, diye uyardı gururum. *Bu kadar çaresiz olma.*

Aman Tanrım, yap! Kalbim cesaretlendirdi. *Bizi hâlâ sevdiğini biliyorsun.*

Gözlerim arabamın anahtarlarına takılınca hızla onları kaptım ve odamdan aceleyle çıktım.

Yaşasın, bunu yapacaksın, diyerek neşelendi kalbim.

Beni kapıda bırakabilirsin, diyen gururum beni terk etti. *Bu zavallılığı da aştı.*

Yapmak üzere harekete geçtiğim şeyle büyük bir risk aldığımı, kalbimi daha da kırma ihtimalimin yüksek olduğunu biliyordum

ama içimi yakan kelimeleri *söylemezsem* kendimi asla affetmeyecektim.

Onun *yardıma*, benim de ona sesimi *duyurmaya* ihtiyacım vardı.

Ona yardım etmeme izin vermese bile beni duyacağından emindim.

31 ARALIK 2004
BEBEK BAKICILIĞI YAPAN KARDEŞLER VE KÖTÜ ALIŞKANLIKLARIN BOYKOT EDİLMESİ
JOEY

"Derhal gidip uyuyun," diye merdivenlerden yukarı doğru bağırdım. "Çocuklar, eğer bu merdivenleri tekrar çıkmak zorunda kalırsam, yemin ederim pişman olursunuz."

Her zamanki cüretkârlığıyla tırabzanın üzerinden eğilmiş benimle alay ederken, "Evet, doğru," dedi Tadhg gülerek. "Ne yapacaksın? Ölene kadar bize ters ters mi *bakacaksın?*"

Kolunun altına mor bir *Furby* sıkıştırmış olan Cesur Görünüşlü Aptal, "Evet," diye katıldı. "Bize dokunmayacağını biliyoruz, Joe."

"Bana karşı küstahlaşma, pislik." Parmağımı beş numaraya doğrulttum. "Her şeyin bir ilki vardır."

Boş tehditlerime aldırmadan, "Evet, doğru," diye homurdandı Ollie.

"Ciddiyim," dedim onlara. "Eğer o bebeği uyandırmayı aklınızdan bile geçirirseniz, onu tekrar uyutmak için iki saat daha sallayan ben olmayacağım."

"Lütfen ama," diye karşılık verdi Ollie. "Seany her şeye rağmen uyuyabilir."

"Evet. Bir cankurtaran düdüğüyle birlikte yaşadığı için çok şanslı."

"Ben neden aşağı inemiyorum?" dedi Tadhg sızlanarak. "Yeni yıl arifesindeyiz. Shannon uyanık kalacak ve sakın benden büyük olduğu için uyumayacağını söyleme çünkü bu bir bahane olur."

"Çünkü senin aşağı inmene izin verirsem, Ollie'nin aşağı inmesine izin vermek zorunda kalırım. Ollie'nin aşağı inmesine izin verirsem, Sean'ın aşağı inmesine izin vermek zorunda kalırım," diye yedinci kez açıkladım. "Ayrıca kanepede sızdığınızda hepinizi yatağa geri taşımayacağım."

İtirazını sürdürürken, "Ama babam gece dışarı çıktı," dedi Tadhg. "Annem de onunla gitti. Bu yılda bir kez olur, Joe. Lanet olası yılda bir kez."

"*Kesinlikle*," diye katıldım. "Öyleyse iyi bir çocuk gibi yatağına git, bir kez olsun huzurun ve sessizliğin tadını çıkarmama izin ver."

"Bu saçmalık." Tadhg homurdandı. "Saat daha on buçuk."

"Bebek bakıcılığı yapmandan nefret ediyoruz," dedi Ollie. "Sen çok acımasızsın. Ve sıkıcısın."

Gözlerimi devirdim. "Evet, zaten üçünüze birden bakıcılık yapmak benim için de çok heyecan verici bir olay."

"Joey, lütfen..."

"Yatağa," dedim elimi kaldırarak. "Benimle kavga etmeye devam ederseniz, ikiniz de bir hafta boyunca GAA sahasının içini göremezsiniz."

"Bunu yapamazsın," diye itiraz etti Tadhg. "Bize ceza veremezsin. Sen bizim babamız değilsin."

Tadhg'ın yanına sokulurken, "Evet," dedi Ollie. "Sen bizim patronumuz değilsin."

"Cidden mi?" Kaşlarımı kaldırdım. "Zorlamaya devam ederseniz bir hafta daha eklerim."

"Ama..."

"Üç hafta eder."

Gözden kaybolmadan önce, "Bu saçmalık," diye homurdandı Tadhg. "Kusarken seni daha çok seviyordum!"

Tadhg'ın peşinden aceleyle giderken, "Evet," dedi Ollie. "Senden nefret ediyoruz."

"Evet, evet. Tatlı rüyalar, sizi küçük pislikler," diye seslendim. Odalarının kapısının kapanmasını bekleyip oturma odasına döndüm.

"Vay canına, kırbacı şaklatmak için burada olmana çok sevindim." Shannon yanındaki kanepeye çöktüğümde kıkırdadı. "Gerçekten onlara söylediklerimi *asla* yapmıyorlar."

Cebimden çıkardığım çikolatayı ona fırlatıp, "Zayıflık gösteremezsin," diye açıkladım. "Bu şekilde birlikte hareket eden ço-

cuklar kuduz köpek sürüsü gibidir. Korkunun kokusunu bir kilometre uzaktan alırlar ve onlara boynunu uzattığın anda doğruca şahdamarına saldırırlar."

"Vay canına," dedi çikolatasını açarken. "Ne kadar da ilginç bir ebeveynlik modeli."

"Onu öyle yeme, seni ucube!" Kız kardeşimin bir *KitKat* çikolatasını vahşice parçalayışını dehşet içinde izleyerek arkamdaki yastığı kaptığım gibi ona fırlattım. "Sen nasıl bir seri katilsin?"

"Ne var ki?" Shannon kanepenin ucunda oturduğu yerde kıkırdadı, tam ortasından ikiye böldükten sonra çikolatadan bir ısırık daha aldı. "Sadece çikolata."

Biraz önce benim için yaptığı çaydan bir yudum alırken başımı iki yana salladım. "Kalbinde biraz psikopatlık var, değil mi?"

"Düne göre çok daha iyi durumdasın," dedi onaylayan bir tavırla. "Seninle gurur duyuyorum, Joe."

"Tam olarak ne için?"

"Daha iyi olduğun için." Rahatsızlıkla kıvranırken yanakları kızarmıştı. "Olmak isteyeceğin son yer burası olmasına rağmen bu gece evde kaldığın için."

Bundan kesinlikle emindim.

Daha iyi olmaktan çok uzaktım ama hâlâ deniyordum. Hâlâ dayanıyordum ve hâlâ temizdim.

Kötü günler geçse bile ince bir buz üzerinde dengede durduğumu biliyordum, bu da gece dışarı çıkmanın göze alamayacağım bir risk olduğu anlamına geliyordu. Geçen hafta boyunca her şeyi bir kenara atmak için kendimi cehenneme atmamıştım çünkü kendimi bırakırsam, *yapacağım* şey tam olarak buydu.

Babamın aksine, alkol hiçbir zaman benim için sorun olmamıştı ama asıl düşmanımın en sinsi *yardımcısıydı.* Alkol bana sağladığı tüm özgürlükle birlikte tüm mantığımı ve farkındalığımı da elimden alıyordu. Beni geri dönüşü olmayan bir yola sürüklemeden önce umursamaz hale getiriyordu. Sarhoş olduğumda dikkatsizleşiyordum ve dikkatsizleştiğimde de kafayı buluyordum.

Tadhg'dan, hatta Ollie'den çok da büyük olmadığım zamanlardan beri durum buydu.

Hayatımın neredeyse yarısı boyunca şeytanla dans etmiş, ateşle oynamıştım ve sonunda beni yakalamıştı.

Beni yakalamaktan daha kötüsü, beni ele geçirmişti.

Geçtiğim çizgiden geri dönen pek olmamıştı.

Molloy'un kalbi kırık yüzü, aklımda hâlâ bir hafta önceki kadar tazeydi. Kıçımı bu kanepeye yapıştırıp gece boyunca beladan uzak durma kararımın arkasındaki itici güç oydu.

Tekrar çuvallayamazdım.

Bunu göze alamazdım. Eğer kendimi o deliğe tekrar bırakırsam, bir daha geri dönüşü olmayacağını tüm kalbimle biliyordum.

"Biliyor musun..." Shannon çikolatasını bitirirken beni içinde bulunduğumuz ana geri döndürdü. "Birlikte geçirdiğimiz son yılbaşı gecesini hatırlayamıyorum."

Ben hatırlıyordum.

O geceyi dün gibi anımsayarak, "Ben altıncı sınıftaydım, sen üçüncü sınıftaydın," diye hatırlattım. "Darren altıncı sınıftaydı, Noel'de anneme açılmıştı ve yaşlı adam çılgına dönmüştü."

"Ah, evet." Gözlerindeki ışık söndü. "Hatırlıyorum."

"Evi dağıtmış, Darren'ı evlatlıktan reddetmişti. Darren'ı savunduğu için annemin kolunu kırdıktan sonra annemi savunduğum için benim burnumu kırmıştı. Ardından bavulunu toplayıp bir aylığına gitmişti."

Dudağını çiğnerken, "Evet," diye fısıldadı. "O, Darren'ın bizimle geçirdiği son Noel'di."

"Evet," dedim sessizce onaylayarak. "O benim de yılbaşı gecesini evde geçirdiğim son zamandı."

Aynı zamanda ayık geçirdiğim son Noel'di.

"Ertesi sonbaharda ayrıldı," derken hayatlarımızın bu kadar karmaşık olmadığı bir zamanı düşündüğü belliydi. "Bitirme sertifikası sonuçlarını aldıktan hemen sonraydı."

"Tüm sınavlardan A almıştı çünkü kabul edelim ki, o bir dâhiydi," diye itiraf ettim istemsizce. "Zeki herif muhtemelen bir

yerlerde bir ofiste, önünde pahalı bir bilgisayar olan koca bir masanın arkasında oturup o koca beyniyle bir servet kazanıyordur."

"Umarım öyledir," dedi Shannon hüzünle. "Umarım gerçekten iyidir, Joe."

Ruh halimin bozulduğunu hissederek, "O harika," diye tersledim. "Çıkıp gitti, değil mi?"

"Evet, sanırım." Gözleri endişeyle dolmuştu. "Ondan nefret ediyor musun?"

Sertçe başımı salladım.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten," diye çıkıştım. "O adamdan gerçekten ama gerçekten nefret ediyorum."

Beni burada tek başıma bıraktığı için.

Yükü paylaşmamız gerekirken bütün sorumluluğu benim omuzlarıma bıraktığı için.

Kapıdan çıkıp gittiğinde geleceğimi elimden aldığı için.

"Ben nefret etmiyorum." Bana endişeyle baktı. "Darren'dan nefret etmiyorum. Gidip bir daha dönmediği için hâlâ kırgınım..."

Hatırladıkça sinirlendiğimi hissederek, "Sadece geri dönmemekle kalmadı," diye araya girdim. "Telefonu da açmadı. On yılın yarısında bir kez bile."

"Yine de ondan nefret etmiyorum. Kardeşlerimin hiçbirinden nefret edemem." Diziyle bacağımı dürttü. "Özellikle de en sevdiğim ağabeyimden."

Gözlerimi devirdim. "Yalaka."

"İyi bir aydı, değil mi?" dedi küçük bir gülümsemeyle. "Babam o Noel'de gittiğinde... yani annemin kırık kolu ve senin kırık burnun dışında."

"Bunu bir kenara yazabilirsin," diye karşılık verdim. "Annemin gerçek anlamda *yanımızda* olduğunu hatırladığım ilk Noel'di."

"Aynen," dedi Shannon. "O Noel çok canlıydı." Geçmişi düşünürken gözleri parlamıştı. "Aziz Stephen Günü'nde bizi *The Wren* şarkısını söylemeye götürdüğünde ne kadar eğlendiğimizi hatır-

lıyor musun?" Kıkırdadıktan sonra devam etti. "Bizi kapı kapı, bar bar dolaştırıp şarkılar söyletmişti. Çok para kazanmıştık, Joe, hatırladın mı?"

"Evet," diye homurdandım. "Çünkü onu gururunu ayaklar altına almaya ve bunu yapmamıza izin vermeye ikna etmiştim."

"Cidden mi?"

"Evet. Babam tüm paramızı alıp gitmişti. Annem iki hafta daha maaş alamayacaktı ve kıymetlisi Darren da sınavlarına çalışmakla meşgul olduğu için bir işe giremiyordu." Omuz silkerek devam ettim. "Geçinmek için bir şeyler yapmalıydık. Ollie'nin bebek bezine ihtiyacı vardı ve o gittiğinde bir parça yiyecek bile yoktu."

"Gerçekten mi?" Shannon şaşkınlıkla kalakaldı. "Yani o Noel, Tony Molloy'un yanında işe girmenin sebebi bu muydu? Hiç paramız olmadığı için mi?"

Tekrar omuz silktim. "Hemen hemen."

"Vay canına." Bir nefes verdi. "Bunu hiç bilmiyordum."

Çayımdan bir yudum daha alırken, "Hiç bilmediğin çok şey var, Shan," diye mırıldandım. "Buna sevinmelisin."

"Sevindim," dedi aceleyle. "Sevindim, Joe ve minnettarım. Darren çalışkan bir çocuk olabilirdi ama sen hayatta kalansın." Kanepenin karşı tarafına uzanıp küçük eliyle omzumu sıktı. "Bu yüzden senin iyi olacağını *biliyorum.*" Bana anlamlı bir bakış attı. "Söz veriyorum."

O sırada ön kapıdan hafif bir ses geldi ve konuşmaya ara verdiğimiz için şükrederek hızla ayağa fırladım.

Konu çok derinleşiyordu, üstelik şu anda bu kadar ağır bir konuyu kaldıramazdım.

"Kimmiş?" Koridora zar zor ulaştığımda Shannon arkamdan seslendi.

Anahtarı kilide sokup kapıyı içeri doğru açarken, "Belki kapıyı açmama fırsat verirsen sana söyleyebilirim," dedim duygusuz bir sesle.

Gözlerim onun yüzüne iliştiği anda, ciğerlerimdeki havanın çekilip alındığını hissettim.

Hay sikeyim.

Molloy kollarıyla kendini korumaya almış bir halde kapımın önünde duruyordu. Onu tanıdığım altı yıl boyunca hiç görmediğim kadar kırılmış ve güzel görünüyordu.

"Merhaba," dedi fısıldayarak.

"Merhaba." Oturma odasından seslenen kız kardeşimi duymazdan gelip, "İyi misin?" diye soracak kadar kelimeleri bir araya getirmeyi başardım.

Şişmiş gözlerinin altındaki koyu halkalar iyi olmadığını gösteriyordu.

Dişlerini gıcırdatarak onaylarcasına başını sallamaya başladıktan sonra aniden durup başını iki yana sallamasını izledim. "Konuşabilir miyiz?"

Hay sikeyim.

Kalbim göğsümde şiddetle çarparken dışarı çıktım ve kapıyı arkamdan kapattım. Söyleyeceği her şeyin canımı yakacağını biliyordum ama itiraz etmeden uydum çünkü beni suçlayacağı her şeyi ve daha fazlasını hak ediyordum.

31 ARALIK 2004
BEN İYİ DEĞİLİM
AOIFE

Yılbaşı gecesi Lynch'lerin kapısını çaldığımda, açmasını beklediğim en son kişi Joey'ydi.

Ancak kapı içeri doğru açılırken karşımda bulduğum kişi tam olarak oydu.

Elbette onu görmeye gelmiştim ama içten içe bunun sonuçsuz bir yolculuk olacağını düşünmüştüm.

Gözlerim ona iliştiği anda, göğsümde dolaşan ağrı daha da artmıştı. Ağrıyı dindirmek için elimi göğüskemiğime bastırmak zorunda kalacağım kadar sızlamıştı.

Nefesim kesildi. "Merhaba."

"Merhaba." Kapıyı daha sıkı kavradı. "İyi misin?"

Hayır. "Konuşabilir miyiz?"

Başını salladı, dışarı çıkıp sessizce kapıyı arkasından kapattığı anda titrek bir nefes verdim.

Giydiği gri eşofman altı dar kalçalarından aşağı sarkıyor, altındaki siyah *boxer*'ı belli ediyordu. Düz beyaz tişörtü dövmeli kollarını ortaya çıkarıyordu ve göğsünü, siyah mürekkep izlerini görebileceğim kadar sıkıca sarıyordu.

Canımı acıtıyordu.

Beni yakıp kavuruyordu.

Vücudum ısınırken ve kalbim burada durup onunla yüzleşmek için harcadığım aşılmaz çabanın altında ezilirken kendime engel olmaktan aciz şekilde onun görüntüsünü içime çektim.

"Ben, şey..." Sessizleşerek yüzünü inceledim, geçen her saniye kafamın daha da karıştığını hissediyordum. "Buradasın." *Ayıksın.*

"Evet." Joey çenesini sıkıp yavaşça başını salladı. "Buradayım."

"Neden?" Sesim kısık ve boğuk çıkıyordu. "Neden *buradasın?*"

"Olmamalı mıyım?"

"Bugün yılbaşı gecesi."

"Evet, tarihin farkındayım."

"Cevap ver bana."

"Yeni bir sayfa açmaya çalışıyorum," derken acı dolu bir nefes verdi.

Şaşkınlıkla ona baktım. "Neden?"

Bana sert bir bakış attı. "Sence neden?"

"*Neden?*" Acımasızca tekrarladım. "Neden, Joe, neden?"

"Çünkü sıçıp batırdım!"

"Yani?" Gözlerimde yaşlar birikti ve kırpmaya cesaret edemediğim için onları dikkatle açık tuttum. Kırparsam barajın yıkılacağını biliyordum. Gözlerimi kırpıştırmak benim için hiçbir zaman işe yaramamıştı. Onları cehenneme geri göndermek zorundaydım. "Daha önce de sıçıp batırdın ama bu seni tekrar yapmaktan alıkoymadı." *Tekrar ve tekrar...*

"Evet, belki bu sefer çuvallamak bana kaybetmek istediğimden daha fazlasına mal olmuştur."

"Bu ne anlama geliyor?"

Bir elini saçlarında gezdirerek, "Ne anlama geldiğini biliyorsun," diye cevap verdi.

"Söyle." Aramızda bir metreden az mesafe vardı, o benden daha yüksekte duruyordu. "Bana kelimeleri söyle."

"Bu bana, sana mal oldu," dediğinde yeşil gözleri alev alev parlıyordu.

"Bana mı?"

"Sana."

"Hayır." Kelimeleri beni altüst edince başımı salladım. "Bunu söyleme."

"Sen sordun," diye tersledi. "Ben de cevap verdim."

"Ama sen..." Başımı sallayarak ona baktım, tek bir çelişkili nefeste hem umutlu hem de umutsuz hissediyordum. "Bunu *sen* yaptın, Joey."

"Biliyorum."

"Hayır, hayır, hayır." İçimde yükselen acınası umudu zihnimden uzaklaştırırken titreyen elimi kaldırdım. "*Benden ayrılmıştın.*"

"Biliyorum, Molloy," diye hırlarken gözleri alev alev yanıyordu. "*Biliyorum.*"

Hırpalanmış duygularımı kontrol etmekten aciz şekilde, "O zaman bana daha fazla saçmalık anlatma," dedim tersleyerek. "Beni terk ettiğinde, beni kaybetmeye fazlasıyla istekliydin." Ona bakarken gözyaşlarım gözlerimi yaktı. "Oradaydım, unuttun mu? *Gidişini* izledim."

Soğukkanlılığını kaybederken, "Çünkü doğru olanı yapmaya çalışıyordum," diye hırladı. "Siktir!"

"Kimin için?" Ellerimi havaya kaldırıp çığlık attım.

"Senin için!" diye kükredi. Göğsü hızla inip kalkarken hareketlerimi taklit ederek ellerini çılgınca havaya kaldırdı. "Senin için, Molloy. Seni mahvettiğim için. Hep sendin!" Hayal kırıklığına uğramış bir halde ellerini iki yanında sabitledi. "Seni sevmediğim için değil, senin *için* yapabileceğim en iyi şeyin bu olduğunu bildiğim için çekip gittim!"

"Beni *seviyor* musun?" Acı dolu, keyifsiz bir kahkaha attım. "Yani bu kelimeleri *şimdi* mi söylüyorsun? Her şey bittiğinde mi?" İçimdeki her şey yıkılırken inanamayarak başımı salladım. "Bu paha biçilemez."

Gözlerini kıstı. "Sana gerçeği söylüyorum."

"Ebeveynlerimin ilişkisini biliyorsun," diye suçladım. Kederden çılgına dönmüştüm ve acımı duymasını, sırtıma sapladığı bıçağın beni ne kadar derinden kestiğini bilmesini istiyordum. O bıçak kemiğime saplanmıştı, içimde yavaşça ölüyordum. "Erkeklere güvenmekle ilgili sorunlarımın nedenini biliyorsun."

Ağzını kapatıp başını sallama nezaketini gösterdi.

"Paul'e dört yıl boyunca bir kez bile güvenmedim, kendime onu sevme izni *vermedim* çünkü seversem ne olacağını biliyordum." Sesim boğuktu ve kısa, kesik kesik nefesler alıyordum. "Ona bu gücü verirsem sonunda beni hayal kırıklığına uğratacağını, kalbimi kıracağını biliyordum. Bu yüzden vermedim. O gücü ve kalbimi kendime sakladım." Burnumu çekip başımı iki

yana sallarken kendimi ona bakmaya zorladım. "Ama sana karşı hiç şansım olmadı, değil mi?"

Uzunca bir süre bana baktıktan sonra acı dolu bir nefes verdi. "Aoife. Seni korumaya çalışıyordum."

İçimde dolaşan adrenalin hızla yok olup bedenim gevşerken, "İşe yaramadı," diye ağladım. "Çünkü ben iyi değilim."

İrkildi. "Biliyorum."

"İyi değilim." Bana yardım etmek için beni duymasına, görmesine ihtiyacım vardı. "Daha önce iyi olup olmadığımı sormuştun, ben de sana iyi *olmadığımı* söylüyorum."

"Ben asla..." Sesi titreyince eliyle yüzünü ovuşturarak, "*Biliyorum*, tamam mı? Biliyorum. Ben de aynıyım," dedi boğuk bir sesle.

Bedenimin her zerresi titrerken, "Beni sen âşık ettin," diyebildim zorlukla. "Âşık olmamı, güvenmemi, inanmamı sağladın ve sonra hepsini elimden aldın."

Yüz ifadesi acıyla gölgelendi. "Biliyorum."

"Sana âşığım." Dudaklarımdan gerçeklerin dökülmesine izin verdiğim, onun karşısında savunmasız kaldığım o anda ne kadar zayıf ya da acınası göründüğüm umurumda bile değildi. "Senin için korkuyorum ve senin yüzünden tamamen aklımı yitirdim." Boğazım düğümlenirken kırgın bir hıçkırıkla nefesimi verdim. "Tüm bunları sana karşı on iki yaşımdan beri hissediyorum."

"Aoife."

"Yaptığın tüm karanlık şeylere, itiraf etmek istediğimden çok daha fazla kez göz yumdum. Seninle olmak için arkadaşlıklarımı bir kenara attım. Senin için uyuşturucu bataklığına girdim. Seni sakladım, korudum, senin için yalan söyledim ve bedenimi sana verdim."

"Aoife." Sanki ona fiziksel acı çektiriyormuşum gibi inledi. "Ben..."

Yanaklarımdan özgürce süzülen gözyaşlarıma karşı savaşmaktan vazgeçerek, "İstesem de seni daha fazla sevemezdim, Joey Lynch," diye ağladım. "*Sevemezdim.*"

Kendimi ölmek üzere olan, zayıflamış ama son derece tehlikeli ve zehirli bir yılan gibi hissediyordum. Kalbimin incinmeye nasıl bu kadar istekli olduğunu ve sonuçlarını hiç düşünmeden yere uzanarak, bu çocuğun umursamazca üzerine basıp geçmesine nasıl izin verdiğimi anlayamıyordum. Onsuz bir geleceğin var olacağını aklımdan bile geçirmemiştim.

"Ama bu senin için asla yeterli olmayacak!" Duygularımla olan savaşımı kaybederken başımı ellerimin arasına alıp acı dolu bir çığlık attım. "Benim aşkım burnuna çekebileceğin ya da damarlarına enjekte edebileceğin bir toz şeklinde olmadığı için sana asla yetmeyeceğim..."

Çatlayan sesiyle, "Öyle *değil*," diye araya girdi Joey. "Ben böyle *hissetmiyorum*." Zorlukla bir nefes vererek aramızdaki mesafeyi kapattı ve beni sertçe kollarına çekti. "Sorun *benim*, Molloy. Asla yeterli olamayacak olan *benim*, sen değilsin."

"Sen yeterlisin!"

"Değilim. Gerçekten değilim, bebeğim."

"Bu çok fazla, Joe." Gözyaşlarım gözümün önünü göremeyeceğim kadar hızlı dökülürken kollarım kendiliğinden ileri atılıp bana tüm bu acıyı çektiren kişiye sarıldı. Yüzümü göğsüne bastırarak, "Hepsi çok fazla," dedim boğuk sesimle. "Senin için çok fazla şey *hissediyorum*."

"Biliyorum," diye mırıldandı. "Yaptığım şeyi *tam da* bu yüzden yaptım." Nemli saçlarıma bir öpücük kondurup beni kollarıyla daha sıkı sardı. "Bunun biz henüz tanışmadan öncesinden beri tırmanmaya başladığım bir tepe olduğunu anlamalısın. Bu *benim* öldürmem gereken şeytanım." Keskin bir hırıltı çıkararak bana daha da sıkı sarıldı. "Bunların *hiçbiri* senin suçun değil."

31 ARALIK 2004
KENDİMİ DÜZELTMEYE ÇALIŞIYORUM
JOEY

Eskiden *kelimelerimin* kurşun olduğunu düşünürdüm ama çok yanılmışım. Aklımda canlandırabileceğim hiçbir şey onun kelimelerinin bana verdiği acıyla kıyaslanamazdı. Her kelimesi ruhumu yok ediyor, beni parçalıyor ve kemiklerime kadar kesiyordu.

Bana mengene gibi sımsıkı sarılırarak, "Neden beni daha fazla sevemiyorsun?" diye ağlamaya devam etti. "Neden senin için yeterli değilim?"

Ona yaşattıklarımın akılalmaz dehşetiyle sarsılıp ruhum ikiye bölünürken, "Seni daha çok *seviyorum*," dedim boğulurcasına. "Benim için *yeterlisin*."

"Hayır, değilim."

"Evet, yeterlisin." Acı dolu bir nefes verdim. "Şu an olduğum gibi *olmak* istemiyorum. Yaptığım şeyi sevmiyorum. Ondan nefret ediyorum."

Kollarımda titreyerek, "O zaman neden yapıyorsun?" diye yalvardı. "*Neden?*"

Benden açıklayamadığım bir şeyin cevabını vermemi istiyordu.

Bunu hiç yaşamamış birine bağımlılığı nasıl haklı gösterebilirdim? Hayatımın büyük bölümünde kaçmak için çırpındığımı anlamasını nasıl sağlayacaktım? Şimdiye kadar tek teselliyi bir esrar sigarasında ya da aklımı başımdan bir çizgi kokainin rahatlatıcılığında, *benzo*'ların uyuşturan etkisinde ya da uyaranların heyecan verici sarhoşluğunda bulduğumu ona nasıl anlatacaktım? Eroinin verdiği o coşkulu hissi unutmak mümkün müydü?

Molloy her sabah intihara teşebbüs etmek için güçlü bir eğilimle uyanmanın nasıl bir his olduğunu bilmiyordu. Çaresiz bir çocuk olmanın, yokluktan yarı aç kalmanın ve istenmediği bir evden çıkış yolu ararken daha da aç kalmanın nasıl bir his olduğunu bilmiyordu. O umutsuz çocuğun *en sonunda* acı ve sefalet dolu hayatından kurtulmasına yardımcı olacak bir şey bulduğunda na-

sıl hissettiğini anlamıyordu. O çocuğun tüm dengelerinin ne kadar hızlı değiştiğini, nasıl olup da beklenmedik bir anda karşısına çıktığını hiç bilmiyordu.

Bir zamanlar o çocuğun gününü geçirmesine yardımcı olan *tek* kötü alışkanlığının, sessizce onsuz bir gün bile geçiremeyeceği bir şeye dönüştüğünü fark etmesiyle yaşadığı dayanılmaz kendinden nefret etme duygusunu asla anlayamazdı. Bir zamanlar zevk aldığı bir şeyle hayatını kontrol ederken, artık nefret ettiği o şey tarafından kontrol edilmeye başlamasının nasıl bir his olduğunu asla anlayamazdı.

Yine de bunların hiçbirini ona anlatmadım.

Çünkü anlatamazdım.

Çünkü yeterince iyi değildi.

Bunun yerine sadece, "Bilmiyorum," demekle yetindim. "Bunu neden yaptığımı bilmiyorum, Molloy."

Burnunu çekerek bana bakarken, "Bu yeterince iyi değil," diye fısıldadı.

Biliyorum. "Sahip olduğum tek cevap bu." Yüzünü ellerimin arasına alıp ona yaklaştım ve alnımı onunkine yasladım. "Özür dilerim."

Titreyerek gözlerini kapattı, dokunuşuma doğru eğildi. "Başka biriyle birlikte olmak istemiyorum."

"Ben de istemiyorum." Boğuk bir sesle cevapladıktan sonra, "Ama seni incitmek de istemiyorum. Bu da senden uzak durmam gerektiği, senin bana izin vermen gerektiği anlamına geliyor," diye devam etmek beni neredeyse öldürecekti.

"Hayır." Gözyaşları yanaklarından süzülürken başını salladı ve belimdeki tutuşunu sıkılaştırdı. "Yapamam."

Onunla aynı acıyı paylaştığım için acısının her zerresini hissederek, "Yapmak zorundasın," diye mırıldandım. "Çünkü sana yakın olacak kadar kendime güvenebilmem için önce kafamı toparlamam gerekiyor."

"Ama şimdi iyisin," diye hıçkırırken bana sarıldı. "Bu gece dı-

şarı çıkmadın. Buradaydın. Buradasın, Joe! Kafan güzel, uyuşmuş ya da sarhoş değilsin."

"İkimiz de iyi olmadığımı biliyoruz, bebeğim."

"Ama..."

"Beni dinle," dedim usulca.

"Hayır çünkü söylemeni istediğim şeyleri söylemiyorsun."

"Kelimeleri mi istiyorsun?" Boğazımı sertçe temizleyerek keskin bir nefes aldım. "Peki. Seni seviyorum, Aoife Molloy."

"Yapma."

Gözlerinin içine bakıp yanağına süzülen bir damla yaşı silerken, "Seni *seviyorum*," diye tekrarladım. "Seni hayatımda başka hiç kimseyi sevmediğim kadar çok seviyorum ve bu bir abartı değil. Bu Tanrının en dürüst gerçeği."

"Joe."

"İşte bu *yüzden* seni bir daha asla Noel arifesinde içine soktuğum duruma sokamam." Duygularımı bastırarak başımı salladım ve sert bir nefes verdim. "Seni sevdiğim *için* bir daha *asla* bunu yaşamana izin vermeyeceğim."

Yüzünü göğsüme bastırırken, "Ayrıldıktan *sonra* beni sevdiğini söylememen gerekiyordu," dedi ağlayarak. "Bunu hâlâ birlikteyken söylemen gerekiyordu."

"Öncesinde, sırasında, sonrasında." Çaresizce omuz silktim. "Hâlâ geçerli."

"Bunu istemiyorum, Joey," dedi boğuk sesiyle. "Seni kaybetmek istemiyorum. Sen benim en iyi arkadaşımsın."

Paramparça bir halde, "Sen de benim en iyi arkadaşımsın," diye itiraf ettim. "Senin için hissettiğim hiçbir şey değişmedi, Molloy."

"O zaman kelimelerden daha fazlasına ihtiyacım var," dedi ısrarla. "Eğer çekip gitmemi bekliyorsan, o zaman bana bir tür garanti vermeni istiyorum."

"Ne gibi?"

Yeşil gözleri benimkileri incelerken, "Bunun sonsuza dek sür-

meyeceği gibi," diye fısıldadı. "Bunun geçici bir ara olduğuna ve her neyi atlatman gerekiyorsa, atlatır atlatmaz tekrar birlikte olacağımıza söz ver."

"Peki ya başaramazsam?"

Başını iki yana salladı. "Bu bir seçenek değil."

"Molloy," dedim derin bir nefes vererek. "Sana tutamayacağım bir söz vermek istemiyorum."

Parmaklarını benimkilere dolarken, "O zaman başar ve sözünü *tut*," diye bastırdı. "Bu kadar kolay."

Hayır, kolay değildi. İkimiz de bunu biliyorduk.

"Şuna ne dersin? Bir süreliğine gidip hayatımı yaşayacağım, kafamı boşaltacağım ve kendimi toparlayacağım."

Hissiz bir şekilde, "Bensiz," diye fısıldadı.

Senin için. "Sen de Casey ve kızlarla birlikte gidip hayatını yaşayacak, harika vakit geçireceksin," dedim konuşmaya devam ederek. "Benim ne yaptığım ya da kiminle olduğum konusunda endişelenmeyeceksin çünkü kalbimi, kıç cebinde taşıdığını zaten biliyorsun."

Burnunu çekerek beklentiyle bana baktı. "Bir de aletini."

Bu bir soru değil, bir uyarı olmasına rağmen ona cevap verdim. "Bir de aletim."

Başıyla onayladığında hızla konuşmaya devam ettim.

"Okulda birbirimizi göreceğiz ama bu berbat ve tuhaf olmayacak çünkü ikimiz de çok iyi hatırlıyoruz. Biz olmadan, önce biz..."

"Bizdik," diye usulca tamamladı.

"Kesinlikle. *Senin* yerine hiçbir şey koymuyorum, Molloy." *Koyamam.* "*Kendimi* düzeltmeye çalışıyorum." *Senin için.*

ANLARIN, HİSLERİN VE DUYGULARIN ŞARKILARI

Joey'nin çözülüşü: Nate Feuerstein - Beautiful Addiction
Sona doğru onun için her şey cehenneme dönerken: Cian Ducrot - All for You
Samimi anlar: Cigarettes after Sex - Nothing's Gonna Hurt You Baby
İlk zamanlar Joey: One Direction - Perfect
Aoife'dan Paul'e: No Doubt - Just a Girl
İlk defa: Damien Rice - Delicate
Marie Lynch: Dropkick Murphys - The State of Massachusetts
Genç Aoife'nın duyguları: Taylor Swift - Sparks Fly
İlk aşkın hissettirdikleri: Dermot Kennedy - Rome
Aoife'nın düşünceleri: Damien Rice - Accidental Babies
Joey'nin hissettikleri: Kodaline - Love Like This
Joey'nin ilk zamanlar Aoife hakkında düşündükleri: Tom Petty - Free Fallin'
Joey'nin, Aoife için düşündükleri: Hollywood Anderson - My Bestfriend
İlk öpüşmeleri: Finley Quaye - Dice
Joey & Aoife: Tracy Chapman - Fast Car
Joey'nin Seany-boo ve tüm çocuklar için hissettikleri: The Script - You Won't Feel a Thing
Birbirlerinden uzaklaştıkları zamanlarda: Coldplay - The Scientist
Sonunda birlikte olduklarında Joey'den: Luke Combs - I Got Away with You
Noel sabahı sahnesi: Lyra - The Magic of Christmas
Joey'nin odasında dinlediği: Bob Dylan - Knockin' on Heaven's Door
Kerry'ye gittiklerinde: Semisonic - F.N.T.
Joey sorumlulukları ve travmalarıyla mücadele ederken ona destek olma kavgası: Tom Odell - Another Love
Joey/Aoife/Ricey aşk üçgeni: Divide the Day - Fuck Away the Pain

Joey ve Shannon: Meg Myers - Running Up That Hill
Aoife'nın karakteri: Avril Lavigne - Push
Söz konusu kardeşleri olduğunda Joey: Kimberly Henderson - Tiny Hearts
Aoife, Noel partisindeyken: Katy Perry - Thinking of You
Joey'nin, Aoife'ya olan hislerini anladığı an: Dermot Kennedy - What Have I Done
Her şeyiyle Aoife ve Joey: Maroon 5 - One More Night
Joey'nin onun için doğru yolda kalma çabası: Imagine Dragons – Demons
Aoife'nın onun yavaşça kayıp gidişini izleyişi: Mazzy Star - Fade into You
Sevişirken: Nickelback - Animals
Joey ve Darren: Macklemore - Same Love
Aoife'nın, Joey'ye âşık olması: Kat Dahlia - I Think I'm in Love
Aoife'nın, Joey'nin yanında oluşu: Leona Lewis - I Got You
Joey'nin Aoife ve Paul'ün ilişkisini izleyişi: Damien Rice - Coconut Skins
Joey'nin, Aoife'nın ailesiyle uyumu: One Direction - Steal My Girl
Shannon'ın okulda saldırıya uğrayışı: Natalie Merchant - My Skin
Başlangıçtaki yoğun flörtleri: Uncle Kracker - Follow Me
Joey'nin, Aoife karşısında içsel çatışması: Chord Overstreet - Screw Paris
Joey/Aoife/Paul: Lustra - Scotty Doesn't Know
Joey'nin samimi düşünceleri: Nickelback - Figured You Out
Aoife'nın Joey'ye duyduğu karmaşık duygular: Taylor Swift - Cardigan
Aoife'nın başlangıçta Paul için hissettikleri: Pink - Leave Me Alone
Arkadaşlıkları yoğunlaşırken: Maddie & Tae - Friends Don't
Aoife'nın düşünce tarzı: Paramore - Still into You
Joey'nin, Aoife'ya karşı davranışlarından duyduğu pişmanlık: Harry Styles - Falling
Joey'nin Aoife hakkında düşündükleri: Walking on Cars - Flying Hard Falling Low

Aoife'nın kalp acısı: Taylor Swift - All Too Well (10 dakikalık versiyonu)
Aoife'nın Joe için hissettikleri: Paramore - Still into You
Aoife'nın, Casey'yle birlikte Biddies'deyken Joey'nin kayıp gidişini izleyişi: Freya Ridings - Blackout
Joey'nin, Darren hakkında hissettikleri: Nickelback - Too Bad
Aoife ve Joey'nin okuldaki atışmaları: Lee Brice - One of Them Girls
Final sahnesinde Joey: Josh Jenkins - I Still Love You
Joey'nin, Aoife'ya ve kendi hayatına dair düşünceleri: The 1975 - Me
Kitabın sonunda Aoife: Maddie & Tae - Die from a Broken Heart

AOIFE'YA ŞARKILAR

Avril Lavigne - Push
Taylor Swift - Sparks Fly
Jessie Murph - How Could You
Beyoncé - If I Were a Boy
Ellie Goulding - Under the Sheets (Baby Monster Mix)
Lana Del Rey - Ride Monologue
Lady Gaga - Shallow
Lauren Daigle - Rescue
Adele - Hello
Taylor Swift - Cardigan
Pink - Try
Taylor Swift - This Love
Jessie J - Flashlight
Colbie Caillat - I Never Told You
Kellie Pickler - Didn't You Know How Much I Loved You
Heather Janssen - Checkers
Taylor Swift - Lover
No Doubt - Underneath It All
Taylor Swift - All Too Well
Daughter - Medicine
Picture This - With or Without You
Olivia O'Brien - Complicated
CHVRCHES - My Enemy
Taylor Swift - I Knew You Were Trouble

JOEY'YE ŞARKILAR

James Arthur - Say You Won't Let Go
Dermot Kennedy - An Evening I Will Not Forget/Furthest Thing
Dermot Kennedy - Rome
Butch Walker - Mixtape
Lustra - Scotty Doesn't Know
Dermot Kennedy - Kiss Me
Khalid - Ocean
Dermot Kennedy - What Have I Done
Dermot Kennedy - Something to Someone
Our Last Night - Surface Pressure
Etaoin - Bedroom Walls
NF and Britt Nicole - Can You Hold Me
2Pac - Until the End of Time
Ron Pope - In My Bones
The Verve - Bitter Sweet Symphony
Ed Sheeran - Happier
New Found Glory - Kiss Me
Eamon - Fuck It
Brantley Gilbert - Bottoms Up
Picture This - With or Without You
Alter Bridge - Watch over You
Every Avenue - Only Place I Call Home
Dermot Kennedy - Power over Me
The Cranberries - Zombie
Sister Hazel - Your Winter
Chord Overstreet - Screw Paris
Jaymes Young - I'll Be Good
2Pac - California Love
Halsey - Without Me
Thirteen Senses - Into the Fire
Dean Lewis - Adore
The Cab - Angel with a Shotgun
Lukr & Jonas Hahn - Fucked Up Summer
(Remix) Declan J Donovan - Fallen So Young
The 1975 - Me
2Pac - Changes
Maroon 5 - One More Night

2Pac - Dear Mama
Semisonic - F.N.T.
Daniel Gidlund - Wasteland
Demi Lovato - Sober
Lana Del Rey - Heroin
The 1975 - Falling for you

TEŞEKKÜR

Geçen yıl oğlum öldüğünde on yıl boyunca ikinci evim haline getirdiğim kitap dünyasında hayatta kalmak ve yolumu bulmak için gereken motivasyonu, hevesi ve vurdumduymazlığı yeniden kazanacağımı hiç düşünmemiştim.

Teslim tarihleri, kapak tanıtımları, imza günleri, turlar, reklamlar, sosyal medya, çok satanlar listeleri... bunların hiçbiri artık bana önemli gelmiyordu çünkü zihnimde kalbimin beşinci odasını kaybetmiştim.

Kalbimin diğer dört odacığı hâlâ nefes alıyor, gülümsüyor ve annelerine ihtiyaç duyuyordu. Bunu onlar için yapabilirdim; çocuklarım için, kalbim için ve ayrıca kendim de bir çocuktan daha fazlası olmadığım için metaforik omurgam olan kocam için.

Çok sayıda yas danışmanlığıyla, kederimi kontrol altında tutabileceğimi ve mezarlığa gömülü bir çocukla hayatımı sürdürebileceğimi keşfettim. Ancak yapamayacağım şeyin, kendimi tekrar halkın gözüne sokmayı göze almak olduğunu çabucak fark ettim. Ruh halim bir darbe daha alamayacak kadar kırılgandı.

Zaman geçtikçe e-postalar artmaya başladı ve sorular gelmeye devam etti. Yeni bir kitabı ne zaman yayınlayacaktım? Aklımdaki cevap, çok uzun bir süre boyunca asla oldu. Böyle bir planım yoktu ve kulağa ne kadar ironik gelse de hâlâ yok.

Yayıncılar bana ulaştı, sadık hayranlarım ve okuyucularım bana sevgilerini anlatan destek mesajları göndermeye devam etti. Sonrasında bana taahhütlerimi hatırlatan dinamik bir ikilinin biraz ikna edici dürtmesi, kocamın da desteği ve cesaretlendirmesiyle kendimi tekrar masanın başında buldum.

Yazdıklarım o ölmeden önceki gibi mi bilmiyorum, bir daha olacak mı onu da bilmiyorum ama denedim. Acımı, acıları ve zihinsel ıstıraplarıyla bağlantı kurabileceğimi hissettiğim bir karaktere döktüm. Kederimin ve öfkemin sayfalara dökülmesine izin verdim. Serinin önceki kitaplarına benzer şekilde, bu da kalın bir kitap olduğu için iki kitaba dönüştürmek zorunda kaldım.

Eğer bunu Tommen Erkekleri'nin sıkı bir hayranı olarak okuyorsanız ve serinin ilk iki kitabını yazarken ulaştığım yazarlık seviyesine ulaşamadığımı düşünüyorsanız, sizi hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim. Eğer bunu okuyorsanız ve ben size ulaştıysam, bu karakterlerin içinde bir şeylerle bağlantı kurduysam, bilin ki yanınızdayım ve her gün acınızı omuzluyorum.

Teşekkür sıralamasında ilk olarak aileme geliyorum. Benimle aynı acıyı her gün büyük bir yürek, tevazu ve empatiyle omuzlayan eşime.

Yazım sürecinde sorumluluk yükümü hafifletmek için devreye giren babam ve üvey anneme. Arkadaşlarım, ailem, editörüm ve okurlarım... her birinize derin şükranlarımı sunuyorum.

Son olarak desteğiniz, nezaketiniz, sabrınız ve elbette bu hikâyeyi okuduğunuz için size tüm kalbimle teşekkür etmek istiyorum.

Sevgiler,
Chloe xx